

Åpenbaring 18: det høye ropet —2018-2030

*«Hun har falt, hun har falt, Babylon
den store! »*

«Kom ut fra henne, mitt folk...»

Samuel presenterer

Forklar Daniel og Åpenbaringen for meg

**Profetiske bevis på at Gud
eksisterer
sine ultimate åpenbaringer for sine
utvalgte**

**I dette verket: Hans prosjekt - hans
dømmekraft**

Versjon: 23-09-2023 (7-7⁻⁵⁹⁹⁴)

Og jeg hørte stemmen til en mann midt i Ulai;

han ropte og sa: Gabriel, forklar ham synet » Daniel 8:16.

Forklarende notat til omslaget

Fra topp til bunn: Meldinger fra de tre englene i Åpenbaringen 14.

Dette er tre sannheter fra Daniels bok som ble åpenbart for de hellige etter rettssaken våren 1843 og etter den 22. oktober 1844. Ved å ignorere sabbatens rolle kunne de tidlige adventistene ikke forstå den sanne betydningen av disse budskapene. Adventister som ventet på Kristi gjenkomst hadde knyttet sin opplevelse til " **midnattsropet** " eller " *midt på natten* " sitert i lignelsen om de " *ti jomfruer* " fra Matt.25:1 til 13, hvor kunngjøringen om "gjenkomsten " av *brudgommen* » er nevnt.

- 1- **Temaet for dommen** utviklet seg i Dan.8:13-14 og emnet for den første *engelens budskap* i Åp.14:7: « *Frykt Gud og gi ham ære for timen for hans dom er kommet og tilbe ham som har gjort jorden, himmelen og vannkildene!* »: returen til lørdag, den eneste sanne sjuende dagen i den guddommelige orden, den jødiske sabbaten og den ukentlige hviledagen, kreves av Gud i det fjerde av hans ti bud.
- 2- **Fordømmelsen av det pavelige Roma** , " *lille horn* " og " *forskjellig konge* " av Daniel 7:8-24 og 8:10-23 til 25, som mottar navnet " *Babylon den store* " i budskapet til den andre *engel* av Apo. 14:8: « *Babylon den store er falt, hun er falt!* ": hovedsakelig, på grunn av søndag, den tidligere "solens dag" arvet fra keiser Konstantin I ^{som} etablerte den 7. mars 321. Men dette uttrykket " *det falt* " er rettfærdiggjort av åpenbaringen av dens forbannede natur av Gud som han introduserte det for sine adventisttjenere etter 1843, i 1844, ved å gjenopprette praksisen med den forlatte sabbaten. " *Hun har falt* " betyr: "hun er tatt og beseiret." Sannhetens Gud kunngjør dermed sin seier mot den religiøse løgnens leir.
- 3- **Temaet for den siste dommen** hvor " *den andre dødens ild* " rammer de kristne opprørerne. Dette er bildet som presenteres i Dan.7:9-10, temaet er utviklet i Åp.20:10-15, og det er tema for den tredje *engelens budskap* i Åp.14:9-10: " *Og en annen, en tredje engel fulgte dem og sa med høy røst: Dersom noen tilber dyret og dets bilde og får et merke på pannen eller på hånden, skal han også drikke Guds vredes vin, utøst uten blandes inn i hans vredes beger, og han vil bli plaget med ild og svovel, foran de hellige engler og for Lammet* ": Her er søndagen identifisert med " *dyrets merke* ". Legg merke til den identiske korrespondansen mellom tallene på de målrettede versene i Daniel 7: 9-10 og Åpenbaringen 14: 9-10.

Den fjerde engelen : han dukker opp bare i Apo.18 hvor han avbilder den endelige forkynnelsen av de tre forrige adventistbudskapene som drar nytte av alt det guddommelige lyset som har kommet for å opplyse dem siden 1994 og frem til verdens ende, det vil si inntil våren 2030 Det er denne rollen dette arbeidet skal spille. Lyset som kom for å lyse det avslører de påfølgende skyldene: av den katolske religionen, siden 538; av den protestantiske religionen, siden 1843; og den offisielle adventistinstitutionen siden 1994. Alle disse åndelige fallene hadde i sin tid årsaken: avvisningen av lyset foreslått av Guds Hellige Ånd i Jesus Kristus. " På endens tid " nevnt i Dan.11:40, samler den katolske kirke i sin forbannelse alle religiøse grupper, kristne eller ikke, som anerkjenner dens tjeneste og dens autoritet; dette i regi av dens såkalte "økumeniske" allianse som, etter protestantismen, ble offisiell adventisme med i 1995.

2. Korinterbrev 4:3-4

" ...Hvis vårt evangelium fortsatt er tildekket, er det tildekket for dem som går til grunne; for de vantro hvis forstand denne tids Gud har blindet, så de ikke ser prakten av evangeliet om Kristi herlighet, som er Guds bilde . »

"Og hvis det profetiske ordet forblir misforstått, vil det bare forbli slik for dem som må gå tapt"

Oppsummering av åpenbaringene som presenteres i dette dokumentet vet også at for å " rettferdiggjøre hellighet ", siden våren 1843 etablert ved dekret fra skaperen og lovgiveren Gud i Daniel 8:14, i henhold til hans " evige evangelium ",

over hele jorden, hver mann og hver kvinne,

må døpes i Jesu Kristi navn ved total nedsenking for å oppnå guddommelig nåde,

må overholde lørdag, den syvendedags sabbatshvile, helliget av Gud i 1. Mosebok 2, og det fjerde^{av} hans 10 bud sitert i 2. Mosebok 20; dette for å bevare hans nåde,

må respektere de guddommelige moralske lover og kostholdslovene som er foreskrevet i Bibelen, i 1. Mosebok 1:29 og 3. Mosebok 11, (kroppens hellighet)

og må ikke "forakte hans profetiske ord", for ikke å "slukke Guds Ånd" (1 Tess.5:20).

Enhver som ikke oppfyller disse kriteriene er dømt av Gud til å lide den « andre døden » beskrevet i Åpenbaringen 20.

Samuel

FORKLAR – MEG DANIEL OG APOKALYPSEN

Paginering av emner som dekkes

Første del: Forberedende notater

Bruker automatisk søk etter sidetall til programvaren som brukes

Tittelside

07	Presentasjon
12	Gud og hans skapninger
13	Sannhetens bibelske grunnlag
16	Grunnleggende notat : 7. mars 321, den forbannede syndens dag
26	Guds vitnesbyrd gitt på jorden
28	Merk : Ikke forveksle martyrdøden med straff
29	Første Mosebok: en viktig profetisk oppsummering
30	Tro og vantro
33	Mat for egnet vær
37	Den avslørte historien om sann tro
39	Forberedende notater til Daniels bok
41	Det hele begynner i Daniel – DANIELS BOK
42	Daniel 1 - Daniels ankomst til Babylon
45	Daniel 2 - <i>Statuen</i> av synet til kong Nebukadnesar
56	Daniel 3 - De tre ledsagerne i <i>ovnen</i>
62	Daniel 4 - kongen ydmyket og omvendt
69	Daniel 5 - Kong Belsasars dom
74	Daniel 6 - Daniel i <i>løvenes hule</i>
79	Daniel 7 - <i>The fire dyr</i> og det <i>lille</i> pavehornet
90	Daniel 8 - Pavelig identitet bekreftet – det guddommelige dekret i Dan.8:14.
103	Daniel 9 - Kunngjøringen av tidspunktet for Jesu Kristi jordiske tjeneste.
121	Daniel 10 - Kunngjøring om den <i>store ulykken</i> - Visjoner om ulykken
127	Daniel 11 - De syv krigene i Syria.
146	Daniel 12 - Adventistenes universelle misjon illustrert og datert.
155	Introduksjon til profetisk symbolikk

158	Adventisme
163	Det første blikket på apokalypsen
167	Romas symboler i profetiene
173	Lys på sabbaten
176	Guds dekret av Daniel 8:14
179	Forberedelse til Apokalypse
183	Apokalypsen i sammendrag
188	Andre del: den detaljerte studien av apokalypsen
188	Åpenbaring 1 : Prolog-Kristi gjenkomst-Adventist-temaet
199	Åpenbaring 2 : Kristi forsamling fra begynnelsen til 1843
199	1. periode: <i>Efesos</i> - 2. periode : <i>Smyrna</i> - 3. periode : <i>Pergamon</i> - 4. epoke : <i>Tyatira</i>
216	Åpenbaring 3 : Kristi forsamling siden 1843 - den apostoliske kristne tro gjenopprettet
216	5. periode : <i>Sardis</i> - 6. periode : <i>Philadelphia</i> -
223	Adventismens skjebne avslørt i Ellen G. Whites første syn
225	7. epoke : <i>Laodikea</i>
229	Åpenbaringen 4 : himmelsk dom
232	Merk : GUDDOMMELIG LOV profeterer
239	Åpenbaring 5 : Menneskesønnen
244	Åpenbaring 6 : Skuespillere, guddommelige straffer og tegn på den kristne æra - De første 6 seglene
251	Åpenbaring 7 : Syvendedags adventisme forseglet med " <i>Guds segl</i> ": sabbaten og hemmelige " <i>syvende segl</i> ".
259	Åpenbaring 8 : De fire første " <i>basunene</i> "
268	Åpenbaring 9 : Den 5. og 6. " <i>trompeter</i> "
268	den 5. " <i>trompet</i> "
276	den 6. " <i>trompet</i> "
286	Åpenbaring 10 : den " <i>lille åpne boken</i> "
291	Slutten av den første delen av Åpenbaringen <u>Andre del: temaene utviklet</u>
292	Åpenbaring 11 : pavelig regjeringstid - nasjonal ateisme - den 7. " <i>basunen</i> "
305	Åpenbaringen 12 : den store sentrale planen
313	Åpenbaringen 13 : den kristne religionens falske brødre
322	Åpenbaring 14 : Tiden for syvendedags adventisme
333	Åpenbaring 15 : Slutten av prøvetiden
336	Åpenbaring 16 : <i>Guds vredes syv siste plager</i>
345	Åpenbaring 17 : den prostituerte er avslørt og identifisert
356	Åpenbaring 18 : den prostituerte får sin straff
368	Åpenbaring 19 : Jesu Kristi <i>Armageddon-kamp</i>
375	Åpenbaring 20 : de <i>tusen årene</i> av det 7. årtusen og den siste dommen
381	Åpenbaring 21 : det herliggjorte <i>nye Jerusalem</i> symbolisert
392	Åpenbaring 22 : Evighetens endeløse dag
405	Bokstaven dreper, men Ånden gir liv
408	Jesu Kristi jordiske tid

- 410 **Hellighet og helliggjørelse**
- 424 **Separasjonene av 1. Mosebok – fra 1. Mosebok 1 til 22 –**
- 525 Oppfyllelsen av løftene gitt til Abraham: 1. Mosebok 23 til...
- 528 Utvandringen og den trofaste Moses – Fra Bibelen generelt – Det siste valgs time – Syvendedags adventisme: En adskillelse, et navn, en historie – Guds store dommer – Guddommelig fra A til Å – Forvrengninger av bibeltekster – Ånden gjenoppretter sannheten.
- 547 **Den siste dedikasjonen**
- 548 **Den siste samtalen**

Merk: oversettelser til fremmedspråk utføres ved hjelp av automatisk oversettelsesprogramvare, forfatteren er kun ansvarlig for tekster på fransk, språket til originalversjonen av dokumentene.

Forklar Daniel og Åpenbaringen for meg

Presentasjon

Jeg ble født og bor i dette svært avskyelige landet, siden Gud symbolsk navngir hovedstaden " *Sodoma og Egypt* " i Åp.11:8. Dens samfunnsmodell, republikansk, misunnet, ble imitert, spredt og adoptert av mange folk over hele verden; dette landet er Frankrike, et dominerende monarkisk og revolusjonært land, som eksperimenterer med fem republikker med offentlige regimer fordømt av Gud. Stolt forkynner og viser den sine tabeller over menneskerettigheter, opprørende i motsetning til tabellene over menneskelige plikter skrevet i form av "ti bud", av skaperen Gud selv. Siden sin opprinnelse og sitt første monarki har den tatt opp forsvaret av sin fiende, den romersk-katolske religionen hvis lære aldri har sluttet å kalle "ondt" det Gud kaller "godt" og å kalle "godt" det han kaller "ondt" ". Revolusjonen fortsatte sitt ubønnhørlige fall og førte til at den adopterte ateisme. Dermed er Frankrike, som en skapning, en gryte med jord, engasjert i en standoff som motsetter seg den allmektige Gud, en autentisk gryte av jern; utfallet var forutsigbart og profetert av ham; hun vil oppleve skjebnen til " *Sodoma* " skyldig i de samme synder før henne. Verdenshistorien de siste 1700 årene eller så har blitt formet av dens onde innflytelse, spesielt dens støtte til autoriteten til det romersk-katolske paveregimet, fra dets første monark, Clovis I, den første ^{kongen} av frankerne. Han ble døpt i Reims, 25. desember i år 498. Denne datoen bærer tegnet av en julefeiring som Roma, urettferdig og skandaløst, koblet til en falsk fødselsdato for Jesus Kristus, den inkarnerte Gud, verdens skaper og alt som lever eller eksisterer; som med rette hevder tittelen « *sannhetens Gud* » fordi han avskyr « *løgnen som har djevelen som far* », som Jesus sa.

Vil du ha et ubestridelig bevis på at ingen romersk pave er legitime når de hevder å være en Jesu Kristi tjener? Her er det, presist og bibelsk: Jesus sa i Matt.23:9: « ***Og kall ingen din far på jorden; for en er din far, som er i himmelen.*** »

Hva kalles paven på jorden? Alle kan se det, "hellige *far* ", eller til og med, "veldig hellig *far* ". Katolske prester kalles også " *fedre* ". Denne opprørske holdningen får mengden av prester til å plassere seg som antatt uunnværlige mellommenn mellom Gud og synderen, mens Bibelen lærer ham fri tilgang til Gud legitimert av Jesus Kristus. På denne måten infantiliserer den katolske troen mennesker til å fremstå som uunnværlige og essensielle. Denne avledningen fra Jesu Kristi direkte forbønn vil bli fordømt av Gud i en profeti, i Dan.8:11-12. Spørsmål-Svar : Hvem kan tro at den mektige skaperen Gud kunne ta som sine tjenere mennesker som er ulydige mot ham med en slik opprørende " *arroganse* " ***som fordømmes i Dan.7:8 og 8:25?*** Det bibelske svaret på denne infantiliseringen av menneskesinnet er i dette verset fra Jer.17:5: " *Så sier YaHWéH: Forbannet er den mann som setter sin lit til mennesket , som tar kjødet til sin støtte , og som vender bort sitt hjerte fra YaHWéH. !* »

Fordi det var Frankrike som i stor grad formet den religiøse historien til en stor del av den kristne æra, ga Gud en franskmann i oppdraget å avsløre sin forbannede rolle; dette ved å belyse den skjulte betydningen av hans profetiske åpenbaringer kryptert i en strengt bibelsk kode.

I 1975 mottok jeg kunngjøringen om min profetiske misjon gjennom en visjon, den sanne betydningen av som jeg først forsto i 1980, etter min dåp. Døpt til den syvendedags adventistiske kristne tro, har jeg siden 2018 visst at jeg har blitt satt i tjeneste for et jubelår (7 ganger 7 år) som vil ende våren 2030 med at jeg kommer tilbake i glans av Herren Gud, den allmektige, Jesus Kristus.

Å erkjenne eksistensen av Gud eller Jesus Kristus er ikke nok til å oppnå evig frelse.

Jeg husker her at før han vendte tilbake til himmelen, henvendte Jesus til sine disipler ordene i disse versene fra Mat.28:18 til 20: «Jesus kom nær og talte til dem slik: *All myndighet er gitt meg i himmelen og på jorden. **Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler**, og døm dem **til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn**, og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere*. Og se, jeg er med dere alltid inntil verdens ende .» Hans guddommelige Ånd inspirerte apostelen Peter denne andre formelle og høytidelige erklæringen i Apostlenes gjerninger 4:12: « **Det er frelse i ingen annen; for det er ikke noe annet navn under himmelen gitt blant mennesker, ved hvilket vi må bli frelst** .»

Følgelig, forstå, religionen som forsoner oss med Gud er ikke basert på en religiøs arv på grunn av menneskelige tradisjoner. Tro på det forsonende frivillige offeret som tilbys av Gud, gjennom hans menneskelige død i Jesus Kristus, er **den eneste måten** å oppnå vår forsoning med den fullkomne rettferdighet av hans guddommelige hellighet. Også, hvem du enn er, uansett din opprinnelse, din nedarvede religion, ditt folk, din rase, din farge eller ditt språk, eller til og med din status blant mennesker, kommer din forsoning med Gud bare gjennom Jesus Kristus og tilslutning til hans lære som han henvender seg til. til sine disipler inntil verdens ende; som det fremgår av dette dokumentet.

Uttrykket " **Far, Sønn og Hellig Ånd** " angir tre påfølgende roller som spilles av den ene Gud i hans frelsesplan som ble tilbudt til en skyldig synder, dømt til den " *andre død* ". Denne "treenigheten" er ikke en samling av tre guder, slik muslimer tror, og rettferdiggjør dermed deres avvisning av dette kristne dogmet og dets religion. Som " **Far** " er Gud vår skaper for alle; som « **Sønn** » ga han seg selv et legeme av kjød for å sone for sine utvalgte synder i deres sted; i « **Hellig Ånd** » kommer Gud, den oppstandne Kristi Ånd, for å hjelpe sine utvalgte til å lykkes med deres omvendelse ved å oppnå « **helligjørelsen uten hvilken ingen skal se Herren** », i henhold til det apostelen Paulus lærer i Heb.12 : 14; " **Helligjørelse** " er å være **adskilt** for og av Gud. Den bekrefter hans aksept av den utvalgte og viser seg i hans tros gjerninger, i hans kjærlighet til Gud og hans inspirerte og åpenbarte bibelske sannhet.

Å lese dette dokumentet er avgjørende for å forstå **det svært høye nivået av forbannelse** som tynger folkene på jorden, deres religiøse institusjoner og de i den vestlige kristne verden, spesielt på grunn av deres kristne opprinnelse; fordi veien sporet av Jesus Kristus utgjør den **unike og eksklusive frelsesveien** til Guds

prosjekt; som et resultat, forblir den kristne tro det primære målet for angrep fra djevelen og demonene.

I utgangspunktet er frelseprosjektet designet av skaperen Gud enkelt og logisk. Men religion får en kompleks karakter på grunn av det faktum at de som underviser i den, bare tenker på å rettferdiggjøre sin religiøse oppfatning, og ved å praktisere synd, ofte av uvitenhet, er denne oppfatningen ikke lenger i samsvar med Guds krav. Som et resultat slår han dem med sin forbannelse som de tolker til sin fordel og ikke hører den guddommelige bebreidelsen.

Dette verket er ikke ment å motta en litterær pris; for skaperen Gud er hans eneste rolle å sette sine utvalgte på troens prøve som vil tillate dem å oppnå evig liv vunnet av Jesus Kristus. Du vil finne repetisjoner der, men dette er stilen som Gud bruker ved å hamre ut den samme læren som han åpenbarer gjennom forskjellige bilder og symboler. Disse tallrike repetisjonene utgjør det beste beviset på deres autenticitet og vitner om betydningen han la til de aktuelle illustrerte sannhetene. Lignelsene som Jesus lærte, bekrefter denne vektleggingen og gjentagelsen.

Du vil i dette verket finne åpenbaringer gitt av den store skaperen Gud som besøkte oss under menneskets navn Jesus fra Nasaret, som kom under tittelen "salvet", eller "messias", ifølge den hebraiske "mashiah" sitert i Dan .9:25, eller "krist", fra det greske "christos" av skriftene til den nye pakt. I ham kom Gud for å ofre sitt helt rene liv som et frivillig offer, for å bekrefte ritualene for dyreofre som gikk forut for hans komme siden den opprinnelige synden begått av Eva og Adam. Begrepet " *salvet* " betegner en som mottar Den Hellige Ånds salvelse symbolisert ved oljen fra oliventrær. Den profetiske åpenbaringen gitt av Gud i Jesu Kristi eneste navn og hans forsoningsverk veileder hans utvalgte på veien som fører til evig liv. Fordi frelse av nåde alene ikke hindrer de utvalgte i å falle i feller som han ikke er klar over. Det er derfor for å fullføre hans tilbud om nåde, at Gud i Jesu Kristi navn kommer for å åpenbare eksistensen av de viktigste fellene som lar hans siste tjenere på endens tid analysere, dømme og forstå klart **de** forvirrede situasjonen for den universelle kristne religionen som hersker i denne siste epoken av jordisk frelse.

Men før sång er det tilrådelig å rykke opp med roten; fordi skaper-Guds natur er forvrengt av læren fra de store monoteistiske religionene som er utbredt på jorden. De har alle til felles at de påtvinger den ene Gud ved tvang og dermed vitner om deres adskillelse og fra ethvert forhold til ham. Den tilsynelatende friheten knyttet til den kristne tro skyldes kun de aktuelle omstendighetene i tiden, men så snart Gud lar demonene handle fritt, vil denne intoleransen mot de som ikke følger dem dukke opp igjen. Hvis Gud hadde ønsket å handle gjennom tvang, ville det vært nok for ham, ganske enkelt, å gjøre seg synlig for deres øyne, for å få fra sine skapninger at de adlyder alle hans vilje. Hvis han ikke handlet på denne måten, er det fordi hans valg av folkevalgte **kun hviler** på det frie valget om å elske ham eller avvise ham; fritt valg som han gir til alle sine skapninger. Og hvis det er en begrensning, er det bare den naturlige karakteren til de utvalgte som blir presset og tiltrukket av sin individuelle frie natur, av kjærlighetens Gud. Og dette navnet kjærlighet passer det godt, fordi det sublimerer det, ved å tilby dets skapninger en demonstrasjon satt i verk som gjør det uomtvistelig; dette ved å

ofre sitt liv for å sone, i Jesu Kristi person, for syndene som er arvet og begått av hans utvalgte **alene** på tidspunktet for deres uvitenhet og svakhet. Merk følgende ! På jorden tar dette ordet kjærlighet bare form av følelse og dens svakhet. Guds ord er sterk og fullkommen rettferdig; som utgjør hele forskjellen fordi det tar form av et prinsipp hvor følelsen er fullstendig kontrollert. Den sanne religion godkjent av Gud hviler derfor på fri tilslutning til hans person, hans tanker og hans prinsipper fastsatt i lover. Alt jordisk liv er bygget på dets fysiske, kjemiske, moralske, psykiske og åndelige lover. Akkurat som ideen om å unnsnippe loven om jordisk tyngdekraft og få den til å forsvinne ikke ville komme inn i menneskets sinn, kan hans ånd bare blomstre harmonisk i respekt og lydighet. til lovene og prinsippene etablert av skaperen Gud. Og disse ordene til apostelen Paulus fra 1.Kor.10:31 er således fullkommen rettferdiggjort: "**Enten du spiser eller drikker eller gjør noe annet, gjør alt til Guds ære .**" Anvendelsen av denne gratis invitasjonen er muliggjort av det faktum at i Bibelen, og den alene, har Gud gitt og åpenbart sine guddommelige meninger. Og det er viktig å ta hensyn til hans mening når han utfører arbeidet med « **helliggjørelse uten hvilken** », ifølge Hebr.12:14, « **ingen skal se Herren** ». Noen ganger tar hans mening form av en resept, men den er ikke mer diskutabel enn den som gis av spesialistlegen som mennesket skynder seg å adlyde, og tenker at han handler i hans beste for helsen, fysisk eller psykisk (selv hvis han tar feil). Skaperguden er, langt fremfor alt, den eneste og sanne legen av sjeler som han kjenner i de minste detaljer. Det gjør vondt, men leges når situasjonen er gunstig. Men til syvende og sist vil han ødelegge og utslette alt himmelsk og jordisk liv som har vist seg ute av stand til å elske ham og derfor adlyde ham.

Religiøs intoleranse er derfor den avslørende frukten av den falske monoteistiske religionen. Det utgjør en svært alvorlig feil og synd fordi den forvrenger Guds karakter, og ved å angripe ham risikerer den ikke å oppnå hans velsignelse, hans nåde og hans frelse. Men Gud bruker det som en svøpe for å straffe og ramme den vantro eller utro menneskeheten. Jeg stoler her på bibelsk og historisk vitnesbyrd. Sannelig, skriftene i den gamle pakt lærer oss at for å straffe utrokapen til hans folk, nasjonen kalt Israel, brukte Gud det "filisterske" folket, hans nærmeste nabo. I vår tid fortsetter dette folket denne handlingen under navnet "palestinsk". Senere, da han ønsket å avsløre sin dom og sin endelige fordømmelse av dette jordiske kjødelige Israel, kalte han på tjenestene til den kaldeiske kong Nebukadnesar; dette tre ganger. I den tredje, i – 586, ble nasjonen ødelagt og de overlevende ble tatt til deportasjon til Babylon for en periode på «70 år», profetert i Jer.25:11. Senere, for sin avslag på å anerkjenne Jesus Kristus som sin messias, ble nasjonen ødelagt igjen av romerske tropper ledet av Titus, arvingen til keiser Vespasian. I løpet av den kristne æra, som offisielt falt tilbake i synd i 321, ble den kristne troen overgitt til pavenes intoleranse fra 538. Og denne dominerende katolske troen søkte krangel med folkene i Midtøsten som var blitt religiøst muslimske på det samme 600-tallet . Den vantro kristendommen har funnet en evig formidabel motstander der. Fordi den religiøse opposisjonen i de to leirene er som polene, totalt motarbeidet inntil verdens ende. Den vantro er også stolt og søker eksklusivitetens ære; når han ikke får det fra Gud, tillegger han det til seg selv og aksepterer ikke å bli utfordret. Denne beskrivelsen av individet

kjennetegner, også samlet, medlemmene som tilhører de forskjellige forsamlingene og grupperer seg i de forskjellige falske religionene. Å fordømme intoleranse betyr ikke at Gud er tolerant. Intoleranse er en menneskelig praksis inspirert av den demoniske leiren. Ordet tolerant innebærer tanken på intoleranse og ordet om sann tro er godkjenning eller misbilligelse i henhold til det bibelske prinsippet «ja, eller nei». På sin side støtter Gud ondskapens eksistens uten å tolerere det; han støtter det for en tid med frihet planlagt i prosjektet hans å velge sine folkevalgte. Ordet toleranse gjelder derfor bare for menneskeheten, og begrepet dukket opp i Nantes-ediktet til Henrik IV av 13. april 1598. Men etter slutten av nådens tid vil ondskapen og de som gjør det bli tilintetgjort. Toleranse hadde erstattet religionsfriheten gitt mennesket av Gud fra begynnelsen.

Menyen for dette verket annonseres; bevisene vil bli presentert og demonstrert gjennom sidene.

Gud og hans skaperverk

Det åndelige leksikonet som brukes av menn i Latin-Europa skjuler viktige budskap gitt av Gud. Slik er det først og fremst med ordet Apokalypse som i dette aspektet fremkaller den store katastrofen som fryktes av mennesker. Men bak dette skremmende uttrykket ligger oversettelsen «Åpenbaring» som åpenbarer for

hans tjenere i Kristus uunnværlige ting som er nødvendige for deres frelse. I henhold til prinsippet som tilsier at noens lykke forårsaker ulykke for andre, de i den motsatte leiren, er budskapene i absolutte motsetninger svært rike på undervisning og veldig ofte foreslått i den helt hellige "Åpenbaringen" gitt til apostelen Johannes.

Et annet begrep, ordet "engel" skjuler viktige leksjoner. Dette franske ordet kommer fra det latinske "angelus" selv hentet fra det greske "aggelos" som betyr: budbringer. Denne oversettelsen avslører for oss verdien som Gud gir til sine skapninger, sine motparter som han skapte frie og relativt uavhengige. Livet blir gitt av Gud, denne uavhengigheten beholder logiske begrensninger. Men dette begrepet «budbringer» avslører for oss at Gud ser på sine frie kolleger som levende budskap. Dermed representerer hver skapning et budskap sammensatt av en livserfaring preget av personlige valg og posisjoner som utgjør det Bibelen kaller "en sjel". Hver skapning er unik som en levende sjel. For det de første himmelske motstykkene skapt av Gud, de som vi tradisjonelt kaller "englene", ikke visste, er at den som ga dem livet og retten til å leve kan ta dem tilbake. De ble skapt for å leve evig og visste ikke engang betydningen av ordet død. Det er for å avsløre for dem hva ordet død betyr at Gud skapte vår jordiske dimensjon der menneskearten, eller Adam, skulle spille rollen som dødelig etter synden i Edens hage. Budskapet vi representerer er til behag for Gud **bare** hvis det samsvarer med hans standarder for godt og godt. Hvis dette budskapet oppfyller sin standard for ondskap og ondskap, er den som bærer det av den opprørske typen som det dømmes til evig død, til en endelig ødeleggelse og tilintetgjørelse av hele hans sjel.

Det bibelske grunnlaget for sannhet

Gud så det godt og riktig å avsløre først opprinnelsen til jordsystemet vårt for Moses, slik at hvert menneske skulle få vite om det. Han indikerer der en prioritet for åndelig undervisning. I denne handlingen presenterer han for oss **grunnlaget for sin sannhet** som begynner med å regulere tidens rekkefølge. For Gud er ordens og edel konsistens Gud. Vi vil oppdage, sammenlignet med dens

standarder, det dumme og usammenhengende aspektet av vår nåværende orden etablert av syndens mann. For det er sannelig synd og allerede arvesynd som forandrer alt.

Men det er viktig å forstå før noe annet, at " *begynnelsen* " som er sitert av Gud i Bibelen, og det første ordet i boken kalt "1. Mosebok" er "opprinnelse", ikke angår livets "begynnelse ", men *bare* det av hans skapelse av hele vår jordiske dimensjon som inkluderer stjernene i det himmelske kosmos alle skapt på den fjerde dagen etter selve jorden. Med denne tanken i bakhodet kan vi forstå at dette spesifikke jordsystemet, der netter og dager vil følge hverandre, er skapt for å bli miljøet der Gud og hans trofaste utvalgte og djevelens fiendeleir vil konfrontere hverandre. Denne kampen av guddommelig god mot djevelens ondskap, den første synder i livets historie, er hans grunn til å være og grunnlaget for hele åpenbaringen av hans universelle og multiversale frelseprosjekt. I løpet av dette arbeidet vil du oppdage betydningen av visse gåtefulle ord som ble sagt av Jesus Kristus under hans jordiske tjeneste. Du vil dermed se hvor stor betydning de får i det store prosjektet satt i gang av den ene store Gud, skaperen av alle former for liv og materie. Her lukker jeg denne viktige parentes og går tilbake til emnet for tidsorden etablert av denne tilværelsens Høyeste Suveren.

Før synden hadde Adam og Eva livene sine strukturert rundt en rekke på syv dagers uker. I samsvar med modellen til det fjerde av de ti bud (eller dekalogen) som **minner om det**, er den syvende dagen en dag helliget til hvile av Gud og av mennesker, og når vi i dag vet hva denne handlingen profeterer, kan vi forstå hvorfor Gud holder fast ved respektere denne praksisen. I sitt overordnede prosjekt som forklarer årsakene til denne spesifikke jordiske skapelsen, profeterer uken, den foreslåtte tidsenheten, syv tusen år hvor det store prosjektet med den universelle (og multiversale) demonstrasjonen av hans kjærlighet og rettferdighet vil bli fullført. I dette programmet, i analogi med de første seks dagene i uken, vil de første seks årtusenene bli plassert under demonstrasjonen av hans kjærlighet og tålmodighet. Og i likhet med den syvende dagen, vil det syvende årtusen bli viet til etableringen av hans fullkomne rettferdighet. Jeg kan oppsummere dette programmet ved å si: seks dager (av tusen år = seks tusen år) til å frelse, og den syvende (= tusen år), til å dømme og utslette de jordiske og himmelske opprørerne. Dette frelseprosjektet vil helt og holdent hvile på det frivillige sonofferet som ble gjort av skaperguden, i det jordiske guddommelige aspektet til personen som er navngitt, ved hans guddommelige vilje, Jesus Kristus i den greske versjonen eller ifølge hebraisk, Jesus Messias.

Før synden, i den opprinnelige perfekte guddommelige orden, er hele dagen sammensatt av to påfølgende like deler; 12 timer med månens natt blir fulgt av 12 timer med sollys og syklusen gjentar seg hele tiden. I vår nåværende tilstand oppstår denne situasjonen kun to dager i året, på tidspunktet for vår- og høstjevndøgn. Vi vet at de nåværende årstidene skyldes en helning av jordens akse, og vi kan dermed forstå at denne skråstillingen dukket opp som en konsekvens av arvesynden begått av det første paret, Adam og Eva. Før synden,

uten denne tilbøyeligheten, var regelmessigheten til den guddommelige orden perfekt.

Jordens fullstendige omdreining rundt solen angir enheten for året. I sitt vitnesbyrd forteller Moses historien om hebreernes utvandring befridd av Gud fra egyptisk slaveri. Og på selve dagen for denne utgangen sa Gud til Moses i 2. Mosebok 12:2: « *Denne måneden skal være den første måneden i året for deg; det vil være for deg den første måneden .* » Slik insistering vitner om viktigheten som Gud gir tingen. Den hebraiske kalenderen på tolv månemåneder svingte med tiden, og bak solordningen var det nødvendig å legge til en trettende måned i tillegg for å gjenvinne samsvar etter flere år med akkumulering av denne forsinkelsen. Hebreerne kom ut av *Egypt 14. dag i årets første måned* ” som logisk sett begynte på vårjevndøgn; navn som betyr nettopp "første gang".

Denne ordren gitt av Gud, " *denne måneden vil være den første måneden i året for deg* ", er ikke triviell, fordi den er rettet til alle mennesker som vil kreve hans frelse inntil verdens ende; Hebraisk Israel, mottaker av guddommelig åpenbaring, er bare fortroppen til det store universelle frelseprosjektet i dets guddommelige program. Hans månetid vil bli fulgt av Kristi soltid, gjennom hvilken Guds frelsende prosjekt åpenbares i alt dets lys.

Den perfekte gjenopprettelsen av disse guddommelige standardene vil aldri bli oppnådd på en jord befolket av opprørske og onde mennesker. Imidlertid er det fortsatt mulig, i det individuelle forholdet vi har til Gud, denne mektige usynlige skapende Ånden som opphøyer kjærlighet like mye som rettferdighet. Og ethvert forhold til ham må begynne med denne søken etter hans verdier og for det første de som hører til hans tidsorden. Dette er en troshandling, ganske enkel og uten særlig fortjeneste; et minimum å tilby fra vår menneskelige side. Og når vår tilnærming er behagelig for ham, blir det kjærlige forholdet mellom skapningen og dens skaper mulig. Himmelen er ikke vunnet av bragder eller mirakler, men av tegn på gjensidig oppmerksomhet, som uttrykker ekte kjærlighet. Dette er hva alle kan oppdage i Jesu Kristi verk, som ga sitt liv, frivillig, som et tegn på et kall, for å frelse bare sin utvalgte elskede.

Etter dette beundringsverdige bildet av den guddommelige orden, la oss se på det patetiske aspektet av vår menneskelige orden. Denne sammenligningen er desto mer nødvendig fordi den vil tillate oss å forstå de bebreidelser som Gud profeterte gjennom sin profet Daniel, som Jesus i sin time bekreftet som sådan. Blant disse bebreidelsene leser vi i Dan.7:25: " *Han vil planlegge å forandre tidene og loven .* " Gud kjenner bare én standard for disse tingene; de som han selv etablerte siden verdens skapelse og deretter åpenbarte for Moses. Hvem våget å begå en slik forargelse? Et dominerende regime som han tilskriver " *arroganse* " og " *suksessen med sine triks* ". Syntesen av disse kriteriene, også beskrevet som en " *annerledes konge* ", antyder religiøs makt. Dessuten, anklaget for å " *forfølge de hellige* ", innsnevrer tolkningsmulighetene og omslutter det romerske paveregimet etablert, **bare** siden 538 ved et dekret på grunn av keiser Justinian ¹. Men åpenbaringen kalt Apokalypse vil avsløre det faktum at denne datoen 538 bare er konsekvensen og utvidelsen av et onde som ble brakt mot " *tidene og den guddommelige lov* " fra 7. mars 321 av den romerske keiseren Konstantin ¹. Hans forbrytelse vil ofte bli husket i denne studien, fordi denne onde datoen bringer

forbannelsen inn i den rene og fullkomne kristne tro etablert på apostlenes tid. Denne deling av skyld, i relé, av det hedenske keiserlige Roma og det romersk-katolske pavelige Roma er en hovednøkkel til den profetiske åpenbaringen konstruert i vitnesbyrdene skrevet av Daniel. For den hedenske keiseren etablerte den første dags hvile, men det er det kristne pavelige regime som religiøst påtvunget det i dets « *forandrede* », spesielle og menneskelige form, av Guds ti bud.

Grunnleggende notat: 7. mars 321, den forbannede syndens dag

Og kraftig forbannet, for den 7. mars 321 ble resten av den hellige syvende dag av sabbaten, etter ordre fra et datert keiserlig dekret, offisielt erstattet av den første dagen. På den tiden ble denne første dagen viet av hedningene til tilbedelsen av solguden, SOL INVICTVS, det vil si den opprørende UBESIRREDE SOL, allerede gjenstand for tilbedelse fra egypternes side på tidspunktet for utvandringen av Hebreerne, men også, i Amerika, av inkaene og

aztekerne, og frem til i dag av japanerne (land med «den stigende sol»). Djevelen bruker alltid de samme oppskriftene for å lede mennesker inn i hans fall og fordømmelse av Gud. Den utnytter deres overfladiskhet og deres kjødelige sinn som fører dem til å forakte det åndelige livet og lærdommene fra den historiske fortiden. I dag, 8. mars 2021, når jeg skriver dette notatet, vitner nyheten om viktigheten av denne forargelsen, en sann guddommelig lese-majesté, og nok en gang får guddommelig tid sin fulle mening. For Gud begynner tiden på et år om våren og slutter på slutten av vinteren, i vår nåværende romerske kalender, fra 20. mars til den følgende 20. mars. Det ser altså ut til at 7. mars 321 var for Gud 7. mars 320, dvs. 13 dager før våren 321. Følgelig, for Gud, var det året 320 som ble markert ved slutten, av den avskyelige handlingen rettet mot hans rettferdige og hellig guddommelig lov. I følge Guds tid utgjør året 2020 17-^{årsdagen} (17: antall dommer) i antall århundrer siden år 320. Det er derfor ikke overraskende at fra begynnelsen av år 2020 har den guddommelige forbannelsen gått inn i en aggressiv fase i form av et smittomt virus som har skapt panikk, i Vesten, samfunnet av menn hvis tillit og tro har blitt plassert utelukkende på vitenskapen og dens fremgang. Panikk er konsekvensen av manglende evne til å presentere en effektiv kur eller vaksine til tross for de høye tekniske ferdighetene til nåværende forskere. Ved å gi disse 17 århundrene en profetisk verdi, finner jeg ikke på noe, for for Gud har tallene en åndelig betydning som han åpenbarer og bruker i konstruksjonen av sine profetier, og nettopp i Åpenbaringen er kapittel 17 viet temaet " dommen over skjøgen som sitter på mange vann ." " *Babylon den store* " er navnet, og *de "store vannet "* som er involvert antyder " *Elven Eufrat* " som Gud sikter mot i den " *sjette basunen* "-budskapet i Åp.9:13, symbol på den kommende tredje verdenskrig. Bak disse symbolene er pavelig katolisisme og det utro kristne Europa, kilder og mål for hans sinne. Kampen mellom Gud og mennesker har nettopp begynt; jerngryten mot jordgryten, utfallet av kampen er forutsigbart; bedre, det er profetert og programmert. Hvordan skulle Gud markere 1600-^{årsjubileet} 7. mars 320 (320, for ham og hans utvalgte; 321 for den falskt religiøse eller profane verden)? Jeg har lenge trodd at det ville være gjennom inntreden i verdenskrig, men en verdenskrig som vil ende i atomform, fordi Gud profeterte det tre ganger i Dan.11:40 til 45, Esekiel 38 og 39, og til slutt. , i Åp.9:13 til 21. Kampen initiert av Gud mot den opprørske menneskeheten siden våren 2020 er av samme type som den han engasjerte mot faraoen i Egypt på Moses tid; og sluttresultatet vil være det samme; Guds fiende vil miste livet der, som farao som på sin tid så sin førstefødte sønn dø og mistet sitt eget. Denne 8. mars 2021 la jeg merke til at denne tolkningen ikke ble oppfylt, men jeg hadde vært forberedt på den i omtrent en måned, etter å ha innsett ved guddommelig inspirasjon at 321 var for Gud 320 og at han følgelig hadde planlagt å forbanne, ikke bare dagen 7. mars 2020, men hele året som denne forbannede dagen er knyttet til, og anvender dermed, for denne straffen, prinsippet sitert i Nom.14:34: «Akkurat som du har brukt førti dager på å utforske landet , *skal bære straffen for dine misgjerninger i førti år, ett år for hver dag* " .

Men til denne observasjonen legges en ting til. Vår falske kalender er ikke bare feil om begynnelsen av året, den er også feil om datoen for Jesu Kristi fødsel. På 500-^{tallet} plasserte munken Dionysius den Lille feilaktig den på dødsfallet til

kong Herodes, som virkelig fant sted i – 4 av hans kalender. Til disse 4 årene må vi legge til de " to årene " som Herodes estimerte som alderen til Messias som han ønsket å drepe i henhold til Matt.2:16: " *Da Herodes så at han var blitt lurt av Vise menn ble veldig sinte, og han sendte for å drepe alle barna fra to år og under som var i Betlehem og i hele dets område, i henhold til datoen som han nøye hadde spurt vismennene om* . Så når han teller årene, legger Gud til 6 år til vår vanlige falske og misvisende dato, og Jesu fødsel fant sted våren det året – 6. Som et resultat var år 320 for ham: 326 og 17. ^{sekulære} årsdagen for vårt år 2020 var for ham året 2026 fra det sanne øyeblikket av Jesu Kristi fødsel. Dette tallet 26 er nummeret til tetragrammet "YHWH", på hebraisk "Yod, Hé, Wav, Hé", som Gud kalte seg selv etter spørsmålet til Moses: "Hva er navnet ditt ? » ; dette, ifølge 2. Mosebok 3:14. Den store skaperen Gud hadde derfor enda en grunn til å markere med sitt personlige kongelige segl denne dagen preget av sin allmektige guddommelige forbannelse; og dette til verdens ende. Svøpen av smittsom sykdom som dukker opp i dette året 2026 av guddommelig tid har nettopp bekreftet kontinuiteten til denne forbannelsen som vil ta forskjellige former i løpet av de siste årene av livet på planeten Jorden. En tredje kjernefysisk verdenskrig vil markere " slutten " på " nasjonenes tider " kunngjort av Jesus Kristus i Matt.24:14: " *Dette gode budskap om riket vil bli forkynt over hele verden, som et vitnesbyrd for alle nasjoner. Da kommer slutten .* " Denne " slutten " vil begynne med slutten av fristen; tilbudet om frelse vil ende. En trosprøve basert på respekt for hans hellige sabbat vil definitivt skille "sauenes " leir fra den til " bukkene " i Matt.25:32-33: " *Alle folkeslag skal samles foran ham. Han skal skille den ene fra den andre, slik hyrden skiller sauene fra geitene; og han skal sette sauene på sin høyre hånd og bukkene på sin venstre side .* » Lovdekretet som gjør romersk søndag obligatorisk, vil til slutt føre til at Jesu Kristi sanne utvalgte hellige blir dømt til døden. Denne situasjonen vil oppfylle disse ordene i Dan.12:7: " *Og jeg hørte mannen kledd i lin, stå over vannet i elven; han løftet sin høyre hånd og sin venstre hånd til himmelen, og han sverget ved ham som lever evig at det skal skje i en tid og tider og en halv tid, og at alt dette skal ende når folkets styrke helgen vil bli fullstendig ødelagt .* " Fra et menneskelig perspektiv vil deres situasjon være desperat og deres død nært forestående. Det er da disse Jesu Kristi ord som er sitert i Matt.24:22, kommer frem i lyset: " *Og hvis disse dager ikke ble forkortet, ville ingen bli frelst; men for de utvalgtes skyld skal disse dagene forkortes .* » År 6000 vil ende før 3. april 2036 av guddommelig tid, det vil si 3. april 2030 i vår falske kalender som kommer 2000 år etter dagen for Jesu Kristi korsfestelse fullført på den 14. dagen etter begynnelsen av ^{våren} . 30. Og disse " dagene " må " forkortes " eller reduseres. Dette betyr at datoen for anvendelse av dødsdekretet vil gå foran denne datoen. For det er nødsituasjonen som krever at Kristus griper direkte inn for å frelse sine utvalgte . Vi må da ta i betraktning Guds prioritet med å forherlige standarden for " tid " som han ga til sin jordiske skapelse. Det er han som vil inspirere de siste dagers opprørere til å velge en dato som vil overstige med noen få dager den første dagen våren 2030 bak som avslutter de 6000 årene med jordisk historie. To muligheter byr seg da: en dato som vil forbli ukjent til slutten, eller 3. april 2030 som markerer den maksimalt mulige og åndelig meningsfulle grensen. Tenk på at til tross for dens ekstreme betydning, er den 14.

dagen i året for Jesu Kristi korsfestelse ikke egnet til å markere slutten på 6000 år med verdenshistorie, langt mindre begynnelsen av det 7. årtusen. Dette er grunnen til at jeg setter min preferanse og min tro på vårdatoen 21. mars 2030, datoen for den "forkortede" profetiske tiden 3. april eller en mellomdato. Preget av naturen skapt av Gud, er våren avgjørende når vi vil telle de 6000 årene av menneskets historie; som blir mulig fra det øyeblikket Adam og Eva syndet. I den bibelske beretningen om 1. Mosebok var dagene frem til denne første våren evige dager. Tiden som er regnet av Gud er tiden for syndens land og de 6000 årene som uken profeterer begynner med begynnelsen av den første våren, og de vil ende med slutten av en siste vinter. Det var en vår nedtellingen til 6000 år begynte. På grunn av synd gjennomgikk jorden en helning av sin akse på 23° 26' og rekkefølgen av årstider kunne begynne. I de jødiske høytidene i den gamle pakt er to høytider dominerende: den ukentlige sabbaten og påsken. Disse to høytidene er plassert under symbolikken til tallene "7, 14 og 21" på "7. · 14. ^{og} 21." dager som representerer de tre fasene av den guddommelige frelsesplanen: Det ukentlige sabbatstemaet i Åp.7 som profeterer belønningen til de utvalgte hellige, for "7"; Jesu Kristi forløsningsverk som utgjør midlet for å tilby denne belønningen, for de "14". Legg merke til at i påskehøytiden som varer i 7 dager, er den 15. ^{og} den 21. ^{dagen} to sabbater med profan inaktivitet. Og den tredobbelte "7" eller "21" betegner slutten på de første 7000 årene og inntreden i evigheten av den nye guddommelige skapningen på jorden fornyet i henhold til Åp.21; dette tallet 21 symboliserer fullkommenheten (3) av fylde (7) av livsprosjektet som var målet ønsket av Gud. I Åpenbaringen 3 markerer henholdsvis vers 7 og 14 begynnelsen og slutten av syvendedags ^{adventistinstitusjonen}; her igjen de to faser av det samme helligede emne. På samme måte tar Åp.7 for seg emnet beseglingen av de utvalgte adventistene, og Åp.14 presenterer budskapene til de tre englene som oppsummerer deres universelle oppdrag. Således, i år 30, ble slutten av de 4000 årene fullført om våren, og kun av symbolske grunner ble Jesus korsfestet 14 dager etter 21. mars denne våren i år 30, dvs. 36 for Gud. Gjennom disse eksemplene bekrefter Gud, at sabbatens "7" og "14" for forløsningen av de utvalgte synder ved Jesus Kristus er uadskillelige. Således, når "7" på sabbaten blir angrepet på slutten, flyr Kristus, Forløser av "14" til unnsetning for å gi ham ære, de maksimale 14 "dagene" som vil skille de to datoene vil bli "forkortet" eller, undertrykt for å redde sin siste valgte troende.

Ved å lese Matt.24 på nytt, så det ut for meg at Kristi budskap er adressert, spesielt til hans disipler ved verdens ende, til oss som lever i disse siste årene. Vers 1-14 dekker tiden frem til tiden for "enden". Jesus profeterer om rekkefølger av kriger, tilsynekomster av falske profeter og den endelige åndelige avkjøling. Så, vers 15 til 20, i dobbelt anvendelse, gjelder både ødeleggelsen av Jerusalem som ble utført av romerne i 70 e.Kr. og nasjonenes endelige aggresjon mot jødene til de utvalgte som holder Guds hellige sabbat. Etter dette profeterer vers 21 deres siste "store nød": "For da skal det bli en så stor nød som ikke har vært siden verdens begynnelse til nå, **og 'det vil aldri være'**"; Legg merke til at denne klargjøringen "og det skal aldri være" forbyr anvendelse for apostlenes tid, fordi den ville bli motsagt av læren i Dan.12:1. Dette betyr at begge sitatene relaterer seg til den samme prestasjonen i den siste jordiske trosprøven. I Dan.12:1

er uttrykket identisk: « På den tiden skal Mikael, den store prinsen, forsvareren av ditt folks barn, oppstå; **og det skal bli en trengselstid, slik det ikke har vært siden nasjonene eksisterte til den tid** . På den tiden vil de av ditt folk som blir funnet skrevet i boken bli frelst . " . " Nøden " vil være så stor at " dagene " må " forkortes " i henhold til vers 22. Vers 23 angir standarden for sann tro som ikke vokser i Kristi spontane tilsynekomster på jorden: " Hvis da du sa: Se, han er i ørkenen, gå ikke dit! se, han er i kamrene, tro det ikke .» I den samme siste epoken vil spiritismen mangedoble sine " vidunderbarn " og sine villedende og **forførende tilsynekomster** av den falske Kristus, noe som vil underkue dårlig underviste sjeler: " For falske Kristuser og falske profeter vil oppstå; de vil utføre store undere og mirakler, til det punktet å **villed** , hvis det var mulig, selv de utvalgte ”; som bekreftes av Åp. 13:14: “ Og hun **forførte** jordens innbyggere ved de tegn som det ble gitt henne å virke i dyrets nærhet, og sa til jordens innbyggere at de skulle lage et bilde for dyret. som hadde såret av sverdet og som levde . Vers 27 fremkaller det mektige og seirende utseendet til den guddommelige Kristus, og vers 28 profeterer « festen » som ble tilbudt rovfuglene etter hans inngripen. For opprørerne som overlever til hans komme vil bli utryddet og overgitt til beite " til luftens fugler " som Åp. 19:17-18 og 21 lærer.

Jeg oppsummerer her, denne helt nye forståelsen av guddommelig skapelse. Ved å etablere den første uken, fikser Gud dagens enhet som består av en mørk natt og en lys dag, solen vil først lyse den fra den 4. ^{dagen} . Natten profeterer etableringen av synd på jorden på grunn av den fremtidige ulydigheten til Eva og Adam. Inntil denne syndehandlingen viser den jordiske skapelsen **evige** egenskaper . Synden som er begått, ting forandrer seg og nedtellingen på 6000 år kan begynne, fordi jorden vipper på sin akse og årstidenes prinsipp begynner. Den jordiske skapningen som er forbannet av Gud, får da sine **evige karaktertrekk** som vi kjenner. De 6000 årene som begynte i den første våren preget av synd, vil ende våren 6001 med Jesu Kristi gjenkomst i guddommelig herlighet. **Hans siste ankomst vil bli fullført på " den første dagen i den første måneden " i det første året av det 7. årtusen .**

Når det er sagt, 7. mars 2021, av vår falske menneskelige kalender, har nettopp blitt religiøst preget av et besøk av pave Frans til kristne østlige kristne forfulgt i Irak av muslimske ekstremister. I dette møtet minnet han muslimer om at de hadde den samme Gud, Abrahams, og han betraktet dem som sine "brødre". Disse ordene som gleder vestlige vantro er ikke mindre en enorm forargelse for Jesus Kristus som ga sitt liv som et offer for tilgivelse for syndene til sine utvalgte. Og denne inntrengningen fra lederen av "eks-korsfarerne" katolske "kristne" inn i deres territorium kan bare forsterke islamistenes sinne. Denne fredelige handlingen til paven vil derfor få dramatiske konsekvenser profetert i Dan.11:40, intensivering av «sammenstøtet» mellom den muslimske «kongen i sør» mot pavelige Italia og dets europeiske allierte. Og i dette perspektivet vil den økonomiske kollapsen til Frankrike og alle vestlige land av kristen opprinnelse forårsaket av deres ledere, på grunn av Covid-19-viruset, endre maktbalansen og til slutt tillate gjennomføringen av "Tredje verdenskrig" presset tilbake til slutten av de siste 9 årene som fortsatt ligger foran oss. Avslutningsvis, la oss huske at ved å forårsake epidemien på grunn av Covid-19 og dens utvikling, åpnet Gud

veien for forbannelsen som skulle prege de siste ti årene av menneskets historie på jorden.

7. mars 2021 var imidlertid preget av voldshandlinger fra ungdom mellom rivaliserende gjenger og mot politimyndighetene i flere byer i Frankrike. Dette bekrefter veien mot en generalisert konfrontasjon; posisjonene til hver enkelt er uforenlige fordi de er uforenlige. Dette er konsekvensen av sammenstøtet mellom to diametralt motstridende kulturer: Vestlig sekulær frihet mot samfunnet til sjefene og kapoene i de sørlige landene, dessuten tradisjonelt og nasjonalt muslimske. En tragedie brygger på som Covid-19, uten kur.

For å fullføre observasjonen av den avskyelige orden legitimert av menneskeheten, må vi merke oss: endringen av året etter den 12. ^{måneden} som bærer navnet på den 10. ^{måneden} (desember), ved begynnelsen av vinteren; endringen av dagen midt på natten (midnatt); bare den nøyaktige og regelmessige tellingen av timer forblir positiv. Dermed har den vakre guddommelige orden forsvunnet på grunn av synden, erstattet av en syndig orden som vil forsvinne i sin tur, når den herlige skaperen Gud viser seg, for oppgjør av regnskap, det vil si ved slutten av de første seks tusen årene, våren 2030, for forførte mennesker, eller våren 2036 av vår Herre og Frelser Jesu Kristi sanne fødsel, for hans utvalgte.

Den etablerte og observerte lidelsen vitner om den guddommelige forbannelsen som tynger menneskeheten. For siden jordens skråstilling har tidsberegningen mistet sin stabilitet og regelmessighet, og timene natt og dag er i evig rekkefølge av økning og reduksjon.

Rekkefølgen som skaperen Gud organiserer sin frelsesplan i, avslører videre for oss de åndelige prioriteringene han foreslår mennesket. Han valgte å avsløre sin opphøyde kjærlighet ved å gi sitt liv i Jesus Kristus som en løsepenge etter 4000 år med jordiske opplevelser. Ved å gjøre dette sier Gud til oss: "Vis meg først din lydighet, og jeg vil vise deg min kjærlighet."

På jorden etterfølger menn hverandre og reproducerer de samme karakterfruktene, men generasjonen av den siste tiden som vi gikk inn i i 2020 presenterer en spesiellhet; etter 75 år med fred i Europa, og en utrolig nylig utvikling av genetisk vitenskap, veldig logisk, trodde europeerne og deres utvekster, fra USA, Australia og Israel, at de kunne svare på alle helseproblemer, og deres samfunn ble stadig mer renset. Det er ikke angrepet av et smittomt virus som er nytt, det er oppførselen til lederne i avanserte samfunn som er ny. Årsaken til denne fryktadferden er deres eksponering for menneskene på jorden gjennom bombardementet av media, og blant disse mediene, de nye mediene eller sosiale nettverkene som dukker opp på edderkoppnettene som utgjør fri internettkommunikasjon, der vi finne mer eller mindre klare diffusorer. Menneskeheten er dermed fanget av dens utskeielser av frihet som faller som en forbannelse over den. I USA og Europa setter vold etniske samfunn opp mot hverandre; der er det " *Babels* " -erfaringens forbannelse som fornyes; en annen ubestridelig guddommelig leksjon som ikke ble lært, fordi det er etterkommeren av et enkelt par som nødvendigvis snakker samme språk, inntil denne skyldige opplevelsen, vi ser den fortsatt i dag, menneskeheten er atskilt av flere språk og dialekter skapt av Gud og spredt over hele verden. jord. Og ja, Gud sluttet ikke å

skape etter de første syv dagene av skapelsen; han skapte fortsatt mye for å forbanne og noen ganger for å velsigne sine utvalgte, mannaen som ble ofret i ørkenen, til Israels sønner, er et eksempel.

Imidlertid er **frihet** i kjernen, en fantastisk gave fra vår Skaper. Det er på den vår **frie** forpliktelse til dens sak hviler på . Og der, må det innrømmes, innebærer denne integrerte friheten eksistensen av tilfeldigheter fordi Gud ikke griper inn på noen måte; et ord som mange troende ikke tror i det hele tatt. Og de tar feil, fordi Gud overlater en stor del til tilfeldighetene i sin skapelse, og først og fremst rollen som å vekke blant de utvalgte, verdsettelsen av hans åpenbarte himmelske normer. Etter å ha identifisert sine utvalgte, tar Skaperen ansvaret for dem for å lede dem og lære dem hans sannheter som forbereder dem for evig celestialt liv. Misdannelsene og monstrositetene som ble observert ved fødselen av menneskelige skapninger, beviser tilfeldighetens handling som produserer genetiske feil i prosessen med reproduksjon av arten med mer eller mindre alvorlige konsekvenser. Spredningen av arter er basert på momentumet til reproduksjonsskjeder som genererer samsvarsfeil fra tid til annen; dette inkludert arveprinsippet eller uavhengig på grunn av sjansen for liv. Oppsummert, hvis jeg skylder min tro sjansen til et fritt liv, skylder jeg tvert imot belønningen og næringen av denne troen, til Guds kjærlighet og til de initiativene som allerede er tatt og som han fortsetter å ta for å redde meg .

I historien om hans jordiske skaperverk kommer dagen som vil bli forbannet av Gud først i uken; hans skjebne er skrevet: hans mål vil være å " *skille lys fra mørke* ". Utvalgt av falske kristne for å motsi Guds valg som helliggjør den syvende dagen, vil denne første dagen fullt ut ha oppfylt sin rolle som et " *merke* " for den ulydige opprørsleiren i Åp.13:15. Så mye som den første søndagen er forbannet av Gud, er den syvende dags sabbat velsignet og helliggjort av ham. Og for å forstå denne motstanden, må vi omfavne tanken om Gud, som er et tegn på helliggjørelse av og for ham. Sabbaten gjelder den syvende dagen, og dette tallet syv, "7", er et symbol på fylde. Under dette begrepet fylde plasserer Gud tanken på formålet han skapte vår jordiske dimensjon for, nemlig reguleringen av synd, dens fordømmelse, dens død og dens forsvinning. Og i denne planen vil disse tingene bli oppfylt i sin helhet i løpet av det 7. ^{årtusen} som den ukentlige sabbaten profeterer. Dette er grunnen til at **dette målet er viktigere for Gud enn forløsningsmidlet** som han vil forløse livene til de jordiske utvalgte og som han vil oppnå personlig, i Jesus Kristus, på bekostning av gruffull lidelse.

Her er en annen grunn til at Gud sier i Pred.7:8: " *Enden på en ting er bedre enn dens begynnelse* ." I 1. Mosebok bekrefter rekkefølgen i rekkefølgen "natt-dag" eller " *kveld-morgen* " denne guddommelige tanken. I Jes.14:12, under dekke av Babylons konge, sa Gud til djevelen: « *Her er du falt fra himmelen, morgenstjerne , morgengryets sønn! Du er kastet til jorden, du, nasjonenes erobrer !* » Uttrykket som Gud betegner ham med, « *morgenstjerne* », antyder at han sammenligner ham med «solen» i vårt jordiske system. Han var hans første skapning og under dekke av kongen av Tyrus, Esé.28:12 forteller om hans opprinnelige herlighet: « *Menneskesønn, yt en klagesang over kongen av Tyrus! Du skal si til ham: Så sier Herren, Israels Gud: Du satte seglet til fullkommenhet, du var full av visdom, fullkommen i skjønnhet* . » Denne

perfeksjonen måtte forsvinne, erstattet av opprørsk oppførsel som gjorde at han ble fienden, djevelen og motstanderen, Satan som ble fordømt av Gud fordi vers 15 erklærer: «Du har vært fullkommen i dine veier, fra den dagen du *var skapt inntil det ble funnet urett blant dere* .» Dermed presset den som ble ansett som "**morgenstjernen** " utro menn til å hedre som en guddommelighet "**morgenstjernen** " for guddommelig skapelse: "den uerobrede solen" guddommeliggjort fra den romerske kulten som nesten hele verden vestlig kristendom tilber hedensk. Gud visste, selv før han ble skapt, at denne første engelen ville gjøre opprør mot ham, og til tross for dette skapte han ham. På samme måte kunngjorde Jesus dagen før sin død at en av de 12 apostlene kom til å forråde ham, og han sa til og med direkte til Judas: « *Hva enn du må gjøre, gjør det raskt!* » ". Dette lar oss forstå at Gud ikke søker å hindre sine skapninger fra å uttrykke sine valg, selv når de er i strid med hans egne. Jesus ba også apostlene sine om å forlate ham hvis det var deres ønske. Det er ved å gi skapningene hans full frihet til å uttrykke seg og avsløre deres natur at han kan velge sine utvalgte for deres demonstrerte troskap og til slutt ødelegge alle hans himmelske og jordiske fiender, de uverdige og likegyldige.

Arvesynden

Resten av den første dagen får enorm betydning i vår kristne tid fordi den utgjør « **synden** » som er gjenopprettet siden 7. mars 321, og den blir markeringen av leiren som gikk i opprør mot Guds hellige leir. Men denne "**synden** " må ikke få oss til å glemme den opprinnelige "**synden** " som dømmer menneskeheten til døden ved arv siden Adam og Eva. Opplyst av Ånden førte dette emnet meg til å oppdage viktige leksjoner som er skjult i 1. Mosebok. På observasjonsnivå avslører boken for oss skaperverkets opprinnelse i kapitlene 1, 2, 3. Den symbolske betydningen av disse tallene er fortsatt perfekt begrunnet: 1 = enhet; 2 = ufullkommenhet; 3 = perfeksjon. Dette fortjener en forklaring. Gen.1 forteller om opprettelsen av de første 6 dagene. Definisjonen deres "**kveldsmorgen** " vil bare få mening etter synd og jordens forbannelse som blir det domene som domineres av djevelen, som vil være temaet i 3. Mosebok uten hvilket uttrykket "**kveldsmorgen**" ikke ville ha noen *betydning* . på terrestrisk nivå. Ved å levere forklaringen setter kapittel 3 fullkommenhet på denne guddommelige åpenbaringen. På samme måte, i 1.Mos.2, får temaet om den syvendedags sabbat eller, mer presist, om resten av Gud og mennesker på den syvende dag, sin betydning først etter "arvesynden" begått av Eva og Adam i Gen.3 som gir den sin grunn til å være. Derfor, paradoksalt nok, uten sin begrunnelse gitt i 1.Mos.3, fortjener den helligede sabbaten sitt "2" symbol på ufullkommenhet. Det kommer frem av alt dette at jorden ble skapt av Gud for å bli ofret til djevelen og hans demoner slik at de onde fruktene av deres sjeler kunne materialisere seg og vises i øynene til alle, Gud, engler og mennesker, og at englene og mennene velger sin side.

Denne analysen får meg til å påpeke at etableringen av den syvende dag helliget i hvile profeterer forbannelsen av jordisk "**synd** " etablert i 1.Mos.3, fordi

jorden selv er forbannet av Gud, og det er derfor bare fra det øyeblikket døden og dens prosess treffer den, dens tid på seks tusen år og de tusen årene av det syvende årtusen får en mening, en forklaring, en rettferdiggjørelse. Det er på sin plass å merke seg dette: før den jordiske skapelsen, i himmelen, setter konflikten allerede djevelens leir opp mot Guds leir, men bare Jesu Kristi død vil gjøre individuelle valg definitive; som vil bli synliggjort ved utvisningen fra himmelen av opprørerne som fra da av er dømt til å dø i jordisk skaperverk. Nå, i himmelen, organiserte ikke Gud englenes liv ved vekslinger om " *kveldsmorgen* " , dette fordi himmelen representerer hans evige norm; det som vil seire og fortsette for sine utvalgte evig. Stilt overfor disse dataene: hva med jorden før synden? Bortsett fra " *kveld-morgen* "-vekslingene, er dens norm også himmelens, tilsynelatende utfolder livet seg i en evig norm; veganske dyr, veganske mennesker og uten død som vil være syndens lønn, dager følger dager og det kan vare evig.

Men i 1.Mos.2 åpenbarer Gud for oss sin rekkefølge på ukens tid som ender på den syvende dagen med en hvile for Gud og for mennesker. Dette ordet hvile kommer fra verbet "å opphøre" og det gjelder for det arbeid som er utført av Gud, så vel som for de gjerninger som gjøres av mennesker. Du kan forstå, før synden, verken Gud eller mennesker kunne føle seg slitne. Adams kropp led ingen plager, tretthet eller smerte av noe slag. Nå fulgte de syv-dagers ukene på hverandre og reproduserte seg selv som en evig syklus, bortsett fra at " *kveldsmorgen* "-sekvensene markerte forskjellen med den celestiale standarden til Guds rike. Denne forskjellen var derfor ment å profetisk avsløre et program designet av den store skaperen Gud. Akkurat som høytiden "Yom Kippur" eller "Forsoningsdagen" ble fornyet hvert år blant hebreerne og den profeterte slutten på synden gjennom dens forsoning oppnådd ved Jesu Kristi død, slik profeterer den ukentlige sabbaten den syvendes komme. årtusen, når Gud og hans utvalgte vil gå inn i virkelig hvile fordi opprørerne vil ha dødd og ondskaperen vil ha blitt beseiret. Imidlertid er de utvalgte fortsatt opptatt av " *synd* " siden de med Kristus må dømme " *synder* " og syndere, som på den tiden vil sove i den dødelige søvnen. Dette er grunnen til, i likhet med de foregående seks dagene, den syvende er plassert under tegnet " *synd* " som dekker og angår de syv dagene i hele uken. Og det er først ved begynnelsen av det åttende årtusen, etter at syndere er blitt fortært i « *den annen døds ild* » at evigheten uten « *synd* » vil begynne på den fornyede jord. Hvis de syv dagene er preget av synd og de profeterer 7000 år, kan tellingen av disse 7000 årene bare begynne med etableringen av synd åpenbart i 1.Mos.3. Dermed er de jordiske dagene uten synd ikke i normen og logikken for rekkefølgen " *aften morgen* " eller " *mørkelys* " , og siden denne tiden er uten " *synd* " , kan den ikke gå inn i de 7000 årene som er programmert og profetert. for " *synd* " . " innen syvdagers uken.

Denne læren fremhever viktigheten av denne handlingen som Gud tillegger det romerske pavedømmet i Dan.7:25: " *han vil lage planen for å forandre tidene og loven* ". " *Å endre tidene* " etablert av Gud resulterer i umuligheten av å oppdage den profetiske karakteren til den ukentlige sabbaten av Guds " *lov* ." Og dette er hva Roma har gjort siden Konstantin I ' siden 7. mars 321, ved å beordre den ukentlige hvilen den første dagen i stedet for den syvende. Ved å følge den

romerske orden blir ikke synderen befridd fra den opprinnelige " *synden* " som er arvet fra Adam og Eva, men i tillegg påtar han seg en ekstra " *synd* ", denne gangen **frivillig**, som øker hans skyldfølelse overfor Gud.

Tidsrekkefølgen " *kveldsmorgen* " eller " *mørkets lys* " er et konsept valgt av Gud og å adlyde dette valget favoriserer og autoriserer tilgang til Bibelens profetiske mysterium. Ingenting tvinger mennesket til å ta dette valget og beviset er at menneskeheten har valgt å markere sitt skifte av dag ved midnatt, det vil si 6 timer etter vårsolnedgang; som profeterer leiren til dem som våkner for sent til Kristi herlige gjenkomst, brudgommen i lignelsen om de ti jomfruer. De subtile budskapene som Gud gir, er dermed utenfor hans intellektuelle rekkevidde. Men for hans utvalgte opplyser den guddommelige tids rekkefølge alle hans profetier og spesielt den i Åpenbaringen, hvor Jesus i begynnelsen presenterer seg selv som " *alfa og omega* ", " *begynnelsen eller begynnelsen og slutten* ". Hver dag som går i våre liv profeterer Guds plan som han oppsummerer i 1.Mos.1, 2 og 3, siden " *natt* " eller " *mørke* " representerer de seks profane dagene presentert i 1.Mos.1, mens den guddommelige hvile etablert i 1.Mos.2 kunngjør at " *lys* " tid. Det er på dette prinsippet at i henhold til Dan.8:14 er tiden for den kristne æra delt i to deler: en tid med åndelig " *mørke* " mellom 321, når " *synden* " mot sabbaten er etablert, og 1843 hvor en « *lys* » -tiden begynner for de utvalgte fra denne datoen til Jesu Kristi gjenkomst våren 2030, hvor han, som i 1. Mos.3, i den allmektige skaper-Gud, kommer for å dømme mellom de utvalgte og opprørerne, « *sauer og geiter* », som han dømte mellom " *slangen, kvinnen og Adam* ". På samme måte i Åpenbaringen profeterer temaene « *Brev til de syv kirker, de syv segl og de syv trompeter* » « *mørke* » for de seks første og guddommelig « *lys* » for den syvende og siste grad av hvert av disse temaene. ... Det er så sant at i 1991, den offisielle avvisningen av dette siste "lyset" av institusjonell adventisme, lyset som Jesus har gitt meg siden 1982, førte til at han sa i brevet adressert til "Laodikea" i Åp.3 : 17 : " *Fordi du sier: Jeg er rik, jeg er beriket, og jeg trenger ingenting, og fordi du ikke vet at du er elendig, elendig, fattig, blind og naken...* ". Offisielle adventister har glemt dette sitatet gitt i 1. Peter 4:17: « *For dette er tiden da dommen skal begynne over Guds hus* . Nå, hvis det begynner med oss, hva vil da være slutten på dem som ikke adlyder Guds evangelium? » Institusjonen har vært på plass siden 1863 og Jesus velsignet etableringen i " *Philadelphia* " -tiden, i 1873. I henhold til det guddommelige prinsippet " *kveldsmorgen* " eller " *lysmørke* ", den siste og syvende epoken symbolisert ved navnet " *Laodikea* ". " skulle være en tid med stort guddommelig " *lys* " og det nåværende verket utgjør et bevis på det, et stort " *lys* " har virkelig kommet for å belyse de profeterte mysteriene, i denne siste æra, på bekostning av den offisielle verdensadventistinstitutionen. Navnet " *Laodikea* " er godt begrunnet siden det betyr "dømte mennesker eller dømmende mennesker". De som ikke tilhører eller ikke lenger tilhører Herren, blir dømt til å slutte seg til tilhengerne av "dagen forbannet av Gud". Ved å vise at de ikke er i stand til å dele med Gud sin rettferdige fordømmelse av den romerske «søndag», vil sabbaten ikke lenger fremstå for dem som like viktig som i den velsignede tiden for dåpen deres. Et budskap gitt av Jesus Kristus til sin tjener Ellen G. White, i hennes bok "Early Writings" og i hennes første visjon, oversatte denne

situasjonen slik: "de mistet synet, og målet, og Jesus... De sank inn i ond verden, og vi ser dem aldri igjen.»

lysets » tid, og dette kapitlet i Første Mosebok begynner med **helligjørelsen** av «den *syvende dag* ». Det ender med dette verset 25: " *Mannen og hans kone var begge nakne, og de skammet seg ikke* ." Koblingen mellom disse to temaene viser at oppdagelsen av deres fysiske nakenhet vil være konsekvensen av tilregnelsen av "synden " som de vil begå og som er fortalt i 1.Mos.3, fremstår dermed som årsaken til en dødelig åndelig nakenhet. Ved å sammenligne denne læren med « *Laodikea* », finner vi sabbaten forbundet med « *synd* » som gjør en « *naken* ». I denne siste sammenhengen er praktiseringen av sabbaten derfor ikke lenger tilstrekkelig til å bevare Kristi nåde, fordi ved å tilby sitt fulle profetiske lys til de offisielle adventistmyndighetene mellom 1982 og 1991 har kravet til Jesus Kristus økt, og han ønsker dette. æra da med praktiseringen av sin hellige sabbat gir de utvalgte som er verdig hans nåde sin interesse, sin tid, sitt liv og hele sin sjel for hans åpenbaringer profetert i Daniel og Åpenbaringen; men også gjennom hele den åpenbarte Bibelen som utgjør dens " *to vitner* " ifølge Åp. 11:3.

Guds vitnesbyrd gitt på jorden

Så viktig som det er, bør Guds besøk av menneskeheten i form av Jesus Kristus ikke få oss til å glemme hans tidligere besøk på Moses tid. Fordi det er i denne fjerne sammenhengen at Gud åpenbarte for ham opprinnelsen til den jordiske dimensjonen. Og som en åpenbaring gitt av Gud, er beretningen om 1. Mosebok like viktig som den om Åpenbaringen åpenbart for apostelen Johannes. Formen som Gud har valgt for å organisere det jordiske livet, profeterer hans kjærlighetsplan for skapninger som han gir fullstendig frihet, slik at de kan svare på hans kjærlighet og leve med ham evig eller forkaste den og forsvinne inn i dødens intethet, iht. betingelsene for hans velvillige tilbud.

Hvis Adam er skapt alene, er det for det første fordi han blir presentert som " *Guds bilde* (1.Mos.1:26-27)" på jakt etter kjærlighet fra en fri motpart til hans bilde, fordi hele tiden i hans siste evighet var en av absolutt ensomhet. Dette ble uutholdelig for ham til det punktet at han var klar til å bære konsekvensene av friheten han skulle gi til sine levende skapninger. Skapelsen av Eva fra et av Adams ribbein, mens han er nedsenket i en dødssøvn, profeterer skapelsen av hans kirke, den utvalgte sammensatt av hans trofaste utvalgte, frukten høstet av hans dødsforsoning i Jesus Kristus; dette rettfærdiggjør rollen som " *hjelper* " som Gud tillegger kvinnen som kom fra ham og hvis navn Eva betyr " *liv* ". Den Utvalgte vil " *leve* " evig, og på jorden har hun kallet til å tilby Gud sin " *hjelp* " til å samarbeide menneskelig i gjennomføringen av prosjektet hennes som tar sikte på å etablere perfekt delt og uforstyrret kjærlighet i dets evige universer.

Ulydighetens synd kommer inn i menneskeheten gjennom Eva eller gjennom " *kvinne* "-symbolet til hennes utvalgte som vil arve denne arvesynden. Også, som Adam, av kjærlighet til Eva, i Jesus Kristus, blir Gud menneskelig å dele og bære i stedet for sin Utvalgte, den dødelige straffen som hennes synder

fortjener. Fortellingen om 1. Mosebok er derfor både et historisk vitnesbyrd som avslører vårt opphav og deres omstendigheter, og et profetisk vitnesbyrd som avslører det frelsende prinsippet i det store kjærlige prosjektet til den allmektige skaper Gud.

Etter de første seks dagene av skapelsen nevnt i 1. Mosebok 1, seks dager som profeterte de seks tusen årene som var reservert av Gud for hans utvalg av jordiske utvalgte, i 1. Mosebok 2, under bildet av en evig sabbat, vil den ubegrensede syvende dagen åpnes for velkommen de beviste og utvalgte utvalgte.

Gud kjenner fra begynnelsen av utfallet av hans prosjekt, navnene på hans utvalgte som vil dukke opp i løpet av seks tusen år. Han hadde all makt og autoritet til å dømme og ødelegge de opprørske englene uten å måtte skape vår jordiske dimensjon. Men det er nettopp fordi han respekterer skapningene sine, som elsker ham og som han elsker, at han organiserer en universell demonstrasjon på jorden skapt for dette formålet.

Gud hever fremfor alt sannhetsprinsippet. Som kunngjort i Sal.51:6, definerer Jesus sine utvalgte som å være "født på ny" eller "født av sannheten", slik at de kan være i samsvar med standarden for guddommelig sannhet. I følge Johannes 18:37 kom han selv for å "vitne om sannheten" og presenterer seg selv i Åp 3:14 under navnet "Sannferdig". Denne opphøyelsen og forherligelsen av sannhetsprinsippet er i **absolutt motsetning** til løgnprinsippet, og de to prinsippene har flere former. Prinsippet om løgn har hele tiden forført jordens innbyggere gjennom historien. I moderne tid har løgn blitt normen for tilværelsen. Det er adoptert under begrepet "bløff" i handelssinnet, men det er ikke desto mindre frukten av djevelen, "løgnens far" ifølge Johannes 8:44. På det religiøse nivået vises løgner i form av flere forskjellige religiøse forfalskninger avhengig av folk og steder på jorden det gjelder. Og den kristne tro har i seg selv blitt det perfekte bildet av "forvirring" (= Babel) ettersom dens mørke forfalskninger er så mange.

Løgn læres vitenskapelig. For i motsetning til dens autoritære tilnærming, er vitenskapelig tanke ikke i stand til å gi reelle bevis for sine evolusjonsteorier om arter, og for de millioner og milliarder av år som dens vitenskapsmenn tilskriver jordens eksistens. I motsetning til denne vitenskapelige tanken gir Skaperens vitnesbyrd mange bevis på hans virkelighet, fordi terrestrisk historie vitner om hans handlinger, hvor flommen av vann utgjør det første eksempelet, attestert av tilstedeværelsen av marine fossiler på slettene og selv på toppene av de høyeste fjellene på jorden. I tillegg til dette naturlige vitnesbyrdet er vitnesbyrdet etter menneskets historie, Noahs liv, Abrahams liv, frigjøringen av hebreerne fra egyptisk slaveri og det jødiske folks fødsel, levende øyenvitner til dets historie. verdens ende; det er også øyenvitnevnesbyrdet til Jesu Kristi apostler som var vitne til hans mirakler, hans korsfestelse og hans oppstandelse; dette til det punktet at frykten for døden forlot dem, og de fulgte martyrdødens vei, deres Mester og deres modell Jesus fra Nasaret.

Ved å fremkalle dette ordet "martyrium" må jeg her åpne en forklaring.

Merk: ikke forveksle martyrdøden med straff

De to tingene har samme ytre utseende og kan derfor lett forveksles. Imidlertid har denne forvirringen alvorlige konsekvenser siden straffebehandlingen risikerer å bli tilskrevet den virkelig utvalgte av Gud, og omvendt kan djevelens barn tilskrives et martyrium for en svært villedende Gud. Så, for å se klart, må vi ta hensyn til følgende analyse som tar utgangspunkt i dette prinsippet; Først, la oss stille spørsmålet: hva er martyrdød? Dette ordet kommer fra det greske "martus" som betyr: vitne. Hva er et vitne? Det er den som rapporterer trofast eller ikke hva han har sett, hørt eller hva han har forstått om et emne. Emnet som interesserer oss her er religiøst, og blant dem som vitner for Gud er det sanne og falske vitner. Det som er sikkert er at Gud utgjør forskjellen mellom de to. Sannheten er kjent for ham og han velsigner den fordi dette sanne vitnet for sin del streber etter å vise seg trofast ved å praktisere i " *gjerninger* " hele sin åpenbarte sannhet, og han holder ut på denne veien inntil sannheten aksepteres. Og denne døden er autentisk martyrium, fordi livet som ble tilbudt til døden samsvarte med standarden for hellighet som kreves av Gud for hans tid. Hvis livet som tilbys ikke er i denne overensstemmelsen, så er det ikke et martyrium, det er en straff som rammer et levende vesen som er overgitt til djevelen for hans ødeleggelse, fordi han ikke drar nytte av beskyttelse og Guds velsignelse. Avhengig av samsvar med sannhetens standard som kreves av Gud for hver tidsalder, vil identifiseringen av "martyrdøden" hvile på vår kunnskap om den guddommelige dommen åpenbart i hans profetier som retter seg mot endens tid; som er målet og emnet for dette arbeidet.

Det er viktig å forstå at sannheten ikke har kapasitet til å omvende et opprørsk sinn; opplevelsen av den første skapte engelen, kalt av Gud, Satan, siden hans opprør, beviser det. Sannheten er et prinsipp som de utvalgte naturlig vil føle seg tiltrukket av, de som elsker den og er klare til å kjempe sammen med Gud i Jesus Kristus, løgnen som skader ham.

Avslutningsvis bygges guddommelig åpenbaring gradvis over seks tusen år med opplevelser og vitnesbyrd levd under de beste og verste forhold. En tid på seks tusen år kan virke kort, men for mannen som bare gir reell interesse for årene av sitt eget liv, er det i realiteten en lang nok tid som lar Gud strekke seg over

århundrer, og mer presist over seks tusen år , de forskjellige fasene av prestasjonene til hans globale prosjekt. Utelukkende i Jesus Kristus gir Gud sine utvalgte i endetiden, angående hans mysterier og gjerninger, en klar forståelse forbeholdt denne endetiden.

Genesis: en viktig profetisk oppsummering

I denne forståelsen leverer beretningen i Første Mosebok de grunnleggende nøklene til de bibelske profetiene til Daniel og Åpenbaringen; og uten disse nøklene er denne forståelsen umulig. Disse tingene vil bli husket når det er nødvendig, under det profetiske studiet, men fra nå av må vi vite at ordene " *dyp, hav, jord, kvinne* ", vil bære en spesifikk idé om guddommelig tanke i sin åpenbaring "Apokalypse". De er knyttet til tre påfølgende stadier av jordisk skapelse. " *Avgrunnen* " refererer til planeten jorden helt dekket av vann uten liv. Så, på den andre dagen, den for separasjonen av elementene, vil " *havet* ", som et synonym og symbol på døden, bare være befolket av marine dyr på den 5. ^{dagen} ; miljøet er fiendtlig for mennesker skapt for å puste luft. " *Jorden* " kommer ut av " *havet* " og vil også bli bebodd på den femte dagen av dyr og til slutt, på den sjettede dagen, av " *mannen formet i Guds bilde* " og " *kvinnen* " som skal dannes på et menneskelig ribbein. Sammen skal mannen og kvinnen få to barn. Den første " *Abel* ", type av den åndelige utvalgte (*Abel* = Fader er Gud) vil bli drept av sjalusi av sin eldste " *Kain* ", type av det kjødelige, materialistiske menneske (= tilegnelse) og dermed profetere skjebnen til den typiske utvalgte, Jesus Kristus og hans utvalgte, som vil lide og dø som martyrer på grunn av "Kains", jøder, katolikker og protestanter, alle "templets kjøpmenn", hvis suksessive og aggressive sjalusi blir demonstrert og oppnådd i løpet av den jordiske historien . Lærdommen gitt av Guds Ånd er derfor følgende: Fra " *avgrunnen* " kommer **suksessivt** " *havet og jorden*" symboler på falske kristne religioner som fører til sjelenes fortapelse. For å utpeke sin utvalgte forsamling gir han henne ordet " *kvinne* " som er, hvis hun er trofast mot sin Gud, " *Konen* ", til " *lammet* " billedsymbolet på Kristus selv profetert av ordet " *mann* " (*Adamen*).). Hvis hun er utro, forblir hun en " *kvinne* ", men tar på seg bildet av en " *prostituert* ". Disse tingene vil alle bli bekreftet i den detaljerte studien som presenteres i dette arbeidet, og deres avgjørende betydning vil bli tydelig. Du kan lett forstå, i 2020, har hendelsene som er profetert i profetiene til Daniel og Åpenbaringen, for det meste allerede blitt oppfylt i historien, og de er kjent for mennesker. Men de ble ikke identifisert for den åndelige rollen Gud ga dem. Historikere noterer seg historiske fakta, men bare Guds profeter kan tolke dem.

Tro og vantro

Av natur er mennesker, fra sin opprinnelse, av den troende typen. Men tro er ikke tro. Mennesket har alltid trodd på eksistensen av Gud eller guddommeligheter, overlegne ånder som de måtte tjene og som de måtte behage for ikke å måtte lide skade forårsaket av deres sinne. Denne naturlige troen strakte seg fra århundrer til århundrer og årtusener til årtusener frem til moderne tid, hvor vitenskapelige oppdagelser tok i besittelse av hjernen til det vestlige mennesket som siden har blitt vantro og vantro. Merk at denne endringen hovedsakelig kjennetegner personer med kristen opprinnelse. For på samme tid, i Østen, Fjernøsten og Afrika, forble troen på usynlige ånder. Dette forklares av overnaturlige manifestasjoner vitne til av menneskene som praktiserer disse religiøse ritualene. I Afrika forbyr klare bevis på eksistensen av usynlige ånder vantro. Men det disse menneskene ikke vet, er at de åndene som manifesterer seg mektig blant dem i virkeligheten er demoniske ånder som er forkastet av Gud, skaperen av alt liv, og dømt til døden på prøve. Disse menneskene er ikke vantro, og heller ikke vantro, som vestlendingene, men resultatet er det samme, siden de tjener demoner som forfører dem og holder dem under deres tyranniske herredømme. Deres religiøsitet er av den avgudsdyrkende hedenske typen som har preget menneskeheten siden dens opprinnelse; Eve var hans første offer.

I Vesten er vantro egentlig et resultat av et valg, fordi få mennesker er uvitende om deres kristne opphav; og blant forsvarerne av den republikanske friheten er det folk som siterer ord fra Bibelen, og dermed vitner om at de ikke er uvitende om dens eksistens. De er ikke uvitende om de strålende fakta som det vitner om for Gud, og likevel velger de å ikke ta hensyn til dem. Det er denne typen vantro som Ånden kaller vantro og som er den absolutte opprørske motstanden mot sann tro. For hvis han tar i betraktning bevisene som livet gir ham over hele jorden og spesielt i de overnaturlige manifestasjonene til afrikanske folk, har mennesket ingen mulighet til å rettfærdiggjøre sin vantro. De overnaturlige handlingene utført av demoner fordømmer derfor vestlig vantro. Skaperen Gud gir også bevis på sin eksistens, og handler med kraft gjennom fenomener produsert av naturen som er underlagt ham; jordskjelv, vulkanutbrudd, destruktive flodbølger, dødelige epidemier, men alle disse tingene får nå vitenskapelige forklaringer som maskerer og ødelegger det guddommelige opphavet. Til øyet, denne troens store fiende, legges den vitenskapelige forklaringen som overbeviser den menneskelige hjerne og både oppmuntrer den i sine valg som fører den til dens fortapelse.

Hva forventer Gud av sine skapninger? Han vil velge blant dem de som godkjenner **hans** livsoppfatninger, det vil si som omfavner hans tanker. Tro vil være midlet, men ikke målet. Dette er grunnen til at " *tro uten gjerninger* ", som den må bære, sies å være " *død* " i Jakob 2:17. For hvis sann tro eksisterer, eksisterer også falsk tro. Rett og galt utgjør hele forskjellen, og Gud har ingen problemer med å identifisere lydighet for å skille den fra ulydighet. I alle fall forblir han den eneste dommeren hvis mening vil avgjøre den evige fremtiden til hver av hans skapninger, siden hensikten med hans valg er unik og hans tilbud om evig liv oppnås utelukkende gjennom Jesus Kristus. Passasjen på jorden er bare rettfærdiggjort for å tilby muligheten for dette utvalget av evige utvalgte. Tro er ikke frukten av formidable anstrengelser og ofre, men av en naturlig tilstand oppnådd eller ikke av skapningen fra dens fødsel. Men når den eksisterer, må den næres av Gud, ellers dør den og forsvinner.

Sann tro er en sjelden ting. For i motsetning til det villedende aspektet ved den offisielle kristne religionen, er det ikke nok å plassere et kors over graven til en skapning for at himmelens dører skal være åpne for ham. Og jeg påpeker dette fordi det virker oversett, sa Jesus i Matt.7:13-14: « *Gå inn gjennom den trange port. For vid er porten og bred er veien som fører til ødeleggelse , og det er mange som går inn gjennom den . Men trang er porten og smal er veien som fører til livet , og det er få som finner den.* » Denne læren er ytterligere bekreftet i Bibelen i eksemplet med deportasjonen av jødene til Babylon, siden Gud finner verdig hans utvelgelse bare Daniel og hans tre følgesvenner og fem mektige konger; og Esekiel som lever i denne epoken. Så leser vi i Esek.14,13-20: « *Menneskesønn, hvis et land synder mot meg i utroskap, og jeg rekker ut min hånd mot det, hvis jeg bryter brødstaven for det, om jeg sender hungersnød over det. Hvis jeg utryddet mennesker og dyr fra den, og det var disse tre menn iblant den, Noah, Daniel og Job , ville de frelse sine sjeler ved sin rettfærdighet, sier Herren, Israels Gud. Hvis jeg fikk ville dyr til å streife rundt i landet som ville avfolke det, hvis det ble en ørken der ingen ville passere på grunn av disse dyrene, og det var disse tre mennene i deres midte, ville jeg vært i live! sier Herren, Herren, de ville ikke frelse sønner eller døtre, men de alene ville bli frelst , og landet skulle bli til en ørken. Eller om jeg førte sverdet mot dette landet, hvis jeg sa: La sverdet løpe gjennom landet! Hvis jeg utryddet mennesker og dyr, og det var disse tre mennene i dens midte, ville jeg vært i live! sier Herren, Herren, de ville ikke frelse sønner eller døtre, men de bare ville bli frelst . Eller om jeg sendte en pest inn i dette landet, om jeg utøste min harme mot det i jordelivet, for å utrydde mennesker og dyr fra det, og det var blant det Noah, Daniel og Job, så lever jeg! sier Herren, Herren, de ville ikke frelse sønner eller døtre, men ved sin rettfærdighet ville de frelse sine egne sjeler.* » Vi får således vite at på tidspunktet for vannflommen var det bare Noah som ble funnet verdig til frelse blant de åtte menneskene som var beskyttet av arken.

Jesus sa videre i Matt.22:14: « *For mange er kalt, men få er utvalgt.* » Grunnen er ganske enkelt forklart av den høye standarden for hellighet som kreves av Gud som ønsker å ta førsteplassen i vårt hjerte eller ingenting. Konsekvensen av dette kravet er i motsetning til humanistisk tenkning om verden som setter mennesket over alt. Apostelen Jakob advarte oss mot denne motstanden

og sa til oss: « Dere ekteskapsbrytere! Vet du ikke at verdens kjærlighet er fiendskap mot Gud ? Den som vil være verdens venn, gjør seg derfor til en fiende av Gud . » Jesus forteller oss igjen i Matt.10:37: « Den som elsker faren eller moren hans mer enn meg er ikke meg verdig , og den som elsker hans sønn eller datter mer enn meg er meg ikke verdig . " Også, hvis du som meg inviterer en venn til å svare på dette religiøse kriteriet som kreves av Jesus Kristus, ikke bli overrasket om han kaller deg en fanatiker; Dette er hva som skjedde med meg, og jeg forsto da at jeg bare hadde Jesus som min sanne venn; ham, « den Sanne » i Åp.3:7. Vi vil også kalle deg en fundamentalist, fordi du viser deg selv å være ærlig mot Gud, en legalist, fordi du elsker og ærer hans aller helligste lov gjennom din lydighet. Dette vil delvis være den menneskelige prisen å betale for å behage Herren Jesus, så verdig vår selvoppofrelse og vår fullstendige hengivenhet som han krever.

Tro tillater oss å motta hans hemmelige tanker fra Gud til vi oppdager omfanget av hans fantastiske prosjekt. Og for å forstå hans overordnede prosjekt, må den utvalgte ta hensyn til englenes himmelske liv som gikk forut for den jordiske opplevelsen. For i dette himmelske samfunnet ble ikke delingen av skapninger og utvelgelsen av gode engler trofaste mot Gud utført på tro på Kristus korsfestet eller på hans avvisning, slik tilfellet ville være på jorden. Dette bekrefter at på det universelle nivået er korsfestelsen av Kristus som forble syndfri for Gud **et middel** til å fordømme djevelen og hans tilhengere, og at troen på Jesus Kristus på jorden representerer **det middelet** Gud har valgt for å ha den kjærligheten han føler for sin utvalgte som elsker og setter pris på ham. **Hensikten** med denne demonstrasjonen av hans totale selvoppofrelse var å være i stand til å lovlig dømme til døden opprørsk himmelske og terrestriske skapninger som ikke deler hans følelse av eksistens. Og blant sine jordiske skapninger velger han dem som omfavner tankene hans, godkjenner hans handlinger og dommer fordi de er egnet til å dele hans evighet. Til slutt vil han ha løst problemet skapt av friheten gitt til alle hans himmelske og jordiske skapninger, for uten denne friheten ville kjærligheten til hans utvalgte skapninger vært verdiløs og til og med umuliggjort. Faktisk, uten frihet, er skapningen ikke noe mer enn en robot, med automatisert oppførsel. Men prisen for frihet vil til slutt være utryddelsen av opprørsk skapninger fra himmel og jord.

Beviset er dermed gitt at troen ikke hviler på et enkelt: « Tro på Herren Jesus, så skal du bli frelst ». Disse bibelske ordene er basert på det verbet "tro" innebærer, nemlig lydighet til guddommelige lover som kjennetegner sann tro. For Gud er målet å finne skapninger som adlyder ham av kjærlighet. Han fant noen blant de himmelske englene og blant sine jordiske menneskeskapninger, han valgte ut noen og vil fortsette å velge noen til slutten av nådens tid.

Mat for riktig vær

Akkurat som menneskekroppen trenger næring for å forlenge sitt liv, trenger også troen som produseres i dens ånd sin åndelige næring. Ethvert menneske som er følsomt for demonstrasjonen av kjærlighet gitt av Gud i Jesus Kristus, føler et ønske om igjen å gjøre noe for ham. Men hvordan kan vi gjøre noe som gleder ham hvis vi ikke vet hva han forventer av oss? Det er svaret på dette spørsmålet som vil utgjøre vår tros næring. Fordi « *uten tro er det umulig å behage Gud* » ifølge Heb.11:6. Men denne troen må fortsatt gjøres levende og behagelig for ham ved at den samsvarer med hans forventninger. For Herren Gud, den allmechtige, er dens fullender og dens dommer. Mange kristne troende lengter etter å ha et godt forhold til himmelens Gud, men dette forholdet forblir umulig fordi deres tro ikke har fått ordentlig næring. Svaret på problemet er gitt til oss i Matt.24 og 25. Jesus fokuserer sin lære på våre siste dager som kort forut for tiden for hans andre tilsynekomst, denne gangen, i sin guddommelighets herlighet. Han beskriver det ved å multiplisere bildene i lignelser: lignelse om fikentreet, i Matt.24:32 til 34; lignelse om natttyven, i Matt.24:43 til 51; lignelse om de ti jomfruer, i Matt.25:1 til 12; lignelse om talentene, i Matt.25:13 til 30; lignelser om sauene og geitene, i Matt.25:31 til 46. Blant disse lignelsene vises omtalen av " *mat* " to ganger: i lignelsen om natttyven og i lignelsen om sauene og geitene fordi, til tross for Når Jesus sier: « *Jeg var sulten, og du ga meg noe å spise* », taler han til oss om åndelig mat, uten hvilken menneskets tro dør. « *For mennesket skal ikke leve av brød alene, men av hvert ord som utgår fra Guds munn* . Matt.4:4". Hensikten med troens mat er å beskytte ham mot " *andre død* " i Åp 20, den som får en til å miste retten til å leve evig.

Som en del av denne refleksjonen, rett blikket og oppmerksomheten mot denne lignelsen om natttyven:

V.42: " *Våk derfor, siden du ikke vet hvilken dag din Herre kommer* ."

Temaet for Jesu Kristi gjenkomst er definert, og dets "venting" vil provosere frem en åndelig oppvåkning i Nord-Amerikas forente stater, mellom 1831 og 1844. Det kalles "adventisme", medlemmene av denne bevegelsen er demselv utpekt av deres samtidige med begrepet "adventister"; ord hentet fra det latinske "adventus" som betyr: advent.

V.43: " *Vet dette godt, hvis husets herre visste hvilken nattevakt tyven måtte komme, ville han våke og ikke tillate at huset hans ble brutt inn* ."

I dette verset er " *husets herre* " disippelen som venter på at Jesus skal komme tilbake, og " *tyven* " refererer til Jesus selv. Gjennom denne sammenligningen viser Jesus oss fordelene med å vite datoen for hans gjenkomst. Han oppfordrer oss derfor til å oppdage det, og vår lytting til hans råd vil betinge vårt forhold til ham.

V.44: " *Derfor vær også rede, for Menneskesønnen kommer i en time da dere ikke tenker .* "

Jeg har korrigert, i dette verset, fremtiden til verbene fordi på originalgresk er disse verbene i presens. Disse ordene sier Jesus til sine samtidige disipler som spør ham om dette emnet. Herren vil, i endens tid, bruke dette "adventist"-temaet til å sile kristne ved å sette dem på prøve av profetisk tro; for dette formålet vil han suksessivt organisere fire "adventistiske" forventninger over tid; hver gang rettfærdiggjort av ny belysning gitt av Ånden, de tre første angående de profetiske tekstene til Daniel og Åpenbaringen.

V.45: « *Hvem er da den tro og kloke tjener, som hans herre har satt over sitt folk for å gi dem mat i rette tid?* »

Vær forsiktig så du ikke gjør en feil i dømmekraften din, fordi " *maten* " som er omtalt i dette verset er for øyeblikket foran øynene dine. Ja, det er dette dokumentet som jeg ga navnet "Forklar Daniel og Åpenbaringen" som utgjør denne åndelige " *maten* " som er avgjørende for å nærme din tro, fordi den gir, fra Jesus Kristus, alle svarene på spørsmålene du lovlig kan stille , og utover disse svarene, uventede åpenbaringer, som den sanne datoen for Jesu Kristi gjenkomst, som forplikter oss til våren 2030 i den fjerde og siste "adventist" "vente".

Ettersom jeg er personlig bekymret over dette verset, presenterer jeg dette dokumentet, frukten av min troskap mot sannhetens Gud og min klokskap, fordi jeg ikke ønsker å bli overrasket over Jesu Kristi gjenkomst. Jesus åpenbarer her sin endetidplan. Han har planlagt for denne tiden " *mat* " som er egnet til å nærme troen til hans utvalgte som trofast venter på hans strålende tilbakekomst. Og denne " *maten* " er profetisk.

V.46: " *Salig er den tjeneren som hans herre, når han kommer, vil finne å gjøre det!* »

Konteksten for hans strålende tilbakekomst bekreftes her, det er den fjerde "adventist"-forventningen. Den berørte tjener er virkelig allerede veldig glad for å kjenne Guds åpenbarte tanke, hans dom over menneskenes tro. Men denne saligprisningen vil utvide og angå alle dem som, som mottar dette siste guddommelige lyset, på sin side vil forplante det og dele det med de utvalgte som er spredt over hele jorden, inntil Jesu Kristi effektive gjenkomst.

V.47: " *Sannelig sier jeg dere: Han skal sette det over alle sine eiendeler.* »

Herrens goder vil, inntil hans gjenkomst, gjelde åndelige verdier. Og tjeneren blir for Jesus, vokteren av hans åndelige skatt; den eksklusive depositaren for dets orakler og dets åpenbarte lys. Etter å ha lest hele dette dokumentet, vil du kunne se at jeg ikke overdriver ved å gi dens bibelske profetiske åpenbaring navnet "skatt". Hvilket annet navn kan jeg gi til en åpenbaring som beskytter mot «den andre døden» og åpner veien til evig liv? Fordi det forsvinner og forsvinner muligheten for tvil som er fatalt for tro og frelse.

V.48: " *Men hvis det er en ond tjener, som sier ved seg selv: Min herre drøyer med å komme,* "

Livet skapt av Gud er av den binære typen. Alt har sin absolutte motsetning. Og Gud ga menneskene to veier, to veier for å veilede deres valg: *liv og godt, død og ondskap; hveten og agnene; sauen og geiten, lyset og mørket* . I

dette verset sikter Ånden mot den onde tjeneren, men en tjener ikke desto mindre, som betegner den falske troen som ikke er næret av Gud og fremfor alt den falske kristne troen som ender opp med å nå og angå selve adventisttroen, i vår endetid . Denne adventismen mottok ikke lenger lys fra Jesus Kristus fordi han nektet det som ble presentert for ham mellom 1982 og 1991 og som kunngjorde hans komme for 1994, og produserte en frukt av ondskap som resulterte i utstrålingen fra Guds sendebud i november 1991. Legg merke til at Jesus åpenbarer hjertets skjulte tanker: " *som sier i seg selv* ". Fordi utseendet til ytre religiøs oppførsel er ekstremt villedende; religiøs formalisme erstatter sann levende tro full av iver for sannheten.

V.49: "... *hvis han begynner å slå kameratene sine, hvis han spiser og drikker med fyllikerne,* "

Bildet er litt etterlengt til dags dato, men strålingen uttrykker, tydelig, i fredstid, motstanden og kampen som uttrykker og går foran den virkelige forfølgelsen som vil komme; det er bare et spørsmål om tid. Siden 1995 har institusjonell adventisme " *spist og drikket med fylliker* " i den grad at den har inngått en allianse med protestanter og katolikker ved å inngå den økumeniske alliansen. For i Åp.17:2, rettet mot den katolske troen kalt " *Babylon den store* ", og den protestantiske troen kalt " *jorden* ", sier Ånden: " ***Det er med henne jordens konger har overgitt seg til utukten. , og det er av hans utukts vin som jordens innbyggere ble full.*** "

V.50: " ... *denne tjenerens herre kommer på en dag han ikke forventer, og på en time han ikke vet,* "

Konsekvensen av avvisningen av lyset angående den tredje adventistenes forventning, og datoen 1994, viser seg endelig i form av uvitenhet om tidspunktet for Jesu Kristi sanne gjenkomst, det vil si den fjerde adventistenes forventning om det guddommelige prosjektet. Denne uvitenheten er konsekvensen av bruddet i forholdet til Jesus Kristus, så vi kan utlede følgende ting: Adventistene plassert i denne tragiske situasjonen er ikke lenger i Guds øyne eller, etter hans vurdering, "adventister" .

V.51: " ...*han skal rive ham i stykker og gi ham sin del med hyklerne : det skal være gråt og tannskjæring.* »

Bildet uttrykker vreden som Gud vil påføre falske tjenere som har forrådt ham. Jeg legger merke til i dette verset begrepet " *hyklere* " som Ånden betegner falske kristne med i Dan.11:34, men en bredere lesning er nødvendig for å forstå konteksten til den tiden profetien målrettet, som inkluderer versene 33 og 35: " *og de klokeste blant dem skal undervise de mange. Det er noen som for en tid vil bukke under for sverdet og flammen, for fangenskap og plyndring. I tiden når de bukker under, vil de bli hjulpet litt, og mange vil slutte seg til dem av hyklere. Noen av de vise menn skal falle, så de kan bli rensset, rensset og bleket inntil endens tid , for den skal ikke komme før den fastsatte tid.* » Den « *onde tjeneren* » er derfor i sannhet den som forråder forventningene til Gud, hans Mester, og han slutter seg til « *inntil endens tid* », « *hyklernes* » leir . Han deler, fra da av, med dem Guds vrede som rammer dem inntil den siste dommen, hvor de blir tilintetgjort, fortært i « *ildsjøen* » som gir « *den andre døden* » definitivt, ifølge Åp 20: 15: " *Den som ikke ble funnet skrevet i livets bok, ble kastet i ildsjøen .* "

Den avslørte historien om sann tro

Den sanne troen

Det er mange ting å si om emnet sann tro, men jeg foreslår allerede dette aspektet som synes jeg er en prioritert. Enhver som ønsker å etablere et forhold til Gud, må vite at hans eller hennes oppfatning av livet på jorden og i himmelen er det ytterste motsatte av vårt system etablert på jorden som er bygget på stolte og onde tanker inspirert av Gud. hans fiende, og hans sanne utvalgte. Jesus ga oss veien til å identifisere sann tro: « **På deres frukter skal du kjenne dem . Plukker vi druer fra torner, eller fiken fra tistler?** (Matt.7:16).» På grunnlag av denne uttalelsen kan du være sikker på at alle som gjør krav på hans navn og som ikke presenterer, hans mildhet, hans hjelpsomhet, hans selvoppofrelse, hans offerånd, hans kjærlighet til sannheten og hans iver etter lydighet til budene til Gud, har aldri vært og vil aldri være hans tjenere; dette er hva 1. Kor.13 lærer oss ved å definere karismaen til sann hellighet; det som kreves av Guds rettferdige dom: vers 6: “ **hun gleder seg ikke over urett, men hun gleder seg over sannheten** ”.

Hvordan kan vi tro at den forfulgte og den forfulgte blir dømt av Gud på samme måte? Hva er likheten mellom Jesus Kristus, frivillig korsfestet, og den romerske pavelige inkvisisjonen eller Johannes Calvin, som utsatte menn og kvinner for tortur til deres død? For ikke å se forskjellen, må vi ignorere ordene inspirert av bibelske skrifter. Dette var tilfellet, før Bibelen ble spredt over hele verden, men siden den har vært tilgjengelig overalt på jorden; hvilke unnskyldninger kan rettferdiggjøre dømmekraften til mennesker? Det er ikke noen. Derfor vil den kommende guddommelige vreden være veldig stor og ukontrollerbar.

De tre og et halvt årene som Jesus arbeidet i sin jordiske tjeneste, er åpenbart for oss i evangeliene, for at vi skal kjenne standarden for sann tro etter Guds mening; den eneste som betyr noe. Hans liv tilbys oss som modell; en modell som vi må etterligne for å bli anerkjent av ham som hans disipler. Denne adopsjonen innebærer at vi deler hans oppfatning av det evige liv som han foreslår. Egoisme er forvist dit, så vel som ødeleggende og destruktiv stolthet. Det er ikke noe sted for brutalitet og ondskap i det evige liv som tilbys bare til de utvalgte som er anerkjent av Jesus Kristus selv. Hans oppførsel var fredelig revolusjonerende, fordi han, Mesteren og Herren, gjorde seg selv til alles tjener, bøyde seg til det punktet å vaske føttene til disiplene sine, for å gi konkret mening til hans fordømmelse av de stolte verdiene som ble manifestert av lederne, jødiske religiøse skikkelser i sin tid; ting som fortsatt kjennetegner jødiske og kristne religiøse mennesker i dag. I absolutt opposisjon er standarden åpenbart i Jesus Kristus standarden for evig liv.

Ved å vise sine tjenere midler til å identifisere seg selv, deres fiender, Guds falske tjenere, handlet Jesus Kristus for å redde deres sjeler. Og hans løfte om å være, inntil verdens ende, " *midt* " blant hans utvalgte, blir holdt, og det består i å opplyse og beskytte dem gjennom hele deres jordiske liv. Den absolutte standarden for sann tro er at Gud forblir hos sine utvalgte. De blir aldri fratatt hans lys og hans Hellige Ånd. Og hvis Gud trekker seg tilbake, er det fordi den utvalgte ikke lenger er en; hans åndelige status endret seg i Guds rettferdige dom. Fordi hans dømmekraft tilpasser seg menneskelig atferd. På et individuelt nivå er endringer fortsatt mulig i begge retninger; fra godt til ondt eller fra ondt til godt. Men dette er ikke tilfelle, på det kollektive nivået av religiøse grupper og

institusjoner, som bare endres fra godt til ondt, når de ikke tilpasser seg endringene som er etablert av Gud. I sin lære forteller Jesus oss: " *Et godt tre kan ikke bære dårlig frukt, akkurat som et dårlig tre ikke kan bære god frukt* (Matt.7:18)." Han ga oss dermed å forstå at på grunn av sin avskyelige frukt, er den katolske religionen et " *dårlig tre* " og at den vil, gjennom sin falske lære, forbli slik, selv når den, fratatt monarkisk støtte, slutter å forfølge mennesker. Og det er det samme med den anglikanske religionen skapt av Henry VIII for å rettferdiggjøre hans utroskap og hans forbrytelser; hvilken verdi kan Gud gi til sine etterkommere og etterfølgende monarker? Dette er også tilfellet med den protestantiske kalvinistiske religionen, siden denne grunnleggeren, John Calvin, ble fryktet, på grunn av ryktet om hans hardhet i karakter og de mange henrettelsene til døden som han legitimerte i byen Genève, på en måte som ligner mye på sin tids katolske praksis, til det punktet at de gikk utover dem. Denne protestantismen ville sannsynligvis ikke behage den søte Herre Jesus Kristus, og den kan ikke på noen måte tas som et forbilde for den sanne tro. Det er så sant at i sin åpenbaring gitt til Daniel ignorerer Gud den protestantiske reformasjonen, og retter seg kun mot det pavelige regimet i 1260 år, og tidspunktet for etableringen av budskapene om syvendedags adventisme, bærer av åpenbarte guddommelige sannheter, siden 1844 , til verdens ende, som kommer, i 2030.

Historiske onde religiøse forfalskninger har alle aspekter av Guds godkjente modell, men de matcher den aldri. Sann tro næres konstant av Kristi Ånd, falsk tro er det ikke. Sann tro kan forklare mysteriene i Guds bibelske profetier, falsk tro kan ikke. Mange tolkninger av profetier sirkulerer i verden, hver mer fantasifull enn den forrige. I motsetning til dem er mine tolkninger hentet utelukkende fra sitater fra Bibelen; budskapet er derfor presist, stabilt, sammenhengende og konsistent med tanken om Gud som det aldri kommer bort fra; og den Allmektige våker over det.

Forberedende notater til Daniels bok

Navnet Daniel betyr Gud er min Dommer. Kunnskap om Guds dom er et hovedgrunnlag for tro, fordi det leder skapningen mot lydighet mot hans åpenbarte og forståtte vilje, den eneste betingelsen for å bli velsignet av ham til

enhver tid. Gud søker kjærligheten til sine skapninger som gjør det konkret og viser det gjennom sin lydige tro. Guds dom åpenbares derfor gjennom hans profetier som bruker symboler som i lignelsene om Jesus Kristus. Guds dom blir først åpenbart av Daniels bok, men den legger bare hovedgrunnlaget for Hans dom over kristen religionshistorie som vil bli åpenbart i detalj i boken Åpenbaringen.

Hos Daniel åpenbarer Gud lite, men dette kvantitative lille er av stor kvalitativ betydning, fordi det utgjør grunnlaget for den overordnede profetiske åpenbaringen. Bygningsarkitekter vet hvor avgjørende og bestemmende opparbeidelsen av byggeplassen er. I profetier er dette rollen gitt til åpenbaringene mottatt av profeten Daniel. Ja, når deres betydninger er klart forstått, oppnår Gud det doble målet **om å bevise sin eksistens** og gi sine utvalgte **nøklerne til å forstå** budskapet levert av Ånden. I disse "få tingene" finner vi likevel: kunngjøringen av en rekkefølge av fire universelle dominerende imperier siden Daniels tid (Dan.2, 7 og 8); den offisielle dateringen av Jesu Kristi jordiske tjeneste (Dan.9); kunngjøringen om det kristne frafallet i 321 (Dan.8), den pavelige regjeringstid på 1260 år mellom 538 og 1798 (Dan.7 og 8); og «adventist»-alliansen (Dan. 8 og 12) fra 1843 (til 2030). Jeg legger til dette Dan.11, som, som vi vil se, avslører formen og utviklingen av den ultimate jordiske kjernefysiske verdenskrigen som fortsatt gjenstår å fullføre før Frelserens Gud strålende gjenkomst.

På en subtil måte fremkalte Herren Jesus Kristus navnet til Daniel for å minne om dets betydning for den nye pakt. " *Derfor, når dere ser ødeleggelsens vederstyggelighet, som profeten Daniel talte om, etablert på det hellige sted, la den som leser den, ta seg i vare!* (Matt.24:15) »

Hvis Jesus vitnet til fordel for Daniel, er det fordi Daniel hadde mottatt læren fra ham om hans første komme og hans herlige gjenkomst, mer enn noen annen før ham. For at mine ord skal forstås godt, må du vite at Kristus som kom fra himmelen tidligere presenterte seg for Daniel under navnet " *Mikael* ", i Dan.10:13-21, 12:3, og dette navnet er tatt opp av Jesus -Kristus i Åp.12:7. Dette navnet " *Micaël* " er bedre kjent i sin latinske katolske form Michel, navnet gitt til den berømte Mont Saint-Michel i Breton Frankrike. Daniels bok legger til numeriske detaljer som lar oss vite året for hans første komme. Jeg vil også påpeke at navnet " *Micaël* " betyr: Hvem er som Gud; og navnet " *Jesus* " oversettes som: YaHWéH frelser. Begge navnene gjelder den store skaperguden, den første med den himmelske tittelen, den andre med den jordiske tittelen.

The Revelation of the Future presenteres for oss som et byggespill med flere historier. I begynnelsen av kino, for å skape relieffeffekter i tegneserier, brukte filmskapere glassplater hvis forskjellige malte mønstre, når de ble lagt over hverandre, ga et bilde på flere nivåer. Slik er det med profetien designet av Gud.

Det hele starter i Daniel

DANIELS BOK

Du som leser dette verket, vet at den ubegrensede allmektige Gud er i live, selv om han er skjult. Dette vitnesbyrdet til "*profeten Daniel*" ble skrevet for å overbevise deg om dette. Den bærer seglet på vitnesbyrdet om den gamle og nye

pakt fordi Jesus fremkalte det i ordene til disiplene hans. Hans erfaring avslører handlingen til denne gode og rettferdige Gud. Og denne boken lar oss oppdage dommen om at Gud bærer den religiøse historien til sin monoteisme, jødisk i en første allianse, deretter kristen, i sin nye allianse, bygget på blodet som ble utgytt av Jesus Kristus, 3. april 30. æra. Hvem kan bedre enn « **Daniel** » avsløre Guds dom? Navnet hans betyr "Gud er min dommer". Disse levde opplevelsene er ikke fabler, men vitnesbyrd om den guddommelige velsignelsen til hans troskapsmodell. Gud presenterer ham blant de tre menneskene han ville redde i ulykke i Esek.14:14-20. Disse tre typene av den utvalgte er " **Noah, Daniel og Job** ". Guds budskap forteller oss tydelig at selv i Jesus Kristus, hvis vi ikke ligner disse modellene, vil døren til frelse forbli lukket for oss. Dette budskapet bekrefter den trange veien, den trange stien eller den trange porten som de utvalgte må gå gjennom for å komme inn i himmelen, i henhold til Jesu Kristi lære. Historien om " **Daniel** " og hans tre følgesvenner presenteres for oss som et forbilde på trofastheten som Gud frelser i vanskelige dager.

Men det er også i denne historien om Daniels liv, omvendelsen av tre mektige konger som Gud lyktes i å rive fra djevelen som de var tilbedere i fullstendig uvitenhet. Gud gjorde disse keiserne til de mektigste talsmennene for hans sak i menneskehetens historie, den første, men også den siste, fordi disse modellmennene vil forsvinne og religion, verdier, moral vil ustanselig avta. For Gud er det en lang kamp å ta en sjel, og saken om kong " **Nebukadnesar** " er en ekstremt avslørende modell av sitt slag. Den bekrefter lignelsen om Jesus Kristus, denne " **gode hyrde** " som forlater flokken sin for å lete etter de tapte sauene.

Daniel 1

Dan 1:1 *I det tredje året av Juda-kongen Jojakims regjering, dro Nebukadnesar, kongen av Babylon, mot Jerusalem og beleiret det.*

1a- *Det tredje regjeringsåret til Jojakim, Judas konge
Jojakims regjeringstid på 11 år fra – 608 til – 597. 3. år i – 605.*

1b- *Nebukadnesar*

Dette er den babylonske oversettelsen av navnet til kong Nebukadnesar, "Nabu beskytter min eldste sønn." Nabu er den mesopotamiske guden for kunnskap og skrift. Vi kan allerede forstå at Gud har til hensikt å få denne makten over kunnskap og skrift gjenopprettet til ham.

Dan 1:2 *Og Herren ga Jojakim, Judas konge, i hans hånd og en del av karene i Guds hus. Nebukadnesar tok med seg redskapene til Sinears land, til sin guds hus, og la dem i sin guds skattehus.*

2a- *Herren ga Jojakim, Judas konge, i hans hender*

Guds forlatelse av den jødiske kongen er rettferdiggjort. 2Kr.36:5: *Jojakim var tjuefem år gammel da han ble konge, og han regjerte elleve år i Jerusalem. Han gjorde det som var ondt i Herren sin Guds øine .*

2b- *Nebukadnesar tok med seg redskapene til Sinears land, til sin guds hus, han la dem i sin guds skattehus.*

Denne kongen er hedensk, han kjenner ikke den sanne Gud som Israel tjener, men han passer på å hedre sin gud: Bel. Etter sin fremtidige omvendelse vil han tjene Daniels sanne Gud med samme trofasthet.

Dan 1:3 *Kongen bød Aspenas, høvdingen for sine hoffmenn, å bringe noen av Israels barn av kongelig ætt eller av adelig slekt,*

Dan 1:4 *unge gutter uten lyte på kroppen, kjekke av utseende, utstyrt med visdom, forstand og undervisning, i stand til å tjene i kongens palass, og som ville bli undervist i kaldeernes bokstaver og språk.*

4a- Kong Nebukadnesar fremstår som vennlig og intelligent, han søker bare å hjelpe jødiske barn med å integrere seg i samfunnet og dets verdier.

Dan 1:5 *Kongen tildelte dem for hver dag en del av maten ved sitt bord og av vinen han drakk, og han hadde til hensikt å oppdra dem i tre år, og etter dette skulle de tjene konge.*

5a- Kongens gode følelser er åpenbare. Han deler med de unge hva han tilbyr seg selv, fra gudene til maten.

Dan 1:6 *Blant dem var Daniel, Hananja, Misael og Asarja av Judas barn.*

6a- Av alle de unge jødene som ble tatt til Babylon, var det bare fire av dem som viste modelltrokap. Fakta som følger er organisert av Gud for å vise forskjellen i frukten som bæres av de som tjener ham og som han velsigner og av de som ikke tjener ham og som han ignorerer.

Dan 1:7 *Og høvdingen for hoffmenn ga dem navn: Daniel Beltsasar, Hananja Sadrak, Misael Mesak og Asarja Abed-Nego.*

7a- Etterretning deles av disse unge jødene som godtar å bære hedenske navn pålagt av vinneren. Navngivning er et tegn på overlegenhet og et prinsipp som den sanne Gud har lært. 1 Mos.2:19: *Og Herren Gud, som av jorden dannet hvert dyr på marken og alle himmelens fugler, førte dem til menneskene for å se hva han ville kalle dem, og for at alle levende skapninger skulle hete som menneske. ville gi ham.*

7b- Daniel "Gud er min dommer" blir omdøpt til Beltesasar: "Bel vil beskytte". Bel utpeker djevelen som i fullstendig uvitenhet tjente og hedret disse hedenske folkene, ofre for demoniske ånder.

Hanania "Nåde eller gitt fra YaHWéH" blir "Shadrach "inspirert av Aku". Aku var måneguden i Babylon.

Mishaël "Hvem er Guds rettferdighet" blir Meschac "som tilhører Aku".

Azariah "Hjelpen eller hjelpen er YaHWéH" blir "Abed-Nego" "Negos tjener" , og der allerede kaldeernes solgud.

Dan 1:8 *Daniel bestemte seg for ikke å gjøre seg uren med kongens mat og med den vinen kongen drakk, og han bad overhoffmannen om ikke å tvinge ham til å gjøre seg uren.*

8a- **A ha et** hedensk navn utgjør ikke et problem når du blir beseiret, men å besmitte deg selv til det punktet at du kaster skam på Gud er for mye å kreve. Lojaliteten til de unge mennene førte til at de avsto *fra kongens vin og kjøtt* fordi disse tingene tradisjonelt ble presentert for de hedenske gudene som ble hedret i Babylon. Ungdommen deres mangler modenhet og de resonnerer ennå ikke som Paulus, Kristi trofaste vitne som anser falske guddommer for å være vind (Rom.14; 1Kor.8). Men av frykt for å sjokkere de som er svake i troen, handler han som dem. Hvis han handler på motsatt måte, begår han ingen synd, fordi resonnementet hans er riktig. Gud fordømmer tilsmussing begått frivillig med all kunnskap og samvittighet; i dette eksemplet, det tilsiktede valget om å hedre hedenske guder.

Dan 1:9 *Gud ga Daniel gunst og nåde for overhoffmannen.*

9a- Unge menneskers tro viser seg ved deres frykt for å mishage Gud; Han kan velsigne dem.

Dan 1:10 *Høvdingen for hoffmennene sa til Daniel: Jeg frykter min herre kongen, som har gitt dig hva du skal ete og drikke; for hvorfor skulle han se ansiktet ditt mer nedslått enn det til unge mennesker på din alder? Du vil avsløre hodet mitt for kongen.*

Dan 1:11 *Da sa Daniel til forvalteren som overhoffmannen hadde betrodd tilsynet med Daniel, Hananja, Misael og Asarja:*

Dan 1:12 *Prøv dine tjenere i ti dager og gi oss grønnsaker å ete og vann å drikke;*

Dan 1:13 *Så skal du se våre ansikter og ansiktene til de unge menn som spiser kongens mat, og du skal gjøre med dine tjenere etter det du har sett.*

Dan 1:14 *Og han ga dem det de bad om, og prøvde dem i ti dager.*

Dan 1:15 *Etter ti dager så de bedre ut og fyldigere enn alle de unge mennene som spiste kongens mat.*

15a- Vi kan etablere en åndelig sammenligning mellom de " *ti dagene* " av erfaringen til Daniel og hans tre følgesvenner, med de " *ti dagene* " med profetiske år med forfølgelse av budskapet fra " *Smyrna* "-tiden i Apo. 2:10 . I begge opplevelsene åpenbarer Gud den skjulte frukten til dem som hevder å være fra ham.

Dan 1:16 *Forvalteren tok maten og vinen som var beregnet til dem, og han ga dem grønnsaker.*

16a- Denne erfaringen viser hvordan Gud kan handle på menneskers sinn slik at de favoriserer hans tjenere i henhold til hans hellige vilje. Fordi risikoen som kongens forvalter tok var stor, og Gud måtte gripe inn slik at han godtok forslagene fra Daniel. Trosopplevelsen er en suksess.

Dan 1:17 *Gud ga disse fire unge menn kunnskap, forstand i alle bokstaver og visdom; og Daniel forklarte alle synene og drømmene.*

17a- *Gud ga disse fire unge menn kunnskap, intelligens i alle bokstaver og visdom*

Alt er en gave fra Herren. De som ikke kjenner ham, vet ikke hvor mye det avhenger av ham om de er intelligente og kloke eller uvitende og tåpelige.

17 b- og Daniel forklarte alle synene og alle drømmene.

Først for å vise sin trofasthet, blir Daniel hedret av Gud som gir ham profetiens gave. Dette var vitnesbyrdet han i sin tid ga til den trofaste Josef, som var fanget av egypterne. Blant Guds offer valgte Salomo også visdom; og for dette valget ga Gud ham alt annet, ære og rikdom. Daniel vil på sin side oppleve denne høyden bygget av sin trofaste Gud.

Dan 1:18 På den tid kongen hadde fastsatt for å bringe dem til ham, presenterte høvdingen for hoffmennene dem for Nebukadnesar.

Dan 1:19 Kongen talte med dem; og blant alle disse unge mennene var det ingen som Daniel, Hananja, Misael og Asarja. De ble derfor tatt opp til tjeneste for kongen.

Dan 1:20 Om alt det som krevde visdom og forstand, og som kongen spurte dem om, fant han dem ti ganger høyere enn alle magikere og astrologer som var i hele hans rike.

20a- Gud viser altså " forskjellen mellom dem som tjener ham og de som ikke tjener ham ", som står skrevet i Mal.3:18. Navnene til Daniel og de til hans følgesvenner vil inngå i vitnesbyrdet til Den hellige bibel, for deres demonstrasjoner av trofasthet vil tjene som modeller for å oppmuntre de utvalgte inntil verdens ende.

Dan 1:21 Slik var Daniel inntil kong Kyros' første år.

Daniel 2

Dan 2:1 I det annet år av Nebukadnesars regjering drømte Nebukadnesar drømmer. Sinnet hans var urolig og han fikk ikke sove.

1a- Så, i – 604. Gud manifesterer seg i kongens ånd.

Dan 2:2 Kongen kalte til seg magikerne, astrologene, trollmennene og kaldeerne for å fortelle ham drømmene sine. De kom og stilte seg frem for kongen.

2a- Den hedenske kongen henvender seg så til folket som han inntil da har stolt på, hver er spesialist på sitt felt.

Dan 2:3 Og kongen sa til dem: Jeg har drømt en drøm; sinnet mitt er opprørt, og jeg vil gjerne vite denne drømmen.

3a- Kongen sa godt: Jeg vil vite denne drømmen ; han snakker ikke om betydningen.

Dan 2:4 Kaldeerne svarte kongen på arameisk: Konge, lev evig! Fortell dine tjenere om det, så skal vi forklare det.

Dan 2:5 *Da svarte kongen atter og sa til kaldeerne: Dette har unnsloppet mig; Hvis du ikke gjør meg oppmerksom på drømmen og dens forklaring, vil du bli revet i stykker, og husene dine vil bli redusert til en haug med søppel.*

5a- Kongens uforsonlighet og det ekstreme tiltaket han tar er eksepsjonelle og inspirert av Gud som skaper midler til å forvirre hedensk sjarlatanisme og til å åpenbare sin herlighet gjennom sine trofaste tjenere.

Dan 2:6 *Men hvis du forteller meg drømmen og dens forklaring, skal du få gaver og gaver fra meg og stor ære. Fortell meg derfor drømmen og dens forklaring.*

6a- Disse gaver, gaver og store æresbevisninger forbereder Gud for sine trofaste utvalgte.

Dan 2:7 *De svarte for annen gang: La kongen fortelle drømmen til sine tjenere, så skal vi forklare det.*

Dan 2:8 *Og kongen svarte og sa: Sannelig, jeg merker at du prøver å vinne tid, fordi du ser at saken er sluppet unna meg.*

8a- Kongen spør sine vise menn om noe som aldri har blitt spurt, og han oppnår det ikke.

Dan 2:9 *Derfor, hvis du ikke gjør meg kjent med drømmen, vil den samme setning dekke deg alle; du vil forberede deg på å fortelle meg løgner og usannheter, mens du venter på at tidene skal endre seg. Fortell meg derfor drømmen, så skal jeg vite om du er i stand til å gi meg forklaringen.*

9a- du vil forberede deg på å fortelle meg løgner og løgner, mens du venter på at tidene skal endres

Det er på dette prinsippet at frem til verdens ende blir alle falske seere og spåmenn rike.

9b- Fortell meg derfor drømmen, så skal jeg vite om du kan gi meg forklaringen

For første gang manifesterer dette logiske resonnement seg i tanken på en mann. Charlataner har en flott tid med å kunne fortelle hva som helst til sine naive og altfor godtroende kunder. Kongens forespørsel avslører grensen deres.

Dan 2:10 *Kaldeerne svarte kongen: Det er ingen på jorden som kan si det kongen ber om; ingen konge, uansett hvor stor og mektig han måtte ha vært, har noen gang krevd noe slikt av noen magiker, astrolog eller kaldeer.*

10a- Ordene deres er sanne, siden Gud inntil da ikke hadde grepet inn for å avsløre dem, slik at de forstår at han er den eneste Gud, og at deres hedenske guddommeligheter ikke er annet enn ingenting og avguder konstruert av hender og menneskers ånder gitt over til demoniske ånder.

Dan 2:11 *Det er vanskelig å spørre kongen; det er ingen som kan fortelle det til kongen, bortsett fra gudene, hvis bolig ikke er blant mennesker.*

11a- De vise uttrykker her en ubestridelig sannhet. Men ved å komme med disse bemerkningene innrømmer de at de ikke har noe forhold til *gudene*, mens de hele tiden blir konsultert av lurte mennesker som tror de vil få svar fra skjulte guder gjennom dem. Utfordringen som ble lansert av kongen avslører dem. Og for å oppnå dette krevde det den uforutsigbare og uendelige visdommen til den sanne Gud, allerede opphøyet åpenbart i Salomo, denne guddommelige visdoms mester.

Dan 2:12 *Da ble kongen sint og meget sint. Han beordret alle Babylons vise menn å bli drept.*

Dan 2:13 *Dommen ble offentliggjort, vismennene ble drept, og de lette etter Daniel og hans ledsagere for å ødelegge dem.*

13a- Det er ved å sette sine egne tjenere foran døden at Gud vil oppreise dem i herlighet sammen med kong Nebukadnesar. Denne strategien profeterer den siste opplevelsen av adventisttro hvor de utvalgte vil vente på døden som er bestemt av opprørerne på en bestemt dato. Men her igjen vil situasjonen være snudd, fordi de døde vil være de opprørerne som vil drepe hverandre når den mektige og seirende Kristus dukker opp i himmelen for å dømme og fordømme dem.

Dan 2:14 *Da talte Daniel klokt og klokt til Arjok, høvdingen for kongens livvakt, som var gått ut for å drepe de vise mennene i Babylon.*

Dan 2:15 *Og han svarte og sa til Arjok, kongens høvding: Hvorfor er kongens dom så streng? Arjoc forklarte saken til Daniel.*

Dan 2:16 *Og Daniel gikk til kongen og bad ham gi ham tid til å gi kongen forklaringen.*

16a- Daniel handler i henhold til sin natur og sin religiøse erfaring. Han vet at hans profetiske gaver er gitt ham av Gud, som han er vant til å sette all sin lit til. Når han lærer hva kongen spør, vet han at Gud har svarene, men er det hans vilje å gjøre dem kjent for ham?

Dan 2:17 *Da gikk Daniel hjem til sitt hus og fortalte Hananja, Misael og Asarja sine ledsagere om denne sak.*

17a- De fire unge mennene bor i Daniels hus. " *De av like flokker sammen* " og de representerer Guds forsamling. Allerede før Jesus Kristus, " *der to eller tre samles i mitt navn, er jeg iblant dem* ", sier Herren. Broderkjærlighet forener disse unge menneskene som viser en vakker ånd av solidaritet.

Dan 2:18 *og oppfordret dem til å be om barmhjertighet fra himmelens Gud, så ikke Daniel og hans følgesvenner skulle bli tilintetgjort sammen med resten av Babylons vise menn.*

18a- Stilt overfor en så sterk trussel mot deres liv, er brennende bønn og oppriktig faste de utvalgte eneste våpen. De vet det og vil vente på svaret fra deres Gud som allerede har gitt dem så mye bevis på at han elsker dem. Ved verdens ende vil de siste utvalgte som er målrettet av dødsdekretet handle på samme måte.

Dan 2:19 *Da ble hemmeligheten åpenbart for Daniel i et syn om natten. Og Daniel velsignet himmelens Gud.*

19a- Forespurt av hans utvalgte, er den trofaste Gud der, fordi han organiserte prøven for å vitne om sin trofasthet for Daniel og hans tre følgesvenner; for å heve dem til de høyeste posisjonene i kongens regjering. Han vil, erfaring etter erfaring, gjøre dem uunnværlige for denne kongen som han vil lede og til slutt konvertere. Denne omvendelsen vil være frukten av den trofaste og upåklagelige oppførselen til de fire unge jødene som er helliget av Gud for et eksepsjonelt oppdrag.

Dan 2:20 *Daniel svarte og sa: Lovet være Guds navn fra evighet til evighet! Visdom og styrke tilhører ham.*

20a- En velbegrunnet ros fordi beviset på hans *visdom* er, i denne erfaringen, unektelig demonstrert. Hennes *styrke* leverte Jojakim til Nebukadnesar, og hun påtrengte ideene sine i hodet til mennene som skulle favorisere prosjektet hennes.

Dan 2:21 *Han er det som forandrer tider og omstendigheter, som styrter og oppretter konger, som gir visdom til de vise og kunnskap til dem som har forstand.*

21a- Dette verset uttrykker tydelig alle grunnene til å tro på og på Gud. Nebukadnesar vil til slutt konvertere når han fullt ut innser disse tingene.

Dan 2:22 *Han åpenbarer det som er dypt og skjult, han vet hva som er i mørket, og lyset blir hos ham.*

22a- Djevelen kan også åpenbare det som er dypt og skjult, men lyset er ikke i ham. Han gjør det for å forføre og vende mennesker bort fra den sanne Gud som, når han gjør det, handler for å redde sine utvalgte ved å åpenbare for dem de dødelige fellene satt av demonene som er dømt til jordisk mørke, siden Jesu Kristi seier over synden. og døden.

Dan 2:23 *Mine fedres Gud, jeg ærer og priser dig, at du har gitt meg visdom og styrke, og at du har kunngjort meg det vi har bedt deg om, at du har åpenbart kongens hemmelighet for oss.*

23a- Visdom og styrke var i Gud, i Daniels bønn, og Gud ga dem til ham. Vi ser i denne opplevelsen at prinsippet som Jesus lærte, blir oppfylt: " *be, så skal det bli gitt deg* ". Men det er klart forstått at for å oppnå dette resultatet, må lojaliteten til søkeren tåle alle tester. Styrken som Daniel mottar vil ta en form som virker på tankene til kongen, som vil bli utsatt for et ubestridelig åpenbart bevis som vil tvinge ham til å innrømme eksistensen av Daniels Gud som er ukjent for ham og hans folk til da .

Dan 2:24 *Deretter gikk Daniel til Arjok, som kongen hadde befalt å utrydde Babels vise menn; og han gikk og sa til ham slik: Ødelegg ikke Babylons vise menn! Før meg frem for kongen, så skal jeg gi kongen forklaringen.*

24a- Guddommelig kjærlighet leses i Daniel som tenker på å skaffe liv til de kloke hedningene. Dette er igjen en oppførsel som vitner for Gud om hans godhet og medfølelse, i en sinnstilstand av fullkommen ydmykhet. Gud kan bli mett, hans tjener herliggjør ham ved troens gjerninger.

Dan 2:25 *Arjok førte straks Daniel frem for kongen og sa til ham slik: Jeg har funnet en mann blandt Judas fanger som vil gi kongen forklaring.*

25a- Gud holder kongen i stor angst, og bare utsikten til å få det svaret han ønsket, vil få hans sinne til å avta umiddelbart.

Dan 2:26 *Og kongen svarte og sa til Daniel, som hette Beltsasar: Kan du fortelle meg den drøm jeg hadde, og forklaringen på den?*

26a- Det hedenske navnet som ble gitt ham, endrer ingenting. Det er Daniel og ikke Beltsasar som vil gi ham det forventede svaret.

Dan 2:27 *Daniel svarte for kongen og sa: Det kongen ber om, er en hemmelighet, som ikke vismennene, astrologene, magikerne og spåmennene kan avsløre for kongen.*

27a- Daniel går i forbønn på vegne av de vise. Det kongen spurte dem var utenfor deres rekkevidde.

Dan 2:28 *Men det er en Gud i himmelen som åpenbarer hemmeligheter, og som har kunngjort for kongen Nebukadnesar hva som skal skje i tidens ende. Dette er drømmen din og visjonene du hadde i sengen din.*

28a- Denne begynnelsen av forklaringen vil gjøre Nebukadnesar oppmerksom, fordi fremtidens emne alltid har plaget og plaget menn, og utsiktene til å få svar

på dette emnet er spennende og trøstende. Daniel retter kongens oppmerksomhet mot den usynlige levende Gud, noe som er overraskende for kongen som tilbad materialiserte guddommer.

Dan 2:29 *På din seng, konge, har tanker kommet opp til dig om hva som skal skje etter denne tid; og han som åpenbarer hemmeligheter, har gjort deg kjent med det som skal skje.*

Dan 2:30 *Hvis denne hemmelighet er blitt åpenbart for meg, er det ikke fordi det er visdom i meg som er større enn alt levende; men det er for at forklaringen kan gis til kongen, og for at du kan kjenne ditt hjertes tanker.*

30a- *det er ikke slik at det er i meg en visdom som er høyere enn alle levende mennesker; men det er slik at forklaringen gis til kongen*

Perfekt ydmykhet i handling. Daniel går til side, og forteller kongen at denne usynlige Gud er interessert i ham; denne Gud mer mektig og effektiv enn dem han har tjent til da. Forestill deg effekten av disse ordene på hans sinn og hjerte.

30b- *og kjenn hjertets tanker*

I hedensk religion ignoreres standardene for godt og ondt til den sanne Gud. Konger blir aldri avhørt, fordi de er fryktet og gruet fordi deres makt er stor. Oppdagelsen av den sanne Gud vil tillate Nebukadnesar å gradvis oppdage sine karakterdefekter; hva ingen ville ha hatt frekkheten til å gjøre blant sitt folk. Lærdommen er også rettet til oss: vi kan bare *kjenne tankene i vårt hjerte* hvis Gud handler i vår samvittighet.

Dan 2:31 *Konge, du så og så et stort bilde; denne statuen var enorm og av ekstraordinær prakt; hun sto foran deg, og hennes utseende var forferdelig.*

31a- *du så en stor statue; denne statuen var enorm, og av ekstraordinær prakt*

Statuen vil illustrere rekkefølgen til de store jordiske imperiene som vil etterfølge hverandre inntil Jesu Kristi gjenkomst i herlighet, derav dens *enorme utseende*. Dens *prakt* er den av påfølgende herskere dekket med rikdom, ære og æresbevisninger gitt av mennesker.

31b- *hun stod foran deg, og hennes utseende var forferdelig.*

Fremtiden som er profetert av statuen ligger *foran* kongen og ikke bak ham. Dens forferdelige aspekt profeterer mengden av menneskelige dødsfall som vil forårsake, krigene og forfølgelsene som vil prege menneskets historie frem til verdens ende; herskerne går over lik.

Dan 2:32 *Hodet på dette billede var rent gull; hans bryst og armer var av sølv; hans buk og lår var av kobber;*

32a- *Hodet på denne statuen var av rent gull*

Daniel vil bekrefte det i vers 38, *hodet av gull* er selveste kong Nebukadnesar. Dette symbolet kjennetegner ham fordi han først vil omvende seg og tjene den sanne skaperguden med tro. Gull er **symbolet** på rensert tro i 1 Peter 1:7. Hans lange regjeringstid vil markere religiøs historie og rettferdiggjøre hans omtale i Bibelen. I tillegg utgjør han **lederen** for konstruksjonen av rekkefølgen av jordiske herskere. Profetien begynner i det første året av hans regjeringstid i -605.

32b- *brystet og armene hans var av sølv*

Sølv er av mindre verdi enn gull. Det endrer seg, gull forblir uforanderlig. Vi er vitne til en forringelse av menneskelige verdier som følger beskrivelsen av statuen fra topp til bunn. Fra – 539 vil imperiet til mederne og perserne etterfølge det kaldeiske riket.

32c- *buken og lårene hans var av kobber*

Messing er også av mindre verdi enn sølv. Det er en kobberbasert metallegering. Det forverres fryktelig og endrer utseende over tid. Det er også hardere enn sølv, i seg selv hardere enn gull som alene forblir svært formbart. Seksualitet er i sentrum av bildet valgt av Gud, men det er også bildet av menneskelig reproduksjon. Det greske imperiet, fordi det faktisk er det, vil virkelig vise seg å være veldig produktivt, og gi menneskeheten sin hedenske kultur som vil fortsette til verdens ende. De greske statuene i smeltet og støpt messing vil bli beundret av folk til slutten. Kroppens nakenhet avsløres og dens fordervede moral er grenseløs; disse tingene gjør det greske imperiet til et typisk symbol på synd som vil vare gjennom århundrer og årtusener frem til Kristi gjenkomst. I Dan.11:21 til 31 vil den greske kong Antiochos 4 kjent som Epifanes, forfølger av det jødiske folk i «7 år» mellom – 175 og – 168, bli presentert som en type av den pavelige forfølgeren som han går foran i profetisk beretning om dette kapitlet. Dette vers 32 grupperte og fremkalte suksessivt imperiene som førte til Romerriket.

Dan 2:33 *hans ben av jern; føttene hans, dels av jern og dels av leire.*

33a- *bena hans, av jern*

Som det fjerde profeterte imperiet, er Roma preget av maksimal herding representert av jern. Det er også det vanligste metallet som oksiderer, rustet og ødelegges. Også her bekreftes forverringen og den øker. Romerne er polyteister; de adopterer gudene til beseirede fiender. Slik vil gresk synd, gjennom sin utvidelse, strekke seg til alle folkene i dets imperium.

33b- *hans føtter, dels jern og dels leire*

I denne fasen svekker en leiredel denne harde dominansen. Forklaringen er enkel og historisk. I 395 brøt Romerriket opp, og etter det ville de *ti tærne på statuens føtter* oppnå etableringen av *ti uavhengige kristne riker*, men alle plassert under religiøs tilsyn av biskopen av Roma som skulle bli paven fra 538. Disse ti kongene er nevnt i Dan.7:7 og 24.

Dan 2:34 *Mens du så på, falt en stein ut uten hender og traff føttene av jern og leire på billedet og knuste dem i stykker.*

34a- Bildet av steinen som slår er inspirert av praksisen med død ved steining. Dette var standarden for henrettelse av skyldige syndere i det gamle Israel. Denne steinen kommer derfor for å steine jordiske syndere. Den siste plagen av Guds vrede vil være hagl i følge Åp.16:21. Dette bildet profeterer Kristi handling mot syndere på tidspunktet for hans strålende guddommelige gjenkomst. I Sak.3:9 gir Ånden Kristus bildet av en stein, den viktigste av hjørnet, den som Gud begynner byggingen av sin åndelige bygning med: For se, som for steinen som jeg la foran Josva . . , *det er syv øyne på denne ene steinen; Se, jeg vil gravere det som skal være risset inn, sier Herren, hærskares Gud; og jeg vil fjerne dette landets misgjerning på én dag.* Så leser vi i Sak.4:7: *Hvem er du, store fjell, foran Serubabel? Du vil bli jevnet ut. Han vil legge hovedsteinen under akklamasjoner:*

Nåde, nåde for henne! På samme sted, i vers 42 og 47, leser vi: *Han sa til meg: Hva ser du? Jeg svarte: Jeg ser, og se, det er en lysestake helt av gull, med en vase på toppen og med syv lamper, med syv rør for lampene som er på toppen av lysestaken ; ... For de som foraktet dagen med svak begynnelse, vil glede seg når de ser nivået i Serubabels hånd. Disse syv er Herrens øyne, som går gjennom hele jorden .* For å bekrefte dette budskapet finner vi i Åp.5:6, dette bildet, hvor steinens og lysestakens syv øyne tilskrives Guds Lam, nemlig Jesus Kristus: *Og jeg så, midt i tronen og de fire levende vesener og midt blant de eldste, et lam som var der som om det var slaktet. Han hadde syv horn og syv øyne, som er de syv Guds ånder som er sendt gjennom hele jorden.* Dommen over syndige folk blir utført av Gud personlig, ingen menneskelig hånd griper inn.

Dan 2:35 *Da ble jernet, leiren, kobberet, sølvet og gullet knust sammen og ble som agner som rømmer fra en sommertreskeplass; vinden førte dem bort, og det ble ikke funnet spor etter dem. Men steinen som traff bildet, ble et stort fjell og fylte hele jorden.*

35a- *Da ble jernet, leiren, messingene, sølvet og gullet knust sammen og ble som agner som slipper ut av treskeplassen om sommeren. vinden førte dem bort, og det ble ikke funnet spor etter dem.*

Ved Kristi gjenkomst forble etterkommerne av folkeslagene symbolisert med gull, sølv, messing, jern og leire alle i sine synder og var verdig til å ødelegges av ham, og bildet profeterer denne utslettelse.

35b- *Men steinen som traff bildet, ble et stort fjell og fylte hele jorden*

Åpenbaringen vil avsløre at denne kunngjøringen først vil bli fullstendig oppfylt etter de tusen år med himmelsk dom, med innsettelsen av de utvalgte på den fornyede jord, i Åp. 4, 20, 21 og 22.

Dan 2:36 *Dette er drømmen. Vi vil gi forklaringen foran kongen.*

36a- Kongen hører endelig hva han drømte om. Et slikt svar kan ikke oppfinnes, fordi det var umulig å lure ham. Den som beskriver disse tingene for ham, har derfor selv fått det samme synet. Og han svarer også på kongens anmodning ved å vise seg i stand til å tolke bildene og gi deres mening.

Dan 2:37 *Konge, du er kongenes konge, for himmelens Gud har gitt deg herredømme, makt, styrke og ære;*

37a- Jeg setter stor pris på dette verset hvor vi ser Daniel snakke uformelt til den mektige kongen, noe ingen ville våge å gjøre i våre perverse og korrupte dager. Den uformelle adressen er ikke fornærmende, Daniel har respekt for den kaldeiske kongen. Tuinalitet er bare den grammatiske formen som brukes av et isolert subjekt som uttrykker seg til en enkelt tredjepart. Og «så stor som kongen er, han er ikke mindre en mann» som skuespilleren Molière kunne si i sin tid. Og driften av uberettigede løfter ble født i hans tid med Louis 14 , den stolte "solkongen".

37b- *O konge, du er kongenes konge, for himmelens Gud har gitt deg riket*

Mer enn respekt, bringer Daniel til kongen en himmelsk anerkjennelse som han ikke var klar over. Faktisk vitner den himmelske kongenes konge om å ha bygget den jordiske kongenes konge. Å herske over konger utgjør den keiserlige tittelen. Symbolet på imperiet er " ørnens vinger " som vil karakterisere det som det første imperiet i Dan.7.

37c- *kraft,*

Den betegner retten til å dominere over mengder og måles i mengde, dvs. masse.

Det kan snu hodet og fylle en mektig konge med stolthet. Kongen vil noen ganger gi etter for stolthet og Gud vil helbrede ham gjennom en alvorlig prøvelse av ydmykelse åpenbart i Dan.4. Han må akseptere ideen om at han ikke fikk sin makt ved sin egen styrke, men fordi den sanne Gud ga ham den. I Dan.7 vil denne kraften ta det symbolske bildet av *bjørnen* av mederne og perserne.

Makt oppnås noen ganger ved å føle en tomhet i seg selv og i livene sine, og menn begår selvmord. Makt får deg til å fantasere om å oppnå en stor lykke som ikke kommer. "All new, all beautiful" heter det, men denne følelsen varer nesten ikke. I det moderne liv ender anerkjente og beundrede og berikede artister opp med å begå selvmord til tross for en tilsynelatende, blendende og strålende suksess.

37d- *styrke*

Den betegner handlingen, presset under tvang som får motstanderen til å bøye seg i en kamp. Men denne kampen kan føres mot en selv. Vi snakker da om karakterstyrke. Styrke måles i kvalitet og effektivitet.

Den har også sitt symbol: *løven* ifølge Dommerne 14:18: " *hva er sterkere enn løven, hva er søtere enn honning* ". Styrken til løven er i musklene hans; de av dens poter og klør, men spesielt de av munnen som griper og kveler ofrene før de sluker dem. Den avledede åpenbaringen av dette svaret på gåten som ble stilt for filistrene av Samson, vil bli konsekvensen av en handling med enestående makt fra hans side mot dem.

37.- *og ære* .

Dette ordet endrer betydning i dets jordiske og himmelske forestillinger. Nebukadnesar oppnådde menneskelig ære frem til denne opplevelsen. Gleden av å dominere og bestemme skjebnen til alle skapninger på jorden. Det gjenstår for ham å oppdage den celestiale herligheten som Jesus Kristus vil oppnå ved å gjøre seg selv, Mesteren og Herren, til sine tjeneres tjener. For sin frelse vil han til slutt akseptere denne herligheten og dens himmelske forhold.

Dan 2:38 *Han har gitt i din hånd, hvor de enn bor, menneskenes barn og markens dyr og himmelens fugler, og han har satt deg til herre over dem alle; du er den du er. det gyldne hodet.*

38a- Dette bildet vil bli brukt for å betegne Nebukadnesar i Dan.4:9.

38b- *du er hodet av gull.*

Disse ordene viser at Gud på forhånd vet hvilke valg Nebukadnesar vil ta. Dette symbolet, *hodet av gull* , profeterer hans fremtidige helliggjørelse og hans valg til evig frelse. Gull er symbolet på rensert tro i henhold til 1 Peter 1:7: *slik at prøvelsen av din tro, dyrere enn forgjengelig gull (som imidlertid prøves ved ild), kan resultere i lovprisning, ære og ære, når Jesus Kristus viser seg* . Gull , dette formbare metallet, er ***bildet*** av denne store kongen som lar seg forvandle av skaper-Guds verk.

Dan 2:39 *Etter deg skal det oppstå et annet rike, mindre enn ditt; da et tredje rike, som skal være av kobber og herske over hele jorden;*

39a- Over tid vil menneskelig kvalitet forringes; sølvet på brystet og statuens to armer er mindre enn gullet på hodet. I likhet med Nebukadnesar vil mederen Darius konvertere, Kyros 2 perseren også ifølge Esd.1:1 til 4, alle elsker også Daniel; og etter dem Perseren Darius og Artaxerxes 1 ^{ifølge} Esd.6 og 7. I prøvelser vil de glede seg over å se jødernes Gud komme sine egne til unnsetning.

39b- *så et tredje rike, som skal være av kobber, og som skal herske over hele jorden.*

Her forverres situasjonen alvorlig for det greske imperiet. Messing, symbolet som representerer det, angir urenhet, synd. Studiet av Dan.10 og 11 vil tillate oss å forstå hvorfor. Men allerede, folkets kultur er i tvil som oppfinneren av den republikanske friheten og alle dens perverse og korrupte avvik som i henhold til prinsippet ikke har noen grense, det er derfor Gud sier i Pro.29:18: Når det ikke er noen *åpenbaring*, *folket er uten bånd; Glad hvis han holder loven!*

Dan 2:40 *Det skal bli et fjerde rike, sterkt som jern; akkurat som jern knuser og knuser alt, slik vil det knuse og knuse alt, som jern som knuser alt i stykker.*

40a- Situasjonen forverres med dette fjerde riket som er det Roma, som vil dominere de tidligere imperiene og adoptere alle deres guddommeligheter, slik at det vil akkumulere alle deres negative egenskaper og bringe en nyhet, en jerndisiplin av uforsønlige hardhet. Dette gjør det så effektivt at ingen land kan motstå det; så mye at hans imperium vil strekke seg fra England i vest til Babylon på østsiden. Jern er virkelig dets symbol, fra dets tveeggede sverd, dets rustning og dets skjold, slik at når hæren angriper, ser det ut som et skjold med spydspisser, formidabelt effektivt mot uordnede angrep og spredt fra fiendene hans.

Dan 2:41 *Og som du har sett føttene og tærne, dels av pottemakerleire, dels av jern, da skal dette rike deles; men det skal være noe av jernets styrke, fordi du så jern blandet med leire.*

41a- Daniel spesifiserer det ikke, men bildet taler. *Føtter og tær* representerer en dominerende fase som vil etterfølge det hedenske romerriket avbildet av *jern*. Delt vil dette romerriket bli slagmarken for de små kongedømmene som ble dannet etter oppløsningen. Alliansen mellom *jern* og *leire* skaper ikke styrke, men splittelse og svakhet. Vi leser *pottemakerleire*. Pottemakeren er Gud ifølge Jer.18:6: *Kan jeg ikke handle mot dere som denne pottemakeren, Israels hus? sier Herren. Se, som leire er i pottemakerens hånd, slik er du i min hånd, Israels hus!* Denne leiren er den fredelige komponenten i menneskeheten som Gud velger sine utvalgte fra og gjør dem til æreskar.

Dan 2:42 *Og likesom tærne på føttene dels var av jern og dels av leire, slik skal dette rike dels være sterkt og dels skjørt.*

42a- Merker at romersk *jern* fortsatte til verdens ende, selv om Romerriket mistet sin enhet og sitt herredømme i 395. Forklaringen ligger i at det gjenopptok herredømmet ved den religiøse forførelsen av den romersk-katolske tro. Dette skyldes den væpnede støtten som ble gitt av Clovis og de bysantinske keiserne til biskopen av Roma rundt 500. De bygget opp hans prestisje og hans nye pavelige makt som gjorde ham, men bare i menneskenes øyne, til den jordiske lederen av den kristne kirke siden 538.

Dan 2:43 *Du har sett jern blandet med leire, fordi de skal blandes ved menneskelige allianser; men de vil ikke forenes med hverandre, akkurat som jern ikke er kombinert med leire.*

43a- Fingrene på føttene, ti i antall, vil bli ti horn i Dan.7:7 og 24. Etter kroppen og føttene representerer de de vestlige kristne nasjonene i Europa i den siste tiden, det vil si vår æra. Ved å fordømme de europeiske nasjonenes hyklerske allianser, åpenbarte Gud for 2600 år siden skjørheten i avtalene som forener folkene i dagens Europa, nettopp forent på grunnlag av «Roma-traktatene».

Dan 2:44 *I disse kongers dager skal himmelens Gud oppreise et rike som aldri skal bli ødelagt, og det skal ikke gå under et annet folks herredømme; han skal knuse og ødelegge alle disse kongedømmene, og selv skal han bestå til evig tid.*

44a- *På disse kongenes tid*

Saken er bekreftet, de ti tærne er samtidige med Kristi strålende gjenkomst.

44b- *himmelens Gud skal oppreise et rike som aldri vil bli ødelagt*

Utvelgelsen av de utvalgte gjøres under Jesu Kristi navn siden hans tjeneste, under hans første komme til jorden, for å sone for syndene til dem han frelser. Men i løpet av de to tusen årene som fulgte denne tjenesten, ble denne utvelgelsen utført i ydmykhet og forfølgelse fra den djevleske leiren. Og siden 1843 er de som Jesus frelser få i antall, noe studiet av Dan.8 og 12 vil bekrefte.

De 6000 årene av tiden for utvelgelsen av de utvalgte går mot slutten, det 7. ^{årtusen} åpner evighetens sabbat bare for de utvalgte som er forløst ved Jesu Kristi blod siden Adam og Eva. Alle vil ha blitt utvalgt på grunn av sin trofasthet fordi Gud tar med seg trofaste og lydige mennesker, og utfrier djevelen, hans opprørske engler og ulydige mennesker til fullstendig ødeleggelse av deres sjeler.

44c- *og som ikke vil gå under et annet folks herredømme*

Fordi det setter en stopper for jordiske menneskelige dominanser og arvefølger.

44d- *han skal knuse og ødelegge alle disse riker, og selv skal han bestå til evig tid*

Ånden forklarer betydningen den gir ordet slutt; absolutt mening. Det vil være en eliminering av hele menneskeheten. Og Åp.20 vil avsløre for oss hva som skjer i løpet av det 7. ^{årtusen}. Vi vil dermed oppdage programmet planlagt av Gud. På den øde jorden vil djevelen bli holdt fanget, uten noe himmelsk eller jordisk selskap. Og i himmelen, i 1000 år, vil de utvalgte dømme de onde døde. På slutten av disse 1000 årene vil de ugudelige gjenoppstå for den endelige dommen. Ilden som ødelegger dem vil rense jorden som Gud vil gjøre ny ved å herliggjøre den for å ta imot sin trone og hans forløste utvalgte. Bildet av visjonen oppsummerer derfor mer komplekse handlinger som Jesu Kristi apokalypse vil avsløre.

Dan 2:45 *Dette er antydning med steinen som du så falle ut av fjellet uten hjelp av noen hånd, og som knuste jernet, messingen, leiren, sølvet og gullet. Den store Gud har gjort kjent for kongen hva som skal skje etter dette. Drømmen er sann, og dens forklaring er sikker.*

45a- Til slutt, etter hans komme, Kristus symbolisert ved *steinen*, den himmelske dommen på *tusen år* og hans fullbyrdelse av den siste dommen, på den

nye jorden gjenopprettet av Gud, vil det *store fjellet* som ble kunngjort i synet ta form og plass for ham, evigheten.

Dan 2:46 *Da falt kong Nebukadnesar ned på sitt ansikt og tilbad Daniel og befalte at det skulle ofres ham ofre og røkelse.*

46a- Fortsatt en hedning, reagerer kongen i henhold til sin natur. Etter å ha mottatt fra Daniel alt han hadde bedt om, bøyde han seg for ham og innfridde sine forpliktelser. Daniel protesterer ikke mot de avgudshandlingene han praktiserer mot ham. Det er fortsatt for tidlig å motsi og stille spørsmål ved det. Tiden, som tilhører Gud, vil gjøre sitt arbeid.

Dan 2:47 *Og kongen talte til Daniel og sa: Sannelig din Gud er gudenenes Gud og kongenes Herre, og han åpenbarer hemmeligheter, siden du har kunnet oppdage denne hemmelighet.*

47a- Dette var kong Nebukadnesars første skritt mot hans omvendelse. Han vil aldri kunne glemme denne opplevelsen som tvinger ham til å innrømme at Daniel er i forhold til den sanne Gud, faktisk *gudenenes Gud og kongenes Herre*. Men det hedenske følget som hjelper ham vil utsette hans omvendelse. Hans ord vitner om effektiviteten av det profetiske arbeidet. Guds kraft til å si på forhånd hva som vil skje setter det normale mennesket opp mot veggen av overbevisende bevis som den utvalgte gir etter og de falne gjør motstand mot.

Dan 2:48 *Da reiste kongen Daniel op og ga ham mange rike gaver; han ga ham kommando over hele Babylons provins og gjorde ham til øverste hersker over alle Babylons vise menn.*

48a- Nebukadnesar handlet mot Daniel på samme måte som Faraos hadde gjort før ham mot Josef. Når de er intelligente og ikke hardnakket lukket og blokkert, vet gode ledere å sette pris på tjenestene til en tjener som bringer verdifulle egenskaper. De og deres folk nyter godt av de guddommelige velsignelser som hviler på hans utvalgte. Den sanne Guds visdom kommer altså alle til gode.

Dan 2:49 *Daniel ba kongen om å overlate forvaltningen av provinsen Babylon til Sadrak, Mesjak og Abed-Nego. Og Daniel var i kongens gård.*

49a- Disse fire unge menneskene skilte seg ut, ved sin spesielt trofaste holdning til Gud, fra de andre unge jødene som kom med dem til Babylon. Etter denne prøvelsen som kunne blitt dramatisk for alle, kommer godkjennelsen fra den levende Gud. Vi ser dermed forskjellen som Gud gjør mellom de som tjener ham og de som ikke tjener ham. Han opphøyer sine folkevalgte som har vist seg verdige, offentlig, i alle menneskers øyne.

Daniel 3

Dan 3:1 *Kong Nebukadnesar laget et bilde av gull, seksti alen høyt og seks alen bredt. Han satte den opp i Dura-dalen, i provinsen Babylon.*

3a- Kongen var overbevist, men ennå ikke omvendt av Daniels levende Gud. Og stormannsgalskap preger ham fortsatt. De voksne rundt ham oppmuntrer ham på denne veien som reven i fabelen gjør med kråka, de forguder ham og ærer ham som en gud. Dessuten ender kongen opp med å sammenligne seg med en gud. Det må sies at i hedenskapen er avdriften lett fordi de andre falske gudene er ubevegelige og frosne i form av statuer mens han, kongen, i live, allerede er dem overlegen. Men hvor dårlig dette gullet brukes til å reise en statue! Det er klart at den forrige visjonen ennå ikke har båret frukter. Kanskje til og med æren som gudenes Gud viste ham, bidro til å opprettholde og til og med vokse hans stolthet. Gull, symbolet på tro renses ved prøvelse i henhold til 1. Peter 1:7, vil bidra til å avsløre tilstedeværelsen av denne typen sublim tro i Daniels tre følgesvenner, i den nye erfaringen som er fortalt i dette kapittelet. Dette er en leksjon som Gud gir spesielt til sine utvalgte i den siste adventistrettssaken når et dødsdekret profetert i Åp.13:15 vil være i ferd med å ta livet av dem.

Dan 3:2 *Kong Nebukadnesar kalte sammen satrapene, husholderne og landshøvdingene, overdommerne, skattmesterne, advokatene, dommerne og alle provinsens dommere for å komme til innvielsen av det billede som kong Nebukadnesar reiste.*

2a- I motsetning til Daniels prøvelse i Dan.6, skyldes ikke opplevelsen konspirasjonene til menneskene rundt kongen. Her er det frukten av hans personlighet som avsløres.

Dan 3:3 *Så samlet satrapene, husholderne og landshøvdingene, overdommerne, skattmesterne, advokatene, dommerne og alle provinsens dommere seg for å innvie det billede som kong Nebukadnesar hadde satt opp. De sto foran bildet som Nebukadnesar hadde satt opp.*

Dan 3:4 *Og en forkynner ropte med høy røst: Dette er hva de befaler dere, folk, nasjoner og menn av hver tunge!*

Dan 3:5 *Når du hører lyden av trompeten, pipen, gitaren, sambukken, psalteriet, sekkepipen og alle slags musikkinstrumenter, da skal du falle ned og tilbe den gyldne statuen som ble reist av kong Nebukadnesar.*

5a- *I det øyeblikket du hører lyden av trompeten*

Signalet om prøvelsen vil bli gitt ved lyden av basunen , akkurat som Jesu Kristi gjenkomst er symbolisert i Åp. 11:15 ved lyden av den syvende ^{basun} , og de seks tidligere straffene er også symbolisert med trompeter.

5b- *du vil bøye deg*

Utmatting er den fysiske formen for ære som gis. I Åp.13:16 symboliserer Gud det ved menneskers *hånd som vil motta dyrets merke*, som består i å praktisere og hedre dagen for den hedenske solen som erstattet den hellige guddommelige sabbaten .

5c- *og du vil elske den*

Tilbedelse er den mentale formen for ære som gis. I Åp.13:16 avbilder Gud det gjennom *pannen* til mannen som mottar *dyrets merke* .

Dette verset lar oss oppdage nøklene til disse symbolene som er sitert i Jesu Kristi apokalypse. *Pannen og hånden* til mennesket oppsummerer hans tanker og hans gjerninger, og blant de utvalgte mottar disse symbolene *Guds segl* i motsetning til *dyrets merke* , identifisert med "søndagen" av romersk-katolisismen, akseptert og støttet av protestantene siden deres inntreden i den økumeniske alliansen.

Hele organiseringen av dette tiltaket som ble pålagt av kong Nebukadnesar, vil bli fornyet ved verdens ende i troskapsprøven for skaper-Guds sabbat. Hver sabbat vil de utvalgte vegring av å arbeide vitne om deres motstand mot menneskenes lov. Og på søndag vil deres avslag på å delta i pålagt felles tilbedelse identifisere dem som opprørere som må bli kvitt. Det vil da bli avsagt dødsdom. Prosessen vil derfor være helt i samsvar med det Daniels tre følgesvenner vil oppleve, og de selv blir fullt ut velsignet av Gud for deres allerede demonstrerte troskap.

Men før verdens ende ble denne leksjonen først tilbudt jødene i den gamle alliansen som ble utsatt for en lignende prøvelse mellom – 175 og – 168, forfulgt til døden av den greske kong Antiochos 4 kjent som Epifanes. Og Dan.11 vil vitne om at visse trofaste jøder foretrakk å bli drept fremfor å begå en vederstyggelighet for deres sanne Gud. For i disse dager grep ikke Gud inn for å redde dem mirakuløst, like lite som han senere gjorde for de kristne som ble drept av Roma.

Dan 3:6 *Den som ikke bøyer seg og tilber, skal straks kastes i en brennende ovn.*

6a- For Daniels følgesvenner er trusselen den *brennende ovnen* . Denne dødstrusselen er bildet av det endelige dødsdekretet. Men det er en forskjell mellom de to opplevelsene fra begynnelsen og slutten, for til slutt vil den ildende ovnen være straffen for den siste dommen over angriperne som forfølger Guds utvalgte hellige.

Dan 3:7 *Derfor, da alle folk hørte lyden av basunen og pipen og gitaren og sambukken og psalteriet og av hvert musikkinstrument, alle folkene, nasjonene og folkene på alle språk falt ned og tilbad gullbildet som kong Nebukadnesar hadde satt opp.*

7a- Denne oppførselen med nesten generell og enstemmig underkastelse av massene til menneskelige lover og ordinanser profeterer fortsatt deres oppførsel på tidspunktet for den siste prøven av jordisk tro. Den siste universelle regjeringen på jorden vil bli adlydt med samme frykt.

Dan 3:8 *Ved denne anledningen og samtidig kom det noen kaldeere og anklaget jødene.*

8a- Guds utvalgte er målene for djevelens vrede som dominerer alle sjeler som Gud ikke anerkjenner som sine utvalgte. På jorden tar dette djevleske hatet form i form av sjalusi og samtidig stort hat. De blir da holdt ansvarlige for alle

ondskapene som menneskeheten lider av, selv om det er det motsatte som forklarer disse ondskapene som ganske enkelt er konsekvensene av fraværet av deres beskyttelse fra Gud. De som hater de folkevalgte, legger ut komplottet for å gjøre dem til den folkelige eksekrasjonen som må bli kvitt ved å drepe dem.

Dan 3:9 *De svarte og sa til kong Nebukadnesar: Konge, lev evig!*

9a- Djevelens agenter kommer inn på scenen, handlingen blir klarere.

Dan 3:10 *Du har gitt et bud om at hver den som hører lyden av basun, pipe, gitar, sambuque, psalter, sekkepipe og alle slags instrumenter, skal bøye seg og tilbe gullbildet. ,*

10a- De minner kongen om hans egne ord og rekkefølgen til hans kongelige myndighet som det kreves lydighet mot.

Dan 3:11 *og at den som ikke bøyer seg og tilber, skal kastes i en brennende ovn.*

11a- Trusselen om død blir også husket; fellen lukker seg for de utvalgte helgenene.

Dan 3:12 *Nå er det jøder som du har betrodd forvaltningen av provinsen Babylon, Sadrak, Mesjak og Abed-Nego, menn som ikke tar hensyn til dig, konge; de tjener ikke dine guder og tilber ikke gullbildet som du har satt opp.*

12a- Saken var forutsigbar, de høye stillingene ble betrodd til jødiske utlendinger, den perfide sjalusien som ble tent var å manifestere sin frukt av morderisk hat. Og dermed blir Guds utvalgte skilt ut og fordømt av folkelig hevngjerrigdom.

Dan 3:13 *Da beordret Nebukadnesar, sint og sint, at Sadrak, Mesak og Abed-Nego skulle hentes. Og disse mennene ble ført frem for kongen.*

13a- Husk at disse tre mennene fikk de høyeste posisjonene i hans rike fra Nebukadnesar, fordi de fremstod for ham som klokere, mer intelligente enn folket i hans folk. Dette er grunnen til at hans "irriterte og rasende" tilstand vil forklare at han øyeblikkelig glemmer deres eksepsjonelle egenskaper.

Dan 3:14 *Nebukadnesar svarte og sa til dem: Er det med vilje, Sadrak, Mesak og Abed-Nego, at I ikke tjener mine guder og ikke tilber det gullbilde som jeg har høy?*

14a- Han venter ikke engang på at de skal svare på spørsmålet hans: Ulyder du med vilje mine ordre?

Dan 3:15 *Vær nå klar, og når du hører lyden av basunen, pipen, gitaren, sambukken, salmen, sekkepipen og alle slags instrumenter, skal du bøye deg ned og tilbe bildet som Jeg har laget; hvis du ikke tilber ham, vil du straks bli kastet midt i en brennende ovn. Og hvem er guden som skal fri deg fra min hånd?*

15a- Plutselig innser han hvor nyttige disse mennene er for ham, og kongen er klar til å tilby dem en ny sjanse ved å adlyde hans universelle keiserlige orden.

Spørsmålet som stilles vil få et uventet svar fra den sanne Gud som Nebukadnesar ser ut til å ha glemt, tatt av aktivitetene i hans keiserlige liv. Videre er det ingenting som fastslår datoen for forholdet.

Dan 3:16 *Sadrak, Mesak og Abed-Nego svarte kong Nebukadnesar: Vi trenger ikke svare deg i denne sak.*

16a- Disse ordene til den mektigste kongen i sin tid virker opprørende og uærbødige, men disse mennene som sa dem er ikke opprørske mennesker. Tvert

imot, de utgjør modeller for lydighet mot den levende Gud som de bestemt har bestemt seg for å forbli trofaste mot.

Dan 3:17 *Se, vår Gud, som vi tjener, kan redde oss fra ildovnen, og han vil redde oss av din hånd, konge.*

17a- I motsetning til kongen, beholdt de trofaste utvalgte bevisene som Gud ga dem for å vise at han var med dem i prøven av synet. Ved å assosiere denne personlige opplevelsen med de strålende minnene fra folket deres som ble utfridd fra egypterne og deres slaveri, av denne samme trofaste Gud, presser de frimodighet til det punktet at de trosser kongen. Deres besluttsomhet er total, selv om det kommer på bekostning av deres død. Men Ånden får dem til å profetere hans inngripen: *Han vil fri oss fra din hånd, o konge .*

Dan 3:18 *Ellers, vet du, konge, at vi ikke vil tjene dine guder og ikke tilbe det gullbilde du har satt opp.*

18a- Og i tilfelle Guds hjelp ikke kommer, er det bedre for dem å dø som trofaste utvalgte enn å overleve som forrædere og feige. Denne troskapen vil bli funnet i testen som ble pålagt av den greske forfølgeren i – 168. Og etter det, gjennom hele den kristne æra blant sanne kristne som inntil verdens ende ikke vil forveksle Guds lov med onde menneskers lov.

Dan 3:19 *Da ble Nebukadnesar fylt av vrede, og han forandret sitt ansikt og vendte sitt ansikt mot Sadrak, Mesak og Abed-Nego. Han snakket igjen og beordret at ovnen skulle varmes opp syv ganger mer enn den skulle varmes opp.*

19a- Det må forstås at denne kongen aldri i løpet av sin levetid så eller hørte noen motsette seg hans avgjørelser; som rettfærdiggjør *hans raseri* og *forandringen i ansiktets* utseende . Djevelen går inn i ham for å lede ham til å drepe Guds utvalgte.

Dan 3:20 *Så bød han noen av de sterkeste soldatene i hans hær å binde Sadrak, Mesjak og Abed-Nego og kaste dem i ildovnen.*

Dan 3:21 *Og disse menn ble bundet i sine bukser, sine kjortler, sine kapper og sine andre klær, og de ble kastet midt i den flammende ovn.*

21a- Alle disse materialene som er nevnt er brennbare, og det samme er deres kropper.

Dan 3:22 *Da kongens befaling var streng og ovnen var usedvanlig varm, drepte flammen de menn som hadde kastet Sadrak, Mesak og Abed-Nego inn i den.*

22a- Disse mennenes død vitner om den dødelige effektiviteten av ilden i denne ovnen.

Dan 3:23 *Og disse tre menn, Sadrak, Mesak og Abed-Nego, falt bundet midt i ildovnen.*

23a- Kongens ordre blir utført, og til og med dreper hans egne tjenere.

Dan 3:24 *Da ble kong Nebukadnesar redd og reiste seg raskt. Og han svarte og sa til sine rådgivere: Har vi ikke kastet tre bundne menn midt i ilden? De svarte kongen: Ja, konge!*

24a- Kongen av konger på sin tid kan ikke tro sine egne øyne. Det han ser er hinsides menneskelig fantasi. Han føler behov for å berolige seg selv ved å spørre de rundt ham om handlingen med å kaste tre menn inn i ilden i ovnen er en realitet. Og disse bekrefter det for ham: *Det er visst, konge!*

Dan 3:25 *Han svarte og sa: Vel, jeg ser fire menn uten bånd som går midt i ilden og ikke har noe ondt; og figuren til den fjerde ligner den til en gudesønn.*

25a- Det ser ut til at bare kongen hadde synet av den fjerde karakteren som skremte ham. Den eksemplariske troen til de tre mennene er æret og besvart av Gud. I denne ilden kan kongen skille menn og han ser en skikkelse av lys og ild stå sammen med dem. Denne nye opplevelsen overgår den første. Den levende Guds virkelighet er fortsatt bevist for ham.

25b- *og figuren til den fjerde ligner den til en gudesønn*

Utseendet til denne fjerde karakteren er så forskjellig fra menneskers at kongen identifiserer ham med *en gudesønn* . Uttrykket er lykkelig fordi det virkelig er et direkte inngrep fra den som skal bli for mennesker, **Guds Sønn** og **Menneskesønnen** , Jesus Kristus.

Dan 3:26 *Da kom Nebukadnesar nær ved inngangen til ildovnen og talte og sa: Sadrak, Mesak og Abed-Nego, den Høyeste Guds tjenere, kom ut og kom! Og Sadrak, Mesak og Abed-Nego kom ut av ilden.*

26a- Nok en gang forvandler Nebukadnesar seg til et lam i ansiktet til en løvekonge som er enormt sterkere enn ham. Denne påminnelsen vekker vitnesbyrdet om opplevelsen av det forrige synet. Himmelen Gud gjør en ny appell til ham.

Dan 3:27 *Satrapene, husholderne, landshøvdingene og kongens rådgivere samlet seg; de så at ilden ikke hadde hatt makt over kroppene til disse mennene, at håret på hodet ikke var brent, at underbuksene deres ikke var skadet, og at lukten av ilden ikke hadde påvirket dem.*

27a- I denne opplevelsen gir Gud oss og Nebukadnesar bevis på sin virkelige allmakt. Han skapte jordiske lover som betinger livene til alle mennesker og alle dyr som lever på hans jord og i hans dimensjon. Men han har nettopp bevist at verken han eller englene er underlagt disse jordiske reglene. Skaperen av universelle lover, Gud er over dem og kan etter hans vilje bestille mirakuløse saker som i sin tid vil bringe ære og rykte til Jesus Kristus.

Dan 3:28 *Nebukadnesar svarte og sa: Lovet være Sadraks og Mesaks og Abed-Negos Gud, som sendte sin engel og utfridde sine tjenere som stolte på ham, og som brøt kongens bud og overgav sitt legeme i stedet for å tjene og tilbe. enhver annen gud enn deres Gud!*

28a- Kongens vrede er borte. Når han er på beina igjen som mann, lærer han av erfaringen og gir en ordre som vil forhindre at ting skjer igjen. For erfaringen er bitter. Gud viste babylonerne at han er levende, aktiv og full av styrke og kraft.

28b- *som sendte sin engel og utfridde sine tjenere som stolte på ham, og som brøt kongens befaling og overga deres kropp i stedet for å tjene og tilbe noen annen gud enn deres Gud!*

I en høy grad av klarhet innser kongen hvor beundringsverdig lojaliteten til mennene som hans gale stolthet ønsket å drepe. Det er ingen tvil om at han innser at på grunn av sin makt, ville det vært mulig for ham å unngå denne dumme prøvelsen forårsaket av hans stolthet som bare får ham til å gjøre feil med fare for uskyldige mennesker.

Dan 3:29 *Dette er min befaling: Hver mann, uansett folk, nasjon eller tungemål, som taler ondt om Shadraks, Mesjaks og Abed-Negos Gud, skal hogges i stykker,*

og hans hus skal bli redusert til en haug med søppel, for det er ingen annen gud som kan levere som ham.

29a- Ved denne erklæringen gir kong Nebukadnesar sin beskyttelse til Guds utvalgte.

Samtidig truer han alle som *taler ondt om Shadraks, Mesaks og Abed-Negos Gud*, og han spesifiserer, *han vil bli revet i stykker, og huset hans vil bli redusert til en haug med søppel, fordi han ikke gjør det. ingen annen gud som kan befri som ham.* Stilt overfor denne trusselen er det sikkert at så lenge kong Nebukadnesar regjerer, vil ikke Guds trofaste utvalgte ha problemer på grunn av komplottet.

Dan 3:30 *Etter dette fikk kongen Sadrak, Mesjak og Abed-Nego til å lykkes i provinsen Babylon.*

30a- "Alt er godt som ender godt" for den levende Guds trofaste utvalgte, skaperen av alt som lever og eksisterer. For hans utvalgte skal stå opp sist, og de skal vandre på de dødes støv, deres tidligere fiender, på den gjenopprettede jorden, i evighet.

I den siste testen får man også denne lykkelige slutten. Den første prøvelsen og den siste drar altså nytte av den levende Guds direkte inngripen til fordel for hans utvalgte som han kommer for å frelse i Jesus Kristus, Frelseren, siden hans navn Jesus betyr "YaHWéH frelser".

Daniel 4

Dan 4:1 *Kong Nebukadnesar til alle folk, nasjoner og språk som bor på hele jorden. Måtte fred bli gitt deg i overflod!*

1a- Tonen og formen beviser det, kongen som taler er den som omvendte seg til Daniels Gud. Dens uttrykk ligner skriftene i brevene til den nye pakt. Han tilbyr fred, fordi han selv nå er i fred, i sitt menneskelige hjerte, med kjærlighetens og rettferdighetens Gud, den sanne, den eneste, den unike.

Dan 4:2 *Det var godt for meg å vise de tegn og under som den Høyeste Gud har gjort mot meg.*

2a- Kongen handler nå som Jesus sa til blinde og krøplinger som ble helbredet av ham: " *Gå og vis dere i templet og gjør kjent hva Gud har gjort for dere* ". Kongen er animert av det samme ønsket inspirert av Gud. Fordi omvendelser er

mulige hver dag, men Gud gir dem ikke alle virkningen av det som erfares av en konge av konger, en mektig og sterk keiser.

Dan 4:3 *Hvor store er hans tegn! Hvor mektige er hans under! Hans styre er et evig styre, og hans herredømme varer fra generasjon til generasjon.*

3a- Forståelse og visshet om disse tingene gir ham den fred og sanne lykke som allerede er tilgjengelig her nedenfor. Kongen lærte og forsto alt.

Dan 4:4 *Jeg, Nebukadnesar, levde fredelig i mitt hus og lykkelig i mitt palass.*

4a- Stille og glad? Ja, men fortsatt en uomvendt hedning for den sanne Gud.

Dan 4:5 *Jeg hadde en drøm som skremte meg; tankene som jeg ble forfulgt med på sengen min og visjonene i mitt sinn fylte meg med redsel.*

5a- Denne kong Nebukadnesar blir virkelig presentert for oss som den tapte sauene som Gud i Kristus kommer for å søke for å hjelpe og redde den fra ulykke. For etter denne fredelige og lykkelige jordiske tiden ville kongens fremtid være fortapelse og evig død. For hans evige frelse kommer Gud for å forstyrre og plage ham.

Dan 4:6 *Og jeg befalte at alle Babylons vise menn skulle føres frem for meg, så de kunne gi meg forklaringen på drømmen.*

6a- Nebukadnesar har åpenbart alvorlige hukommelsesproblemer. Hvorfor ringer han ikke Daniel umiddelbart?

Dan 4:7 *Så kom magikerne, astrologene, kaldeerne og spåmennene. Jeg fortalte dem drømmen, og de ga meg ikke forklaringen.*

7a- Ting skjer som med det første synet, de hedenske spåmennene foretrekker å erkjenne deres manglende evne fremfor å fortelle fabler til kongen som allerede har truet livet deres.

Dan 4:8 *Til slutt viste Daniel seg for meg, kalt Beltsasar etter min guds navn , og som har de hellige guders ånd i seg. Jeg forteller ham drømmen:*

8a- Grunnen til å glemme er gitt. Bel var fortsatt kongens gud. Jeg husker her at mederen Darius, perseren Kyros, perseren Darius , Artaxerxes 1. ifølge Esd.1, 6 og 7, alle i sin tid vil sette pris på de utvalgte jødene og deres ene Gud. Inkludert Kyros som Gud profeterer om i Jes.44:28 og sier: *Jeg sier om Kyros: Han er min hyrde, og han vil gjøre all min vilje; han vil si om Jerusalem: La det bygges opp igjen! Og om templet: La det bli grunnlagt! – Den profeterte hyrden vil oppfylle Guds profetiske vilje som han erkjenner å adlyde. Denne andre teksten bekrefter hans profeterte omvendelse: Jes.45:2: Så sier Herren til sin salvede, til Kyros , og i vers 13: Det er jeg som har oppreist Kyros i min rettferdighet, og jeg vil gjøre alle hans veier rette. ; Han skal gjenoppbygge byen min og sette mine fanger fri, uten løsepenger eller bestikkelser, sier Herren, hærskares Gud. Og oppfyllelsen av denne planen kommer til syne i Esd.6:3 til 5: I kong Kyros' første år ga kong Kyros denne befalingen angående Guds hus i Jerusalem: La huset bygges opp igjen, til et sted hvor det ofres. tilbys, og at den har solid forankring. Den skal være seksti alen høy, seksti alen bred, tre rader med huggede steiner og en rad med nytt tre. **Kostnadene dekkes av kongens husstand** . Dessuten skal karene av gull og sølv fra Guds hus, som Nebukadnesar hadde tatt fra templet i Jerusalem og ført til Babylon, returneres, ført til templet i Jerusalem til stedet der de var, og plassert i huset. av Gud. **Kostnadene skal betales av kongens husstand.** Gud gir ham den æresbevisningen han hadde gitt til kong Salomo. Vær imidlertid*

forsiktig! Dette dekretet vil ikke tillate at beregningen foreslått i Dan.9:25 brukes til å finne datoen for Messias første komme; det vil være kong Artaxerxes, perseren. Kyros lot templet gjenoppbygge, men Artaxerxes ga tillatelse til gjenoppbyggingen av Jerusalems murer og tilbakeføring av hele det jødiske folket til sitt nasjonale land.

Dan 4:9 *Beltsasar, høvdingen for magikerne, som jeg vet har de hellige guders ånd i deg, og som ingen hemmelighet er vanskelig for, gi meg forklaringen på de synene jeg så i en drøm.*

9a- Vi må forstå hvor kongen er. I tankene hans forble han en hedning og anerkjente bare Daniels Gud som en annen gud, bortsett fra at han var i stand til å forklare drømmer. Ideen om å måtte bytte guder falt ikke opp for ham. Daniels Gud var bare en annen gud sammenlignet med de andre.

Dan 4:10 *Dette er synene i mitt sinn mens jeg lå. Jeg så, og se, det var et høyt tre midt på jorden.*

10a- I bildene som Jesus vil bruke for å gi leksjonene sine til de åndelige menneskene han ønsker å undervise, vil treet være bildet av mennesket, fra sivet som bøyer seg og bøyer seg til den mektige og majestetiske sedertren. Og akkurat som mennesket kan sette pris på den velsmakende frukten av et tre, setter Gud pris på eller ikke frukten som bæres av skapningene hans, fra den mest behagelige til den minst behagelige, til og med avskyelig og avskyelig.

Dan 4:11 *Og dette treet ble stort og sterkt, og dets topp nådde opp til himmelen, og det ble sett fra hele jordens ender.*

11a- I synet av statuen ble den kaldeiske kongen allerede sammenlignet med et tre i henhold til bildet av makten, styrken og riket som var gitt ham av den sanne Gud.

Dan 4:12 *Dens løvverk var vakker, og dens frukt rikelig; han bar mat til alle; markens dyr gjemt seg under dens skygge, og alle levende skapninger hentet mat fra det.*

12a- Denne mektige kongen delte med alle de i sitt imperium rikdommen og maten som ble produsert under hans direktiver.

12b- *himmelens fugler bosatte seg blant grenene,*

Uttrykket er en reprise av Dan.2:38. I bokstavelig forstand representerer disse himmelens fugler freden og stillheten som hersker under hans styre. I åndelig forstand mener de Guds himmelske engler, men i denne ene referansen fra Ecc.10:20 er det Gud selv det er snakk om, for han alene gransker tankene til hver person: *Forbann ikke kongen, selv i tankene dine, og ikke forbann de rike i rommet der du sover; for himmelens fugl ville bære bort stemmen din, det bevingede dyret ville publisere dine ord.* I de fleste sitater fremkaller himmelens fugler ørner og rovfugler, dominerende blant de bevingede artene. Fugler slår seg ned der maten er rikelig; bildet bekrefter derfor velstand og matmettet.

Dan 4:13 *I min ånds syner, som jeg så mens jeg lå, så jeg, og se, en av dem som våker og er hellige, kom ned fra himmelen.*

13a- Sannelig, de himmelske englene har ikke behov for å sove, de er derfor i permanent aktivitet. De som er hellige og tjener Gud, kommer ned fra himmelen for å bringe hans budskap til hans jordiske tjenere.

Dan 4:14 *Og han ropte med makt og sa: Hugg ned treet og hugg av dets greiner; rist av løvet, og spred fruktene; la dyrene flykte under den, og fuglene fra dens greiner!*

14a- Synet kunngjør at kongen vil miste sitt rike og sitt herredømme over ham.

Dan 4:15 *Men la stengelen ligge der røttene er i jorden, og bind den med lenker av jern og kobber mellom gresset på marken. La ham bli gjennomvåt av himmelens dugg, og som dyrene, la ham ha jordens gress som sin del.*

15a- *Men la stammen stå i jorden der røttene er*

Kongen skal bli i sitt rike; han vil ikke bli utvist.

15b- *og bind ham med lenker av jern og kobber, blant gresset på marken*

Det er ikke behov for lenker av jern eller messing, for Gud vil ganske enkelt få sin formbare skapning til å miste sin fornuft og sunn fornuft i alle sine aspekter, fysiske, mentale og moralske. Den mektige kongen vil ta seg selv som et dyr på marken. De store i hans rike vil derfor bli tvunget til å fjerne herredømmet over riket fra ham.

15c- *Må han bli gjennomvåt av himmelens dugg, og må han ha, som dyrene, jordens gress som sin del*

Vi kan forestille oss bestyrrelsen til de voksne hans som vil se ham spise gress fra bakken, som en ku eller en sau. Han vil nekte overbygde boliger, og foretrekker å bo og sove på jordene.

Dan 4:16 *Hans menneskehjerte skal bli tatt fra ham, og et dyrs hjerte skal bli gitt til det; og syv tider skal gå over ham.*

I denne opplevelsen gir Gud nok en gang bevis på sin virkelige allmakt. Fordi Skaperen av livene til alle sine skapninger, kan han når som helst, for sin ære, gjøre en intelligent eller tvert imot, dumme den ned. Fordi det forblir usynlig for øynene deres, ignorerer menn denne trusselen som hele tiden tynger dem. Men det er sant at han sjelden griper inn, og når han gjør det, er det av en bestemt grunn og hensikt.

Straffen er målt. Det vil gjelde kong Nebukadnesar i **syv ganger**, bare syv år. Det er ingen legitimitet i å bruke denne varigheten på noe annet enn kongen selv. Også her, ved å gjøre dette valget av tallet «7», initialerer skaperen Gud med sitt «kongelig segl» handlingen som er i ferd med å bli fullført.

Dan 4:17 *Denne setningen er et dekret av dem som ser på, denne beslutningen er en befaling fra de hellige, for at de levende skal vite at Den Høyeste hersker over menneskenes rike og gir det til hvem han vil, og at han oppdrar der den slemste av menn.*

17a- *Denne setningen er et dekret fra de som ser på*

Ånden understreker den eksepsjonelle karakteren til denne guddommelige inngripen som han gir en rolle som "dekret" på grunn av *de som ser på*. Mennesket må lære at til tross for villedende opptredener, blir det konstant overvåket av himmelske vesener. Gud ønsker å gjøre dette eksemplet til en leksjon for mennesker inntil verdens ende. Ved å sitere *dem som ser på*, avslører han den perfekte kollektive enheten til englene i Guds leir som assosierer dem i hans prosjekter og hans handlinger.

17b- *for at de levende skal vite at Den Høyeste hersker over menneskenes rike, at han gir det til hvem han vil*

Gud styrer alt og kontrollerer alt. Ofte, mens man glemmer denne skjulte virkeligheten, tror mennesket seg selv å være herre over sin skjebne og sine avgjørelser. Han tror han velger sine ledere, men det er Gud som setter dem i embetet, etter sin gode vilje og sin dom over ting og vesener.

17c- *og at han oppdrar der de sjokkerste av menn*

Ordtaket er sant: "folk har de lederne de fortjener". Når folket fortjener en sjofel mann som leder, påtvinger Gud dem det.

Dan 4:18 *Dette er drømmen jeg, kong Nebukadnesar, drømte. Du, Beltsasar, gir forklaringen, siden alle de vise mennene i mitt rike ikke kan gi meg den; du kan, fordi du har ånden til de hellige gudene i deg.*

18a- Nebukadnesar gjør fremskritt, men han er fortsatt ikke omvendt. Han husket fortsatt at Daniel tjener *hellige guder*. Monoteisme er ennå ikke forstått av ham.

Dan 4:19 *Da ble Daniel, som hette Beltsasar, forbløffet et øyeblikk, og tankene hans forvirret ham. Kongen svarte og sa: Beltsasar, la ikke drømmen og forklaringen plage deg! Og Beltsasar svarte: Min herre, la drømmen være for dine fiender, og dens forklaring for dine motstandere!*

19a- Daniel forstår drømmen, og det som skal skje er så forferdelig for kongen at Daniel foretrekker å se at tingen ble utført på fiendene hans.

Dan 4:20 *Treet som du så, som vokste sig stort og sterkt, hvis topp nådde til himmelen, og som ble sett overalt på jorden;*

Dan 4:21 *Dette treet, hvis løvverk var vakkert og dets frukter rikelig, som bar mat for alle, under hvilket markens dyr gjemt seg, og blant hvis grener himmelens fugler bosatte seg,*

21a- *løvet var vakkert*

Fysisk utseende og klær.

21b- *og rikelig med frukt*

Overfloden av velstand.

21c- *som bar mat til alle*

Som sørget for maten til hele sitt folk.

21d- *hvorunder markdyrene gjemt*

Kongens beskytter av sine tjenere.

21. *og blant hvis grener luftens fugler bosatte seg*

Under hans styre levde folket hans i stor trygghet. Fuglene flyr bort og forlater treet ved den minste fare.

Dan 4:22 *Det er du, konge, som er blitt stor og sterk, hvis storhet vokser og opphøyes til himmelen, og hvis herredømme strekker seg til jordens ender.*

Dan 4:23 *Og kongen så en av de hellige voktere komme ned fra himmelen og sa: Hugg ned treet og ødelegg det! men la stammen være i jorden der røttene er, og bind den med lenker av jern og kobber, mellom gresset på marken; la ham bli gjennomvåt av himmelens dugg, og la hans del være med markens dyr, inntil syv ganger går over ham.*

Dan 4:24 *Dette er forklaringen, konge, dette er den Høyestes befaling, som skal oppfylles på min herre kongen.*

Dan 4:25 *De skal drive deg bort fra menneskene, og du skal bo hos markens dyr, og de skal gi deg gress å ete som okser; du skal bli gjennomvåt av himmelens*

dugg, og syv tider skal gå over deg, inntil du vet at Den Høyeste hersker over menneskenes rike og gir det til hvem han vil.

25a- inntil du vet at Den Høyeste hersker over menneskenes rike og gir det til hvem han vil.

Daniel nevner Gud som «Den Høyeste». Han retter dermed kongens tanker om eksistensen av den ene Gud; en idé som kongen har store problemer med å forstå, på grunn av disse polyteistiske opprinnelsene arvet fra far til sønn.

Dan 4:26 *Budet om å forlate stammen der treets røtter er betyr at ditt rike vil forbli hos deg når du erkjenner at Han som hersker er i himmelen.*

26a- Når han erkjenner at den som styrer er i himmelen, vil opplevelsen av ydmykelse opphøre fordi kongen vil bli overbevist og omvendt.

Dan 4:27 *Derfor, konge, må mitt råd behage deg. Sett en stopper for dine synder ved å praktisere rettferdighet, og på dine misgjerninger ved å vise medfølelse med de uheldige, og din lykke kan fortsette.*

27a- Når kongen setter i verk det som Daniel lister opp i dette verset, vil han virkelig bli omvendt. Men denne karakteren er overgitt til stolthet, hans ubestridte kraft har gjort ham lunefull og ofte urettferdig, slik tidligere avslørte erfaringer har lært oss.

Dan 4:28 *Alle disse tingene ble fullført på kong Nebukadnesar.*

28a- Denne erklæringen fra Daniel forbyr enhver annen tolkning av denne profetien, som fordømmer de profetiske grunnlagene som Jehovas vitner og enhver annen religiøs gruppe har lært, til ugyldighet som strider mot regelen definert av Daniel. Dessuten gir innholdet i hele kapittelet bevis på dette. Fordi historien vil lære oss hvorfor kongen blir rammet av en forbannelse i profetien om treet.

Dan 4:29 *På slutten av tolv måneder, mens han vandret i det kongelige palass i Babylon,*

29a- 12 måneder, eller et år eller " en tid " går mellom visjonen og dens gjennomføring.

Dan 4:30 *Kongen svarte og sa: Er ikke dette det store Babylon, som jeg har bygget til en kongelig bolig ved min makts kraft og til ære for min herlighet?*

30a- Dette er det skjebnesvangre øyeblikket da kongen ville ha gjort bedre å tie. Men vi kan forstå det fordi hans Babylon virkelig var et rent vidunder som fortsatt er oppført som et av "verdens syv underverker". Hengende hager frodige med grøntområder, dammer, romslige torg og voller på et torg på 40 km på hver side. Volder på toppen av hvilke to tanker kunne passere hverandre langs hele vollens lengde; datidens motorvei. En av portene, rekonstruert i Berlin, er i midten av to vegger som består av blåemaljerte steiner som kongens emblem er inngravert på: en løve med ørnevinger som Dan.7:4 nevner. Han hadde noe å være stolt av. Men Gud ser ikke stolthet i sine ord, han ser stolthet men fremfor alt glemsel og forakt for sine tidligere erfaringer. Visst, denne kongen er ikke det eneste stolte vesenet på jorden, men Gud har rettet blikket mot ham, han vil ha ham i sin himmel og han vil ha ham. Dette fortjener en forklaring: Gud dømmer skapningene sine hinsides tilsynelatende. Han gransker deres hjerter og deres sinn, og anerkjenner, uten noen gang å ta feil, sauene som er verdig til frelse. Dette fører til at han

insisterer og noen ganger utfører mirakler, men metoden rettferdiggjøres av kvaliteten på det endelige resultatet.

Dan 4:31 *Mens ordet ennå var i kongens munn, kom en røst ned fra himmelen: Hør, kong Nebukadnesar, at riket skal tas fra deg!*

31a- Nebukadnesar er et offer for Guds kjærlighet som satte en felle for ham og advarte ham om det i sin profetiske drøm. Dommen fra himmelen kan høres, men la oss glede oss fordi det onde som Gud vil gjøre mot ham, vil redde livet hans og gjøre det evig.

Dan 4:32 *De skal drive deg bort fra menneskene, du skal bo hos markens dyr, og de skal gi deg gress å ete som okser; og sju tider skal gå forbi deg, inntil du vet at Den Høyeste hersker over menneskenes rike og gir det til hvem han vil.*

32a- I syv år, syv ganger, mister kongen sin klarhet og sinnet hans overbeviser ham om bare å være et dyr.

Dan 4:33 *På samme tid ble ordet oppfylt om Nebukadnesar. Han ble kastet ut blant menneskene, han åt gress som okser, hans legeme var gjennomvåt av himmelens dugg; til håret hennes vokste som ørnens fjær, og neglene hennes som fugler.*

33a- Kongen vitner om at alt som var kunngjort i synet var godt utført på ham. Når han skriver sitt vitnesbyrd, fremkaller den omvendte kongen denne ydmykende opplevelsen ved å snakke om seg selv i tredje person. Skam presser ham fortsatt til å gå tilbake. En annen forklaring er fortsatt mulig, som er at dette vitnesbyrdet ble skrevet sammen av kongen og Daniel, hans nye bror i den sanne Gud.

Dan 4:34 *Etter den fastsatte tid løftet jeg, Nebukadnesar, mine øyne mot himmelen, og fornuften vendte tilbake til meg. Jeg har velsignet Den Høyeste, jeg har prist og priset ham som lever til evig tid, hvis herredømme er et evig herredømme, og hvis rike varer fra generasjon til generasjon.*

34a- Den vise og allmektige Gud oppnår kjærligheten til de tapte sauene. Hun har sluttet seg til hans hjord og manger sin lovprisning for hans herlighet.

34b- *han hvis herredømme er et evig herredømme, og hvis styre varer fra generasjon til generasjon*

Formelen gjelder det femte ^{rike}, denne gangen, evig, av synet til Menneskesønnen i Dan.7:14: *Ham ble gitt herredømme, ære og rike; og alle folk, nasjoner og menn på alle språk tjente ham. Hans herredømme er et evig herredømme som ikke skal forgå, og hans rike skal aldri bli ødelagt . Og også i synet av bildet i Dan.2:44: I disse kongers dager skal himmelens Gud oppreise et rike som aldri vil bli ødelagt, og det skal ikke gå under et annet folks herredømme; han skal knuse og ødelegge alle disse kongedømmene, og selv skal han bestå for alltid .*

Dan 4:35 *Alle som bor på jorden er intet i hans øine; han gjør som han vil med himmelens hær og med dem som bor på jorden, og det er ingen som kan stå hans hånd imot. ham: Hva gjør du?*

35a- Ære være den levende Gud! For denne gangen forsto kongen alt og han ble omvendt.

Dan 4:36 På den tiden vendte fornuften tilbake til meg; mitt rikes herlighet, min storhet og min prakt ble gitt meg tilbake; mine rådgivere og mine eldste spurte meg igjen; Jeg ble gjenopprettet til mitt rike, og min makt bare økte.

36a- Som den rettferdige og rettskafne Job, som Gud ga sønner, døtre og etterkommere på slutten av sin prøvelse, gjenvinner kongen tilliten til sine store og gjenopptar sin nå vise regjering blant de sanne vise menn som er opplyst av den levende Gud. . Denne erfaringen beviser at Gud gir riket til hvem han vil. Det var han som inspirerte de store kaldeerne til å spørre etter sin konge igjen.

Dan 4:37 Men jeg, Nebukadnesar, priser og opphøyer og ærer himmelens konge, hvis gjerninger alle er sanne og hvis veier er rettferdige, og som er i stand til å ydmyke dem som vandrer i stolthet.

37a- Han kan si det, fordi han betalte for å kunne si det.

For å unngå det verste kan det gjøre mye vondt å trekke ut en tann; men innsatsen kan rettferdiggjøre lidelsen. For å vinne evigheten, kan det være nødvendig å gå gjennom harde eller svært harde prøvelser; oppheving av stolthet vil rettferdiggjøre dem når det er mulig. Jesus Kristus kjente sitt potensial og gjorde Paulus blind på veien til Damaskus, slik at den åndelig blinde «forfølgeren av sine brødre» skulle bli hans trofaste og nidkjære vitne etter å ha fått tilbake synet av hans øyne, men fremfor alt synet av hans øyne. ånd.

Daniel 5

Dan 5:1 Kong Belsasar holdt et stort gjestebud for sine stormenn, tusen i tallet, og han drakk vin for deres åsyn.

1a- Kong Nebukadnesar sovnet inn i Guds fred da han var ganske gammel og hans sønn Nabonidus etterfulgte ham, motvillig til å regjere, så han lot sin sønn Belsasar regjere i hans sted. Ikke forveksle dette navnet som betyr "Bel beskytter kongen", en utfordring som Gud har til hensikt å ta opp, med den som Nebukadnesar ga Daniel: Beltesasar som betyr "Bel vil beskytte". Opprinnelsen til disse navnene er tilbedelsen av Bel eller Bélial, bak hvem er den eneste arrangøren av polyteisme: Satan, djevelen. Som vi skal se, fulgte ikke etterfølgerne til den omvendte kongen ham på denne veien.

Dan 5:2 Da Belsasar hadde smakt vinen, kom han med gull- og sølvkarene som hans far Nebukadnesar hadde tatt fra templet i Jerusalem, så kongen og hans adelsmenn, hans hustruer og hans medhustruer ble brukt til drikking.

2a- For denne hedenske kongen er disse karene av gull og sølv bare bytte tatt fra jødene. Etter å ha valgt å ignorere den sanne Gud som Nebukadnesar hadde konvertert til, ignorerer han det faktum at denne levende Gud dømmer alle hans handlinger. Ved å bruke disse tingene som er innviet og helliggjort til en dårlig og profan bruk i tjenesten for skaperguden, begår han den siste feilen i sitt korte liv. På sin tid visste Nebukadnesar å ta hensyn til den aktive kraften til jødenes Gud fordi han forsto at hans nasjonale guder i sannhet ikke eksisterte. Alle folkene som var underlagt kongen av Babylon, hadde hørt hans mektige vitnesbyrd til fordel for himmelens konge, spesielt hans nærmeste familie. Gud har derfor all grunn til nå å vise seg som rettferdig og nådeløs.

Dan 5:3 *Så førte de gullkarene som ble tatt ut av templet, ut av Guds hus i Jerusalem; og kongen og hans adelsmenn, hans koner og hans medhustruer, brukte det til å drikke.*

3a- Daniel insisterer på opprinnelsen til disse karene som ble fjernet fra templet, fra Guds hus i Jerusalem. Allerede da den unge kongen så at den jødiske Gud tillot at disse tingene ble fjernet fra hans tempel, burde den unge kongen ha forstått at den sanne Gud straffer og straffer de som tjener ham dårlig. Hedenske guder gjør ikke slike ting, og deres officianter søker kun å behage menn hvis godtroenhet de utnytter.

Dan 5:4 *De drakk vin og priste gudene av gull, sølv, kobber, jern, tre og stein.*

4a- Vanhellig bruk er utdatert, det er avgudsdyrkelse, høyden av vederstyggelighet for Gud. Viktig detalj, i en stor visning av uforsiktighet, fester kongen med vennene sine, mens byen hans er truet av mederne og perserne som beleirer den.

Dan 5:5 *I det øyeblikket viste det seg fingrene på en manns hånd, og de skrev midt imot lysestaken på kalksteinen på muren til det kongelige slott. Kongen så denne enden av hånden som skrev.*

5a- Miraklene fra Nebukadnesars tid har blitt foraktet, dette nye miraklet har ikke som mål å konvertere, men å ødelegge livene til de skyldige, som vi vil se. Foran onde anklagere som ønsket en synders død, vil Jesus Kristus også skrive i sanden med fingeren syndene de begår i det skjulte.

Dan 5:6 *Da skiftet kongen farge, og hans tanker foruroliget ham; leddene i ryggen slappet av, og knærne banket mot hverandre.*

6a- Miraklet produserer umiddelbart sine virkninger. Til tross for rusen reagerer sinnet, han er livredd.

Dan 5:7 *Og kongen ropte høyt etter astrologene, kaldeerne og spåmennene; og kongen svarte og sa til de vise mennene i Babylon: Den som leser dette skriftstedet og gir meg en forklaring på det, skal kle seg i purpur og bære et halskjede av gull om halsen og ha tredjeplass i rikets regjering..*

7a- Nok en gang blir Daniel ignorert; hans vitnesbyrd ble foraktet av den kongelige arvefølgen. Og igjen, i ekstrem angst, lover den unge kongen den høyeste utmerkelsen til den som viser seg i stand til å tyde budskapet skrevet på veggen på en overnaturlig måte. Den som gjør dette vil få tredjeplass i kongeriket fordi Nabonid og Belsasar inntar første- og andreplassen.

Dan 5:8 *Alle kongens vise menn kom inn; men de kunne ikke lese skriften og gi kongen forklaringen.*

8a- Som under Nebukadnesar, er dette fortsatt umulig for hedenske vise menn.

Dan 5:9 *Da ble kong Belsasar meget redd og skiftet farge, og hans stormenn ble forferdet.*

Dan 5:10 *Og dronningen gikk på grunn av kongens og hans stormennes ord inn i festsalen og sa: Konge, lev evig! Måtte ikke tankene dine plage deg, og kanskje ikke ansiktet ditt endrer farge!*

Dan 5:11 *Det er en mann i ditt rike som har de hellige guders ånd i seg; og i din fars dager ble det funnet lys, forstand og visdom i ham som gudenes visdom. Også kong Nebukadnesar, din far, kongen, din far, gjorde ham til leder for magikerne, over astrologene, for kaldeerne, for spåmennene,*

Dan 5:12 for i ham fant Daniel, navngitt av kong Beltsasar, en overlegen ånd, kunnskap og forståelse, evnen til å tyde drømmer, forklare gåter og løse vanskelige spørsmål. La derfor Daniel bli kalt, så skal han gi forklaringen.

12a- Dette vitnesbyrdet fra dronningen er forvirrende og det fordømmer hele kongefamilien: vi visste det... men vi valgte å ikke ta hensyn til det.

Dan 5:13 Så ble Daniel ført frem for kongen. Kongen svarte og sa til Daniel: Er du denne Daniel, en av Judas fanger, som min far kongen førte ut av Juda?

Dan 5:14 Jeg har hørt om deg at du har gudenes ånd i deg, og at det er lys, forstand og enestående visdom i deg.

Dan 5:15 De har nettopp ført vismennene og astrologene frem for meg, for at de kan lese denne skriften og gi meg en forklaring; men de kunne ikke gi forklaringen på ordene.

Dan 5:16 Jeg har lært at du kan gi forklaringer og løse vanskelige spørsmål; nå, hvis du kan lese dette skriftstedet og gi meg forklaringen, vil du bli kledd i purpur, du vil bære et halskjede av gull på halsen din, og du vil ha den tredje plassen i rikets regjering.

16a- Tredjeplass etter Nabonid, hans far og seg selv.

Dan 5:17 Daniel svarte for kongen: Ta vare på dine gaver og gi dine gaver til en annen; Likevel vil jeg lese skriften for kongen, og jeg vil gi ham forklaringen.

17a- Daniel er gammel og legger ikke vekt på æresbevisninger eller varer og verdier av sølv og gull, men muligheten til å minne denne unge kongen på hans feil, hans synder som han må betale for livet, gjør det ikke nekte og han er Guds tjener for denne typen handling.

Dan 5:18 Konge, den høyeste Gud ga din far Nebukadnesar herredømme, storhet, herlighet og prakt;

18a- Nebukadnesars regjeringstid hadde vært den sanne Guds verk og gave, og det samme var hans storhet som han feilaktig hadde tilskrevet sin egen styrke, av stolthet, før han ble dum av Gud i syv år.

Dan 5:19 og på grunn av den storhet som han hadde gitt ham, fryktet og skjelvet alle folkene, nasjonene, alle språks menn. Kongen drepte dem han ville, og han lot de han ville få leve; han hevet de han ville, og han senket de han ville.

19a- Kongen drepte dem han ville ha

Spesielt førte denne gudgitte makten til at han straffet det opprørske jødiske folket og drepte mange av deres representanter.

19b- og han forlot livet til dem han ønsket

Daniel og de fangede jødene hadde fordel.

19c- han oppdro de han ville ha

Daniel og hans tre trofaste følgesvenner ble hevet over kaldeerne av kong Nebukadnesar.

19d- og han senket de han ville ha

De store i hans rike måtte samtykke til å bli styrt av unge fremmede fra jødisk fangenskap. Ved hans mektige hånd ble jødisk nasjonal stolthet ydmyket og ødelagt.

Dan 5:20 Men da hans hjerte ble løftet og hans ånd forherdet til hovmod, ble han kastet ned fra sin kongetrone og fratatt sin herlighet;

20a- Erfaringen til kong Nebukadnesar lar oss forstå *arrogansen* som tilskrives pavekongen i Dan.7:8. Daniel demonstrerer for kongen at absolutt makt er gitt av Gud til hvem han vil, i henhold til hans program. Men når han husker kong Nebukadnesars fornedrelse, minner han ham om at uansett hvor mektig han måtte være, er en jordisk konge avhengig av den himmelske kongens ubegrensede makt.

Dan 5:21 *21 Han blev kastet bort fra menneskenes barn, og hans hjerte ble som dyrenes hjerte, og hans bolig var med villesler; de ga ham gress å spise som okser, og kroppen hans ble gjennomvåt av himmelens dugg, inntil han erkjente at den øverste Gud hersker over menneskenes rike og gir det til hvem han liker ham.*

21a- Jeg legger merke til, i dette verset alene, omtalen " villesel ". Eselet er et typisk symbol på sta: "sta som et esel", spesielt hvis det er "vill" og ikke tamme. Det er symbolet som representerer menneskets ånd som nekter å høre leksjonene gitt av Gud gjennom hans livs erfaringer og gjennom hans bibelske åpenbaringer.

Dan 5:22 *Og du, hans sønn Belsasar, har ikke ydmyket ditt hjerte, selv om du visste alt dette.*

22a- Faktisk var det Belsasar som oppførte seg som et "vill esel" ved ikke å ta hensyn til opplevelsen hans "far" (hans bestefar) levde.

Dan 5:23 *Du har opphøyet deg mot himmelens Herre; karene til hans hus er blitt ført frem for deg, og du har brukt dem til å drikke vin, du og dine eldste, dine hustruer og dine medhustruer; du har prist gudene av sølv, gull, kobber, jern, tre og stein, som ikke ser og ikke hører og ikke vet noe, og som ikke har prisert den Gud som har i sin hånd din ånde og alle dine veier.*

23a- Belsasar vanhelliget gullkarene som ble helliget for skaperguden for den religiøse tjenesten i hans tempel. Men ved å bruke dem til å prise de falske hedenske gudene, har han oppnådd høyden av *vederstygghelighet* . Dette bildet forbereder det i Åp.17:4: *Denne kvinnen var kledd i purpur og skarlaget og prydet med gull og edelstener og perler. Hun holdt i hånden en gullbeger, fylt med vederstyggeligheter og urenheter fra hennes prostitusjon* . Hun mottar navnet " *Babylon den store* " i vers 5.

Dan 5:24 *Derfor sendte han denne enden av hånden som sporet denne skriften.*

24a- I sin tur oppdager Belsasar for sent eksistensen av den sanne levende Gud som handler og reagerer på en mirakuløs måte på menneskers oppførsel.

Dan 5:25 *Dette er skriften som er skrevet: ørekyte, ørekyte, tekkel, oufarsin.*

25a- Oversettelse: telt, telt, veid og delt

Dan 5:26 *Og dette er forklaringen på disse ordene. Nummerert: Gud har regnet ditt rike og har gjort slutt på det.*

26a- Den første " *telte* " sikter mot begynnelsen av regjeringen, og den andre " *telte* ", slutten av denne regjeringen.

Dan 5:27 *Veid: Du er blitt veid på vekten, og du er blitt funnet mangelfull.*

27a- Skalaen er her symbolet på guddommelig dom . Menn har tatt det i bruk for å utpeke rettferdighetens tjenester; en svært ufullkommen rettferdighet. Men Guds er perfekt og basert på bildet av en dobbel skala, veier han handlingene på godt og ondt som den dømte har utført . Hvis det godes platå er lettere enn det ondes, er guddommelig fordømmelse rettferdiggjort. Og dette er tilfellet med kong Belsasar.

Dan 5:28 *Delt: Ditt rike skal deles og gis til mederne og perserne.*

28a- Mens han henga seg til avskyelige drikkeanfall i sitt kongelige palass, ledet av kong Darius, gikk mederne inn i Babylon ved elveleiet, midlertidig avledet og tørket ut.

Dan 5:29 *Og Belsasar ga straks befaling, og de klødde Daniel i purpur og satte et gullkjede om halsen hans, og det ble kunngjort at han skulle bli tredje i rikets regjering.*

Dan 5:30 *Samme natt ble Belsasar, kaldeernes konge, drept.*

Dan 5:31 *Og mederen Darius tok riket i eie, da han var to og seksti år gammel.*

31a- Dette nøyaktige øyenvitne vitnesbyrd om Daniel gjenkjennes ikke av historikere som tilskriver denne handlingen den persiske kongen Kyros 2 den store i – 539.

Daniel 6

Læren i dette kapittel 6 er identisk med den i Daniel 3. Den presenterer for oss, denne gangen, Daniel i en test av mønsteretroskap, for å etterligne og reprodusere for alle de utvalgte kalt av Gud i Jesus Kristus. Kommentarer er nyttige, men bare les og lær leksjonen. Kong *Darius* opptrer som Nebukadnesar i sin tid, og på sin side, *62 år gammel*, vil han bekjenne den levende Daniels Guds herlighet; en omvendelse oppnådd ved Daniels vitnesbyrd om trofasthet da Gud beskyttet ham mot *løvene*. Fra begynnelsen av forholdet deres har han hengivenhet og interesse for Daniel som tjener ham trofast og ærlig og som han ser *en overlegen sinn*.

Dan 6:1 *Det var godt for Darius å sette over riket hundre og tyve satraper, som skulle være i hele riket.*

1a- Kong Darius avslører sin visdom ved å overlate styringen av riket til 120 guvernører etablert over 120 provinser.

Dan 6:2 *Og han satte tre høvdinge over dem, blant dem Daniel, for at disse satrapene skulle avlegge regnskap for dem, og for at kongen ikke skulle lide noe ondt.*

2a- Daniel er fortsatt blant hovedlederne som fører tilsyn med satrapene.

Dan 6:3 *Daniel overgikk fyrstene og satrapene, fordi det var en overlegen ånd i ham; og kongen tenkte på å etablere det i hele riket.*

3a- Dareios legger på sin side merke til Daniels overlegenhet når det gjelder hans intelligente og kloke sinn. Og planen hans om å etablere ham fremfor alt vil vekke sjalusi og hat mot Daniel.

Dan 6:4 *Da søkte høvdingene og satrapene en anledning til å anklage Daniel for rikets anliggender. Men de fant ingen anledning eller noe å irettesette, for han var trofast, og verken skyld eller noe vondt ble sett hos ham.*

4a- Daniel tjener Gud der han plasserer ham, slik at han tjener kongen med samme dedikasjon og trofasthet. Det fremstår dermed som *uforståelig*; et kriterium funnet blant «Siste-dagers Adventist»-hellige i henhold til Åp.14:5.

Dan 6:5 *Og disse menn sa: Vi vil ikke finne noen anledning mot denne Daniel, uten at vi finner en i hans Guds lov.*

5a- Disse resonnementene avslører tankene til den djevlelske leiren til den siste jordiske trosprøven, hvor sabbatshvilen på den sjuende dagen av Guds lov vil tillate drap på dens trofaste tjenere, siden de ikke vil samtykke til å hedre resten av den første dagen gjort obligatorisk, søndag under romersk religiøs lov.

Dan 6:6 *Da kom disse fyrstene og satrapene til kongen i opprør og sa til ham slik: Kong Dareios, lev evig!*

6a- Denne tumultariske oppføringen har som mål å minne kongen om styrken til tallene, dens evne til å skape forstyrrelser, og derfor behovet for at han skal styrke sitt herredømme.

Dan 6:7 *Alle rikets fyrster, forvalterne, satrapene, rådgiverne og guvernørene mener at det bør utstedes et kongelig påbud med strengt forbud mot at enhver innen tretti dager som ber til noen. Gud eller noen andre, unntatt deg, konge, skal kastes i løvehulen.*

7a- Inntil da søkte ikke kong Darius å tvinge mennene i hans rike til å tjene en gud fremfor en annen. I polyteisme er religionsfriheten fullstendig. Og for å overbevise ham smigrer planmakerne ham, og ærer ham, kong Darius, som en gud. Også her, som med alle store herskere, våkner stolthet og får ham til å godkjenne denne ordenen som imidlertid ikke kom fra hans sinn.

Dan 6:8 *Nå, konge, bekreft forbudet og skriv påbudet, så det kan være ugjenkallelig, ifølge medernes og persernes lov, som er uforanderlig.*

8a- Dette dekretet profeterer beundringsverdig den som vil gjøre romersk søndag obligatorisk ved dagers ende. Men la oss merke oss at denne uforanderlige karakteren til medernes og persernes lov etablert av feilbare og syndige mennesker er totalt uberettiget. Uforanderlighet tilhører den sanne og levende Gud, Skaperen.

Dan 6:9 *Så skrev kong Dareios budet og påbudet.*

9a- Dette trinnet er viktig, fordi etter å ha skrevet *dekretet og forsvaret*, vil den uforanderlige loven til mederne og perserne måtte respekteres.

Dan 6:10 *Da Daniel fikk vite at påbudet var skrevet, trakk han seg tilbake til huset sitt, hvor vinduene i det øvre rommet var åpne mot Jerusalem; og tre ganger om dagen knelte han ned og ba, og han priste sin Gud, som han gjorde før.*

10a- Daniel endrer ikke oppførselen sin, og lar seg ikke påvirke av dette menneskelige tiltaket. Ved å åpne vinduet viser han at han vil at hans lojalitet til den allmektige Gud skal være kjent for alle. På dette tidspunktet snur Daniel i retning Jerusalem, hvor Guds tempel til og med er ødelagt. For Ånden viste Gud seg i lang tid i dette hellige tempel som han hadde gjort til sitt hjem, sin jordiske bolig.

Dan 6:11 *Da gikk disse menn inn på en urolig måte, og de fant Daniel mens han bad og ropte på sin Gud.*

11a- Plotterne lå på lur og så på ham for å fange ham i ulydighet mot det kongelige dekret; for tiden en "flagrant delicto".

Dan 6:12 *Og de stilte seg for kongen og sa til ham om det kongelige forsvar: Har du ikke skrevet et forsvar for at enhver som innen tretti dager skulle be til noen gud eller til noen, unntatt deg, konge, kastet i løvehulen? Kongen svarte: Saken er sikker, ifølge medernes og persernes lov, som er uforanderlig.*

12a- Kongen kan bare bekrefte dekretet som han selv skrev og undertegnet.

Dan 6:13 *Og de talte igjen og sa til kongen: Daniel, en av Judas fanger, har ikke gitt akt på dig, konge, og heller ikke på forsvaret som du har skrevet: bønn tre ganger om dagen.*

13a- Fanget på fersk gjerning, i handlingen av sin bønn, blir Daniel fordømt. Kongen setter pris på Daniel for hans trofaste og ærlige oppførsel. Han vil umiddelbart lage forbindelsen mellom seg selv og denne Gud som han tjener med så mye iver og troskap siden han ber til ham regelmessig *tre ganger om dagen*. Dette forklarer smerten og lidelsen som Daniels fordømmelse vil forårsake ham og begynnelsen på hans kommende omvendelse.

Dan 6:14 *Kongen ble meget bedrøvet da han hørte dette; han tok det til seg å utfri Daniel, og til solnedgang strevet han for å redde ham.*

14a- Kongen innser da at han har blitt manipulert og han strekker seg langt for å redde Daniel, som han setter stor pris på. Men hans innsats vil være forgjeves, og kongen oppdager dessverre før alt dette: *Bokstaven dreper, men ånden gir liv* . Ved senere å gi menneskene dette uttrykket, viser Gud grensen for respekt for lovene. Livet kan ikke reguleres på lovtekster. I sin guddommelige dom tar Gud hensyn til detaljer som den døde bokstaven i hans skrevne lov ignorerer, og mennesker uten Gud har ikke visdom til å gjøre det samme.

Dan 6:15 *Men disse menn insisterte på kongen og sa til ham: Vit, konge, at medernes og persernes lov krever at ethvert forbud eller påbud som er stadfestet av kongen, skal være ugjenkallelig.*

15a- Plotterne minner om den ugjenkallelige (uberettigede) naturen til avgjørelsene tatt av kongen av mederne og perserne. Selv er han fanget av sin nedarvede kultur. Men han forstår at han ble offer for et komplott mot Daniel.

Dan 6:16 *Da befalte kongen at Daniel skulle føres og kastes i løvehulen. Kongen svarte og sa til Daniel: Måtte din Gud, som du tjener med tålmodighet, redde deg!*

16a- Kongen blir tvunget til å få Daniel kastet i løvehulen, men han ønsker av hele sitt hjerte at den Gud han tjener så trofast vil gripe inn for å redde ham.

Dan 6:17 *De brakte en stein og satte den på åpningen av gropen; kongen forseglet den med sin ring og med ringen til sine adelsmenn, slik at ingenting skulle bli endret med hensyn til Daniel.*

17a- Her viser opplevelsen som Daniel levde likheter med Kristi begravelse, hvis sirkulære steindør også ble forseglet for å forhindre menneskelig inngripen.

Dan 6:18 *Så gikk kongen til sitt palass; han tilbrakte natten med faste, han tok ikke med seg en medhustru til ham, og han kunne ikke sovne.*

18a- Denne oppførselen til kongen vitner om hans oppriktighet. Ved å gjøre disse tingene viser han at han ønsker å behage Daniels Gud og få hans frelse fra ham. Dette er begynnelsen på hans omvendelse til den ene Gud.

Dan 6:19 *Kongen stod op ved daggry og gikk med hast til løvehulen.*

19a- En forberedelse av renhet etterfulgt av en søvnløs natt på grunn av hans sinn plaget av tanken på Daniels død og dette rushet mot løvehulen ved daggry er ikke handlingene utført av en hedensk konge, men handlingene til en bror som elsker sin bror i Gud.

Dan 6:20 *Da han nærmet seg gropen, ropte han til Daniel med en bedrøvet røst. Kongen svarte og sa til Daniel: Kunne Daniel, den levende Guds, din Guds tjener, som du tjener med tålmodighet, redde deg fra løvene?*

20a- *Da han nærmet seg gropen, ropte han til Daniel med en trist røst*

Kongen håper, men han frykter og frykter det verste for Daniel. Håpet hans vises imidlertid av det faktum at han ringer henne og stiller henne et spørsmål.

20b- Var *Daniel, den levende Guds tjener, din Gud, som du tjener med tålmodighet, i stand til å redde deg fra løvene?*

Ved å utpeke ham som « *levende Gud* », vitner Darius om begynnelsen av sin omvendelse. Men hans spørsmål " ***var han i stand til å redde deg fra løvene?***

» viser oss at han ikke kjenner ham ennå. Ellers ville han ha sagt " *ønsket han å redde deg fra løvene?*" » .

Dan 6:21 *Og Daniel sa til kongen: Konge, lev evig!*

21a- I munnen til plotterne, i vers 6, hadde uttrykket liten betydning, men i Daniels uttrykk profeterte det tilgang til evig liv forbeholdt Guds utvalgte.

Dan 6:22 *Min Gud sendte sin engel og stoppet munnen på løvene, som ikke gjorde meg noe ondt, fordi jeg ble funnet uskyldig for ham; og heller ikke før deg, konge, har jeg gjort noe ondt.*

22a- I denne opplevelsen innser kong Darius hvor dum, uberettiget og avvist den uforanderlige oppfatningen av menneskelige kongelige dekreter er av den sanne levende Gud som Daniel tjener uten å gjemme seg.

Dan 6:23 *Da ble kongen meget glad og befalte at Daniel skulle føres opp av gropen. Daniel ble tatt opp av gropen, og det ble ikke funnet noe sår på ham, fordi han stolte på sin Gud.*

23a- *Da ble kongen veldig glad*

Denne reaksjonen av naturlig og spontan glede avslører en fremtid valgt av Gud fordi kongen nå har vissheten om sin eksistens og sin makt.

23b- *Daniel ble tatt opp av gropen, og det ble ikke funnet noe sår på ham*

Akkurat som klærne til Daniels tre ledsagere som ble kastet inn i den overopphetede ovnen, ikke ble brent.

23c- *fordi han hadde satt sin lit til sin Gud*

Denne tilliten ble åpenbart i hans beslutning om ikke å adlyde det kongelige dekret som ville ha fratatt Gud hans bønner; et umulig og utenkelig valg for denne rent menneskelige trosmodellen.

Dan 6:24 *Kongen bød at de menn som hadde anklaget Daniel, skulle føres og kastes i løvehulen, de og deres barn og deres hustruer; og før de nådde bunnen av gropen, grep løvene dem og knuste alle beinene deres.*

24a- Gud snudde situasjonen mot de ugudelige som planla det onde. I løpet av de persiske kongenes tid som skal komme, vil opplevelsen bli fornyet for jøden Mordekai som lederen Haman vil ønske å drepe sammen med sitt folk i dronning Esters tid. Også der er det Haman som skal ende opp i galgen som er satt opp for Mordekai.

Dan 6:25 *Og etter dette skrev kong Darius til alle folk og til alle folkeslag og til alle tungemål som bor på hele jorden: Fred være med eder i mengde!*

25a- Denne nye skriften fra kongen er en mann som er erobret av den levende Gud. Siden han nå har fullkommen fred i sitt hjerte, bruker han sin dominerende posisjon til å tale til alle folket i sitt rike, vitnesbyrdet om sin fred som han mottok fra den sanne Gud.

Dan 6:26 *Jeg befaler at det skal være frykt og frykt for Daniels Gud i hele mitt rike. For han er den levende Gud, og han varer til evig tid; hans rike vil aldri bli ødelagt, og hans herredømme vil vare til enden.*

26a- *Jeg befaler det gjennom hele mitt rikes utstrekning*

Kongen beordrer, men han tvinger ingen.

26b- *frykt og frykt for Daniels Gud*

Men beriket av denne opplevelsen påtvinger han frykt og frykt for Daniels Gud for å fraråde forfatterne av et nytt komplott mot Daniel.

26c- *For han er den levende Gud, og han varer til evig tid*
Han håper at dette vitnesbyrde vil bli mottatt i hjertet til rikets folk, og for å gjøre det lovpriser og opphøyer han det.

26d- *hans rike vil aldri bli ødelagt, og hans herredømme vil vare til enden*
statuens femte rike blir nok en gang forkynt.

Dan 6:27 *Det er han som frelser og frelser, som gjør tegn og under i himmelen og på jorden. Det var han som reddet Daniel fra løvenes makt.*

27a- *Det er han som utfrier og som frelser*

Kongen vitner om det han har observert, men denne befrielsen og denne frelsen angår bare den fysiske kroppen, Daniels liv. Vi må vente på Jesu Kristi komme for å forstå Guds ønske om å befri og frelse fra synd. Men la oss påpeke at kongen naturlig følte behov for å rense seg for å behage den levende Gud.

27b- *som gjør tegn og under i himmelen og på jorden*

Daniels bok vitner om disse tegnene og underene, overnaturlige handlinger som Gud utførte, men vær forsiktig, djevelen og hans demoner kan også forfalske visse guddommelige mirakler. For å identifisere mellom de to mulige opprinnelsene er det nok å forstå hvem som drar nytte av det leverte budskapet. Fører det til lydighet mot skaperguden, eller til hans ulydighet?

Dan 6:28 *Daniel hadde fremgang under Dareios og perserens Kyros.*

28a- Vi forstår at Daniel ikke vil vende tilbake til sitt nasjonale hjemland, men leksjonene som Gud lærte ham i Dan.9 vil ha fått ham til å akseptere uten å lide denne skjebnen som hans Gud har bestemt.

Daniel 7

Dan 7:1 *I det første året til Belsasar, kongen av Babylon, drømte Daniel og så syner mens han lå. Så skrev han ned drømmen, og fortalte det viktigste.*

1a- *Det første året til Belsasar, kongen av Babylon*

Det vil si i – 605. Siden visjonen til Dan.2 har det gått 50 år. Døden, den store kongen Nebukadnesar erstattes av hans barnebarn Belsasar.

Dan 7:2 *Daniel begynte og sa: Jeg så i mitt nattsyn, og se, himmelens fire vinder brast over det store hav.*

2a- *himmelens fire vinder brøt inn*

Dette er de universelle krigene som får dominatorer til å utvide sin makt i retning av de fire kardinalpunktene, mot nord, sør, øst og vest.

2b- *på det store havet*

Bildet er ikke smigrende for menneskeheten, fordi havet, selv stort, er et symbol på døden. Det er ikke, i Guds prosjekt, miljøet som er forberedt for mennesket skapt i hans bilde, ifølge 1. Mos. Dens miljø er jorden. Men menneskeheten har mistet, siden arvesynden, gjennom sin ulydighet, sitt guddommelige bilde, og den er ikke lenger i dens rene og hellige øyne enn urene og glupske sjødyr som sluker hverandre under inspirasjon fra djevelen og demonene. I denne visjonen symboliserer havet den anonyme massen av mennesker.

Videre angår området som dekkes av profetien, folk knyttet sammen av sine kystmessige aspekter som grenser til Middelhavet. Havet spiller derfor *en* stor rolle i de krigerske handlingene til dominatorenes erobringer.

Dan 7:3 *Og fire store dyr kom ut av havet, forskjellige fra hverandre.*

3a- *Og fire store dyr kom ut av havet*

Vi finner i en ny visjon læren gitt i Daniel 2, men der *erstatte* dyr statuens kroppsdel.

3b- *forskjellige l e s fra hverandre*

Som materialene til *statuen* av Dan.2.

Dan 7:4 *Den første var som en løve og hadde ørnens vinger; Jeg så til vingene hans ble revet av; han ble tatt opp fra jorden og satt på hans føtter som en mann, og et menneskes hjerte ble gitt ham.*

4a- *Den først var som en løve , og hadde ørnevinger*

Her blir *gullhodet* til den kaldeiske kongen av Dan.2 *en løve med ørnevinger* ; emblem inngravert på Babylons blå steiner, kong Nebukadnesars stolthet i Dan.4.

4b- *Jeg så, til vingene hans ble revet av*

Profetien viser til de syv årene eller syv gangene da kong Nebukadnesar ble gjort dum av Gud. I løpet av disse 7 årene (*sju ganger*) med ydmykelse profetert i Dan.4:16, *ble hans menneskehjerte fjernet*, erstattet av hjertet til et dyr.

4c- *han ble tatt opp fra jorden og satt på hans føtter som en mann, og et menneskes hjerte ble gitt ham.*

Hans omvendelse til skaperen Gud er her bekreftet. Hans erfaring tillater oss å forstå at for Gud er mennesket bare et menneske når hjertet hans bærer bildet av Guds. Han vil åpenbare det i sin inkarnasjon i Jesus Kristus, den fullkomne guddommelige modell for kjærlighet og lydighet.

Dan 7:5 *Og se, et annet dyr var lik en bjørn og sto på den ene side; han hadde tre ribbein i munnen mellom tennene, og de sa til ham: Stå opp, spis mye kjøtt.*

5a- *Og se, et annet dyr var som en bjørn og sto på den ene siden*

Etter den kaldeiske kongen blir *sølvskrinet og armene* til mederne og perserne *en bjørn* . Presisjonen " *som stod på den ene siden* " illustrerer det persiske herredømmet som dukket opp nest etter medernes herredømme, men dets erobringer oppnådd av kong Kyros 2, perseren, ga det mye større makt enn medernes.

5b- *han hadde tre ribben i munnen mellom tennene, og de sa til ham: Stå opp, spis mye kjøtt*

Perserne vil dominere mederne og erobre tre land: Lydia av den rike kong Croesus i – 546, Babylonia i – 539, og Egypt i – 525.

Dan 7:6 Etter dette så jeg, og se, en annen var lik **en leopard** og hadde fire vinger på ryggen som en fugl; dette dyret hadde fire hoder, og herredømmet ble gitt til det.

6a- Etter dette så jeg, og se, en annen var lik **en leopard**

Idem, den frekke magen og lårene til de greske herskere blir en *leopard med fire fuglevinger* ; Den greske *leopardens flekker* gjør den til **et symbol på synd** .

6b- og hadde fire vinger på ryggen som en fugl

De *fire fuglevingene* knyttet til *leoparden* illustrerer og bekrefter den ekstreme hastigheten på erobringene av den unge kongen Alexander den store (mellom -336 og -323).

6c- dette dyret hadde fire hoder, og herredømmet ble gitt til det

Her " *fire hoder* ", men i Dan.8 vil det være " *fire store horn* " som betegner de greske herskerne, etterfølgerne til Alexander den store: Seleukos, Ptolemaios, Lysimachus og Cassander.

Dan 7:7 Etter dette så jeg i mine nattesyner, og se, det var **et fjerde dyr, fryktelig** , forferdelig og overmåte sterkt; han hadde store jerntenner, han spiste, brøt og tråkket det som var igjen; den var forskjellig fra alle tidligere dyr, og den hadde ti horn.

7a- Etter dette så jeg i mine nattesyner, og se, det var **et fjerde dyr, forferdelig** , forferdelig og usedvanlig sterkt

Også her blir Romerrikets *jernbein et monster med jerntenner og ti horn* . Fordi ifølge Åp.13:2 bærer den alene kriteriene til de 3 forrige imperiene: Løvens styrke , bekreftet i dette verset hvor det er spesifisert: *usedvanlig sterk* ; kraften til *bjørnen og leopardens hastighet med arven etter hans synd* symbolisert ved hans flekker.

7b- han hadde store jerntenner, han spiste, brøt og tråkket det som var igjen;

Disse detaljene tilskriver ham blodbad og massakrer utført av symbolet på romersk **jern** som vil fortsette til verdens ende, av hans pavelige dominans.

7c- det var forskjellig fra alle tidligere dyr, og det hadde ti horn.

De *ti hornene* representerer frankerne, langobardene, alemannerne, angelsakserne, vestgotene, burgunderne, sueviene, heruliene, vandalene og østgoterne. Dette er de **ti** kristne kongedømmene som vil bli dannet etter sammenbruddet av Romerriket fra 395, ifølge forklaringene som engelen ga Daniel i vers 24.

Dan 7:8 Og jeg så på hornene, og se, et annet lite horn kom ut fra dem, og tre av de første hornene ble revet ut foran det horn; og se, hun hadde øyne som en manns øyne, og en munn som talte hovmodig.

8a- Jeg så på hornene, og se, et annet lite horn kom ut fra dem

Det *lille hornet* kommer ut av et av de *ti hornene*, som betegner østgoternes Italia der byen Roma ligger og den såkalte pavelige "hellige stolen", ved Lateranpalasset på Caelius-fjellet; Latinsk navn som betyr: himmelen.

8b- og tre av de første hornene ble revet av foran dette hornet

De *avrevne hornene* er kronologisk: de *tre kongene senket* fra vers 24, nemlig Heruli mellom 493 og 510, deretter suksessivt, vandalene i 533, og østgoterne i 538 som ble jaget fra Roma av general Belisarius på ordre fra

Justinian 1., og definitivt beseiret ved Ravenna i ⁵⁴⁰ . Fordi vi må merke oss konsekvensen av uttrykket *foran dette hornet* . Dette betyr at *Hornet* ikke har noen personlig militær makt og drar nytte av den væpnede styrken til monarker som frykter det og dets religiøse makt og dermed foretrekker å støtte og adlyde det. Dette resonnementet vil bli bekreftet i Dan.8:24 hvor vi vil lese: *hans makt vil øke, men ikke ved hans egen styrke* og vers 25 vil spesifisere: *på grunn av hans velstand og suksessen til hans triks, vil han ha arroganse i hjerte* . **Det er således demonstrert at sannheten får bekreftelse bare ved å gruppere lignende budskap spredt i de forskjellige kapitlene i Daniels bok og mer generelt i hele Bibelen.** Atskilt, kapitlene i boken "forsegler" profetien og dens budskap, forblir de mest subtile og viktigste utligningene.

8c- *og se, hun hadde øyne som en manns øyne*

I Åp.9 går Ånden foran hans beskrivelser med begrepet *som* . På denne måten antyder det en likhet med utseende som ikke er en realitet. Her må vi likeledes legge merke til likheten med *mennesket* inkarnert i dets fullkommenhet i Jesus Kristus, men han har bare pretensjonen om det. Men det er mer, fordi " *øynene* " er symbolske for klarsynet til profetene, som Jesus også er den perfekte modell for. Og Ånden henspiller på pavedømmets profetiske pretensjon som til slutt vil etablere sitt offisielle hovedkvarter i Vatikanets by, et ord som betyr: å profetere, fra det latinske "vaticinare". Saken vil bli bekreftet i Åp.2:20, når Ånden sammenligner denne romersk-katolske kirken med Jesabel *som* fikk JaHWéHs profeter drept, den fremmede kvinnen som tilbad Ba'alene, gift med kong Akab. Sammenligningen er berettiget fordi pavedømmet får de sanne Guds profeter i Kristus til å dø på inkvisisjonens innsats.

8d- *og en munn, som talte med arroganse.*

I dette kapitlet 7 presenterer den guddommelige filmskaperen og regissøren i «zoom» den kristne æra som spesielt angår ham, perioden mellom slutten av Romerriket og Kristi strålende gjenkomst i Michael, hans himmelske navn med engler. Han kunngjør at en *arrogant konge kommer, forfølger av de hellige av Den Høyeste* , som angriper guddommelige religiøse normer og prøver å *endre tider og loven* , de ti bud, men også andre guddommelige ordinanser. Ånden kunngjør sin siste straff; han vil bli *fortært av ild på grunn av hans arrogante ord* ." Derfor presenteres scenen for den himmelske dommen i det syvende årtusen umiddelbart etter omtalen av *hans arrogante ord* . Før henne hadde kong Nebukadnesar også vist *arroganse* , men han aksepterte ydmykt leksjonen om ydmykelse som Gud ga ham.

Himmelsk dom

Dan 7:9 *Jeg så mens troner ble satt opp. Og den gamle av dager satte seg ned. Kledningen hans var hvit som snø, og håret på hodet var som ren ull; hans trone var som ildflammer, og hjulene som brennende ild.*

9a- *Jeg så, mens troner ble plassert*

Denne scenen representerer dommens tid som vil bli utført av Jesu Kristi forløste hellige i hans nærvær, *sittende på troner* , **i himmelen** ifølge Åp.4, i løpet

av de tusen årene som er sitert i Åp.20. Denne dommen forbereder betingelsene for den **endelige dommen** , hvis fullbyrdelse er illustrert i vers 11.

9b- *Og de gamle av dager satte seg ned.*

Det er den guddommelige Kristus, den eneste skaperguden. Handlingen til verbet *sitte* indikerer opphør av en stående aktivitet, det er bildet av hvile. Himmelen er i absolutt fred. På jorden ble de ugudelige ødelagt ved Kristi gjenkomst.

9c- *Kledningen hans var hvit som snø, og håret på hodet hans var som ren ull*

Hvitt er symbolet på Guds fullkomne renhet som angår hele hans natur på nivå med hans klær , symboler på hans gjerninger og håret på hans hode som er en krone av ren og fullkommen visdom fri fra all synd .

Dette verset antyder Jes.1:18: *Kom og la oss bønnfalle! sier YaHWéH. Hvis dine synder er som skarlagen, vil de bli hvite som snø; hvis de er røde som lilla, blir de som ull.*

9d- *hans trone var som ildflammer,*

Tronen utpeker stedet for den store Dommer, dommen *over* Guds sinn. Den er plassert under bildet av *ildflammene* som vil være *øynene* til rettferdigheten Kristus i Åp.1:14 hvor vi finner beskrivelsene av dette verset. Ilden ødelegger, noe som gir denne dommen hensikten med å ødelegge fiendene til Gud og hans utvalgte. Fordi de allerede er døde, gjelder denne dommen den *andre døden* som definitivt vil ramme de fordømte.

9.- *og hjulene som en flammende ild.*

Tronen har *hjul* sammenlignet med en *flammende ild* som skal tennes på jorden: Åp.20:14-15: *den andre døden er ildsjøen* . Hjulene foreslår derfor bevegelse av dommere fra himmelen til jorden for å fullbyrde dommene som er avsaagt . Den levende Gud, den store Dommer, beveger seg og når jorden er fornyet og rensset, vil han flytte igjen for å installere sin kongelige trone der i henhold til Åp.21:2-3.

Dan 7:10 *En elv av ild rant og kom ut foran ham. Tusen tusen tjente ham, og ti tusen millioner sto i hans nærhet. Dommerne satte seg ned, og bøkene ble åpnet.*

10a- *En elv av ild rant og kom ut foran ham*

Den rensende *ilden* som skal komme ned fra himmelen for å fortære sjelene til de falne døde og deretter gjenoppstå, ifølge Åp.20:9: *Og de gikk opp på jorden og omringet de helliges og de helliges leir. elsket by . Men ild kom ned fra himmelen og fortærte dem .*

10b- *Tusen tusen tjente ham*

Det vil si en million sjeler, av de **utvalgte** som er forløst fra jorden.

10c- *og ti tusen millioner sto **i hans nærvær***

Ti milliarder jordiske sjeler **kalt** av Gud blir oppreist og innkalt for ham og hans dommere for å lide den rettferdige guddommelige dom om den *annen død* , noe som bekreftes i Lukas 19:27: *Og de andre, bring hit mine fiender, som ikke har ønsket at jeg skal herske over dem, og drep dem **i mitt åsyn*** . Slik bekrefter Ånden ordene han sa gjennom Jesus i Matt.22:14: **For mange er kalt, men få er utvalgt** . Dette vil særlig være tilfelle i de siste dager ifølge Lukas 18:8: ... *Men når Menneskesønnen kommer, vil han da finne tro på jorden?*

10d- *Dommerne satte seg ned, og bøkene ble åpnet*

Høyesterett vil dømme på grunnlag av vitneforklaringene som tillot dommen og tiltalene tilpasset individuelt for hver fordømte sjel. *Bøkene* hans inneholder livet til en skapning, holdt i minne av Gud, med trofaste engler som vitner, for øyeblikket usynlig for jordboere.

Dan 7:11 *Da så jeg på grunn av de hovmodige ord som hornet talte; og mens jeg så, ble dyret drept.*

11a- *Så så jeg på grunn av de arrogante ordene som hornet uttalte*

Som ordene « *på grunn av arrogante ord* » indikerer, dette verset ønsker å vise oss årsak og virkning forholdet som definerer Guds dom. Han dømmer ikke uten grunn.

11b- *og mens jeg så, ble dyret drept*

Hvis det *fjerde dyret* som representerer arven, Imperial Roma - ti europeiske riker - Pavelige Roma, blir ødelagt av brann, er det ***på grunn*** av den *arrogante muntlige aktiviteten* til Pavelige Roma; aktivitet som vil fortsette til Kristi gjenkomst.

11c- *og kroppen hans ble ødelagt, levert til ilden for å brennes*

Dommen rammer samtidig det *lille hornet* og de *ti sivile hornene* som støttet det og deltok i dets synder ifølge Åp.18:4. *Ildsjøen til den andre døden* vil *fortære og ødelegge dem*.

Dan 7:12 *De andre dyrene ble fratatt sin makt, men de fikk forlenget livet til en viss tid.*

12a- *De andre dyrene ble fratatt sin makt*

Her, som i Åp. 19:20 og 21, åpenbarer Ånden at en annen skjebne er gitt for de vanlige syndere av hedenskap, som er arvinger etter arvesynden som er gått i arv fra Adam til de menneskelige massene gjennom jordens historie.

12b- *men en forlengelse av livet ble gitt dem til en viss tid*

Denne presisjonen betyr fordelene til tidligere imperier ved ikke å ha opplevd slutten på deres herredømme ved verdens ende, slik tilfellet er for det *fjerde romerske* dyret under dets siste form for kristen universell regjering ved Jesu Kristi gjenkomst. Slutten av den *fjerde*^{er} preget av dens fullstendige ødeleggelse. Etter dette vil jorden forbli *formløs og tom* i bildet av *avgrunnen* i 1.Mos.1:2.

Jesus Kristus, menneskesønnen

Dan 7:13 *Jeg så i nattesynene, og se, på himmelens skyer kom en som en menneskesønn; han kom til den gamle av dager, og de førte ham nær til ham.*

13a- *Jeg så i mine nattesyner, og se, på himmelens skyer kom en som en menneskesønn*

Denne tilsynekomsten av Menneskesønnen kaster lys over betydningen gitt til dommen som nettopp er nevnt. Dommen tilhører Kristus. Men på Daniels tid var Jesus ennå ikke kommet, så Gud forestiller seg hva han vil utrette gjennom sin jordiske tjeneste under hans første komme til menneskenes jord.

13b- *han kom til den gamle av dager, og de førte ham nær til ham.*

Etter sin død vil han gjenoppstå, for å presentere sin fullkomne rettferdighet som ble ofret som et offer til den fornærmede Gud, for å få tilgivelse fra hans trofaste utvalgte, sortert og utvalgt av ham selv. Bildet som presenteres

lærer prinsippet om frelse oppnådd gjennom tro på Guds villige offer i Kristus. Og den bekrefter dens gyldighet overfor Gud.

Dan 7:14 *Og de ga ham herredømme og ære og et rike; og alle folk, nasjoner og menn på alle språk tjente ham. Hans herredømme er et evig herredømme som ikke skal forgå, og hans rike skal aldri bli ødelagt.*

14a- *Han ble gitt herredømme, ære og rike*

Dataene i dette verset er oppsummert i disse versene i Matt.28:18 til 20, som bekrefter at dommen virkelig tilhører Jesus Kristus: *Jesus, etter å ha nærmet seg, talte til dem slik: **All myndighet er gitt meg i himmel og på jord** . Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler, og døp dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alltid inntil verdens ende .*

14b- *og alle folkeslag, nasjoner og menn på alle språk **tjente ham***

I absolutte termer vil det være på den nye jorden, den gamle fornyet og herliggjort etter det syvende årtusen. Men de forløste vil ha blitt utvalgt fra alle folkeslag, nasjoner og språk ved den ene frelsen som Jesus Kristus oppnådde fordi de **tjente ham** i løpet av livet. I Åp.10:11 og 17:15 refererer dette uttrykket til det kristnet Europa og den vestlige verden. I denne gruppen finner vi de *en million* frelste utvalgte som tjener Gud i vers 10.

14c- *og hans regjeringstid vil aldri bli ødelagt*

Detaljene som er sitert i Dan.2:44 om ham bekrefte her: *hans regjeringstid vil aldri bli ødelagt.*

Dan 7:15 *Jeg, Daniel, min ånd ble forferdet i meg, og synene av mitt hode skremte meg.*

15a- *Jeg, Daniel, hadde en urolig ånd i meg*

Daniels problemer er rettferdiggjort, synet kunngjør en fare for Guds hellige.

15b- *og synene i hodet mitt skremte meg.*

Snart ville hans visjon av Mikael ha samme virkning på ham, ifølge Dan.10:8: *Jeg ble alene igjen og så dette store synet; kreftene mine sviktet meg, ansiktet mitt endret farge og ble nedbrutt, og jeg mistet all kraft.* Forklaring: *Menneskesønnen og Michael* er en og samme guddommelige person . Frykt vil prege Romas regjeringstid, for i disse to påfølgende dominansene vil det ikke gi folket til hellige herskere som Nebukadnesar, Darius den meder og Kyros 2 perseren.

Dan 7:16 *Og jeg gikk bort til en av dem som stod der, og spurte ham om sannheten om alt dette. Han fortalte meg, og ga meg forklaringen:*

16a- **Her begynner de ekstra forklaringene som ble gitt av engelen**

Dan 7:17 *Disse fire store dyr, dette er fire konger som skal stå opp fra jorden;*

17a- Merk at denne definisjonen gjelder like mye for rekkefølgen avslørt i Dan.2 av bildet av *statuen* som her i Dan.7, av *dyrene* .

Dan 7:18 *Men den Høyestes hellige skal ta imot riket, og de skal eie riket til evig tid, fra evighet til evighet.*

18a- Samme kommentar som for de fire arvefølgene. Igjen, det femte gjelder de utvalgte *evige rike som Kristus bygger på sin seier over synd og død.*

Dan 7:19 *Da ønsket jeg å få vite sannheten om det fjerde dyr, som var forskjellig fra alle de andre, ekstremt forferdelig, som hadde tenner av jern og spiker av kobber, som åt og brøt og trampet det som var igjen;*

19a- *som hadde jerntenner*

Vi finner her, i *tennene* , *jernet* allerede symbol på hardheten til Romerriket utpekt av *ben* på statuen av Dan.2.

19b- *og spiker av messing* .

I denne tilleggsinformasjonen spesifiserer engelen: *og spiker av messing* . **Arven etter gresk synd** bekreftes altså av dette urene materialet, en legering som symboliserte det greske imperiet i **magen og lårene** til *statuen* av Dan.2.

19c- *som spiste, brøt og trampet det som var igjen*

Å *spise* , eller utnytte ting som er erobret, det som får dem til å vokse – *knekke* , tvinge og ødelegge – *tråkke på* , forakte og forfølge – Dette er handlingene som de to påfølgende «Roma» og deres sivile og religiøse støttespillere vil praktisere til de kommer tilbake av Kristus. I Åp.12:17: Ånden utpeker de siste "adventistene" med ordet " *rest* ".

Dan 7:20 *Og av de ti horn som var på hans hode, og av det andre som kom ut, og foran hvilket tre falt, av det hornet som hadde øyne, en munn som talte hovmodig, og et større utseende enn de andre .*

20a- Dette verset bringer en motstridende detalj til vers 8. Hvordan tar det " *lille hornet* " her **et større utseende enn de andre?** Dette er hele hans forskjell fra de andre *kongene* av de *ti hornene* . Hun er veldig svak og skjør, og likevel, gjennom godtroenhet og gudsfrykt som hun hevder å representere på jorden, dominerer og manipulerer hun dem som hun vil, bortsett fra i sjeldne unntak.

Dan 7:21 *Og jeg så dette hornet føre krig mot de hellige og seire over dem,*

21a- Paradoxet fortsetter. Hun hevder å legemliggjøre den høyeste hellighet og Gud anklager henne for å forfølge hans hellige. Bare én forklaring da: hun lyver som hun puster. Dens suksess er en enorm villedende og ødeleggende løgn , veldig ødeleggende for veien sporet av Jesus Kristus.

Dan 7:22 *inntil den Gamle av dager kom og gav rett til den Høyestes hellige, og tiden kom da de hellige tok riket i eie.*

22a- Heldigvis er den gode nyheten bekreftet. Etter de mørke handlingene til det pavelige Roma og dets sivile og religiøse støttespillere, vil den endelige seieren komme til Kristus og hans utvalgte.

Vers 23 og 24 spesifiserer rekkefølgen på arvefølgen

Dan 7:23 *Så sa han til meg: Det fjerde dyr er et fjerde rike som skal eksistere på jorden, forskjellig fra alle riker, og som skal fortære hele jorden og trå den ned og bryte den i stykker.*

23a- Det hedenske romerske riket i sin keiserlige form mellom – 27 og 395.

Dan 7:24 *De ti horn er ti konger som skal oppstå fra dette riket. En annen skal oppstå etter dem, forskjellig fra den første, og vil felle tre konger.*

24a- Det er takket være denne presisjonen at vi kan identifisere disse *ti hornene* med de *ti* kristne kongedømmene som ble dannet på det vestlige territoriet til det kollapsede og knuste Romerriket. Dette territoriet er vårt nåværende Europa: EU (eller EU).

Dan 7:25 *Han skal tale ord mot Den Høyeste, og han skal undertrykke Den Høyestes hellige, og han vil håpe å forandre tidene og loven; og de hellige skal overgis i hans hender for en tid og tider og en halv tid.*

25a- *Han vil tale ord mot Den Høyeste*

Gud konsentrerer i dette verset sin fordømmelse av syndene som han tilskriver det romerske pavelige regimet og dets forgjenger-biskoper av Roma, av hvem det onde som ble begått ble popularisert, rettfærdiggjort og undervist til de uvitende folkemengdene. Ånden lister opp anklagene som starter med de mest alvorlige: *ord mot Den Høyeste* selv. Paradoksalt nok hevder paver at de tjener Gud og representerer ham på jorden. Men det er nettopp denne pretensjonen som utgjør feilen fordi Gud på ingen måte godkjenner denne pavelige pretensjonen. Og som et resultat påvirker alt som Roma feilaktig lærer om Gud, ham personlig.

25b- *han skal undertrykke Den Høyestes hellige*

Den urettferdige forfølgelsen *av de hellige* i vers 21 er her tilbakekalt og bekreftet. Dommer blir avsagt av religiøse domstoler som bærer navnet "Hellig inkvisisjon". Tortur brukes til å tvinge uskyldige mennesker til å innrømme sin skyld.

25c- *og han vil håpe å endre tidene og loven*

Denne anklagen gir leseren muligheten til å gjenopprette de grunnleggende sannhetene om tilbedelse gitt til den sanne, levende og eneste Gud.

Den vakre orden opprettet av Gud ble endret av de romerske munkene. Ifølge 2. Mosebok 12:2 sa Gud til hebreerne ved utvandringen fra Egypt: ***Denne måneden skal være den første av månedene for dere; det vil være for deg den første måneden i året***. Dette er en ordre, ikke et enkelt forslag. Og siden frelsen kommer fra jødene i henhold til Jesus Kristus, siden utvandringen, går hvert vesen som går inn i frelsen også inn i Guds familie hvor hans orden må regjere og respekteres. Dette er den sanne læren om frelse, og har vært det siden apostlenes tid. I Kristus fikk Guds Israel et åndelig aspekt, det er ikke mindre hans Israel som han etablerte sin orden og sine læresetninger for. I følge Rom.11:24 er den hedenske konvertitten podet inn i Abrahams hebraiske rot og stamme, ikke omvendt. Han advares av Paulus mot vantro som har blitt fatalt for de opprørske jødene i den gamle pakt, og det vil være like fatalt for de opprørske kristne i den nye; som direkte angår den romersk-katolske tro, og studiet av Dan.8 vil bekrefte det, siden 1843, protestantiske kristne.

Vi er bare i begynnelsen av en lang profetisk åpenbaring hvor den guddommelige anklagen i dette verset er allestedsnærværende fordi konsekvensene er forferdelige og dramatiske. Tidene endret av Roma angår:

1 – sabbatshvilen av Guds 4. ^{bud}. Den syvende dagen har blitt erstattet siden 7. mars 321 av den første dagen, holdt som en sekulær dag og start på uken av Gud. Dessuten ble denne første dagen pålagt av den romerske keiseren Konstantin I ^{da} den ble viet til tilbedelsen av den "ærverdige uerobrede solen", solen guddommeliggjort av hedningene, allerede i Egypt, bibelsk symbol på synd. Daniel 5 viste oss hvordan Gud straffer overgrepene som er gjort mot ham, mennesket er dermed advart og han vet hva som venter ham når Gud dømmer ham slik han dømte og drepte kong Belsasar. Sabbaten helliget av Gud fra verdens

grunnvoll har de doble egenskapene til å handle om *tid og* guddommelig lov, som vårt vers nevner.

2 – Begynnelsen av året, som opprinnelig fant sted om våren, et ord som betyr første gang, ble endret til å finne sted ved begynnelsen av vinteren.

3 – Ifølge Gud skjer endringen av dagen ved solnedgang, i rekkefølgen natt dag, ikke ved midnatt, fordi den er rytmisk og preget av stjernene som han skapte med denne intensjonen.

Lovendringen går mye dypere enn temaet sabbaten. Roma vanhelliget ikke templets gyldne kar, det autoriserte seg selv til å endre den originale teksten til ordene skrevet av Gud med fingeren på steinbordene gitt til Moses. Ting som var så hellige at å røre ved arken, der de ble funnet, ble truffet av Gud med umiddelbar død.

25c- *og de hellige skal overgis i hans hender for en tid, tider og en halv tid*

Hva betyr *en tid* ? Erfaringen til kong Nebukadnesar gir oss svaret i Dan.4:23: *De skal drive deg ut blant menneskene, du skal bo hos markens dyr, de skal gi deg gress å ete som okser; **og syv tider skal gå over deg**, inntil du vet at Den Høyeste hersker over menneskenes rike og gir det til hvem han vil.* Etter denne harde opplevelsen sa kongen i vers 34: ***Etter den fastsatte tiden løftet jeg, Nebukadnesar, mine øyne mot himmelen, og fornuften vendte tilbake til meg .*** *Jeg har velsignet Den Høyeste, jeg har prist og priset ham som lever evig, hvis herredømme er et evig herredømme, og hvis rike varer fra generasjon til generasjon .* Vi kan utlede at disse *syv tidene* representerer syv år siden varigheten begynner og slutter i løpet av livet hans. Det Gud kaller *tid* er derfor tiden det tar for jorden å fullføre én hel omdreining av solen. Derfra dukker det opp mange meldinger. Gud er symbolisert av solen, og når en skapning står opp i stolthet, for å sette den på sin plass, sier Gud til den: "Sirkulær rundt min guddommelighet og lær hvem jeg er". For Nebukadnesar er syv vendinger nødvendige, men effektive. En annen leksjon vil gjelde varigheten av den pavelige regjering som også er profetert av begrepet "*tid*" i dette verset. Sammenlignet med opplevelsen til Nebukadnesar, straffer Gud kristen stolthet ved å overgi den til **dumhet for en tid, tider og en halv tid** av profetiske år. Fra 7. mars 321 gjorde stolthet og uvitenhet i dumhet mennesker til å bli enige om å respektere ordenen som endret et bud fra Gud; hva Kristi ydmyke slave ikke kan adlyde, ellers ville han avskjære seg fra sin frelser, Gud.

Dette verset leder oss til å søke den virkelige verdien og datoene for begynnelsen og slutten av denne profeterte varigheten. Vi vil oppdage at det representerer 3 år og seks måneder. Faktisk vil denne formelen dukke opp igjen i Åp.12:14 hvor den er parallell med formelen *1260 dager* fra vers 6. Anvendelsen av koden til Ezé.4:5-6, *en dag i et år*, vil gjøre det mulig å forstå at dette egentlig er 1260 lange og forferdelige år, med lidelse og død.

Dan 7:26 *Da skal dommen komme, og hans herredømme skal bli tatt fra ham, og det skal bli ødelagt og ødelagt for alltid.*

2a- Fremhever interessen for denne presisjonen: dommen og slutten på pavenes herredømme skjer samtidig. Dette beviser at den nevnte dommen ikke vil begynne før Kristi gjenkomst. I 2021 er paver fortsatt aktive, så dommen sitert i Daniel begynte ikke i 1844, adventistbrødre.

Dan 7:27 *Kongedømmet og herredømmet og storheten til alle riker under himmelen skal gis til folket til Den Høyestes hellige. Hans regjeringstid er en evig regjering, og alle herskere vil tjene og adlyde ham.*

27a- Dommen er derfor godt gjennomført etter Kristi herlighets tilbakekomst og hans utvalgte bortrykkelse til himmelen.

27b- *og alle herskere skal tjene ham og adlyde ham*

Som eksempler viser Gud oss de tre *herskerne* som presenteres i denne boken: den kaldeiske kong Nebukadnesar, mederkongen Darius og perserkongen Kyros 2.

Dan 7:28 *Her endte ordene. Jeg, Daniel, var ekstremt plaget av tankene mine, jeg endret farge, og jeg beholdt disse ordene i hjertet mitt.*

28a- Daniels problemer er fortsatt berettiget, fordi bevisene for identiteten til det pavelige Roma på dette nivået fortsatt mangler styrke; hans identitet er fortsatt en allerede svært overbevisende "hypotese", men likevel en "hypotese". Men Daniel 7 utgjør bare den andre av de syv profetiske platene som presenteres i denne Daniels bok. Og allerede har vi kunnet se at meldingene levert i Dan.2 og Dan.7 er identiske og komplementære. Hver ny side vil bringe oss ytterligere elementer som vil bli lagt over studiene som allerede er utført, vil forsterke og forsterke Guds budskap som dermed vil bli mer og mer tydelig.

Hypotesen om at det " *lille hornet* " i dette kapittel 7 er pavelig Roma gjenstår å bekrefte. Saken vil bli gjort. Men la oss allerede huske denne historiske rekkefølgen som angår Roma, " *det fjerde monstrøse dyret med jerntenner* ". Den betegner Romerriket etterfulgt av de " *ti hornene* " til frie og uavhengige europeiske riker som i 538 ble etterfulgt av det " *lille hornet* " antatt pavelig, denne " *forskjellige kongen* ", før som " *tre horn eller tre konger* ", Herulene, vandalene og østgoterne er fornedret mellom 493 og 538 i vers 8 og 24.

Daniel 8

Dan 8:1 *I det tredje år av kong Beltsasars regjeringstid så jeg, Daniel, et syn foruten det jeg hadde sett før.*

1a- Tiden har gått: 3 år. Daniel får et nytt syn. I denne er det bare to dyr som er tydelig identifisert i vers 20 og 21 med mederne og perserne og grekerne som i de forrige visjonene var det andre^{og} tredje^{riket} av de profeterte suksesjonene. Over tid, i synene, tilpasser dyrene seg mer og tydeligere etter hebreernes ritualer. Dan.8 presenterer *en vær og en geit*; dyrene som ble ofret i ofringen av forsoningsdagen til den jødiske ritualen. Vi kan således legge merke til symbolet på synd i det greske imperiets superposisjon: *den skamløse magen og lårene* til Dan.2, *leoparden* til Dan.7 og *geit* av Dan.8.

Dan 8:2 *Da jeg så dette syn, så det ut for meg at jeg var i hovedstaden Susan i provinsen Elam; og under mitt syn var jeg nær elven Ulai.*

2a- Daniel er i Persia nær elven Karoun som i sin tid var Ulai. Den persiske hovedstaden og *elvesymbolet* til et folk indikerer et geografisk referansested for visjonen som Gud vil gi dem. De profetiske budskapene gir derfor verdifulle geografiske data i dette kapittelet som manglet i kapittel 2 og 7.

Dan 8:3 *Og jeg løftet mine øyne og så, og se, en vær stod foran elven, og den hadde horn; disse hornene var høye, men det ene var høyere enn det andre, og det reiste seg sist.*

3a- Dette verset oppsummerer Persias historie illustrert av denne *væren* hvis *horn den høyeste* representerer den fordi den opprinnelig ble dominert av sin allierte Meder, steg den sist over den ved ankomsten til makten til kong Kyros 2, perseren, i 539, den siste samtidige til Daniel ifølge Dan.10:1. Men her påpeker jeg et problem av reell dato, fordi historikere fullstendig ignorerer øyenvitnevitnesbyrden til Daniel som i Dan.5:31 tilskriver erobringen av Babylon mederkongen Darius som organiserte Babylon i 120 satrapier ifølge Dan. 6: 1. Kyros kom til makten etter Darius' død, derfor ikke i 539, men litt senere, eller tvert imot, erobringen av Darius kunne ha funnet sted litt før datoen - 539.

3b- En guddommelig finesse vises i dette verset, i formen som brukes til å betegne et lite og et stort horn. Dette bekrefter at uttrykket " *lille horn* ", nøye unngått, er spesifikt og eksklusivt knyttet til Romas identitet.

Dan 8:4 *Jeg så væren slå med sine horn mot vest og mot nord og mot sør; ingen dyr kunne motstå ham, og det var ingen som kunne redde ofrene hans; han gjorde det han ville, og han ble mektig.*

4a- Bildet av dette verset illustrerer de påfølgende fasene av de persiske erobringene som fører dem mot imperiet, kongenes konges herredømme.

I *Vesten* : Kyros 2 inngikk en allianse med kaldeerne og egypterne mellom – 549 og – 539.

I *nord* : Lydia av kong Croesus blir erobret i – 546

Ved *middagstid* : Kyros erobrer Babylonia ved å etterfølge mederkongen Darius etter – 539 og senere vil den persiske kongen Kambyses 2 erobre Egypt i – 525.

4b- *og han ble mektig*

Han oppnådde den keiserlige *makten* som gjorde Persia til det første imperiet som ble profetert i dette kapittel 8. Det var det andre ^{riket} i synene til Dan.2 og Dan.7. I denne makten ble det persiske imperiet utvidet til Middelhavet og angrep Hellas som stoppet det ved Marathon i - 490. Krigene ble gjenopptatt.

Dan 8:5 *Mens jeg så nøye efter, se, en geit kom fra vest og løp over hele jorden på dens ansikt uten å røre den; denne bukken hadde et stort horn mellom øynene.*

5a- Vers 21 identifiserer tydelig bukken: *Bukken er kongen av Javan, Det store hornet mellom øynene hans er den første kongen . Javan, er det eldgamle navnet på Hellas. Ånden ignorerer de svake greske kongene og bygger sin åpenbaring på den store greske erobreren Alexander den store.*

5b- *se, en geit kom fra vest*

Geografiske indikasjoner er fortsatt gitt. Bukken kommer fra Vesten i forhold til det persiske riket tatt som et geografisk referansested.

5c- *og reiste over hele jorden på overflaten, uten å røre den*

Budskapet er analogt med de fire fuglevingene til leoparden i Dan.7:6. Han understreker den ekstreme hastigheten på erobringene av denne unge makedonske kongen som vil utvide sitt herredømme så langt som til Indus-elven om ti år.

5d- *denne bukken hadde et stort horn mellom øynene*

Identiteten er gitt i vers 21: *Det store hornet mellom øynene hans er den første kongen. Denne kongen er Alexander den store (- 543 – 523). Ånden gir den utseendet til Enhjørningen, et fabelaktig mytisk dyr. Han fordømmer dermed den uuttømmelige fruktbare fantasien til et gresk samfunn som oppfant fabler brukt på religion og hvis ånd har krysset århundrene frem til vår tid i det villedende kristne vesten. Det er et aspekt av *synd* som bekreftes av bildet av *geiten* , dyret som spilte *syndens rolle* i den hellige årlige ritualen for "forsoningsdagen". Korsfestelsen av Messias Jesus fullførte i sin guddommelige fullkommenhet denne ritualen måtte opphøre etter ham... med makt, gjennom ødeleggelsen av templet og den jødiske nasjonen av romerne i 70.*

Dan 8:6 *Og han kom til væren som hadde horn, som jeg så stå foran elven, og han løp på ham i all sin harme.*

6a- Alexander den store starter sitt angrep mot perserne hvis konge er Dareios 3. Sistnevnte blir beseiret ved Issus, han flykter og etterlater seg sin bue, sitt skjold og sin kappe, samt sin kone og hans arving, i – 333 Han vil bli drept senere av to av hans store.

6b- *og han løp mot ham i all sin vrede*

Denne *rasen* er historisk begrunnet. Det ble innledet av denne utvekslingen mellom Darius og Alexander: "Før Alexander møtte Darius, sendte den persiske kongen ham gaver ment å understreke deres respektive posisjoner som konge og barn - Alexander var fortsatt en ung mann på den tiden. prins nybegynner i kunsten å krig (gren I, bånd 89). Darius sender ham en kule, en pisk, en hestebrem og en sølvboks full av gull. Et brev som følger med skatten lyser opp elementene: ballen er slik at han fortsetter å leke som barnet han er, bremsen for å lære ham å kontrollere seg selv, piskan for å korrigere ham og gullet representerer hyllesten som makedonerne må betale til den persiske keiseren.

Alexander viser ingen tegn til sinne, til tross for frykten for budbringerne. Tvert imot ber han dem gratulere Darius med finessen. Darius, sier han, kjenner fremtiden, siden han ga Alexander en ball som representerer hans fremtidige erobring av verden, betyr bremsen at alle vil underkaste seg ham, piskene vil være å straffe de som våger å stå opp mot ham og gull antyder hyllesten han vil motta fra alle sine undersåtter.» Profetisk detalj, Alexander hadde en hest som han ga navnet "Bucephalus" som betyr, med et utvidende prefiks, "hode". I alle sine kamper vil han være i "hodet" for hæren sin, med våpen i hånden. Og han vil i «ti år» bli det regjerende «hode» for den verden som er dekket av profetien. Dens beryktethet vil fremme gresk kultur og *synden* som stigmatiserer den.

Dan 8:7 *Jeg så ham nærme seg væren og bli sint på ham; han slo væren og brøt dens to horn, uten at væren hadde styrke til å motstå ham; han kastet ham i bakken og trampet ham, og det var ingen til å redde væren.*

7a- Krigen startet av Alexander den store: i – 333, ved Issus, ble den persiske leiren beseiret.

Dan 8:8 *Og bukken ble meget sterk; men da han var sterk, brast det store hornet hans. Fire store horn reiste seg for å erstatte det, til himmelens fire vinder.*

8a- det store hornet hans brast

I 323 døde den unge kongen (– 356 – 323) uten arving i en alder av 32 år, i Babylon.

8b- *Fire store horn reiste seg for å erstatte det, i himmelens fire vinder.*

Den døde kongens erstatter var hans generaler: diadokiene. Det var ti av dem da Alexander døde, og i 20 år kjempet de seg imellom til det punktet at på slutten av 20 år var det bare fire overlevende igjen. Hver av dem grunnla et kongedynasti i landet han dominerte over. Den største er Seleucus kjent som Nicator, han grunnla "seleucid"-dynastiet som regjerte over kongeriket Syria. Den andre er Ptolemaios Lagos, han grunnla "Lagid"-dynastiet som regjerte over Egypt. Den tredje er Cassandros som regjerer over Hellas, og den fjerde er Lysimachus (latinsk navn) som regjerer over Thrakia.

Det profetiske budskapet basert på geografi fortsetter. De fire kardinalpunktene til himmelens fire vinder bekrefter identiteten til landene til de berørte stridende.

Tilbakekomsten av Roma, det lille hornet

Dan 8:9 *Fra et av dem kom et lite horn, som vokste sterkt mot sør, mot øst og mot det vakreste land.*

9a- Aspektet i dette verset beskriver utvidelsene av et rike som igjen vil bli et dominerende imperium. Men i de foregående leksjonene og i verdenshistorien er etterfølgerriket Hellas Roma. Denne identifikasjonen er ytterligere begrunnet med uttrykket "lite horn" som denne gangen, i motsetning til det som ble gjort for det kortere medianhornet, er tydelig sitert. Dette tillater oss å si at dette "lille hornet" symboliserer, i denne sammenhengen, det voksende republikanske Roma. Fordi den griper inn mot øst, som verdens politimenn, ofte fordi den kalles for å løse en lokal konflikt mellom motstandere. Og dette er den nøyaktige grunnen som rettferdiggjør bildet som følger.

9b- *Fra en av dem kom et lite horn*

Den forrige dominatoren var Hellas, og det er fra Hellas Roma kommer til å dominere i denne østlige sonen hvor Israel ligger; Hellas, ett av de fire hornene. 9c- *som utvider seg sterkt mot sør, mot øst og mot det vakreste av land.*

Romersk vekst begynner fra dens geografiske plassering *mot sør* først. Historien bekrefter dette , Roma gikk inn i de puniske krigene mot Kartago, dagens Tunis, rundt – 250.

Den følgende utvidelsesfasen finner sted *mot øst* ved å gripe inn i *ett av de fire hornene* : Hellas, rundt – 200. Den ble kalt dit av den etoliske greske ligaen for å støtte den mot den akaiske ligaen (Aetolia mot Achaia). Når den ankom gresk jord, ville den romerske hæren aldri forlate den, og hele Hellas ville bli en romersk koloni fra – 160.

Fra Hellas vil Roma fortsette sin ekspansjon ved å sette foten ned i Palestina og Judea som vil bli en provins i Roma erobret av hærene til general Pompeius. Det er dette Judea som Ånden betegner med dette vakre uttrykket: *Det vakreste av landene* , uttrykk sitert i Dan.11:16 og 42, og Ese.20:6 og 15.

Hypotesen er bekreftet, det " lille hornet " er Roma

Denne gangen er tvil ikke lenger tillatt, det pavelige regimet til Dan.7 er avslørt, så ved å hoppe over de unødvendige århundrene fører Ånden oss til den tragiske timen da Roma, forlatt av keiserne, gjenopptar sitt herredømme under en religiøs form for Kristen utseende som han tilskriver handlingene avslørt av symbolene i vers 10 som følger. Dette er handlingene til den " *forskjellige* " kongen av Dan.7.

Imperial Roma deretter pavelige Roma forfølger de hellige

To påfølgende lesninger for dette enkeltverset

Dan 8:10 *Hun steg op til himmelens hær og brakte en del av hæren og noen av stjernene ned til jorden og tråkket dem under føttene.*

10a- *Hun reiste seg til himmelens hær*

Ved å si " *hun* ", holder Ånden Romas identitet som mål, i den kronologiske rekkefølgen av dets utvidelser, etter forskjellige styreformere som han henspiller på i Åp. 17:10, nådde Roma imperiet under regjeringen til Romersk keiser Octavian kjent som Augustus. Og det var i løpet av hans tid Jesus Kristus ble født av Ånden, i det fortsatt jomfruelige legeme til Maria, Josefs unge kone; begge valgt av den eneste grunnen at de tilhørte kong Davids slekt. Etter sin død, en gang oppstanden av seg selv som han hadde kunngjort, betrodde Jesus sine apostler og disipler oppdraget med å forkynne det gode budskap om frelse (evangeliet) for å gjøre utvalgte mennesker over hele verden. På denne tiden konfronterte Roma saktmodighet og kristen pasifisme; hun i rollen som slakteren, Kristi disipler i rollen som de slakte lammene. På bekostning av mye martyrblod som ble utgytt, spredte den kristne tro seg over hele verden og spesielt i imperiets hovedstad, Roma. Forfølgelse av det keiserlige Roma reiser seg mot kristne. I dette vers 10 overlapper to handlinger fra Roma. Den første gjelder det keiserlige og den andre, den pavelige.

I det keiserlige regimet kan vi allerede tilskrive handlingene sitert til ham:

Hun reiste seg opp til himmelens hær : hun konfronterte de kristne. Bak dette symbolske uttrykket, *bevæpnet med himmelen* , er de kristne utvalgte som Jesus allerede hadde kalt sine trofaste: *innbyggere i himmelriket* . Videre sammenligner Dan.12:3 de sanne *hellige* med *stjernene* som også er Abrahams *ætt fra 1.Mos.15:5*. Ved første lesning utgjør det allerede å våge å martyre Guds sønner og døtre for det hedenske Roma en arrogant handling og en uverdlig og uberettiget opphøyelse . Ved andre lesing er påstanden fra biskopen av Roma om å regjere som pave Jesu Kristi utvalgte fra 538 også en arrogant handling, og en enda mer uverdlig og uberettiget opphøyelse .

Hun fikk en del av denne hæren og stjernene til å falle til bakken, og hun trakk dem : Hun forfulgte dem og drepte dem for å distrahere befolkningen hennes på arenaene hennes. Forfølgerne er hovedsakelig Nero, Domitian og Diocletian, den siste offisielle forfølgeren mellom 303 og 313. Ved første lesning dekkes denne dramatiske perioden i Apo.2 under de symbolske navnene "av Efesos", tiden da Johannes mottar sin guddommelige åpenbaring kalt "Apocalypse" og "Smyrna". Ved andre lesing, tilskrevet pavelige Roma, er disse handlingene plassert i Apo.2 under periodene kalt "Pergamum", dvs. brutt allianse eller utroskap og "Thyatira", dvs. vederstyggelighet og dødsfall. Ånden sa, *og hun trampet på dem*, tilskriver begge Roma samme type blodtørstige handlinger. Verbet *trampet* og dets uttrykk *trakk under føttene* tilskrives det hedenske Roma i Dan.7:19. Men handlingen med *å trække* vil fortsette til slutten av 2300-kveldsmorgenen i vers 14 i dette kapittel 8 i henhold til utsagnet i vers 13: *Inntil når vil helligheten og hæren bli trakkett* ? Denne handlingen ble gjennomført i den kristne tid, og vi må derfor tilskrive den pavelige Roma og dets monarkiske støtte; som historien bekrefter. La oss likevel merke oss en viktig forskjell. Det hedenske Roma får kun Jesu Kristi hellige *til å falle til jorden* , mens pavelige Roma, gjennom sin falske religiøse instruks, får dem til *å falle til jorden* åndelig, før de bokstavelig talt forfølger dem i sin tur.

De sporadiske forfølgelsene fortsatte med fredsvekslinger frem til ankomsten av keiser Konstantin I ^{som} satte en stopper for forfølgelsene mot kristne med ediktet fra Milano, hans romerske hovedstad, i 313, som utgjør perioden for " *ti år* " av forfølgelser som karakteriserer " *Smyrna* "-tiden i Åp.2:8. Gjennom denne freden vil den kristne tro ikke vinne noe, og Gud vil tape mye. For uten forfølgelsesbarrieren florerer og formerer seg forpliktelsene til de uomvendte til denne nye troen i hele imperiet og spesielt i Roma hvor martyrenes blod rant mest.

Det er derfor til denne tiden vi kan koble begynnelsen på den andre lesningen av dette verset. Den der Roma blir kristen ved å adlyde ordrene fra keiser Konstantin, som i 321 nettopp har utstedt et påbud som beordrer endring av den ukentlige hviledagen: den syvende sabbaten erstattes av den første dagen i uken; på den tiden, dedikert av hedningene til tilbedelsen av guden " ærverdige uerobrede sol ". Denne handlingen er like alvorlig som å drikke *inn templets gyldne kar* , men denne gangen vil ikke Gud reagere, timen for endelig dom vil være nok. Med sin nye hviledag vil Roma utvide sin kristne doktrine til hele imperiet, og dens lokale myndighet, biskopen av Roma vil få prestisje og støtte,

inntil den høyeste opphøyelsen pavetittelen gir ham ved dekret, i 533, den bysantinske keiser Justinian¹. Det var ikke før utvisningen av de fiendtlige østgoterne at den første regjerende paven, Vigilius, inntok sitt pavelige sete i Roma, ved Lateranpalasset bygget på Mount Caelius. Datoen 538 og ankomsten til den første paven markerer gjennomføringen av handlingene beskrevet i vers 11 som følger. Men det er også begynnelsen på pavenes 1260 dagers regjeringstid og alt som angår dem og som ble åpenbart i Dan.7. En vedvarende regjeringstid hvor de hellige igjen blir *tråkket under føtter*, men denne gangen av romersk pavelig religiøs dominans og dens sivile støttespillere, monarkene, og høyden av det... i Kristi navn.

Spesifikke handlinger av pavedømmet etablert i 538

Dan 8:11 *Hun reiste sig til hærføreren og tok det evige offer fra ham og omstyrtet stedet, grunnvollen til hans helligdom.*

11a- *Hun reiste seg til sjefen for hæren*

Denne lederen av hæren er logisk og bibelsk Jesus Kristus, ifølge Ef.5:23: *for mannen er hustruens hode, slik Kristus er hodet for menigheten, som er hans legeme, og som han er Frelser.* Verbet « *hun reiste seg* » er godt valgt, fordi nettopp i 538 er Jesus i himmelen mens pavedømmet er på jorden. Himmelen er utenfor hennes rekkevidde, men " *hun reiste seg* " ved å få menn til å tro at hun erstatter ham på jorden. Fra himmelen har Jesus liten sjanse til å unngå mennesker fra fellen som djevelen satte for dem. Dessuten, hvorfor skulle han gjøre det når han selv leverer dem til denne fellen og alle dens forbannelser? For vi har godt lest, i Dan.7:25, " *de hellige skal overgis i hans hender for en tid, ganger (2 ganger) og en halv gang* "; de er utfridd med vilje av Gud Kristus på grunn av de *endrede tider og loven*. Loven modifisert i 321 av Konstantin angående sabbaten, selvfølgelig, men fremfor alt ble *loven endret* av det romerske pavedømmet, etter 538 hvor det ikke bare er sabbaten som er påvirket og angrepet, men hele loven som er omarbeidet Roma versjon.

11b- *tok fra ham det evige offer*

Jeg påpeker fraværet av ordet offer i den originale hebraiske teksten. Når det er sagt, antyder dens tilstedeværelse konteksten til den gamle alliansen, men dette er ikke tilfellet som jeg nettopp har demonstrert. Under den nye pakt opphørte offer og offer, Kristi død, *midt i uken* sitert i Dan.9:27, etter å ha gjort disse ritualene ubrukelige. Imidlertid gjensto noe av den gamle pakt: Yppersteprestens og forbederens tjeneste for folkets synder, som også profeterte den himmelske tjenesten som Jesus utførte til fordel for kun hans utvalgte kjøpt av hans blod siden hans oppstandelse. Kristus vendte tilbake til himmelen, hva var igjen å ta fra ham? Hans prestefunksjon er hans eksklusive rolle som forbeder for å tilgi synder til sine utvalgte. Faktisk, siden 538, har etableringen på jorden, i Roma, av en leder av Kristi kirke gjort Jesu himmelske tjeneste forfengelig og ubrukelig. Bønner går ikke lenger gjennom ham, og syndere forblir bærere av sine synder og sin skyld overfor Gud. Heb.7:23 bekrefter denne analysen og sier: « *Men fordi han blir til evig tid, har han et prestedømme som ikke kan overføres.* » Skiftet av hersker på jorden rettferdiggjør de avskyelige fruktene som bæres av denne kristendommen uten Kristus; frukter profetert av Gud til Daniel. Hvorfor

ble kristne rammet av denne forferdelige forbannelsen? Følgende vers 12 vil gi svaret: *på grunn av synd* .

Identifikasjonen av evigvaren som nettopp er utført vil tjene som grunnlag for beregningene ved bruk av varighetene 1290 og 1335 dag-år som vil bli foreslått i Dan.12:11 og 12; det etablerte grunnlaget var datoen 538, da det *evige prestedømmet* ble stjålet av den jordiske pavelige leder.

11c- *og omstyrtet ~~stedet~~, grunnen til hans helligdom*

På grunn av konteksten til den nye pakt, mellom de to mulige betydningene av det hebraiske ordet "mecon" oversatt med "sted" beholdt jeg oversettelsen "base" like legitim og bedre tilpasset konteksten til den kristne æra som profetien målrettet mot. .

helligdom ofte diskuteres , noe som er forvirrende. Det er imidlertid mulig å ikke bli lurt avhengig av verbet som markerer handlingen som gjøres ved *helligdommen* .

Her i Dan.7:11: dens *grunnlag er styrtet* av pavedømmet.

I Dan.11:30: han blir *vanhelliget* av den greske kongen som forfølger jødene Antiochos 4 Epifanes i – 168.

I Dan.8:14 og Dan.9:26 er det ikke et spørsmål om *helligdom*-, men om *hellighet* . Det hebraiske ordet "qodesh" blir systematisk feiloversatt i alle oversettelser av de vanligste versjonene. Men den originale hebraiske teksten forblir uendret for å vitne om den opprinnelige sannheten.

Du bør vite at begrepet " *helligdom* " utelukkende refererer til stedet der Gud står personlig. Siden Jesus ble oppstanden og vendte tilbake til himmelen, er det ikke lenger noen *helligdom på jorden* . Å *velte grunnlaget for hans helligdom* betyr derfor å undergrave det doktrinære grunnlaget som angår hans celestiale tjeneste som illustrerer alle betingelsene for frelse. Når personen først er døpt, må den som kalles være i stand til å dra nytte av godkjennelsen fra Jesus Kristus som dømmer hans tro på hans gjerninger og samtykker eller ikke til å tilgi sine synder i navnet til sitt offer. Dåpen markerer begynnelsen på en opplevelse levd under Guds rettferdige dom og ikke slutten. Noe som betyr at når det direkte forholdet mellom den jordiske utvalgte og hans himmelske forbeder blir avbrutt, er frelse ikke lenger mulig, og den hellige pakt brytes. Det er et forferdelig åndelig drama ignorert av de forførte og forførte menneskemassene siden 7. mars 321 og året 538, der Jesu Kristi *evigvarende prestedømme* ble fjernet av paven til hans fordel. Å *velte grunnlaget for ens helligdom* betyr også å tilskrive de 12 apostlene som representerer grunnlaget eller grunnlaget for de utvalgte, åndelige hus, en falsk kristen doktrine som rettferdiggjør og legaliserer synd mot guddommelig lov; hva ingen apostel ville ha gjort.

Dan 8:12 *Og hæren ble overgitt med det evige offer på grunn av synden; hornet kastet sannheten i bakken, og lyktes med sine forpliktelser.*

12a- *Hæren ble levert med det evige offer*

I mer symbolsk språk har dette uttrykket samme betydning som Dan.7:25: *hæren ble levert ... Men her legger Ånden til med det evige*

12b - *på grunn av synd*

Enten, ifølge 1. Johannes 3:4, på grunn av overtredelsen av loven *endret* i Dan.7:25. For Johannes sa og skrev: *Den som synder, bryter loven, og synd er*

lovbrudd . Denne overtredelsen går tilbake til 7. mars 321, og den gjelder for det første oppgivelsen av Guds hellige sabbat; sabbaten **helliget** av ham, siden verdens skapelse, på den unike og evigvarende " **syvende dag** " .

12c- *hornet kastet sannheten til jorden*

Sannhet er fortsatt et åndelig ord som betegner loven i henhold til Sl.119:142-151: *Din lov er sannheten ... alle dine bud er sannheten* .

12d- *og lykkes i sine bestrebelser*

Hvis skaperens ånd kunngjorde det på forhånd, så vær ikke overrasket over å ha ignorert dette bedraget, det største åndelige bedrageriet i menneskenes historie; men også den mest alvorlige i sine konsekvenser av tap av menneskesjeler for Gud. Vers 24 vil bekrefte å si: *Hans kraft vil øke, men ikke ved hans egen kraft; han vil skape utrolig kaos, han vil lykkes med sine foretak , han vil ødelegge de mektige og de helliges folk.*

Forberedelse til helliggjørelse

I leksjonene gitt av de religiøse ritualene i den gamle pakt dukker dette emnet for forberedelse til helliggjøring konstant opp. For det første, mellom slaveriets tid og inntoget i Kanaan, var feiringen av påsken nødvendig for å hellige folket som Gud skulle lede til hans nasjonale jord, Israel, det lovede land. Faktisk tok det 40 år med prøvelse av renselse og helliggjørelse før innreisen til Kanaan ble fullført.

På samme måte, angående sabbaten markert på den syvende dagen fra den ene solnedgangen til den neste, var det nødvendig med forberedelse på forhånd. De seks dagene med sekulære aktiviteter krevde en vask av kroppen og skifte av klær, disse tingene ble også pålagt presten slik at han uten fare for livet kunne gå inn i templets hellige sted for å forrette sin rituelle tjeneste der ...

Den syv dager lange, 24-timers skapelsesuken er basert på de syv tusen årene av Guds frelsesplan. Slik at de første 6 dagene representerer de første 6 årtusenene der Gud velger ut sine utvalgte. Og det 7. ^{og} siste årtusen utgjør den store sabbaten hvor Gud og hans utvalgte samlet i himmelen nyter sann og fullstendig hvile. Synderne er midlertidig alle døde; bortsett fra Satan, som forblir isolert på en avfolket jord i løpet av denne perioden på «tusen år» åpenbart i Åp.20. Før de kommer inn i "himmelen" må de utvalgte renses og helliges. Renselse hviler på troen på Kristi frivillige offer, men helliggjørelse oppnås ved hans hjelp etter dåpen fordi renselse er tilregnet, eller oppnådd på forhånd i navnet til et trosprinsipp, men helliggjørelse er frukten oppnådd i virkeligheten i hele hans sjel av de utvalgte gjennom hans virkelige samarbeid med den levende Gud Jesus Kristus. Den oppnås gjennom en kamp han fører mot seg selv, mot sin dårlige natur, for å motstå synd.

Daniel 9:25 vil lære oss, Jesus Kristus kom for å dø på et kors for å få sine utvalgte til ikke å synde mer, fordi han kom for å gjøre **slutt på synden** . Nå har vi nettopp sett i vers 12, at den kristne utvalgte ble overgitt til pavelig despoti på grunn av synd. Rensing er derfor nødvendig for å oppnå helliggjørelsen *uten hvilken ingen vil se Gud*, slik det står skrevet i Hebr.12:14: *Jag etter fred med alle, og helliggjørelse, uten hvilken ingen skal se Herren* .

Anvendt på de 2000 årene av den kristne æra fra Jesu Kristi død til hans gjenkomst i 2030, vil denne tiden med forberedelse og helliggjørelse bli åpenbart i vers 13 og 14 som følger. I motsetning til adventistenes opprinnelige tro, er denne epoken ikke dommen som Daniel 7 beskriver, men helliggjørelsen som ble gjort nødvendig på grunn av den århundregamle arven etter synder legitimert av den avskyelige lære fra det pavelige Roma. Jeg spesifiserer at arbeidet med reformasjonen som ble satt i gang fra 1200-^{tallet}, ikke oppnådde den renselsen og helliggjørelsen som i all rettferdighet krevde av den tre ganger hellige og fullkomne rene frelser Gud.

Dan 8:13 *Jeg hørte en hellig tale; og en annen helgen sa til ham som talte: Hvor lenge skal synet om det evige offer-og om den ødeleggende synd gå i oppfyllelse? Hvor lenge skal helligdommen og hæren bli tråkket ned?*

13a- *Jeg hørte en helgen tale; og en annen helgen sa til ham som talte*

Bare sanne *helgener* blir klar over syndene som er arvet fra Roma. Vi vil finne dem igjen i visjonsscenen presentert i Dan.12.

13b- *Hvor lenge vil visjonen bli oppfylt?*

De hellige krever en dato som vil markere slutten på de romerske vederstyggelighetene.

13c- *om det evige offer*

De hellige ber om en dato som vil markere gjenopptakelsen av det **evige prestedømmet** av Kristus.

13d- *og om ødeleggende synd ?*

De hellige ber om en dato som vil markere tilbakekomsten av den syvendedags sabbat, hvis overtredelse blir straffet av romerske ødeleggelser og kriger; og for dens overtredere vil denne straffen vare til verdens ende.

13.- *Hvor lenge skal helligdommen og hæren bli trampet ned?*

De hellige ber om en dato som vil markere slutten på de **pavelige forfølgelsene** som ble rettet mot dem, Guds utvalgte helgener.

Dan 8:14 *Og han sa til mig: To tusen og tre hundre kvelder og morgener; da vil helligdommen bli renset.*

14a- Siden 1991 har Gud ledet studiet mitt på dette dårlig oversatte verset. Her er hans sanne oversettelse av den hebraiske teksten.

Og han sa til meg: Inntil kvelden om morgenen to tusen tre hundre og rettferdiggjort vil være hellighet.

Du kan se, termen for 2300-kveldsmorgenen er rettet mot helliggjørelsen av de utvalgte valgt av Gud fra datoen som vil bli bestemt for denne perioden. Den evige rettferdighet oppnådd ved dåpen til da blir satt i tvil. Kravet om den tre ganger hellige Gud, som Fader, Sønn og Hellig Ånd, har endret seg og blitt styrket av behovet for at de utvalgte ikke lenger skal synde mot sabbaten eller mot noen annen ordinans som kommer fra Guds munn. Den *smale frelsens* vei som Jesus lærte, er dermed gjenopprettet. Og modellen av de utvalgte presentert i **Noah, Daniel og Job** rettferdiggjør den utvalgte millionen for de falne ti milliarder av den siste dommen i Dan.7:10.

Dan 8:15 *Mens jeg, Daniel, så dette synet og søkte å forstå det, se, der stod en foran meg som så ut som en mann.*

15a- Logisk sett vil Daniel gjerne forstå betydningen av synet, og dette vil gi ham i Dan.10:12, en rettferdig godkjenning fra Gud, men han vil aldri bli fullt ut innfridd i sitt ønske som svaret fra Gud i Dan. 12:9 viser det: *Han svarte: Gå, Daniel, for disse ord skal holdes hemmelig og forseglet inntil endens tid .*

Dan 8:16 *Og jeg hørte en manns røst midt i Ulai; ropte han og sa: Gabriel, forklar ham synet.*

16a- Bildet av Jesus Kristus i midten av Ulai foregriper leksjonen gitt i synet til Dan.12. Engelen Gabriel, en nær Kristi tjener, er ansvarlig for å forklare betydningen av hele visjonen fra begynnelsen. La oss derfor nøye følge tilleggsinformasjonen som vil bli åpenbart i versene som følger.

Dan 8:17 *Så kom han nær det sted hvor jeg var; og da han nærmet seg, ble jeg redd, og jeg falt på ansiktet mitt. Han sa til meg: Vær oppmerksom, menneskesønn, for synet gjelder en tid som skal være enden.*

17a- Synet til himmelske vesener vil alltid forårsake denne effekten på mennesket av kjød. Men la oss være oppmerksomme som han inviterer oss til å gjøre. Den relevante endetiden vil begynne ved slutten av hele visjonen.

Dan 8:18 *Mens han talte til meg, sto jeg lamslått i ansiktet mitt. Han rørte ved meg, og fikk meg til å stå der jeg var.*

18a- I denne opplevelsen understreker Gud kjødets forbannelse som ikke er lik renheten til trofaste englers himmellegemer.

Dan 8:19 *Da sa han til meg: Jeg vil lære deg hva som skal skje ved enden av vreden, for det er fastsatt en tid for enden .*

19a- Slutten på Guds vrede vil komme, men denne vreden er rettferdiggjort av kristen ulydighet, arv fra den romerske pavelige lære. Opphøret av denne profeterte guddommelige vreden vil derfor være delvis siden den først virkelig vil opphøre etter hele menneskehetens ødeleggelse ved Kristi gjenkomst i herlighet.

Dan 8:20 *Væren som du så, som hadde horn, er medernes og persernes konger.*

20a- Det er et spørsmål om at Gud gir referansepunkter til sine utvalgte slik at de forstår prinsippet om rekkefølgen av symboler som presenteres. Mederne og perserne markerer den historiske konteksten for begynnelsen av åpenbaringen. I Dan.2 og 7 var de på andre plass.

Dan 8:21 *Bukken er kongen av Javan, det store hornet mellom øynene hans er den første kongen.*

21a- I sin tur er Hellas den andre rekkefølgen; den tredje i Dan.2 og 7.

21b- *Det store hornet mellom øynene hans er den første kongen*

Som vi har sett, dreier det seg om den store greske erobreren, Alexander den store. Det store hornet, bildet av dets offensive og krigerske karakter som kong Darius 3 var feil å ydmyke, fordi det kostet ham hans rike og hans liv. Ved å plassere dette hornet ikke på pannen, men mellom øynene, viser Ånden sitt umettelige begjær etter erobring at bare hans død vil stoppe. Men øynene er også profetisk klarsyn, og siden hans fødsel har en eksepsjonell skjebne blitt kunngjort for ham av en klarsynt, og han tror på sin profeterte skjebne hele livet.

Dan 8:22 *De fire hornene som har reist seg for å erstatte dette knuste hornet, er fire riker som skal oppstå fra denne nasjonen, men de skal ikke være like sterke.*

22a- Vi finner de fire greske dynastiene grunnlagt av de fire generalene som etterfulgte Alexander, fortsatt i live etter 20 år med kriger mellom de ti de var i begynnelsen.

Dan 8:23 *Ved slutten av deres styre, når synderne er fortært, skal det stå en konge som er frekk og listig.*

23a- Ved å hoppe over mellomtidene fremkaller engelen den kristne epoken med herredømmet over det pavelige Roma. Når han gjør det, angir han hovedformålet med åpenbaringen som ble gitt. Men denne forklaringen bringer en annen lære som vises i den første setningen i dette verset: *Ved slutten av deres herredømme, når syndere vil bli fortært.* Hvem er disse fortærte synderne som går forut for det pavelige regimets tid? Dette er de opprørske nasjonale jødene som nektet Jesus Kristus som Messias og frelser, befrier, ja, men bare av synder begått og bare til fordel for dem som han anerkjenner på grunn av kvaliteten på deres tro. De ble faktisk *fortært* i 70 av troppene i Roma, de og deres by Jerusalem, og dette for andre gang etter ødeleggelsen utført under Nebukadnesar i – 586. Ved denne handlingen ga Gud bevis på at den eldgamle alliansen var avsluttet siden Jesu Kristi død, der i Jerusalem ble forhenget om tempeldelingen revet i to, fra topp til bunn, og dermed viste at handlingen kom fra Gud selv.

23b- *det skal oppstå en frekk og listig konge*

Dette er Guds beskrivelse av pavedømmet karakterisert i henhold til Dan.7:8 ved *sin arroganse* og her ved *sin frekthet* . Han legger til *og er kunstferdig* . Kunsten består i å skjule sannheten og ta på seg utseendet til det vi ikke er. Kunstgrepet brukes til å lure ens neste, dette er hva påfølgende paver gjør.

Dan 8:24 *Hans kraft skal øke, men ikke ved hans egen kraft; han vil skape utrolig kaos, han vil lykkes med sine foretak, han vil ødelegge de mektige og de helliges folk.*

24a- *Hans makt vil øke*

Faktisk, beskrevet i Dan.7:8 som et " *lite horn* ", tilskriver vers 20 det " *et større utseende enn de andre* ".

24b- *men ikke av egen kraft*

Også her bekrefter historien at uten den væpnede støtten fra monarkene, kunne det pavelige regimet ikke ha eksistert. Den første støtten etter å ha vært Clovis, kongen av frankerne i det merovingerske dynastiet, og etter ham, den fra det karolingiske dynastiet og til slutt, det fra det kapetiske dynastiet, har støtten fra det franske monarkiet sjelden manglet. Og vi vil se at denne støtten har en pris å betale. Dette vil bli gjort som et eksempel ved halshugging av den franske kong Ludvig 16, dronning Marie Antoinette, de monarkistiske hoffmennene og det romersk-katolske presteskapet som er hovedansvarlig, ved giljotinen installert i Frankrike i hovedstaden og provinsbyene, av franske revolusjonære mellom 1793 og 1794; to epoker med "Terrorer" innskrevet med blodbokstaver til minne om menneskeheten. I Åp.2:22 vil denne guddommelige straff bli profetert med disse ordene: *Se, jeg vil kaste henne på en seng og sende stor trengsel har de som driver hor med henne, med mindre de omvender seg fra sine gjerninger. Jeg vil drepe barna hennes; og alle menighetene skal kjenne at jeg er den som gransker sinn og hjerter, og jeg vil lønne hver enkelt etter deres gjerninger.*

24c- *han vil skape utrolig kaos*

På jorden kan ingen telle dem, men i himmelen vet Gud det nøyaktige antallet og i timen for straffen for den siste dommen, vil de alle bli sonet, fra de minste til de mest forferdelige, av forfatterne deres.

24d- *han vil lykkes med sine forpliktelser*

Hvordan kunne han ikke lykkes når Gud ga ham denne rollen for å straffe synden begått av hans folk som hevder frelse vunnet av Jesus Kristus?

24. *Han vil ødelegge de mektige og de helliges folk*

Ved å utgi seg som Guds representant på jorden og true dem med ekskommunikasjon som ville stenge deres inngang til himmelen, oppnår pavedømmet underkastelse av de store og monarker på den vestlige jord, og enda mer av de små, rike eller fattige, men alle uvitende, på grunn av deres vantro og likegyldighet til guddommelige sannheter.

Fra begynnelsen av reformasjonens æra som ble initiert siden Peter Valdo i 1170, reagerte det pavelige regimet med raseri ved å hetse opp mot Guds trofaste tjenere, de eneste sanne helgener som alltid var fredelige og fredelige, de morderiske katolske ligaene støttet av domstolene i inkvisisjon av hans falske hellighet. De hittede dommerne som på denne måten beordret forferdelige torturer til de hellige og andre, alle anklaget for kjetteri mot Gud og Roma, vil alle måtte stå til regnskap for sine krav for den sanne Gud i timen for den rettferdige profeterte endelige dom. 9 og Åp 20:9 til 15.

Dan 8:25 *På grunn av sin fremgang og sine tanker skal han ha hovmod i sitt hjerte, og han skal ødelegge mange som levde i fred, og han skal opphøye sig mot høvdingene over fyrstene; men det vil bli ødelagt, uten anstrengelse fra noen hånd.*

25a- *På grunn av hans velstand og suksessen til hans triks*

Denne *velstanden* antyder hans berikelse som verset knytter til *hans triks*. Vi må faktisk bruke lureri, når vi er små og svake for å skaffe oss de rike, penger og rikdommer av alle slag som Åp 18:12 og 13 lister opp.

25b- *han vil ha arroganse i sitt hjerte*

Dette, til tross for leksjonen gitt av erfaringen til kong Nebukadnesar i Dan.4 og den, mer tragisk, av hans barnebarn Belsasar i Dan.5.

25c- *han vil ødelegge mange menn som levde fredelig*

Fredelig karakter er en frukt av sann kristendom, men bare frem til 1843. For før den datoen, og hovedsakelig, til slutten av den franske revolusjon, på slutten av de 1260 årene av pavelig regjering profetert i Dan.7:25, falsk tro er preget av brutalitet som angriper eller reagerer på brutalitet. Det er bare i disse tider at mildhet og fred utgjør forskjellen. Reglene satt av Jesus har ikke endret seg siden apostolisk tid, den utvalgte er en sau som aksepterer å bli ofret, aldri en slakter.

25d- *og han skal reise seg mot høvdingen*

Med denne presisjonen er tvil ikke lenger tillatt. Lederen, sitert i vers 11 og 12, er virkelig Jesus Kristus, kongenes *Konge og herrenes Herre* som viser seg i herligheten av sin gjenkomst i Åp.19:16. Og det var fra ham det legitime *evige prestedømmet* ble tatt bort av det romerske pavedømmet.

Dan 8:26 *Og synet om kvelden og morgenen som det er talt om, er sant. For din del, hold denne visjonen hemmelig, fordi den er relatert til fjerne tider.*

26a- *Og det aktuelle synet om kveldene og morgenene er sant*

Engelen vitner om det guddommelige opphavet til profetien om "2300-aften-morgenen" i vers 14. Han henleder derfor oppmerksomheten til slutt på denne gåten som må belyses og forstås av Jesu Kristi utvalgte hellige når tiden er inne. kom for å gjøre det.

26b- *For din del, hold denne visjonen hemmelig, fordi den er relatert til fjerne tider*

Faktisk, mellom Daniels tid og vår tid har det gått omtrent 26 århundrer. Og så befinner vi oss i **endens tid** hvor dette mysteriet må belyses; tingen vil bli gjort, men ikke før studien av Dan.9 som vil gi den essensielle nøkkelen til å utføre de foreslåtte beregningene.

Dan 8:27 27 *Jeg, Daniel, var mange dager syltet og syk; så reiste jeg meg og tok meg av kongens saker. Jeg ble overrasket over synet, og ingen visste om det.*

27a- Denne detaljen som angår Daniels helse er ikke noe personlig. Det oversetter for oss den ekstreme viktigheten av å motta informasjon fra Gud angående de profeterte 2300 kveldene-morgenene; for akkurat som sykdom kan føre til døden, vil uvitenhet om gåten fordømme de siste kristne som vil leve i **endens tid** til evig åndelig død .

Daniel 9

Dan 9:1 *I Dareios, Ahasverus' sønns første år, av medernes slekt, som ble konge over kaldeernes rike,*

1a- Ifølge øyenvitnet til Daniel, derfor ubestridelig, får vi vite at kong Dareios av Dan.5:30 er sønn av Ahasverus, av medernes slekt; Perserkongen Kyros 2 har derfor ennå ikke erstattet ham. Det første året av hans regjeringstid var det der han erobret Babylon, og dermed tok det fra kaldeerne.

Dan 9:2 *I det første året av hans regjering så jeg, Daniel, i bøkene at sytti år skulle gå for ruinene av Jerusalem, i henhold til antallet år som Herren hadde talt til profeten Jeremia.*

2a- Daniel viser til de profetiske skriftene til profeten Jeremia. Han gir oss et vakkert eksempel på tro og tillit som forener Guds tjenere under hans blikk. Han bekrefter dermed disse ordene i 1. Kor.14:32: *Profetenes ånder er underordnet profetene* . Daniel bodde i Babylon i store deler av de 70 årene som profeterte om deportasjonen av det hebraiske folket. Han er også interessert i temaet hans retur til Israel, som ifølge ham burde være ganske nærme. For å få svar fra Gud tar han opp en storslått bønn som vi skal studere.

Modellbønnen for en helgens tro

Den første leksjonen i dette kapittel 9 av Daniel er å forstå hvorfor Gud ønsket at det skulle vises i denne delen av Daniels bok.

I Dan.8:23, gjennom den profetiske kunngjøringen av de *fortærte syndere*, fikk vi bekreftelse på at jødene i nasjonen Israel igjen ble fordømt og ødelagt av ild av romerne i 70, på grunn av alle de tingene som Daniel går for å bekjenne i sin bønn. Hvem var nå dette Israel som ble presentert i den første alliansen med den levende Gud fra Abraham til Jesu Kristi 12 apostler og disipler, som selv var jøde? Bare et utvalg av hele menneskeheten, for siden Adam har menn vært like bortsett fra hudfargen som varierer fra veldig lys til veldig mørk. Men uansett rase, etnisitet, ting som overføres genetisk fra far og mor til sønner og døtre, er deres mentale oppførsel identisk. I henhold til prinsippet om å strippe bladene til tusenfryden, "Jeg elsker deg, litt, mye, lidenskapelig, gal, ikke i det hele tatt", gjengir menn denne spekteret av følelser overfor den levende Gud skaperen av alle ting når han oppdager det. eksistens. Den store Dommeren ser også blant dem som hevder å være fra ham, trofaste mennesker som elsker ham og adlyder ham, andre som hevder å elske ham, men ulydige ham, andre som lever sin religion i likegyldighet, atter andre som lever den med en hardt og skarpt hjerte som gjør dem til fanatikere, og i ytterste konsekvens tåler de ikke motsetninger og enda mindre bebreidelser og støtter drapet på den uutholdelige motstanderen. Denne oppførselen ble funnet blant jødene, ettersom de fortsatt finnes blant menn over hele planeten Jorden og i alle religioner som imidlertid ikke er like.

Daniels bønn kommer til å stille spørsmål ved hvilken av disse atferdene du kjenner deg igjen i? Hvis det ikke er en som elsker Gud og adlyder ham som et vitnesbyrd om hans trofasthet, sett spørsmålstegn ved din oppfatning av tro; omvend deg og gi Gud en oppriktig og ekte frukt av omvendelse slik Daniel vil gjøre.

Den andre grunnen til tilstedeværelsen av denne bønningen i dette kapittel 9 er at årsaken til Israels siste ødeleggelse, i år 70 av romerne, blir behandlet og utviklet der: Messias første komme på menneskenes jord . Og etter å ha forkastet denne Messias, hvis eneste feil var fullkommenheten av hans gjerninger som fordømte dem, vekket de religiøse lederne folket mot ham, med baktalende anklager, alle demontert og motsagt av fakta. Så de baserte sin siste anklage på en guddommelig sannhet, og anklaget ham, en mann, for å hevde å være Guds Sønn. Sjelene til disse religiøse lederne var svarte som kull fra en brennende ildsted som vil fortære dem i rettferdig vredes tid. Men jødernes største feil var ikke i å ha drept ham, men i å ikke ha gjenkjent ham etter hans guddommelige oppstandelse. Stilt overfor de mirakler og gode gjerninger som ble utført av hans tolv apostler, forherdet de seg som farao på sin tid og vitnet om dette ved å drepe den trofaste diakonen Stefanus, som de steinet seg selv uten å ty til romerne denne gangen.

Den tredje grunnen til denne bønningen er at den tar rollen som en siste trist observasjon på slutten av en lang erfaring levd i forhold til Gud ; et vitnesbyrd, et slags testamente etterlatt av den jødiske alliansen til resten av menneskeheten. For det er i denne deportasjonen til Babylon at demonstrasjonen som er forberedt av Gud, opphører. Det er sant at jødene vil vende tilbake til sin nasjonale jord, og at Gud for en tid vil bli æret og adlydt, men lojalitet vil raskt

forsvinne, til det punktet at deres overlevelse bare kan rettferdiggjøres som deres siste trosprøve basert på første Messias komme, fordi han må være en sønn av Israel, en jøde blant jødene.

Den fjerde grunnen til denne bønnen er basert på det faktum at feilene som er uttalt og bekjent har alle blitt utført og fornyet av kristne i deres tid, fra sabbaten ble forlatt den 7. mars 321 og frem til vår tid . Den siste offisielle institusjonen som er velsignet siden 1873 og individuelt siden 1844 har ikke sluppet unna tidens forbannelse, siden Jesus kastet den ut i 1994. Studiet av de siste kapitlene av Daniel og boken Åpenbaringen vil forklare disse datoene og de siste mysteriene.

La oss nå lytte nøye til Daniel som snakker til den allmektige Gud.

Dan 9:3 *Jeg vendte mitt ansikt mot Herren Gud, for å vende om til bønn og bønn, faste og ta sekk og aske.*

3a- Daniel er nå gammel, men hans tro svekkes ikke, og hans forbindelse med Gud blir bevart, næret og vedlikeholdt. I hans tilfelle er hjertet hans dypt oppriktig, fasten, sekken og asken *har* virkelig mening. Disse praksisene indikerer styrken i ens ønske om å bli hørt og gitt av Gud. Faste viser overlegenhet gitt til Guds svar sammenlignet med gledene ved å spise. I denne tilnærmingen er det ideen om å fortelle Gud at jeg ikke lenger ønsker å leve uten svaret ditt, uten å gå så langt som å begå selvmord.

Dan 9:4 *Jeg ba til Herren min Gud og bekjente for ham: Herre, store og fryktelige Gud, som holder din pakt og forbarmer seg over dem som elsker deg og holder dine bud.*

4a- *Herre, store og forferdelige Gud*

Israel er i eksil i Babylon og har betalt for å lære at Gud er stor og fryktinngytende.

4b- *du som holder din pakt og forbarmer deg over dem som elsker deg og holder dine bud!*

Daniel viser at han kjenner Gud siden han henter sine argumenter fra teksten til det andre av de ti Guds bud, som de uheldige katolikkene ikke kjenner gjennom århundrene med mørke, fordi suverent tok pavedømmet initiativet til å fjerne det fra hans versjon av de ti bud, fordi et bud fokusert på kjødet ble lagt til for å holde tallet på ti; et fint eksempel på frekkhet og bedrag som ble fordømt i forrige kapittel.

Dan 9:5 *Vi har syndet, vi har gjort urett, vi har vært ugudelige og gjenstridige, vi har vendt oss bort fra dine bud og dine dommer.*

5a- Vi kunne ikke vært mer sanne og tydeligere fordi dette er feilene som førte Israel til deportasjon, bortsett fra at Daniel og tre av hans følgesvenner ikke var skyldige i denne typen feil; dette hindrer ham ikke i å gå inn for sitt folks sak mens han bærer med seg byrden av sin skyld.

Det er da vi i 2021 må innse at også vi, kristne, tjener denne samme Gud som ikke forandrer seg i henhold til hans erklæring i Mal.3:6: *For jeg er Herren, jeg forandrer meg ikke; og dere, Jakobs barn, er ikke blitt fortært .* Det ville være på sin plass å si "ikke konsumert ennå". For siden Malaki skrev disse ordene, viste

Kristus seg, Jakobs barn forkastet ham og drepte ham, og i samsvar med ordet profetert i Dan.8:23, endte de opp med å bli fortært i 70 av romerne. Og hvis Gud ikke forandrer seg, betyr dette at utro kristne som bryter hans bud, inkludert for det første den hellige sabbaten, vil bli rammet enda hardere enn hebreerne og nasjonaljødene i sin tid.

Dan 9:6 *Vi har ikke hørt på dine tjenere, profetene, som talte i ditt navn til våre konger, til våre fyrster, til våre fedre og til hele landets folk.*

6a- Det er sant at hebreerne er skyldige i disse tingene, men hva kan vi si om de kristne som, selv i den siste institusjonen opprettet av ham, er skyldige i de samme handlingene?

Dan 9:7 *Din, Herre, er rettferdighet, og vår er skam på denne dag, for Judas menn og for Jerusalems innbyggere og for hele Israel, både dem som er nær og dem som er langt borte, i alle landene der du jaget dem på grunn av den utroskap de var skyldige i mot deg.*

7a- Straffen til Israel var forferdelig, det var mange dødsfall og bare de overlevende hadde sjansen til å bli deportert til Babylon og derfra spredt utover landene i det kaldeiske riket og imperiet perser som etterfulgte ham. Den jødiske nasjonen har blitt oppløst i fremmede land, og likevel, i henhold til hans løfte, vil Gud snart gjenforene jødene på deres nasjonale jord, deres fedres land. Hvilken kraft og kraft har denne levende Gud! I sin bønn uttrykker Daniel all omvendelse som disse menneskene må vise før de vender tilbake til sitt hellige land, men bare når Gud er ved deres side.

Daniel innrømmer jødisk utroskap straffet av Gud, men hvilken straff for kristne som gjør det samme? deportasjon eller død?

Dan 9:8 *Herre, til skam for oss, våre konger, våre fyrster og våre fedre, fordi vi har syndet mot deg.*

8a- Det forferdelige ordet, ordet "synd" er sitert. Hvem kan gjøre slutt på synden som forårsaker så store lidelser? Dette kapitlet vil gi svaret. En leksjon er verdt å lære og huske: Israel led konsekvensene av valgene og oppførselen til kongene, lederne og fedrene som styrte det. Så her er et eksempel hvor ulydighet mot korrupte ledere kan oppmuntres til å forbli i Guds velsignelse. Dette er valget som Daniel og hans tre følgesvenner tok, og de er velsignet for det.

Dan 9:9 *Med Herren vår Gud være barmhjertighet og tilgivelse, for vi har vært ulydige mot ham.*

10a- I en situasjon med synd gjenstår det bare ett håp; stole på den gode, barmhjertige Gud slik at han gir sin tilgivelse. Prosessen er evigvarende, jøden i den gamle alliansen og den nye kristne har samme behov for tilgivelse. Her forbereder Gud igjen et svar som han må betale dyrt for.

Dan 9:10 *Vi hørte ikke på Herrens vår Guds røst, så vi fulgte hans lover som han har gitt oss ved sine tjenere profetene.*

10a- Dette er også tilfelle for kristne i år 2021.

Dan 9:11 *Hele Israel har overtrådt din lov og har vendt seg bort fra å høre din røst. Da ble det utøst forbannelser og bebreidelser over oss, som er skrevet i loven til Moses, Guds tjener, fordi vi har syndet mot Gud.*

11a- I Moseloven advarte Gud Israel mot ulydighet. Men etter ham ble profeten Esekial, samtidig med Daniel, deportert 13 år etter Daniel, det vil si 5 år etter at

kong Jojakin, bror til Jojakim, som han etterfulgte, fant seg fanget ved elven Kebar som ligger mellom Tigris og Tigris. Eufrat. Der inspirerte Gud ham og fikk ham til å skrive budskap som vi finner i vår Bibel i dag. Og det er i Esé.26 at vi finner en rekke straffer hvis modell er brukt åndelig, men ikke bare, i de syv trompetene i Apokalypsen i Åp.8 og 9. Denne overraskende likheten bekrefter at Gud egentlig ikke forandrer seg. Synder blir straffet i den nye pakt slik de ble i den gamle.

Dan 9:12 *Han har oppfylt de ord som han talte mot oss og mot våre herskere som styrte oss, og han har ført over oss en stor ulykke , som aldri har skjedd under hele himmelen, den som kom til Jerusalem.*

12a- Gud har ikke svekket seg, han oppfylder sine kunngjøringer om å velsigne eller forbanne med samme forsiktighet, og " ulykken " som rammet Daniels folk er ment å advare nasjonene som lærer disse tingene. Men hva ser vi? Til tross for vitnesbyrdet skrevet i Bibelen, blir denne leksjonen ignorert selv av de som leser den. Husk dette budskapet: Gud forbereder for jødene og etter dem, for de kristne, to andre store ulykker som vil bli åpenbart i resten av Daniels bok.

Dan 9:13 *Som det er skrevet i Mose lov, har all denne ulykken kommet over oss; og vi har ikke bedt til Herren vår Gud, og vi har ikke vendt oss bort fra våre misgjerninger, og vi har ikke gitt akt på din sannhet.*

13a- Forakt for tingene som Gud hadde skrevet i Bibelen er også evig, i 2021 er kristne også skyldige i denne feilen, og de tror at Gud ikke kommer til å motsi dem. De vender seg heller ikke bort fra sine misgjerninger og er ikke mer oppmerksomme på den bibelske sannheten, men så viktig for vår endetid, dens profetiske sannhet åpenbart intenst og forståelig, siden nøklene til forståelse er i Bibelen selv.

Dan 9:14 *Herren har vakt over denne ulykken og har ført den over oss; for Herren vår Gud er rettferdig i alt han har gjort, men vi har ikke hørt etter hans røst.*

14a- Hva mer kan jeg si? I sannhet ! Men vet godt at en mye større ulykke har blitt forberedt av Gud for dagens menneskehet, og for samme sak. Den vil komme, mellom 2021 og 2030, i form av en atomkrig hvis guddommelige oppdrag er å drepe en tredjedel av menneskene ifølge Åp.9:15.

Dan 9:15 *Og nå, Herre vår Gud, som førte ditt folk ut av landet Egypt ved din mektige hånd og gjorde ditt navn slik det er i dag, vi har syndet, vi har begått urett.*

15a- Daniel minner oss om hvorfor vantro er fordømmelig av Gud. På jorden vitner eksistensen av det jødiske folk om dette ekstraordinære faktum på grunn av en overnaturlig kraft, utvandringen fra Egypt til det hebraiske folket. Hele historien deres er basert på dette mirakuløse faktum. Vi har ikke mulighet til å være vitne til denne utvandringen, men ingen kan nekte for at etterkommerne av denne opplevelsen fortsatt er blant oss i dag. Og for å utnytte denne eksistensen bedre, overgav Gud disse menneskene til nazihat under andre verdenskrig. Menneskehetens oppmerksomhet ble dermed rettet mot de overlevende som i 1948 skaffet seg gjenbosetting på jorden til deres gamle hjemland tapt siden 70. Gud lot bare deres fedres ord falle på hodet som hadde sagt til den romerske guvernøren Pontius Pilatus om Jesus , for å oppnå hans død, siterer jeg «må hans

blod falle over oss og våre barn». Gud svarte dem til punkt og prikke. Men kristne i alle kirkesamfunn har skammelig ignorert denne guddommelige leksjonen, og vi kan forstå hvorfor, siden de alle deler deres forbannelse. Jødene nektet Messias, men de kristne foraktet lovene hans. Guds fordømmelse av begge er derfor fullkommen rettferdiggjort.

Dan 9:16 Herre, etter din store miskunnhet, la din vrede og din harme vende bort fra din by Jerusalem, fra ditt hellige fjell! for på grunn av våre synder og våre fedres misgjerninger er Jerusalem og ditt folk en vanære for alle som er rundt oss.

16a- Daniel tar her opp et argument som Moses hadde presentert for Gud: hva vil folket som er vitne til straffen til hans folk si? Gud er klar over problemet siden han selv erklærer om jødene, gjennom Paulus munn i Rom.2:24: *For Guds navn spottes blant hedningene på grunn av dere, som det er skrevet* . Han hentyder til teksten i Ese.16:27: *Og se, jeg har strukket ut min hånd mot deg, jeg har redusert den del jeg har gitt deg, jeg har gitt deg til viljen til dine fiender, døtrene til Filisterne, som skammet seg over din kriminelle oppførsel* . I sin medfølelse har Daniel fortsatt mye å lære om Guds dom over byen hans Jerusalem. Men når han sier " *Jerusalem og ditt folk er en hån for alle de rundt oss* " tar han ikke feil, for hvis Israels straff hadde frembrakt i hedningene en helsebringende frykt og et ønske om å tjene denne sanne Gud, ville straffen ha gitt hadde en reell interesse. men denne triste opplevelsen bar liten frukt, ikke ubetydelig, siden vi skylder kong Nebukadnesars og mederens kong Darius omvendelse.

Dan 9:17 Derfor, vår Gud, hør din tjeners bønn og bønn, og la for Herrens skyld ditt åsyn lyse over din øde helligdom!

17a- Det Daniel ber om vil bli gitt, men ikke fordi Gud elsker ham, men ganske enkelt fordi denne tilbakekomsten til Israel og gjenoppbyggingen av templet er i hans prosjekt. Daniel er imidlertid ikke klar over at templet, som faktisk skal gjenoppbygges, vil bli ødelagt igjen i 70 av romerne. Dette er grunnen til at informasjonen han vil motta i dette kapittel 9 vil kurere ham for selve den jødiske betydningen han fortsatt gir til steintempelet som er bygget i Jerusalem; templet til Kristi kjød vil snart gjøre det forfengelig, og av denne grunn vil det bli ødelagt igjen i 70 av de romerske hærene.

Dan 9:18 Min Gud, hør og hør! Åpne øynene og se på ruinene våre, se på byen som navnet ditt er påkalt over! For det er ikke på grunn av vår rettferdighet at vi fremfører våre bønner for deg, men på grunn av din store barmhjertighet.

18a- Det er sant at Gud hadde utvalgt Jerusalem til å gjøre det til stedet som ble helliget ved hans herlige nærvær. Men stedet er hellig bare når Gud står der, og siden år – 586 har dette ikke lenger vært tilfelle. Og tvert imot, ruinene av Jerusalem og dets tempel vitnet om upartiskheten til hans rettferdighet. Denne leksjonen var nødvendig for at menn skulle se på den sanne Gud som et levende vesen som ser, dømmer og reagerer i motsetning til de avgudsdyrkende hedenske gudene som bare forholder seg til de dårlige englene i djevelens leir. Den trofaste mannen tjener Gud, men den utro mannen bruker Gud for å gi seg selv religiøs legitimitet overfor de rundt seg. Medfølelsen fra Gud som Daniel appellerer til er ekte, og han vil snart gi det vakreste beviset på det, i Jesus Kristus .

Dan 9:19 Herre, hør! Herre, tilgi! Herre, vær oppmerksom! Handle og ikke utsett, av kjærlighet til deg, min Gud! For ditt navn er kalt over din by og ditt folk.

19a- Daniels høye alder rettferdiggjør hans insistering fordi, i likhet med Moses, er hans kjæreste personlige ønske å kunne oppleve denne tilbakekomsten til sitt "hellige" land. Han ønsker å være vitne til gjenoppbyggingen av det hellige tempel som igjen vil bringe ære til Gud og Israel.

Dan 9:20 *Men jeg talte og bad og bekjente min synd og mitt folk Israels synd, og jeg fremsatte mine bønner til Herren min Gud om min Guds hellige berg;*

20a- Det er ikke overraskende at Gud elsker Daniel, det er et eksempel på ydmykhet som fortryller ham og oppfyller kriteriet om hellighet som han krever. Hver mann er feilbarlig så lenge han lever i en kropp av kjøtt, og Daniel er intet unntak. Han bekjenner sine synder, klar over sin ekstreme svakhet som vi alle må gjøre. Men hans personlige åndelige kvalitet kan ikke dekke folkets synd, fordi han bare er et menneske, selv ufullkommen. Løsningen vil komme fra Gud i Jesus Kristus.

Dan 9:21 *Jeg talte fremdeles i bønn, da mannen Gabriel, som jeg tidligere hadde sett i et syn, kom flyvende mot meg ved kveldsofferet.*

21a- Tiden som Gud har valgt for Gabriels besøk er den for kveldsofferet, det vil si tiden for det evige ofring av et lam som profeterer kveld og morgen om det fremtidige frivillige ofringen av Jesu Kristi fullkommen hellige og uskyldige legeme. Han vil dø korsfestet for å sone for syndene til hans eneste utvalgte som utgjør hans eneste sanne folk. Koblingen til åpenbaringen som vil bli gitt nedenfor, til Daniel, er derfor etablert.

Slutt på bønn: Guds svar

Dan 9:22 *Han lærte meg og talte med meg. Han sa til meg: Daniel, jeg er nå kommet for å åpne din forståelse.*

22a- Uttrykket "åpne din intelligens" betyr at inntil da var etterretning stengt. Engelen taler om emnet Guds frelsesplan som ble holdt skjult frem til tidspunktet for hans møte med Guds utvalgte profet.

Dan 9:23 *Da du begynte å be, gikk ordet ut, og jeg er kommet for å fortelle deg det; for du er elsket. Vær oppmerksom på ordet, og forstå visjonen!*

23a- *Da du begynte å be, kom ordet ut*

Himmelens Gud hadde organisert alt, møteøyeblikket i timen for det evige og engelen Gabriel utpeker Kristus ved "Ordet" slik Johannes vil gjøre i begynnelsen av sitt evangelium: Ordet ble *kjød*. Engelen kommer for å forkynne for ham «Ordet» som betyr at han kommer for å forkynne for ham Kristi komme profetert fra Moses i 5. Mos.18:15 til 19: Herren, *din Gud, skal reise deg opp blant deg, blant dine brødre, en profet som meg: du skal høre på ham!* Slik skal han svare på det du bad Herren din Gud på Horeb på stevnedagen, da du sa: *La meg ikke lenger høre Herren min Guds røst, og la meg ikke lenger se denne store ilden! for ikke å dø.* Herren sa til meg: *Det de har sagt er godt. Jeg vil reise opp for dem blant deres brødre en profet som deg, jeg vil legge mine ord i hans munn, og han skal tale til dem alt jeg befaler ham. Og hvis noen ikke hører på mine ord som han taler i mitt navn, da skal jeg holde ham ansvarlig.* Men den

profeten som har frekkhet til å tale i mitt navn et ord som jeg ikke har befalt ham å tale, eller som taler i andre guders navn, den profeten skal straffes med døden.

Denne teksten er grunnleggende for å forstå jødernes skyld i deres avslag på Messias Jesus fordi han oppfylte alle kriteriene som var profetert om hans komme. Tatt blant mennesker og formidler av det guddommelige ord, samsvarte Jesus med denne beskrivelsen, og miraklene han utførte vitnet om guddommelig handling.

23b- *for du er en elsket*

Hvorfor elsker Gud Daniel? Ganske enkelt fordi Daniel elsker ham. Kjærlighet er grunnen til at Gud skapte liv for frie skapninger foran ham. Det er hans behov for kjærlighet som har rettferdiggjort den svært høye prisen han må betale for å få den fra noen av hans jordiske skapninger. Og til prisen for hans død, som han må betale, vil de han velger bli hans evige følgesvenner.

23c- *Legg merke til ordet, og forstå synet!*

Hvilket ord er det, engelens ord eller det guddommelige "Ordet" skjult i Kristus? Det som er sikkert er at begge deler er mulige og komplementære fordi visjonen vil gjelde "Ordet" som vil komme i kjødet i Jesus Kristus. Å forstå budskapet er derfor av største viktighet.

70 ukers profetien

Dan 9:24 *Det er fastsatt sytti uker for ditt folk og for din hellige by, til å stoppe overtredelser og gjøre ende på synder, til å sone for misgjerning og til å bringe evig rettferdighet, til å besegle synet og profeten og til å salve. det aller helligste.*

24a- *Sytti uker er avskåret fra ditt folk og fra din hellige by*

Det hebraiske verbet "hatac" betyr i første betydning å kutte eller kutte ; og bare billedlig, "å bestemme eller fikse." Jeg beholder den første betydningen, fordi den gir mening til denne handlingen til Abraham som konkretiserer sin allianse med Gud gjennom et offer, i 1.Mos.15:10: *Abram tok alle disse dyrene, skar dem i midten og satte hver del en mot den andre; men han delte ikke fuglene .* Denne ritualen illustrerte alliansen mellom Gud og hans tjener. Dette er grunnen til at dette verbet "å skjære" vil få sin fulle betydning i "alliansen inngikk med mange i en uke" i vers 27. Disse "mange" er de nasjonale jødene til fordel for troen på den korsfestede Kristus. presentert først. Den andre interessen for dette verbet kuttet er at de 70 ukene av år i dette kapittel 9 er kuttet på "2300 kveld-morgen" i Dan.8:14. Og det kommer en lærdom fra denne kronologien som setter den kristne tro foran den jødiske tro. På denne måten lærer Gud oss at han i Jesus Kristus gir sitt liv for å tilby det som forløsning for enhver troende som er verdig hans frelse i hele menneskeheten. Den gamle pakt måtte forsvinne da Jesus utøste sitt blod for å bryte sin nye pakt med hele jordens utvalgte.

Daniels bok tar sikte på å lære om denne universelle frelsen ved å presentere oss for omvendelsene til Daniels samtidige konger; Nebukadnesar, mederen Darius og perseren Kyros.

Budskapet er en høytidelig advarsel som truer det jødiske folket og deres hellige by Jerusalem, som er gitt en frist på 70 uker. Også her gir koden til Ezé.4:5-6 én dag for ett år som varigheten representerer i alle 490 år. Daniel må

ha problemer med å forstå betydningen av en trussel mot byen hans som allerede er i ruiner.

24b- *å stoppe overtredelser og gjøre slutt på synder*

Tenk deg hva som gikk gjennom Daniels sinn når han hørte disse tingene da han nettopp hadde påkalt Gud i bønn om tilgivelse for sine synder og syndene til sitt folk. Han vil raskt forstå hva det er. Men vi selv forstår godt det guddommelige kravet som er uttrykt. Gud ønsker å oppnå fra sine utvalgte at han frelser, at de ikke lenger synder, at de gjør slutt på sine overtredelser av hans lover og dermed gjør slutt på synder i samsvar med det som vil bli skrevet av apostelen Johannes i 1 Johannes 3: 4: *Den som synder, overtrer loven, og synd er lovens overtredelse* . Dette målet er rettet til menn som må kjempe mot sin onde natur for ikke lenger å synde.

24c- *for å sone for urett og bringe evig rettferdighet*

For jøden Daniel fremkaller dette budskapet ritualen for «forsoningsdagen», en årlig festival der vi feirer fjerning av synder gjennom ofring av en geit. Dette typiske symbolet på synd representerte Hellas i Dan.8 og dets tilstedeværelse plasserte profetien i den åndelige atmosfæren på denne "forsoningsdagen". Men hvordan kan døden til en geit fjerne synder hvis døden til andre dyr som er ofret gjennom året ikke har lyktes i å fjerne dem? Svaret på dette dilemmaet er gitt i Heb.10:3 til 7: *Men minnet om synder fornyes hvert år ved disse ofrene; for det er umulig for blod fra okser og geiter å ta bort synder* . Derfor sa Kristus, da han kom inn i verden: *Offer og offer vil du ikke, men et legeme har du formet for meg ; Du har ikke tatt imot brennoffer eller ofre for synd. Da sa jeg: Se, jeg kommer (i bokrullen taler det om meg) for å gjøre, Å Gud, din vilje* . Forklaringene gitt av apostelen Paulus er veldig klare og logiske. Det følger at Gud har reservert for seg selv, i Jesus Kristus, arbeidet med soning for syndene som engelen Gabriel kunngjorde til Daniel. Men hvor var Jesus Kristus i denne ritualen for «forsoningsdagen»? Hans fullkomne personlige uskyld, som symbolsk gjorde ham til Guds påskelam som tar bort verdens synder, tok ansvaret for syndene til sine utvalgte symbolisert av forsoningsritualet. Lammet ble gjemt av bukken slik at lammet døde for bukken han hadde tatt vare på. Ved å akseptere hans død på korset for å sone for syndene til hans utvalgte, synder som han var ansvarlig for, ga Gud dem i Kristus det vakreste beviset på sin kjærlighet til dem.

24d- *og bringe evig rettferdighet*

Dette er den lykkelige konsekvensen av frelserens Messias død. Denne rettferdigheten som mennesket, siden Adam, ikke kunne frembringe, tilregnes de utvalgte, slik at gjennom deres tro på denne demonstrasjonen av guddommelig kjærlighet, ved ren nåde, kan Jesu Kristi fullkomne rettferdighet bli tilregnet dem, til å begynne med ... inntil slaget av tro overvinner synd. Og når dette forsvinner helt, sies det at Kristi rettferdighet blir gitt. Studenten blir som sin Mester. Det er på disse doktrinære grunnlagene at troen til Jesu apostler ble bygget. Før tid og mørke krefter forvandler dem, og utvider dermed den smale veien som Jesus Kristus lærte. Denne **rettferdigheten** vil bare være **evig** for de trofaste utvalgte, de som hører og svarer i lydighet til Guds rettferdige krav.

24.- *for å besegle visjonen og profeten*

Eller, slik at visjonen blir oppfylt ved utseendet til den annonserte profeten. Verbet segl henspiller på Guds segl som dermed gir til profetien og til profeten som vil presentere seg selv en fullstendig og udiskutabel guddommelig autoritet og legitimitet. Arbeidet som er i ferd med å bli fullført er forseglet med sitt guddommelige kongelige segl. Det symbolske tallet på dette seglet er "sju: 7". Den betegner også fylden som kjennetegner skaper-Guds og hans Ånds natur. Grunnlaget for dette valget er konstruksjonen av prosjektet hans over syv tusen år, som er grunnen til at han delte tiden inn i uker på syv dager som de syv tusen årene. Profetien om de 70 ukene gir altså en rolle til tallet (7), den levende Guds segl i Åp.7. Versene som følger vil bekrefte viktigheten av dette tallet "7".

24f- *og å salve Det Aller Helligste*

Dette er Den Hellige Ånds salvelse som Jesus vil motta ved dåpen. Men la oss ikke ta feil, duen som landet på ham fra himmelen hadde bare ett mål, det å overbevise Johannes om at Jesus virkelig var den annonserte Messias; himmelen vitner om ham. På jorden var Jesus alltid Kristus og i form av utvalgte spørsmål stilt til prestene, er hans undervisning i synagogen i en alder av 12 et bevis på dette. For hans folk, blant dem han ble født og oppvokst, var hans offisielle oppdrag å begynne ved hans dåp høsten år 26, og han skulle gi opp livet våren år 30. Tittelen Det Hellige av Hellige betegner med verdighet siden han legemliggjør i form av kjød den levende Gud som skremte hebreerne på Moses tid. Men det levende Allerhelligste hadde et materiell symbol på jorden; det aller helligste sted eller helligdom i Jerusalems tempel. Det var et symbol på himmelen, denne dimensjonen utilgjengelig for menneskeheten der Gud og hans engler står. Setet for guddommelig dom og stedet for hans trone, Gud som Dommer ventet på Kristi blod for å bekrefte tilgivelsen for synder til de utvalgte i løpet av de 6 årtusener som er satt til denne utvelgelsen. Jesu død oppfylte dermed den ultimate «forsoningsfesten». Tilgivelse er oppnådd og de eldgamle ofrene som er godkjent av Gud, har alle blitt bekreftet. Salvingen av Det Aller Helligste ble gjort på forsoningsdagen ved å sprinkle blodet fra bukken som ble drept på nådestolen, et alter plassert over arken som inneholdt Guds overtrådte bud. For denne handlingen, en gang i året, ble ypperstepresten autorisert til å trenge inn utenfor adskillelsens slør, inn i det aller helligste. Etter sin oppstandelse brakte Jesus således forsoningen av sitt blod til himmelen for å motta herredømme, legitimiteten til å frelse sine utvalgte ved å tilregne hans rettferdighet og retten til å fordømme ikke angrende syndere, inkludert onde engler og deres leder Satan, djevelen . Det Hellige, som også betegner himmelen, blodet som ble utgytt av Jesus på jorden, vil tillate ham, i Mikael, å drive ut djevelen og hans demoner fra himmelen, noe som er åpenbart i Åp.12:9. Dermed var feilen til det jødiske religiøse folket ikke å forstå den profetiske karakteren til den årlige "forsoningsdagen". De trodde feilaktig at dyreblodet som ble tilbudt i denne feiringen kunne validere et annet dyr som betyr utgytt i løpet av året. Mennesket skapt i Guds bilde; dyret produsert av jordlivet, hvordan kan vi rettferdiggjøre verdilikheter for de to artene?

Som Gud var Jesus Kristus selv salvelsens olje som Den Hellige Ånd, og da han steg opp til himmelen, bringer han med seg salvelsen av hans legitimitet vunnet på jorden.

Nøkkelen til beregninger

Dan 9:25 *Vit derfor og forstå! Fra den tiden da ordet erklærte at Jerusalem skulle gjenoppbygges til den salvede, til lederen, for syv uker og seksti uker siden, vil stedene og grøftene bli gjenopprettet, men i vanskelige tider.*

25a- *Vit dette da, og forstå!*

Engelen har rett i å invitere Daniel til oppmerksomhet fordi han tar for seg data som krever stor åndelig og intellektuell konsentrasjon; fordi det må gjøres beregninger.

25b- ***Fra den tiden da ordet kunngjorde at Jerusalem vil bli gjenoppbygd til den salvede, til lederen***

Denne delen av verset alene er av største betydning fordi den oppsummerer hensikten med visjonen. **Gud gir sitt folk som venter på deres Messias midler til å vite i hvilket år han vil presentere seg for dem**. Og dette øyeblikket da ordet kunngjorde at Jerusalem skal gjenoppbygges, må bestemmes i henhold til varigheten av de profeterte 490 årene. For dette dekretet om gjenoppbygging, i Esras bok, finner vi tre mulige dekretet ordnet suksessivt av tre persiske konger: Kyros, Dareios og Artaxerxes. Det viser seg at dekretet som ble opprettet av den siste i – 458, tillater kulminasjonen av de 490 årene i år 26 av vår tidsregning. Det vil derfor være dette dekretet fra Artaxerxes som skal beholdes med tanke på årstiden der det ble skrevet: våren ifølge Esd.7:9: *han forlot Babylon den første dagen i den første måneden, og han kom til Jerusalem kl. den første dagen i den femte måneden, var hans Guds gode hånd over ham*. Året for kongens befaling er gitt i Esra.7:7: *Mange av Israels barn, prester og levitter, sangere, dørvoktere og netinitter, kom også til Jerusalem i kong Artaxerxes' syvende år*.

Dekretets avgang er en kilde, Ånden mål for sin profeti, vårens påske hvor Jesus Kristus døde korsfestet. Beregningene vil lede oss til dette målet.

25c- *for syv uker og sekstito uker siden vil stedene og grøftene bli restaurert, men i vanskelige tider.*

Vi har i utgangspunktet 70 uker. Engelen fremkaller 69 uker; 7 + 62. De første 7 ukene kulminerer i tiden for gjenoppretting av Jerusalem og templet, i uheldige tider fordi jødene arbeider under den permanente motgangen til araberne som kom for å bosette seg i området som ble frigjort etter deres deportasjon. Dette verset fra Neh.4:17 beskriver situasjonen godt: *De som bygde muren, og de som bar eller lastet byrdene, jobbet med den ene hånden og holdt et våpen i den andre*. Dette er en detalj som er spesifisert, men den viktigste finnes i 70. ^{uke} regnet.

Den 70. uken

Dan 9:26 *Og etter de sekstito ukene skal en Salvet utryddes, og han skal ~~ikke ha noen etterfølger~~, ingenting for ham. Folket til en hersker som kommer, skal ødelegge byen og den hellige ~~helligdom~~, og deres ende skal komme som ved en flom. Det er bestemt at ødeleggelsene skal vare til slutten av krigen.*

26a- *Etter de sekstito ukene vil en Salvet bli avskåret*

Disse 62 ukene innledes med 7 uker, som betyr at det virkelige budskapet er "etter de 69 ukene" *vil en salvet en bli avskåret*, men ikke en hvilken som helst

salvet, den som på denne måten blir annonsert, legemliggjør selve den guddommelige salvelsen. Ved å bruke formelen " *a salvet* ", forbereder Gud det jødiske folk for deres møte med en vanlig mann, langt fra guddommelige begrensninger. I samsvar med sin lignelse om vinbøndene, presenterer Menneskesønnen, sønn av vingårdens Mester, seg for vinbøndene etter å ha sendt sine budbringere som gikk foran ham og som de mishandlet. Fra et menneskelig perspektiv er Jesus bare *en salvet* som presenterer seg etter andre salvede.

Engelen sa " *etter* " den totale varigheten på 69 uker, noe som indikerer den ⁷⁰ . Dermed leder engelens data, trinn for trinn, oss mot vårens påske i år 30 som vil finne sted midt i denne 70. ^{uke} av dag-år.

26b- *og han vil ikke ha noen etterfølger for ham*

Denne oversettelsen er desto mer illegitim ettersom forfatteren, L.Segond, spesifiserer i marginen at den bokstavelige oversettelsen er: ***ingen for ham*** . Og for meg passer den bokstavelige oversettelsen meg perfekt fordi den sier hva som egentlig skjedde på tidspunktet for hans korsfestelse. Bibelen vitner om at apostlene selv hadde sluttet å tro at Jesus var den forventede Messias fordi de, som resten av det jødiske folk, ventet på en krigermesias som skulle kaste romerne ut av landet.

26c- *Folket til en leder som vil komme, vil ødelegge byen og helligdommen*

Dette utgjør Guds svar på den observerte jødiske nasjonale vantroen: *ingen for ham* . Harme mot Gud vil definitivt bli betalt for ødeleggelsen av Jerusalem og dens falske *hellighet* ; fordi siden år 30 har det ikke vært mer *hellighet* på jødisk jord; helligdommen er ikke lenger ett. Til denne handlingen brukte Gud romerne, de som de jødiske religiøse lederne fikk Messias korsfestet gjennom, som ikke våget og ikke var i stand til å gjøre det selv, mens de visste, uten dem, å steine diakonen Stefanus «tre år og seks måneder " senere.

26d- *og dens ende vil komme som en flod*

Det var derfor i 70, at etter flere år med romersk beleiring, falt Jerusalem i deres hender, og fylt med ødeleggende hat, animert av guddommelig glød, ødela de febrilsk, som annonsert, byen og helligheten som ikke lenger var, *inntil* der var det *ikke lenger en stein igjen på en annen* slik Jesus hadde kunngjort før sin død i Matt.24:2: *Men han sa til dem: Ser dere alt dette? Sannelig sier jeg dere, det skal ikke være en stein igjen på en annen her som ikke vil bli revet ned .*

26. - *det er bestemt at ødeleggelsene skal være til slutten av* ^{krigen}

I Matt.24:6 sa Jesus: *Dere skal høre om kriger og rykter om kriger: pass på å ikke bli urolig, for disse ting må skje. Men det vil ikke være slutten ennå.* Etter romerne fortsatte krigene gjennom de to tusen årene av den kristne æra, og den lange fredstiden som vi har hatt siden slutten av andre verdenskrig er eksepsjonell, men programmert av Gud. Menneskeheten kan dermed produsere fruktene av sin perversjon til slutten av sine fantasier før den dødelig betaler prisen.

Men vi må ikke glemme når vi snakker om romerne at deres pavelige etterfølgelse vil forlenge den hedenske « *ødeleggerens* eller *desolatorens* » gjerninger, og der også til slutten av krigen mot de utvalgte av Kristus Gud.

Dan 9:27 *Han skal slutte en sterk pakt med mange i en uke , og i halve uken skal han la slaktoffer og matoffer opphøre; Og [det skal være] på fløyen til*

ødeleggelsens vederstyggeligheter og ja til en utryddelse (eller fullstendig ødeleggelse), og den skal brytes, [i henhold til] det som er blitt bestemt, på den øde [jorden] .

27a- *Han vil inngå en sterk allianse med mange i en uke*

Ånden profeterer opprettelsen av den nye *pakt* ; den er *solid* fordi den blir grunnlaget for den frelse som tilbys inntil verdens ende. Under begrepet mange retter Gud seg mot jødiske statsborgere, hans apostler og hans første jødiske disipler som vil inngå hans *pakt* i løpet av de siste **syv årene** av fristen gitt til den jødiske nasjonen for offisielt å akseptere eller avvise den korsfestede Messias. Det er denne pakten som er « *kuttet* » i vers 24 mellom Gud og de angrende jødiske synderne. Høsten 33, vil slutten av denne siste uken bli preget av denne andre urettferdige og avskyelige handlingen representert ved steiningen av Stefanus den nye diakonen. Hans eneste feil var å fortelle jødene sannheter som de ikke orket å høre, mens Jesus la sine ord i munnen. Jesus så en tilhenger av hans sak bli drept, og nedtegnet den offisielle nasjonale avvisningen av hans forbønn. Fra høsten år 33 ga de jødiske opprørerne næring til det romerske sinnet som ble tømt for en blokk på Jerusalem i år 70.

27b- *og i halve uken skal han la slaktofferet og ofringen opphøre*

Dette øyeblikket i midten eller *halvparten av uken* er våren 30 målrettet av profetien om de 70 ukene. Dette er øyeblikket da alle handlingene som er sitert i vers 24 er fullført: **Syndens ende, dens forsoning, profetens komme som oppfyller synet ved å etablere sin evige rettferdighet og salvelsen av den oppstandne Kristus som stiger opp til himmelen, seirende og Allmektige .** Messias' soningsdød nevnes her under aspektet av en konsekvens som den innebærer: det definitive opphøret av *dyreofre og ofringer som gjøres kveld og morgen i det jødiske tempelet*, men også fra morgen til kveld, for folkets synder. Jesu Kristi død gjør dyresymbolene som prefigurerte ham i den gamle pakt foreldet, og dette er den vesentlige endringen som ble forårsaket av hans offer. Rivningen av forhenget til templet som Gud utfører i det øyeblikket da Jesus går ut, bekrefter det definitive opphøret av jordiske religiøse ritualer, og ødeleggelsen av templet, i 70, forsterker denne bekreftelsen. I sin tur måtte de årlige jødiske høytidene, alle profetiske om hans komme, forsvinne; men i intet tilfelle, praktiseringen av den ukentlige sabbaten som får sin sanne betydning i denne døden: den profeterer den himmelske resten av det syvende årtusen som Jesus Kristus oppnår gjennom sin seier for Gud og sine sanne utvalgte som han tilregner hans fullkomne, evig rettferdighet sitert i vers 24.

Begynnelsen av denne « *uken* » med dager-år skjer høsten 26 med dåpen til Jesus som ble døpt av døperen Johannes.

27c- *Og [det skal være] på fløyen til ødeleggelsens vederstyggeligheter*

Beklager, men denne delen av verset er dårlig oversatt i L.Segond-versjonen fordi den ble feiltolket. Med hensyn til åpenbaringene gitt i Johannes Apokalypse, presenterer jeg min oversettelse av den hebraiske teksten som andre oversettelser bekrefter. Uttrykket " *på vingen* ", symbol på himmelsk karakter og herredømme, antyder et religiøst ansvar som direkte retter seg mot det pavelige Roma, som " *oppstår* " i Dan.8:10-11, og dets religiøse allierte i de siste dager. *Ørnevinger* symboliserer den suverene hevingen av den keiserlige tittelen, for

eksempel *løven med ørnevinger* som angår kong Nebukadnesar, eller av Gud selv, som bar på *ørnevingene* sitt hebraiske folk som han befridde fra egyptisk slaveri. Alle imperier har tatt i bruk dette symbolet på ørnen, inkludert, i 1806, Napoleon 1. som ble bekreftet av Apo.8:13, da de prøyssiske og tyske keiserne, den siste var diktatoren A.Hitler. Men siden den gang har USA også hatt denne keiserlige ørnen på dollaren til sin nasjonale valuta: dollaren.

Ånden forlater det forrige emnet og vender tilbake for å målrette sin favorittfiende: Roma. Etter Jesu Kristi jordiske oppdrag, er den målrettede aktøren for vederstyggelighetene *som forårsaker* jordens endelige øde, virkelig Roma hvis hedenske keiserlige fase nettopp har ødelagt Jerusalem i 70 i vers 26. Og handlingen med å begå " *ødeleggelsens vederstyggelighet* " vil fortsette i tid til verdens ende. Avskyelighetene, i flertall, kan derfor først og fremst tilskrives det keiserlige Roma, som vil forfølge de trofaste utvalgte ved å drepe dem i spektakulære «stadier» for å underholde det blodtørstige romerske folket, ting som vil opphøre i 313. Men en annen vederstyggelighet kommer deretter, og den består i å sette en stopper for praktiseringen av den syvendedags sabbat, 7. mars 321; denne handlingen kan fortsatt tilskrives Romerriket og dets keiserlige leder Konstantin ¹. Med ham kom Romerriket under de bysantinske keiserens herredømme. I 538 ^{begikk} på sin side keiser Justinian 1. en annen *vederstyggelighet* ved å etablere på sitt romerske sete det pavelige regime til Vigilius 1. og denne forlengelsen av *vederstyggelighetene* til verdens ende må da tilskrives denne fasen av paveloven som Gud har fordømt siden Dan.7. Vi husker at navnet " *lille horn* " angir de to dominerende fasene av Roma i Dan.7 og Dan.8. Gud ser i disse to påfølgende fasene bare kontinuiteten til det samme avskyelige arbeidet. Studiet av de foregående kapitlene har gjort det mulig for oss å identifisere de forskjellige typene avskyeligheter som dette verset tilskriver ham.

27d- *og inntil en utryddelse (eller fullstendig ødeleggelse) og den vil bli brutt*, [i henhold til] *det som er blitt bestemt, i det øde [land]*.

" ***Hun vil bli ødelagt*** [i henhold til] *det som er blitt forordnet* " og åpenbart i Dan.7:9-10 og Dan.8:25: *På grunn av sin fremgang og suksessen til sine lister vil han ha arroganse i sitt hjerte, han vil gjøre mange menn som levde fredelig, skal gå til grunne, og han skal reise seg mot høvdingen; men det vil bli ødelagt, uten anstrengelse fra noen hånd.*

Den hebraiske teksten tilbyr denne guddommelige tanken annerledes enn nåværende oversettelser.

Denne nyansen er basert på Guds prosjekt om å legge skylden til menneskene på planeten Jorden de bor på; hva Ap.20 lærer oss. La oss legge merke til det faktum at den falske kristne troen ignorerer dette guddommelige prosjektet som vil bestå i å utrydde mennesker fra jordens overflate, ved Kristi strålende gjenkomst. Ignorerer åpenbaringene gitt i Åpenbaringen 20, venter de forgjeves på opprettelsen av Kristi rike på jorden. Imidlertid er fullstendig ødeleggelse av overflaten planlagt her og i Rev.20. Gjenkomsten i herlighet av den seirende Kristus i all hans guddommelighet vil vende tilbake til jorden dens kaotiske utseende fra begynnelsen av historien beskrevet i 1. Mosebok 1. Gigantiske jordskjelv vil ryste den og den vil vende tilbake under navnet av grunn til sin kaotiske tilstand "formløs " og *tom* ", "tohu wa bohu", initial. Det vil ikke

være noen levende mann igjen på henne, men hun vil være djevelens *fengsel isolert på henne i tusen år* inntil timen for hans død.

På dette stadiet av studien må jeg gi tilleggsinformasjon angående først «70. uke» som nettopp har blitt studert. Dens oppfyllelse i profetiske dager-år er kombinert med en bokstavelig oppfyllelse. For takket være vitnesbyrdet fra en jødisk kalender, kjenner vi utformingen av påskeuken i år 30. Sentrum var en onsdagsaften på en og annen sabbat rettferdiggjort av den jødiske påsken som falt i det året på torsdag. Dermed kan vi fullstendig rekonstruere forløpet av denne påsken hvor Jesus døde. Arrestert tirsdag kveld, dømt i løpet av natten, ble Jesus korsfestet onsdag morgen klokken 9. Den utløper klokken 15.00. Før klokken 18.00 plasserte Josef av Arimatea liket i graven og rullet vekk steinen som lukket den. Påskesabbaten torsdag går over. Fredag morgen kjøper fromme kvinner krydder som de tilbereder i løpet av dagen for å balsamere Jesu kropp. På fredagskvelden klokken 18.00 begynner den ukentlige sabbaten, en natt går det en dag i hvile som er helliget av Gud. Og lørdag kveld klokken 18 begynner den første dagen i den sekulære uken. Natten går og ved det første lyset av daggry går kvinnene til graven i håp om å finne noen til å rulle vekk steinen. De finner steinen rullet bort og graven åpen. Når de går inn i graven, ser Maria Magdalena og Maria, Jesu mor, en engel sitte som forteller dem at Jesus er oppreist, engelen ber dem gå og advare sine brødre, hans apostler. Mens hun dveler i hagen, ser Maria Magdalena en mann kledd i hvitt som hun tar for en gartner; i utvekslingen kjenner hun igjen Jesus. Og her, en veldig viktig detalj som ødelegger en veldig utbredt tro, sier Jesus til Maria: "*Jeg er ennå ikke vendt tilbake til min Far*". Tyven som var på korset og Jesus selv kom ikke inn i paradiset, Guds rike, på samme dag som korsfestelsen deres, siden 3 hele dager senere har Jesus ennå ikke kommet tilbake til himmelen. Så kan jeg si i Herrens navn, la de som ikke har noe å si fra ham, være stille! For ikke å måtte lide latterliggjøring eller skam en dag.

Den andre tingen er å dra nytte av datoen – 458 som først markerer begynnelsen på de 70 ukene med dagår fastsatt for det jødiske folket som Gud ga to hovedtegn på identitet: sabbaten og omskjæring av kjødet.

I følge Rom.11 blir hedenske konvertitter som har inngått den nye pakt podet inn i den hebraiske og jødiske roten og stammen. Men grunnlaget for den nye alliansen er rent jødisk, og Jesus gjorde et poeng av å minne om dette i Johannes 4:22: *Du tilber det du ikke kjenner; vi tilber det vi vet, fordi frelsen kommer fra jødene*. I dag får dette budskapet en levende relevans fordi Jesus adresserer det til falskt omvendte hedninger i alle tider. For bedre å ødelegge dem, presset djevelen dem til å hate jødene og deres allianse; som vendte dem bort fra Guds bud og hans hellige sabbat. Vi må derfor rette opp denne feilen og **se på den nye pakt med en jødisk identitet**. Apostlene og de nye konverterte jødiske disiplene er disse "*mange*" som inngår *en solid allianse med Jesus*, i Dan.9:27, men deres base forblir jødisk, de er også bekymret for begynnelsen av perioden med de "*70 ukene*" gitt av Gud til den jødiske nasjonen for å akseptere eller forkaste standarden for den nye pakt basert på det menneskelige blodet frivillig utgytt av

Jesus Kristus. I deduksjon fra disse resonnementene blir datoen – 458 begynnelsen på “2300-aften-morgenen” i Dan.8:14.

På slutten av denne lange profetiske varigheten, 2300 år, måtte tre ting opphøre ifølge Dan.8:13.

- 1- det evige prestedømmet
- 2- den ødeleggende synden
- 3- forfølgelsen av hellighet og hæren.

De tre tingene er identifisert:

- 1- pavens evigvarende jordiske prestedømme
- 2- resten av den første dagen omdøpt: søndag.
- 3- Forfølgelsen av kristen hellighet og helgener, borgere av himmelriket.

Disse endringene hadde som mål å:

- 1- Gjenopprett til Jesus Kristus hans hellige evige celestiale prestedømme.
- 2- Gjenopprett hele den guddommelige loven inkludert den 7. dagen ^{sabbatshvile}
- 3- Se en slutt på forfølgelsene av kristen hellighet og helgener.

Beregningen foreslått for "2300 kveld-morgen" fra datoen - 458, slutten av denne varigheten slutter våren 1843: $2300 - 458 = 1842 + 1$. I denne beregningen har vi 1842 hele år som vi må legge til +1 for å betegne våren ved begynnelsen av året 1843 hvor den profeterte "2300 kveld-morgen" slutter. Denne datoen markerer begynnelsen på en retur av Guds inngripen, som dermed ønsker å frigjøre sine sanne helgener fra de religiøse løgnene som er arvet fra den romersk pavelige katolisismen i 1260 år. Ved å ta initiativ til å skape en åndelig oppvåkning i USA hvor protestanter har funnet tilflukt, inspirerer Ånden William Miller til en interesse for profetien i Daniel 8:14 og to påfølgende foreslåtte datoer kunngjør Jesu Kristi gjenkomst, den første for våren 1843, den andre for høsten 1844. For ham betyr renselsen av helligdommen at Jesus kommer tilbake for å rense jorden. Etter to skuffelser på de planlagte datoene gir Ånden et tegn til de mest utholdende som deltok i de to trosprøvene. En himmelsk visjon ble mottatt om morgenen den 23. oktober 1844 av en av de hellige som krysset markene. Himmelen åpnet seg for en scene som viser Jesus Kristus som yppersteprest som forrettet i den himmelske helligdommen. I synet gikk han fra det hellige til det aller helligste. Etter 1260 år med mørke, kom Jesus Kristus på nytt med sine trofaste, sortert etter de to påfølgende prøvelsene.

- 1- **Gjenopptakelsen av det evige**. Det er derfor gjennom denne visjonen at Gud offisielt tok tilbake kontrollen over sitt evigvarende celestiale prestedømme den 23. oktober 1844.
- 2- **Sabbatens gjenkomst**. I samme måned begynte en annen av de hellige å holde den syvendedags sabbaten, etter et besøk fra fru Rachel Oaks som ga ham en brosjyre fra kirken hennes: "Syvendedagsbaptistene." En etter en, over tid, vedtok også de hellige som ble valgt ut av de to testene den syvendedags sabbaten. Dette er hvordan Gud satte en stopper for den ødeleggende synden som ble etablert av det hedenske Roma, men legalisert av det pavelige Roma under navnet "Søndag".

- 3- **Stoppe forfølgelsene**. Det tredje emnet gjaldt hellighet og kristne forfulgt i 1260 år. Og der igjen, i 1843 og 1844, hersket religiøs fred overalt i den vestlige verden som var berørt av profetien. Dette er fordi det revolusjonære Frankrike med sin giljotin stilnet de ansvarlige for de religiøse overgrepene som ble begått. Så etter de siste blodige årene med straffen for religiøse *horkarler* i henhold til Apo.2:22-23, på slutten av de 1260 årene startet i 538, datoen knyttet til fjerningen av det *evige* ved etableringen av det pavelige regimet, dvs. i 1798 hersker den religiøse freden. Og den etablerte samvittighetsfriheten lar de hellige tjene Gud i henhold til deres valg og deres kunnskap om at Gud vil øke. I 1843 *ble hellighet og de helliges hær*, disse innbyggerne i himmelriket utvalgt av Jesus Kristus, blir ikke lenger forfulgt, slik profetien i Daniel 8:13-14 kunngjorde.

Alle disse opplevelsene ble organisert og veiledet av den allmektige Gud som i total usynlighet veileder menneskenes sinn slik at de gjennomfører hans planer, hele hans program, til verdens ende når hans utvalg av utvalgte vil ha avsluttet. Det kommer frem av alt dette at mennesket ikke velger å hedre sabbaten og dens lys, det er Gud som gir ham disse tingene som tilhører ham som et tegn på hans godkjennelse og hans virkelige kjærlighet til ham som Ezé lærer. .20:12 -20: *Jeg ga dem også mine sabbater som et tegn mellom meg og dem, for at de skulle kjenne at jeg er Herren som helliger dem...Hellig mine sabbater, og for at de kan være mellom meg og dere ett tegn hvorved det er kjent at jeg er Herren din Gud*. Fordi det er han som leter etter sine tapte sauer, la oss være sikre på at ingen folkevalgt vil gå glipp av kallet.

I Dan.8, i det unike svaret som Gud gir i vers 14 på spørsmålet i vers 13, passer ordet "*hellighet*" perfekt fordi hellighet generelt angår alt som er Guds eiendom og som særlig berører ham. Dette var tilfellet med hans *evige* himmelske presteskap, hans *helliggjorte sabbat* fra verdens grunnvoll ble dagen etter skapelsen av Adam, og *hans hellige*, hans trofaste utvalgte.

Erfaringene som er profetert i Daniel 8:13-14 ble oppfylt mellom 1843 da det guddommelige dekretet trådte i kraft og høsten 1844, begge basert på forventningen om Jesu Kristi gjenkomst på disse datoene, og derfor stole på ideen om ved Jesu Kristi ankomst, ga samtidige av denne erfaringen deltakerne som fulgte disse forventningene navnet "adventist", fra det latinske "adventus" som nettopp betyr "advent". Vi vil finne denne "adventistiske" opplevelsen i kapittel 12 i denne Daniels bok, hvor Ånden vil understreke viktigheten av denne siste formaliserte "pakten".

Daniel 10

Dan 10:1 *I det tredje år av Kyros, kongen av Persia, ble et ord åpenbart for Daniel, som hette Beltsasar. Dette ordet, som er sant, kunngjør en stor ulykke. Han lyttet til dette ordet, og han forsto visjonen.*

1a- *I det tredje året til Kyros, kongen av Persia, ble et ord åpenbart til Daniel, som ble kalt Beltesasar*

Kyros 2 har regjert siden – 539. Datoen for synet er derfor – 536.

1b- *Dette ordet, som er sant, forkynner en stor ulykke.*

Denne termen, *stor ulykke*, kunngjør massakren i stor skala.

1c- *Han lyttet til dette ordet, og han forsto synet.*

Hvis Daniel forsto meningen, vil vi også forstå den.

Dan 10:2 *På den tiden sørget jeg, Daniel, i tre uker.*

Denne personlige *sorgen* som berører Daniel, bekrefter begravelsen av massakren som vil bli utført når den store ulykken som ble kunngjort finner sted.

Dan 10:3 *Jeg spiste ikke noe delikatesse, verken kjøtt eller vin kom inn i min munn, og jeg salvet mig heller ikke før de tre ukene var til ende.*

Denne forberedelsen av Daniel som søker økt hellighet profeterer den dramatiske situasjonen som engelen vil profetere i Dan.11:30.

Dan 10:4 *På den tjuelfjerde dag i den første måned var jeg ved den store elv Hiddekel.*

Hiddékel har navnet Tiger på fransk. Dette er *elven* som vannet Mesopotamia med Eufrat som krysset og vannet den kaldeiske byen *Babylon* på grunn av kong Nebukadnesars straffede stolthet. Daniel kunne ikke forstå det, men denne oppklaringen var ment for meg. For det var først i 1991 at jeg gjorde kjent de sanne forklaringene til Daniel 12 der **Tigris -elven** vil spille rollen som en " **tiger** " som spiser menneskesjeler. En trosprøve illustreres ved dens farefulle kryssing. Bare de utvalgte kan krysse den og fortsette sin reise med Jesus Kristus. Det er igjen, et bilde kopiert fra hebreernes kryssing av Rødehavet, en umulig og dødelig kryssing for egyptiske syndere. Men den som Daniel 12 fremkaller, velger de siste utvalgte "adventistene" hvis misjon vil fortsette til Kristi gjenkomst. De siste av dem vil oppleve den siste **store ulykken** , dens ekstreme form som vil kreve Kristi inngripen i en mektig og strålende frelsende og hevnjerrig gjenkomst.

Den første ulykken som ble kunngjort for Daniel, er nevnt i Dan.11:30. Det gjelder det jødiske folk i antikken, men en annen lignende *ulykke* vil bli kunngjort ved et analogt bilde i Åp.1. Dette vil bli oppnådd etter den tredje verdenskrig der *en tredjedel av mennene vil bli drept* . Og denne konflikten er presentert i Åp.9:13 til 21 av symboler, men den er utviklet i klartekst i denne boken av Daniel på slutten av kapittel 11 i vers 40 til 45. Slik at vi vil finne suksessivt, i dette kapittelet 11, jødernes store ulykke, deretter i Dan.12:1, den store ulykken som vil ramme de utvalgte av kristendommen og de trofaste jødene i endetiden som vil konvertere til Kristus. Denne ulykken er nevnt der under begrepene "tider" av *trøbbel*» og hovedfokuset vil være praktiseringen av den gudhelligede sabbaten.

Sammenligning av de to visjonene om de forutsagte katastrofene

1- Til barna til Daniels folk i den gamle pakt: Dan.10:5-6.

2- Til barna til Daniels folk i den nye pakt: Åp.1:13-14.

For fullt ut å forstå interessen vi må gi til disse to ulykkene, må vi forstå at selv om de følger hverandre i tid, er den første en type som profeterer den andre, som vil være rettet mot Jesu Kristi gjenkomst, den siste trofaste. Guds barn av typen Daniel og hans tre følgesvenner. Etter tiår med fred, etterfulgt av en forferdelig og fryktelig destruktiv atomkrig, vil hviledagen på romersk søndag bli pålagt av den universelle regjeringen organisert av de overlevende fra katastrofen. Så igjen vil døden komme for å true livet til de trofaste utvalgte, som i Daniels, Hananias, Misjaels og Asarjas dager; og som i "Makkabeernes" tid i -168, som ulykken **kunngjorde** i dette kapittelet av Daniel sikter mot; og til slutt forblir de siste adventistene trofaste til den syvendedags sabbaten i 2029.

Men før denne siste prøvelsen, vil den lange pavelige regjeringen på 1260 år allerede ha ført til at mengder av skapninger dør i Guds navn.

Oppsummert, forståelsen av budskapet levert av denne visjonen gitt til Daniel vil tillate oss å forstå betydningen av den han gir til Johannes i Åp.1:13 til 16.

Dan 10:5 *Og jeg løftet mine øine og så, og se, der var en mann kledd i lin og hadde et belte av gull fra Ufas om sine lender.*

5a- *det var en mann kledd i lin*

Et rettferdighetsverk symbolisert ved lin vil bli utført av Gud gjennom et menneske. I bildet som beskrives, ser Gud ut til den greske kongen Antiochos 4 kjent som Epifanes. Han vil være jødernes forfølger mellom – 175 og – 164, varigheten av hans regjeringstid.

5b- *med et gullbelte av Ufas på lendene*

Plassert på nyrene, betegner beltet tvungen sannhet. Dessuten kommer gullet som det er laget av, fra Ufas, som i Jer.10:9 retter seg mot sin hedenske avgudsbruk.

Dan 10:6 *Hans kropp var som krysolitt, hans ansikt lyste som lyn, hans øyne var som ildflammer, hans armer og hans føtter var som polert kobber, og lyden av hans røst var som lyden av lyd fra en mengde.*

6a- *Kroppen hans var som krysolitt*

Gud er forfatteren av visjonen, men han kunngjør at en hedensk gud kommer, derav dette strålende overnaturlige aspektet.

6b- *ansiktet hans lyste som lyn*

Den greske identiteten til denne Gud er bekreftet. Dette er Zevs, den greske guden til kong Antiochos 4. Lyn er symbolet på den olympiske guden Zevs; guden til de olympiske gudene i gresk mytologi

6c- *øynene hans var som ildflammer*

Han vil ødelegge det han ser på og ikke godkjenner; hans øyne vil være rettet mot jødene i henhold til Dan.11:30: ... *han skal se på dem som har forlatt den hellige pakt*. Ulykke kommer ikke uten grunn, frafall gjør folk urene.

6d- *armene og føttene hans så ut som polert messing*

Bøddelen som vil bli sendt av Gud, vil være like syndig som sine ofre. Hans destruktive handlinger symbolisert ved hans messingarmer og føtter er symbolet på gresk synd i statuen av Dan.2.

6.- *og lyden av hans røst var som lyden av en mengde*

Den greske kongen vil ikke handle alene. Han vil ha bak og foran seg en mengde soldater like hedenske som ham selv for å adlyde hans ordre.

Høydepunktet og klimakset av denne profetiske kunngjøringen vil nås i timen for Dans oppfyllelse 11:31: *Tropper vil dukke opp på hans kommando; de skal vanhellige helligdommen, festningen, de skal gjøre slutt på det evige offer-, og de skal sette opp ødeleggerens vederstyggelighet*. For bibelsk ærlighet strøk jeg over ordet offer som ikke er skrevet i den hebraiske teksten, fordi Gud har sørget for de " evige " to forskjellige påfølgende roller i den gamle pakt og i den nye. I oldtiden består det i å ofre et lam om kvelden og morgenen som brennoffer. I novellen betegner den Jesu Kristi himmelske forbønn som minner om hans offer for å gå i forbønn for de utvalgte bønner. I denne sammenhengen til Dan.11:31, den gamle pakt, vil den greske kongen gjøre slutt på de evige ofringene av

Moseloven. Dermed er det bare konteksten til den tiden den fremkalles som avgjør tolkningen av tjenesten med evig forbønn til en jordisk prest eller den himmelske yppersteprest: Jesus Kristus. Det *evige* er derfor knyttet til en menneskelig tjeneste eller, sekundært og definitivt, til Jesu Kristi guddommelige celestiale tjeneste.

Dan 10:7 *Jeg, Daniel, så synet alene, og de menn som var med meg, så det ikke, men de ble veldig redde og flyktet og gjemte seg.*

7- Denne kollektive frykten er bare det svake bildet av gjennomføringen av visjonen. For på dagen for det forutsagte blodbadet, ville de rettferdige gjøre klokt i å flykte og gjemme seg, selv om det var i jordens buk.

Dan 10:8 *Jeg ble alene igjen og så dette store syn; kreftene mine sviktet meg, ansiktet mitt endret farge og ble nedbrutt, og jeg mistet all kraft.*

8a- Gjennom sine følelser fortsetter Daniel å profetere konsekvensene av ulykken som vil komme.

Dan 10:9 *Jeg hørte lyden av hans ord; og da jeg hørte lyden av ordene hans, falt jeg lamslått, med ansiktet ned på bakken.*

9a- På ulykkens dag vil stemmen til den forfølgende kongen forårsake de samme skremmende virkningene; knærne vil kollideres og beina vil bøye seg, ute av stand til å bære kroppene som vil falle til jorden.

Dan 10:10 *Og se, en hånd rørte ved meg og ristet mine knær og hender.*

10a- Heldigvis for ham er Daniel bare profeten som er ansvarlig for å kunngjøre for sitt folk at denne **store ulykken kommer**, og han er ikke selv utsatt for Guds rettferdige vrede.

Dan 10:11 *Da sa han til mig: Daniel, elskede mann, gi akt på de ord jeg vil tale til dig, og stå der hvor du er! for nå er jeg sendt til deg. Da han hadde talt slik til meg, sto jeg skjelvende.*

11a- *Daniel, elskede mann, legg merke til de ordene jeg vil tale til deg, og stå der du er*

En elsket av Gud har ingen grunn til å frykte hans himmelske inngrep. Guds vrede er mot onde og grusomme aggressive opprørske syndere. Daniel er det motsatte av disse menneskene, han må bli stående fordi det er selve tegnet på skjebneforskjellen som til slutt vil tilfalle de utvalgte. Selv når de ligger i jordisk døds støv, vil de bli vekket og satt på beina igjen. De ugudelige vil legge seg ned og de ugudelige vil bli vekket for at den endelige dommen skal tilintetgjøres for alltid. Engelen spesifiserer "på stedet der du er". Og hvor er han? I naturen på bredden av elven "Hiddekel", på fransk, Eufrat, som vil utpeke det kristne Europa til den nye alliansen i Åpenbaringen. Den første leksjonen er at mennesket kan møte Gud hvor som helst og bli velsignet av ham der. Denne leksjonen omstøter de avgudsdyrkende fordommene om at for mange mennesker kan Gud bare møtes i kirker, hellige bygninger, templer, altere, men her er det ingenting av det. På sin tid vil Jesus fornye denne leksjonen som sier i Johannes 4:21 til 24: *Kvinne, Jesus sa til henne, tro meg, timen kommer da det verken vil være på dette fjellet eller i Jerusalem at du skal tilbe Faderen . Du forguder det du ikke vet; vi tilber det vi vet, fordi frelsen kommer fra jødene. Men timen kommer, og er allerede kommet, da de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet; for dette er de tilbedere*

som Faderen krever. Gud er Ånd, og de som tilber ham, må tilbe ham i ånd og sannhet.

Den andre leksjonen er mer subtil, den er basert på elven Hiddekel fordi Ånden har planlagt å åpne forståelsen av boken hans bare for hans siste trofaste tjenere hvis erfaring og testen som deres utvelgelse utføres ved er illustrert av bildet av den farefulle kryssingen av elven Hiddékel på fransk, tigeren, som dyret med dette navnet, også i troens prøve, eter av menneskers sjeler.

11b- *for nå er jeg sendt til dere. Da han hadde talt slik til meg, sto jeg skjelvende.*

Møtet er ikke lenger en visjon, det forvandles til en dialog, en utveksling mellom to Guds skapninger, den ene kommer fra himmelen, den andre er fortsatt fra jorden.

Dan 10:12 *Han sa til meg: Daniel, vær ikke redd; for fra den første dag du satte ditt hjerte til å forstå og ydmyke deg for din Gud, ble dine ord hørt, og det er på grunn av dine ord jeg kommer.*

På hele dette verset har jeg bare én ting å si. Hvis du skulle miste hukommelsen, husk i det minste dette verset som forteller oss hvordan vi kan behage vår skaper-Gud.

Verset er et eksempel i sitt slag; en logisk sekvens basert på det faktum at hver årsak har sin virkning hos Gud: tørsten etter forståelse ledsaget av sann ydmykhet blir hørt og oppfylt.

Her begynner en lang åpenbaring som ikke vil ende før slutten av Daniels bok, den i kapittel 12 .

Dan 10:13 *og herskeren over riket Persia stod meg imot i en og tyve dager; men se, Mikael, en av de øverste lederne, kom meg til hjelp, og jeg ble der hos kongene i Persia.*

13a- *og lederen av kongeriket Persia gjorde motstand mot meg i tjueen dager*

Engelen Gabriel bistår Perserkongen Kyros 2 og hans oppdrag for Gud består i å påvirke hans avgjørelser, slik at handlingene som er tatt ikke motsetter seg hans store prosjekt. Eksemplet på denne svikten til engelen beviser at Guds skapninger virkelig er frie og uavhengige og derfor ansvarlige for alle deres valg og gjerninger.

13b- *men se, Mikael, en av de øverste lederne, kom meg til hjelp*

Det avslørte eksemplet lærer oss også at i tilfelle virkelig nødvendighet kan " en av hovedlederne, Michael ", gripe inn for å tvinge frem avgjørelsen. Denne overlegne hjelpen er guddommelig hjelp siden Michael mener: "Hvem er som Gud". Det er han som skal komme til jorden for å bli inkarnert i Jesus Kristus. I himmelen var han for englene representasjonen av Guds Ånd med dem. I dette tilfellet kan uttrykket " en av hovedlederne " legitimt overraske oss. Vel, dette er ikke overraskende, for ydmykheten, mildheten, delingen og kjærligheten som Jesus vil vise på jorden, ble allerede satt ut i livet i hans himmelske liv med hans trofaste engler. Himmelske lover er de han demonstrerte under sin jordiske tjeneste. På jorden ble han tjener for sine tjenere. Og vi lærer at i himmelen gjorde han seg lik andre hovedengler.

13c- *og jeg ble der sammen med kongene i Persia*

Herredømmet til dynastiet av persiske konger vil derfor fortsette en stund frem til gresk herredømme.

Dan 10:14 *Nå kommer jeg for å vise deg hva som skal skje med ditt folk i fremtiden; for visjonen angår fortsatt den tiden.*

14a- Inntil verdens ende vil Daniels folk være bekymret, i den gamle som i den nye pakt, fordi hans folk er Israel som Gud frelser fra egyptisk synd, fra Adams synd ved Jesus Kristus og synden. etablert av Roma i kristendommen renses av Jesu blod.

Hensikten med åpenbaringen som engelen brakte til Daniel, er å advare folket hans om tragediene som kommer. Daniel kan allerede forstå at det som er åpenbart for ham ikke lenger angår ham personlig, men han er også sikker på at denne læren vil være nyttig i fremtiden for hans folks tjenere og derfor for alle dem som Gud henvender dem til og bestemmer dem gjennom. ham.

Dan 10:15 *Mens han talte disse ord til meg, så jeg mot jorden og tiet.*

15a- Johannes har fortsatt i tankene det forferdelige synet om ulykken og han prøver å konsentrere seg om å høre det han hører, han tør ikke lenger løfte hodet for å se på den som snakker til ham.

Dan 10:16 *Og se, en som lignet menneskenes barn rørte ved mine lepper. Jeg åpnet munnen og talte og sa til ham som stod foran meg: Min herre, synet har fylt meg med frykt, og jeg har mistet all kraft.*

1a- *Og se, en som så ut som menneskesønnene, rørte ved mine lepper*

Mens det forferdelige synet var et uvirkelig fiksjonsbilde skapt i Daniels sinn, tvert imot presenterer engelen seg selv i menneskelig form identisk med det jordiske mennesket. For det første ble også han skapt i Guds bilde, men i et himmellegeme fri fra jordiske lover. Hans himmelske natur gir ham tilgang til begge dimensjoner ved å ha en aktiv kapasitet i hver. Han tar på Daniels lepper som kjenner denne berøringen.

Dan 10:17 *Hvordan kan min herres tjener tale til min herre? Nå svikter kreftene meg, og jeg har ikke lenger pust.*

17a- For det rent jordiske mennesket er situasjonen en helt annen, jordiske lover er pålagt og frykt har fått ham til å miste kreftene og pusten.

Dan 10:18 *Da rørte han som så ut som en mann ved meg igjen og styrket meg.*

18a- Med mild insistering klarer engelen å gjenopprette styrken til Daniel ved å roe ham ned.

Dan 10:19 *Da sa han til meg: Frykt ikke, elskede mann, fred være med dig! mot mot! Og mens han talte til meg, fikk jeg styrke og sa: La min herre tale, for du har styrket meg.*

19a- Et budskap om fred! Identisk med den som Jesus vil henvende seg til sine disipler! Ingenting er som å berolige et skremt sinn. Ordene mot, mot, hjelper ham å trekke pusten og gjenvinne kreftene.

Dan 10:20 *Han sa til meg: Vet du hvorfor jeg er kommet til deg? Nå vender jeg tilbake for å kjempe mot herskeren over Persia; og når jeg går, se, herskeren over Javan kommer.*

20a- *Nå vender jeg tilbake for å kjempe mot lederen av Persia*

Denne lederen av Persia er Kyros 2 den store, som Gud betrakter som sin salvede; som ikke hindrer ham i å måtte kjempe mot ham for å lede sine avgjørelser i hans retning.

20b- *og når jeg går, se, herskeren over Javan kommer*

Når engelen forlater Kyros 2, vil et angrep fra datidens greske leder åpne for den økende fiendtligheten mellom de to persiske og greske dominansene.

Dan 10:21 *Men jeg vil gjøre kjent for dere det som er skrevet i sannhetens bok. Ingen hjelper meg mot disse, bortsett fra Michael, lederen din.*

21a- Denne åpenbaringen som Daniel vil motta kalles sannhetens bok. I dag i 2021 kan jeg bekrefte oppfyllelsen av alt som er åpenbart deri, for dens forståelse er fullt ut gitt av den udødelige Ånd til vår leder Michael, for Daniel i den gamle pakt og for meg, i den nye pakt, siden Jesus Kristus hevder dette navnet for å dømme demonene som fortsatt er aktive frem til hans strålende gjenkomst.

Daniel 11

Merk følgende ! Til tross for endringen av kapittel, fortsetter diskusjonen mellom engelen og Daniel i kontinuitet med siste vers i kapittel 10 .

Dan 11:1 *Og jeg, i mederen Darius' første år, var med ham for å hjelpe og støtte ham.*

1a- Laget av Gud for å leve evig, forteller engelen som taler til Daniel at han hjalp og støttet Darius, den medianske kongen, som erobret Babylon i en alder av 62 og som fortsatt regjerte i Dan.6. Denne kongen elsket Daniel og hans Gud, men fanget satte han livet i fare ved å levere ham til løvene. Så det var han som grep inn for å lukke løvenes munn og redde livet hans. Det var derfor også han som hjalp denne kong Darius til å forstå at Daniels Gud er den eneste sanne Gud, skaperen av alt som er, som lever og at det ikke finnes noen som ham.

Dan 11:2 *Nå vil jeg gjøre deg kjent med sannheten. Se, det vil fortsatt være tre konger i Persia. Den fjerde vil samle mer rikdom enn alle de andre; og når han er mektig i sin rikdom, vil han reise alle mot riket Javan.*

2a- *Nå skal jeg gjøre deg kjent med sannheten*

Sannheten er kjent bare for den sanne Gud og det er navnet som Gud gir seg selv i sitt forhold til sine siste utvalgte i Kristus i henhold til Åp.3:14. Sannheten er ikke bare den guddommelige lov, dens ordinanser og dens bud. Den omfatter også alt som Gud nøye planlegger og lar utføres på sin tid. Vi oppdager bare hver dag i livet vårt, en del av dette flotte programmet der vi går frem til slutten av livet vårt og kollektivt, til slutten av det endelige spareprosjektet som vil se de utvalgte få tilgang til evigheten.

2b- *Se, det vil fortsatt være tre konger i Persia*

1. konge etter Kyros 2: Kambyses 2 (– 528 – 521) slakter sønnen Bardiya med kallenavnet ^{Smerdis} av grekerne.

2. konge: den falske Smerdis, den magiske Gaumâta-raneren av navnet Smerdis regjerer bare i ^{kort} tid.

3. konge: Darius 1. ^{den} persiske (– 521 – 486) sønn av Hystape .

2c- *Den fjerde vil samle mer rikdom enn alle de andre*

4. konge: Xerxes 1. (– 486 – 465). Like etter ham ^{vil Artaxerxes I} regjere og befri alle jødiske fanger *i det syvende året* av hans regjeringstid, om våren – 458 ifølge Esd.7:7-9.

2d- *og når han er mektig ved sin rikdom, vil han reise alt mot riket Javan*

Xerxes I ^{undertrykte} og pasifiserte det opprørte Egypt, så førte han krig mot Hellas, invaderte Attika og ødela Athen. Men han ble beseiret ved Salamis i – 480. Hellas vil beholde herredømmet over sitt territorium. Og den persiske kongen forble i Asia, og satte likevel i gang angrep som beviste hans ønske om å erobre Hellas.

Dan 11:3 Men det skal stå fram en mektig konge, som skal herske med stor makt og gjøre alt han vil.

3a- Beseiret på sitt territorium ^{vil} den jagede persiske kongen Xerxes I ende opp med å dø, myrdet av to av hans store menn. Han ble beseiret av en ung mann som han på villedende måte hadde hånet. Hellas valgte som sin konge, Alexander den store, en ung makedoner på 20 år (født i – 356, regjerte i – 336, – døde i – 323). Profetien nevner ham som grunnleggeren av det tredje ^{riket} av statuen av Dan.2, tredje dyr av Dan.7 og andre dyr av Dan.8.

Dan 11:4 *Og når han er opphøyet, skal hans rike brytes i stykker og splittes mot himmelens fire vinder; det vil ikke tilhøre hans etterkommere, og det vil heller ikke være så mektig som det var, for det vil bli revet, og det vil gå over til andre enn til dem.*

4a- Vi finner der den nøyaktige definisjonen gitt på det store knuste hornet til den greske geiten i Dan.8:8 og dens forklaring av vers 22: *De fire hornene som reiste seg for å erstatte dette knuste hornet, disse er fire riker som vil oppstå fra denne nasjonen, men som ikke vil ha like mye styrke .*

Jeg husker hva de "fire store hornene" representerer.

1. ^{horn} : det greske Seleucid-dynastiet grunnlagt i Syria av Seleucus 1. ^{Nicator}

2. horn: det greske Lagid-dynastiet grunnlagt i Egypt av Ptolemaios ^ILagos .

3. horn: det greske dynastiet grunnlagt i Trace av Lysimachus .

4. ^{horn} : det greske dynastiet grunnlagt i Makedonia av Cassandra

Dan 11:5 *Kongen i sør skal bli sterk. Men en av hans ledere skal være sterkere enn ham og herske; hans herredømme vil være mektig.*

5a- *Kongen i sør skal bli sterk*

Ptolemaios I Soter Lagos -383 -285 konge av Egypt eller "konge av sør".

5b- *Men en av hans ledere skal være sterkere enn ham og herske; hans herredømme vil være mektig.*

Seleukos 1. Nikator –312–281 konge av Syria eller «konge av nord».

Dan 11:6 *Etter noen år skal de inngå en allianse, og datteren til kongen i sør skal komme til kongen i nord for å gjenopprette harmonien. Men hun vil ikke beholde*

sin arms styrke, og han vil ikke gjøre motstand, verken han eller hennes arm; hun skal bli utfridd sammen med dem som brakte henne, med hennes far og med den som var hennes støtte på den tiden.

6a- Profetien hopper over regjeringen til Antiochos 1. (-281-261), den andre "kongen av nord" som innledet den første "syriske krigen" (-274-271) mot "kongen av sør" Ptolemaios 2. Filadelphus (-282 -286). Så kommer den 2. "Syriske krigen" (-260 - 253) som motsetter egypterne den nye "nordens konge" Antiochos 2 Theos (-261 - 246).

6b- *Etter noen år vil de alliere seg, og datteren til kongen i sør vil komme til kongen i nord for å gjenopprette harmoni.*

Skabrøs oppførsel begynner. For å gifte seg med Berenice, skiller Antiochos 2 seg fra sin legitime kone ved navn Laodike. Faren følger datteren og blir hos henne hjemme hos svigersønnen.

6c- *Men hun vil ikke beholde sin arms styrke, og han vil ikke gjøre motstand, verken han eller hennes arm; hun skal bli utfridd sammen med dem som brakte henne, med hennes far og med den som var hennes støtte på den tiden.*

Men like før hans død, arver Antiochos 2 Bérénice. Laodikea tar hevn og får henne drept sammen med sin far og sin lille datter (armen = barnet). Merk: i Åp.3:16 kommer Jesus til å skille seg fra sin offisielle adventistkone, symbolsk kalt Laodikea; desto mer siden Antiochos 2 kaller seg "Theos", Gud. I England gjorde kong Henry 8 det bedre, han skilte seg ved å skille seg fra den religiøse autoriteten i Roma, opprettet sin anglikanske kirke og fikk hans syv koner til å dø etter hverandre. Så kommer den tredje "Syrian War" (-246-241).

Dan 11:7 *Et skudd fra hans røtter skal reise seg i hans sted; han skal komme til hæren, han vil gå inn i nordkongens festninger, han skal disponere dem som han vil, og han skal gjøre seg mektig.*

7a- *Et skudd fra røttene vil reise seg i stedet*

Ptolemaios 3 Evergetes -246-222 bror til Berenice.

7b- *han skal komme til hæren, han skal gå inn i festningene til kongen i nord*

Seleucus 2 Kallinicos -246-226

7c- *han skal disponere det som han vil, og han skal gjøre seg mektig*

Herredømmet tilhører kongen i sør. Dette egyptiske herredømmet er gunstig for jødene i motsetning til de seleukide grekerne. Vi må umiddelbart forstå at mellom de to motstridende herskerne er Israels territorium som de to stridende leirene må krysse i sine offensiver eller i sine tilbaketrekninger.

Dan 11:8 *Han skal ta og føre deres guder og deres støpte bilder og deres dyrebare gjenstander av sølv og gull til Egypt. Så holder han seg unna nordens konge i noen år.*

8a- Som anerkjennelse vil egypterne legge til navnet hans, Ptolemaios 3, navnet "Evergetes" eller velgjører.

Dan 11:9 *Og han skal gå mot kongen til sørlandet og vende tilbake til sitt eget land.*

9a- Svaret til Seleukos 2 mislyktes inntil starten av den fjerde "syriske krigen" (-219-217) som satte Antiochos 3 opp mot Ptolemaios 4 Philopator

Dan 11:10 *Hans sønner skal gå ut og samle en stor mengde soldater; en av dem skal komme frem, spre seg som en strøm, renne over, så vende tilbake; og de skal drive fiendtligheter til festningen til kongen i sør.*

10a- Antiochos 3 Megas (-223 -187) mot Ptolemaios 4 Philopator (-222-205). De tilføyde kallenavnene avslører tilstanden til hån hos Lagid-folket, fordi Philopator betyr på gresk, kjærlighet til faren; en far som Ptolemaios hadde drept... Nok en gang mislyktes Seleucid-angrepene. Dominans vil forbli i den stygge leiren.

Dan 11:11 *Kongen i sør skal bli vred og gå ut og angripe nordens konge; han skal reise opp en stor mengde, og hærstyrkene til kongen i nord skal gis i hans hender.*

11a- Dette knusende seleukide-nederlaget er en god ting for jødene som foretrekker egypterne fordi de behandler dem godt.

Dan 11:12 *Og denne skare skal være stolt, og kongens hjerte skal løfte seg; han skal felle tusener, men han skal ikke seire.*

12a- Situasjonen vil endre seg med den **5. "Syriske krigen" (-202-200) som vil sette Antiochos 3 mot** ^{Ptolemaios} 5 Epifanes (-205 -181).

Dan 11:13 *For nordens konge skal komme igjen og samle en mengde som er større enn den første; etter en stund, noen år, vil han sette ut med en stor hær og stor rikdom.*

13a- Dessverre, for jødene, vendte seleukidegrekerne tilbake til sitt territorium for å angripe Egypt.

Dan 11:14 *På den tid skal mange reise seg mot kongen i sør, og voldsmenn blant ditt folk skal gjøre opprør for å oppfylle synet, og de skal falle.*

14a- Den nye kongen av den egyptiske sør Ptolemaios 5 Epifanes - eller Illustrious (-205-181) på fem år blir satt i vanskeligheter av angrepet av Antiochos 3 støttet av motstandere. Men jødene støtter den egyptiske kongen ved å kjempe mot seleukidene. De er, ikke bare beseiret og drept, men har nettopp gjort de syriske seleukidegrekerne til dødelige fiender for livet.

Det jødiske opprøret som avsløres i dette verset er rettferdiggjort av en jødisk preferanse for den egyptiske leiren; de er derfor fiendtlige til seleukideleiren som gjenvinner herredømmet over situasjonen. Men, advarte ikke Gud sitt folk mot allianser med egypterne? «Egypt, det røret som gjennomborer hånden til den som støtter seg på det», ifølge Jes.36:6: « *Se, du har lagt det i Egypt, du har tatt til støtte for dette knuste røret, som trenger inn og gjennomborer hånden. av alle som støtter seg til det: dette er farao, kongen i Egypt, for alle som stoler på ham .»* Denne advarselen ser ut til å bli ignorert av det jødiske folk, og deres forhold til Gud er på sitt verste; straffen nærmer seg og slår inn. Antiokus 3 får dem til å betale dyrt for deres fiendtlighet.

Vennligst merk : dette jødiske opprøret tar sikte på å "oppnå visjonen " i den forstand at det forbereder og bygger syreres hat mot det jødiske folk. Slik vil den **store ulykken** som er kunngjort i Dan.10:1 komme for å ramme dem.

Dan 11:15 *Og nordens konge skal gå ut og bygge opp terrasser og innta de sterke byene. De sørlige troppene og kongens elite vil ikke gjøre motstand, de vil mangle styrke til å stå imot.*

15a- Herredømme har skiftet side permanent, det er i seleukideleiren. Foran ham er den egyptiske kongen bare fem år gammel.

Dan 11:16 *Den som går imot ham, skal gjøre hva han vil, og ingen skal stå ham imot; han vil stoppe i det vakreste landet og utrydde det som kommer under hans hånd.*

16a- Antiochos 3 klarer fortsatt ikke å erobre Egypt og hans tørst etter erobring gjør ham irritert, det jødiske folket blir hans smerte. Han tømmer overskuddet av sitt sinn på den martyrdøde jødiske nasjonen referert til med uttrykket " *det vakreste av land* " som i Dan.8:9.

Dan 11:17 *Han vil foreslå å komme med alle sine rikes styrker og slutte fred med kongen i sør; han vil gi ham sin datter til hustru, i den hensikt å ødelegge hans; men dette vil ikke skje, og vil ikke lykkes.*

17a- Siden krigen ikke lykkes, prøver Antiochos 3 alliansens vei med Lagid-leiren. Denne endringen i strategi har en årsak: Roma ble beskytter av Egypt. Så han prøver å avgjøre forskjellene ved å gi datteren Kleopatra, den første av navnet, i ekteskap med Ptolemaios 5. Ekteskapet finner sted, men ekteparet ønsker å opprettholde sin uavhengighet fra seleukideleiren. Antiochos 3s plan om å erobre Egypt mislyktes igjen.

Dan 11:18 *Han vil se på øyene og ta mange av dem; men en leder vil gjøre slutt på den kritikken han ønsket å tiltrekke seg, og vil få den til å falle på ham.*

18a- Han vil erobre land i Asia, men ender opp med å finne den romerske hæren på sin rute, her betegnet som i Dan.9:26 med uttrykket " *leder* "; dette fordi Roma fortsatt er en republikk som sender sine hærer i muskulære pasifiseringsoperasjoner under ledelse av legatene som representerer makten til senatorene og folket, plebs. Overgangen til imperialistisk styre vil ikke endre denne typen militær organisasjon. Denne lederen heter Lucius Scipio kjent som afrikansk. Kong Antiochos tok risikoen med å konfrontere ham og han ble beseiret i slaget ved Magnesia i 189 og dømt til å betale Roma som krigskompensasjon en enorm gjeld på 15 000 talenter. I tillegg blir hans yngste sønn, den fremtidige Antiochos 4 Epifanes, forfølger av jødene som i vers 31 vil oppfylle « *ulykken* » som er profetert i Dan.10:1, tatt som gissel av romerne.

Dan 11:19 *Så skal han dra til festningene i sitt land; og han skal snuble og falle, og han skal ikke finnes mer.*

19a- Drømmene om erobring endte med kongens død, erstattet av hans eldste sønn Seleucus 4 (-187-175).

Dan 11:20 *Den som trer i hans plass, skal føre en bøter inn i den vakreste del av riket, men om få dager skal den brytes, og ikke ved vrede eller krig.*

20a- For å gjøre opp gjelden til romerne, sender kongen sin minister Heliodorus til Jerusalem for å gripe skattene i templet, men offer for en forferdelig visjon i templet, forlater han dette skremte prosjektet. Denne eksaktoren er Heliodorus som deretter vil myrde Seleucus 4 som hadde anklaget ham for sitt oppdrag til Jerusalem. Hensikten er verdt handlingen, og Gud fikk ham til å betale for denne vanhelligelsen av hans hellige tempel ved døden til hans leder som, myrdet, *døde verken av sinne eller krig* .

Antiochos 4 mannen avbildet i synet om den store ulykken

Dan 11:21 *En foraktet mann skal ta hans plass, uten å være ikledd kongelig verdighet; han skal dukke opp midt i freden og gripe riket med intriger.*

21a- Dette er Antiochos, den yngste sønnen til Antiochos 3. Fange og gissel av romerne, vi kan forestille oss effektene hans karakter gir. Etter å ha blitt konge, hadde han hevn å ta på livet. Videre tillot oppholdet hos romerne en viss forståelse med dem. Hans ankomst til tronen i Syria er basert på intriger, fordi en annen sønn, Demetrius, eldre, hadde prioritet over ham. Da han så at Demetrius inngikk en pakt med Perseus, kongen av Makedonia, fiende av romerne, favoriserte sistnevnte og plasserte sin venn Antiochos på tronen.

Dan 11:22 *Og troppene som er utøst som en strøm, skal bli overveldet for ham og ødelagt, likesom en paktens fyrste.*

22a- *Troppene som spredte seg som en elvestrøm, skal senkes ned foran ham og ødelegges*

Fiendtligheten gjenopptas med den **sjette "syriske krigen" (-170-168)**.

Denne gangen lot romerne Antiochos 4 gjenoppta sin fars krig mot den stygge leiren Egypt. Hun har aldri så fortjent sitt symbol på synd, gresk er det sant i denne sammenhengen. Døm heller fakta, slik Gud gjorde da. I Lagid-leiren er Ptolemaios 6 incestuøst gift med sin søster Cleopatra 2. Deres yngre bror Ptolemaios 8 kjent som Physcon er assosiert med dem. Vi kan da forstå hvorfor Gud lar Antiokos knuse hæren deres.

22b- *samt en leder av alliansen.*

Menelaos, seleukidenes samarbeidspartner, begjærer stillingen til den legitime ypperstepresten Onias, han får ham myrdet av Andronicus, og tar hans plass. Er dette fortsatt Guds Israel? I dette dramaet begynner Gud å minne om handlinger som Roma vil utføre gjennom århundrene. Ja, det keiserlige Roma vil drepe Messias og det pavelige Roma vil begjære og ta bort hans evige presteskap, akkurat som Menelaos drepte Onias for å erstatte ham.

Dan 11:23 *Og etter at han har sluttet seg til ham, skal han bruke svik; han vil sette av sted, og han vil ha overtaket med få mennesker.*

23a- Antiochos inngår allianser med alle, klar til å bryte dem hvis det er i hans interesse. Denne karakteren alene er et bilde av historien til kongene i Frankrike og Europa; allianser inngått, allianser brutt og blodige kriger ispedd korte perioder med fred.

Men dette verset fortsetter også, i dobbeltlesning, å gi oss en skisse av det pavelige regime som vil forfølge de hellige i 120 år. Fordi den greske kongen og pavedømmet er veldig like: *bedrag og triks* i begge.

Dan 11:24 *I fred skal han gå inn i de mest fruktbare steder i provinsen; han skal gjøre det hans fedre og ikke hans fedres fedre hadde gjort; han skal dele ut byttet, byttet og rikdommen; han vil danne prosjekter mot festningene, og dette for en viss tid.*

24a- Den enorme gjelden til romerne må betales. For dette formål skattlegger Antiochos 4 sine provinser og derfor det jødiske folket som han dominerer over. Han tar dit han ikke har sådd og stripper de slavebundne folkene som kom under hans herredømme over rikdommen deres. Han forlot ikke målet om å erobre Egypt med krok eller kjeltring. Og for å bli verdsatt av soldatene sine og få deres

støtte, deler han byttet med troppene sine, og han hedrer overdådig sine greske guddommer, hvorav den viktigste: den olympiske Zevs, guden for guder i gresk mytologi.

I dobbeltlesing vil det romerske paveregimet handle det samme. Fordi han er svak av natur, må han forføre og berike de store i kongedømmene for å bli anerkjent og støttet av dem og deres væpnede styrker.

Dan 11:25 *I spissen for en stor hær skal han bruke sin styrke og sin iver mot kongen i sør. Og sørens konge vil gå i krig med en tallrik og meget mektig hær; men han vil ikke gjøre motstand, for onde planer skal planlegges mot ham.*

25a- I – 170, snapper Antiochos 4 Pelusium og tar hele Egypt i besittelse bortsett fra hovedstaden Alexandria.

Dan 11:26 *De som eter av hans bord, skal ødelegge ham; hans tropper skal spre seg som en strøm, og de døde skal falle i stort antall.*

26a- Ptolemaios 6 engasjerer seg deretter i forhandlinger med sin onkel Antiochos 4. Han slutter seg til Seleucid-leiren. Men som ikke ble godkjent av egypterne, ble han erstattet, i Alexandria, av broren Ptolemaios 8, derfor forrådt av familien hans som *spiste mat fra bordet hans* . Krigen fortsetter og *de døde faller i stort antall* .

Dan 11:27 *Begge konger skal søke det onde i sine hjerter, og ved samme bord skal de tale løgn. Men dette vil ikke lykkes, for slutten kommer ikke før den fastsatte tiden.*

27a- Nok en gang mislykkes intrigene til Antiochos 4. Hans forhold til nevøen Ptolemaios 6 som ble med ham er basert på bedrag.

27b- *Men dette vil ikke lykkes, for enden vil først komme til fastsatt tid.*

Hvilken *hensikt* snakker dette verset om? I sannhet antyder det flere *avslutninger* og for det første slutten på krigen mellom Antiochos 3 og hans egyptiske nevøer og niese. Denne *slutten* er nær. Andre *avslutninger* vil gjelde varigheten av de 1260 årene med pavelig regjeringstid i Dan.12:6 og 7 og tidspunktet *for slutten* av vers 40 i det nåværende kapittelet som vil se oppfyllelsen av den tredje verdenskrig som forbereder konteksten for siste *store* universelle ulykke.

Men i dette verset har dette uttrykket ingen direkte forbindelse med "*endens tid*" sitert i vers 40, slik vi vil oppdage og demonstrere. Strukturen i dette kapitlet er smart villedende i utseende.

Dan 11:28 *Han skal vende tilbake til sitt land med stor rikdom; han vil i sitt hjerte være fiendtlig mot den hellige alliansen, han vil handle mot den, og deretter vende tilbake til sitt land.*

28a- *Han skal vende tilbake til sitt land med stor rikdom*

Ansvarlig for rikdommen som ble tatt fra egypterne, vender Antiochos 4 tilbake til Antiokia, og etterlater Ptolemaios 6 som han har plassert som konge over halvparten av det erobrede Egypt. Men denne halvseieren irriterer den misfornøyde kongen.

28b- Den irritasjonen som kongen møtte gjorde jødene til mål for hans vrede. Ved å besøke hjemmet deres vil han også lufte noe av dette sinnet på dem, men han vil ikke bli stilt.

Dan 11:29 På fastsatt tid skal han atter dra mot sør; men denne siste gangen vil ikke ting skje som før.

29a- Vi går inn i året for den store ulykken.

I – 168 fikk Antiochos vite at nevøene hans igjen hadde forsonet seg mot ham, Ptolemaios 6 inngikk fred med sin bror Ptolemaios 8. De erobrede egyptiske landene returnerte til den egyptiske leiren. Han legger derfor igjen ut på kampanje mot nevøene sine, fast bestemt på å bryte all motstand, men...

Dan 11:30 Kittims skip skal komme imot ham; motløs vil han vende tilbake. Da, rasende mot den hellige alliansen, vil han ikke forbli inaktiv; når han kommer tilbake, skal han se på dem som har forlatt den hellige pakt.

30a- *Ships of Chittim vil rykke frem mot ham*

Ånden utpeker dermed den romerske flåten basert på den nåværende øya Kypros. Derfra kontrollerer de folkene i Middelhavet og kystfolkene i Asia. Etter at faren Antiochos 3 står overfor den romerske vetoretten. Han lider av en ydmykelse som vil gjøre ham rasende. Den romerske legaten Popilius Laenas tegner en sirkel på bakken rundt føttene hans og instruerer ham om ikke å forlate den med mindre han bestemmer seg for å kjempe mot Roma eller adlyde den. Antiochos, det tidligere gisselet, har lært leksen som ble gitt til sin far, og han må gi avkall på sin erobring av Egypt, fullstendig plassert under det romerske protektoratet. I denne konteksten av eksplosivt sinne får han vite at jødene, som tror døde, gleder seg og feirer. De vil lære fryktelig på den harde måten at han fortsatt er i live.

Dan 11:31 Tropper skal komme på hans befaling; de skal vanhellige helligdommen, festningen, de skal gjøre slutt på det evige offer, og de vil sette opp ødeleggerens (eller ødeleggeren) vederstyggelighet.

31a- Dette verset bekrefter kjensgjerningene i den apokryfe beretningen i 1. Makk.1:43-44-45: *Så skrev kong Antiokus til hele sitt rike, slik at alle skulle bli ett folk, og at hver skulle forlate sin spesielle lov. Alle nasjoner gikk med på denne befalingen fra kong Antiokus, og mange i Israel gikk med på denne trelldommen, ofret til avguder og brøt (besmittet) sabbaten.* Vi finner i denne beskrivelsen prøvelsene Daniel og hans tre følgesvenner opplevde i Babylon. Og Gud presenterer for oss i 1. Makkabeer, en beskrivelse av det som vil være den siste store ulykken som vi som lever i Kristus vil måtte møte like før Jesu Kristi gjenkomst i herlighet. Mellom vår tid og de makkabeiske jødene, førte en annen stor ulykke til at Jesu Kristi hellige døde i 120 år.

31b- ~~de skal vanhellige helligdommen, festningen, de skal gjøre slutt på det evige offer, og de skal sette opp ødeleggerens (eller ødeleggeren) vederstyggelighet.~~

Disse handlingene vil bli bekreftet i dette historiske vitnesbyrde notert av den jødiske og romerske historikeren Josephus. Viktigheten av tingen rettfærdiggjør det, så la oss se på dette vitnesbyrde der vi finner detaljer som er identiske med søndagsloven i de siste dager forkynt av det universelle regimet dannet av de overlevende fra den tredje verdenskrig.

Her er en tidlig versjon av 1 Macc.1:41 til 64:

1Ma 1:41 Da ga kongen ordre om at alle i hans rike skulle bli ett folk :

1Ma 1:42 alle skulle gi avkall på sine skikker. Alle hedningene underkastet seg kongens ordre

1Ma 1:43 og til og med i Israel tok mange imot hans tilbedelse: de ofret til avguder og vanhelliget sabbaten.

1Ma 1:44 Kongen sendte bud til Jerusalem og Judas byer for å føre hans ordre der; fra nå av var det nødvendig å følge fremmede skikker i landet,

1Ma 1:45 for å stanse templets brennoffer, slaktoffer og drikkoffer. Sabbater og høytider skulle vanhelliges,

1Ma 1:46 gjør helligdommen og alt som er hellig, urent,

1Ma 1:47 å reise altere og tilbedelsessteder og templer til avguder, slakte svin og urene dyr.

1Ma 1:48 De skulle etterlate sine sønner uomskårne og på den måten gjøre seg avskyelige ved all slags urenheter og vanhelligelser.

1Ma 1:49 Kort sagt, vi skulle glemme loven og forsømme alle dens overholdelse:

1Ma 1:50 Den som ikke adlød kongens bud, skal dø.

1Ma 1:51 Slik ble kongens brev sendt til hele hans rike; han satte tilsynsmenn over hele folket og befalte alle Judas byer å ofre.

1Ma 1:52 Mange av folket var lydige, alle som forlot loven; de gjorde det onde i landet,

1Ma 1:53 som tvinger Israel til å søke tilflukt.

1Ma 1:54 På den femtende dagen i måneden Kisleu, i år 145, reiste kongen Ødeleggelsens vederstyggelighet på brennofferalteret, og de reiste altere i Judas nabobyer.

1Ma 1:55 De brente røkelse på dørene til husene og på torgene,

1Ma 1:56 Lovbøkene ble revet opp og kastet på ilden da de ble funnet,

1Ma 1:57 Og hvis det ble funnet en paktsbok hos noen, eller hvis noen adlød Guds lov, ville de drepe ham etter kongens befaling.

1Ma 1:58 De straffet isrealittene som måned etter måned ble tatt i overtredelse i deres byer,

1Ma 1:59 og den 25. i hver måned ble det ofret på høyalteret i stedet for brennofferalteret.

1Ma 1:60 Etter denne lov drepte de kvinner som lot sine barn omskære,

1Ma 1:61 med sine barn hengende på nakken; deres slektninger og de som hadde utført omskjæringen ble også drept.

1Ma 1:62 Til tross for alt dette forble mange i Israel trofaste og var modige nok til å ikke spise uren mat.

1Ma 1:63 De ville heller dø enn å gjøre seg urene med mat som var i strid med den hellige pakt, og faktisk ble de drept.

1Ma 1:64 Det var en stor prøvelse for Israel.

La oss i denne historien merke seg versene 45 til 47 som bekrefter opphøret av ofringene av den *evige forbønn* og vers 54 som vitner om vanhelligelsen av helligdommen: *kongen reiste ødeleggelsens vederstyggelighet på brennofferalteret.*

Ved opprinnelsen til disse ondskapene, dette frafallet fra Israel : *1Ma 1:11 Det var på den tiden at en generasjon av villedede mennesker oppsto i Israel som brakte mange mennesker bak seg: "La oss inngå en allianse med nasjonene*

rundt oss," sa de, "for siden vi skilte oss fra dem, har det skjedd mange ulykker. til oss ." Ulykker var allerede konsekvensen av deres utroskap mot Gud, og de kom til å bringe enda flere ulykker over seg selv gjennom sin opprørske holdning.

I denne blodige tragedien rettfærdiggjorde gresk dominans godt sitt allestedsnærværende symbol på synd i *bronsen av statuen* av Dan.2; *den flekkete leoparden* til Dan.7; og *den stinkende geiten* til Dan.8. Men en detalj må fortsatt noteres. Personen som har ansvaret for straffeoppdraget sendt av Antiochos 4 til Jerusalem i – 168 heter Apollonius, og dette greske navnet som på fransk betyr «ødelegger» vil bli valgt av Ånden til å fordømme i Apo.9:11, den destruktive bruken av den hellige bibel av falsk, siste-dagers protestantisk kristendom; eller, selve de som vil organisere den ultimate *store siste ulykken* . Apolonius kom til Jerusalem med 22 000 soldater og på en sabbatsdag, under et spektakulært offentlig opprør, massakrerte han alle de jødiske tilskuerne. De besmittet sabbaten med denne profane interessen, og Gud lot dem drepe. Og hans sinne avtar ikke fordi bak dette blodige faktum er det beordret hellenisering av jødene. Den athenske Gerontes, den kongelige delegaten, påla hele folket hellenisering av tilbedelse og moral i Jerusalem som i Samaria . Templet i Jerusalem ble deretter viet til den olympiske Zevs og det til Gerizim-fjellet til gjestfrie Zevs. Vi ser således at Gud trekker tilbake sin beskyttelse fra sitt eget tempel, fra Jerusalem og fra hele nasjonen. Den hellige byen er full av overgrep, hver av dem er mer avskyelig enn den forrige. Men det var bare Guds vilje som gjaldt, så stor var den moralske og religiøse avslappingen etter advarselen som representerte ved deportasjonen til Babylon.

Dan 11:32 *Han skal forføre paktens forrædere med smiger. Men de av folket som kjenner sin Gud, vil handle standhaftig,*

32a- *Han vil forføre alliansens forrædere med smiger*

Denne avklaringen bekrefter at den guddommelige straffen var fortjent og rettfærdiggjort. På hellige steder var vanhelligelse blitt normen.

32b- *Men de av folket som kjenner sin Gud, vil handle med fasthet,*

I denne tragedien utmerket oppriktige og verdige troende seg ved sin trofasthet og foretrakk å dø som martyrer i stedet for å gi avkall på å ære skaperen Gud og hans hellige lover.

Nok en gang, ved andre lesing, ligner denne blodige opplevelsen av 1090 faktiske dager forholdene under den pavelige regjeringstid på 1260 dag-år profetert suksessivt i forskjellige former i Dan.7:25, 12:7 og Åp.12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Ser tilbake på aktuelle hendelser i antikkens sammenheng

For å forstå hva som skjer, vil jeg ta bildet av en kameramann som filmer med kameraet sitt en scene som han fulgte nøye med. På dette tidspunktet zoomer han ut mens han får høyde og det viste feltet utvides mer og mer. Slik at når det brukes på religiøs historie, overvåker Ådens blikk hele kristendommens religiøse historie, fra dens små begynnelse, dens lidelsestimer, martyrenes tid, til dens strålende slutt preget av den forventede Frelserens tilbakekomst.

Dan 11:33 *og de klokeste blant dem skal undervise de mange. Det er noen som for en tid vil bukke under for sverdet og flammen, for fangenskap og plyndring.*

33a- *og de klokeste blant dem skal undervise folket*

Jesu Kristi apostler, så vel som Paulus av Tarsus som vi skylder 14 brev fra den nye pakt. Denne nye religiøse instruksjonen har et navn "evangeliet" eller, det gode budskap om frelsen som tilbys av guddommelig nåde til de utvalgte. På denne måten beveger Ånden oss fremover i tid og det nye målet som undersøkes blir den kristne tro.

33b- *Det er noen som for en tid skal bukke under for sverdet og flammen, for fangenskap og plyndring.*

For en tid sa Ånden gjennom engelen og denne gangen vil det bli profetert om 1260 lange år, men under visse romerske keisere Caligula, Nero, Domitian og Diocletian betydde det å være kristen å dø som martyr. I Åp.13:10 minner Ånden om tidene med pavelige romerske uttak og sa: *Hvis noen fører i fangenskap, skal han gå i fangenskap; Hvis noen dreper med sverdet, skal han drepes med sverdet. Dette er de helliges utholdenhet og tro .*

Dan 11:34 *I den tid de mislykkes, vil de bli litt hjulpet, og mange vil slutte seg til dem i hykleriet.*

34a- Det er virkelig i denne tiden med pavedømmets grusomme herredømme at hjelpen fra hyklerne i dette verset dukket opp. Identifikasjonen deres er basert på deres ignorering av verdiene og kommandoene som Jesus Kristus lærte, og i dette tilfellet for denne målrettede epoken, forbudet mot å drepe med sverdet. Ved å se tilbake på historien kan du da forstå at den brede protestantiske bevegelsen fra 1400-tallet ^{og} frem til vår tid ble bedømt som hyklersk av den rettfærdige dommeren Jesus Kristus. Deres fullstendige oppgivelse siden 1843 vil derfor være lettere å forstå og akseptere.

Dan 11:35 *Noen av de vise menn skal falle fra, så de kan renses, renses og gjøres hvite inntil endens tid, for den skal ikke komme før den fastsatte tid.*

35a- *Noen av de vise menn skal falle, så de kan bli rensset, rensset og gjort hvite inntil endens tid*

Ut fra denne uttalelsen er standarden for det kristne livet prøvelse og utvelgelse , etter evnen til å tåle og lide forfølgelse til verdens ende. På denne måten forstår ikke det moderne mennesket som er vant til fred og toleranse lenger noe. Han kjenner ikke igjen livet sitt i disse meldingene. Dette er grunnen til at forklaringer vil bli gitt om dette emnet i Åp.7 og 9:5-10. En lang periode med religiøs fred på 150 virkelige år, eller "fem profetiske måneder", ble programmert av Gud, men siden 1995 har denne perioden sluttet og religionskriger har startet igjen. Islam dreper i Frankrike og andre steder over hele verden; og dens handling er ment å intensivere til den antenner hele jorden.

35b- *fordi den først kommer til avtalt tid*

Denne slutten vil være verdens, og engelen forteller oss at ingen tegn på fred eller krig lar noen se det komme. Det avhenger av en enkelt faktor: « *tiden merket* » av Gud, slutten av de 6000 årene som ble viet til hans utvalg av jordiske utvalgte. Og det er fordi vi er mindre enn ti år fra denne perioden at Gud har gitt oss nåden til å vite datoen: 20. mars våren som går foran 3. april 2030, det vil si 2000 år senere Kristi sonende død. Han vil fremstå mektig og seirende for å redde sine utvalgte og ødelegge de morderiske opprørerne som hadde til hensikt å drepe dem.

Det katolske paveregimet i det "kristne" Roma: Den store forfølgeren av den vestlige verdens religiøse historie.

Det er mot ham Antiochos 4-modellen skal lede oss. Typen har forberedt sin antitype, og hva kan vi si om denne sammenligningen? Sikkert på en fenomenal skala, handlet den greske forfølgeren i 1090 virkelige dager, men pavedømmet vil rase i nesten 1260 virkelige år, og dermed overgå alle historiske modeller.

Dan 11:36 *Kongen skal gjøre som han vil; han skal opphøye seg selv, han skal rose seg over alle guder, og han vil si utrolige ting mot gudenes Gud; det vil blomstre inntil vreden er fullbyrdet, for det som er bestemt vil bli fullført.*

36a- Ordene i dette verset forblir tvetydige og kan fortsatt tilpasses den greske kongen og den romerske pavekongen. Den avslørende strukturen i profetien må nøye skjules for overfladiske lesere. En liten detalj angir likevel det pavelige målet; det er presisjon: *for* **det som er bestemt vil bli gjennomført**. Dette sitatet gjenspeiler Dan.9:26: *Etter de sekstite ukene vil en Salvet bli avskåret, og han vil ikke ha noe for seg selv. Folket til en hersker som kommer, skal ødelegge byen og den hellige helligdom, og deres ende skal komme som ved en flom. Det er bestemt at ødeleggelsene (eller ødeleggelsene) skal vare til slutten av krigen.*

Dan 11:37 *Han vil ikke respektere sine fedres guder, heller ikke den gud som har behag i kvinner; han vil ikke ta hensyn til noen gud, for han vil herliggjøre seg selv fremfor alle.*

37a- *Han vil ikke respektere sine fedres guder*

Her er den, den lille detaljen som tydeliggjør vår intelligens. Vi har her det formelle beviset på at kongen som er målrettet av hans ord, ikke kan være Antiochos 4 som hadde hensyn til sine fedres guder og blant dem den største, Zevs guden til Olympos guder som han tilbød det jødiske tempelet i Jerusalem. Vi får dermed ubestridelige bevis på at den målrettede kongen faktisk er det romerske paveregimet i den kristne tid. Fra nå av vil derfor alle ordene som blir åpenbart omhandle denne kongen *annerledes* enn Dan.7 og *frekk og listig* fra Dan.8; Jeg legger til, denne *ødeleggende eller ødeleggende kongen* av Dan.9:27. "Rakettstadiene" støtter alle *hodet av en pavelig mann, liten og arrogant* plassert på toppen av dominans.

Respekterte pavelige Roma sine fedres guder? Offisielt nei, fordi hennes konvertering til kristendommen førte til at hun forlot navnene på hedenske romerske guder. Imidlertid beholdt hun formene og stilen til deres tilbedelse: de utskårne, skulpturerte eller støpte bildene som hennes tilbedere bøyer og kneler for å be. For å bevare denne oppførselen som er fordømt av Gud i alle hans lover, gjorde hun Bibelen utilgjengelig for vanlige dødelige og fjernet det andre av de ti bud fra den levende Gud fordi den forbyr denne praksisen og avslører den planlagte straffen for dens overtredere. Hvem kan ønske å skjule straffen som er pådratt hvis ikke djevelen? Personligheten til det pavelige regimet faller derfor inn i boksen for definisjonen foreslått i dette verset.

37b- *heller ikke til guddommeligheten som gleder kvinner*

Det er ved å tenke på den hedenske romerske religionen som er forlatt av pavedømmet at Guds Ånd fremkaller dette uhyggelige emnet. Fordi hun vendte ryggen til sin åpenlyst seksuelle arv for å vise verdier av hellighet. Denne foreslåtte guddomen er Priapus, den mannlige fallosen hedret som guddommelighet av de hedenske kirkefedrene i Roma. Det var fortsatt en arv fra gresk synd. Og for å bryte med denne seksuelle arven, forsvarer hun overdrevent renheten til kjødet og ånden.

Dan 11:38 *Men han vil ære festningsguden på sin sokkel; denne guden, som fedrene hans ikke kjente, skal han hylle med gull og sølv, med edelstener og dyrebare gjenstander.*

38a- *Men han vil ære festningsguden på sin sokkel*

En ny hedensk gud er født: *festningsguden*. Sokkelen er i menneskets sinn og høyden er like *høy* som inntrykket.

Det hedenske Roma bygde hedenske templer som var åpne for alle vinder; versaler støttet av søyler var tilstrekkelig. Men ved å tiltre kristendommen har Roma som mål å erstatte den ødelagte jødiske modellen. Jødene hadde et lukket tempel i kraftig utseende som ga dem ære og prestisje. Roma vil derfor etterligne ham og på sin side bygge romanske kirker som ligner befestede slott, fordi usikkerheten hersker og de rikeste herrene befester hjemmene sine. Roma gjør det samme. Den bygde sine kirker i en streng stil frem til katedralenes tid, og der forandret alt seg. De avrundede takene blir til piler som peker mot himmelen, og dette, høyere og høyere. De utvendige fasadene ser ut som blonder, de er beriket av glassmalerier i alle farger som bringer inn et iriserende lys som imponerer feirerne, tilhengerne og besøkende.

38b- *denne guden, som hans fedre ikke kjente, skal han hylle med gull og sølv, med edelstener og verdifulle gjenstander.*

For å gjøre dem enda mer attraktive, er de innvendige veggene ***utsmykket med gull, sølv, dyrebare perler, dyre gjenstander*** : den prostituerte Babylon, den store i Åp.17:5, vet hvordan hun skal vise seg frem for å tiltrekke og tiltrekke sine kunder.

Den sanne Gud lar seg ikke forføre fordi denne storheten ikke kommer ham til gode. I sin profeti fordømmer han dette pavelige Roma som han ***aldri har*** hatt det minste forhold til. For ham er hans romanske eller gotiske kirker bare mer hedenske guddommeligheter som bare tjener til å forføre åndelige mennesker som den vender bort fra ham: en ny gud er født: festningsguden og han forfører mengder som tror de har funnet Gud på vei inn i murene. under uforholdsmessig høye tak.

Dan 11:39 *Det er med den fremmede guden han vil handle mot de befestede stedene, og han arbeidet med festningene til festningene med den fremmede guden, og han vil fylle med heder de som anerkjenner ham, han vil få dem til å dominere over mange, han vil dele ut landområder til dem for belønning.*

39a- *Og han arbeidet med festningene til festningene med den fremmede guden*

For Gud er det bare én aktiv gud som står overfor ham, det vil si hvem som er *fremmed for ham* : det er djevelen, Satan som Jesus Kristus advarte sine apostler og disipler mot. I den hebraiske teksten er det ikke et spørsmål om å "handle mot", men om å "gjøre for". Det samme budskapet vil bli lest i Åp.13:3, i

form: ...*dragen ga ham sin makt og sin trone og stor myndighet* . Dragen som er djevelen i Åp.12:9 men samtidig keiserlige Roma ifølge Åp.12:3 .

Videre, ved å konvertere til den kristne religionen, adopterte den romerske autoriteten den sanne Gud som var fremmed for den siden den opprinnelig var jødernes Gud, av hebreernes etterkommere av Abraham.

39b- *og han skal fylle dem som anerkjenner ham med ære*

Disse utmerkelsene er religiøse. Pavedømmet bringer til kongene som anerkjenner ham som Guds representant på jorden, seglet på guddommelig autoritet for deres egen autoritet. Konger blir først virkelig konger når kirken har innviet dem i en av dens guddommeliggjorte *festninger* , i *Frankrike, Saint-Denis og Reims*.

39c- *han vil få dem til å dominere over mange*

Pavedømmet tildeler den keiserlige tittelen som betegner en Suzerain-konge som dominerer over andre vasallkonger. De mest kjente: Karl den Store, Karl V, Napoleon I · Hitler.

39d- *han skal dele ut land til dem som belønning.*

Denne jordiske og himmelske timelige supermakten passet, ifølge hans påstand, godt til jordens konger. Fordi han løste forskjellene deres, spesielt angående erobrede eller oppdagede land. Dette er hvordan Alexander 6 Borgia, den verste av pavene, en leiemorder i embetet, i 1494 ble ledet til å fastsette en meridianlinje for å dele mellom Spania og Portugal attribusjonen og besittelsen av territoriet til Sør-Amerika gjenoppdaget siden antikken.

Den tredje verdenskrig eller 6. ^{trompet} av Åp.9 .

Den reduserer menneskeheten med en tredjedel av befolkningen og setter en stopper for nasjonal uavhengighet, den forbereder det universelle regimet som vil etablere den ultimate store katastrofen annonsert i Apo.1. Blant de aggressive aktørene er islam i muslimske land, så jeg tilbyr deg det bibelske synet på dette emnet.

Islams rolle

Islam eksisterer fordi Gud trenger det. Ikke for å redde, denne rollen hviler **utelukkende** på nåden brakt av Jesus Kristus, men å slå, drepe, massakrere hans fiender. Allerede i den gamle pakt, for å straffe Israels utroskap, hadde Gud ty til det "filistinske" folket. I historien, for å straffe kristen utroskap, appellerer han til muslimer. I opprinnelsen til muslimer og arabere er Ismael, sønn av Abraham og Hagar, den egyptiske tjeneren til Sara, hans kone. Og allerede på den tiden var Ismael i strid med Isak, den lovlige sønnen. Dette er så mye at med Guds samtykke, på anmodning fra Sara, ble Hagar og Ismael jaget ut av leiren av Abraham. Og Gud tok seg av det fordrevne folket hvis etterkommere, halvbrødre, ville opprettholde en fiendtlig holdning til Abrahams etterkommere; den første, jødisk; den andre, i Jesus Kristus, kristen. Her er hvordan Gud profeterte om Ismael og hans arabiske etterkommere i 1.Mos.16:12: “ *Han skal bli som et villesel; hans hånd skal være mot alle, og alles hånd skal være mot ham; og han skal bo midt imot alle sine brødre .»* Gud ønsker å gjøre kjent sine tanker og sin dom over ting. Kristi utvalgte må kjenne og dele denne planen til Gud som bruker

jordens folk og makter i henhold til sin høyeste vilje. Det bør bemerkes at profeten Muhammed, grunnleggeren av islam, ble født på slutten av det 6. århundre etter etableringen av romersk-katolsk pavedømme i 538. Islam så ut til å angripe den hedenske katolisismen og de kristne generelt når de blir rammet av Guds forbannelse . Og dette har vært tilfelle siden 7. mars 321, siden keiser Konstantin I førte til at den syvendedags sabbatshvilen ble forlatt til fordel for hans første dag dedikert til den "uovervunnede solen" (Sol Invictvs), vår nåværende søndag. Som mange kristne i dag, ønsket Konstantin feilaktig å markere et brudd mellom kristne og jøder. Han kritiserte de kristne i sin tid for å jøde ved å ære Guds hellige sabbat. Denne uberettigede dommen som kom fra en hedensk konge, ble betalt for og vil fortsette å bli betalt til slutten av straffene fra de " syv basunene " som er åpenbart i Åpenbaringen 8 og 9, en uavbrutt rekke av ulykker og tragedier. Den endelige straffen vil komme i form av forferdelig desillusjon, når Jesus Kristus viser seg for å fjerne sine utvalgte fra jorden. Men temaet som nettopp har blitt behandlet, det om den "tredje verdenskrig", er seg selv, den sjette av disse profeterte guddommelige straffene der islam er en viktig aktør. For Gud profeterte også om Ismael og sa i 1.Mos.17:20: « *Ismael har jeg hørt deg. Se, jeg vil velsigne ham og gjøre ham fruktbar og gjøre ham overmåte mange; han skal avle tolv fyrster, og jeg vil gjøre ham til et stort folk .*» Jeg lukker denne parenteser for å gjenoppta studien i Dan.11:40.

Dan 11:40 *I endens tid skal kongen i sør slå mot ham. Og nordens konge skal virvle over ham som en storm, med vogner og ryttere og med mange skip; den skal gå inn i landet og spre seg som en strøm og flyte over.*

40a- *På tidspunktet for slutten*

Denne gangen er det virkelig slutten på menneskets historie; slutten av tiden for de nåværende nasjoner på jorden. Jesus kunngjorde denne gangen, og sa i Matt.24:24: *Dette gode budskap om riket vil bli forkynt over hele verden som et vitnesbyrd for alle nasjoner. Da kommer slutten.*

40b- *Kongen i sør skal slå til mot ham*

Her må vi beundre den enorme guddommelige finessen som gjør at hans tjenere kan forstå hva som forblir skjult for andre mennesker. Tilsynelatende, men bare tilsynelatende, ser det ut til at konflikten mellom Seleuci-kongene og Lagid-kongene gjenopptas og fortsetter i dette verset, som ikke kunne vært mer misvisende. For i virkeligheten forlot vi denne konteksten fra vers 34 til 36, og tidspunktet for slutten av denne nye konfrontasjonen gjelder den kristne æraen til det pavelige katolske regimet og den universelle protestantismen som inngikk sin økumeniske allianse. Denne endringen i kontekst krever at vi omfordeler roller.

I rollen som " *ham* ": det pavelige katolske Europa og dets allierte kristne religioner.

I rollen som " *kongen av sør* ": den erobrende islam som må konvertere mennesker med makt eller sette dem i slaveri, i henhold til handlingene ledet av grunnleggeren Mohammed.

La oss her merke oss valget av verbet: *å kolliderere* ; på hebraisk "nagah" som betyr å slå med hornene sine. Som et adjektiv betegner det en rasende aggressor som vanligvis slår. Dette verbet passer perfekt med arabisk islam som

har vært aggressiv mot den vestlige verden uten avbrudd siden slutten av andre verdenskrig. De mulige verbene " *å kjempe, å kjempe, å kollider* " indikerer en veldig nærhet, derav ideen om nasjonalt nabolag eller nabolag av byer og gater. Begge mulighetene bekrefter islam, godt etablert i Europa på grunn av europeernes religiøse uinteresse. Kampene har intensivert siden jødene returnerte til Palestina i 1948. Palestinernes situasjon har satt muslimske folk opp mot vestlige kristne kolonier. Og i 2021 øker islamistiske angrep og skaper usikkerhet blant europeiske folk, først og fremst Frankrike, den tidligere kolonisatoren av nordafrikanske og afrikanske folk. Vil det oppstå et større nasjonalt sammenstøt? Kanskje, men ikke før den interne situasjonen forverres til det punktet å produsere brutale gruppe-til-gruppe-sammenstøt på selve metropolens jord. Den dagen vil Frankrike være i en borgerkrigssituasjon; i virkeligheten en autentisk religiøs krig: Islam mot kristendommen eller vantro uten Gud.

40c- *Og nordens konge skal virvle over ham som en storm , med vogner og ryttere og med mange skip*

heter denne kongen i nord Magog, fyrste av Rosh (Russland) av Meshech (Moskva) og Tubal (Tobolsk) og vi leser i vers 9: *Og du skal dra opp, du skal komme som en storm , du skal være som en sky som dekker landet, du og alle dine flokker og mange folkeslag med deg.*

Omfordeling av roller: I rollen som " kongen av nord ", det ortodokse Russland og dets muslimske allierte folk . Her igjen, valget av verbet " *tourera sur ham* " antyder et plutselig massivt overraskelsesangrep fra luften. Moskva, hovedstaden i Russland, ligger faktisk et godt stykke unna Brussel, den europeiske hovedstaden, og Paris, dens militære spydspiss. Europeisk velstand har gjort lederne blinde, til det punktet at de undervurderer det militære potensialet til mektige Russland. Den vil i sin aggresjon lansere fly og tusenvis av stridsvogner på landveier og mengder av marine- og ubåt-krigsskip. Og for at straffen skal uttrykkes kraftig, har ikke disse europeiske lederne sluttet å ydmyke Russland og dets ledere fra den brennende Vladimir Zhirinovskiy til dens nye nåværende «tsar», Vladimir Putin (Vladimir: verdens fyrste på russisk).

Når aktørene er identifisert, vil de tre berørte "kongene" konfrontere hverandre i det som tar form av en syvende "Syrian War" der det nye nasjonale Israel vil bli involvert; som følgende vers vil bekrefte. Men for øyeblikket er "kongen" (*ham*) angrepet av Russland Roma-traktatens Europa.

40d- *den skal rykke inn i landene, spre seg som en strøm og flyte over.* Dens overveldende militære overlegenhet tillater Russland å invadere Europa og okkupere hele dets territorielle utstrekning. Overfor det er de franske troppene ingen match; de blir knust og ødelagt.

Dan 11:41 *Han skal gå inn i det vakreste land, og mange skal falle; men Edom, Moab og høvdingen for Ammons barn skal reddes av hans hånd.*

41a- *Han vil gå inn i det vakreste landet, og mange vil bukke under*

Russisk ekspansjon finner sted mot det sørlige området der Israel befinner seg , vestlige lands allierte som igjen er invadert av russiske tropper; Jøder vil fortsatt dø.

41b- *men Edom, Moab og høvdingen for Ammons barn skal bli frelst fra hans hånd*

Dette er en konsekvens av de militære alliansene som vil plassere disse navnene som representerer det moderne Jordan på russisk side. I 2021 er Russland allerede den offisielle allierte til Syria, som de bevæpner og beskytter.

Dan 11:42 *Og han skal rekke ut sin hånd over forskjellige land, og Egyptens land skal ikke unnslippe.*

42a- Det er først siden 1979 at denne politiske konfigurasjonen har kommet for å bekrefte profetien. For det året, på Camp David i USA, inngikk Egypts president Anwar El Sadat offisielt en allianse med Israels statsminister Menachem Begin. Det strategiske og politiske valget som ble tatt på den tiden var å omfavne saken til dagens sterkeste fordi Israel ble kraftig støttet av USA. Det er i denne forstand at Guds Ånd tilskriver ham initiativet til å prøve å " unnslippe " ruin og katastrofe. Men over tid skifter spillet hender, og Israel og Egypt finner seg, siden 2021, nesten forlatt av USA. Russland påtvinger sin lov i det syriske området.

Dan 11:43 *Han skal eie skattene av gull og sølv og alle de dyrebare ting i Egypt; libyerne og etiopierne vil følge ham.*

43a- *Han skal bli herre over skattene av gull og sølv og over alle de dyrebare tingene i Egypt*

Takket være inntektene fra bompenger betalt for å bruke Suez-kanalen, ble Egypt kraftig beriket. Men denne rikdommen er bare god i fredstid fordi i krigstid blir handelsrutene øde. Egypt ble rik gjennom turisme. Fra jordens fire hjørner kommer folk for å se pyramidene, museene beriket av stadige funn av egyptiske graver skjult under jorden siden antikken. I disse gravene avslørte den til den unge kongen Tutankhamon gjenstander i solid gull av ukjent verdi. Russland vil derfor finne noe i Egypt for å tilfredsstille ønsket om krigsbytte.

På slutten av sabbaten 22. januar 2022, brakte Ånden meg et argument som **uten mulig tvist bekrefter** tolkningen som jeg gir til Daniel 11. La oss i de to versene 42 og 43 merke seg viktigheten av den klare omtalen. ikke kodet, fra navnet " *Egypt* " som i denne sammenheng er et annet land enn det som kalles " *kongen av sør* ". Imidlertid, i vers 5 til 32, ble ptolemeernes *lagde "Egypt "* maskert, men identifisert som " *konge av sør* ". **Endringen i historisk kontekst er dermed bekreftet og bevist ugjendrivelig** . Begynner med konteksten av antikken, ender historien om Daniel 11 med " *tiden for slutten* " for verden, der " *Egypt* ", en alliert av den kristne og agnostiske vestlige leiren siden 1979, er målet for den nye " konge av sør " det vil si krigersk islam, og spesielt den til den nye " kongen av nord ", russisk ortodoksi.

43b- *libyerne og etiopierne vil følge ham*

Oversetteren har korrekt oversatt ordene " *Puth og Cush* " i profetien som betegner for "Libya", de muslimske landene som ligger nord for Sahara, kystlandene ved den afrikanske kysten og for Etiopia, svart Afrika, alle land som ligger sør for Sahara. Et stort antall av dem aksepterte og adopterte også islam; i Elfenbenskystens tilfelle, med medvirkning fra Frankrikes president Nicolas Sarkozy, som vi også skylder det libyske kaoset.

Således, truffet av Russland, blir " *Egypt* " et bytte for alle rovdyr, og de muslimske gribbene, dets brødre, stiger ned på det, for å rense liket og ta sin del av byttet som fortsatt er igjen, etter den russiske punkteringen.

Ved tydelig å sitere " *Libya og Etiopia* ", utpeker Ånden afrikanske religiøse allierte av " *kongen av sør* " som bør identifiseres med Arabia, hvor profeten Mohammed dukket opp i 632, for å spre, siden Mekka, hans nye religion kalt islam. Den støttes av mektige Tyrkia, som i denne siste sammenhengen har vendt tilbake til et fundamentalistisk, erobrende og hevngjerrigt muslimsk religiøst engasjement, etter ydmykelsen av dets midlertidige underkastelse til vestlige sekulære verdier. Men andre muslimske land, som ikke ligger i " *sør* ", som Iran, Pakistan, Indonesia, kan slutte seg til " *kongen av sør* " for å kjempe mot vestlige folk med moralske verdier hatet av alle muslimske folk. Dette hatet er i sannhet bare det mot den sanne Gud Jesus Kristus som foraktes av vestlige kristne. Den straffer altså, gjennom islam og ortodoksi, jødisk, katolsk, ortodoks, protestantisk og til og med adventistisk utroskap i den vestlige verden; all den monoteistiske troen er skyldig mot ham.

Dan 11:44 *Nyheter fra øst og nord skal komme og skremme ham, og han skal gå ut i stor vrede for å ødelegge og ødelegge folkemengder.*

44a- *Nyheter fra øst og nord vil komme for å skremme ham*

Disse to kardinalpunktene " *øst og nord* " angår det russiske landet alene, avhengig av om det er nevnt fra pavelig Europa eller fra Israel, fordi profetien utpeker dem som suksessivt angrepet av Russland i vers 40 og 41. Dette betyr at frykten sitert kommer fra russisk territorium, men hva kan skremme en slik erobrer? Hva skjedde med landet hans som skremte ham så mye? Svaret er ikke i Daniels bok, men i Åpenbaringen 9, som avslører og retter seg mot den protestantiske religionen hvis globale høyborg er i USA. Mysteriet vil bli klarere, tatt i betraktning denne eksistensen av USA. Siden året 1917 da det opprørske Russland adopterte sitt sosialistiske og kommunistiske regime, har et gap varig skilt det fra det imperialistiske kapitalistiske USA. Individet kan ikke berike seg selv på bekostning av sin neste hvis han er kommunist; dette er grunnen til at de to alternativene er uforenlige. Under fredens aske ulmer hatets ild og ber om å bli uttrykt. Bare konkurransen og atomtrusselen har klart å forhindre det verste. Det var balansen mellom kjernefysisk terror. Bare uten å bruke atomvåpen vil Russland ta over Europa, Israel og Egypt. Balansen blir forstyrret, vil USA føle seg lurert og truet, så for å redusere antallet dødsfall vil USA gå inn i krigen og slå hardt først. En kjernefysisk ødeleggelse av Russland vil skape frykt blant de russiske hærene spredt over de okkuperte områdene.

44b- *og han skal gå ut med stor harme for å ødelegge og utrydde folkemengder.*

Inntil det øyeblikket vil Russland være i en ånd av erobring og å ta bytte, men plutselig vil dens sinnstilstand endre seg, den russiske hæren vil ikke lenger ha et hjemland å vende tilbake til, og dens fortvilelse vil forandre seg i ønsket om å "ødelegge og utrydde folkemengder"; som vil være "den tredje av mennene som ble drept " av den ^{sjette} basunen i Åp.9. Alle nasjoner utstyrt med atomvåpen vil dermed bli tvunget av fakta til å bruke dem mot sine personlige potensielle fiender.

Dan 11:45 *Han skal slå opp teltene i sitt palass mellom havene, mot det herlige og hellige fjell; da kommer han til slutten, uten at noen kan hjelpe ham.*

45a- *Han skal slå opp teltene i sitt palass mellom havene, mot det herlige og hellige fjell*

Telt mellom havene , fordi palassene er ikke lenger på jorden. Den desperate situasjonen til de russiske troppene er tydelig beskrevet av Ånden som dømte dem til denne skjebnen. Under ilden fra sine motstandere blir de skjøvet tilbake til Israels land. Hatt av alle, tjente de på ingen støtte eller medlidenhet og ble utryddet på jødisk land. Russland vil dermed betale en tung tvist som Gud tilskriver det siden dets støtte til Israels åndelige fiender i den gamle alliansen, på tidspunktet for deportasjonen til Babylon. Hun solgte hester til folket i Tyrus, en by med hedensk begjær. Esek.27:13-14 bekrefter at Gud sa til Tyrus: *Javan, Tubal (Tobolsk) og Mesjek (Moskva) handlet med deg; de ga slaver og redskaper av messing i bytte for dine varer. De fra huset til Togarma (Armenia) forsynte dine markeder med hester, ryttere og muldyr.* Det var også en kommersiell snublestein for jødene som også handlet med den: Esek.27:17: *Juda og Israels land handlet med dere; de ga hveten fra Minnit, bakverket, honningen, oljen og balsamen i bytte for dine varer.* Tyre beriket seg derfor på deres bekostning. Senere, i Esek.28:12, under tittelen « *konge av Tyrus* », snakker Gud direkte til Satan. Vi forstår at det var han som utnyttet luksusen og rikdommen samlet i de store hedenske byene som tjente ham under dekke av flere hedenske guder, ganske ubevisst, men alltid og overalt i kultformer som Gud anser som avskyelige. Han bærer på hjertet vekten av en frustrasjon som også har akkumulert gjennom århundrer og årtusener av menneskets historie. Denne frustrasjonen rettferdiggjør hans sinne som delvis tømmes i form av denne siste fryktelig ødeleggende internasjonale konflikten.

Men dette guddommelige sinne mot oldtidens handelstrafikk inviterer oss til å forstå hva Gud kan tenke om samtidens internasjonale trafikk i en internasjonal kontekst som er helt bygget på markedsøkonomien. Jeg tror ødeleggelsen av World Trade Center-tårnene i New York 11. september 2001 er et svar. Desto mer ettersom profetien i Åp. 18 understreker den skadelige rollen som berikelse på grunn av handel og internasjonale utvekslinger har, hvor enhver regel eller guddommelig religiøs rett kollapser så stor er ugudelighet.

På slutten av Dan.11 blir USAs arvelige motstander, Russland, ødelagt. Dette vil derfor gi dem absolutt makt over alle overlevende fra den internasjonale konflikten. Ve de beseirede! Han må bøye seg og underkaste seg seierherrens lov uansett hvor han er på jorden, og overleve.

Daniel 12

Dan 12:1 *På den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste, som forsvarer ditt folks barn; og det skal bli en trengselstid, slik det ikke har vært siden nasjoner eksisterte til den tid. På den tiden vil de av ditt folk som blir funnet skrevet i boken, bli frelst.*

1a- *På den tiden skal Mikael stå opp,*

Denne tiden er verdens ende når Jesus Kristus har det siste ordet, kommer tilbake i herligheten og kraften til sin guddommelighet lenge bestridt av konkurrerende religioner. Vi leser i Åp.1:7: Se, han kommer med skyene. Og hvert øye skal se det, også de som har gjennomboret det; og alle jordens stammer skal sørge over ham. Ja. Amen! Vi må venne oss til denne ideen, for for hver av hans roller ga Gud seg selv et annet navn, og det er grunnen til at han i Daniel og Åp .

myndighet over djevelen og demonene. Hans navn, Jesus Kristus, representerer det bare for de utvalgte på jorden som han kom for å frelse under dette navnet.

1b - *den store lederen,*

Denne store lederen er derfor YaHWéH Michael Jesus Kristus, og det er fra ham som i sin karakteriserte frekkhet, det pavelige regimet tok bort for dets fordel, hans misjon som evig himmelsk forbeder frem til 1843, dette siden år 538, stammer fra begynnelsen av pavelig regime og dets installasjon i byen Roma, ved Lateranpalasset på Mount Caelius. Dette emnet ble dekket i Daniel 8.

1c- *forsvareren av ditt folks barn;*

En *forsvarer* griper inn når det er et angrep. Og dette vil være tilfellet for de siste timene av det jordiske livet til de utvalgte som forble trofaste, til og med dømt til døden av de siste opprørerne. Her kan vi finne alle modellene som er foreslått i historiene til Daniel fordi de er oppfylt i en endelig tragisk situasjon. I denne siste **store ulykken** vil vi gjenoppleve de mirakuløse inngrepene som er fortalt i Dan.3, *ovnen og dens fire levende karakterer*, i Dan.5, fangen av *Babylon den store* av Gud, i Dan.6, *løvene* uskadeliggjort, men også slutten på den **store ulykken** som ble prefigurert av den som rammet jødene i – 168, på Kisleu 15, det vil si 18. desember, på en sabbatsdag.

1d- *og det vil være en nødens tid, slik det ikke har vært siden nasjonene eksisterte til den tid.*

Ut fra denne uttalelsen vil den siste store ulykken overgå den for jødene organisert av grekerne. Grekerne slo faktisk bare jøder de fant i gatene eller hjemmene deres. Ved verdens ende er ting veldig annerledes, og moderne teknologi tillater absolutt kontroll over menneskene som bor på jorden. Ved å bruke menneskelige deteksjonsteknikker kan vi derfor finne hvem som helst hvor som helst, uansett hvor de gjemmer seg. Lister over personer som motsetter seg de dekreterte ordrene kan derfor opprettes nøyaktig. I denne siste sammenhengen vil utryddelsen av de valgte bli gjort menneskelig mulig. Selv om de er fulle av tro og håp om sin utfrielse, vil de utvalgte oppleve smertefulle timer; for de som fortsatt vil være frie, fratatt alt, mens de andre sitter i opprørsgenslene og venter på å bli henrettet. Nød vil herske i hjertene til folkevalgte som blir mishandlet hvis de ikke blir drept.

1e- *På den tiden vil de av ditt folk som blir funnet skrevet i boken bli frelst.*

Det er livets bok, for uten en datamaskin laget Gud også en liste over alle skapningene som Adam og Eva og deres etterkommere genererte. På slutten av hver persons liv ble den endelige skjebnen bestemt av Gud som beholdt to lister: de utvalgte og de falne, i samsvar med de to veiene som presenteres for menneskeheten i 5 Mos.30:19-20: *Jeg kaller himmel og jord å vitne mot deg i dag: Jeg har lagt for deg liv og død, velsignelse og forbannelse. Velg livet, så du og dine etterkommere kan leve, å elske Herren din Gud, adlyde hans røst og holde fast ved ham: for av dette avhenger ditt liv og dine dagers forlengelse... Det er i henhold til hans valg for det onde at skjebnen til det romerske pavedømmets endelige slutt, brent i ild, er åpenbart for oss i Dan.7:9-10; dette på grunn av hans arrogante ord mot guden Gud ifølge Dan.11:36.*

I Åp.20:5 er Kristi gjenkomst ledsaget av de dødes oppstandelse i Kristus som kalles *den første oppstandelsen* : *Salige og hellige er de som deltar i den første oppstandelse , for den andre døden har ingen makt over dem. .*

Dan 12:2 *Mange av dem som sover i jordens støv, skal våkne opp, noen til evig liv, andre til vanære og evig skam.*

2a- *Mange av dem som sover i **jordens støv** skal våkne opp, noen til evig liv,*

La oss først merke oss at i vanlig normalitet *sover de døde godt i **jordens støv*** og ikke i et fantastisk paradys eller et brennende helvete slik falske kristne eller hedenske religioner lærer og tror. Denne klargjøringen gjenoppretter den sanne statusen til de døde, slik det er undervist i Pred.9:5-6-10: *For alle som lever er det håp; og selv en levende hund er bedre enn en død løve. De levende vet faktisk at de vil dø; men de døde vet ingenting, og det er ikke mer lønn for dem, siden deres minne er glemt. Og deres kjærlighet og deres hat og deres misunnelse er allerede forsvunnet; og de vil aldri mer ha noen del i noe som blir gjort under solen Hva enn din hånd finner å gjøre med din styrke, gjør det; for det er ingen gjerning, verken tanke, eller kunnskap eller visdom, i helvete dit du går. (De dødes bolig som er **jordens støv**).*

Det er ingen tanke etter døden fordi tanken lever i menneskets hjerne, bare når han fortsatt er i live og næres av blodet som sendes av hjertets banking. Og dette blodet må i seg selv renses ved pulmonal respirasjon. Gud sa aldri noe annet, siden han sa til Adam som ble en synder ved ulydighet, i 1.Mos.3:19: *I ditt ansikts svette skal du spise brød, inntil du vender tilbake til jorden som du ble tatt fra; **for du er støv, og til støv skal du vende tilbake** .* For å bekrefte denne intethetstilstanden til de døde, leser vi i Sal.30:9: *Hva tjener du på å utøse mitt blod, ved å få meg til å gå ned i gropen? Har støvet rost deg? Snakker det om din lojalitet? Nei, for det kan det ikke ifølge Sl.115:17: *Det er ikke de døde som hyller Herren, det er ikke noen av dem som går ned til stillhetens sted.* Men dette hindrer ikke at Gud igjen kan gi opphav til et liv som tidligere eksisterte og det er denne skaperkraften som gjør ham til Gud og ikke engel eller menneske.*

De to veiene har to endelige utfall og Åp.20 forteller oss at de er adskilt av *de tusen år* av det syvende årtusen. Mens alt menneskelig liv forsvinner fra jordens overflate ved begynnelsen av disse *tusen årene* , vil de falne først gjenoppstå etter deres dom utført av de hellige og Jesus Kristus i hans celestiale rike. Ved dette budskapet vedlagt den ⁷. *basunen* , bekrefter Åp.11:18, og sier: *Nasjonene ble sinte; og din vrede er kommet , og tiden er inne for å dømme de døde , for å lønne dine tjenere profetene, de hellige og dem som frykter ditt navn, både små og store, og å ødelegge dem som ødelegger jorden .* I dette verset fører dommen over de døde til at Gud først gjenoppstår sine trofaste, utvalgte døde, slik at de kan dømme de ugudelige som er i dødstilstand.

2b- *og de andre til vanære, til evig skam.*

Evigheten vil bare tilhøre de levende. Etter deres endelige utslettelse ved den siste dommen , vil de falnes *vanære* og *skam bare forbli i det evige minnet om de utvalgte, englene og Gud.*

Dan 12:3 *De som forstår, skal lyse som himmelens lys, og de som lærer mange rettferdighet, skal skinne som stjernene i all evighet.*

3a- *De som er intelligente vil skinne som himmelens prakt*

Intelligens hever mennesket over dyr. Det avsløres ved sin evne til å resonnerer, til å trekke konklusjoner ved å observere fakta eller ved enkel deduksjon. Hvis mennesker ikke var opprørske i friheten som Gud gir dem, ville intelligens ledet hele menneskeheten mot den samme erkjennelsen av Guds eksistens og hans lover. Siden Moses har Gud fått de mest betydningsfulle hendelsene i hans åpenbaring til mennesker nedtegnet skriftlig. Her er ruten for resonnement å følge. Den monoteistiske troen dukket opp i det hebraiske folkets historie. Hans vitnesbyrd og hans skrifter har derfor prioritet over alle andre skrifter som tilskrives denne samme unike Gud. At Guds folk skal kjempes mot forblir en normal mulighet, men at de hellige skrifter skal kjempes mot blir et djevelsk verk. Troen etablert av Jesus Kristus henter sine kilder og referanser fra de hebraiske skriftene til den gamle pakt, som gir den legitimitet. Men den romersk-katolske doktrinen respekterer ikke dette prinsippet, og det er derfor verken den eller Islams Koran kan hevde å være den levende Gud, skaperen av alt som lever og eksisterer. Jesus bekreftet prinsippet ved å minne om i Johannes 4:22 *at frelsen kommer fra jødene : Du tilber det du ikke kjenner; vi tilber det vi vet, fordi frelsen kommer fra jødene .*

I denne første gruppen av utvalgte, utpeker Gud menn som er frelst uten spesiell kunnskap på grunn av deres troskap som har vist seg med fare for deres liv siden Adam og Eva; og dette til 1843. De er frelst fordi deres gjerninger vitnet om deres intelligens og deres mottakelse av guddommelige lover manifestert ved deres lydighet. I denne gruppen hadde de mest trofaste og **fredelige** protestantene nytte av Guds tålmodighet frem til våren 1843, som bare gjorde praktiseringen av sin hellige sabbat obligatorisk fra den dato. Åp.2:24-25 vil bekrefte dette unntaket: *Til dere, til alle andre i Tyatira, som ikke mottar denne læren , og som ikke har kjent Satans dyp, som de kaller dem , sier jeg dere: Det gjør jeg . ikke legg noen annen byrde på deg selv; bare hold på det du har til jeg kommer.*

3b- *og de som lærer folket rettferdighet, skal skinne som stjernene i all evighet*

Denne andre gruppen er adskilt på grunn av det høye nivået av helliggjørelse som den representerer på jorden siden 1843. Utvalgt ved hjelp av en trosprøve, først basert på håpet om Jesu Kristi gjenkomst, suksessivt for våren 1843 og høsten 1844, ble hans helliggjørelse av Gud gjort offisiell ved hans gjenopprettelse av sabbaten som han praktiserte igjen, etter lange århundrer med mørke, glemsel og forakt for ham.

I denne inndelingen i to grupper er det som gjør dem forskjellige deres situasjon overfor Guds rettferdighet, deres status overfor hans ti bud og hans andre helse- og andre ordinanser. I den opprinnelige teksten i 2. Mos.20:5-6, det andre budet slettet av Roma, avslører det tydelig viktigheten som Gud gir lydighet mot hans bud, og han husker de to veiene og de to motsatte endelige skjebnene: ... Jeg er sjalu . *Gud hvem straff fedrenes misgjerning på barna i tredje og fjerde ledd over dem som hater meg og overtrer mine bud, og miskunn deg over dem som elsker meg og holder mine bud i tusen generasjoner .*

I dette verset avslører Spirit årsaken til at det finnes *stjerner* i vår jordiske skapelse. De hadde bare grunn til å eksistere for å tjene som et symbol på de jordiske utvalgte utvalgt av Gud; og det er 1.Mos.1:17 som åpenbarer deres budskap: *Gud satte dem på himmelvidden for å gi lys til jorden.* Så bruker Gud

dem til å vise Abraham mengden av *hans etterkommere* i 1.Mos.15:5: *Tel stjernene på himmelen hvis du kan telle dem; slik vil være dine etterkommere.*

Imidlertid kan statusen til disse åndelige *stjernene* endre seg avhengig av gjerningene utført av den forløste troende. Ved å falle åndelig gjennom sin ulydighet, *faller stjernen*, den *faller fra himmelen*. Bildet vil bli fremkalt for å avbilde den protestantiske troens fall i 1843, annonsert av et ekte himmelsk tegn i 1833, ⁱ det sjette seglet i Åp.6 :13: *og himmelens stjerner falt til jorden, som da 'a fikentre rystet av en voldsom vind kaster bort sine grønne fikener.* Og igjen i Åp.12:4: *Halen hans dro bort en tredjedel av himmelens stjerner og kastet dem til jorden.* Dette budskapet fornyer det i Dan.8:10: *Hun reiste seg til himmelens hær, og hun førte ned en del av hæren og stjernene til jorden, og hun trampet dem ned*. Ånden tilskriver det romerske pavelige regime det åndelige fallet til en tredjedel av de forløste troende; forførte mennesker som vil tro forgjeves på Kristi frelse og kreve hans rettferdighet.

Dan 12:4 *Du, Daniel, hold disse ordene hemmelige og forsegl boken inntil endens tid. Mange vil da lese den, og kunnskapen vil øke.*

4a- Denne **endetiden** kjenner flere påfølgende faser, men den begynte, offisielt, våren 1843, med ikrafttredelsen av det guddommelige dekret som er forhåndsskrevet i Dan.8:14: **Inntil kveld-morgen 2300 og helligheten vil være rettferdiggjort**. I 1994 ble den andre epoken av slutten preget av fordømmelsen av den universelle adventistinstitutionen. Siden 1843 har Daniels bok blitt lest, men den har aldri blitt tolket riktig før dette verket som jeg fortsatt forbereder i 2021 og dette siden 2020. Det er derfor denne datoen som markerer toppen av hans kunnskap, og derfor **er** det sanne siste **tid for slutten** som vil ende med Jesu Kristi sanne gjenkomst, kjent og forventet, for våren 2030. Vi ser at dette året 2020 allerede har vært godt preget av Gud siden hele menneskeheten er rammet av dødeligheten av Covid-19-viruset som dukket opp i Kina i 2019, men i det pavelige katolske Europa, bare siden 2020. I 2021 muterer virus og fortsetter å ramme den skyldige og opprørske menneskeheten.

Adventistenes trosprøve illustrert

Dan 12:5 *Og jeg, Daniel, så, og se, to andre menn stod, den ene på denne side av elven og den andre på den andre siden av elven.*

5a- Husk! Daniel er på bredden av elven "Hiddekel", tigeren, denne menneskeeteren. Det er imidlertid to menn på hver side av elven, noe som betyr at den ene klarte å krysse den og den andre forbereder seg på det. Allerede i Dan.8:13 fant en diskusjon sted mellom to helgener.

Dan 12:6 *Og en av dem sa til mannen kledd i lin, som stod over vannet i elven: Når skal det være ende på disse under?*

6a- I Dan.8:14 hadde spørsmålene til de hellige mottatt fra Gud svaret klokken 2300 kveld-morgen som bestemte datoen 1843. Tilnærmingen gjentas her og spørsmålet denne gangen gjelder verdens ende; øyeblikket da profetien vil slutte å være nyttig. Spørsmålet stilles til Kristus representert av denne *mannen kledd i lin* som står *over elven* og observerer dens kryssing av mennesker. Gud bruker bildet

av krysset av Rødehavet som reddet hebreerne, men druknet deres egyptiske fiender.

Dan 12:7 *Og jeg hørte mannen som var kledd i lin, stå over vannet i elven; han løftet sin høyre hånd og sin venstre hånd til himmelen, og han sverget ved ham som lever evig at det skal skje i en tid og tider og en halv tid, og at alt dette skal ende når folkets styrke helgen vil bli fullstendig ødelagt.*

7a- *Og jeg hørte mannen kledd i lin, som sto over vannet i elven; han løftet sin høyre hånd og sin venstre hånd til himmelen,*

I stillingen som voldgiftsdommer løfter Jesus Kristus sin velsignende høyre hånd og sin straffende venstre hånd mot himmelen for å avgi en høytidelig erklæring.

7b- *og han sverget ved den som lever evig at det skal skje i en tid, tider og en halv tid*

Ved å sitere den profetiske varigheten av det pavelige styre, viser og minner Kristus om sin dom som i fortiden dømte kirken hans til å lide under det pavelige regimets krav og forbannelsene fra de barbariske invasjonene som gikk forut for den ; dette på grunn av oppgivelsen av sabbaten siden 7. mars 321. Troende i tider med adventistiske prøvelser blir derfor advart. Men en annen grunn får Gud til å fremkalle denne pavelige regjeringen; dette er datoen for dens begynnelse, 538 e.Kr. Valget er fornuftig siden denne datoen 538 vil tjene som grunnlag for beregningene som profetien vil foreslå oss ved å presentere oss for nye profetiske varigheter i vers 11 og 12.

7c- *og at alle disse tingene vil ende når det hellige folks styrke er **fullstendig brutt***

Denne korte setningen oppsummerer godt denne gangen det sanne øyeblikket av slutten: det der ved slutten av den siste **store ulykken** , vil de utvalgte finne seg selv på randen av å bli utryddet, utryddet fra jordens overflate; bemerker presisjonen: **helt ødelagt** .

Dan 12:8 *Jeg hørte, men forstod det ikke; og jeg sa: Min herre, hva blir utfallet av disse tingene?*

8a- stakkars Daniel! Hvis forståelsen av boken hans fortsatt er et mysterium for de som lever i 2021, hvor utenfor hans rekkevidde og ubrukkelig var denne forståelsen for hans egen frelse!

Dan 12:9 *Han sa: Gå, Daniel, for disse ord skal holdes hemmelig og forseglet inntil endens tid.*

9a- Engelen svar vil etterlate Daniel sulten, men det bekrefter den sene oppfyllelsen av profetien som er reservert for slutten av den kristne æra.

Dan 12:10 *Mange skal bli rensset, bleket og lutret; de ugudelige skal gjøre ondt, og ingen av de ugudelige skal forstå, men de som har forstand, skal forstå.*

10a- *Mange vil bli rensset, bleket og rensset*

Ved å gjenta her det nøyaktige sitatet nær ordet i Dan.11:35, bekrefter engelen den pavelige identiteten til den arrogante og despotiske **kongen som hever seg over alle gudene** og til og med den eneste sanne **Gud** , i vers 36.

10b- *de ugudelige skal gjøre ondt, og ingen av de ugudelige skal forstå,*

Engelen fremkaller et prinsipp som vil fortsette til verdens ende, forlengelsen av ondskap er avbildet i profetiene til Daniel ved forlengelsen av

"messing" av gresk synd og "jern" av romersk makt inntil Kristi gjenkomst . De ugudelige vil dobbelt hindres fra å forstå: for det første av deres personlige uinteresse, og for det andre ved *en villfarelse* gitt av Gud som gjør dem i stand til å *tro en løgn* i henhold til 2. Tess.2:11-12: *Også Gud sender dem en kraft av forvirring, for at de skulle tro en løgn , for at alle som ikke trodde sannheten, men hadde behag i urettferdighet, skulle bli fordømt .*

10c- *men de som har forstand, skal forstå.*

Dette eksemplet beviser at åndelig *intelligens* er en spesiell gave gitt av Gud, men det innledes med en god bruk av den grunnleggende *intelligensen* gitt til alle normale mennesker. For selv i denne standarden forveksler mennesker utdanning og dens vitnemål med *intelligens* . Så jeg husker denne forskjellen: instruksjon lar data legges inn i menneskets minne, men bare *intelligens* tillater god og klok bruk.

Dan 12:11 *Fra den tid da det stadige offer opphører og en avskyelig ødemark blir etablert, skal det gå tusen to hundre og nitti dager.*

11a- *Fra den tiden da evige offer opphører*

Jeg må fortsatt minne deg på, men ordet "offer" forekommer ikke i den originale hebraiske teksten. Og denne presisjonen er avgjørende fordi denne *evigheten* angår Jesu Kristi celestiale prestedømme. Ved å gjengi hans forbønn på jorden, fjerner pavedømmet fra Jesus Kristus hans rolle som forbeder for syndene til hans utvalgte.

Denne tilranet parallelle jordiske tjenesten begynner i 538; dato da Vigilius I ' den første paven i tittelen, slo seg ned i Roma, ved Lateranpalasset, på Mount Caelius (himmelen).

11b- *og hvor en avskyelig øde vil bli etablert*

pavelige romerske regjeringen som er sitert i Dan.9:27 begynner : *og det vil være på fløyen til ødeleggelsens vederstyggelighet, ja til ødeleggelse, og det skal ødelegges på den øde jord , etter det som er forordnet .*

I dette verset, rettet mot datoen 538, retter Ånden seg kun mot det pavelige Roma, noe som forklarer singulariseringen av ordet "vederstyggelighet". Dette var ikke tilfellet i Dan.9:27, hvor begge faser av Roma, hedenske og deretter pavelige, var involvert.

La oss legge merke til interessen og viktigheten av grupperingen i dette verset av to ting: " *bortrykkelsen av det evige* " til Kristus i Dan.8:11 og *den pavelige "vinge "* som bærer " *den avskyelige øde* " sitert i Dan. . 9:27. Ved å knytte disse to handlingene til samme dato 538 og til samme enhet, bekrefter og beviser Ånden at forfatteren av disse ugjerningene virkelig er det romerske pavedømmet.

I Dan.11:31 ga handlingen som ble tilskrevet den greske kong Antiokus 4 oss den typiske modellen for det Gud kaller " *ødeleggelsens vederstyggelighet* ". Pavedømmet gjengir det, men i 1260 lange blodige år.

11c- *det skal være tusen to hundre og nitti dager.*

For å gjøre de siterte profetiske varighetene som angår endetiden uforfalskbare, er enheten plassert foran tallet i alle Daniels profetier: dager 1290 ; dager 1335 (neste vers); Dan.8:14: *kveld-morgen 2300* ; og allerede i Dan.9:24: uke 70.

Vi har bare en veldig enkel beregning å utføre: $538 + 1290 = 1828$.

Interessen for denne datoen 1828 er å gi adventistbegivenheten en universell karakter siden den retter seg mot det tredje av de fem årene av adventistkonferansene holdt i Albury Park i London i nærvær av kongefamilien i England.

Dan 12:12 *Salig er han som venter og kommer til tusen tre hundre og trettifem dager.*

12a- Det er bare dette verset som gir oss betydningen av disse to profetiske varighetene. Temaet er å vente på Kristi gjenkomst, men en spesiell venting basert på numeriske forslag gitt av Bibelen. En ny beregning er nødvendig: $538 + 1335 = 1873$. Engelen presenterer for oss to datoer som markerer henholdsvis begynnelsen og slutten av adventistenes trosprøve som ble utført mellom årene 1828 og 1873. På denne måten er vår oppmerksomhet rettet på datoene 1843 og 1844 som nettopp var årsakene til to påfølgende forventninger om Jesu Kristi strålende gjenkomst til USA, derfor til protestantiske land.

I bildet av kryssingen av "Tiger"-elven, er tigreren som spiser menneskesjeler disse datoene 1843-1844 som får den fordømte protestanten til å gå fra åndelig liv til åndelig død. På den annen side kommer den som har bestått testen levende og velsignet av Gud fra denne farefulle kryssingen. Han får en bestemt saligprisning fra Gud: « *Velsignet er han som når 1873!* »

Dan 12:13 *Og du, gå mot din ende; du skal hvile, og du skal stå for din arv ved enden av dagene.*

13a- Daniel vil oppdage etter den første oppstandelsen hvor han skal gjenoppstå, betydningen av alt han overførte til oss. Men for adventisten som fortsatt er i live, vil hans lære fortsatt bli supplert med åpenbaringene i Johannes-apokalypsen.

Daniels bok skjuler godt sin enorme rikdom. Vi har lagt merke til leksjonene av oppmuntring som Herren viser til sine utvalgte i de aller siste dager, fordi disse siste dager vil vende tilbake til normen for frykt og usikkerhet som har rådet gjennom hele menneskehetens historie på jorden. Nok en gang, men den siste, vil de valgte embetsmenn bli skilt ut og holdt ansvarlige for ulykkene som vil ramme de opprørske overlevende fra den tredje verdenskrig annonsert i Dan.11:40-45 og Åp.9:13. Ezekiel 14 presenterer standardmodellene for tro: Noah, Daniel og Job. I likhet med Noah, vil vi måtte unnsnippe og motstå verdens tankestrøm ved å bygge vår trofasthet mot Gud. I likhet med Daniel må vi være fast forpliktet til å gjøre vår plikt som folkevalgte ved å nekte standarden som er etablert av falsk religion. Og i likhet med Job, vil vi måtte akseptere lidelse fysisk og mentalt når Gud tillater det, og ha en fordel fremfor Job: gjennom hans erfaring lærte vi hvorfor Gud tillater disse prøvelsene.

Daniels bok tillot oss også å bedre forstå det usynlige himmelske livet. Dette ved å oppdage denne karakteren som heter Gabriel, et navn som betyr "den som ser Guds ansikt". Han er til stede i alle viktige oppdrag i planen for guddommelig frelse. Og vi må innse at i Guds celestiale rike ble han og alle de gode englene fratatt Mikael's nærvær, Guds engleuttrykk, i løpet av hans jordiske inkarnasjon, nemlig 35 år. I en stor deling av kjærlighet deler Micaël også sin autoritet, og

godtar å være bare " *en av hovedlederne* ". Men Gabriel presenterte ham også for Daniel, den utvalgte blant de utvalgte, som « *lederen for ditt folk* ». Og Dan.9 åpenbarer for oss alt som Jesus kommer for å oppnå for å frelse sine trofaste utvalgte. Det guddommelige frelseprosjektet er således tydelig annonsert, og deretter fullført den 3. april 30. ved Jesu Kristi korsfestelse.

Daniels bok viste oss at tro bare kan påvises av en voksen. Og at barnet ifølge Gud blir voksen når det går inn i sitt trettende år. Så vi kan bare se den bitre frukten båret av barnedåp og religiøs fødselsarv i alle falske religioner. Jesus sa i Mark 16:16: *Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; den som ikke tror vil bli fordømt* . Dette betyr derfor at før dåpen må tro være tilstede og demonstrert. Etter dåpen testet Gud henne. Også, en annen perle åpenbart i Daniel, bekreftes disse Jesu ord fra Matt.7:13: *Gå inn gjennom den trange port. For bred er porten, bred er veien som fører til ødeleggelse og det er mange som passerer den veien* ; og også i Matt.22:14: *For mange er kalt, men få er utvalgt* ; ifølge Dan.7:9, *ti milliarder kalt* til regnskap overfor Gud for bare *én million av de forløste utvalgte frelst*, fordi de virkelig vil ha *tjent* skaperen Gud godt, i Kristus i Den Hellige Ånd.

Kapittel 12 har nettopp lagt grunnlaget for strukturen til boken Apocalypse ved å minne om datoene 538, 1798, 1828, 1843-1844 skjult og foreslått, men grunnleggende for tidsinndelingen i Apocalypse, og 1873. En annen dato, 1994, vil det bygges for noens ulykke og andres lykke.

Introduksjon til profetisk symbolikk

I alle bibelske lignelser bruker Ånden jordiske elementer hvis visse kriterier kan symbolisere anonyme enheter som presenterer felles kriterier. Hvert symbol som brukes må derfor undersøkes i alle dets aspekter, for å trekke ut lærdommene som er skjult av Gud. Ta for eksempel ordet " *hav* ". I følge 1.Mos.1:20 befolkete Gud det med dyr av alle slag, utallige og anonyme. Omgivelsene er dødelige for mannen som lever av å puste i luften. Det blir dermed et symbol på døden for mennesket som med rette også kan frykte dets saltholdighet som gjør jorden steril. Dette symbolet er åpenbart ikke gunstig for menneskeheten, og på grunn av betydningen av døden, vil Gud gi sitt navn til den hebraiske vasketanken som forutsetter dåpens vann. Nå betyr å døpe å fordype, å dø druknet for å leve igjen i Jesus Kristus. Den uberettigede gamle mannen står opp igjen og bærer Kristi rettferdighet. Vi ser der, all rikdommen til et enkelt element av guddommelig skapelse: *havet* . Under denne læren vil vi bedre forstå betydningen som Gud gir til dette verset fra Daniel 7:2-3: «... og se, *himmelens fire vinder brast over det store hav* . Og *fire store dyr kom ut av havet* , *forskjellige fra hverandre* . Vit at " *himlenes fire vinder* " antyder de universelle krigene som bringer de seirende folkene til dominerende makt. Her symboliserer " *det store havet* " de menneskelige massene av hedenske folk som, uten å ære Gud, i hans øyne er lik dyrene i " *havet* ". I uttrykket " *fire vinder av himmelen* ", " *fire* " representerer de 4 kardinalpunktene i retningene nord, sør, øst og vest. " *Himmelens vinder* " bringer endringer i himmelens utseende, blåser skyer, forårsaker stormer og bringer regn; skyver de skyene til side, fremmer de solskinn. På samme måte forårsaker kriger store samfunnspolitiske endringer, enorme omveltninger som gir herredømme til det nye seirende folket utvalgt av Gud, men uten at de blir velsignet av ham. Fordi han er utpekt som et « *dyr* », har han ikke rett til velsignelsene som skal tilbys sanne mennesker; hans trofaste utvalgte som vandrer i det guddommelige lys siden Adam og Eva, og dette til verdens ende. Og hvem er dens folkevalgte? De i hvem han gjenkjenner sitt bilde siden mennesket ble skapt i Guds bilde i henhold til 1.Mos.1:26. Legg merke til denne forskjellen: mennesket er skapt eller skapt av Gud i hans bilde , mens dyret er produsert av dets miljø, marine, terrestriske eller himmelske, etter ordre gitt av Gud. Valget av verb markerer forskjellen i status.

Som et annet eksempel, la oss ta ordet " *jord* ". I følge 1.Mos.1:9-10 er dette navnet " *jord* " gitt til den tørre bakken som kom ut av " *havet* "; et bilde som Gud vil utnytte i Åp.13, for å symbolisere den protestantiske troen som kom ut av den katolske troen. Men la oss se på andre aspekter av " *jorden* ". Det er gunstig for mennesket når det gir det næring, men ugunstig når det tar form av en tørr ørken. Det avhenger derfor av god vanning fra himmelen for å være en velsignelse for mennesket. Denne vanningen kan også komme fra elvene som krysser den; dette er grunnen til at Guds ord i seg selv sammenlignes med " *en kilde med levende vann* " i Bibelen. Det er tilstedeværelsen eller fraværet av dette " *vannet* " som bestemmer naturen til " *jorden* ", og åndelig, kvaliteten på menneskets tro som består av 75% vann.

Som et tredje eksempel, la oss ta stjernene på himmelen. Først, " *solen* ", på den positive siden, lyser den opp; i henhold til 1.Mos.1:16, er det « *dagens* » lys, det varmer og fremmer veksten av plantene som mennesket lager maten sin av. På den negative siden brenner det avlinger på grunn av overflødig varme eller mangel på regn. Galileo hadde rett, den er i sentrum av universet vårt og alle planetene i systemet kretser rundt det. Og fremfor alt er han den største, Bibelen omtaler ham som " *den største* " i 1.Mos.1:16, den hotteste og han er ikke rimelig. Alle disse kriteriene gjør ham til det fullkomne gudsbilde i hvem alle disse egenskapene finnes. Ingen kan se Gud og leve, like lite som han kan sette føttene på « *solen* »; den eneste maskuline stjernen, de andre er alle planeter eller feminiserte stjerner. Etter ham, " *månen* ", " *den minste* ": ifølge 1.Mos.1:16 er det nattens lys, mørket som han presiderer over. " *Månen* " har derfor bare et negativt budskap. Selv om den er nærmest oss, har denne stjernen lenge beholdt mysteriet om sin skjulte side. Den skinner ikke av seg selv, men som alle andre planeter sender den tilbake til oss, i en progressiv syklus, et svakt lys som den mottar fra "solen". Etter alle disse kriteriene er "månen" det perfekte symbolet for å representere for det første den jødiske religionen, og for det andre den falske kristne religionen til det romersk-katolske pavedømmet, fra 538 til i dag, og luthersk protestantisme, kalvinistisk og anglikansk, siden 1843. Det er også på himmelen " *stjernene* " som i henhold til 1.Mos.1:14-15-17 har to roller som de deler med " *solen og månen* ". Det å " *merke epoker, dager og år* "., og det å " *lyse opp jorden* ". De fleste av dem skinner bare i mørke tider, om natten. Det er det ideelle symbolet for å representere Guds tjenere, de sanne, inntil profetien tilskriver dem et fall; som indikerer en endring i deres åndelige status. Dette vil være budskapet som Gud vil bruke for å fremkalle kristendommens fall offer for den romerske løgneren i Dan.8:10 og Åp.12:4; og den universelle protestantismens fall i Åp.6:13 og 8:12. Isolert betegner " *stjernen* " det katolske pavedømmet i Åp.8:10-11, den protestantiske troen i Åp.9:1; og samlet i en krone til tallet 12, den seirende utvalgte forsamlingen, i Åp.12:1. Dan.12:3 betegner dem som symbolet på « *de som lærer mengden rettferdighet* », det vil si « *de som opplyser jorden* » med lyset gitt av Gud.

Disse fem symbolene vil spille en viktig rolle i profetien om Apokalypsen. Du kan derfor øve deg på å oppdage de skjulte meldingene som bæres av kriteriene til symbolene som presenteres. Men noen ville være vanskelig å oppdage, så Gud selv angir nøkkelen til mysteriet, i vers i Bibelen, som ordene " *hode og hale* " som bare kan forstås av den betydningen som Gud gir dem i Jes.9:14, hvor vi leser: " *dommeren eller eldste er hodet, profeten som lærer løgn er halen* ." Men vers 13 foreslår parallelt, og bærer derfor de samme betydningene, " *palmegrenen og røret* "; " *et rør* " som vil representere det romerske pavedømmet i Åp.11:1.

Det er også en symbolsk betydning av figurer og tall. Som hovedregel har vi i stigende rekkefølge:

For tallet "1": unikhhet (guddommelig eller numerisk)

For tallet "2": ufullkommenhet.

For tallet "3": perfeksjon.

For tallet "4": universalitet (4 kardinalpunkter)

For tallet "5": mann (det maskuline eller feminine mennesket).

For tallet "6": den himmelske engelen (det himmelske vesenet eller budbringeren).

For tallet "7": fylde. (Også: segl av skaperguden)

Over denne figuren har vi kombinasjoner av tillegg av de første syv grunnleggende sifrene; eksempler: $8 = 6+2$; $9 = 6+3$; $10 = 7+3$; $11 = 6+5$ og $7+4$; $12 = 7+5$ og $6+6$; $13 = 7+6$. Disse valgene har åndelig betydning i forhold til temaene som behandles i disse kapitlene i Åpenbaringen. I Daniels bok finner vi de profetiske budskapene om den messianske kristne tid i kapitlene 2, 7, 8, 9, 11 og 12.

I boken Åpenbaring åpenbart for apostelen Johannes er den symbolske koden til kapittelnumrene ekstremt avslørende. Den kristne tid er delt inn i to historiske hoveddeler.

Den første, festet til tallet "2", dekker majoriteten av den doktrinære "ufullkommenhet" av den kristne tro representert fra 538 av det romersk-katolske pavedømmet, arving til den religiøse normen etablert siden 7. mars 321 av den hedenske romerske keiseren Konstantin ^{JEG}. Kapittel 2 dekker hele tiden mellom 94 og 1843.

Den andre delen representert med tallet "3" gjelder, fra 1843, "adventisttiden", en tid da Gud krever apostolisk doktrinær "fullkommenhet" gjenopprettet i samsvar med programmet profetert av det guddommelige dekret sitert i Dan.8:14. Denne perfeksjonen vil bli oppnådd gradvis inntil Kristi gjenkomst ventet våren 2030.

Over tallet 7, tallet 8, $2+6$, fremkaller tiden for ufullkommenhet (2) av diabolske verker (6). Tallet 9, $3+6$, indikerer tiden for perfeksjon (3) og like djevleske gjerninger (6). Tallet 10, $3+7$, profeterer for fullkommenhetens tid (3), fyllden (7) av det guddommelige verk.

Tallet "11" eller, hovedsakelig, $5+6$, retter seg mot tiden for fransk ateisme der mennesket (5) er assosiert med djevelen (6).

Tallet "12", dvs. $5+7$, avslører assosiasjonen mellom mennesket (5) med skaperguden (7 = fylde og dets kongelige segl).

Tallet "13" eller $7+6$, angir fyllden (7) av den kristne religion assosiert med djevelen (6); pavelig først (*hav*) og protestantisk (*land*) i de siste dager.

Tallet "14" eller $7+7$, gjelder adventistarbeidet og dets universelle budskap (*Evig evangelium*).

Tallet "15", dvs. $5+5+5$ eller 3×5 , fremkaller tiden for menneskelig (3) perfeksjon (5). Det er den som markerer slutten på nådens tid. Den åndelige "*hveten*" er moden for å bli høstet og lagret i de himmelske låvene. Forberedelsen av de utvalgte er fullført fordi de har nådd det nivået som kreves av Gud.

Tallet "16" gjelder i Åpenbaringen, tiden da Gud tømmer ut "*de siste syv ampuller av sin vrede*" over sine religiøse fiender, utro kristendom i kapittel 13.

Tallet "17" henter sin betydning, som det forrige, fra temaet som Gud gir det i sin profeti: i Åpenbaringen 17, symbolet på "dommen over den store *skjøgen*" av Gud. I Bibelen gjelder den første bruken av dette symbolske tallet påskeuken som begynner på den 10. ^{dagen} i den første måneden i året og slutter på den 17. ^{dagen}

. Fullført til punkt og prikke på nivået av dager for døden til «Guds lam » Jesus Kristus, blir påsken profetert i dagår i den 70. ^{av} de « 70 ukene » av årene i Dan.9:24 til 27. Profetien for den 70. ^{uken} i vers 27 dekker derfor tiden for de syv årene mellom datoene 26 og 33. Målet som er angitt av profetien er påsken som ligger om våren, " i midten " av disse syv årene av den profetiske uken. sitert i Dan.9:27.

For de siste sanne "adventistene" vil tallet 17 gjelde 17 århundrer med praksis av romersk søndag, en synd etablert 7. mars 321. Jubileumsdatoen for slutten av disse 17 århundrene, 7. mars 2021 åpnet "tiden for *ende* » profeterte i Dan.11:40. Denne " tiden " er gunstig for oppfyllelsen av denne siste advarselsstraffen som, som betegner den tredje verdenskrig, også er profetert av Gud ved den " *sjette basunen* " åpenbart i Åp.9:13 til 21. Den økonomiske ruinen forårsaket av Covid -19 virus markerer året 2020 (20. mars 2020 til 20. mars 2021) som begynnelsen på guddommelige straffer.

Temaet i kapittel "18" er straffen til " *Babylon den store* ".

Kapittel "19" tar for seg konteksten for Jesu Kristi gjenkomst i herlighet og hans konfrontasjon med menneskelige opprørere.

Kapittel "20" fremkaller det syvende årtusen, på den øde jord der djevelen holdes fanget og i himmelen, hvor de utvalgte fortsetter å dømme livene og gjerningene til de onde døde opprørerne som er forkastet av Gud.

Kapittel "21" finner symbolikken 3x7, det vil si fullkommenheten (3) av guddommelig helliggjørelse (7) gjengitt i dens utvalgte forløst fra jorden.

Vi ser altså at profetien har som tema adventismens utvalgte i Åp. 3, 7, 14 =2x7 og 21 =3x7 (vekst mot helliggjørelsens fullkommenhet).

Kapittel "22" innleder tiden da Gud innretter sin trone og de utvalgte i sitt evige rike på den gjenskapte og fornyede jord.

Adventisme

Hvem er da disse Guds sønner og døtre? Vi kan like gjerne si det med en gang, fordi dette dokumentet vil gi alle de ønskelige bevisene, denne guddommelige åpenbaringen er adressert av Gud til "adventistiske" kristne. For om du liker det eller ikke, er Guds vilje suveren, og siden våren 1843, da et dekret profetert i Daniel 8:14 trådte i kraft, har "Syvendedags Adventist"-standarden vært den eksklusive kanalen som fremdeles forbinder Gud og hans menneskelige tjenere. Men pass på! Denne normen er i konstant utvikling, og avslaget på denne

utviklingen, ønsket av Gud, har ført til at dens offisielle institusjonelle representasjon har blitt kastet opp av Jesus Kristus siden 1994. Hva er adventisme? Dette ordet kommer fra det latinske «adventus» som betyr advent. Jesu Kristi, for hans store endelige gjenkomst i Faderens herlighet, ble ventet våren 1843, høsten 1844 og høsten 1994. Disse falske forventningene gitt i Guds prosjekt var likevel alvorlige konsekvenser, tragiske åndelige konsekvenser for dem som foraktet disse profetiske kunngjøringene og deres forventninger, fordi de var organisert suverent av den store skaper Gud. Derfor vil enhver som gjenkjenner i dette dokumentet lysene foreslått av Jesus Kristus bli, som en direkte konsekvens, en "adventist", "på den syvende dag", hvis ikke blant mennesker, vil dette være tilfelle for Gud; dette, så snart han forlater den religiøse hvilen av den første dagen, for å praktisere resten av den syvende dagen, kalt sabbaten, helliget av Gud siden verdens skapelse. Å tilhøre Gud innebærer komplementære guddommelige krav; med sabbaten vil den utvalgte adventisten måtte innse at hans fysiske kropp også er Guds eiendom, og som sådan vil han måtte ernære og ta vare på den som en dyrebar guddommelig eiendom, en kjødelig helligdom. For Gud har foreskrevet mennesket, i 1.Mos.1:29, hans ideelle kosthold: " *Og Gud sa: Se, jeg gir dere hver urt som bærer frø, som er på hele jorden, og hvert tre som har i ham frukten av treet og bærer frø: dette skal være din mat .*"

Adventisttanken er uatskillelig fra det kristne prosjektet åpenbart av Gud. Jesu Kristi gjenkomst er nevnt i en rekke bibelsitater: Sal.50:3: « **Han kommer, vår Gud** , han blir ikke i stillhet; foran ham er en fortærende ild, rundt ham en voldsom storm »; Sal.96:13: " *...for Herren! For han kommer, for han kommer for å dømme jorden ; han skal dømme verden i rettferdighet, og folket etter sin trofasthet. »* ; Jes.35:4: « *Si til dem som er urolige i hjertet: Vær frimodige, vær ikke redde! her er din Gud, hevnen skal komme, Guds gjengjeldelse; Han vil selv komme og frelse deg* »; Hos.6:3: « *La oss få vite det, la oss søke å kjenne Herren; dets komme er like sikkert som morgengryets komme. Han vil komme for oss som regn , som vårregnet som vanner jorden* »; i skriftene til den nye pakt leser vi: Matt.21:40: " *Når vingårdens Herre kommer , hva vil han gjøre med disse leieboerne? »* ; 24:50: " *... denne tjeners herre kommer på en dag han ikke venter, og på en time han ikke vet, »* ; 25:31: « *Når Menneskesønnen kommer i sin herlighet , sammen med alle englene, skal han sitte på sin herlighets trone. »* ; Jea.7:27: « *Men vi vet hvor denne kommer fra; men Kristus, når han kommer , vil ingen vite hvor han er fra. »* ; 7:31: « *Mange av folkemengden trodde på ham og sa: Vil Kristus, når han kommer , gjøre flere mektige gjerninger enn denne har gjort? »* ; Heb.10:37: « *En liten stund til: den som skal komme, skal komme , og han vil ikke utsette .»* Jesu siste vitnesbyrd: Joh 14:3: " *Og når jeg går og gjør i stand et sted for dere , kommer jeg igjen og tar dere til meg , for at dere skal være der jeg er. vær også der* "; Englenes vitnesbyrd: Apg.1:11: " *Og de sa: Galilea-menn, hvorfor slutter dere å se inn i himmelen? Denne Jesus, som er tatt opp fra dere til himmelen, skal komme på samme måte som dere så ham gå til himmelen.* " . Adventistprosjektet til Messias vises i: Jes.61:1-2: " *Herrens, JaHWéH, er over meg, for JaHWéH har salvet meg til å bringe gode nyheter til de fattige; Han har sendt meg for å helbrede dem som har et sønderknust hjerte,*

for å forkynne frihet for fangene og utfrielse for fangene; for å forkynne et år for YaHWéH, ... " Her, mens han leste denne teksten i synagogen i Nasaret, stoppet Jesus å lese og lukket boken, fordi resten, angående "dagen av hevn " skulle bare bli fullført 2003 år senere, for hans strålende guddommelige gjenkomst: " *og en hevners dag fra vår Gud ; å trøste alle de syke; »*

Adventismen i dag har flere ansikter, og for det første det offisielle institusjonelle aspektet som forkastet i 1991, de siste lysene som Jesus tilbød det, gjennom det ydmyke menneskelige instrumentet som jeg er. Detaljer vil vises der det er aktuelt i dette dokumentet. Tallrike dissidente adventistgrupper eksisterer spredt over hele jorden. Dette lyset er rettet til dem som en prioritet. Hun er det "store lyset" som vår eldste åndelige søster, Ellen White, ønsket å lede adventistfolket mot. Hun presenterte arbeidet sitt som det "lille lyset" som fører til det "store". Og i sitt siste offentlige budskap, da hun svingte Bibelen i begge hender, erklærte hun: «Brødre, jeg anbefaler denne boken til dere.» Hans ønske er nå oppfylt; Daniel og Åpenbaringen er fullstendig dechiffrert ved streng bruk av bibelske koder. Fullkommen harmoni åpenbarer Guds store visdom. Leser, hvem du enn er, jeg oppfordrer deg til ikke å gjøre fortidens feil, det er du som må tilpasse deg den guddommelige planen, fordi den allmektige vil ikke tilpasse seg ditt synspunkt. Å nekte lys er en dødssynd uten noen som helst bod; blodet som ble utgytt av Jesus Kristus dekker det ikke. Jeg lukker denne viktige parentes og går tilbake til «ulykken» som ble kunngjort.

Før jeg nærmer meg historien om Apokalypsen, må jeg forklare deg hvorfor profetiene inspirert av Gud generelt sett er avgjørende for oss mennesker, siden deres kunnskap eller forakt vil resultere i evig liv eller permanent død. Årsaken er som følger: mennesker liker stabilitet og som sådan frykter de forandring. Følgelig beskytter han denne stabiliteten og forvandler religionen sin til tradisjon, og forkaster alt som presenterer seg i et aspekt av nyhet. Dette er hvordan, til deres ødeleggelse, handlet først jødene i den gamle guddommelige alliansen, som Jesus ikke nøler med å fordømme som «*en synagoge for Satan*» i Åp. 2:8 og 3:9. Ved å holde seg til fedrenes tradisjon trodde de at de på denne måten ville klare å beskytte sitt forhold til Gud. Men hva skjer i dette tilfellet? Mennesket lytter ikke lenger til Gud når det snakker til ham, men det ber Gud om å lytte til ham snakke. I denne situasjonen finner Gud ikke lenger sin beretning, desto mer siden, hvis det er sant at han selv ikke endrer sin karakter og sin dømmekraft som forblir evig den samme, er det også sant at hans prosjekt stadig vokser og i stadig endring. Ett vers er nok til å bekrefte denne ideen: «*De rettferdiges vei er som det strålende lys, hvis lysstyrke øker til midt på dagen.* (Ordsp 4:18).» «*Veien*» til dette verset tilsvarer «*veien*» som er legemliggjort i Jesus Kristus. Dette beviser at sannheten om troen på Kristus også utvikler seg over tid, etter Guds valg, i samsvar med hans plan. Kandidater for evigheten bør gi Jesu ord den betydningen de fortjener da han sa til dem: " *Den som tar vare på mine gjerninger inntil enden, vil jeg gi...* (Åp.2:26)". Mange tenker at det er nok å beholde det man har lært fra start til slutt; og dette var allerede de nasjonale

jødernes feil og Jesu leksjon i hans lignelse om talentene. Men dette er å glemme at sann tro er et permanent forhold til den levende Guds Ånd som sørger for å gi sine barn denne maten som kommer ut av hans munn til enhver tid og til enhver tid. Guds ord er ikke begrenset til Bibelens hellige skrifter, etter det forblir det permanent, de levende "Logos", Ordet som øyeblikkelig ble kjødt, Kristus som handler i Den Hellige Ånd for å fortsette sin dialog med dem som har ham. elske og søke ham av hele deres sjel. Jeg kan vitne om disse tingene siden jeg personlig har dratt nytte av dette bidraget av nytt lys som jeg deler med de som elsker det like mye som meg. Nyheten mottatt fra himmelen forbedrer stadig vår forståelse av det avslørte prosjektet, og vi må vite hvordan vi skal bestemme oss og forlate utdaterte tolkninger når de blir foreldet. Bibelen inviterer oss til å gjøre dette: «*Undersøk alt; hold fast ved det som er godt; (1Th.5:21).*»

Guds dom blir kontinuerlig tilpasset denne progressive utviklingen av lyset som er inspirert og åpenbart for de valgte depotarene for hans orakler. Derfor forårsaker streng respekt for tradisjon tap, fordi det hindrer mennesker i å tilpasse seg utviklingen av spareprogrammet som gradvis avsløres frem til verdens ende. Det er et uttrykk som får sin fulle verdi i det religiøse domenet, det er: sannheten i nåtiden eller den nåværende sannheten. For bedre å forstå denne tanken, må vi se inn i fortiden, hvor vi på apostlenes tid hadde en fullkommen troslære. Senere, i profeterte tider med ekstremt mørke, ble apostlenes doktrine erstattet med de to «Romer»; den keiserlige og den pavelige, de to fasene av det samme guddommelige prosjektet forberedt for djevelen. Derfor rettferdiggjør reformarbeidet navnet sitt, fordi det innebærer å rykke opp falske læresetninger og gjenplante de ødelagte gode frøene til apostolisk lære. Med stor tålmodighet ga Gud tid, mye tid, for at hans lys skulle gjenopprettes til fullendelse. I motsetning til de hedenske gudene som ikke reagerer, fordi de ikke eksisterer, lever skaperguden evig, og han viser at han eksisterer, ved sine reaksjoner og sine uforlignelige handlinger; dessverre for mennesket, under dekke av harde straffer. Han som kommanderer naturen, som styrer lyn, torden og lyn, som vekker vulkaner og får dem til å spy ild på den skyldige menneskeheten, som forårsaker jordskjelv og forårsaker ødeleggende flodbølger, er også den som kommer for å hviske i hodet til sine folkevalgte, fremdriften i prosjektet hans, hva han forbereder seg på å gjøre, som han hadde kunngjort på forhånd, lenge før. " *For Herren Gud gjør ingenting før han har åpenbart sin hemmelighet for sine tjenere profetene* ," ifølge Amos 3:7.

Det første blikket på Apokalypsen

I sin presentasjon beskriver Johannes, Herren Jesu Kristi apostel, for oss bildene som Gud gir ham i synet og budskapene han hører. Tilsynelatende, men bare tilsynelatende, åpenbarer Åpenbaringen, oversettelse av det greske "apokalupsis", ingenting, fordi den beholder sitt mystiske aspekt som er uforståelig for mengden av troende som leser den. Mysteriet tar motet fra dem, og de er redusert til å ignorere hemmelighetene som avsløres.

Gud gjør ikke dette uten grunn. Ved å handle på denne måten lærer han oss hvor hellig hans åpenbaring er, og som sådan er den kun ment for hans utvalgte. Og det er her det er på sin plass å være tydelig på emnet, hans utvalgte er ikke de som hevder å være det, men utelukkende de som han selv anerkjenner som sine tjenere, fordi de skiller seg ut, falske troende, ved sin trofasthet og lydighet .

" *Åpenbaring av Jesus Kristus, som Gud ga ham for å vise sine tjenere det som **snart** må skje, og som han gjorde kjent ved å sende sin engel til sin tjener Johannes, som vitnet om Guds ord og Jesu Kristi vitnesbyrd , alt han så. (Åp.1:1-2).*»

Så han som erklærte i Johannes 14:6: « *Jeg er veien og sannheten og livet; ingen kommer til Faderen uten gjennom meg* », kommer gjennom sin apokalypse, hans åpenbaring, for å vise sine tjenere sannhetens vei som lar dem oppnå evig liv som tilbys og foreslås i hans navn. Derfor vil bare de som han dømmer verdige til å motta det få. Etter å ha konkret vist gjennom sin jordiske tjeneste hva som utgjør modellen for sann tro, vil Jesus anerkjenne dem som er verdige til ham og hans frivillige sonoffer, ved at de virkelig har forpliktet seg til denne modellveien som han gikk foran dem. Hans fulle innvielse til tjeneste for Gud er standarden som foreslås. Hvis Mesteren sa til Pilatus: « *...Jeg er kommet til verden for å vitne om sannheten ...* (Johannes 18:37),» i denne samme verden, må hans utvalgte gjøre det samme.

Hvert mysterium har sin forklaring, men for å få det må du bruke nøklene som åpner og lukker tilgangen til hemmelighetene. Men akk for de overfladisk nysgjerrige, en hovednøkkel er Gud selv, personlig. På sin fritid og i henhold til sin ufeilbarlige og helt rettferdige dømmekraft åpner eller lukker han menneskelig intelligens. Denne første hindringen gjør den åpenbarte boken uforståelig, og Bibelen blir generelt, når den blir utsatt for lesning av falske troende, en samling av artikler av religiøse alibier. Og disse falske troende er svært tallrike, og det er grunnen til at Jesus på jorden hadde mangedoblet sine advarsler om de falske Kristuser som skulle vises frem til verdens ende, ifølge Matt.24:5-11-24 og Matt.7. :21 til 23, hvor han advarer mot falske påstander fra de som roper etter ham.

Apokalypsen er derfor åpenbaringen av historien om den sanne tro gjenkjent av Jesus Kristus i Faderen og i Den Hellige Ånd som kommer fra Faderen, den eneste skaperguden. Denne sanne troen kvalifiserer sine utvalgte som går gjennom tider med ekstrem religiøs forvirring gjennom de mørke århundrene. Denne situasjonen rettferdiggjør symbolet på *stjerner* som Gud tilskriver de utvalgte som han gjenkjenner, selv for øyeblikket, fordi de i likhet med dem, ifølge 1.Mos.1:15, skinner i mørket, " *for å lyse jorden .* " »

Den andre nøkkelen til Åpenbaringen er gjemt i profeten Daniels bok, en av bøkene i den gamle pakt, som utgjør det første av Guds " *to vitner* " *sitert i* *Åp.11:3*; den andre er Åpenbaringen og den nye pakts bøker. Under sin jordiske tjeneste trakk Jesus sine disiplers oppmerksomhet til denne profeten Daniel, hvis vitnesbyrd er klassifisert i de historiske bøkene i den hellige jødiske "Torah".

Guddommelig åpenbaring har form av to åndelige kolonner. Det er så sant at Daniel-bøkene og Apokalypsen gitt til Johannes er gjensidig avhengige og komplementære for å bære, som to søyler, hovedstaden til en guddommelig himmelåpenbaring.

Åpenbaringen er derfor historien om sann tro som Gud definerer i dette verset: « *Salig er den som leser og de som hører profetiens ord, og som holder det som er skrevet i det! For tiden er nær* (Åp.1:3).»

Verbet "lese" har en presis betydning for Gud som forbinder det faktum å forstå det leste budskapet. Denne tanken er uttrykt i Jes.29:11-12: « *All åpenbaring er til dere som ordene i en forseglet bokrull som er gitt til en mann*

*som kan lese, og sier: Les dette! Og hvem svarer: Jeg kan ikke, for den er forseglet; eller som en bok som man gir til en mann som ikke kan lese, og sier: Les dette! Og hvem svarer: Jeg vet ikke hvordan jeg skal lese .» Ved disse sammenligningene bekrefter Ånden umuligheten av å forstå de guddommelige budskapene som er kodet for dem som « ærer Ham med munn og lepper, men hvis hjerter er langt fra Ham », ifølge Jes.29:13: « Herren sa: Når dette folk kommer nær til meg, de ærer meg med sin munn og sine lepper; men hans hjerte er langt fra meg, og frykten han har for meg er **bare et bud fra menneskelig tradisjon** ".*

En tredje nøkkel slutter seg til den første. Det finnes også i Gud som suverent velger blant sine utvalgte, den han vil gjøre det mulig for å «lese» profetien for å opplyse sine brødre og søstre i Jesus Kristus. For Paulus husket det i 1.Kor.12:28-29: « *Og Gud har satt i menigheten først apostler, for det andre profeter, for det tredje lærere, så de som har miraklers gave, så de som har gaven til å helbrede, hjelpe, styre, snakke forskjellige språk. Er alle apostler? Er alle profeter? Er de alle leger?* ".

I den rekkefølgen som ledes av Gud, improviserer man ikke som profet ved personlig menneskelig avgjørelse. Alt skjer slik Jesus lærte i lignelsen, vi må ikke skynde oss å ta førsteplassen foran på scenen, men tvert imot, vi må sitte bakerst i lokalet, og vente, hvis det er nødvendig. skje. , at Gud inviterer oss til å gå på første rad. Jeg ønsket ikke å spille noen spesiell rolle i arbeidet hans, og jeg hadde bare en stor appetitt på å forstå betydningen av disse merkelige meldingene som jeg leste i Åpenbaringen. Og det var Gud som, før jeg skjønnte meningen, kalte meg i en visjon. Så ikke bli overrasket over den eksepsjonelt lysende karakteren til verkene jeg presenterer; det er frukten av en autentisk apostolisk misjon.

Den øyeblikkelige manglende evnen til å forstå dens hemmeligheter som er åpenbart i kode, er derfor normal og forventet i den rekkefølgen Gud har etablert. Uvitenhet utgjør ikke en feil, så lenge det ikke er konsekvensen av et avslag på det gitte lyset. I tilfelle av avslag på det han åpenbarer gjennom profetene han beordrer til denne oppgaven, er den guddommelige setningen umiddelbar: det er brudd på forhold, beskyttelse og håp. Således, en misjonærprofet, Johannes, mottok fra Gud en kodet visjon, i sluttens tid, en annen misjonærprofet presenterer for deg i dag de dekoderte visjonene til Daniel og Åpenbaringen, og tilbyr deg alle garantiene for guddommelig velsignelse gjennom deres sublime klarhet. For denne avkodingen, bare én kilde: Bibelen, ingenting annet enn Bibelen, men hele Bibelen, under Den Hellige Ånds belysning. Guds oppmerksomhet og hans kjærlighet er fokusert på de enkleste menneskelige skapninger, som lydige barn, som har blitt sjeldne i endens tid. Å forstå guddommelig tanke kan bare oppnås i et nært og intenst samarbeid mellom Gud og hans tjener. Sannheten kan ikke stjeles; hun fortjener det. Den mottas av de som elsker den som en guddommelig utstråling, en frukt, en essens av den elskede og tilbedte Herren.

Den fullstendige konstruksjonen av den store Åpenbaringen brakt på en komplementær måte av bøkene Daniel og Åpenbaringen er gigantisk og villedende kompleks. For i virkeligheten nevner Gud ofte de samme emnene under forskjellige og komplementære aspekter og detaljer. På det mestringsnivået

jeg har av faget i dag, er åpenbar religionshistorie faktisk veldig enkel å oppsummere.

Det gjenstår fortsatt en fjerde nøkkel: det er oss selv. Vi må bli utvalgt, fordi vår sjel og hele vår personlighet må dele med Gud, alle hans forestillinger om godt og ondt. Hvis noen ikke tilhører ham, er det sikkert at han vil utfordre sin lære på ett eller annet punkt. Den strålende åpenbaringen viser seg bare klar i de utvalgte helligede sinn. Sannheten er slik at den ikke kan forhandles, den kan ikke forhandles, den må tas som den er eller forlates. Som Jesus lærte, avgjøres alt av "ja" eller "nei". Og det mennesket legger til kommer fra den Onde.

Det gjenstår fortsatt et grunnleggende kriterium som kreves av Gud: total ydmykhet. Stolthet over et verk er legitimt, men stolthet vil aldri være det: « *Gud motstår de stolte men de ydmyke gir han nåde* (Jak.4:6).» Stolthet er roten til det onde som forårsaket djevelens fall med dets monstrøse konsekvenser for seg selv og for alle Guds himmelske og jordiske skapninger, og det er umulig for et stolt vesen å oppnå utvelgelse i Kristus.

Ydmykhet, sann ydmykhet, består i å erkjenne vår menneskelige svakhet og tro på Kristi ord når han sier til oss: " *uten meg kan dere ikke gjøre noe* (Joh 15:5)". I dette " *ingenting* " finnes først og fremst muligheten til å forstå betydningen av dets kodede profetiske budskap. Jeg skal fortelle deg hvorfor og gi deg forklaringen. I sin visdom, sin guddommelige velstand, inspirerte Herren Daniel med sine profetier i elementer adskilt av tiår. Før han inspirerte meg med ideen om å lage en komparativ syntese av alle disse profetiene delt inn i kapitler, hadde ingen gjort det før meg. For det er bare gjennom denne teknikken at beskyldningene som fremsettes av Gud får presisjon og klarhet. Lysets hemmelighet er basert på syntesen av alle profetiske tekster, den parallelle studien av dataene fra dens separate kapitler, og fremfor alt å søke gjennom hele Bibelen etter den åndelige betydningen av symbolene man møter. Inntil denne metoden ble brukt, Daniels bok, uten hvilken profetien i Åpenbaringen forblir helt uforståelig, bekymret ikke de nevnte guddommelige anklagene de som de gjaldt. Det er for å endre denne situasjonen at Jesu Kristi Hellige Ånd inspirerte meg til å gjøre klart hva som til da var holdt uklart. Identifikasjonen av de fire hovedmålene for guddommelig vrede blir dermed åpenbart på en udiskutabel måte. Gud anerkjenner ingen annen autoritet enn hans skrevne ord, og det er denne som fordømmer og anklager, under tittelen " *to vitner* " ifølge Åp. 11:3, jordiske og himmelske syndere. La oss nå se på denne åpenbarede profetiske historien i oppsummering.

Del én: Israels historie i deportasjon siden – 605

Daniel ankommer Babylon (-605) Dan.1

Daniels visjoner om påfølgende herskere

1-Det kaldeiske rike: Dan.2:32-37-38; 7:4.

2-Det mediske og persiske riket: Dan.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Det greske riket: Dan.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Romerriket: Dan.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-De europeiske kongedømmene: Dan.2:33; 7:7-20-24.

6-Det pavelige regime: Dan.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Del to : Daniel + Åpenbaring

Profeti om Messias første komme forkastet av jødene: Daniel 9.

Jødeforfølgelser av den greske kong Antiochos IV Epifanes (-168):
kunngjøring om en *stor ulykke* : Dan.10:1. Oppfyllelsen: Dan.11:31. Romerske
forfølgelser (70): Dan.9:26.

Etter kaldeerne, mederne og perserne, grekerne, herredømmet over Roma,
keiserlig, deretter pavelig, fra 538. I Roma møter den kristne tro sin dødelige
fiende i sine to påfølgende keiserlige og pavelige faser: Dan.2 :40 til 43; 7:7-8-19
til 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 til 6-13 til 16; 13:1-10;
14:8.

Fra 1170 (Pierre Valdo), reformasjonsverket til Kristi gjenkomst:
Apo.2:19-20-24 til 29; 3:1 til 3; 9:1-12; 13:11 til 18.

Mellom 1789 og 1798, straffehandlingen til fransk revolusjonær ateisme:
Åp.2:22; 8:12; 11:7-13.

Imperiet til Napoleon I : Apo.8:13.

Fra 1843, prøven på adventisttroen og dens konsekvenser: Daniel 8:14;
12:11-12; Rev.3. Tradisjonell protestantismes fall: Åp.3:1 til 3; hans straff: Åp.9:1
til 12 (den ⁵ trompet). Salige adventistpionerer: Åp.3:4-6.

Fra 1873, den offisielle velsignelsen til den universelle syvendedags
adventistinstitusjonen: Daniel 12:12; Åp.3:7; *Guds segl* : Åp.7; dets universelle
oppdrag eller budskap fra de tre englene: Åp.14:7 til 13.

Fra 1994, utsatt for en test av profetisk tro, falt den institusjonelle
adventisttroen: Åp.3:14 til 19. Konsekvensen: den sluttet seg til den protestantiske
leiren forkastet siden 1844: Åp.9:5-10. Hans straff: Åp.14:10 (*han vil også drikke*
...).

Mellom 2021 og 2029, tredje verdenskrig: Daniel 11:40 til 45; Åp.9:13 til
19 (den ⁶ trompet).

I 2029, slutten på den kollektive og individuelle nådens tid: Apo.15.

Troens universelle prøve: søndagsloven pålagt: Åp.12:17; 13:11-18; 17:12-
14; de syv siste plagene: Åp.16.

Våren 2030, " *Harmageddon* ": dødsdekret og Kristi strålende gjenkomst:
Daniel 2:34-35-44-45; 12:1; Åp.13:15; 16:16. Den *syvende basunen* : Åp.1:7;
11:15-19; 19:11 til 19. *Den syvende siste plagen* : Åp.16:17. *Høsten* eller
bortrykkelsen av de utvalgte: Åp.14:14 til 16. *Årgang* eller straff for falske
religiøse lærere: Åp.14:17 til 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

Fra våren 2030, det syvende årtusen eller store sabbat for Gud og hans
utvalgte: beseiret, Satan er lenket på den øde jord i tusen år : Åp.20:1 til 3. I
himmelen dømmer de utvalgte de falne: Daniel 7 : 9; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

Rundt 3030, den siste dommen: de utvalgtes ære: Apo.21. *Den andre*
døden på jorden: Daniel 7:11; 20:7 til 15. På den fornyede jord: Åp.22; Dan.2:35-
44; 7:22-27.

Symbolene til Roma i profetiene

Det obskure aspektet ved profetiene er basert på bruken av forskjellige symboler selv om de gjelder samme enhet. De blir derfor komplementære, i stedet for å ekskludere hverandre. Dette gjør at Gud kan beholde det mystiske aspektet ved tekstene og i en skisse konstruere de forskjellige aspektene ved det målrettede emnet. Slik er det også med hovedmålet: Roma.

I Dan.2, i synet av statuen, er det det fjerde imperiet med symbolet " *ben av jern* ". " *Jernet* " gjenspeiler dets harde karakter og dets latinske motto "DVRA LEX SED LEX", oversatt som: "loven er hard, men loven er loven". I tillegg minner " *jernbena* " om utseendet til romerske legionærer kledd med jernbrystplater på overkroppen, på hodet, på skuldrene, på armene og på bena, og *avanserer* til fots i lange, organiserte og disiplinerte kolonner. .

I Dan.7 er Roma, i sine to hedenske faser, det republikanske og det keiserlige, fortsatt det fjerde imperiet som beskrives som " *et forferdelig monster med jerntenner* ". *Jernet i tennene hennes* forbinder henne med *Dans jernbein.2* . Den har også " *ti horn* " som representerer ti uavhengige europeiske riker som vil dannes etter Romerrikets fall. Dette er læren gitt i Dan.7:24.

Dan.7:8 beskriver utseendet til et ellefte " *horn* " som vil bli i profetien, hovedmålet for all guddommelig vrede. Den får navnet « *lite horn* », men paradoksalt nok tilskriver Dan.7:20 det « *et større utseende enn de andre* ». Forklaringen vil bli gitt i Dan.8:23-24, " *denne frekke og kunstferdige konge... vil lykkes med sine forpliktelser; han vil ødelegge de mektige og de helliges folk .»* Dette er bare en del av handlingene som Gud tilskriver dette andre romerske herredømmet, som ble oppnådd fra 538, med etableringen av det pavelige regimet som påtvunget den romersk-katolske tro gjennom den keiserlige autoriteten til Justinian ¹. Vi vil måtte legge merke til alle anklagene som Gud presenterer på en spredt måte, gjennom hele profetien, mot dette autokratiske og despotiske, men religiøse, regimet som det romerske pavedømmet representerer. Hvis Dan.7:24

kaller ham " *forskjellig fra den første* ", er det nettopp fordi hans makt er religiøs og at den hviler på godtroenigheten til de mektige som frykter ham og frykter hans innflytelse hos Gud; som Dan.8:25 tilskriver " *suksessen til hans list* ". Noen vil kanskje finne det unormalt at jeg knytter kongen av Daniel 7 til kongen av Daniel 8. Jeg må derfor demonstrere berettigelsen av denne koblingen.

I Dan.8 finner vi ikke lenger de fire keiserlige rekkefølgene av Dan.2 og 7, men bare to av disse imperiene, dessuten tydelig identifisert i teksten: Det mediske og persiske imperiet, betegnet med en «vær» og det greske imperiet avbildet av en " *geit* " som går foran Romerriket. I 323 døde den store greske erobreren Alexander den store, " *geitens store horn brast* ". Men uten en arving er imperiet hans delt mellom hans generaler. Etter 20 års krig mellom dem, gjenstår bare 4 riker " *fire horn reiste seg til himmelens fire vinder for å erstatte det* ". Disse fire hornene er Egypt, Syria, Hellas og Thrakia. I dette kapittel 8 presenterer Ånden for oss fødselen av dette fjerde imperiet som i utgangspunktet bare var en vestlig by, først monarkist, deretter republikansk siden - 510. Det er i sitt republikanske regime at Roma gradvis fikk makt ved å forvandle folkene som appellerte om hjelp til romerske kolonier. Dette er hvordan, i vers 9, under navnet " *lille horn* " som allerede betegner det romerske paveregimet i Dan.7, oppnådde ankomsten av det republikanske Roma i Østens historie, hvor det er Israel, gjennom sin inngripen i Hellas, " *ett av de fire hornene* ". Som jeg nettopp har sagt, ble den kalt inn – 214 for å avgjøre en tvist mellom to greske ligaer, den akaiske ligaen og den etoliske ligaen, og resultatet var for Hellas, tapet av dets uavhengighet, og den koloniale slaveri til romerne i – 146. Vers 9 fremkaller de påfølgende erobringene som vil gjøre denne lille byen i Italia til det fjerde imperiet avbildet av " *jern* " i tidligere profetier. Den geografiske plasseringen av begrunnelsen er den i Italia der Roma ligger. Fødselen til grunnleggerne Romulus og Remus har en hun-ulv som ville ha ammet dem. På latin er ordet Louve "lupa" som betyr hun-ulv, men også prostituert. Dermed ble denne byen fra opprettelsen preget av Gud for sin doble profetiske skjebne. Vi vil finne henne som en ulv i Jesu sauefold, som vil sammenligne henne med en prostituert i Åp.17. Deretter ble dens utvidelse mot " *sør* " oppnådd ved å erobre Sør-Italia (- 496 til - 272), og deretter gå seirende ut av krigene som ble ført mot Kartago, dagens Tunis, fra 264 f.Kr. Den neste fasen mot " *øst* " er dens intervensjon i Hellas, som vi nettopp har sett. Det er der det beskrives som " *reist fra et av de fire hornene* " i det knuste greske imperiet som ble arvet fra Alexander den store. Stadig sterkere, i – 63, vil Roma ende opp med å påtvinge Judea sin tilstedeværelse og sin kolonimakt, som Ånden kaller " *det vakreste landet* " fordi det har vært dets verk siden det ble opprettet etter utgangen av hans folk i Egypt. Dette uttrykket gjentas i Esek.20:6-15. Historisk presisjon: nok en gang ble Roma kalt av Hyrcanus til å kjempe mot broren Aristobulus. De tre romerske erobringene som er beskrevet, i samme geografiske form som de til den medo-persiske " *væren* " i samme kapittel, stemmer overens med det historiske vitnesbyrdet. Målet satt av Gud er derfor nådd: uttrykket " *lille horn* " i Dan.7:8 og Dan.8:9 angår, i begge referanser, romersk identitet. Saken er demonstrert og udiskutabel. Med denne vissheten vil den guddommelige Ånd være i stand til å fullføre sin lære og sine anklager mot dette pavelige religiøse regimet, som konsentrerer alle himmelens tordenskyller

om seg selv. Etterfølgen fra det pavelige Roma til det keiserlige Roma har blitt demonstrert i Dan.7, her, i Dan.8, hopper Ånden over århundrene som skiller dem, og fra vers 10 sikter han igjen mot den pavelige enhet, hans favoritt dødsfiende; og ikke uten grunn. Fordi den har tilgang til den kristne religionen til innbyggerne i himmelriket samlet av Jesus Kristus: " *reiste seg opp til himmelens hær* ". Saken ble oppnådd i 538 ved det keiserlige dekretet av Justinian I ^{som} tilbød Vigilius ¹ religiøs autoritet og den pavelige trone i Vatikanet. Men bevæpnet med denne makten handler han mot Guds hellige, som han forfølger i den kristne religions navn, slik hans historiske etterfølgere vil gjøre i nesten 1260 år (mellom 538 og 1789-1793). Historisk presisjon bekrefter nøyaktigheten av denne varigheten, vel vitende om at dekretet ble skrevet i 533. 1260-årene endte derfor, i denne beregningen, i 1793, året da i den revolusjonære "Terroren", ble avskaffelsen av den romerske kirke vedtatt. " *Hun fikk noen av stjernene til å falle til bakken og trakk dem* ". Bildet vil bli tatt opp i Åp.12:4: " *Hans hale dro bort en tredjedel av himmelens stjerner og kastet dem til jorden* ". Nøklene er gitt i Bibelen. Angående *stjernene* står de i 1.Mos.1:15: " *Gud satte dem på himmelvidden for å gi lys til jorden* "; i 1.Mos.15:5 sammenlignes de med Abrahams ætt: *Se opp mot himmelen og tell stjernene, hvis du kan telle dem; slik vil være dine etterkommere* "; i Dan.12:3: " *De som lærer mange rettferdighet, skal skinne som stjernene i all evighet* ". Ordet " *hale* " vil få stor betydning i Jesu Kristi apokalypse, siden det symboliserer og betegner " *profeten som lærer løgner* ", som Jesaja 9:14 åpenbarer for oss, og dermed åpner vår forståelse av det kodede budskapet guddommelig. Det pavelige regimet i Roma er derfor, gjennom århundrene av sitt herredømme og siden dets opprinnelse, ledet av falske profeter, i henhold til den hellige og rettferdige dom åpenbart av Gud.

I Dan.8:11 anklager Gud pavedømmet for å reise seg mot Jesus Kristus, den eneste " *Høvdingen over herskere* ", som vil bli klarlagt i vers 25, også sitert som " *Kongenes Konge og Herrenes Herre* ", i Åp. 17:14; 19:16. Vi leser: " *Hun reiste seg til kapteinen for hæren, tok det evige fra ham og veltet bunnen av hans helligdom* ". Denne oversettelsen skiller seg fra gjeldende oversettelser, men den har fordelene av å strengt respektere den originale hebraiske teksten. Og i denne formen får Guds budskap konsistens og presisjon. Begrepet " *eviktig* " angår ikke "offer" her, fordi dette ordet ikke er skrevet i den hebraiske teksten, dets tilstedeværelse er ulovlig og ikke rettferdiggjort; dessuten forvrenger det meningen med profetien. Sannelig, profetien retter seg mot den kristne æra der, ifølge Dan.9:26, *ofre og offer* ble avskaffet. Dette begrepet " *eviktig* " angår en eksklusiv eiendom til Jesus Kristus som er hans prestedømme, nemlig hans makt som forbeder til fordel for kun hans utvalgte som han identifiserer og velger. Men ved å gripe denne påstanden, velsigner det pavelige regimet de forbannede og forbanner de som er velsignet av Gud som det falskt anklager for kjetteri, og setter seg opp som et forbilde for guddommelig tro; en påstand som er totalt bestridt av Gud i hans profetiske åpenbaring som anklager ham, i Dan.7:25, for å " *forme planen for å endre tidene og loven* ". Kjetteri er derfor i hele det pavelige regimets arbeid, og dermed gjort uverdigg til å bære eller avgi noen religiøs dom. Det *evige* er derfor i samsvar med læren i Heb.7:24, Jesu Kristi " *uoverførbare prestedømme* ". Dette er grunnen til at pavedømmet ikke kan kreve en overføring av sin makt og

autoritet fra Gud i Jesus Kristus; han kunne derfor bare stjele det ulovlig fra ham med alle de konsekvenser et slikt tyveri vil få, for ham og dem han forfører. Disse konsekvensene er åpenbart i Dan.7:11. Ved den siste dommen vil han lide den " *andre døden, kastet levende i sjøen av ild og svovel* ", som han lenge har truet seg selv med, monarker og alle mennesker, for at de skulle tjene og frykte ham. : " *Da jeg så på grunn av de arrogante ordene som hornet sa, og mens jeg så, ble dyret drept, og dets kropp ble ødelagt, levert til ilden for å brennes.* » I sin tur vil Åpenbaringen av Apokalypsen bekrefte denne setningen om den rettferdige dommen til den rasende og frustrerte sanne Gud, i Åp.17:16; 18:8; 19:20. Jeg valgte å oversette, " *og styrtet basen til hans helligdom* " på grunn av den åndelige naturen til anklagene mot det pavelige regimet. Faktisk kan det hebraiske ordet "mecon" oversettes som: *sted* eller *base* . Og i det tilfellet som oppstår, er det virkelig *grunnlaget for den* åndelige helligdommen som er veltet. Dette begrepet « *grunnlag* » angår, ifølge Ef.2:20-21, Jesus Kristus selv, « *hjørnets hovedstein* », men også hele det apostoliske grunnlaget sammenlignet med en åndelig bygning, nemlig en « *helligdom* »-eiendom til Jesus Kristus, bygget av Gud på ham. Den påståtte arven til Sankt Peter blir derfor motsagt av Gud selv. For pavedømmet er Peters eneste arv fortsettelsen av arbeidet til bøndene hans som korsfestet ham etter hans guddommelige Mester. Hans inkvisisjonsregime reproduiserte trofast den opprinnelige hedenske modellen. Etter å ha " *endret tidene og loven* " som Gud etablerte, vitner dette intolerante og grusomme regimet, hvor visse pavelige overhoder var leiemordere, beryktede kriminelle, som Alexander VI Borgia og hans sønn Cæsar, bøddel og kardinal, om den integrerte djevleske naturen til den romersk-katolske paveinstitusjonen. Enorme massakrer av fredelige mennesker ble utløst av denne religiøse autoriteten, ved tvangskonverteringer, under dødsstraff, og de religiøse ordrene fra korstogene ledet mot muslimene som okkuperte landet Israel; et land forbannet av Gud siden år 70, hvor romerne kom for å ødelegge " *byen og helligheten* ", i samsvar med det som er kunngjort i Dan.9:26, som et resultat av jødernes avvisning av Messias . « *Grunnlaget for hans helligdom* » angår alle doktrinære sannheter mottatt av apostlene som overførte dem til fremtidige generasjoner gjennom skriftene til den nye pakt; det andre av Guds " *to vitner* ", ifølge Åp.11:3. Fra dette tause vitnet har Poperi bare beholdt navnene på heltene fra den bibelske troen som den får til å tilbe og tjene i mengder av sine mengder av tilhengere. Sannheten ifølge Roma er delvis nedtegnet i dens "missal" (veilederen til messen), som erstatter Guds " *to vitner* "; skriftene til de gamle og nye pakter som til sammen utgjør den hellige bibel som hun kjempet mot ved å drepe sine trofaste tilhengere.

Vers 12 i Dan.8 vil avsløre for oss hvorfor Gud selv ble tvunget til å skape denne avskyelige og avskyelige religionen. " *Hæren ble overgitt med det evige på grunn av synd* ." Dermed eksisterte de grufulle og avskyelige handlingene til dette regimet, etter Guds ønske, for å straffe « *synden* », som ifølge 1 Joh 3:4 er overtredelse av loven. Og det er en handling som allerede kan tilskrives Roma, men i dens hedenske keiserlige fase, fordi synden så alvorlig, som fortjener en slik straff, berørte Gud på to ekstremt følsomme punkter: hans herlighet som Guds skaper og seierherre i Kristus. Vi vil se i Åp.8:7-8 at etableringen av det pavelige regimet i 538 utgjør den andre straffen, påført av Gud, og profetert av

advarselssymbolet på "den *andre basunen*". En annen straff går foran den, oppnådd av de barbariske invasjonene av Europa som var blitt utro kristne. Disse handlingene som strekker seg mellom 395 og 476, er årsaken til straffene som ble påført fortsatt funnet før 395. Dermed bekreftes datoen 7. mars 321, der den hedenske romerske keiseren, Konstantin I, som ble tilbudt fred ^{til} de kristne i imperiet, beordret ved dekret å forlate praksisen på sabbaten som han erstattet med resten av den første dagen. Nå ble denne første dagen viet til den hedenske tilbedelsen av den uerobrede guddommeliggjorte solen. Gud led plutselig en dobbel forargelse: tapet av hans sabbat, minne om hans verk som skaper og hans endelige seier over alle hans fiender, men også, i stedet for utvidelsen av den hedenske ære som ble gitt på den første dagen, i selve rekke av Jesu Kristi disipler. Få mennesker vil forstå betydningen av feilen, fordi vi må innse at Gud ikke bare er skaperen av livet, han er også skaperen og organiserer tiden, og det er kun for dette formålet han skapte himmelens stjerner. Solen vises på den fjerde dagen for å markere dagene, månen for å markere natten, og solen igjen og stjernene for å markere årene. Men uken er ikke preget av stjernene, den er utelukkende basert på en suveren avgjørelse fra skaperguden. Det vil derfor representere tegnet på hans autoritet, og Gud vil sørge for det.

Lys på sabbaten

Ukens indre organisering er også uttrykk for hans guddommelige vilje, og Gud vil minne om dette i sin tid i teksten til hans fjerde bud: « *Husk hviledagen for å holde den hellig. Du har seks dager til å gjøre alt ditt arbeid, men den sjuende er Herrens din Guds dag; du skal ikke gjøre noe arbeid på den dagen, verken du eller din hustru eller dine barn eller dine dyr eller den fremmede som er innenfor dine porter, for Herren skapte himmelen og jorden og havet og alt som er i dem på seks dager. derfor velsignet han den syvende dag og **helliget den** ».*

Se nøye, i dette sitatet handler det bare om tallene " seks og syv "; ordet sabbat er ikke engang nevnt. Og i sin " syvende " form , et ordenstall, insisterer Skaperen lovgiver på posisjonen at denne *syvende travel dag* . Hvorfor denne insisteringen? Jeg vil gi deg en grunn til å endre, om nødvendig, ditt syn på dette budet. Gud ønsket å fornye den tidsorden han etablerte fra verdens grunnvoll ble lagt. Og hvis han insisterer så mye, er det fordi uken er konstruert i bildet av hele tiden for hans spareprosjekt: 7000 år eller mer presist, 6000 + 1000 år. For å ha forvrengt sin frelsesplan ved å slå to ganger på Horebs klippe, ble Moses forhindret fra å gå inn i det jordiske Kanaan. Dette var leksjonen Gud ønsket å gi om hans ulydighet. Siden 1843-44 har den første dags hvile de samme konsekvensene, men denne gangen hindrer den innreise til det himmelske Kanaan, belønningen for troen til de utvalgte som tilbys av Jesu Kristi sonende død. Denne guddommelige dommen faller på opprørerne, fordi, i likhet med Moses handling, er resten av den første dagen ikke i samsvar med planen som er programmert av Gud. Navn kan endres uten store konsekvenser, men karakteren til tall er deres uforanderlighet. For skaperguden, som overvåker hans skaperverk, utføres den progressive utviklingen av tiden i en rekke uker på syv dager. Uforanderlig vil den første dagen forbli den første dagen og den " syvende " vil forbli den " syvende ". Hver dag vil for alltid beholde verdien som Gud ga den fra begynnelsen. Og 1. Mosebok lærer oss, i kapittel 2, at den syvende dagen er gjenstand for en bestemt skjebne: den er « *helliggjort* », det vil si at den er avskilt. Inntil nå har menneskeheten ignorert den sanne årsaken til denne spesielle verdien, men i dag, i navnet, gir jeg Guds forklaring. I dets lys er Guds valg avklart og rettfærdiggjort: den syvende dagen profeterer det syvende årtusenet av det guddommelige globale prosjektet på 7000 solår, hvorav de siste "tusen år" sitert i Apo.20, vil se Jesu-Kristi *utvalgte* . gå inn i gleden og nærværet til sin elskede Mester. Og denne belønningen vil ha blitt oppnådd takket være Jesu seier over synd og død. Den helligede sabbaten er ikke lenger bare til minne om skapelsen av vårt jordiske

univers av Gud, den markerer også hver uke fremskrittet mot inntreden i himmelriket, hvor Jesus ifølge Joh.14:2-3 "bereder et *sted* " for sine elskede utvalgte. Her er en veldig vakker grunn til å elske ham og ære ham på denne hellige syvende dag, når han ser ut til å markere slutten på ukene våre, ved solnedgang, på slutten av den 6.^{dagen} .

Fra nå av, når du leser eller hører ordene i dette fjerde budet, må du bak tekstens ord høre Gud si til menneskene: «Dere har 6000 år til å frembringe de utvalgte trosgjæringer, fordi dere har nådd slutten fra denne tiden, vil tiden av **1000 år** av det **syvende årtusen** ikke lenger tilhøre deg; det vil bare fortsette for mine utvalgte som har gått inn i min celestiale evighet, ved hjelp av den sanne troen anerkjent av Jesus Kristus.»

Sabbaten fremstår dermed som et symbolsk og profetisk tegn på evig liv forbeholdt jordens forløste. Jesus illustrerte det også med «den *dyre perle* » i lignelsen hans sitert i Matt.13:45-46: « *Himlenes rike er fremdeles som en kjøpmann som søker vakre perler. Han fant en perle til stor pris ; og han gikk bort og solgte alt han eide, og kjøpte henne .* » Dette verset kan få to omvendte forklaringer. Uttrykket « *himlenes rike* » betegner Guds frelsesprosjekt. Når han forestiller seg prosjektet sitt, sammenligner Jesus Kristus seg selv med en " *perle* " " *kjøpmann* " som leter etter *perlen* , den vakreste, den mest perfekte og derfor den som får høyest pris. For å finne denne *sjeldne* , og derfor dyrebare, perlen, forlot Jesus himmelen og dens herlighet og på jorden til prisen for sin forferdelige død, kjøpte han tilbake disse åndelige perlene slik at de skulle bli hans eiendom for evigheten. Men omvendt er *kjøpmannen* den utvalgte som tørster etter det absolutte, etter den guddommelige fullkommenhet som vil være belønningen for sann tro. Også her, for å vinne denne prisen for det himmelske kall, forlater han forfengelige og urettferdige jordiske verdier for å vie seg til å gi skaperen Gud en tilbedelse som er til behag for ham. I denne versjonen er *perlen av stor pris* evig liv som tilbys av Jesus Kristus til hans utvalgte våren 2030.

Denne *perlen av stor pris* kan derfor bare gjelde adventismens siste æra; den hvis siste representanter vil leve til Jesu Kristi sanne gjenkomst. Dette er grunnen til at denne *store perlen* samler sabbaten, Kristi gjenkomst og helligheten til de siste utvalgte. Den doktrinære perfektjonen som ble funnet i denne siste epoken gir de hellige bildet av *perlen* . Deres spesifikke opplevelse av å gå inn i evigheten i live bekrefter dette *perlebildet* . Og deres tilknytning til den syvendedags sabbat, som de vet å profetere om det syvende årtusenet, gir til sabbaten og det syvende årtusen bildet av en unik dyrebar juvel som ingenting kan sammenlignes med bortsett fra en "perle til stor pris " . Denne ideen vil vises i Åp.21:21: " ***De tolv portene var tolv perler ; hver dør var av en enkelt perle . Bytorget var rent gull, som gjennomsiktig glass .*** » Dette verset understreker det unike ved helliggjørelsesstandarden som kreves av Gud, og samtidig den unike belønningen det er å oppnå evig liv ved å gå inn i sabbaten i det syvende årtusen gjennom symbolske "porter" som skildrer adventistenes *trosprøver* . De siste forløste er ikke bedre enn de som gikk foran dem. Det er bare den doktrinære sannheten som Gud gjorde kjent for dem som rettferdiggjør deres perlebilde *som* etterfølger bildet av tilhuggede *edelstener* . Gud gjør aldri et unntak for mennesker, men avhengig av tiden det gjelder, har han forbeholdt seg retten til å

gjøre et unntak på standarden for hellighet som kreves for å oppnå frelse. Den kristne epoken som er undersøkt gjelder hovedsakelig tiden preget av syndens tilbakekomst, religiøst formalisert siden etableringen av det romerske pavelige regime, det vil si siden 538. Også begynnelsen av reformasjonen er dekket av dens medfølelse og barmhjertighet, og overtredelsen av sabbaten ble ikke tilregnet før dekretet i Dan.8:14 trådte i kraft, siden våren 1843. I subtil hentydning er kjøpet av perlen foreslått av Jesus i Åp.3:18: "Jeg råder deg *til å kjøp av meg gull prøvet i ild, så du kan bli rik, og hvite klær, så du kan bli kledd og din nakenhets skam ikke vises, og salv for å salve øynene dine, så du kan se.* » Disse tingene, som Jesus tilbyr dem som mangler dem, utgjør elementene som gir den utvalgte hans symbolske aspekt av « *perle* » i Herren Jesu Kristi syn og dom. " *Perlen* " må " *kjøpes* " fra ham, den fås ikke gratis. Prisen er selvfornektelsen, grunnlaget for kampen for troen. I den respektive rekkefølgen foreslår Jesus å selge en tro testet ved prøvelse som gir den utvalgte hans åndelige rikdom; hans rene og plettfriske rettferdighet som dekker den tilgitte synderens åndelige nakenhet; hjelpen fra Den Hellige Ånd som åpner øynene og intelligensen til syndige mennesker for prosjektet åpenbart av Gud i hans hellige skrifter i Bibelen.

I tiden av 6000 år av den kristne æra, ventet Gud til slutten av denne jordiske syklusen for å få hans siste utvalgte til å oppdage storheten av hans hellige syvende dag eller sabbat helliget for hans hvile. De folkevalgte som forstår dens betydning, har nå all grunn til å elske og ære den som en gave fra Jesus Kristus. Når det gjelder de som ikke liker det og kjemper mot det, de har og vil ha all grunn til å hate det fordi det vil markere slutten på deres jordiske dyreliv.

Dekretet i Daniel 8:14

Dan.8:12 fortsetter og sier: " *Hornet kastet sannheten ned og lyktes med sine forpliktelser .* " « *Sannheten* » er, ifølge Sl.119:142, « *loven* ». Men det er også det absolutte motsatte av " *løgnen* " som ifølge Jes.9:14 karakteriserer den pavelige " *falske profet* " med begrepet " *hale* " som direkte anklager ham i Åp.12:4. Faktisk kaster hun sannheten til bakken for å installere sine religiøse " *løgner* " i stedet. Hans " *forpliktelser* " kunne bare " *lykkes* ", siden Gud selv fikk hans tilsynekomst til å straffe kristen utroskap praktisert siden 7. mars 321.

Vers 13 og 14 vil få avgjørende betydning frem til verdens ende. I vers 13 lurte de hellige på hvor lenge utpressingen av « *eviktig* » og « *ødeleggende synd* » vil vare; ting vi nettopp har identifisert. Men la oss dvele litt ved denne " *ødeleggende synden* ". Ødeleggelsene det er snakk om er menneskers sjeler eller liv. Til syvende og sist vil hele den desimerte menneskeheten forlate, i løpet av " *tusen år* " av det syvende årtusen, planeten jorden i sin opprinnelige form " *formløs og tom* " som vil være verdt for den, i Ap.9:2-11, 11: 7, 17:8 og 20:1-3, navnet « *dyp* » i 1.Mos.1:2.

"De *hellige* " spør også hvor lenge vil " *kristen* " " *hellighet og vertskap* " bli *trampet ned*? ". I denne scenen oppfører disse " *helgenene* " seg som trofaste tjenere for Gud, animert som Daniel, som er gitt som et eksempel i Dan.10:12, på det legitime ønsket " *å forstå* » det guddommelige prosjektet. For de tre nevnte emnene får de ett enkelt svar gitt i vers 14.

I henhold til rettelsene og forbedringene som Gud ledet meg til å gjøre fra den originale hebraiske teksten, er svaret som er gitt: " *Inntil morgenen om morgenen vil to tusen tre hundre og hellighet bli rettferdiggjort .* " Den er ikke lenger der, tradisjonens obskure tekst: " *Inntil to tusen tre hundre kvelder og morgener og helligdommen vil bli renset* ". Det er ikke lenger et spørsmål om *helligdom* , men om *hellighet* ; dessuten erstattes verbet " *renset* " med " *rettferdiggjort* ", og den tredje endringen gjelder uttrykket " *aften morgen* " som faktisk er entall i den hebraiske teksten. På denne måten fjerner Gud all rettferdiggjørelse fra de som prøver å endre det totale antallet ved å dele det på to, og hevder å skille kveldene fra morgenerne. Hans tilnærming består i å presentere beregningsenheten " *kveldsmorgenen* " som definerer en 24-timers dag i Gen.1. Først da avslører Ånden nummeret på denne enheten: "2300". Det totale antallet profetiske dager som er sitert er dermed beskyttet. Verbet " *rettferdiggjort* " har som sin rot, på hebraisk, ordet "rettferdighet" "tsedek". Oversettelsen jeg foreslår er derfor i seg selv berettiget. Så, en feil angående det hebraiske ordet "qodesh" gjengir dette uttrykket som " *helligdom* " som på hebraisk er "miqdash". Ordet " *helligdom* " er godt oversatt i vers 11 i Daniel 8, men det har ingen plass i vers 13 og 14 der Ånden bruker ordet "qodesh" som må oversettes med "hellighet " .

Når vi vet at den « *ødeleggende synden* » spesifikt retter seg mot å forlate sabbaten, selv gjenstanden for en spesiell guddommelig **helliggjørelse** , **belyser dette ordet** « *hellighet* » betydelig betydningen av det profetiske budskapet. Gud kunngjør at på slutten av de " *2300 kvelder og morgener* " som er nevnt, vil

respekt for resten av hans sanne " syvende dag " kreves av ham, fra hver person som krever hellighet og " evig rettferdighet " oppnådd av Jesus Kristus. Slutten på den « ødeleggende synden » innebærer forsakelse av den religiøse tilbedelsen av søndagen, den tidligere solens dag, etablert av Konstantin I ' den hedenske keiseren. Gud gjenoppretter på sin side de doktrinære normene for frelse som var rådende på apostlenes tid. Dette begrepet " *hellighet* " alene omfatter alle doktrinære sannheter i grunnlaget for den kristne tro. Etter å ha som modell og opprinnelse læren gitt til jødene, bringer den kristne tro bare nytt, erstatning av dyreofre, med blodet som ble utgytt av Jesus Kristus på nådestolen skjult i en underjordisk hule under hans føtter på Golgata, som det gledet vår Frelser å avsløre og vise til sin tjener Ron Wyatt i 1982. Oppdagelsen av emnene som er berørt av ordet " *hellighet* " er progressiv og strekker seg over livets tid, men siden 2018 er denne tiden regnet og begrenset, og i dag, i 2020, er det bare 9 år igjen til å gjenopprette alle aspekter.

Daniel 8:14 er et sjeledrepende dekret, for å endre Guds dom resulterer i tap av Kristi tilbud om frelse for alle praktiserende romersk-katolske søndagskristne. Den nedarvede tradisjonens ånd vil derfor forårsake den evige døden til mengder, som oftest er uvitende om deres fordømmelse av Gud. Det er her demonstrasjonen av kjærlighet til sannheten lar Gud markere " *forskjellen* ", angående skjebnen som påvirker " *de som tjener ham og de som ikke tjener ham* (Mal.3:18)" .

Noen opprørske ånder vil utfordre selve ideen om en forandring som kan tilskrives Gud som selv erklærer: « *Jeg forandrer meg ikke* », i Mal.3:6. Det er da vi må innse at endringen som ble oppnådd i 1843-44 bare består i å gjenopprette en opprinnelig norm som lenge var forvrent og transformert . Dette er grunnen til at velsignelsen til de utvalgte fra reformasjonen, tilregnet til tross for deres ufullkomne gjerninger, har en eksepsjonell karakter, hvis doktrinære aspekt ikke kan presenteres som modell for den sanne tro. Denne spesielle dommen for de tidlige reformatorene er så eksepsjonell at Gud tar den opp og åpenbarer den i Åp.2:24 hvor han sa til protestantene, før 1843, "Jeg legger ingen annen byrde på dere, bare det dere har, behold den *til jeg kommer* ." .

« *Ve* » knyttet til ikrafttredelsen av dette dekretet i Dan.8:14 er så « *stort* » at Gud signaliserer det ved kunngjøringen av tre « *store ve* » i Åp.8:13. Og med så alvorlige konsekvenser, er det presserende å vite datoen for ikrafttredelsen. Dette var nettopp bekymringen til "de *hellige* " i Dan.8:13. Varigheten er nå avslørt som profetiske " *2300 dager* ", eller 2300 ekte solår, i henhold til koden gitt til Esekiel, en samtidig profet av Daniel (Esek.4:5-6). Dette kapittel 8, hvis tema går ut på å gjøre slutt på romersk « *synd* », vil finne elementene det mangler i Dan.9, hvor det også der vil være et spørsmål om å « *gjøre slutt på synden* », men denne gangen, til " *arvesynden* som forårsaket tap av evig liv, siden Adam og Eva. Operasjonen vil være basert på den jordiske tjenesten til Messias Jesus og på det frivillige ofringen av hans fullkomne liv, i forløsning for syndene til hans utvalgte, og jeg spesifiserer, av dem alene. Tidspunktet for hans komme blant menneskene er fastsatt ved profeti i profetiske dager. Budskapet gjelder det prioriterte jødiske folket siden de er i allianse med Gud. Han gir det jødiske folk, for å " *sette en stopper for synden* ", en periode på " *sytti uker* " som representerer 490 virkelige

dagsår. Men det indikerer også midlene for å datere utgangspunktet for beregningen. " *Siden ordet kunngjorde at Jerusalem skulle bygges, inntil de salvede, er det ... (7 + 62 = 69 uker).*" Tre persiske konger ga denne autorisasjonen, men bare den tredje, Artaxerxes I ' oppfylte den helt i henhold til Esra 7:7. Hans kongelige resolusjon ble kunngjort våren 458 f.Kr. Perioden på 69 uker plasserer begynnelsen av Jesu Kristi tjeneste i år 26. Spesielt rettet mot de siste "sju årene" som er reservert for Jesu verk, som gjennom sin sonende død etablerte grunnlaget for den nye pakt, Spirit presenterer i vers 27 i Dan.9, denne " *uken* " av dager-år " *i midten* " av hvilke, ved sin frivillige død, " *han får offeret og ofringen til å opphøre* "; det som er ofret inntil Jesus Kristus, til forsoning for synder. Men hans død kommer over alt annet for å " *gjøre slutt på synden* ". Hvordan skal vi forstå dette budskapet? Gud tilbyr en demonstrasjon av sin kjærlighet som vil fange hjertene til hans utvalgte, som ved tilbakevending av kjærlighet og anerkjennelse vil kjempe med sin hjelp mot synd. 1 Johannes 3:6 bekrefter og sier: « *Den som blir i ham, gjør ikke synd; Den som synder, har ikke sett ham og ikke kjent ham .* " Og han forsterker budskapet sitt med mange andre sitater.

På et doktrinært nivå erstatter den nye alliansen bygget av Jesus Kristus bare den gamle. Dermed hviler begge pakter på det samme profetiske grunnlaget som er åpenbart i Dan.9:25. Datoen – 458 kan derfor tjene som grunnlag for å beregne de 70 ukene som er fastsatt for det jødiske folk, men også for de 2300 faktiske dagsårene i Dan.8:14 som angår den kristne tro. Takket være denne daterte presisjonen kan vi fastslå Messias' død for år 30 og for året 1843 at dekretet i Dan.8:14 trer i kraft. Begge budskapene kommer for å " *gjøre slutt på synden* " med evige dødelige konsekvenser for dem som fortsetter å ignorere dem, den ene som den andre, inntil døden rammer dem, eller etter slutten av tiden for den kollektive og individuelle nåde som vil gå foran Jesu Kristi strålende gjenkomst. Inntil dette siste punktet tillater livet oppriktige omvendelser som gir tilgang til de utvalgtes status.

Forberedelse til Apokalypse

Skrijvingen av boken er i sin helhet utført av Gud. Det er han som velger ordene og i Åp.22:18-19 advarer han oversetterne og de skriftlærde som vil være ansvarlige for å overføre eller transkribere den originale historien, fra generasjon

til generasjon, at den minste endring i ordene vil påvirke dem vil være verdt tapet av frelse. Så her har vi et veldig spesielt arbeid med veldig høy hellighet. Jeg kan sammenligne det med et gigantisk "puslespill" hvis montering ikke kunne fullføres hvis den minste originale brikke skulle endres. Verket er derfor guddommelig kolossalt og i henhold til sin natur er alt som Gud sier deri sant, men sant for fullføringen av hans frelsesprosjekt; fordi han retter denne profetien til sine "tjenere", mer presist, " *sine slaver* ", fra verdens ende. Profetien vil bare kunne tolkes når de profeterte elementene er i ferd med å bli oppfylt eller, for det meste, oppnådd.

Lengden på den totale tiden som det guddommelige frelseprosjektet skulle vare, har alltid blitt ignorert av menn. På denne måten kunne Guds tjener til enhver tid håpe å være vitne til verdens ende, og Paulus vitner om dette med sine ord: « *Dette er hva jeg sier, brødre, **at tiden er kort** ; at heretter kan de som har koner være som om de ikke hadde noen, de som gråter som ikke gråter, de som gleder seg som de ikke gleder seg, de som kjøper som de ikke eier, og de som bruker verden som ikke bruker den, for formen på denne verden forsvinner* (1 Kor.7:29 til 31).»

Vi har, fremfor Paulus, fordelene av å finne oss selv i denne tiden da Gud skal gjøre slutt på hans utvalg av evige utvalgte. Og i dag skulle hans inspirerte råd implementeres av de sanne utvalgte i vår siste tidsalder. Verden vil forgå, og bare det evige liv til de utvalgte vil fortsette. Også Guds ord i Kristus, " *Jeg kommer **raskt*** ", i Åp.1:3, er sanne, fullkommen rettferdiggjorte og tilpasset denne siste tiden som er vår; ni år etter at han kom tilbake, da denne teksten ble skrevet.

Vi så i Dan.7:25 at Romas hensikt var å « *forandre tidene og den guddommelige lov* ». Forståelsen av mysteriene til Jesu Kristi apokalypse, gitt til apostelen Johannes som ble arrestert på øya Patmos, er i hovedsak basert på kunnskapen om den sanne tid etablert av Gud. Temaet tid er derfor grunnleggende for å forstå apokalypsen, som Gud strukturerer på denne forestillingen om tid. Han vil derfor spille på unøyaktigheten til disse dataene slik at boken beholder sin harmløse mystiske karakter som vil tillate den å krysse de 20 århundrene av vår tidsregning uten å bli ødelagt av enhetene som er anklaget og fordømt. De endrede tidene, og spesielt kalenderen etablert av Roma på en falsk dato knyttet til Jesu fødsel, har ikke tillatt de utvalgte å bli lurt når de tolker guddommelige profetier; dette fordi Gud presenterer i sine profetier, varigheter hvis begynnelse og slutt er basert på historiske handlinger som lett kan identifiseres og dateres av spesialisthistorikere.

Men i Apokalypsen er forestillingen om tid vesentlig, fordi hele bokens struktur hviler på den. Som et resultat av dette var forståelsen av dens forståelse avhengig av den korrekte tolkningen av sabbaten som ble krevd og gjenopprettet av Gud i 1844. Min tjeneste, startet i 1980, hadde som mål å avsløre viktigheten av sabbatens profetiske rolle, som profeterer resten av det syvende årtusen, om Gud og hans utvalgte, temaet i Åp.20. I følge vers 2Pe.3:8, " *en dag er som tusen år, og tusen år er som én dag* ", koblingen etablert mellom bildet av de syv skapelsesdagene åpenbart i 1. Mos.1 og 2 og de syv tusen år av den samlede tiden av det guddommelige prosjektet, alene muliggjorde min forståelse av

sammenstillingen av strukturen til boken. Med denne kunnskapen blir profetien klarere og avslører, perle for perle, alle dens hemmeligheter.

Dermed blir profetiene til live og effektivitet bare hvis budskapet kan knyttes til en dato i historien til den kristne tid. Dette er hva inspirasjonen til Guds Hellige Ånd i Jesus Kristus tillot meg å innse. Må jeg også erklære denne " *lille boken, åpen* ", som bekrefter gjennomføringen av den guddommelige planen kunngjort i Åp.5:5 og 10:2.

Når det gjelder sin arkitektur, dekker Apocalypse-visjonen tiden for den kristne æra mellom slutten av den apostoliske tid, rundt 94 og slutten av det syvende årtusen, som vil etterfølge Jesu Kristi endelige gjenkomst i 2030. Den deler derfor med Daniel kapittel 2, 7, 8, 9, 11 og 12 oversikt over den kristne tid. For kristne er den viktigste læren som er oppnådd ved studiet av denne boken den sentrale datoen våren 1843 fastsatt ved Dan.8:14, men også høsten 1844 hvor prøvelsen av troen tok slutt. Det var igjen fra høsten 1844 at Gud la grunnlaget for den syvendedags adventisttro. Disse to datoene er så viktige at Gud vil bruke dem til å strukturere sin visjon om Åpenbaringen. For fullt ut å forstå verdien av disse to nærtidsdatoene, må vi forholde oss til 1843 begynnelsen på en trosprøve for det profetiske ord. De første åndelige ofrene falt på denne datoen gjennom deres foraktfulle avvisning av William Millers første adventistkunngjøring. Men prøvetiden gir dem en ny sjanse med sin andre kunngjøring om Jesu gjenkomst 22. oktober 1844. Den 23. oktober avsluttes rettssaken og Guds dom kan dermed formuleres og åpenbares. Den kollektive testen er over, men individuell konvertering er fortsatt mulig. Dessuten observerer faktisk alle adventister den romerske søndagshvilen som ennå ikke er identifisert som en synd. Og sabbaten blir gradvis vedtatt av adventister individuelt, uten at dens hovedrolle blir realisert av alle adventister. Dette resonnementet fører meg til å favorisere slutten på den falske protestantiske troen, datoen våren 1843 og for begynnelsen av adventismen velsignet av Gud, høstdatoen 23. oktober 1844. Allerede blant hebreerne var vår og høst knyttet sammen ved å gi opphav til festivaler som feiret diametralt motsatte komplementære temaer; den evige rettferdigheten til *det drepte "lammet"* av vårens "påske", på den ene siden, og slutten på synden til " *bukken* " drept for "forsoningsdagen" for synder, høsten, et annet sted . De to religiøse høytidene fant sin oppfyllelse i påsken i år 30 der Messias Jesus ga sitt liv. Våren 1843 og 22. oktober 1844 henger også sammen i betydning siden målet med trosprøven er å " *gjøre slutt på synden* " ifølge Dan.7:24; det som utgjør den avskyelige praksisen med ukentlig hvile på den første dagen, mens Gud ordinerte den til den syvende som han til og med helliget for denne bruken, fra slutten av den første uken av jordisk skapelse; i 2021, 5991 år før oss.

Vi kan også favorisere datoen for dekretet i Daniel 8:14 som definerer datoen våren 1843. For å rettferdiggjøre dette valget, må vi tenke på at dette øyeblikket kutter alle forhold som er etablert til da mellom Gud og hans skapninger; Gud som siden denne datoen har foretatt et endelig utvalg bygget på to påfølgende adventistkunngjøringer. Fra våren 1843 kom sabbaten, men Gud ville ikke gi den til vinnerne av prøven før høsten 1844, som et velsignet og

helliggjort tegn på at de tilhørte ham, i samsvar med den bibelske læren om Ese.20:12-20, som vi så tidligere.

I denne boken har kapittel 5 som mål å minne oss om at uten seieren betalt så dyrt av Jesus Kristus, " *Guds Lam* ", ville all guddommelig hjelp, alt åpenbart lys ha vært umulig, og derfor kunne intet menneskelig sjel vært lagret. Hans profetiske lys frelser hans utvalgte like mye som hans frivillig aksepterte korsfestelse. Troen på hans offer tilskriver oss hans " *evige rettferdighet* " i henhold til Dan.7:24, men hans åpenbaring lyser opp vår vei og viser oss de åndelige fellene som djevelen har satt, for å få oss til å dele hans forferdelige skjebne. I dette tilfellet tar frelsen en konkret form.

Her er et eksempel på disse subtile fellene. Bibelen blir med rette sett på og ansett for å være Guds skrevne ord. Imidlertid ble disse ordene skrevet av menn fordypet i konteksten av sin tid. Men hvis Gud ikke forandrer seg, endrer hans fiende djevelen, Satan, beleilig sin strategi og oppførsel overfor Guds utvalgte over tid. Dette er grunnen til at djevelen opptrådte som et « *drage* »-bilde av sin åpne forfølgende krig, på sin tid, men bare for den tiden, Johannes kunne erklære i 1Joh 4:1 til 3: « *Elskede, tro ikke på all ånd; men prøv åndene om de er av Gud, for mange falske profeter er gått ut i verden. Gjenkjenn Guds Ånd i dette: hver ånd som bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjødet, er av Gud; og hver ånd som ikke bekjenner Jesus, er ikke av Gud, det er den fra antikrist, hvis komme dere har hørt, og som nå allerede er i verden.* » I sine ord spesifiserer Johannes « *kom i kjødet* » bare for å identifisere Kristus fra hans øyenvitne. Men hans bekreftelse " *enhver ånd som bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjødet er av Gud* " har mistet sin verdi siden den kristne religion falt i frafall og synd fra 7. mars 321, ved å forlate praktiseringen av den sanne sabbaten på den sanne syvende dag helliget av Gud. Syndens praksis, frem til 1843, reduserte verdien av å « *bekjenne at Jesus Kristus kom i kjødet* », og siden samme dato har den fratatt den all verdi; Jesu Kristi siste fiender hevder å bruke **hans " navn "** som han kunngjorde i Matt.7:21 til 23: " *Ikke enhver som sier til meg: Herre, Herre, skal komme inn i himlenes rike, men bare den som gjør min Fars vilje som er i himmelen. Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre, har vi ikke profetert i ditt navn ? Har vi ikke drevet ut demoner ved ditt navn ? Og har vi ikke gjort mange mirakler gjennom ditt navn ? Da vil jeg si åpent til dem: **Jeg har aldri kjent dere** , gå bort fra meg, dere som gjør urett .» " **Aldri kjent** "! Disse " *miraklene* " ble derfor utført av djevelen og hans demoner.*

Apokalypsen i oppsummering

I prologen til kapittel 1, begynnelsen av hans herlige åpenbaring, presenterer Ånden oss menyen for den tilberedte festen. Der finner vi temaet for kunngjøringen om Jesu Kristi strålende gjenkomst, organisert allerede i 1843 og 1844, for å prøve den universelle og hovedsakelig amerikanske protestantiske troen; dette temaet er allestedsnærværende: vers 3, *For tiden er nær* ; vers 7, *se, han kommer med skyene...* ; vers 10, *jeg ble tatt av Ånden på Herrens dag, og jeg hørte **bak meg** en høy røst som lyden av en basun* . Transportert av Ånden finner Johannes seg selv på dagen for Jesu strålende gjenkomst, *Herrens dag* , " *stor og fryktelig dag* " ifølge Mal.4:5, og han har ***bak seg*** , den historiske fortiden til den kristne tid. presentert under symbolet på syv navn lånt fra *syv byer i Asia* (dagens

Tyrkia). Da, som i Daniel, vil de tre temaene *bokstaver, segl og trompeter* dekke hele kristentiden parallelt, men hvert av dem er delt inn i to kapitler. En detaljert studie vil avsløre at denne delingen finner sted på den sentrale datoen 1843, fastsatt i Dan.8:14. Innenfor hvert tema markerer budskap tilpasset de åndelige standardene etablert i Daniel, for de målrettede epokene, 7 øyeblikk av tiden som dekkes; 7, tallet på guddommelig **helligjørelse** som tjener som dens " *segl* " og som vil være temaet i Åp.7.

Forklaringen som kommer ble aldri gjort effektiv fordi forestillingen om tid bare avsløres av betydningen av navnene på de "sju kirkene" som er sitert i det første kapitlet. I temaet for brevene, i Åp. 2 og 3, finner vi ingen presisjon i formen: «den første engelen, den andre engelen...osv. » ; som vil være tilfellet med " *seglene, basunene og de syv siste plagene fra Guds vrede* ." På denne måten var noen i stand til å tro at budskapene var adressert, virkelig og bokstavelig talt, til kristne som bodde i disse byene i det gamle Kappadokia, i dagens Tyrkia. Rekkefølgen som profetien presenterer disse bynavnene i, følger kronologisk rekkefølgen som religiøse historiske fakta ble oppfylt gjennom hele den kristne tid. Og det er i henhold til åpenbaringene som allerede er oppnådd i Daniels bok, at Gud definerer karakteren han gir hver epoke ved betydningen av navnet på byen hans. Suksessivt blir den avslørte rekkefølgen oversatt som følger:

1- *Efesos* : betyr: lansering (den av forsamlingen eller Guds helligdom).

2- *Smyrna* : betydning: myrra (behagelig lukt og balsamering av de døde for Gud; romerske forfølgelser av de trofaste utvalgte mellom 303 og 313).

3- *Pergamon* : betydning: utroskap (siden oppgivelsen av sabbaten den 7. mars 321. I 538 formaliserte det pavelige regimet religiøst resten av den første dagen omdøpt til søndag).

4- *Thyatira* : betydning: vederstyggelighet og dødelig lidelse (betegner tiden for den protestantiske reformasjonen som åpent fordømte den djevleske naturen til den katolske troen; tiden angående 1500-tallet ^{da} spredningen av Bibelen ble favorisert takket være mekanisk trykking).

5- *Sardis* : doble og motsatte betydninger: krampaktig og edelstein. (Den avslører dommen som Gud bærer på trosprøven fra 1843-1844: den krampaktige betydningen gjelder den forkastede protestantiske troen: "Du er død ", og edelstenen utpeker de utvalgte vinnerne av testen: " *de vil gå med meg i hvite klær fordi de er verdige* .")

6- *Philadelphia* : betydning: Broderlig kjærlighet (de edelstener i *Sardes* har blitt samlet i Syvendedags Adventist-institusjonen siden 1863; budskapet er tildelt for året 1873 definert av Dan.12:12. Velsignet på dette tidspunktet er hun advarte imidlertid mot risikoen for å få *kronen "tatt"*).

7- *Laodikea* : betyr: folk dømte: " *verken kaldt eller varmt, men lunkent* " (det er *Filadelfia* som har *tatt "kronen sin"* : " *Du er ulykkelig, elendig, fattig, blind og naken* ". Institusjonen hadde ikke forestilt seg at den ville bli testet og testet, mellom 1980 og 1994, ved en trosprøve identisk med den som ga dens pionerer i 1844 deres guddommelige velsignelse: i 1994 falt institusjonen, men budskapet ble videreført av spredte adventister som Gud identifiserer og velger ut av. deres kjærlighet til hans åpenbarte profetiske lys, og av den saktmodige og underdanige natur som kjennetegner Jesu Kristi sanne disipler i alle tider).

" *I fortsettelsen* " av jordisk tid som endte med Kristi Guds strålende gjenkomst, vil Apo.4 avbilde ved symbolet "24 troner", en scene for himmelsk dom (i himmelen) *hvor* Gud vil bringe sammen sine utvalgte slik at 'de dømmer de onde døde. Parallelt med Åp.20 dekker dette kapitlet «tusen år» av det syvende årtusen. Avklaring: hvorfor 24, og ikke 12, troner? På grunn av inndelingen av den kristne æra i to deler på datoene 1843-1844 for begynnelsen og slutten av tidens trosprøve.

Så, som en viktig side, vil Åp.5 fremheve viktigheten av å forstå profetienes bok; som vil bli muliggjort bare ved seieren oppnådd av vår guddommelige Herre og Frelser Jesus Kristus.

Tiden for den kristne tid vil bli kartlagt igjen i Åp.6 og 7 under blikket av et nytt tema; det av de "syv seglene". De seks første vil presentere hovedaktørene på scenen og tidens tegn som kjennetegner de to delene av delingen av den kristne tid: til 1844, for Apo.6; og fra 1844, for Apo.7.

Deretter kommer temaet " *basuner* " som symboliserer advarende straffer for de første seks av Åp. 8 og 9, og definitiv straff, for " *den syvende trompet* ", alltid avsatt, i Åp. 11:15 kl. 19.

Bak Apo.9 retter Apo.10 seg mot tiden for verdens ende, og fremkaller den åndelige situasjonen til de to store fiendene til Jesus Kristus som hevder å være ham: den katolske troen og den protestantiske troen, sammen med offisiell adventisme falt siden 1994. Kapittel 10 avslutter første del av bokens åpenbaringer. Men viktige hovedtemaer vil bli tatt opp og utviklet i kapitlene som følger.

Dermed vil Apo.11 gjenoppta oversikten over den kristne æra og hovedsakelig utvikle den viktige rollen til den franske revolusjonen, hvis etablerte nasjonale ateisme brukes av Gud, under det symbolske navnet "dyret som stiger opp fra dypet", *til* å ødelegge makten til det katolske regimet til " *dyret som stiger opp fra havet* ", i Åp.13:1. Universell religiøs fred, nevnt i Apo.7, vil således bli oppnådd og notert i 1844. Deretter tar vi dette revolusjonære ^{regimet} som et bilde av den forestående tredje verdenskrig eller "6. trompet" i Apo.9:13, som utgjør den sanne " *andre ve* " gjennom kunngjøringen av Åp.8:13, presenteres det siste temaet for den " *syvende basun* ", som oppnås ved Jesu Kristi gjenkomst i *herlighet*.

I Åp.12 gir Ånden oss en annen oversikt over den kristne tid. Han fullfører sin informasjon, spesielt om situasjonen til djevelen og hans engletilhengere. Han lærer oss at etter hans seier på korset, i det celestiale navnet til *Mikael* som allerede er sitert i Dan.10:13, 12:1, navnet han bar i himmelen før sin menneskelige inkarnasjon i Jesus, renses vår Herre himmelen fra deres ond tilstedeværelse og at de for alltid har mistet tilgangen til de himmelske dimensjonene skapt av Gud. Her er noen gode nyheter! Jesu seier hadde lykkelige himmelske konsekvenser for våre himmelske brødre som ble befridd fra demoners fristelser og tanker. De har siden denne utvisningen vært begrenset til vår jordiske dimensjon, hvor de vil bli drept sammen med Guds jordiske fiender, i 2030 ved Kristi Guds strålende gjenkomst. I denne oversikten avbilder Ånden rekkefølgen av " *dragen* " og " *slangen* " som betegner henholdsvis de to strategiene for djevelens kamp: åpen krig, det fordømte keiserlige eller pavelige Roma, og den

villedende religiøse forførelsen av romeren. Vatikanets pavedømme, avslørt, nærmest humanistisk. I subtile bilder lånt fra hebreernes erfaringer, " *åpner jorden sin munn* " for å sluke den pavelige aggresjonen til de katolske ligaene. Som vi nettopp har sett, vil arbeidet bli utført av de franske ateistiske revolusjonære. Men det vil også bli startet av de protestantiske troppene fra en aggressiv, krigersk falsk kristendom. Oversikten avsluttes med omtale av " *resten av kvinnens etterkommere* ". Ånden gir deretter sin definisjon av den siste tidens sanne helgener: " *Dette er utholdenheten til de hellige som holder Guds bud og beholder Jesu vitnesbyrd* ". Ånden utpeker i disse termene de som, i likhet med meg, klamrer seg til hans profetiske åpenbaring og ikke lar noen rive den bort, og samler inn til slutten, perlene gitt av himmelen.

Kapittel 13 presenterer de to aggressive religiøse fiendene som bærer den kristne troen. Som sådan avbilder han dem, av to " *dyr* " hvorav det andre dukket opp fra det første som antydte av forholdet mellom ordene " *hav og jord* " fra historien om 1. Mosebok som definerer dem i dette kapittel 13. Det første handlet før 1844 og den andre vil først dukke opp i det siste året av jordisk tid, og markerer dermed slutten på den nådetiden som ble tilbudt mennesker. Disse to " *dyrene* " er, for den første, katolske, moderkirken, og for den andre, de protestantiske reformerte kirker som kom fra den, dens døtre.

Åp. 14 dekker bare den andre delen av den kristne epoken siden 1844, og fremkaller de tre budskapene om syvendedags adventistiske sannheter til evige tilstander: Guds herlighet som krever gjenoppretting av praksisen på hans hellige sabbat, hans fordømmelse av romersk-katolisisme , og hans fordømmelse av protestantismen som hedrer søndagen som han betegner som et " *merke* " på den menneskelige og djevlelige autoriteten til både det keiserlige og pavelige Roma. Når tiden for det forberedende oppdraget slutter, suksessivt, med bortrykkelsen av de utvalgte helgener avbildet av " *høsten* ", og ødeleggelsen av de opprørske lærerne og alle vantro, handlinger avbildet av " *årgangen* ", vil jorden igjen bli " *avgrunnen* " på den første skapelsesdagen, fratatt alle former for jordisk liv. Den vil imidlertid holde seg i live i « *tusen år* », en utvalgt innbygger, Satan, djevelen selv, som venter på hans ødeleggelse ved den siste dommen, så vel som alle andre opprørere og engler.

Rev.15 fokuserer på tidspunktet for slutten av prøvetiden.

Åp. 16 åpenbarer " *de syv siste plager av Guds vrede* " som rammer, etter slutten av prøvetidens slutt, de siste vantro opprørerne som blir mer og mer aggressive, til det punkt at de bestemmer døden til observatørene av rettferdig guddommelig sabbat før den syvende plage.

Åp.17 er helt og holdent viet til identifiseringen av den "store skjøgen" kalt " *Babylon den store* ". Det er i disse termene Ånden utpeker den « *store byen* » keiserlige og pavelige, Roma. Guds dom over henne er dermed tydelig åpenbart. Kapitlet kunngjør også hennes fremtidige dom og ødeleggelse ved ild, fordi Lammet og hans trofaste utvalgte vil overvinne henne.

Åpenbaringen 18 retter seg mot tiden for " *høsten* " eller straffen til " *Babylon den store* ".

Åp. 19 skildrer Jesu Kristi strålende gjenkomst og hans konfrontasjon med de skrekkslagne jordiske opprørsstyrkene.

Åp.20 sikter til tiden for de tusen år av det syvende årtusen som oppleves veldig annerledes, i himmelen av de utvalgte, og på den øde jord, isolert av Satan. Ved slutten av de tusen årene vil Gud organisere den siste dommen: utslettelse ved himmelsk og underjordisk jordild av alle jordiske menneskelige og himmelske engleopprørere.

Apo.21 skildrer herligheten til forsamlingen dannet av samlingen av de utvalgte som er forløst ved Jesu Kristi blod. Fullkommenheten til de utvalgte illustreres ved sammenligninger med det jorden tilbyr mest verdifulle for mennesker: gull, sølv, perler og edelstener.

Apo.22 fremkaller i bilde returen til det tapte Eden, funnet og installert for evigheten på syndens jord gjenskapt og forvandlet til å bli den universelle trone til den eneste store Gud, skaper, lovgiver og forløser som dominerer over alle dens universer med sine jordiske forløste.

Her slutter denne raske oversikten over boken Åpenbaringen, hvis detaljerte studie vil bekrefte og forsterke det som nettopp er blitt sagt.

Jeg legger til denne svært åndelige forklaringen som avslører det skjulte resonnementet til Guds sinn. Han leverer uante budskap gjennom subtile hentydninger om at Bibelen vil opplyse oss. Ved å følge, i konstruksjonen av Apokalypsen, de samme prosessene som han brukte for konstruksjonen av sine åpenbaringer gitt til Daniel, bekrefter Gud at han "ikke forandrer seg" og at han vil være " *evig den samme* ". Dessuten fant jeg i Apokalypse den samme metoden for å parallellisere tre temaer som er " *brevene til forsamlingene* ", " *seglene* " og " *basunene* ". I følge Apo.5, hvor Apokalypsen er avbildet av en bok lukket av " *syv segl* ", vil bare åpningen av det " *syvende segl* " gi tilgang til bevisene som vil bekrefte i kapittel 8 til 22, tolkningene og mistankene reist av studiet av kapittel 1 til 6. Kapittel 7 er derfor nøkkelen til å gå inn i forståelsen av mysteriene som er åpenbart. Og ikke bli overrasket, for dens tema er nettopp sabbaten, som har gjort hele forskjellen mellom sann og falsk hellighet siden 1843. Vi finner derfor i Apo.7, den store sannheten som ga den protestantiske religionen våren 1843. Apokalypsen vil bare bekrefte denne grunnleggende læren åpenbart for Daniel. Men for adventismen, som dukket opp på den dato som en seierherre, vil Apokalypsen avsløre for 1994, en test som vil sile den etter tur. Dette nye lyset vil igjen, " *igjen* ", utgjøre " *forskjellen mellom de som tjener Gud og de som ikke tjener ham* ", eller mer.

Del to: den detaljerte studien av apokalypsen

Åpenbaring 1: Prolog – Kristi gjenkomst – adventist-temaet

Presentasjonen

Vers 1: " Åpenbaring av Jesus Kristus, som Gud ga ham for å **vis sine tjenere, slaver** , de ting som **snart må skje** , og som han gjorde kjent ved å sende sin engel til sin tjener Johannes... " .

Johannes, apostelen som Jesus elsket, er depositar for denne guddommelige åpenbaring som han får fra Faderen i Jesu Kristi navn. Johannes, på hebraisk "Johan", betyr: Gud ga; og det er også fornavnet mitt. Sa ikke Jesus: " *Den som har, vil bli gitt* "? Dette budskapet er " *gitt* " av " *Gud* " Faderen, derfor med ubegrenset innhold. For siden sin oppstandelse har Jesus Kristus gjenopptatt sine guddommelige egenskaper, og det er som en himmelsk Far han fra himmelen kan handle til fordel for sine tjenere eller mer presist sine " *slaver* ". Som det sies, "forvarslet er forearmed." Gud er av denne oppfatningen, og han beviser det ved å rette til sine tjenere åpenbaringer om fremtiden. Uttrykket " *hva må skje*

umiddelbart " kan være overraskende når vi vet at meldingen ble gitt i 94 e.Kr. og at vi nå er i 2020-2021, tiden dette dokumentet ble skrevet. Men ved å oppdage meldingene hans, vil vi forstå at dette " umiddelbart » får en bokstavelig betydning, fordi mottakerne deres vil være samtidige med Jesu Kristi strålende gjenkomst. Dette temaet vil være i den allestedsnærværende Åpenbaringen, fordi Åpenbaringen er adressert til de siste "adventistene" utvalgt av Gud, ved tro demonstrert i en siste test bygget på dataene i Åp.9:1-12, som omhandler temaet for " femte trompet ". I dette kapitlet siterer vers 5 og 10 en profetisk periode på " fem måneder " feiltolket inntil meg. I min studie av emnet bestemte denne varigheten en ny dato som skulle kunngjøre Jesu gjenkomst for 1994, det virkelige år 2000 for Kristi sanne fødsel. Denne trosprøven har for siste gang testet offisiell adventisme, som har blitt lunken og formalistisk, og som forberedte seg på å inngå en pakt med dem som Gud åpenbarer å være hans fiender i sin apokalypse. Siden 2018 har jeg kjent datoen for Jesu Kristi sanne gjenkomst, og den er ikke basert på noen data fra profetiene til Daniel og Åpenbaringen, hvor de kvantifiserte varighetene alle ble oppnådd ved å oppfylle sin silingsrolle til de fastsatte tidspunktene. Jesu sanne gjenkomst kan forstås fra beretningen i 1. Mosebok, og tro at de syv dagene av våre uker er bygget på bildet av de 7000 årene av hele planen designet av Gud, for å eliminere synd og syndere, og bringe inn i hans evighet hans elskede utvalgte utvalgt i løpet av de første 6000 årene. I likhet med proporsjonene til den hebraiske helligdommen eller tabernaklet, består tiden på 6000 år av tre tredjedeler av 2000 år. Begynnelsen på den siste tredjedelen ble markert den 3. april 30. av vår Frelser Jesu Kristi sonende død. En jødisk kalender bekrefter denne datoen. Dens avkastning er derfor satt til våren 2030, 2000 år senere. Når vi vet at Kristi gjenkomst ligger foran oss, så nær, ordet " snart " » av Jesu ord er fullkommen rettferdiggjort. Derfor, selv om den forble kjent og lest gjennom århundrene, forble boken Åpenbaring lukket, frossen, forseglet, helt til endens tid, som angår vår generasjon.

Vers 2: "... som vitnet om Guds ord og Jesu Kristi vitnesbyrd, alt det han så ."

Johannes vitner om at han mottok synet fra Gud. En visjon som utgjør vitnesbyrdet om Jesus Kristus som Åp.19:10 definerer som " *profetiens ånd* ". Budskapet er basert på bilder " *sett* " og ord hørt. Johannes ble revet fra jordiske situasjoner av Guds Ånd som åpenbarte for ham i bilder de store temaene i den kristne tidsepokens religiøse historie; det vil ende med hans strålende og formidable retur for fiendene hans.

Vers 3: " *Salig er den som leser og hører profetiens ord og tar vare på det som er skrevet i den! For tiden er nær .* "

Jeg tar for meg selv den delen som tilkommer meg, saligprisningen for " *den som leser* " profetiens ord, fordi Herren gir verbet lese en presis logisk betydning. Han gir forklaringen i Jes.29:11-12: « *All åpenbaring er til dere som ordene i en forseglet bok som er gitt til en mann som kan lese, og sier: Les dette! Og hvem svarer: Jeg kan ikke, for den er forseglet; eller som en bok som man gir til en mann som ikke kan lese, og sier: Les dette! Og hvem svarer: Jeg vet ikke hvordan jeg skal lese .* » Vers 13, som følger, avslører årsaken til denne manglende evnen: « *Herren sa: Når dette folket kommer nær til meg, ærer de meg med sin*

munn og med sine lepper; men hans hjerte er langt fra meg, og frykten han har for meg er bare et bud fra menneskelig tradisjon .» Begrepet " forseglet " eller forseglet beskriver aspektet ved apokalypsen, uleselig fordi det er forseglet. Det er derfor for å åpne og forsegle det helt at jeg, en annen Johannes fra siste tid, ble kalt av Gud; dette slik at alle hans sanne utvalgte « hører og holder » sannhetene som er åpenbart i profetiens ord og bilder. Disse verbene betyr "å forstå og omsette i praksis". I dette verset advarer Gud sine utvalgte om at de vil motta, fra en av sine brødre i Kristus, " den som leser ", lyset som forklarer profetiens mysterier, slik at de på sin side kan glede seg og sette hans lære. ut i praksis. Som på Jesu tid vil derfor tro, tillit og ydmykhet være nødvendig. Ved denne metoden siler og fjerner Gud mennesker som er for stolte til å bli undervist. Så jeg sier til de utvalgte: "Glem mannen, denne lille offisielle oversetteren og senderen, og se på den sanne forfatteren: den allmektige Gud Jesus Kristus."

Vers 4: " Johannes til de syv menighetene som er i Asia: Nåde være med dere og fred fra ham som er, og som var og som skal komme, og fra de syv åndene som er foran hans trone... "

Omtalen av " *syv forsamlinger* " er mistenkelig, fordi *forsamlingen* med stor A er en, evig. " *Syv forsamlinger* " betegner derfor nødvendigvis Jesu Kristi enhetlige *forsamling i syv markerte og påfølgende epoker*. Tingen vil bli bekreftet, og vi vet allerede at Gud deler den kristne æra inn i 7 bestemte tider. Henvisningen til Asia er nyttig og berettiget, siden navnene som presenteres i vers 11 er de på byer som eksisterer i Lilleasia, i det gamle Anatolia som ligger vest for dagens Tyrkia. Ånden bekrefter allerede grensen for Europa og begynnelsen av det asiatiske kontinentet. Men ordet *Asia* som ordet Anatolia skjuler et åndelig budskap. De mener: **stigende sol** på akkadisk og gresk, og antyder dermed Guds leir besøkt av Jesus Kristus, den « *oppgående sol* », i Lukas 1:78-79: « *Takket være vår Guds barmhjertighet, i av kraften som den stigende solen har besøkt oss fra det høye, for å gi lys til dem som sitter i mørke og i dødsskygge, for å lede våre skritt på fredens vei.* » Han er også « *rettferdighetens sol* » i Mal.4:2: « *Men for dere som frykter mitt navn, skal rettferdighetens sol gå opp , og helbredelse vil være under hans vinger; du skal gå ut og hoppe som kalver fra en stall.* » Formelen for hilsenen stemmer overens med brevene som kristne utvekslet på Johannes' tid. Imidlertid er Gud betegnet med et nytt uttrykk, hittil ukjent: " *fra ham som er, som var og som skal komme* ". Dette uttrykket gjenspeiler bare, i det originale greske språket og andre oversettelser, betydningen av det hebraiske navnet på Gud: "YaHWéH". Det er verbet «å være» konjugert i tredje person entall i den ufullkomne tiden av hebraisk. Denne tiden kalt imperfekt uttrykker det oppnådde som strekker seg i tid, fordi nåtid ikke eksisterer i den hebraiske bøyningen. " *og hvem kommer* ", bekrefter ytterligere temaet om Jesu Kristi gjenkomst, adventisme. Åpningen av den kristne tro for hedninger er dermed bekreftet; for dem tilpasser Gud sitt navn. Så dukker det opp en annen nyhet som betegner Den Hellige Ånd: " *de syv ånder som er foran hans trone* ". Dette sitatet vil vises i Åp.5:6. Tallet 7 angir helliggjørelse, i dette tilfellet, helliggjørelsen av den guddommelige Ånd som er utøst i hans skapninger, derfor " *for hans trone* ". I Åp.5:6 er det " *slaktede lam* " knyttet til disse symbolene, profetien bekrefter dermed Jesu Kristi guddommelige allmakt. " *Guds syv ånder* " er symbolisert ved

" *den syv-grenede lysestaken* " i det hebraiske tabernaklet som profeterer Guds frelsesplan. Programmet hans var dermed tydelig skissert. Siden Adam, 4000 år, og ved hans død soner Jesus de utvalgte synder 3. april 30, river han dermed syndens slør og åpner tilgang til himmelen for de utvalgte som er forløst i løpet av de siste to tusen av de seks tusen årene som er programmert. for utvelgelsen av de utvalgte som er spredt, inntil verdens ende, blant nasjonene på hele jorden.

Vers 5: " *...og fra Jesus Kristus, det trofaste vitne, den førstefødte av de døde og fyrsten over jordens konger! Til ham som elsker oss, som har fridd oss fra våre synder ved sitt blod.* "

Navnet " *Jesus Kristus* " er knyttet til den jordiske tjenesten som Gud kom for å utføre på jorden. Dette verset minner oss om hans gjerninger utført for å oppnå frelse ved nåde som han tilbyr kun til sine utvalgte. I sin fullkomne troskap mot Gud og hans verdier, var Jesus « *det trofaste vitnet* » som ble foreslått som et forbilde å etterligne, for sine apostler og disipler til alle tider, inkludert vår. Hans død ble profetert ved døden til det første dyret som ble drept for å ikle seg Adam og Evas nakenhet etter deres synd. Gjennom ham var han derfor i sannhet « *de dødes førstefødte* ». Men han er også, på grunn av sin guddommelige betydning, hans død alene hadde effektiviteten og kraften til å fordømme djevelen, synden og syndere. Han forblir den " *førstefødte* " over alle "førstefødte" i religiøs historie. Det var ved å tenke på hans død, nødvendig for å forløse hans utvalgte synd, at Gud drepte alle de " *førstefødte* " mennesker og dyr i det opprørske Egypt, syndens bilde, for å " *fri* " sitt hebraiske folk fra slaveri, allerede et symbol og bilde på " *synd* ". Som den « *førstefødte* » tilhører den åndelige førstefødselsretten ham. Ved å presentere seg selv som « *fyrste over jordens konger* » blir Jesus en tjener for sine forløste. « *Jordens konger* » er de som kommer inn i hans rike forløst ved hans blod; de skal arve den fornyede jorden. Det er en forbløffende ting å oppdage nivået av ydmykhet, medfølelse, vennskap, brorskap og kjærlighet til himmelske vesener som har vært trofaste mot de guddommelige standardene for det himmelske liv. På jorden vasket Jesus føttene til sine apostler, mens han bekreftet at han er " *Mesteren og Herren* ". I himmelen vil han for evig være " *prinsen* " over dens " *konger* ". Men « *konger* » vil også være tjenere for sine brødre. Dessuten, ved å gi seg selv tittelen " *prins* ", setter Jesus seg selv på nivå med djevelen, hans motstander og beseirede konkurrent, som han kaller, " *denne verdens fyrste* ". Guds inkarnasjon i Jesus var motivert av ansikt til ansikt til de to « *fyrstene* »; skjebnen til verden og dens skapninger avhenger av kraften til den store seierherren Jesus Michael YaHWéH. Men Jesus skylder sin seier bare delvis til sin guddommelighet, fordi han kjempet mot djevelen på like vilkår, i en kropp av kjøtt identisk med vår, 4000 år etter kampen tapt av den første Adam. Hans sinnstilstand og hans vilje til å vinne for å redde sine utvalgte alene ga ham seier. Han åpnet veien for sine utvalgte og viste at et føyelig " *lam* " kan beseire " *ulvene* " som sluker kjøtt og ånder, ved hjelp av den trofaste og sanne Gud.

Vers 6: « *Og han som har gjort oss til et rike, prester for Gud sin Far, ham være æren og makten i all evighet! Amen!* »

Det er Johannes som definerer hva som utgjør forsamlingen til de utvalgte. I Jesus Kristus fortsetter det gamle Israel i åndelige former profetert i ritualene til den gamle pakt. Ved å tjene « *kongenes konge og herrenes herre* » får de sanne

utvalgte del i hans kongedømme, og sammen med ham utgjør de borgere av himmelriket. De er også åndelige « *prester* », for de tjener i sitt legemes tempel, hvor de tjener Gud, og ofrer seg selv i hellighet for hans tjeneste. Og gjennom sine bønner til Gud viderefremidler de parfymene som ble ofret på røkelsesalteret i det gamle Jerusalems tempel. Skillet mellom Jesus og Faderen er misvisende, men det samsvarer med oppfatningen som mange falske kristne har om emnet. Dette er til poenget med å hevde å "ære" Sønnen på bekostning av Faderen. Dette har vært den kristne tros skyld, eller synd, siden 7. mars 321. For mange er sabbatshvilen en ordinans som kun gjaldt jøder i den gamle pakt, Faderens dispensasjon. Da Faderen og Jesus bare er én person, vil de lide Jesu vrede, som de trodde de hedret. I sin guddommelige natur som Far, holder Jesus, og for evigheten, « *herligheten og kraften, i all evighet! Amen!* » « *Amen* » som betyr: det er sant! I sannhet !

Adventist-temaet

Vers 7: " *Se, han kommer med skyene. Og hvert øye skal se det, også de som har gjennomført det; og alle jordens stammer skal sørge over ham. Ja. Amen!* »

Det er nettopp når han kommer tilbake, at Jesus vil vise sin herlighet og sin kraft. I følge Apostlenes gjerninger 1:11 vil han vende tilbake « *på samme måte som han steg opp til himmelen* », men hans gjenkomst vil være i ekstrem himmelsk herlighet som vil skremme hans fiender; " *de som gjennomført ham* " ved å motsette seg hans virkelige prosjekt. Fordi dette uttrykket bare angår mennesker i tiden med hans komme. Når hans tjenere blir truet med døden eller drept, deler Jesus deres skjebne fordi han identifiserer seg med dem: « *Og kongen skal svare dem: Sannelig sier jeg dere, så ofte dere har gjort dette mot en av disse minste av mine brødre, du har laget dem for meg.* (Matt.25:40).» Jødene og de romerske soldatene som korsfestet ham er ikke inkludert i denne meldingen. Guds Ånd tilregner denne handlingen til alle mennesker som hindrer hans frelsesverk og frustrerer for seg selv og andre hans tilbud om nåde og evig frelse. Ved å sitere « *jordens stammer* », sikter Jesus mot de falske kristne som Israels stammer antas å bli utvidet gjennom til den nye pakt. Når de oppdager ved hans tilbakekomst at de forberedte seg på å drepe hans sanne utvalgte, vil de ha god grunn til å klage, og oppdage seg selv fiender av Gud som skulle redde dem. Detaljene i programmet for de aller siste dagene vil bli avslørt spredt utover kapitlene i boken Åpenbaring. Men jeg kan si at Åp.6:15-16 beskriver scenen med disse ordene: " *Kongen på jorden, de store, militærsejere, de rike, de mektige, alle slavene og de frie, gjemte seg i grotter og i fjellfjell. Og de sa til fjellene og til klippene: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede!* ".

Vers 8: « *Jeg er alfa og omega, sier Herren Gud, den som er, og som var og som skal komme, den Allmektige.* »

Den som uttrykker seg slik er den søte Jesus som fant sin guddommelige herlighet i himmelen, han er " *den allmektige* ". Det er nok å koble dette verset med versene i Åp.22:13-16 for å ha bevis: " *Jeg er alfa og omega, den første og den siste, begynnelsen og enden ... /... Jeg, Jesus, jeg har sendt min engel for å*

attestere disse tingene til dere i menighetene. Jeg er Davids rot og ætt, den lyse morgenstjernen ." Som i vers 4, presenterer Jesus seg under egenskapene til skaperguden, vennen til Moses, hvis hebraiske navn er "YaHWéH" ifølge 2. Mos.3:14. Men jeg spesifiserer at Guds navn endres avhengig av om det er han som navngir seg selv eller om menn navngir ham: "Jeg er" blir til "Han er" i formen "YaHWéH".

Merknad lagt til i 2022: Uttrykket " *alfa og omega* " oppsummerer hele åpenbaringen som ble tilbudt av Gud i Bibelen, fra 1. Mosebok 1 til Åpenbaring 22. Siden 2018 har imidlertid den profetiske betydningen av "seks tusen" år gitt til de seks dagene av uken ble bekreftet uten å stille spørsmål ved dens verdi som seks virkelige dager, der Gud skapte jorden og livet den skulle støtte. Men ved å beholde sin profetiske betydning, gjorde disse seks dagene eller "6000" årene det mulig å definere for våren 2030 den endelige seirende gjenkomsten til Jesus Kristus og bortrykkelsen av hans trofaste hellige. Gjennom uttrykket « *alfa og omega* » gir Jesus sine siste-dagers-hellige en nøkkel som vil tillate dem å oppdage den sanne tiden for hans andre komme. Men vi måtte vente til våren 2018 for å forstå hvordan vi skulle bruke disse 6000 årene, og 28. januar 2022 for å assosiere dem med disse uttrykkene: " *alfa og omega* ", " *begynnelsen og slutten* " .

Vers 9: « *Jeg, Johannes, din bror, som deler med deg trengselen og riket og utholdenheten i Jesus, var på øya som heter Patmos, på grunn av Guds ord og Jesu vitnesbyrd.* »

For en sann Jesu Kristi slave henger disse tre tingene sammen: delen i trengsel, delen i riket og delen i utholdenhet i Jesus. Johannes vitner om konteksten der han mottok sitt guddommelige syn. Da romerne fant ham tilsynelatende uforgjengelig, isolerte han ham til slutt, i eksil på øya Patmos, for å begrense vitnesbyrdet hans til menn. Gjennom hele livet sluttet han aldri å vitne for Guds ord for å herliggjøre Jesus Kristus. Men vi kan også forstå at Johannes ble ført til Patmos for å motta, i ro, Jesu vitnesbyrd som utgjør Åpenbaringen, som han mottok der fra Gud.

La oss merke i forbifarten at de to forfatterne av de to profetiene Daniel og Åpenbaringen på mirakuløst vis ble beskyttet av Gud; Daniel blir reddet fra løvenes tenner og John blir løslatt uskadd fra et kar fylt med kokende olje. Deres erfaring lærer oss en lekse: Gud gjør en forskjell blant sine tjenere ved å beskytte på en mektig og overnaturlig måte de som forherliger ham mest og presenterer aspektet ved en modell som han spesielt ønsker å oppmuntre. Den profetiske tjenesten er således utpekt i 1Kor.12:31 som den " *mer utmerkede vei* ". Men det er profeter og profeter. Ikke alle profeter er kalt til å motta visjoner eller profetier fra Gud. Men alle de utvalgte blir formanet til å profetere, det vil si å vitne om Herrens sannheter for sine naboer for å lede dem til frelse.

Johannes syn på adventisttiden

Vers 10: " *Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte bak meg en høy røst som lyden av en basun.* "

Uttrykket " *Herrens dag* " vil favorisere tragiske tolkninger. I sin oversettelse av Bibelen nøler ikke JN Darby med å oversette den med ordet "søndag", som Gud anser for å være det visnende " *merket* " til " *dyret* " ledet av djevelen i Åp.13:16; dette direkte i motsetning til hans kongelige " *segl* ", hans syvende dag med helliggjort hvile. Etymologisk betyr ordet "søndag" "Herrens dag", men problemet kommer fra det faktum at det vier den første dagen i uken til hvile, som Gud aldri har beordret, etter å ha for sin del, evig måte, helliget for denne bruken på den syvende dagen. Så hva betyr egentlig " *Herrens dag* " som er sitert i dette verset ? Men svaret er allerede gitt i vers 7 og sier: " *Se, han kommer med skyene.* " » Her er det « *Herrens dag* » som er målrettet av Gud: « *Se, jeg sender deg profeten Elia før JaHWéHs dag kommer, den store og fryktelige dagen . (Mal.3:5)* » ; den som skapte adventismen og dens tre "forventninger" om Jesu gjenkomst, allerede oppnådd med alle de gode og dårlige konsekvensene som disse tre prøvelsene hadde medført, i 1843, 1844 og 1994. Levende i 94, blir Johannes transportert av Ånd helt i begynnelsen av det syvende årtusen, hvor Jesus kommer tilbake i sin guddommelige herlighet. Så hva har han " *bak* " seg? Hele den historiske fortiden til den kristne tid; siden Jesu død, 2000 år med kristen religion; 2000 år hvor Jesus sto blant sine utvalgte og hjalp dem, i Den Hellige Ånd, til å beseire det onde slik han selv hadde beseiret djevelen, synden og døden. « *Den høye stemmen* » som høres « *bak* » ham er stemmen til Jesus, som som « *en trompet* » griper inn for å advare sine utvalgte og avsløre for dem naturen til de djevelske religiøse fellene som de vil møte i livet i hele verden. "syv" epoker som følgende vers vil navngi.

Vers 11: « *Hvem sa: Det du ser, skriv det i en bok, og send det til de syv menighetene, til Efesos, til Smyrna, til Pergamon, til Tyatira, til Sardes, til Filadelfia og til Laodikea.* " .

Den tilsynelatende formen av teksten så ut til å presentere som adressater, bokstavelig talt, de navngitte byene i Asia på Johannes tid; hver har sitt eget budskap. Men dette var bare et villedende utseende ment å maskere den sanne betydningen som Jesus gir til budskapene sine. Gjennom hele Bibelen har egennavnene som tilskrives menn en skjult betydning i roten, fra hebraisk, kaldeisk eller gresk. Dette prinsippet gjelder også for de greske navnene på disse syv byene. Hvert navn avslører karakteren til epoken det representerer. Og rekkefølgen som disse navnene presenteres i, tilsvarer rekkefølgen av fremgang i tid programmert av Gud. Vi vil se i studiet av Åp 2 og 3 hvor rekkefølgen av disse navnene blir respektert og bekreftet, betydningen av disse syv navnene, men de av det første og det siste, "Efesus og Laodikea", åpenbarer for dem *alene* , bruken som Ånden gjør av dem. I betydningen henholdsvis "å lansere" og "dømte mennesker", finner vi " *alfa og omega, begynnelsen og slutten* ," av den kristne nådens tid. Det er ikke rart at Jesus introduserte seg selv i vers 8, under denne definisjonen: " *Jeg er alfa og omega* ". Han registrerer dermed sin tilstedeværelse med sine trofaste slaver, gjennom hele den kristne tiden.

Vers 12: « *Jeg snudde meg for å vite hvilken stemme som talte til meg. Og da jeg snudde meg, så jeg syv gylne lysestaker* ,

Handlingen med å " *vende seg om* " får Johannes til å se på hele den kristne epoken siden han selv ble transportert til øyeblikket da Jesu gjenkomst i herlighet.

Etter presisjonen " bak " har vi her " Jeg snudde ", og igjen " og etter å ha snudd "; Ånden insisterer sterkt på dette blikket mot fortiden, slik at vi følger det i dens logikk. Og hva ser Jean da? " Syv gygne lysestaker ". Her er tingen igjen mistenkelig som de " syv forsamlingene ". For modellen " lysestake " ble funnet i det hebraiske tabernaklet og den hadde syv grener som allerede symboliserte, sammen, helliggjørelsen av Guds Ånd og hans lys. Denne observasjonen betyr at, i likhet med de " syv Forsamlinger ", de " syv lysestakene " symboliserer helliggjørelsen av Guds lys, men i syv øyeblikk markert under hele den kristne tid. Lysestaken representerer de utvalgte fra en epoke, den mottar oljen fra Guds Ånd som den er avhengig av for å opplyse de utvalgte med sitt lys.

Kunngjøring om en stor ulykke

Vers 13: " *Og midt blant de syv lysestakene , en som en menneskesønn, kledd i en lang kjortel og med et belte av gull på brystet. »*

Her begynner den symbolske beskrivelsen av Herren Jesus Kristus. Denne scenen illustrerer Jesu løfter: Lukas 17:21: « *Ingen vil si: Han er her, eller: Han er der. For se, Guds rike er **blant dere** . » ; Matt.28:20: « *Og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.* ". Dette synet er veldig likt det i Daniel 10, hvor vers 1 presenterer det som kunngjøringen om en " stor ulykke " for dets jødiske folk. Åpenbaringen 1 kunngjør derfor også en " stor ulykke ", men denne gangen for den kristne forsamling. Sammenligningen av de to visjonene er svært oppbyggelig, fordi detaljer er tilpasset hver av de to svært ulike historiske kontekstene. De symbolske beskrivelsene som vil bli presentert angår Jesus Kristus i sammenheng med hans endelige strålende gjenkomst. De to " ulykkene " har det til felles at de inntreffer ved slutten av de to alliansene som er opprettet suksessivt av Gud. La oss nå sammenligne de to synene: «... en menneskesønn » i dette verset var « en mann » i Daniel, fordi Gud ennå ikke var blitt inkarnert i Jesus. Tvert imot, i « menneskesønnen » finner vi « menneskesønnen » som Jesus hele tiden navngir når han snakker om ham i evangeliene. Hvis Gud insisterte så mye på dette uttrykket, er det fordi det legitimerer hans evne til å frelse mennesker. Han er her " *kledd i en lang kappe* ," " *kledd i lin* " i Daniel. Nøkkelen til betydningen av denne *lange kappen* er gitt i Åp.7:13-14. Den bæres av dem som dør som martyrer for den sanne tro: « *Og en av de eldste svarte og sa til meg: De som er kledd i hvite klær, hvem er de, og hvor er de kommet fra? Jeg sa til ham: Herre, du vet det. Og han sa til meg: Dette er de som kommer fra den store trengsel; de har vasket sine klær og gjort dem hvite i lammets blod.* ". Jesus bærer « *et belte av gull på brystet* » eller, på hjertet, men « *om lendene* », symboler på styrke, i Daniel. Og «det gyldne belte » symboliserer **sannheten** i henhold til Ef.6:14: « *Stå derfor: bind sannheten om lendene ; ta på deg rettferdighetens brynje ;* ". I likhet med Jesus blir sannheten bare hedret av de som elsker den.*

Vers 14: " *Hans hode og håret var hvitt som hvit ull, som snø; øynene hans var som en ildflamme; »*

Hvit, symbol på perfekt renhet, karakteriserer Gud Jesus Kristus, som følgelig har en redsel for synd. Imidlertid kan kunngjøringen av en " *stor ulykke* " bare ha som mål å straffe syndere. Denne årsaken gjelder begge ulykker, så vi finner, her og i Daniel, Gud, den store Dommeren, hvis "*øyne er som ildflammer*". Blikket hans fortærer synden eller synderen, men Jesu utvalgte velger å gi avkall på synd, i motsetning til den falske jøden og den falske kristne opprøreren som Jesu Kristi dom til slutt vil fortære. Og den siste konteksten til denne "*ulykken*" betegner dens historiske fiender, alle identifisert i kapitlene i denne boken og i Daniels kapitler. Apo.13 presenterer dem for oss under aspektet av to "*dyr*" identifisert med deres navn "*hav og jord*", som betegner den katolske troen og den protestantiske troen som kommer fra den, slik navnene deres antyder i henhold til 1.Mos.1:9-10. Når han kommer tilbake, blir de to allierte dyrene ett, forent for å kjempe mot hans sabbat og hans trofaste. Hans fiender vil bli redde, ifølge Åp.6:16, og de vil ikke stå.

Vers 15: "*Hans føtter var som brennende kobber, som om han brant i en ovn; og hans røst var som lyden av mange vann.*" »

Jesu føtter er like rene som resten av kroppen hans, men i dette bildet blir de urene ved å trække på blodet til opprørske syndere. Som i Dan.2:32, symboliserer « *messing* », et urent legeringsmetall, synd. I Åp.10:2 leser vi: "*Han hadde en liten åpen bok i hånden. Han satte sin høyre fot på havet og sin venstre fot på jorden* ; ". Åp.14:17 til 20 gir denne handlingen navnet "*druelhøst*"; et tema utviklet i Jesaja 63. De « *mange vann* » symboliserer, i Åp. 17:15, « *folk, folkemengder, nasjoner og tungemål* » som inngår en allianse med « *skjøgen Babylon den store* »; navn som betegner den pavelige romersk-katolske kirke. Denne ellefte-times alliansen vil forene dem for å motsette seg sabbaten som er helliget av Gud. De vil gå så langt som å bestemme seg for å drepe hans trofaste observatører. Vi forstår derfor symbolene på hans rettfærdige sinne. I synet viser Jesus sine utvalgte at hans ene personlige guddommelige « *stemme* » er sterkere enn den til alle jordens folk til sammen.

Vers 16: « *Han hadde syv stjerner i sin høyre hånd. Fra munnen hans kom et skarpt, tveegget sverd; og hans ansikt var som solen når den skinner i sin styrke.* »

Symbolet på de "*syv stjernene*" holdt "*i hans høyre hånd*" minner om hans permanente herredømme som alene kunne gi Guds velsignelse; så ofte og massivt feilaktig hevdet av sine vantro fiender. *Stjernen* er symbolet på den religiøse budbringeren siden i likhet med *stjernen* i 1.Mos.1:15, er dens rolle å "*opplyse jorden*", i hans tilfelle, om guddommelig rettfærdighet. På dagen for hans gjenkomst vil Jesus gjenopplive (gjenopplive, eller reise opp igjen etter en total øyeblikkelig utslettelse kalt død) sine utvalgte fra alle epoker symbolisert ved navnene på de syv *forsamlingene*. I denne strålende konteksten, for ham og hans trofaste utvalgte, presenterer han seg selv som "*Guds ord*" hvis symbol "*på et skarpt tveegget sverd*" er sitert i Heb.4:12. Dette er timen da dette *sverdet* vil gi liv og død, i henhold til troen vist i dette guddommelige ord skrevet i Bibelen som Åp. 11:3 symboliserer som "*de to vitner*" om Gud. Hos mennesker er det bare ansiktets utseende som identifiserer dem og lar dem differensieres; det er derfor elementet av identifikasjon par excellence. I denne visjonen tilpasser Gud også sitt

ansikt til den målrettede konteksten. I Daniel, i synet, symboliserer Gud ansiktet hans med « lyn », et typisk symbol på den greske guden Zevs, fordi profetiens fiende vil være det greske seleukidefolket til kong Antiochos IV, som oppfylte profetien i – 168 I visjonen om apokalypsen, Jesu ansikt ser også ut som hans fiende som denne gangen er " *solen når den skinner i sin styrke* ". Det er sant at dette siste forsøket på å utrydde fra jorden enhver observatør av den hellige guddommelige sabbat, utgjør høydepunktet for opprørskampen til fordel for å respektere "dagen for den uerobrede solen" etablert 7. mars 321 av keiseren Konstantin 1^{er}. Denne opprørsleiren vil finne " *den guddommelige rettferdighetens sol* " foran seg i all sin guddommelige kraft, og dette på den første dagen av våren 2030.

Vers 17: « *Da jeg så ham, falt jeg for hans føtter som om jeg var død. Han la sin høyre hånd på meg og sa: Vær ikke redd!* »

Ved å reagere på denne måten forutser John bare skjebnen til de som vil konfrontere ham når han kommer tilbake. Daniel hadde samme oppførsel, og i begge tilfeller beroliger og styrker Jesus sin trofaste tjener, sin slave. " *Hans høyre hånd* " bekrefter hans velsignelse og i sin trofasthet, i motsetning til opprørerne i den andre leiren, har den utvalgte ingen grunn til å frykte Gud som kommer for å frelse ham av kjærlighet. Uttrykket « *frykt ikke* » bekrefter den siste konteksten som siden 1843 er karakterisert av dette adventistbudskapet fra den første engelen i Åp 14:7: « *Han sa med høy røst: Frykt Gud, og gi ham ære, for hans time. dommen er kommet; og bøy deg ned for ham som skapte himmelen og jorden og havet og vannkilder.* » ; det vil si skaperguden.

Vers 18: « *Jeg er den første og den siste og den levende. jeg var død; og se, jeg lever i all evighet. Jeg har nøklene til døden og helvete.* »

Det er virkelig Jesus, seierherren over djevelen, synden og døden som uttrykker seg i disse termene. Hans ord " *den første og den siste* " bekrefter budskapet om tidens begynnelse og ende dekket av profetien, men samtidig bekrefter Jesus sin livgivende guddommelighet fra hans første til den siste av hans skapninger. Den som « *holder dødens nøkler* » har makten til å bestemme hvem som skal leve og hvem som skal dø. Timen for hans gjenkomst er når hans hellige vil gjenoppstå i den " *første oppstandelsen* " som er reservert for de " *salige døde i Kristus* " ifølge Åp.20:6. La oss evakuere alle mytene om tradisjonene for falsk kristendom av gresk og romersk arv, og forstå at " *de dødes grav* " ganske enkelt er jordens jord som samlet de døde forvandlet til støv, slik det står skrevet i 1. Mos. 3:19: « *I ditt ansikts svette skal du ete brød, inntil du vender tilbake til jorden du ble tatt fra; for du er støv, og til støv skal du vende tilbake.* ". Disse levningene vil aldri igjen være til noen nytte, fordi deres Skaper vil gjenopplive dem med hele deres personlighet inngravert i hans guddommelige minne, i et *uforgjengelig himmellegeme* (1Kor.15:42) identisk med englene som forblir i troskap mot Gud: « *For i oppstandelsen skal menneskene verken gifte seg eller gifte seg, men de skal være som Guds engler i himmelen.* Matt.22:30".

Det profetiske budskapet om fremtiden bekreftes

Vers 19: " *Skriv derfor det du har sett, og det som er, og det som skal skje etter dem,* "

I denne definisjonen bekrefter Jesus den profetiske dekingen av den globale tiden av den kristne æra som vil ende med hans gjenkomst i herlighet. Den apostoliske tid er opptatt av uttrykket " *som du har sett* " og Gud utpeker dermed Johannes som et autentisk øyenvitne til den apostoliske tjeneste. Han var vitne til Den Utvalgte « *første kjærlighet* » sitert i Åp.2:4. "... *de som er* " gjelder slutten på denne apostoliske tid der Johannes forblir i live og aktiv. "... *og de som må komme etter dem* " betegner de religiøse begivenhetene som vil finne sted frem til tidspunktet for Jesu Kristi gjenkomst, og utover, til slutten av det syvende årtusen.

Vers 20: " *hemmeligheten om de syv stjernene som du så i min høyre hånd, og om de syv gulllysestakene. De syv stjernene er englene i de syv kirker, og de syv lysestakene er de syv kirker.* ".

" *Engler i de syv forsamlinger* " er de utvalgte av alle disse syv epoker. Fordi ordet " *engel* ", fra det greske "aggelos", betyr budbringer, og det betegner de himmelske englene bare hvis ordet "himmelske" tydeliggjør det. På samme måte er de " *syv lysestakene* " og de " *syv forsamlingene* " som er mistenkt i kommentaren min, samlet her. Ånden bekrefter derfor min tolkning: de " *syv lysestakene* " representerer helliggjørelsen av Guds lys i de syv epoker som er utpekt med navnene på de " *syv forsamlingene* ".

Åpenbaring 2: Kristi forsamling fra lanseringen til 1843

I brevtemaet finner vi i Åpenbaringen 2 fire meldinger rettet mot tiden mellom 94 og 1843, og i Åpenbaringen 3 tre meldinger som dekker tiden fra 1843-44 til 2030. La oss med interesse merke denne avslørende presisjonen når det gjelder navnene . av de første og siste *bokstavene* : " *Efesus* og *Laodikea* " som betyr henholdsvis: å kaste og dømme mennesker; begynnelsen og slutten av den kristne nådens æra. I Åp.2, på slutten av kapitlet, fremkaller Ånden begynnelsen på «adventist-temaet om Kristi gjenkomst» som sikter til datoen 1828 som er forhåndsbestemt i Dan.12:11. Også, i rekkefølge av tid, kan begynnelsen av kapittel 3 i Åpenbaringen legitimt knyttes til datoen 1843 som markerte begynnelsen på adventistenes trosprøve. Et tilpasset budskap kommer for å sanksjonere den beviste protestantiske troen: " *Du er død* ". Disse forklaringene var nødvendige for å bekrefte forbindelsen mellom meldingene og datoene som ble etablert i Daniel. Men visjonen til Åpenbaringen bringer åpenbaringer om begynnelsen av den kristne æra som Daniel ikke utviklet. Brevene eller budskapene som Jesus adresserer til sine tjenere gjennom vår tidsalder, fjerner den religiøse misforståelsen av falske og villedende illusjoner som angår mengder av kristne troende. Der finner vi den virkelige Jesus med sine legitime krav og sine alltid berettigede bebreidelser. De fire *bokstavene* i Rev.2 sikter suksessivt mot fire epoker som ligger mellom 94 og 1843.

1. periode : Efesos

I 94, det siste vitnet til lanseringen av Kristi forsamling

Vers 1: " *Skriv til menighetens engel i Efesos : Dette er hva han som holder de syv stjernene i sin høyre hånd sier, som går blant de syv gullysestakene: "*

Ved navnet *Efesos* , fra den første oversettelsen av det greske "Ephesus" som betyr å lansere, taler Gud til sine tjenere fra tidspunktet for lanseringen av Kristi forsamling, på tiden til den romerske keiseren Domitian (81-96)). Ånden retter seg dermed mot tiden da Johannes mottar åpenbaringen fra Gud som han beskriver for oss. Han er den siste apostelen som er mirakuløst i live og alene representerer det siste øyenvitnet til lanseringen av Jesu Kristi forsamling. Gud minner om sin guddommelige kraft; det er han alene som " *holder i sin høyre hånd* ", symbol på hans velsignelse, livet til sine utvalgte, " *stjernene* ", hvis gjerninger han dømmer, fruktene av deres tro. Avhengig av saken velsigner eller forbanner han. Gud " *vandrer* ", forstå at han går videre i tiden for sitt prosjekt ved å følge, generasjon etter generasjon, livet til sine utvalgte og verdens begivenheter som han organiserer eller kjemper: "og lær dem å følge alt som jeg har *foreskrevet til deg. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.*

Matt.28:20.» Helt til verdens ende vil hans utvalgte måtte utføre de gjerninger som han på forhånd har forberedt for dem: « *For vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud har forberedt på forhånd, slik at vi kan praktisere dem.* Ef.2:10.» Og de må tilpasse seg de spesielle forholdene som kreves i hver av de syv epokene. For leksjonen gitt i " *Efesos* " er gyldig for de syv epoker; de " *syv stjernene som holdes i hans høyre hånd* " kan han la falle og falle til bakken, de som angår opprørske kristne. Husk ideen om at en " *lysestake* " bare er nyttig når den gir lys, og for å gi lys, må den fylles med olje, symbol på den guddommelige Ånd.

Vers 2: « *Jeg kjenner dine gjerninger, ditt arbeid og din utholdenhet. Jeg vet at du ikke tåler slemme gutter; at du har prøvd dem som kaller seg apostler og som ikke er det, og det har du funnet løgnere;* »

Merk følgende ! Verb bøyningstider er ekstremt viktige, siden de bestemmer den målrettede tiden for den apostoliske æra. I dette verset refererer verbet konjugert i nåtid til år 94, mens de i preteritum refererer til tiden for forfølgelser påført av den romerske keiseren Nero, mellom år 65 og 68.

I 94 elsker kristne sannheten som fortsatt er intakt og uforvrent, og de hater de " *onde* " hedningene og spesielt blant dem, datidens dominerende romere. Det er en grunn til dette, og det er fordi apostelen Johannes fortsatt er i live, i likhet med mange andre eldgamle vitner om sannheten som Jesus Kristus lærte. " *Løgnere* " blir dermed lett avslørt. For i alle tider prøver det uomvendte ugresset å blande seg med hveten, fordi frykten for Gud fortsatt er stor, og frelsesbudskapet er forførende og tiltrekkende. De introduserer falske ideer i læren. Men i testen av kjærlighet til sannhet, mislykkes de og blir avslørt av de virkelig opplyste utvalgte. På samme måte, angående fortiden til den apostoliske æra, " *du har testet* ", minner Ånden om hvordan dødsprøven brakte ned de villedende maskene til falske kristne, de sanne " *løgnere* " som ble målrettet i dette verset, mellom 65 og 68, da Nero overleverte Kristi utvalgte til villdyrene i hans Colosseum, for å tilby et blodig skue til innbyggerne i Roma. Men la oss påpeke at Jesus fremkaller denne iver fra en tidligere tid.

Vers 3: " *at du har tålmodighet, at du har lidd for mitt navns skyld og ikke er blitt trett.* " »

Her igjen, vær oppmerksom på tidene til verbbøyninger!

Hvis vitnesbyrdet om utholdenhet fortsatt er bevart, er det ikke lenger lidelsens vitnesbyrd. Og Gud er forpliktet til å minne om aksepten av lidelse som ble manifestert og opphøyet æret omtrent 30 år tidligere, mellom 65 og 68, da den blodtørstige romeren Nero overleverte kristne til døden, tilbudt som et skuespill, til sitt folk perverse og korrupte. Det var først på dette tidspunktet at den utvalgte leiren " *led* " i sitt " *navn* " og ikke ble " *rette* ".

Vers 4: « *Men det jeg har mot deg er at du har forlatt din første kjærlighet.* »

Den foreslåtte trusselen blir tydeligere og bekreftet. På denne tiden var de kristne trofaste, men iveren som ble demonstrert under Nero var svekket eller eksisterte ikke lenger; det Jesus kaller " *å miste din første kjærlighet* ", og antyder dermed eksistensen av en annen kjærlighet for epoken 94, mye dårligere enn den første.

Vers 5: " Kom derfor i hu hvor du er falt fra, og omvend deg og gjør dine tidligere gjerninger; hvis ikke, vil jeg komme til deg og fjerne din lysestake fra dens plass, hvis du ikke omvender deg. »

Bare respekt eller enkel anerkjennelse av sannheten bringer ikke frelse. Gud krever mer av dem han frelser for å gjøre dem til sine evige følgesvenner. Tro på evig liv innebærer devaluering av det første livet. Jesu budskap forblir evig det samme ifølge Matt.16:24 til 26: « Da sa Jesus til disiplene: Dersom noen vil følge meg, la ham fornekte seg selv, la ham ta ansvar for sitt kors og la ham Følg meg. For den som vil redde livet sitt, skal miste det, men den som mister livet for min skyld, skal finne det. Og hva gagner det et menneske å vinne hele verden hvis han mister sin sjel? Eller hva ville en mann gi i bytte for sin sjel? » Trusselen om å fjerne hans Ånd, symbolisert ved « lysestaken », viser at for Gud er sann tro langt fra å være en enkel etikett som sitter fast på en sjel. I Efesertiden var Guds Ånds symbolske lysestake i Østen, i Jerusalem hvor den kristne tro ble født og i menighetene skapt av Paulus i Hellas og dagens Tyrkia. Det religiøse senteret skal snart flyttes til Vesten og hovedsakelig til Roma i Italia.

Vers 6: « Men du har dette, at du hater nikolaittenes gjerninger, gjerninger som jeg også hater. »

I dette brevet er romerne symbolsk oppkalt etter " de onde ": " nikolaittene ", som betyr seirende folk eller seiersfolk, tidens dominanter. På gresk er begrepet "Nike" navnet på seieren personifisert. Hva er så « nikolaittenes gjerninger » hatet av Gud og hans utvalgte? Paganisme og religiøs synkretisme. De hedrer en rekke hedenske guder, hvorav de største har en ukedag dedikert til dem. Vår nåværende kalender, som tildeler de syv ukens dager navnene på de syv stjernene, planetene eller stjernen, i vårt solsystem, er en direkte arv fra romersk religion. Og kulten på den første dagen dedikert til den "uovervunnede solen" vil med tiden, fra 321, gi en spesiell grunn til skaperguden til å hate romernes religiøse "verk".

Vers 7: « La den som har øre, høre hva Ånden sier til menighetene: Den som seirer, vil jeg gi å ete av livets tre, som er i Guds paradis. »

To budskap i dette verset fremkaller den jordiske tiden for seier, " den som seirer ," og den himmelske tiden for hans belønning.

Denne formelen er det siste budskapet som Jesus retter til sine tjenere i en av de syv epokene som profetien målrettet. Ånden tilpasser den til de spesielle forholdene i hver epoke. Den fra Efesos markerer begynnelsen på tiden som dekkes av profetien, så Gud presenterer evig frelse til den i form av begynnelsen av jordisk historie. Bildet av Jesus ble fremkalt der under det av *livets tre* i den jordiske hagen som Gud hadde skapt for å plassere uskyldige og rene mennesker der. Apo.22 profeterer denne gjenopprettelsen av et fornyet Eden til lykke for de seirende utvalgte på den nye jorden. Formelen som presenteres hver gang, gjelder et aspekt av evig liv som kun tilbys av Jesus Kristus til hans utvalgte.

2. periode : Smyrna

Mellom 303 og 313, den siste romerske "keiserlige" forfølgelsen

Vers 8: " *Skriv til menighetens engel i Smyrna* : Dette er ordene til den første og den siste, som var død og er levende igjen: "

Med navnet " *Smyrna* " i den andre bokstaven, oversatt fra det greske ordet "smurna" som betyr " *myrra* ", sikter Gud inn på tiden med forferdelig forfølgelse ledet av den romerske keiseren Diokletian. " *Myrra* " er en parfyme som balsamerte Jesu føtter kort før hans død, og som ble brakt til ham som et offer ved hans fødsel av vise menn fra Østen. Jesus finner i denne prøvelsen den iver av ekte tro som han ikke lenger fant i 94. De som godtar å dø i hans navn, må vite at Jesus har overvunnet døden, og at han igjen i live vil være i stand til å gjenopplive dem slik han gjorde. Gjorde det for seg selv. Profetien er kun rettet til kristne som Jesus selv er den " *første* " representant for. Ved å assimilere sin person til livet til sine tjenere, vil han også bli representert av « *den siste* » kristne.

Vers 9: « *Jeg kjenner din trengsel og din fattigdom (selv om du er rik), og baktalelsen av dem som kaller seg jøder og ikke er det, men er en Satans synagoge.* »

Forfulgt av romerne ble kristne fratatt eiendommen sin og oftest drept. Men denne materielle og kjødelige fattigdommen gjør dem åndelig rike på troskriteriene for Guds dom. På den annen side legger han ikke skjul på sin dømmekraft og avslører, i veldig klare ordelag, verdien han gir til den jødiske religionen som nektet den guddommelige standarden for frelse, ved ikke å anerkjenne Jesus Kristus, som Messias profetert av de hellige skrifter. Forlatt av Gud blir jødene overtatt av djevelen og hans demoner, og de blir for Gud og hans sanne utvalgte, " *en synagoge for Satan* ".

Vers 10: « *Frykt ikke for det du skal lide. Se, djevelen skal kaste noen av dere i fengsel, så dere kan settes på prøve, og dere skal ha trengsel i ti dager. Vær trofast inntil døden, så vil jeg gi deg livets krone.* »

I dette verset heter djevelen Diokletian, denne grusomme romerske keiseren og hans tilknyttede "tetrarker" hadde et voldsomt hat mot de kristne som de ønsket å utrydde. Den annonserte forfølgelsen eller " *trengelsen* " fortsatte i " *ti dager* " eller "ti år" i virkeligheten mellom 303 og 313. Til noen av dem som var " *trofaste til døden* " som høyt velsignede martyrer, vil Jesus gi " *livets krone* " ; evig liv et tegn på deres seier.

Vers 11: « *Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene: Den som seirer, skal ikke lide den annen død.* »

Temaet for sluttmeldingen er: døden. Denne gangen fremkaller Ånden frelse ved å minne oss på at de som ikke aksepterer den første martyrdøden for Gud, vil måtte lide, uten å kunne unnslippe, «den andre døden» av «ildsjøen» i *den siste dommen* . . En " *andre død* " som ikke vil berøre de utvalgte fordi de vil ha kommet inn i evig liv for alltid.

3. periode : Pergamum

I 538, opprettelsen av det pavelige regimet i Roma

Vers 12: " *Skriv til engelen for menigheten i Pergamos : Dette er hva han som har det skarpe tveegget sverd sier:* "

Ved navnet *Pergamos* fremkaller Gud tiden for åndelig *utroskap* . I navnet *Pergamum* oversettes to greske røtter, "péao og gamos", som "å bryte ekteskapet". Det er den skjebnesvangre timen for begynnelsen av *ulykkene* som vil ramme kristne folk til verdens ende. Ved å sikte på datoen 313, foreslo den forrige

epoken tilgang til makten og den hedenske regjeringen til keiser Konstantin I ' sønn av tetrarken Constantius Chlorus, og seierherren mot Maxentius. Ved keiserlig dekret av 7. mars 321 forlot han den ukentlige hvilen av den hellige sabbat på den syvende guddommelige dag, vår nåværende lørdag, og foretrakk den første dagen dedikert, på den tiden, til den hedenske kulten av solguden, «Solen» Invictus», den uerobrede solen. Ved å adlyde ham begikk kristne "åndelig utroskap", som fra 538 og utover ville være den offisielle normen for det romerske pavedømmet knyttet til Pergamon- *perioden* . De utro kristne følger Vigilius , den nye religiøse lederen etablert av keiser Justinian ¹. Denne intriganten utnyttet sitt forhold til Theodora, den prostituerte giftet av keiseren, for å oppnå denne pavelige posisjonen utvidet av hans nye universelle religiøse makt, det vil si katolikk. Derfor, under navnet **Pergamum** , fordømmer Gud praksisen med "søndag", et nytt navn og årsak til åndelig **utroskap** , hvor den tidligere "solens dag" arvet fra Konstantin fortsetter å bli hedret av en romersk-kristen kirke. . Den hevder å være Jesus Kristus og hevder den, med tittelen på dets pavelige overhode, «Guds Sønnens prest» (erstatning eller erstatning for Guds Sønn), på latin «VICARIVS FILII DEI», antall bokstaver i som er " 666 "; et tall i samsvar med det som Åp.13:18 tilskriver det religiøse elementet " *dyret* ". Tiden kalt *Pergamos* begynner derfor med det intolerante og tilranende paveriket som fjerner fra Jesus Kristus, den allmektige Gud inkarnert, hans tittel som forsamlingens leder, ifølge Dan.8:11; Ef.5:23: « *For mannen er hustruens hode, likesom Kristus er hodet for menigheten, som er hans legeme, og som han er Frelseren for.* "Men pass på! Denne handlingen er inspirert av Gud selv. I virkeligheten var det han som trakk seg tilbake og overlot til det pavelige regimet den kristne troen som var blitt offisielt utro. Frekkheten til dette regimet, fordømt i Dan.8:23, går så langt som at det tar initiativet til å « *forandre tidene og loven* » som er etablert av Gud, personlig, ifølge Dan.7:25. Og dessuten, når han ser bort fra hans advarsel om ikke å kalle noe menneske åndelig "far", gjør han seg tilbedt med tittelen "Den Allerhelligste Fader", og hever seg dermed over skaperguden, lovgiver, og han vil en dag finne det lønnsomt: " *Og ikke kall ingen din far på jorden; for én er deres Far, som er i himmelen.* (Matt.23:9).» Denne menneskelige kongen har etterfølgere som regimet og dets utskielser vil fortsette gjennom til dommens dag programmert av den største, sterkeste og mest rettferdige, den sanne "Helligste himmelske Fader".

Keiser Justinian I etablerte ^{derfor} dette religiøse regimet som Gud betraktet som "utroskap" mot ham. Betydningen av utåden må derfor markeres og graves inn i historien. Vi bemerket i 535 og 536, under hans regjeringstid, to gigantiske vulkanutbrudd som vil formørke atmosfæren og forårsake i 541 en fatal pestepidemi som ikke vil dø ut før i 767, med en topp av maksimalt angrep, i 592. Den guddommelige forbannelse kunne ikke ta en mer forferdelig form, og detaljer om dette emnet vil bli gitt i verset som følger.

Vers 13: « *Jeg vet hvor du bor, jeg vet at der er Satans trone. Du husker mitt navn, og du fornektet ikke min tro, selv ikke i Antipas' dager, mitt trofaste vitne, som ble drept blant dere, der Satan har sin bolig.* »

Profetien understreker " *tronen* " og plasseringen av dens beliggenhet på grunn av dens berømmelse og æresbevisningene som syndere fortsatt betaler den i

dag. Det er igjen «Roma» som gjenopptar sitt herredømme, denne gangen, under dette falskt kristne og fullstendig hedenske religiøse aspektet. Den som hevder å være hans "erstatte" (eller vikar), paven, får ikke engang Gud til å henvende seg personlig. Mottakeren av profetien er en utvalgt, ikke en fallen, og heller ikke en usurpator som glorifiserer hedenske ritualer. Dette høye stedet for den romersk-katolske tro har sin pavelige *trone* i Roma, i Lateranpalasset som Konstantin I sjenerøst ^{tilbød} biskopen av Roma. Dette Lateran-palasset ligger på Mount Caelius, en av de "syv åsene i Roma" som ligger sørøst i byen; Navnet Caelius betyr: himmel. Denne bakken er den lengste og største av de syv, i areal. I nærheten av Laterankirken, som fortsatt representerer i dag, for pavedømmet og dets presteskap, den viktigste katolske kirken i verden, står den største obelisk som finnes i Roma hvor det er 13, siden den når en høyde på 47 meter. Oppdaget under 7 meter jord og delt i tre deler, ble den satt opp i 1588 av pave Sixtus V, som samtidig organiserte herredømmet over Vatikanstaten i den følgende profetiske epoken kalt *Thyatira*. Dette symbolet på den egyptiske solkulten har en stor inskripsjon på stelen som bærer den som minner om Konstantins tilbud. I virkeligheten var det sønnen Constantius II som etter farens død brakte den fra Egypt til Roma, for delvis å oppfylle et ønske fra faren som ønsket å bringe den til Konstantinopel. Denne dedikasjonen til Konstantin I's ære ^{skyldes} mer Guds ønske enn Konstantins sønn. Fordi hele obelisk med sin høye sokkel bekrefter det profeterte leddet, noe som gjør Konstantin I til ^{den} sivile autoriteten som installerer resten av "solens dag", og paven, den gang enkle biskopen av Den kristne kirke i Roma, den religiøse autoriteten, som religiøst vil innføre denne hedenske dagen under navnet "søndag" eller, Herrens dag. På toppen av denne obelisk er fire avslørende symboler som følger hverandre i denne stigende rekkefølgen: 4 løver sitter på spissen, orientert mot de fire kardinalpunktene, over disse er fire fjell overvunnet av solstråler, og over dette dominerer sammen en kristen. kryss. Rettet mot de fire kardinalpunktene, betegner løvenes symbol kongelige i sin universelle kraft; som bekrefter, dens beskrivelse åpenbart i Dan.7 og 8. Åp.17:18 vil bekrefte å si om Roma: "Og kvinnen som du så, det er den store byen som har kongedømme over jordens konger." I tillegg fremkaller den egyptiske kartusjen gravert på obelisk «det urene ønsket som en konge henvender til solguden Amon». Alle disse tingene avslører den virkelige natur av den kristne tro som har dominert i Roma siden Konstantin I ' siden 313, datoen for hans seier. Denne obelisk, og symbolene den bærer, vitner om "suksessen" til djevelens tjener profetert i Dan.8:25, som gjennom Konstantin I ^{lyktes} i å gi den kristne tro utseendet til synkretisme religiøst fordømt av Gud. i Jesus Kristus. Jeg oppsummerer budskapet til disse symbolene: "kors": kristen tro; «solstråler»: soldyrkelse; «fjell»: jordisk kraft; "fire løver": universell royalté og styrke; "obelisk": Egypt være, synd, siden Faraos opprør fra utvandringen, og for synden som utgjør den avgudsdyrkende tilbedelsen av solguden Amon. Gud tilskriver disse kriteriene til den romersk-katolske tro utviklet av Konstantin ¹ Og til disse symbolene legger han gjennom den egyptiske kartusjen sin dom over det religiøse engasjementet til biskopene i Roma, som begge han anser som urene; de kalles allerede "paver" av de religiøse brødrene i byen. Foreningen av den kristne tro med solkulten som allerede er praktisert og hedret av Konstantin selv, er opphavet

til en forferdelig forbannelse som menneskeheten vil betale, kontinuerlig, inntil verdens ende. Denne Lateran- *tronen er ikke i konkurranse med de* ^{romerske} keiserne, for siden Konstantin I bor de ikke lenger i Roma, men øst i imperiet, i Konstantinopel. Ved å ignorere den profetiske åpenbaringen som ble gitt av Jesus Kristus til Johannes, blir således mengder av mennesker ofre for tidenes største religiøse bedrag. Men deres uvitenhet er syndig fordi de ikke elsker sannheten og er dermed, av Gud selv, overgitt til løgner og løgnere av alle slag. Mangelen på utdanning for befolkningen i *Pergamon -perioden* forklarer suksessen til det pavelige regimet påtvunget og støttet av datidens påfølgende romerske keisere. Noe som ikke hindrer visse virkelig valgte tjenestemenn fra å nekte og avvise denne nye illegitime autoriteten; som får Jesus til å anerkjenne dem som sine sanne tjenere. Når den romerske plasseringen av de utvalgte ble gjort, legg merke til at Ånden fant der i 538 tjenere som holdt troen på Jesu navn mens de hedret søndagen. På dette stedet i Roma ble imidlertid de siste martyrene eller "trofaste vitner" bare sett under Neros tid, i 65-68 og Diokletians tid mellom 303 og 313. Ånden er rettet mot byen Roma, og minner om trofastheten til " *Antipas* " hans " *trofaste vitne* " om svunne tider. Dette greske navnet betyr: mot alle. Det ser ut til å utpeke apostelen Paulus, den første forkynneren av Jesu Kristi evangelium i denne byen hvor han døde som martyr, halshugget, i 65, under keiser Nero. Gud bestrider dermed pavenes falske og misvisende tittel «Guds Sønnens prest». Den sanne vikaren var den trofaste Paulus, og ikke den utro Vigilius, og heller ikke noen av hans etterfølgere.

Den allmektige skaperen Gud har gravert inn i naturen de viktige øyeblikkene i kristentidens religiøse historie; øyeblikk hvor forbannelsen får en intens karakter med alvorlige konsekvenser for det kristne folk. Allerede under sin jordiske tjeneste ga Jesus Kristus sine tolv forbløffede og forbløffede apostler bevis på at han hadde kontroll over en storm på Galileasjøen; en storm som han stilnet på et øyeblikk, på hans kommando. I vår tid fikk perioden mellom 533 og 538 denne spesielt forbannede karakteren, siden ved å etablere det pavelige regimet av keiser Justinian I, ønsket Gud å ^{straffe} de kristne som adlød dekretet kunngjort av keiser Konstantin 1. , som gjorde hvile obligatorisk. på "dagen for den uerobrede solen" på den første dagen i uken, siden 7. mars 321. I denne perioden forbannet av ham, forårsaket Gud oppvåkningen av to vulkaner som kvelte halvkulen nord for planeten og etterlot spor på Den sørlige halvkule også så langt som til Antarktis. Med noen måneders mellomrom, plassert ved antipodene til hverandre i området ved ekvator, var spredningen av mørket veldig effektiv og veldig dødelig. Milliarder av tonn støv spredte seg ut i atmosfæren, og frarøver mennesker lys og deres vanlige matavlinger. Solen i senit gir det samme lyset som fullmånen som selv forsvant helt. Historikere har lagt merke til dette vitnesbyrdet som viser at Justinians hærer tok Roma tilbake fra østgoterne takket være en snøstorm i midten av juli. Den første vulkanen kalt "Krakatoa" ligger i Indonesia og våknet i oktober 535 med en ufattelig størrelse og forvandlet et fjellområde til et maritimt område over 50 km. Og den andre, kalt "Ilopango" ligger i Mellom-Amerika og brøt ut i februar 536.

Vers 14: « *Men jeg har noe imot deg, at du har dere som holder fast ved Bileams lære, som lærte Balak å legge en anstøt for Israels barn, slik at de spiste avgudsoffer og drev utukt.* »

Ånden beskriver den åndelige situasjonen etablert i Roma. Siden 538 har datidens trofaste folkevalgte vært vitne til etableringen av en religiøs autoritet som Gud sammenligner med profeten *Bileam*. Denne mannen tjente Gud, men lot seg forføre av vinningens lokke og jordiske goder; alle ting som ble delt av det romerske paveregimet. Videre forårsaket "*Bileam*" Israels fall ved å avsløre for "*Balak*" hvordan han kunne bringe det ned: det var nok å presse det til å akseptere ekteskap mellom jøder og hedninger; ting som Gud sterkt fordømte. Ved å sammenligne ham med "*Bileam*", gir Gud oss en skisse av det pavelige regimet. Den utvalgte forstår da betydningen av handlingene som Gud selv får djevelen og hans himmelske og jordiske partnere til å utføre. Den kristne kirkes forbannelse hviler på adopsjonen av den hedenske "dagen for den uerobrede solen", observert siden 321 av utro kristne. Og det pavelige regimet, i likhet med "*Bileam*", vil arbeide mot deres undergang og intensivere deres guddommelige forbannelse. "*Kjøtt ofret til avguder*" er bare bildet sammenlignet med den hedenske "solens dag". Roma bringer hedenskap inn i den kristne religionen. Men det du må forstå er at de er av samme natur og bærer de samme alvorlige konsekvensene under Guds dom... Spesielt siden forbannelsene forårsaket av "*Bileam*" fra den kristne æra vil fortsette til verdens ende, preget av Jesu Kristi gjenkomst i herlighet. Kristnes utroskap sammenlignes også med hebreernes utroskap som ga seg over til « *utukt* » etter at Gud fikk dem til å forstå hans ti bud. Mellom 321 og 538 handlet utro kristne som dem. Og denne handlingen fortsetter til i dag.

Vers 15: « *Allikevel har du også folk som holder fast ved nikolaittenes lære.* »

I denne meldingen dukker navnet på "*nikolaittene*" som er sitert i *Efesos* opp igjen i dette brevet. Men « *gjerningene* » som angår dem i *Efesos* blir « *læren* » her. Enkelte romere har faktisk, siden *Efesos*, blitt kristne, deretter utro kristne siden 321, og dette, på en offisiell religiøs måte siden 538, ved å ære den romersk-katolske "*doktrinen*".

Vers 16: « *Omvend dere! hvis ikke, kommer jeg raskt til deg, og jeg vil kjempe mot dem med min munns sverd.* »

Ved å fremkalle « *kampen* » ledet av hans «Ord», « *hans munns sverd* », forbereder Ånden konteksten for det fjerde budskapet som kommer. Det vil være det på 1500-^{tallet}, hvor Bibelen, dens hellige skrevne ord, dens "*to vitner*" ifølge Åp. 11:3, vil forplante guddommelig sannhet og avsløre den falske romersk-katolske tro.

Vers 17: « *La den som har øre, høre hva Ånden sier til menighetene: Den som seirer, vil jeg gi skjult manna, og ham vil jeg gi en hvit stein. og på denne steinen er det skrevet et nytt navn, som ingen kjenner uten den som mottar det.* »

Som alltid fremkaller Ånden et aspekt av evig liv. Her presenterer han det for oss i bildet som er profetert av mannaen som ble gitt til de sultne hebreerne i den tørre, golde og tørre ørkenen. Gud lærte da at han kunne beskytte og forlenge livet til sine utvalgte ved sin skaperkraft; som han vil oppnå ved å gi evig liv til sine forløste utvalgte. Dette blir kulminasjonen av hele spareprosjektet hans.

Tidens utvalgte vil ha som belønning evig liv som Ånden beskriver i bilder. " *Manna* "-bilde av himmelsk mat er skjult i himmelriket, og Gud selv er dets produsent. I gammel symbolikk var manna på det aller helligste sted som allerede symboliserte himmelen der Gud hersker suverent på hans trone. I romersk praksis representerte den " *hvite rullesteinen* " "ja"-stemmen, den svarte betegnet "nei". Den " *hvite steinen* " betegner også renheten i livet til den utvalgte som har blitt evig. Hans evige liv er et guddommelig ja som gjenspeiler en entusiastisk og massiv velkomst fra Gud. Fordi den utvalgte gjenoppstår i et himmellegeme, blir hans nye tilstand sammenlignet med et " *nytt navn* ". Og denne himmelske naturen er, for sine utvalgte, evig mystisk og individuell: " *ingen vet det* ". Vi må derfor arve og gå inn i denne naturen for å finne ut hva den er.

4. ^{epoke} : Tyatira

Mellom 1500 og 1800, religionskrigene

Vers 18: " *Skriv til menighetens engel i Tyatira : Dette er hva Guds Sønn sier, hvis øyne er som en ildflamme, og hvis føtter er som brennende kobber: "*

Det fjerde brevet fremkaller under navnet " *Tyatira* " en tid da den kristne troen i de katolske og protestantiske ligaene bød på et avskyelig skue gjennom deres blodige sammenstøt. Men denne meldingen rommer store overraskelser. I navnet *Thyatira* oversetter to greske røtter "thuaο, téiro" "avskyeligheten og å bringe døden med lidelse". Det greske begrepet som rettferdiggjør denne tolkningen av vederstyggelighet angir, i Bailly Greek-ordboken, grisen eller villsvinet når de er brunstige. Og her er det nødvendig med avklaringer. 1500-^{tallet} var preget av oppvåkningen av protestanter som utfordret det romerske paveregimets autoritet. For å styrke sin tidsmessige autoritet, etablerte pavedømmet representert av pave Sixtus V sin Vatikanstat som vil gi den sivil legitimitet knyttet til dens religiøse autoritet. Dette er grunnen til at det pavelige regimet siden 1500-^{tallet} overførte hovedkvarteret sitt, som tidligere lå ved Lateranpalasset, til sin eiendom i Vatikanet, som allerede utgjorde en uavhengig pavestat. Men denne overføringen er bare bedrag, for den som hevder å være fra Vatikanstaten sitter fortsatt i Lateranpalasset; fordi det er der, i Lateranen, at pavene tar imot utsendingene fra fremmede stater som besøker den. Så, i 1587, ble den reparerte obelisk som ble reist i nærheten av Lateranpalasset siden 3. august 1588, oppdaget under 7 meter jord og i tre deler. Vatikanstaten ligger utenfor Roma, på Vaticanus-høyden, på den vestlige bredden av Tiberen som grenser til byen fra nord til sør. Da vi så på planen for denne Vatikanstaten, ble jeg overrasket over å oppdage formen på et grisehode, ørene mot nord og snuten mot sørvest. Budskapet til det greske "thuaο" er dermed dobbelt bekreftet og rettferdiggjort av Gud, arrangøren av disse tingene. Den katolske troen som er arvet fra *Pergamon* , når toppen av sin vederstyggelighet. Hun reagerer voldsomt med hat og grusomhet mot dem som, opplyst av Bibelen, til slutt formidlet takket være trykkpressen, fordømmer dens synder og overgrep. Enda bedre, inntil da, vokter av Den hellige skrift som hun hadde gjengitt av munkene sine i klostre og klostre, forfulgte hun Bibelen som fordømte hennes misgjerning. Og hun dreper forkynnerne ved makten til blinde og selvtilfredse monarker; de føyelige utførerne av hans testamente. Uttrykkene som Jesus presenterer seg under og siterer, " *den*

som har øyne som en ildflamme og hvis føtter er som brennende messing ", avslører hans straffehandling overfor sine religiøse fiender som han vil ødelegge når han kommer tilbake til jorden. Dette er nettopp de to kristne ideologiene som kjempet mot hverandre til døden "med sverd" og skytevåpen i denne historiske konteksten av *Thyatira -tiden*. "*Hans føtter*" vil da hvile på "*havet og på jorden*" symbol på den katolske troen og den protestantiske troen i Åp.10:5 og Åp.13:1-11. Katolisisme og protestantisme, begge syndige (synd = *messing*), ikke omvender seg, beskrives som "*brennende messing*" som tiltrekker seg vreden fra Guds Jesu Kristi dom. Ved å ta opp dette bildet som han kunngjør den store "*ulykken*" i Åp 1:15, åpenbarer Gud timen da de siste forfølgerne forent mot hans trofaste barn kjempet mot hverandre til døden som ville "dyr" som vil symbolisere dem i hele profetien. Fra François 1. ^{til} Ludvig XIV har religiøse kriger fulgt etter hverandre. Og vi må merke oss hvordan Gud åpenbarer forbannelsen til det franske folket, væpnet støtte fra pavedømmet siden Clovis den første kongen av frankerne. For å markere høydepunktet for denne forbannelsen, plasserte Gud den unge Ludvig XIV, på "fem" år gammel, på Frankrikes trone. Dette bibelverset fra Ecc.10:16 uttrykker sitt budskap: "*Ve deg, land hvis konge er et barn, og hvis fyrster spiser om morgenen!*" » Ludvig XIV ødela Frankrike med sine overdådige utgifter til slottet i Versailles og sine kostbare kriger. Han etterlot seg et Frankrike kastet ut i fattigdom, og hans etterfølger Ludvig XV levde bare for libertinismen som ble delt med hans uatskillelige følgesvenn i utskielser, kardinal Dubois. En avskyelig karakter, Louis Ved å sikte på en mild og fredelig mann som målet for dette sinnet, åpenbarte Gud sin intensjon om å slå det arvelige monarkiske regimet, på grunn av den blinde tilliten det urettmessig har lagt til pavelige religiøse pretensjoner siden Clovis.

Vers 19: "*Jeg kjenner dine gjerninger, din kjærlighet, din tro, din tro tjeneste, din standhaftighet, og dine siste gjerninger mer enn de første.*" »

Disse ordene henvender Gud til sine tjenere «*tro til døden*», og ofrer seg selv for å ofre i deres Mesters bilde; deres "*gjerninger*" er akseptert av Gud fordi de vitner om sin autentiske "*kjærlighet*" til sin Frelser. Deres "*tro*" vil bli rettfærdiggjort siden den er ledsaget av "*trofast tjeneste*". Ordet "*konstans*", sitert her, får betydelig historisk betydning. Det var i «The Tower of Constance» i byen Aigues-Mortes at Marie Durand levde sitt fangenskap i 40 lange og prøvende år, som en trosmodell. Mange andre kristne ga det samme vitnesbyrdet, og forble ofte ukjent for historien. Dette er fordi antallet martyrer økte over tid. De siste verkene gjelder tiden for kong Ludvigs regjeringstid (1643 til 1715). Legg tydelig merke til den avslørende rollen til navnet "*drage*" som betegner "djevelen" og den åpne aggressive handlingen til det keiserlige Roma og det pavelige Roma i Åp.12:9-4-13-16. Han som kalte seg "solkongen" brakte kampen for katolisismen til sitt høydepunkt, forsvarer av "solens dag" som ble arvet siden Konstantin ^L For å vitne mot ham kastet Gud imidlertid hele varigheten av hans lange regjeringstid i mørket, og nektet ham varmen og det fulle lyset fra den sanne solen med alvorlige konsekvenser for kostholdet til det franske folket.

Vers 20: «*Men det jeg har mot deg er at du lar kvinnen Jesabel, som kaller seg profetinne, lære og forføre mine tjenere til å begå umoral og spise kjøtt som er ofret til avguder.*" »

I 1170 lot Gud oversette Bibelen til det provençalske språket av Pierre Vaudès. Han var den første kristne som gjenoppdaget læren om integrert apostolisk sannhet, inkludert respekt for den sanne sabbaten og vedtakelse av vegetarisme. Kjent under navnet Pierre Valdo, er han opphavet til "Vaudois" som slo seg ned i den italienske alpine Piemonte. Reformasjonsarbeidet som de representerte ble motarbeidet av pavedømmet og budskapet forsvant. Så mye at Gud leverte hele Europa til en morderisk mongolsk invasjon etterfulgt av en forferdelig pestepidemi forårsaket av mongolene som ødela, fra 1348, en tredjedel og nesten halvparten av befolkningen. Budskapet i dette verset, "*du forlater kvinnen Jesabel ...*", er en bebreidelse rettet til reformatorene som ikke ga arbeidet til Pierre Valdo den betydningen det fortjente, fordi det var perfekt. Mellom 1170 og 1517 ignorerte de den perfekte læren om sannheten om kristen frelse, og deres reform som ble gjennomført på slutten av denne epoken er delvis og svært ufullstendig.

Merk : den doktrinære perfektjonen forstått og anvendt av Pierre Valdo viser at i ham presenterte Gud det komplette programmet for reformasjonen som måtte gjennomføres. Faktisk ble ting oppnådd i to stadier, kravet om sabbaten begynte ikke før 1843-1844, i samsvar med tiden merket av dekretet i Dan.8:14.

For å skildre den pavelige romersk-katolske tro, sammenligner Gud den med den fremmede konen til kong Akab, den forferdelige "*Isabel*" som drepte Guds profeter og utøste uskyldig blod. Kopien samsvarer med modellen og den har også den ulempen at den holder mye lenger i drift. Ved å navngi henne "*profetinne*", sikter Gud mot navnet på det nye stedet for hans "trone": Vatikanet, som betyr på gammelfransk og latin, "vaticinare": å profetere. Historiske detaljer om stedet er ekstremt avslørende. Opprinnelig var dette stedet preget av tilstedeværelsen av et romersk tempel dedikert til "*slangen*" guden Aesculapius. Dette symbolet vil betegne djevelen og det pavelige regimet i Åp.12:9-14-15. Keiser Nero plasserte vognracerbanene sine der, og "Simon the Magician" ble gravlagt på en kirkegård der. Det ser ut til at det er hans levninger som ville bli æret som de av apostelen Peter korsfestet i Roma. Også her feiret en basilika tilbudt av Konstantin kristen ære. Området var opprinnelig sumpete. Løgner som er konstruert på denne måten vil rettferdiggjøre det nye navnet på denne Vatikanbasilikaen som, utvidet og pyntet på 1400-tallet vil ta det misvisende navnet "Basilica of Saint Peter of Roma". Denne æren, faktisk gitt til en **tryllekunstner** og "*slangen*" Aesculapius, vil rettferdiggjøre navnet "**magi**" som Ånden tilskriver romersk-katolske religiøse ritualer i Åp.18:23 hvor den bibelske Darby-versjonen forteller oss: "*Og lyset av lampen skal ikke lenger lyse i deg; og brudgommens og konens røst skal ikke lenger bli hørt i deg; for dine kjøpmenn var de store på jorden; for ved din magi er alle folkeslag blitt ført på villspor.*» Nettopp fullføringen av arbeidet med denne basilikaen «Saint-Pierre de Rome», som krevde enorme pengesummer, vil føre til at prelaten Tetzl selger sine «avlatsbrev». Munkelærer Martin Luther så tilgivelse for synder solgt for penger, og oppdaget den sanne naturen til sin romersk-katolske kirke. Han fordømte dermed sin djevleske natur og noen av feilene sine ved å vise sine berømte 95 teser i 1517 på døren til den tyske kirken i Augsburg. Han

formaliserte dermed arbeidet med reformasjonen som ble foreslått av Gud til Pierre Valdo siden 1170.

Ånden snakker direkte til sine reformerte tjenere på den tiden, de sanne, resignerte fredelige ofrene, og bebreider dem for å la *Jesabel undervise og forføre sine tjenere*. Vi kan lese i denne bebreidelsen all den doktrinære ufullkommenhet ved denne begynnelsen av reformen. Hun « lærer og forfører » sine « tjenere », de av Jesus, noe som gjør henne til en kristen kirke. Men hans lære er den fra *Pergamon-perioden* hvor anklagen om "utukt" og bildet av "kjøtt ofret til avguder" ble allerede fordømt. Til tross for villedende opptredener, i dette verset er ikke den viktige enheten "kvinnen Jesabel", men den protestantiske kristne selv. Fra begynnelsen av å fortelle ham "du forlater kvinnen Jesabel ..." foreslår Ånden feil som ble delt av de første protestantene. Han avslører så karakteren til denne feilen: hedensk avgudsdyrkelse. Ved å gjøre det avslører han arten av "byrden" som han ennå ikke påla ham på den tiden, men som han vil kreve fra 1843. Og i dette budskapet sikter skaperen Gud mot den romerske "søndagen" hvis praksis er i hans øyne et hedensk avgudsverk som hedrer en falsk solguddom av den eldste hedenskapen i menneskehetens historie. Fra 1843 måtte han gi avkall på «søndag» eller forholdet til Jesus Kristus, jordiske synderes eneste frelser.

Vers 21: « *Jeg ga henne tid til å omvende seg, og hun skal ikke omvende seg fra sin utukt.* »

Denne tiden er åpenbart siden Dan.7:25 og den er bekreftet i tre former i Apokalypsen i kapitlene 11,12 og 13. Dette er uttrykkene: "en tid av tider og en halv tid; 1260 dager, eller 42 måneder" som alle betegner det intolerante paveriket i aksjon mellom 538 og 1798. Formidlingen av sannheten ved hjelp av Bibelen og forkynnelsen av sanne reformatorer ga den katolske troen sin siste sjanse til å omvende seg og forlate sin egen synder. Hun gjorde ingenting, og forfulgte og torturerte, i navnet til sin nysgjerrige kraft, den levende Guds fredelige budbringere. Dermed gjengav den de opprørske gjerningene til det jødiske folket og ga Jesu lignelse en ny oppfyllelse: det er lignelsen om vinbønder som dreper de første som er sendt av Gud, og deretter dreper, når han kommer til dem, Mesterens sønn, av vingården for å stjele hans arv.

Vers 22: " *Se, jeg vil kaste henne på en seng og sende stor trengsel over dem som driver hor med henne, hvis de ikke omvender seg fra sine gjerninger.* »

Gud vil behandle henne som en "prostituert" "støpt på en seng", noe som lar oss forbinde "kvinnen Jesabel" av dette temaet med "skjøgen Babylon den store" i Åp.17:1. Den forutsagte "store trengsel" vil komme etter feilen i den bibelske forkynnelsen. Det samme budskapet vil bekrefte identifiseringen av denne "store trengsel" med "dyret som stiger opp fra dypet" i Åp.11:7. Den oppstår etter arbeidet til Guds "to vitner" som er skriftene til de gamle og nye guddommelige pakter i Den hellige bibel. Åndelig "utroskap" er bekreftet og navngitt, og "de" som Gud anklager for å ha begått det med "Jesabel" er de franske monarker og monarkister. Sammen med de katolske prestene vil monarkistene bli hovedmålene for vreden til revolusjonær nasjonal ateisme, som bare var uttrykket for vreden til den allmektige Gud Jesus Kristus. De omvendte

seg ikke, så den doble vreden rammet dem på det tidspunktet som ble utpekt av Gud for slutten av den pavelige regjeringen mellom 1793 og 1798.

Ordet " *trengsel* " betegner konsekvensen av den guddommelige forbannelse i henhold til Rom.2:19: " *Trengsel og angst over hver menneskes sjel som gjør ondt , først over jøden, og så over grekeren!*" ". Men " *trengselen* " som straffer syndene til det katolske monarkiet og dets allierte den romersk-katolske kirke, symbolisert i Åp.17:5, ved navnet " *Babylon den stor* », er logisk sett en « *stor* *trengsel* ».

Vers 23: « *Jeg vil drepe hennes barn med døden; og alle menighetene skal kjenne at jeg er den som gransker sinn og hjerter, og jeg vil lønne hver enkelt etter deres gjerninger.* »

" *Å dø en død* " er uttrykket som Ånden bruker for å fremkalle de to "terrorene" til det revolusjonære regimet i 1793 og 1794. Med dette uttrykket avviser han enhver idé om en enkel åndelig død som vil bekymre protestantene i 1843 i budskapet levert til datidens engel " *Sardes* " i Åp.3:1. Menneskeheten har aldri kjent slikt blodig arbeid utført av drapsmaskiner, oppfunnet av doktor Louis, men verdsatt av doktor Guillotin hvis navn ble tilskrevet selve instrumentet, kalt fra da av: giljotinen. Sammenendragsdommer uttalte deretter mengder av dødsordrer, med tillegg av prinsippet om å slå dagens dommere og anklagere med døden. I følge dette prinsippet så det ut til at menneskeheten måtte forsvinne, og det er av denne grunn at Gud kalte dette utryddende revolusjonære regimet " *avgrunn* ". Til syvende og sist ville han ha gjort jorden til « *avgrunnen* » uten noen form for liv fra skapelsens første dag, ifølge 1.Mos.1:2. Men det er bare, i himmelen, under den himmelske dommen som utøves av de forsamlede utvalgte at « *alle kirker (eller forsamlinger)* » er, de utvalgte fra de syv epoker, vil oppdage disse historiske fakta med den betydningen som Gud ga dem. Guds rettferdighet er fullkommen; de som dømte falskt, ble slått av hans rettferdighet, « *etter deres* » egne « *gjerninger* ». De fikk mennesker til å dø urettferdig og ble på sin side truffet av døden av fullkommen guddommelig rettferdighet: " *og jeg vil gjengjelde hver av dere etter deres gjerninger .*"

Vers 24: " *Til deg og alle de andre i Tyatira, som ikke mottar denne læren, og som ikke har kjent Satans dyp, som de kaller dem, sier jeg dere: Jeg vil ikke legge på dere annen byrde; »*

De som fordømmer den katolske troen og gir dens religiøse ritualer navnet " *dyp av Satan* " kan bare være reformatorene som dukket opp fra rundt 1200 og frem til den franske revolusjonen i 1789. Uansett oppførsel var deres doktrine veldig langt fra den rene sannhet som ble forkynt av Ånden til Jesu Kristi apostler og disipler. Vi bemerker til deres fordel bare tre positive ting: tro på Jesu offer alene, tillit gitt til Bibelen alene, og gaven til deres person og deres liv; alle andre doktrinære punkter var arvet fra katolisismen og derfor gjenstand for spørsmål. Selv om de valgte reformatorene var ufullkomne på nivået av læren om sannheten i den kristne tro, visste de hvordan de skulle levere livet sitt som ble ofret til Gud i levende ofre, og mens de ventet på 1844, datoen for ikrafttredelsen av dekretet av Dan 8:14, Gud har midlertidig godkjent deres tjeneste. Dette uttrykker han veldig tydelig når han sier: " *Jeg legger ingen annen byrde på deg .*" Situasjonen med en eksepsjonell guddommelig dom kommer tydelig frem i disse ordene.

Vers 25: " *Bare det du har, hold fast til jeg kommer.*" »

Grunnene som tillater Gud å velsigne den ufullkomne protestantiske troen, må bevares og praktiseres av de utvalgte inntil Jesu Kristi gjenkomst.

Vers 26: « *Den som seirer og tar vare på mine gjerninger inntil enden, vil jeg gi makt over nasjonene.* »

Dette verset avslører hva som vil forårsake tap av frelse fra denne tiden av reformasjonen til Kristi gjenkomst. De utvalgte må til enden holde på de gjerninger som er forberedt og åpenbart av Jesus Kristus kontinuerlig inntil verdens ende. De kalte faller ved å avslå Guds nye krav. Imidlertid la han aldri skjul på sin intensjon om gradvis å øke lyset sitt til tidspunktet for hans komme i herlighet. " *De rettferdiges vei er som det strålende lys, hvis lys øker til midt på dagen* (Ords.4:18)"; dette bibelverset beviser det. Og det er derfor innenfor rammen av hans prosjekt, at fra 1844 vil de guddommelige kravene vises på datoene som er planlagt og profetert av hans unike bibelske profetiske ord. Det er bare i egenskap av celestial dommer at den utvalgte vil motta fra Gud "myndighet over nasjonene".

Vers 27: « *Han skal herske over dem med en jernstav, likesom man knuser leirkar, likesom jeg selv har fått kraft fra min Far.* »

Dette uttrykket antyder retten til å dømme til døden. Rett som de utvalgte vil dele med Jesus Kristus i deres dom over de ugudelige opprettet for den siste dommen, i løpet av « *tusen år* » av den store sabbaten i det syvende årtusen.

Vers 28: « *Og jeg vil gi ham morgenstjernen.* »

Gud vil gi den sitt fulle guddommelige lys symbolisert på vår nåværende jord av solen. Men Jesus sa: «Jeg er lyset». Han kunngjør dermed det himmelske livets lys, der Gud selv er lyskilden som ikke lenger er avhengig av en himmelstjerne som vår sol.

Vers 29: « *Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!* »

Konstruksjonen av Apokalypsen er som et tårn som består av syv etasjer, den syvende vil være tiden for møte med Gud. I denne konstruksjonen utgjør kapittel 2 og 3 den grunnleggende rammen for hele den kristne tid mellom 94 og 2030. Alle temaene som er nevnt i Apokalypsen finner sin plass i denne grunnleggende rammen. Men i denne rammen spiller de første etasjene bare rollen som trapper som fører til øverste etasje. Viktigheten av åpenbaringen vises på nivå 3 kalt *Pergamon* . Denne betydningen forsterkes ytterligere på nivå 4 kalt *Thyatira* . Det er i denne epoken at den kristne tro blir forvirret og misvisende. Guds dom over denne tidsalderens åndelige situasjon vil få konsekvenser helt til verdens ende. Dette er grunnen til at jeg, for å styrke din forståelse av denne dommen, vil oppsummere dette budskapet som ble adressert av Gud til hans utvalgte protestanter under Ludvig XIVs regjeringstid.

Sammendrag : På tiden for reformasjonen var kristen oppførsel mangfoldig. Vi finner sanne helgener forfulgt, men alltid fredelige, og mennesker som blander sammen religion og politikk, som bevæpner seg og gir slag for slag til de kongelige katolske hærene. I Daniel 11:34 betegner Ånden dem som «hyklere». Få religiøse mennesker har forstått at å være kristen er å etterligne Jesus i alle ting, å adlyde hans ordre og underordne seg hans forbud; bruken av våpen er en av dem, og dette var hans siste leksjon da han ble arrestert. Jesu

bebreidelse rettferdiggjøres av det faktum at protestanter, ved å fortsette å praktisere katolsk arv, selv fremmer, ved sitt eksempel, læren og forførelsen som tilhører den katolske Jezebel . Deres ufullkomne religiøse praksis miskrediterer dem i dommen til Gud, som de vanærer for hans fiender. Denne fasen i begynnelsen av reformasjonen førte til at han avsa eksepsjonelle vurderinger; som han understreker ved å si: " *Jeg legger ingen annen byrde på deg, bare behold det du har til jeg kommer .*" Men doktrinær ufullkommenhet er legitim i denne begynnelsen, og Gud aksepterer tjenesten til dem som aksepterer forfølgelse og død i hans navn. De kunne ikke gi mer, og ga maksimalt: livet deres. Gud understreker denne offerånden som han betegner som " *verker flere enn de første* (vers 19)". Paganismen til romersk-katolisismen har blitt sammenlignet med *kjøtt som ble ofret til avguder* . Fordømmelsen av romersk bedrag begynte med de perfekt opplyste verkene til Pierre Valdo (Vaudés) som fra 1170 skrev en versjon av Bibelen på et annet språk enn latin, provençalsk. Hans kunnskap og forståelse av guddommelige krav var forbløffende fullstendig, og etter ham ble den protestantiske troen dårligere. Under inspirasjon av John Calvin ble den protestantiske troen til og med hardnet og tok bildet av sin katolske motstander. Og uttrykket "religionskriger" vitner om en vederstyggelighet for Gud, fordi Jesu Kristi utvalgte, de sanne, ikke gir tilbake slagene som er gitt dem. Deres hevn vil komme fra Herren selv. Ved å bevæpne seg viste protestantene, hvis motto var "sola scriptura", "Skriften alene", forakt for Bibelen som forbød deres vold. Jesus gikk veldig langt på dette området ved å lære disiplene sine at de skulle vende det «annet kinnet» til den som slår dem.

Denne perioden da katolsk forfølgelse førte til at Jesu trofaste tjenere døde, er trippelt understreket i Apokalypsen, her i denne perioden *Thyatira* , men også i den ⁵ *segl* av kapittel 6 og i ³ *trompet* i kapittel 8. Her, i vers 22, oppmuntret Jesus sine martyrdøde tjenere, og kunngjorde for dem at han hadde til hensikt å hevne deres død eller deres lidelser påført av Roma og dets kongelige tjenere. Nøkkelordet gjemt i navnet *Pergamum* kommer tydelig frem, den katolske religionen er skyldig i *utroskap* mot Gud, og de som begår det med den, de katolske monarkene, deres ligaer og deres falske adel vil betale, under giljotinen til de franske revolusjonære, blod urettmessig utgytt. Åp.2:22-23: " *Se, jeg vil kaste henne på en seng og sende stor trengsel over dem som driver hor med henne , dersom de ikke omvender seg fra sine gjerninger. Jeg vil drepe barna hennes ; og alle menighetene skal kjenne at jeg er den som gransker sinn og hjerter, og jeg vil lønne hver av dere etter deres gjerninger .»* Men pass på! For etter 1843 vil " *de som begår utroskap med henne* " også være **protestanter** , så Gud vil forberede seg med den kjernefysiske "tredje verdenskrig", en ny straff for katolske, ortodokse, anglikanske, protestantiske og andre utroskap. Adventister. Parallelt sier Ånden i ⁵ *segl* : Åp 6:9 til 11: " *Da han åpnet det femte seglet, så jeg under alteret sjelene til dem som var blitt drept på grunn av Guds ord og på grunn av det vitnesbyrd de hadde båret. De ropte med høy røst og sa: Hvor lenge, o hellige og sanne Mester, drøyer du med å dømme og hevne vårt blod på dem som bor på jorden? En hvit kappe ble gitt til hver av dem; og de ble bedt om å holde seg i ro en stund til, inntil antallet av deres medtjenere og deres brødre som skulle bli drept som dem var fullt. "*

Denne scenen fra det 5. ^{segl} kan være forvirrende og misvisende for et dårlig opplyst sinn. La ting være klart, dette bildet åpenbarer for oss Guds hemmelige tanke, for i følge Forkyndelse 9:5-6-10 *sover de døde i Kristus* i en tilstand der *deres minne er glemt, og tar ikke lenger del i alt hva som gjøres under solen* . Bibelen gir den første død betydningen av en utslettelse av hele vesenet; den døde personen er som om han aldri hadde eksistert med den forskjellen at etter å ha eksistert, forblir hele hans eksistens inngravert i tanken om Gud. Det er derfor til sine levende tjenere Gud retter dette trøstende budskapet for å oppmuntre dem. Han minner dem om at det, i henhold til hans løfter, etter dødens søvn, er fastsatt en tid for deres oppvåkning, da de gjennom ham skal gjenoppstå. De vil da ha muligheten til å dømmes, under Guds blick og dom i Jesus Kristus, sine like oppstandne torturister, men ved slutten av de *tusen årene* . I budskapet om *Thyatira vil døden som ble kunngjort for de som begår utroskap med Jesabel* den katolske få en dobbel oppfyllelse. På jorden er de revolusjonæres arbeid den første fasen, men etter den vil den komme, i sin tid og i den andre fasen, *den andre døden* til den siste dommen, time da " *alle forsamlinger* " kristne vantro eller troende fra alle tidsepoker av den kristne æra vil se Guds rettferdige dom brukes mot åndelig *utroskap* .

I sitt symbolske bilde, den ⁴ *trompet* i kapittel 8 bekrefter handlingen til den " *store trengsel* " programmert for å straffe *utroskap* av pavedømmet og monarkistene som støttet det. *Solen* , det guddommelige lyset, *månen* , den mørke katolske religionen og *stjernene* , de religiøse menneskene, *blir truffet i tredjedeler* eller delvis av forfølgelsen av de franske revolusjonærenes ateisme i 1793 og 1794.

På slutten av budskapet rettet til fredelige protestanter, bekrefter Ånden sin fordømmelse av bruken av våpen ved å minne om at det kun er for den siste dommen som ble forberedt under den himmelske dommen i det syvende årtusen at den utvalgte vil bli hevnet. Han er derfor ikke autorisert til å ta hevn selv, før denne himmelske dommen hvor han så skal dømmes sine forfølgere, med Jesus Kristus, og delta i dommen over deres dødsdom. " *Han skal herske over dem med en jernstav, som man knuser leirekar* ." Hensikten med denne dommen vil være å bestemme tidspunktet for lidelsen til de skyldige som er dømt til den siste dommens andre død. Vers 29 nevner: *morgenstjernen* . " *Og jeg vil gi ham morgenstjernen* ." Dette uttrykket betegner solen, bildet av guddommelig lys. Vinneren vil gå inn i guddommelig lys for evigheten. Men før denne evige konteksten, forbereder dette begrepet det femte brevet som kommer. *Morgenstjernen* er sitert i 2. Peter 1:19-20-21: « Og vi holder *desto sikrere på det profetiske ord* , som dere gjør vel i å gi akt på, som på en lampe som skinner på et mørkt sted, inntil dagen gryr og *morgenstjernen* stiger opp i deres hjerter; For det første vet dere selv at ingen profeti i Skriften kan være gjenstand for privat tolkning, for det var ikke etter menneskets vilje at en profeti noen gang ble brakt, men den er drevet av Den Hellige Ånd at mennesker har talt fra Gud . Dette verset understreker viktigheten av det profetiske ordet fordi konteksten for den kommende æra vil være åndelig betinget av at det guddommelige dekretet som er profetert i Dan.8:14, trer i kraft. " *Fram til kl 2300 og hellighet vil bli stadfestet* ." Men på den tiden var dette verset bare kjent i oversettelsen: " *Inntil 2300 kveld og*

morgen og helligdommen skal renses ." Selv i denne oversettelsen var Guds budskap det samme, men mindre presist, det kunne i denne formen tolkes som å forkynne verdens undergang gjennom vår Herre og Frelseres Jesu Kristi gjenkomst i herlighet. Gud brukte den amerikanske protestanten William Miller til å utføre de to adventistenes trosprøver våren 1843 og høsten 1844. Som Daniel 12:11-12 lærer oss, mellom disse to datoene, i 1843, trekker guddommelig dekret seg tilbake fra falne protestanter. den frelsende rettferdigheten som tilbys av Jesus Kristus; fordi de ikke lenger oppfyller standarden for den nye hellighet som kreves av Gud. Jesu rettferdighet er evig, men den gagnar bare de sanne utvalgte valgt av Jesus selv, og dette, i alle tider og til verdens ende.

Her, mellom *Tyatira* og *Sardes* , den første dagen våren 1843, trer dekretet i Dan.8:14 i kraft, og vi vil oppdage konsekvensene i budskapene som Ånden rettet til kristne på den datoen.

Åpenbaring 3: Forsamlingen siden 1843 – den apostoliske kristne tro gjenopprettet

5. ^{epoke} : Sardes

Dommen avsagt av Jesus Kristus etter adventistprosessene våren 1843 og 22. oktober 1844

Vers 1: "*Skriv til engelen for menigheten i Sardes : Dette er hva han som har Guds sju ånder og de syv stjerner sier: Jeg kjenner dine gjerninger. Jeg vet at du antas å være i live, og du er død. »*

" *Sardis* "-tiden, temaet for det femte brevet, vil bringe frem to protestantiske kristne atferd, motsetninger tilskrives: til de falne, som Jesus erklærer til: "Du *anses å være i live, og du er død* "; og til de utvalgte, i vers 4: "*de skal vandre med meg i hvite klær fordi de er verdige .*" I likhet med innholdet i de to meldingene hans, har navnet "*Sardis* " en dobbel betydning hvis betydninger er helt motsatte. Jeg beholder hovedideene til denne greske roten: krampaktig og edelstein, død og liv. Grimaserende og krampaktig definerer sardonisk latter; på gresk er sardonion det øvre tauet til et jaktgarn; sardinien er en fisk; og i motsatt forstand er sardo og sardonix edelstener; sardonix er en variant av brun kalsedon. I begynnelsen av dette brevet presenterer Jesus seg selv som "*han som har Guds sju ånder og de syv stjerner* ", det vil si Helliggjørelsen av Ånden og dommen over sine tjenere i de syv epoker. Som i Dan.12, står han over den drepende elven, prøven på adventistenes tro, og avsier her sin dom. La oss merke oss fortroligheten som indikerer at ens samtalepartner er en i kollektiv forstand. Hele den protestantiske normen er bekymret. Jesus setter en stopper for det protestantiske unntaket som er nevnt i *Thyatira -meldingen* . Den nye "*byrden* " (slik de opprørske troende forstår det) er nå pålagt og krevd. Praksisen med romersk søndag må forlates og erstattes av lørdagssabbaten. Dette dekretet i Dan.8:14 reverserer situasjonen etablert siden 7. mars 321 av keiser Konstantin ¹ I 1833, 11 år før 1844, hadde Gud illustrert og profetert det massive fallet til protestantiske kristne gjennom en kontinuerlig dusj av stjerneskudd, som varte fra

midnatt til kl. 05.00, og synlig over hele USA. For å overbevise deg om denne tolkningen, viste Gud stjernene på himmelen til Abraham og sa til ham: " *Slik vil dine etterkommere bli .*" Stjernenes fall i 1833 profeterte derfor et massivt fall for denne Abrahams etterkommere. Dette himmelske tegnet ^{er} sitert i temaet for det 6. segl i Åp.6:13. Jesus sa: " *Det sies at du lever og du er død* ". Den han snakker om har derfor rykte på seg for å representere Gud, og denne detaljen tilsvarer protestantismen som, i tro på sin reformasjon, tror den er blitt forsonet med Gud. Den guddommelige dommen faller: " *Jeg kjenner dine gjerninger* ", " *og du er død* ". Det er fra Gud selv, den store Dommeren, denne dommen kommer. Protestanten kan ignorere denne dommen, men han kan ikke unnsnippe konsekvensene. I 1843 trådte dekretet i Daniel 8:14 i kraft, og ingen kristne forventes å være uvitende om den levende Guds lov. Denne uvitenheten skyldes forakt for det bibelske profetord som apostelen Peter formaner oss til å gi vår fulle oppmerksomhet i 2 Pet.1:19-20: « *Og vi holder desto sikrere på det profetiske ord, som dere gjør vel mot. ta hensyn, som på en lampe som skinner på et mørkt sted, inntil dagen gryr og morgenstjernen går opp i deres hjerter; først og fremst vet dere at ingen profeti i Skriften kan være gjenstand for privat tolkning.* » Disse versene passerer ubemerket midt i alle tekstene i Bibelen om den nye pakt, og utgjør, spesielt fra 1843, forskjellen mellom liv og død.

Vers 2: « *Vær på vakt, og styrk den levning som skal dø! for jeg har ikke funnet dine gjerninger fullkomne for min Gud.* »

Hvis de ikke oppfyller den nye standarden for hellighet, vil « *resten* » av protestantismen « *dø* ». Fordi Gud fordømmer ham av to grunner. Den første er praksisen på romersk søndag fordømt av ikrafttredelsen av dekretet i Dan.8:14; det andre er uinteressert i det profetiske ordet, for uten å ta hensyn til leksjonen gitt av Gud gjennom adventistenes erfaring, vil protestantiske etterkommere bære skyldfølelsen som er arvet fra sine fedre. På begge punkter sa Jesus: " *Jeg har ikke funnet dine gjerninger fullkomne for min Gud .*" Ved å si " *for min Gud* ", minner Jesus protestanter om normen for de ti bud skrevet av Guds finger, Faderen som de forakter til fordel for Sønnen som skal frelse dem. Hans perfekt lydige tro, som han ga som et forbilde, har ingenting til felles med den protestantiske troen, arving til mange katolske synder, inkludert først og fremst den ukentlige hvilen på den første dagen. Frelsens dør stenger for alltid for den kollektive protestantiske religiøse normen, " *stjernene* " til "det sjette segl " faller.

Vers 3: " *Husk derfor hvordan du tok imot og hørte, og vakt og omvend deg. Hvis du ikke passer på, kommer jeg som en tyv, og du vet ikke når jeg kommer over deg.* »

Dette verbet, " *husk* ", innebærer kritisk meditasjon over fortidens verk. Men bare de virkelig utvalgte er ydmyke nok til å kritisere sine egne verk. Videre fremkaller denne kommandoen " *husk* " " *husk* " i begynnelsen av det fjerde budet som befaler den hellige hvilen av den syvende dagen. Også her, dobbelt så, inviteres offisiell protestantisme til å revurdere mottakelsen den ga de profetiske budskapene lansert av William Miller våren 1843 og høsten 1844, men også til teksten til det fjerde av de 10 Guds bud at han har overtrådt til dødssynd siden 1843. Den alvorligste konsekvensen av hans brudd med Jesus Kristus er formulert: « *Hvis du ikke våker, kommer jeg som en tyv, og du skal ikke vite i*

hvilken time jeg kommer til du. » Vi vil se hvordan denne meldingen siden 2018 har blitt en levende realitet. Uten årvåkenhet, uten omvendelse og frukten av omvendelse, er den protestantiske troen definitivt død.

Vers 4: “ *Likevel har du noen menn i Sardes som ikke har gjort klærne urene; de skal gå med meg i hvite klær, fordi de er verdige.* »

En ny hellighet vil dukke opp. I dette budskapet er Jesus fornøyd med å vitne om eksistensen av " *noen få menn* ", ifølge detaljene som ble avslørt til Ellen.G.White som var blant dem, fikk bare 50 menn Guds godkjenning. Disse « *få menn* » utpeker menn og kvinner som er godkjent og velsignet, individuelt, for vitnesbyrd om deres tro i samsvar med Herrens forventning. Jesus sa: « *Men dere har noen menn i Sardes som ikke har gjort klærne urene; og de skal gå med meg i hvite klær, for de er verdige.* » Hvem kan bestride en verdighet som er anerkjent av Jesus Kristus selv? Til seierherrene av trosprøvene i 1843 og 1844, lover Jesus evig liv og fullstendig jordisk anerkjennelse som vil ta offisiell form i det kommende budskapet fra *Filadelfia* . Besmittelsen av " *klær* " tilskrives menneskers frie oppførsel. " *Kleddet* " er rettferdigheten tilregnet av Jesus Kristus, i dette tilfellet " *hvitt* ", angir dets besmittelse tapet av denne rettferdigheten for den tradisjonelle protestantiske leiren. Her, tvert imot, betegner fraværet av tilsmussing fortsettelsen av tilregnelsen av Jesu Kristi « *evige rettferdighet* » i henhold til Dan.9:24. Snart vil kunnskapen og praktiseringen av sabbaten gi dem ekte hellighet, frukten og tegnet på Jesu Kristi delte rettferdighet. Dette fornuftige og intelligente valget vil snart gjøre dem evige i helliggjørelsen og den himmelske forherligelsen avbildet av de " *hvite klærne* " i vers 5 som kommer. Ånden vil erklære dem " *ulastelig* ": " *og i deres munn ble det ikke funnet løgn, for de er ulastelige* (Åp.14:5)". De vil finne " *fred med alle og helliggjørelse, uten hvilken intet kjød skal se Herren* ", ifølge Paulus i Heb.12:14. Konkret vil disse " *hvite klærne* " ta form av fjerning av synd som utgjør praksisen på romersk søndag. Fordi de trofast ventet på ham to ganger, i hans sted, som et tegn på hans godkjenning, blir Guds segl gitt dem på sabbaten som kommer for å bleke de utvalgte av Herren som bevarer hans rettferdighet. Slik ble «renselsen av helligdommen» fullført, den formen som Daniel 8:14 ble oversatt til på den tiden. Under dette blikket, fra 23. oktober 1844, ga Jesus i et himmelsk syn til de utvalgte seierherrene bildet av hans overgang fra det hellige sted til det aller helligste i den jordiske helligdommen. Han husket dermed i illustrasjon, øyeblikket da han døde på korset, ble synden til hans utvalgte sonet, og dermed oppfylte "forsoningsdagen " , den hebraiske " *Yom kippur* ". Etter at denne begivenheten allerede hadde funnet sted, var fornyelsen av handlingen i visjonen bare ment å stille spørsmål ved den første oppnåelsen av evig rettferdighet oppnådd ved Jesu død. Noe som bokstavelig talt er oppnådd for det falne folket i Sardes hvis demonstrerte tro er utilfredsstillende for skaperguden. Av to grunner kan Gud avvise dem på grunn av mangel på kjærlighet til hans forkynte profetiske sannhet, og på grunn av overtredelsen av sabbaten som har blitt forfalt siden 1843 ved ikrafttredelsen av dekretet til Daniel 8:14.

Vers 5: “ *Den som seirer, skal bli ikledd hvite klær; Jeg vil ikke utslette hans navn fra livets bok, men jeg vil bekjenne hans navn for min Far og for hans engler.* »

Den utvalgte som er forløst av Jesus Kristus, er et lydige vesen, bevisst på å skylde sitt liv og sin evighet til skaperen, gode, kloke og rettferdige Gud. Dette er hemmeligheten bak hans seier. Han kan ikke krangle med ham, fordi han godkjenner alt han sier og gjør. Også han selv er glad til sin Frelser som gjenkjenner ham og kaller ham ved hans navn, siden verdens grunnvoll ble lagt, hvor han så ham ved sin forkunnskap. Dette verset viser hvordan falske påstander fra falske religiøse mennesker er forfengelige og villedende selv for dem som kommer med dem. Det siste ordet vil tilhøre Jesus Kristus som sier til alle: " *Jeg kjenner dine gjerninger* ". I henhold til disse verkene deler han sin flokk, og plasserer på sin høyre side, *sine sauer* , og på sin venstre side, *de opprørske geitene* og *de glupende ulvene* som er bestemt til *ilden i den siste dommens andre død* .

Vers 6: « *Den som har øre, han hør hva Ånden sier til menighetene!* »

Hvis alle bokstavelig talt kan høre Åndens profetiske ord, tvert imot, kan bare hans utvalgte, som han inspirerer og utdanner, forstå betydningen deres. Ånden refererer til nøyaktige fakta, oppnådd i historisk tid, den utvalgte må derfor være interessert i religiøs og sekulær historie, og i hele Bibelen sammensatt av historier om vitnesbyrd, lovprisninger og profetier.

Merk : I vers 3 sa Jesus Kristus til den falne protestanten: " *Husk derfor hvordan du har mottatt og hørt, og vakt og omvend deg. Hvis du ikke passer på, kommer jeg som en tyv, og du skal ikke vite når jeg kommer over deg.* » Omvendt, for arvingene til seierherrene, siden våren 2018, har denne meldingen blitt forvandlet til: "Hvis du ser på, vil jeg ikke komme som en tyv, og du vil vite når jeg kommer til deg ". Og Herren har holdt sine løfter, siden i dag i 2020, hadde hans utvalgte kunnskap om datoen for hans sanne gjenkomst åpenbart for våren 2030. Men den protestantiske troen er dømt til å ignorere denne presisjonen, reservert, bare gjennom Jesus, til sine utvalgte. For i motsetning til hans oppførsel mot ugudelige tjenere, « *gjør Herren ingenting uten å advare sine tjenere profetene* » Am.3:7.

6.^{epoke} : Philadelphia

Adventismen går inn i et universelt oppdrag

Mellom 1843 og 1873 ble den guddommelige sabbat lørdag, den sanne syvende dag ordinert av Gud, gjenopprettet og adoptert av pionerene innen syvendedags adventisme som tok form av en offisiell amerikansk kristen religiøs institusjon kalt siden 1863: "den syvende- dag adventistkirken. I samsvar med læren utarbeidet i Dan.12:12, er Jesu budskap rettet til hans utvalgte helliget ved sabbatshvilen, på datoen for året 1873. Samtidig nyter disse utvalgte godt av saligprisningen til Dan.12. :12: " *Salig er han som venter til 1335 dager!* " .

De nye standardene etablert siden 1843 ble universelle i 1873

Vers 7: " *Skriv til engelen for menigheten i Filadelfia* : Dette er hva Den Hellige sier, Den Sanne, som har Davids nøkkel, som åpner og ingen vil lukke, som lukker og ingen lukker. 'vil åpen : »

Ved navnet " *Filadelfia* " viser Jesus sin utvalgte. Han sa: « *På dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, hvis dere har kjærlighet til hverandre.* »

Johannes 13:35» Og dette er tilfellet med *Filadelfia* , hvis greske røtter betyr: broderkjærighet. Han har valgt ut de utvalgte som komponerer den, ved å sette deres tro på prøve, og for disse seierherrene flyter hans kjærighet over. Han presenterer seg selv i dette budskapet og sier: " *Dette er hva Den Hellige, Den Sanne, sier .* " *Det Hellige* , fordi det er en tid da helliggjørelsen av sabbaten og de utvalgte kreves av dekretet i Dan.8:14 som har trådt i kraft siden våren 1843. *Det Sanne* , fordi i denne profetiske time, sannhetens lov er gjenopprettet; Gud gjenoppdager helligheten i sitt fjerde ^{bud} som er trådt av kristne siden 7. mars 321. Han sier igjen: " *han som har Davids nøkkel* ". Dette er ikke nøklene til St. Peter som hevdes å eie Roma. " *Davids nøkkel* " tilhører " *Davids sønn* ", Jesus selv, personlig. Ingen annen enn han kan gi evig frelse, fordi han fikk denne nøkkelen ved å bære den " *på sin skulder* " i form av sitt kors, ifølge Jes.22:22: " *Jeg vil legge nøkkelen til huset på hans skulder. av David: når det åpner seg, skal ingen lukke; når den lukkes, vil ingen åpne .* " Denne nøkkelen som betegner hans pines kors, i oppfyllelse av dette verset, leser vi her: " *den som åpner, og ingen skal lukke, den som lukker, og ingen skal åpne .* " Frelsens dør har vært åpen for å bygge syvendedags adventisme og stengt for religiøse tilhengere av romersk søndag siden våren 1843. Fordi de har gått med på å underkaste seg de doktrinære sannhetene som er presentert og har hedret hans ord profetisk med sin tro, Ånden til Jesus sa til de hellige i *Filadelfia -tiden* : « *Jeg kjenner dine gjerninger. Se, fordi du har liten makt og har holdt mitt ord og ikke fornektet mitt navn, har jeg satt for deg en åpen dør som ingen kan lukke.* » Denne lille religiøse gruppen hadde offisielt bare vært amerikansk siden 1863. Men i 1873, under en generalkonferanse holdt i Battle Creek, åpnet Ånden en universell misjonærdør som skulle fortsette inntil Jesu sanne gjenkomst. Ingen vil forhindre det, og Gud vil sørge for det. Vi må merke oss det faktum at alt godt som Jesus ser blant de sanne helgener også definerer årsakene som den protestantiske troen falt for i 1843. Dette budskapet er nøyaktig det motsatte av det som Jesus henvender seg til *Sardes* falne i vers 3, fordi målrettede verk er i seg selv reversert.

De 12 stammene av Rev.7 Vokser

Vers 8: « *Jeg kjenner dine gjerninger. Se, fordi du har liten makt og har holdt mitt ord og ikke fornektet mitt navn, har jeg satt for deg en åpen dør som ingen kan lukke.* »

Den utvalgte av tiden blir dømt positivt på hans gjerninger som Jesus tilskriver ham som rettferdighet. Hans " *lille kraft* " bekrefter fødselen av gruppen basert på de " *få menn* " i vers 4. I 1873 kunngjorde Jesus for adventistene deres fremgang mot hans gjenkomst ved symbolet på den åpne himmelske dør som vil åpnes om våren 2030, altså om 157 år. I meldingen som følger, den som er adressert til Laodikea, vil Jesus stå foran denne døren, og dermed indikere den umiddelbare nærhet til hans gjenkomst: " *Se, jeg står ved døren og banker på. Hvis noen hører min røst og åpner døren, vil jeg gå inn til ham og spise med ham, og han med meg.* Åp.3:20 »

Tilgang til kristen tro tillatt for jøder

Vers 9: “ *Se, jeg gir dere av dem fra Satans synagoge, som sier de er jøder og ikke er det, men lyver; Se, jeg vil la dem komme og tilbe for dine føtter og kjenne at jeg har elsket deg.* »

Ved å sitere inntreden av sanne jøder i henhold til rase og kjød i adventistgruppen, bekrefter dette verset gjenopprettelsen av sabbatshvilen; Søndag er ikke lenger et hinder for deres omvendelse. For siden 321 har oppgivelsen av den også hatt konsekvensen av å hindre oppriktige jøder i å adoptere den kristne tro. Hans dom over rasejødene var ikke en personlig oppfatning av Paulus, det trofaste vitnet; det var Jesu Kristi som bekrefter det i denne åpenbaringen, allerede i Åp.2:9, i budskapet til sine tjenere baktalt av jødene og forfulgt av romerne fra Smyrna- *tiden* . Legg merke til at rasejøder må anerkjenne kristen frelse i adventiststandarden for å dra nytte av Guds nåde. Universell adventisme alene bærer det guddommelige lyset som den har blitt **det eksklusive offisielle depotet** for siden 1873. Men vær forsiktig! Dette lyset, dets lære og dets budskap er den eksklusive eiendommen til Jesus Kristus; ingen mann og ingen institusjon kan nekte utviklingen uten å sette deres frelse i fare. Sist i dette verset sier Jesus " *at jeg har elsket deg* ". Kan dette bety at han kanskje ikke lenger elsker henne etter denne velsignelsens tid? Ja, og dette vil være meningen med budskapet som tilskrives " *Laodikea* ".

Guds bud og troen på Jesus

Vers 10: « *Fordi du har bevart ord om tålmodighet i meg, vil jeg også bevare deg i prøvelsens time som skal komme på den kjente jorden, for å prøve dem som bor på jorden.* »

Begrepet tålmodighet bekrefter konteksten for adventistventing som er nevnt i Daniel 12:12: “ *Salig er den som venter og som kommer til tusen tre hundre og trettifem dager!* ". Testen gjelder troen til " *jordens innbyggere* ", de som bor på den " *kjente jorden* ", det vil si anerkjent av Jesus Kristus, skaperguden. Den kommer for å teste menneskelig vilje og avsløre den opprørske ånden i den "økumeniske" leiren som av greken utpeker "oikoméne" som " *kjent land* " i dette verset.

Dette løftet binder Jesus kun på den betingelse at institusjonen bevarer kvaliteten på begynnelsens tro. Hvis adventistbudskapet skal fortsette til tidspunktet for den ultimate universelle trosprøven som er profetert i dette verset, vil det ikke nødvendigvis være i en institusjonell form. Fordi trusselen svever i dette budskapet i vers 11 som følger, inntil da totalt positivt og velsignet av Gud. Jesu løfte vil gjelde hans etterkommere som forble i live i 2030. På den tiden vil de sanne utvalgte fra 1873 ha sovnet " *i Herren* " ifølge Åp. 14:13: " *Og jeg hørte en røst fra himmelen som sa: Skriv: : Salige fra nå av er de døde som dør i Herren! Ja, sier Ånden, så de kan hvile fra sitt arbeid, for deres gjerninger følger dem.* » Dette er derfor en annen saligprisning tildelt av Jesus Kristus til denne eksemplariske utvalgte. Men det Jesus velsigner, er oppførsel demonstrert ved gjerninger. Arvingene til " *Filadelfia* " vil trofast gjengi, i 2030, dets gjerninger, dets tro, dets aksept av sannhetene gitt av himmelens Gud i de siste formene som han ga dem; fordi de vil gjennomgå store forandringer til slutten når forståelsen av den guddommelige plan vil være perfekt.

Adventistløftet om Jesus Kristus og dets advarsel

Vers 11: « *Jeg kommer raskt . Hold fast i det du har, slik at ingen tar kronen din. »*

Budskapet " *Jeg kommer raskt " er av adventisttypen. Jesus bekrefter dermed oppgavelsen av enhver annen religiøs bekjennelse. Forventningen om hans gjenkomst i herlighet vil forbli til verdens ende, et av hovedkriteriene som identifiserer hans sanne utvalgte. Men resten av budskapet utgjør en tung trussel: « *Hold tilbake det du har, så ingen tar kronen din. »* Og hvem kan ta hans krone uten hans fiender? Hans etterkommere må derfor først identifisere dem, og det er fordi de ikke har gjort det slik at de, ofre for deres humanistiske ånd, vil danne en allianse med dem fra 1966.*

Vers 12: " *Den som seirer, ham vil jeg gjøre til en søyle i min Guds tempel, og han skal aldri komme ut; Jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds by, det nye Jerusalem som kommer ned fra himmelen fra min Gud, og mitt nye navn. »*

I sine siste velsignelsesord dedikert til seierherrene, samler Jesus alle bildene av den oppnådde frelsen. " *En søyle i min Guds tempel*" betyr : en solid støtte for å bære min sannhet i min forsamling, de utvalgte. " *...og det kommer ikke ut mer* ": hans frelse vil være evig. " *...; Jeg vil skrive på ham min Guds navn* ": Jeg vil gravere inn bildet av Guds karakter som gikk tapt i Eden. " *...og navnet på min Guds by* ": han vil ta del i forherligelsen av de utvalgte beskrevet i Åp.21. " *... av det nye Jerusalem som kommer ned fra himmelen fra min Gud,* ": Det " *nye Jerusalem* " er navnet på forsamlingen av de herliggjorte utvalgte som har blitt helt himmelske som Guds himmelske engler. Åp 21 beskriver det i et symbolsk bilde av edelstener og perler som vitner om styrken i kjærligheten som Gud føler for sine forløste fra jorden. Hun stiger ned til den fornyede jorden for å leve evig i nærvær av Gud som installerer sin trone der. " *... og mitt nye navn* ": Jesus forbinder endringen av hans navn med hans overgang fra jordisk natur til himmelsk natur. Den utvalgte som er frelst, forblir i live eller oppstanden, vil leve den samme opplevelsen og motta en himmelsk kropp, herliggjort, uforgjengelig og evig.

I dette verset blir insisteringen på sammenligningen med Gud rettferdiggjort av det faktum at Jesus selv blir funnet av de utvalgte i sitt guddommelige aspekt.

Vers 13: « *Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene! »*

Den utvalgte forsto leksjonen, men han er den eneste som kan forstå den. Det er sant at denne meldingen bare ble utarbeidet for ham. Dette budskapet bekrefter det faktum at tolkningen og forståelsen av de åpenbarte mysteriene utelukkende avhenger av Gud som prøver og velger sine tjenere.

Offisiell endetidsadventisme har ikke lært leksen og blitt dømt av Jesus, den spys ut for sin avvisning av budskapet om den 3. ^{adventistiske} forventningen

" *Jeg kommer raskt . Hold fast ved det du har, så ingen tar kronen din . "* Akk, for datidens offisielle adventisme er slutten fortsatt langt unna, og med

tidens tretthet, 150 år senere, vil ikke troen lenger være den samme. Jesu advarsel var berettiget, men den ble verken notert eller forstått. Og i 1994 vil adventistinstitutionen faktisk miste sin " *krone* ", ved å avvise det siste "store lyset" profetert av Ellen G. White, Jesu Kristi budbringer i hennes bok "First Writings" i kapittelet "Ma first vision" , på side 14 og 15: Følgende tekst er et utdrag fra disse sidene. Jeg spesifiserer videre om ham at han profeterer skjebnen til adventistarbeidet **og oppsummerer i seg selv all læren presentert av de tre forsamlingene i Åp. 3: 1843-44 Sardis , 1873 Philadelphia , 1994 Laodikea .**

Adventismens skjebne avslørt i Ellen G. Whites første syn

«Da jeg ba under familiegudstjenesten, hvilte Den Hellige Ånd på meg, og det virket som jeg hevet meg mer og mer over denne mørkets verden. Jeg vendte meg bort for å se mine adventistbrødre som ble igjen i denne verden, men jeg kunne ikke finne dem. En stemme sa så til meg: "Se igjen, men litt høyere." Jeg så opp, og så en bratt og smal sti, langt over denne verden. Det var her adventistene avanserte mot den hellige byen. Bak dem, ved begynnelsen av stien, var det et sterkt lys, som engelen fortalte meg var midnattsropet. Dette lyset opplyste hele veiens lengde slik at føttene deres ikke skulle snuble. Jesus gikk foran deres hode for å veilede dem; og så lenge de så på ham, var de trygge.

Men snart ble noen av dem slitne og sa at byen fortsatt var veldig langt unna og at de hadde tenkt på å komme dit før. Så oppmuntret Jesus dem ved å heve sin strålende høyre arm, hvorfra det strømmet ut et lys som spredte seg over adventistene. De ropte: «Halleluja! » Men noen av dem avviste frekt dette lyset og sa at det ikke var Gud som hadde ledet dem. Lyset bak dem slukket til slutt, og de befant seg i dypt mørke. De snublet og mistet både målet og Jesus av syne, så falt de fra stien og sank ned i den onde verden nedenfor. " .

Historien om dette første synet gitt av Gud til den unge Ellen Gould-Harmon utgjør en kodet profeti som er like verdifull som Daniel eller Åpenbaringen. Men for å dra nytte av det, må vi tolke det riktig. Så jeg vil gi forklaringen.

Uttrykket "midnattsrop" betegner kunngjøringen om brudgommens komme i "lignelsen om de ti jomfruer" fra Matt.25:1 til 13. Testen med å vente på Kristi gjenkomst våren 1843 og den av Høsten 1844 utgjorde den første og andre bragden; sammen representerer disse to forventningene det "første lyset" i historien plassert "bak" gruppen av "Syvendedagsadventister" som gikk frem i tid, på veien eller veien velsignet av Jesus Kristus. For adventistpionerer representerte 1844 datoen for verdens ende og den siste bibelske datoen som det profetiske ordet kunne foreslå de utvalgte på den tiden. Etter å ha passert denne siste datoen, ventet de på Jesu gjenkomst og tenkte at det var nært forestående. Men tiden gikk og Jesus kom fortsatt ikke tilbake; hva synet fremkaller ved å si: «de fant ut at byen var veldig langt unna og at de hadde tenkt på å komme dit før»; det vil si i 1844 eller kort tid etter den datoen. Også, motløshet vant over dem til rundt år

1980 da jeg entret scenen, og mottok dette nye og strålende lyset som bygger **den tredje adventistenes forventning** . Denne gangen er Jesu gjenkomst satt **til høsten 1994** . Uten tvil gjaldt forkynnelsen av dette budskapet bare et mikrokosmos av universell adventisme lokalisert i Frankrike ved Valence-sur-Rhône. Guds valg for denne lille byen i Sørøst-Frankrike har sin forklaring. Det var der pave Pius VI døde i varetekt i 1799, og oppfyller det faktum som er profetert i Åp.13:3. Videre var Valencia byen der Gud etablerte sin første adventistkirke i Frankrikes land. Det er derfor der han brakte sitt guddommelige strålende siste lys, og på slutten av 2020 bekrefter jeg at jeg konstant og trofast mottok fra ham hans siste og mest dyrebare åpenbaringer som jeg presenterer i dette dokumentet. Det adventistiske Valentinianske mikrokosmos fungerte som en universell scene for å fullføre delen om det siste strålende lyset i visjonen til vår søster Ellen. Dette synet avslører for oss dommen som Jesus treffer over opplevelsen som levde i Valencia, en tredje oppfyllelse av lignelsen om de ti jomfruer. Jesus gjenkjenner den sanne adventisten ved hans oppførsel mot lyset som presenteres. Den sanne adventisten uttrykker sin glede med "Hallelujah!" » ; velsignet av Ånden fylte han karet sitt med olje. Omvendt avviser falske adventister "frekvent dette lyset." Denne avvisningen av det guddommelige lyset er fatal for dem, fordi Gud advarte dem mot denne negative reaksjonen i inspirerte budskap, ment for dem, til hans sendebud; de vil bli tomme kar som er fratatt oljen som produserer "lys" fra lampen. Den uunngåelige konsekvensen kunngjøres: "lyset som var bak dem ender opp med å slukke"; de benekter det grunnleggende grunnlaget for adventismen. Jesus anvender sitt prinsipp: « *For den som har, den som har, skal bli gitt, og han skal ha overflod, men fra den som ikke har, skal også det han har, bli tatt bort.* Matt.25:29.» "...de endte opp med å miste både målet og Jesus av syne", de blir ufølsomme for adventistiske budskap som kunngjør Kristi gjenkomst eller, benekter målet til adventistbevegelsen nedfelt i selve navnet "adventist"; "falt deretter fra stien og sank inn i den onde verden som lå under", i 1995 forpliktet de seg offisielt til den protestantiske alliansen og økumenikken. De mistet dermed Jesus, og inngangen til himmelen som var målet for adventisttroen. De sluttet seg til i henhold til Dan.11:29, " *hyklerne* ", og " *drukkerne* ", som Jesus kunngjorde i Matt.24:50; ting som ble demonstrert i begynnelsen av arbeidet.

I dag er disse profetiske ordene oppfylt. De ble utført mellom 1844, datoen for det første lyset "plassert bak dem", og 1994, datoen for det store profetiske lyset som ble forkastet av den første adventistkirken etablert i Frankrike, i byen Valence-sur-Rhône, som Gud brukt til demonstrasjonen hans. I dag er offisiell adventisme i økumenikkens "dype mørke" med sannhetens fiender, protestanter og katolikker.

7. epoke : Laodikea

Slutten på institusjonell adventisme – avvisningen av den tredje adventistenes forventning.

Vers 14: " *Skriv til engelen for menigheten i Laodikea* : Så sier Amen, det trofaste og sanne vitne, begynnelsen på Guds skapelse: "

Laodikea er navnet på den syvende og siste epoken; det om slutten på velsignelsen til institusjonell adventisme. Dette navnet har to greske røtter "laos, dikéia" som betyr: "dømte mennesker". Før meg oversatte adventistene: «dommens folk», men institusjonen visste ikke at denne dommen skulle begynne med det, slik 1. Peter 4:17 lærer: «For dette er øyeblikket da dommen skal begynne med huset **til Gud**. Nå, hvis det begynner med oss, hva vil da være slutten på dem som ikke adlyder Guds evangelium? » Jesus introduserer seg selv og sier: « Dette er hva Amen sier, det trofaste og sanne vitnet, begynnelsen på Guds skapelse: » Ordet *Amen* betyr på hebraisk: i sannhet. I følge vitnesbyrdet til apostelen Johannes brukte Jesus det ofte (25 ganger), og gjentok det to ganger, i begynnelsen, før uttalelsene hans. Men i tradisjonell religiøs praksis har det blitt betegnelsen for tegnsetting på slutten av bønner eller uttalelser. Det blir da ofte tolket i betydningen "så være det" som er arvet fra katolisismen. Og Ånden bruker dette konseptet " i sannhet " for å gi ordet *Amen* dets fullkomne berettigede dobbeltbetydning. *Laodikea* er timen da Jesus tilbyr stort lys for å fullt ut belyse profetiene som er forberedt for endetiden. Verket du leser er et bevis på dette. Det som vil forårsake bruddet mellom Jesus og den offisielle adventistinstitutionen er en avvisning av hans lys. I et logisk og berettiget valg, utsatte Gud, mellom 1980 og 1994, adventismen for en trosprøve basert på modellen som hadde som et resultat tapet av protestantene og velsignelsen til adventistpionerene. Testen var allerede basert på tro på Jesu gjenkomst kunngjort for våren 1843, deretter for høsten 1844. I min tur, fra 1983, begynte jeg å dele en kunngjøring om Jesu gjenkomst for 1994, etter å ha brukt " fem måneder " sitert i " femte basun " - budskapet i Åp.9:5-10. Ved å tilskrive dette temaet til protestantismens forbannelse i 1844, førte perioden på " fem måneder " som ble sitert, dvs. 150 virkelige år, til 1994. Da vi bare så Jesu Kristi gjenkomst for å markere slutten på denne perioden, og delvis blindet av Gud på en detalj av teksten forsvarte jeg det jeg anså for å være guddommelig sannhet. Etter offisielle advarsler erklærte institusjonen min oppsigelse i november 1991; dette, mens det fortsatt var tre år igjen til å bevise og avkrefte mine kunngjøringer. Det var først senere, rundt 1996, at den sanne betydningen av denne opplevelsen ble klart for meg. Ordene Jesus sa i brevet til « *Laodikea* » var nettopp blitt oppfylt og fikk nå en presis betydning. I 1991 elsket ikke lunkne adventister sannheten så mye som de gjorde i 1873. Den moderne verden har også svekket dem ved å forføre dem og vinne deres hjerter. Som i « *Efesus* »-tiden, har offisiell adventisme mistet sin « første kjærlighet ». Og Jesus " tar bort hennes lysestake og hennes krone ," fordi hun heller ikke lenger er verdig det. I lys av disse fakta blir budskapet lysende med klarhet. Ordet " *Amen* " bekrefter kravet om fullstendig sannhet og slutten på et velsignet forhold. " *Vitnet _ trofast og sann* » avviser den utro og løgnaktige Utvalgte. " *Prinsippet om Guds skapelse* ", og derfor skaperen, kommer for å kollektivt lukke intelligensen til de uverdige og individuelt åpne den til hans utvalgte for sannhetene som er inneholdt og skjult i 1. Mosebok. Samtidig, ved å fremkalle " *prinsippet om Guds skapelse* " som han forbinder med ordet " *Amen* ", bekrefter Ånden en veldig nær endelig gjenkomst av Jesus Kristus: " *straks* ". Imidlertid vil

det fortsatt gå 36 år mellom 1994 og 2030, datoen for slutten av menneskeheten på jorden.

Dødelig lunkenhet

Vers 15: « *Jeg kjenner dine gjerninger. Jeg vet at du verken er kald eller varm. Kan du bli kald eller varm!* »

Den uformelle adressen er adressert til institusjonen. Dette er frukten av religioner som er arvet fra far til sønn og datter, hvor troen blir tradisjonell, formalistisk, rutinemessig og redd for alt nytt; tilstanden der Jesus ikke lenger kan velsigne henne når han har så mye nytt lys å dele med henne.

Vers 16: " *Så fordi du er lunken, og verken kald eller varm, vil jeg spy deg ut av min munn.* »

Observasjonen ble etablert av Jesus i november 1991, da profeten som bar budskapet hans ble fjernet av den offisielle institusjonen. Våren 1994 skal det spys ut, som Jesus annonserte. Hun ga bevis på dette selv ved å gå inn i den økumeniske alliansen organisert av den katolske kirke i 1995, hvor hun sluttet seg til de opprørske protestantene, siden hun nå deler deres forbannelse.

Villedende illusjoner basert på åndelig arv

Vers 17: " *Fordi du sier: Jeg er rik, jeg er beriket og trenger ingenting, og fordi du ikke vet at du er elendig, elendig, fattig, blind og naken.* "

«... rik », var Adventist Elect i 1873, og de mange åpenbaringene som ble gitt til Ellen G. White beriket henne ytterligere åndelig. Men på et profetisk nivå ble tidens tolkninger raskt utdaterte, slik James White, mannen til Herrens sendebud, med rette mente. Jesus Kristus, den levende Gud, utformet sine profetier for deres fullkomne og feilfrie endelige oppfyllelse. Dette er grunnen til at tidens gang, som bringer enorme endringer i verden, rettferdiggjør et permanent spørsmål om tolkningene som er mottatt og lært. Herrens velsignelse er forbeholdt; Jesus sa: « *til ham som vil bevare mine gjerninger inntil enden.* » Men i 1991, datoen for hans avvisning av lyset, var slutten fortsatt langt unna. Hun måtte derfor være oppmerksom på ethvert nytt lys som ble foreslått av Herren med de midler han selv valgte. For en kontrast mellom institusjonens illusjoner og tilstanden der Jesus ser den og dømmer den! Av alle begrepene som er sitert, er ordet " *naken* " det mest alvorlige for en institusjon, fordi det betyr at Jesus trakk sin evige rettferdighet fra den, det ligger i hans munn, en dødsdom og den andre døden for den siste dommen; etter det som står skrevet i 2.Kor.5:3: " *Så vi stønner i dette teltet og ønsker å sette på vårt himmelske hjem, bare vi blir funnet kledd og ikke nakne.* »

Rådene fra det trofaste og sanne vitnet

Vers 18: « *Jeg råder deg til å kjøpe av meg gull som er prøvet i ild, så du kan bli rik, og hvite klær, så du kan bli kledd og din nakenhets skam ikke vises, og en salve til å salve din øyne, så du kan se.* »

Etter funnene fra 1991 hadde institusjonen fortsatt tre år på seg til å rette opp sine veier og produsere frukten av omvendelse som ikke kom. Og tvert imot, hans bånd med falne protestanter har styrket seg til det punktet at han inngår en offisiell allianse publisert i 1995. Jesus presenterer seg selv som den eksklusive

kjøpmann av den sanne tro, prøvens "gull testet ved ild" . Bevis på hans fordømmelse av kirken vises i fraværet av de " hvite klærne " som dens pionerer var " verdige " til i Åp.3:4. Ved denne sammenligningen illustrerer Jesus det faktum at han før 1994 underkastet adventistene i « *Laodikea* » en adventistforventning som var identisk med de som gikk forut for datoene 1843 og 1844; for å teste troen på de tre opplevelsene, slik det ble undervist i budskapet som ble adressert i 1844 til adventistene i " *Sardis* ". I en lukket opprørsk holdning kunne ikke institusjonen forstå hva Jesus bebreidet den med; hun var « *blind* », som fariseerne i Jesu jordiske tjeneste. Hun kunne derfor ikke forstå Kristi invitasjon til å kjøpe " *den dyre perle* " fra lignelsen i Matt.13:45-46, som setter bildet av standarden for evig liv som kreves av Gud, åpenbart i dette vers 18 i Åp.3. .

Det barmhjertige kallet

Vers 19: « *Alle jeg elsker, irttesetter og straffer jeg. Vær derfor nidkjær og omvend deg.* »

Straffen er for dem som Jesus *elsker* inntil han spyr dem ut. Oppfordringen som ble gitt, en invitasjon til omvendelse, ble ikke fulgt. Og kjærlighet er ikke arvet, den er tjent gjennom verdighet. Etter at institusjonen har stivnet, lanserer Jesus en individuell appell og sier til kandidatene for det himmelske kall:

Det universelle kallet

Vers 20: “ *Se, jeg står ved døren og banker på. Hvis noen hører min røst og åpner døren, vil jeg gå inn til ham og spise middag med ham, og han med meg.* »

I Åpenbaringen dukker ordet " *port* " opp i Åp.3:8, her i Åp.3:20, i Åp.4:1 og i Åp.21:21. Åp.3:8 minner oss om at *dører* åpner og lukker tilgang. De blir dermed symbolet på troens prøvelser som åpner eller stenger adgangen til Kristus, til hans rettferdighet og til hans nåde.

får ordet " *port* " *tre forskjellige, men komplementære betydninger*. Han peker på Jesus selv: « *Jeg er døren . Johannes 10:9*”; *himmelens dør åpnet seg* i Åp 4:1: « *En dør ble åpnet i himmelen.* » ; og *døren* til menneskehjertet som Jesus kommer for å banke mot for å invitere den utvalgte til å åpne sitt hjerte for ham for å gi bevis på sin kjærlighet.

Det er nok for hans skapning å åpne hans hjerte for hans åpenbarte sannhet for at et intimt fellesskap skal bli mulig mellom ham og hans guddommelige skaper. Kveldsmat deles om kvelden, når natten kommer for å gjøre slutt på dagens arbeid . Menneskeheten vil snart gå inn i denne typen natt " *der ingen kan jobbe lenger*. (Johannes 9:4).» Slutten på nådens tid vil for alltid fryse de siste religiøse valgene til mennesker, menn og kvinner like ansvarlige og strengt komplementære på kjødets nivå.

Sammenlignet med budskapet fra *Filadelfia*, er den utvalgte i den *laodikeiske tiden* , i nært forestående Jesu Kristi gjenkomst. Den " *åpne døren i himmelen* ” vil åpne som en fortsettelse av dette budskapet i Åp.4:1.

Åndens siste formaning

Til den individuelle vinneren erklærer Jesus:

Vers 21: « *Den som seirer, vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom jeg seiret og satte meg ned med min Far på hans trone.* »

Han kunngjør dermed aktiviteten til den himmelske dom som følger dette budskapet og som vil være temaet i Åp.4. Men dette løftet forplikter ham bare til en virkelig valgt vinner.

Vers 22: « *Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!* »

Temaet " *brev* " ender med denne nye institusjonelle fiaskoen. Den siste, for fra nå av vil lyset bli båret av en inspirert mann, deretter av en liten gruppe. Det vil bli overført individuelt fra person til person og ved hjelp av Internett som Jesus selv vil lede ved å lede sine utvalgte mot kilden til spredningen av hans siste sannheter, like hellig som hans guddommelige person. På denne måten, uansett hvor han er på jorden: « *La den som har øre, høre hva Ånden sier til menighetene!* » »

Følgende tema vil ha som kontekst det celestiale årtusen av dommen over de ugudelige utført av de hellige. Hele emnet er basert på læresetninger spredt i Åp 4, 11 og 20. Men Åp 4 bekrefter klart den himmelske konteksten til denne aktiviteten som kronologisk følger den siste epoken av de jordiske utvalgte.

Åpenbaring 4: Himmelsk dom

Vers 1: « *Etter dette så jeg, og se, en dør ble åpnet i himmelen. Den første røsten jeg hørte, som lyden av en trompet, som talte til meg, sa: **Kom opp hit**, så skal jeg vise deg hva som vil skje heretter.* »

Ved å si: " *Den første røsten jeg hørte, som lyden av en basun* ," definerer Ånden budskapet om denne " *laodikeiske* " epoken som det han transporterte Johannes til i Åp 1:10: " *Jeg var i ånden på Herrens dag, og jeg hørte bak meg en høy røst, som lyden av en basun.* » *Laodikea* er derfor epoken hvis slutt er preget av « *Herrens dag* », den for hans store strålende gjenkomst.

I hans ord støtter Ånden sterkt ideen om at dette temaet skal følges med budskapet om *Laodikea* . Denne avklaringen er viktig, fordi institusjonen aldri har vært i stand til å bevise sine motstandere sine læresetninger om himmelsk dom. I dag gir jeg bevis på dette, muliggjort av den korrekte definisjonen av datoene vedlagt meldingene i brevene i Åp.2 og 3. Mellom *Laodikea* og Åp.4, med den " *syvende basunen* " i Åp.11, Jesus tok fra djevelen og opprørske menn deres jordiske « *herredømme over verdens rike* ». Med « *høsten* » i Åp 14 har han tatt opp sine utvalgte til himmelen og betro dem oppgaven med å dømme de onde døde tidligere jordiske liv sammen med ham. Det er da " *den som seirer, han skal styre nasjonene med en jernstav* " som kunngjort i Åp.2:27. Hvis forfølgerne, som meg, var sikre på skjebnen som er forbeholdt dem, er det ingen tvil om at de ville endret oppførselen sin. Men det er nettopp deres brennende ønske om å ignorere enhver advarsel som fører dem til de verste handlingene, og de forbereder dermed,

for seg selv, den verste straffen som ikke kan reproduseres under nåværende jordiske forhold. La oss da gå tilbake til teksten i dette kapittel 4. " *Den første røsten som jeg hørte, som lyden av en basun, og som talte til meg, sa: Kom opp hit, så skal jeg vise deg hva som må skje heretter*" . Johannes sikter til vers 10 i Åp.1: " *Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte bak meg en høy røst som lyden av en basun .*" Dette temaet om Kristi gjenkomst i herlighet er allerede nevnt i vers 7 hvor det står skrevet: « *Se, han kommer med skyene. Og hvert øye skal se det, også de som har gjennomført det; og alle jordens stammer skal sørge over ham. Ja. Amen!* » Den foreslåtte forbindelsen mellom disse tre tekstene bekrefter den endelige strålende konteksten for dagen for Herren Jesu gjenkomst, også kalt *Mikael* av hans utvalgte innviede og hans trofaste engler. Hvis Jesu stemme sammenlignes med en *trompet* , er det fordi, som dette klangfulle instrumentet av hærer, i spissen for hans himmelske englehærer, blåser Jesus i troppene sine for å starte kampen. Dessuten, som en *trompet* , har hans røst ikke sluttet å advare sine utvalgte om å advare dem for å forberede dem til å seire slik han selv beseiret synd og død. Ved å fremkalle dette ordet " *basun* ", viser Jesus oss det mest mystiske og viktige temaet i all sin åpenbaring. Og det er sant at for hans siste tjenere skjulte dette temaet en eliminasjonstest. Her, i Åp.4:1, er scenen beskrevet ufullstendig fordi den kun retter seg mot hans utvalgte som han kommer for å redde fra døden. Oppførselen til de ugudelige i denne samme sammenhengen vil bli beskrevet i Åp.6:16 i disse åpenbarende termene: " *Og de sa til fjellene og til klippene: Fall på oss og skjul oss for ansiktet til ham som sitter på tronen og foran lammets vrede; for hans vredes store dag er kommet, og hvem kan stå?* » Til dette spørsmålet hengende, tilsynelatende, uten svar, vil Gud presentere i kapittel 7 som følger dem som kan motstå: de forseglede utvalgte symbolisert med tallet 144 000, en mengde av 12 i kvadrat, eller 144. Men han Bare de utvalgte som forble i live ved Kristi gjenkomst handle der. Nå, i denne sammenhengen av Åp.4, angår borttrykkelsen til himmelen også de utvalgte som døde siden Abel, som Jesus gjenoppstår for å gi dem også belønningen som er lovet for deres tro: evig liv. Også da Jesus sa til Johannes: « *Kom opp hit!* ", Ånden forutser bare, gjennom dette bildet, oppstigningen mot Guds celestiale rike av alle de utvalgte som er forløst ved Jesu Kristi blod. Denne oppstigningen til himmelen markerer slutten på menneskets jordiske natur, de utvalgte gjenoppstår på samme måte som Guds trofaste engler, i samsvar med Jesu lære i Matt.22:30. Kjødet og dets forbannelse er over, de etterlater dem uten å angre. Dette øyeblikket i menneskets historie er så ønskelig at Jesus stadig husker det i sin åpenbaring siden Daniel. Som jorden, forbannet på grunn av mennesket, lengter de sanne utvalgte etter deres utfrielse. Vers 2 ser ut til å være kopiert fra Åp.1:10; faktisk bekrefter Ånden sterkere forbindelsen mellom de to som refererer til den samme hendelsen i historien til Guds prosjekt, hans gjenkomst på sin " *store dag* " profetert i Åp.16:16.

Vers 2: " *Straks var jeg i ånden. Og se, det var en trone i himmelen, og på tronen satt en .*"

Som i Johannes' erfaring, gleder de utvalgtes oppgang til " *himmelen* " *dem i ånden*, og de blir projisert inn i den himmelske dimensjonen som forblir evig utilgjengelig for mennesker, fordi Gud hersker der og han er synlig.

Vers 3: " *Han som satt så ut som en stein av jaspis og sardonyx; og tronen var omgitt av en regnbue som smaragd .* »

Der står de overfor Guds trone, som den ene skaperguden sitter herlig på. Denne ubeskrivelige himmelske herligheten uttrykkes likevel av edelstener som menn er følsomme for. " *Jaspissteinene* " antar svært forskjellige aspekter og farger, og forestiller dermed mangfoldet av guddommelig natur. Rød i fargen, " *sardoinen* " ligner den. " *Regnbuen* " er et naturfenomen som alltid har forbløffet menn, men vi må fortsatt huske opprinnelsen. Det var tegnet på pakten der Gud lovet menneskeheten aldri mer å ødelegge den med vannflommen, ifølge 1.Mos.9:9 til 17. Hver gang regnet møter solen, er det også et symbolsk bilde av Gud, regnbuen, ser ut til å berolige hans jordiske skapninger. Men ved å fremkalle vannflommen, minner Peter om at en " *flom av ild og svovel* " er i den guddommelige plan (2Pet.3:7). Det er nettopp, med tanke på denne utryddende « *ildfloden* », at Gud organiserer, i sin himmel, en dom over de ugudelige, hvis dommere vil være de forløste utvalgte og Jesus, deres Forløser.

Vers 4: " *Rundt tronen så jeg tjuefire troner , og på tronene satt tjuefire eldste , kledd i hvite klær og på deres hoder gullkroner .* "

Her, symbolisert av *24 gamle menn* , ble de forløste av de to profetiske epoker åpenbart i henhold til følgende prinsipp: mellom 94 og 1843, grunnlaget for de 12 apostlene; mellom 1843 og 2030 ble det åndelige "adventistiske" Israel av de " *12 stammene* " besejlet med " *Guds segl* " , på den 7. dag sabbat i Apo.7. Denne konfigurasjonen vil bli bekreftet, i Åp.21, i beskrivelsen av " *det nye Jerusalem som kommer ned fra himmelen* " for å slå seg ned på den fornyede jorden; de " *12 stammene* " er representert med " *12 dører* " i form av 12 " *perler* ". Temaet for dommen er definert i Åp 20:4, hvor vi leser: « **Og jeg så troner; og dem som satt der, ble gitt makt til å dømme .** Og jeg så sjelene til dem som var blitt halshugget på grunn av Jesu vitnesbyrd og på grunn av Guds ord, og til dem som ikke hadde tilbedt dyret eller dets bilde, og som ikke hadde fått merket på sine panner og på sine hender. De ble levende og regjerte med Kristus i tusen år .» De utvalgte regjeringstid er en regjeringstid av dommere. Men hvem dømmer vi? Åp.11:18 gir oss svaret: « **Nasjonene ble vrede; og din vrede er kommet, og tiden er inne for å dømme de døde , for å lønne dine tjenere, profetene, de hellige og de som frykter ditt navn, små og store, og ødelegge dem som ødelegger jorden .** » I dette verset minner Ånden om rekkefølgen av tre temaer åpenbart for endens tid: " *den sjette basunen* " for " *de vrede nasjoner* " , tiden for de " *syv siste plager* " for " *din vrede er kommet* " , og den himmelske dommen på « *tusen år* » for « *tiden er kommet for å dømme de døde* ». Slutten av verset angir det endelige programmet som vil bli fullført ved den endelige dommen over *sjøen av ild og svovel* som vil ødelegge de ugudelige. De vil alle delta i den andre foreslo *oppstandelse* , ved slutten av " *tusen år* " , ifølge Åp. 20:5: " *Resten av de døde ble ikke levende igjen før de tusen årene var fullbyrdet* ". Ånden gir oss sin definisjon av de onde: " *de som ødelegger jorden* ". Bak denne handlingen er " *den ødeleggende eller ødeleggende synd* " sitert i Dan.8:13; synd som forårsaker død og ødeleggelse av jorden ; som ledet Gud til å levere kristendommen til det grusomme romerske paverigimet mellom 538 og 1798; som leverer en tredjedel av mennene til atombrann etter eller i 2021. Ingen ville ha forestilt seg at siden 7. mars 321 ville

overtredelsen av den hellige sabbat på den sanne syvende dag få så mange forferdelige og tragiske konsekvenser. De *24 eldste* er bare differensiert på nivået av dekretet i Daniel 8:14, fordi de har det til felles at de er frelst av Jesu Kristi samme blod. Dette er grunnen til at, funnet verdige, ifølge Åp.3:5, bærer de alle de " *hvite klærne* ", og " *livets krone* " som er lovet seierherrene i troens kamp, i Åp.2:10. " *Gullet* " av *kroner* symboliserer tro rensset ved prøvelse i henhold til 1 Pet.1:7.

I dette kapittel 4 vises begrepet " *sittende* " 3 ganger. Tallet 3, som er et symbol på fullkommenhet, plasserer Ånden dette temaet for dommen i det syvende årtusen under tegnet på den fullkomne resten av erobrerne, som det står skrevet: «Sitt ved min høyre hånd til jeg gjør dine fiender til din fotskammel . » Sal.110:1 og Matt.22:44. Han og de som sitter er i **ro** , og ved dette bildet presenterer Ånden godt, det syvende årtusen, som den store sabbaten eller hvilen profetert, siden skapelsen, ved den hellige hvilen på den syvende dagen i våre uker.

Vers 5: « ***Fra tronen kommer lyn, stemmer og torden. Foran tronen brenner syv ildlamper, som er Guds sju ånder .*** »

Manifestasjoner som " *kommer frem fra tronen* " tilskrives direkte skaperguden selv. I følge 2.Mos.19:16 hadde disse fenomenene allerede markert, i redselen for det hebraiske folket, Guds nærvær på Sinai-fjellet. Dette forslaget minner derfor om rollen som Guds ti bud vil spille i denne handlingen for å dømme de onde døde. Denne påminnelsen fremkaller også det faktum at usynlig med fare for uunngåelig død for sine skapninger i fortiden, blir Gud som ikke har forandret sin natur sett uten fare av sine forløste oppstandne og herliggjorte utvalgte. **Merk følgende ! Denne korte setningen, nå tolket, vil bli et landemerke i strukturen til boken Åpenbaringen. Hver gang den dukker opp, må leseren forstå at profetien fremkaller konteksten for begynnelsen av dommen i det syvende årtusen som vil bli preget av Guds direkte og synlige inngripen i Mikael, Jesus Kristus.** På denne måten vil strukturen til hele boken gi oss suksessive oversikter over den kristne æra under forskjellige temaer atskilt med dette nøkkeluttrykket: "det var *lyn, stemmer og torden* ". Vi finner det i Åp.8:5 hvor " *et jordskjelv* " er lagt til nøkkelen. Det vil skille temaet for Jesu Kristi evige himmelske forbønn fra temaet *trompeter* . Så, i Åp.11:19, vil " *sterkt hagl* " bli lagt til nøkkelen. Forklaringen vil dukke opp i Åp.16:21 hvor dette " *store haglet* " avslutter temaet for den *syvende av de syv siste Guds plager* . På samme måte blir « *jordskjelvet* », i Åp.16:18, « *et stort jordskjelv* ». Denne nøkkelen er grunnleggende for å lære å håndtere læren i boken *Åpenbaring og forstå prinsippet for dens struktur* .

For å gå tilbake til vers 5, legger vi merke til at denne gangen er plassert " *for tronen* ", " *sju ildlamper som brenner* ". De symboliserer " *Guds syv ånder* ". Tallet " *syv* » symboliserer helliggjørelsen, her, den av Guds Ånd. Det er gjennom sin Ånd som inneholder alt liv at Gud kontrollerer alle sine skapninger; han er i dem og setter dem « *for sin trone* », fordi han skapte dem frie, overfor ham. Bildet av de " *syv brennende lamper* " symboliserer helliggjørelsen av det guddommelige lys; det perfekte og intense lyset eliminerer alle muligheter for mørke. For det er ikke rom for mørke i de forløstes evige liv.

Vers 6: " *Det er fortsatt foran tronen et hav av glass, som krystall. Midt på tronen og rundt tronen er det fire levende vesener fulle av øyne foran og bak .»*

Ånden taler til oss i sitt symbolspråk. Hva er " *før trone* " betegner hans himmelske skapninger som hjelper, men ikke deltar i dommen. I stort antall ser disse ut som et *hav* hvis renhet av karakter er så ren at han sammenligner det med *krystall* . Dette er den grunnleggende karakteren til himmelske og jordiske skapninger som har vært trofaste mot skaperguden. Så kaller Ånden på et annet symbol som angår Gud, midt på tronen , og hans himmelske skapninger fra andre verdener og andre dimensjoner *rundt tronen* ; *rundt* angir skapninger spredt under blikket til Gud som sitter på *tronen* . Uttrykket " *fire levende vesener* " refererer til den universelle levestandarden. Mengden av *øyne* rettferdiggjøres av ordet mangfold, og deres posisjon " *foran og bak* " symboliserer flere ting. For det første gir det disse *levende vesenene* et flerveis, flerdimensjonalt utseende. Men mer åndelig sett refererer uttrykket " *før og bak* " til den guddommelige loven gravert med Guds finger på Sinai-fjellet, på de fire flatene til de to steinbordene. Ånden sammenligner universelt liv med universell lov. Begge er Guds verk som graverer inn på stein, på kjøtt eller i ånder, standarden for det fullkomne liv til lykke for hans skapninger som forstår og elsker ham. Disse mengder av *øyne* ser og følger med lidenskap og medfølelse hva som skjer på jorden. I 1.Kor.4:9 erklærer Paulus: « *For det ser jeg for meg, har Gud gjort oss, apostlene, de laveste av mennesker, på en måte dømt til døden, siden vi har vært et skue for verden, til å englene og menneskene .* " Ordet " *verden* " i dette verset er det greske "kosmos". Det er dette kosmos jeg definerer som flerdimensjonale verdener. På jorden blir de utvalgte og deres kamper fulgt av usynlige tilskuere som elsker dem med den samme guddommelige kjærligheten åpenbart av Jesus Kristus. De gleder seg over sin glede og gråter sammen med dem som gråter fordi kampen er så hard og plagsom. Men dette kosmos betegner også den vantro verden som det romerske folket, tilskuere av drap på trofaste kristne på deres arenaer.

Åpenbaringen 5 vil presentere for oss disse tre gruppene av himmelske tilskuere: *de fire levende vesener, englene og de eldste* , alle seirende, de er forent under det kjærlige blikket til den store skaper-Gud for evigheten.

Koblingen som forbinder « *mangfoldet av øyne* » med den guddommelige lov er i navnet « *vitnesbyrd* » som Gud gir til sin lov om de ti bud. Vi husker at denne loven ble holdt på "det aller helligste" utelukkende forbeholdt Gud og forbudt for mennesker bortsett fra festen for "Forsoningsdagen". Loven forble hos Gud som et " *vitnesbyrd* " og dens " *to tabeller* " vil gi en annen betydning til de symbolske " *to vitner* " sitert i Åp. 11:3. » I denne leksjonen avslører « *mangfoldet av øyne* » eksistensen av en mengde usynlige vitner som var vitne til jordiske hendelser. I guddommelig tanke er ordet vitne uatskillelig fra ordet troskap. Det greske ordet "martus" oversatt med "martyr" definerer det perfekt, fordi trofastheten som kreves av Gud har ingen grenser. Og som et minimum må et «vitne» om Jesus respektere den guddommelige loven i hans ti bud som Gud sammenligner ham med og dømmer ham med.

GUDDOMMELIG LOV profeterer

Her åpner jeg en parentes for å fremkalle det guddommelige lyset mottatt våren 2018. Det gjelder loven om Guds ti bud. Ånden fikk meg til å innse viktigheten av følgende klargjøring: "*Moses kom tilbake og kom ned fra fjellet med de to vitnesbyrdets tavler i hånden; tabellene var skrevet på begge sider , de var skrevet på den ene siden og den andre siden . Tabellene var Guds verk, og skriften var Guds skrift, inngravert på bordene (2Mo.32:15-16).*"» Jeg ble først overrasket over at ingen noen gang hadde tatt i betraktning denne avklaringen ifølge hvilken de opprinnelige tabellene i loven ble skrevet på deres fire ansikter, det vil si "foran og bak" som "øynene til de fire *levende vesener* " av forrige vers studert. Denne insisterende siterte forklaringen hadde en grunn som Ånden tillot meg å oppdage. Hele teksten ble opprinnelig fordelt jevnt og balansert over de fire sidene av de to steinbordene. Forsiden av det første viste det første budet og halvparten av det andre; baksiden bar den andre delen av den andre og hele den tredje. På det andre bordet viste fronten det fjerde budet i sin helhet; baksiden bar de seks siste bud. I denne konfigurasjonen presenterer de to synlige sidene for oss det første budet og det andre, i to, og det fjerde som gjelder den hellige hvilen av den syvende dagen. En titt på disse tingene fremhever disse tre budene som er tegn på hellighet i 1843, da sabbaten ble gjenopprettet og krevd av Gud. På denne datoen ble protestanter ofre for den nedarvede romerske søndagen. Konsekvensene av det adventistiske valget og det protestantiske valget vil dermed vises på baksiden av de to tabellene. Det ser ut til at, uten respekt for sabbaten, siden 1843, har det tredje budet også blitt overtrådt: " *Guds navn blir tatt forgjeves* ", bokstavelig talt " *falsk* ", av dem som påkaller det uten Kristi rettferdighet eller etter 'har mistet. De fornyer dermed feilen begått av jødene hvis påstand om å tilhøre Gud er åpenbart som en løgn av Jesus Kristus i Åp. 3:9: " *de fra Satans synagoge, som kaller seg jøder og ikke er det, men som lyver.* ." I 1843 var dette tilfellet for protestantene, katolikkenes arvinger. Men før det tredje budet, avslører den andre delen av det andre dommen som Gud feller over de to viktigste motstridende leirene. Til de protestantiske arvingene til romersk-katolisismen sier Gud: " *Jeg er en nidkjær Gud, som straffer fedrenes misgjerning på barna til tredje og fjerde generasjon av dem som hater meg,*" ; uheldigvis for ham, vil offisiell adventisme " *oppkast* " i 1994 dele sin skjebne; men han sier også omvendt til de hellige som vil holde hans hellige sabbat og hans profetiske lys fra 1843 til 2030: " *og som har barmhjertighet inntil tusen generasjoner over dem som elsker meg og som holder mine bud* ". Tallet « *tusen* » som er sitert, fremkaller subtilt « *tusen år* » av det syvende årtusen av Åp.20, som vil være belønningen til de utvalgte seierherrene som har gått inn i evigheten. En annen lærdom dukker opp. Berøvet hjelpen fra Jesu Kristi Hellige Ånd, som et resultat, vil protestantene og adventistene slippe taket av Gud suksessivt i 1843 og 1994, og vil ikke være i stand til å respektere de seks siste budene som er skrevet på baksiden av tabell 2, inkludert forsiden er viet til den guddommelige hvilen på den syvende dagen. På den annen side vil observatørene av denne hvilen få Jesu Kristi hjelp til å adlyde disse budene som angår menneskets plikter overfor sin menneskelige neste. Guds gjerninger så langt tilbake som overleveringen av lovens tabeller til Moses får en mening, en rolle og en bruk like overraskende som

de er uventede i endens tid, i 2018. Og budskapet om gjenopprettelse av sabbaten blir derved styrket og bekreftet av den allmektige Gud Jesus Kristus.

Her er nå formen som de ti bud vises i.

Tabell 1 – Foran: resepter

Gud presenterer seg selv

" *Jeg er Herren din Gud, som førte deg ut av landet Egypt, ut av trellehuset .*" (Alle de utvalgte som er reddet fra synd og frelst ved det forsonende blod som ble utgytt av Jesus Kristus, er inkludert; *trellhuset* er synd; djevelens etterligne frukt).

1. bud: katolsk synd siden 538 · protestantisk siden 1843 og adventist siden 1994).

" *Har ingen andre guder før meg .*"

2. bud: ^{1. del}: Katolsk synd siden 538.

" *Lag deg ikke noe utskåret bilde eller noen gjengivelse av det som er oppe i himmelen, og som er på jorden under, og som er i vannet under jorden. Ikke bøy deg for dem, og tjen dem ikke; "*

Tabell 1 – Bakside: Konsekvensene

2. bud: ^{2. del} ·

"... for jeg, *YaHWéH*, din Gud, er en nidkjær Gud, som straffer fedrenes misgjerning på barna inntil tredje **og fjerde** generasjon av dem som hater meg, (katolikker siden 538; protestanter siden 1843; adventister siden 1994)) og som viser barmhjertighet i **tusen** generasjoner mot dem som elsker meg og holder mine bud . (**Syvendedagsadventister, siden 1843; den siste siden 1994**).

3. bud: overtrådt av katolikker siden 538, protestanter siden 1843 og adventister siden 1994) ·

« *Du skal ikke misbruke Herren din Guds navn! for YaHWéH vil ikke la ham straffet som misbruker hans navn .* »

Tabell 2 – Foran: resept

Fjerde bud: dets overtredelse av den kristne forsamling siden 321 gjør det til den " *ødeleggende synden* " ¹ Dan.8:13; han har blitt overtrådt av den katolske troen siden 538, og den protestantiske troen siden 1843. Men han har blitt hedret av den syvendedags adventisttro siden 1843 og 1873.

" *Husk sabbatsdagen, for å holde den hellig. Jobb seks dager, og gjør alt arbeidet ditt. Men den syvende dag er Herrens din Guds sabbat; gjør ikke noe arbeid, verken du eller din sønn eller din datter eller din mann eller din tjenerinne eller ditt buskap eller den fremmede som er i dine dører. For på seks dager skapte Herren himmelen, jorden og havet og alt som er i dem, og han hvilte på den syvende dag; derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den .* »

Tabell 2: Omvendt: konsekvensene : Disse siste seks budene er blitt overtrådt av den kristne tro siden 321; av den katolske troen siden 538; av den protestantiske troen, siden 1843, og av den « *oppkastede* » adventisttroen i 1994.

Men de er respektert i den syvendedagsadventistiske troen velsignet av Jesu Kristi Hellige Ånd, siden 1843 og 1873; de "siste" fra 1994 til 2030.

5. bud -

Hedre din far og din mor, så dine dager må bli lange i landet som Herren din Gud gir deg. »

6. bud -

« Du skal ikke drepe. Ikke begå drap .» (av typen skurk kriminalitet mord eller i navnet til falsk religion)

7. bud -

« Ikke begå utroskap. »

8. bud -

" Ikke stjæl. »

9. bud -

« Bær ikke falsk vitnesbyrd mot din neste . »

10. bud -

" Begjær ikke din nestes hus; begjær ikke din nestes hustru, eller hans tjener, eller hans tjenestepike, eller hans okse, eller hans esel, eller noe som tilhører din neste. »

Jeg avslutter her denne sublimе og livsviktige parentesен.

Vers 7: " *Den første levende skapningen er som en løve, den andre levende skapningen er som en kalv, den tredje levende skapningen har ansiktet til et menneske, og den fjerde levende skapningen er som en ørn som flyr. "*

La oss si det med en gang, dette er bare symboler. Det samme budskapet er presentert i Esek.1:6 med variasjoner i beskrivelsen. Det er fire identiske dyr, hver med fire forskjellige ansikter. Her har vi fortsatt fire dyr, men hver har bare ett ansikt, forskjellig i de fire dyrene. Disse monstrene er derfor ikke ekte, men deres symbolske budskap er sublimt. Hver av dem presenterer en standard for evig universelt liv som angår, som vi har sett, Gud selv og hans flerdimensjonale universelle skapninger. Den som inkarnerte i sin guddommelige fullkommenhet, disse fire kriteriene for universelt liv, er Jesus Kristus, i hvem *løvens kongelige og styrke* finnes i henhold til Dom.14:18; ånden av offer og tjeneste for *kalven* ; menneskets bilde av Gud; og herredømmet til den øverste himmelhøyde av *den flygende ørnen* . Disse fire kriteriene finnes gjennom det universelle evige celestiale liv. De utgjør normen som forklarer suksessen til det guddommelige prosjektet utkjempet av opprørske ånder. Og Jesus presenterte den perfekte modell for sine apostler og disipler under hans pågående jordiske tjeneste; å gå så langt som å vaske føttene til disiplene, før han overga kroppen hans til tortur av korsfestelsen, for å sone, i deres sted, som en " *kalv* ", for alle hans utvalgte synder. La også alle undersøke seg selv for å vite om avvisningen av denne normen for evig liv er i samsvar med deres natur, deres ambisjoner og deres ønsker. Dette er standarden for tilbudet om frelse som skal gripes eller avvises.

Vers 8: " *De fire levende skapningene har hver seks vinger, og de er fulle av øyne rundt og innenfor. De slutter aldri å si dag og natt: Hellig, hellig, hellig er Herren Gud, den Allmektige, som var, og er, og som skal komme! »*

På bakgrunn av den himmelske dommen, illustrerer denne scenen prinsipper som til stadighet blir brukt i himmelen og på jorden av vesener som forblir trofaste mot Gud.

Himmellegemene til skapninger fra andre verdener har ikke behov for vinger for å bevege seg fordi de ikke er underlagt den jordiske dimensjonens lover. Men Ånden tar i bruk jordiske symboler som mennesket kan forstå. Ved å tilskrive dem « *seks vinger* », åpenbarer han for oss den symbolske verdien av tallet 6, som blir tallet til den himmelske karakter og englenes. Det gjelder verdener som forblir uten synd og englene som Satan, den opprørske engelen, var den første skapte av. Etter å ha tildelt tallet "sju" til seg selv som sitt personlige kongelige "segl", kan tallet 6 betraktes som "seglet", eller i djevelens tilfelle, "merket", for hans personlighet, men det deler dette nummer 6 med verdener som forblir rene og alle englene skapt av Gud, de gode og de onde. Under engelen kommer mannen hvis nummer vil være "5", som rettferdiggjøres av hans 5 sanser, de 5 fingrene på hånden og de 5 fingrene på foten hans. Nedenfor kommer tallet 4 i den universelle karakteren utpekt av de 4 kardinalpunktene, nord, sør, øst og vest. Nedenfor kommer tallet 3 for perfektjon, deretter 2 for ufullkommenhet og 1 for enhet, eller perfekt forening. Øynene til de fire levende vesenene er " *alle rundt og innenfor* ," og videre, " *før og bak* ." Ingenting kan unnsnippe blikket til dette himmelske flerdimensjonale universelle livet som den guddommelige Ånd undersøker i sin helhet fordi dens opprinnelse er i ham. Denne læren er nyttig fordi på dagens jord, på grunn av synd og synderes ondskap, ved å holde dem " *inne* " seg selv, kan mennesket skjule sine hemmelige tanker og sine onde veier for andre mennesker, prosjekter rettet mot sin neste. I det himmelske liv er slike ting umulige. Himmelsk liv er gjennomsiktig som krystall siden ondskaper ble utstøtt fra det, sammen med djevelen og hans onde engler, kastet ned til jorden, ifølge Åp.12:9, etter Jesu seier over synd og døde. Forkynnelsen av Guds hellighet er fullført i sin fullkommenhet (3 ganger: *hellig*) av innbyggerne i disse rene verdener. Men denne forkynnelsen utføres ikke med ord; det er fullkommenheten av deres individuelle og kollektive hellighet som i permanente gjerninger forkynner fullkommenheten av helligheten til Gud som skapte dem. Gud åpenbarer sin natur og navn i formen sitert i Åp. 1:8: " *Jeg er alfa og omega, sier Herren Gud, som er, og som var og som skal komme, den Allmektige .* " Uttrykket " *hvem er, hvem var og hvem som skal komme* " definerer perfekt skaper-Guds evige natur. Ved å nekte å kalle ham det navnet han ga seg selv, "YaHWéH", kaller menn ham "Herren". Det er sant at Gud ikke trengte et navn, siden han er unik og uten guddommelig konkurrent, og han trenger ikke et navn for å skille ham fra andre guder som ikke eksisterer. Gud gikk likevel med på å svare på anmodningen fra Moses, som han elsket og som elsket ham. Så han ga seg selv navnet "YaHWéH" som oversettes med verbet "å være", konjugert i tredje person entall av det hebraiske ufullkomne. Denne "ufullkomne" tiden betegner en prestasjon som strekker seg over tid, derfor en tid som er større enn vår fremtid, formen "som er, som var og som vil være" oversetter perfekt betydningen av denne hebraiske ufullkommenhet. Formelen " *han som er, som var og som skal komme* " er derfor Guds måte å oversette hans hebraiske navn "YaHWéH", når han må tilpasse det til vestlige språk, eller noe annet enn

hebraisk. . Delen "og som kommer" betegner den siste adventistfasen av den kristne tro, etablert i Guds plan ved dekretet i Dan.8:14 siden 1843. Det er derfor i kjødet til de utvalgte adventistene at forkynnelsen av den tredelte helligheten av Gud er fullført. Jesu Kristi guddommelighet har ofte vært omstridt, men den er udiskutabel. Bibelen sier om dette i Heb.1:8: « *Men han sa til Sønnen: Din trone, Gud, er evig; ditt styres septer er et rettferdighetssepter;* ". Og til Filip som ber Jesus vise ham Faderen, svarer Jesus: « *Jeg har vært hos deg så lenge, og du har ikke kjent meg, Filip! **Den som har sett meg, har sett Faderen** ; hvordan sier du: Vis oss Faderen?* (Johannes 14:9).»

Vers 9-10-11: « *Når de levende gir ære og ære og takk til ham som sitter på tronen, til ham som lever i all evighet, faller de tjuefire eldste for ham som sitter på tronen, og de ~~tilber~~-og bøye deg ned for ham som lever i all evighet, og de kastet sine kroner for tronen og sa: Du er verdig, vår Herre og vår Gud, til å motta ære og ære og makt; for du skapte alle ting, og det er ved din vilje at de eksisterer og ble skapt .* "

Kapittel 4 avsluttes med en scene for forherligelse av skaperguden. Denne scenen viser at det guddommelige kravet, " *frykt Gud og gi ham ære ...* ", uttrykt i budskapet til den første engelen i Åp 14:7, ble hørt og godt forstått av de siste utvalgte siden 1843; men fremfor alt av de utvalgte som forble i live på tidspunktet for Jesu Kristi gjenkomst i herlighet; fordi det bare er for dem at Apokalypse-åpenbaringen ble forberedt og fullt opplyst på den tiden Gud hadde valgt, siden våren 2018. De forløste uttrykker dermed i tilbedelse og lovprisning all sin takknemlighet mot Jesus Kristus, den form som Den allmektige besøkte dem for å redde dem fra synd og død, hans lønn. Den vantro menneskeheten tror bare det den ser, som apostelen Thomas, og fordi Gud er usynlig, er den dømt til å ignorere hans ekstreme svakhet som bare gjør ham til et leketøy som han manipulerer i henhold til sin guddommelige vilje. Hun har i det minste unnskyldningen, som ikke vil rettferdiggjøre henne, for ikke å ha kjent Gud, en unnskyldning som Satan ikke har, siden han kjente Gud, valgte å gå inn i kamp mot ham; det er neppe troverdig, men sant, og det gjelder også de onde englene som fulgte ham. Paradoksalt nok vitner de mange forskjellige og til og med motstridende fruktene av fritt valg om den autentiske og totale friheten som Gud har gitt sine himmelske og jordiske skapninger.

Åpenbaring 5: Menneskesønnen

Da han presenterte Jesus for folkemengden, sa Pilatus: « *Se mannen !* » Gud selv måtte komme og ta kjødets skikkelse, slik at « *Mennesket* » kunne vise seg i samsvar med hans hjerte og hans ønsker. Døden hadde rammet det første menneskeparet på grunn av synden ulydighet mot Gud. Som et tegn på deres nye skammelige tilstand, hadde Gud fått dem til å oppdage deres fysiske nakenhet som bare var et ytre tegn på deres indre åndelige nakenhet. Fra denne begynnelsen ble den første kunngjøringen om forløsningen deres gjort ved å gi dem klær laget av dyreskinn. Dermed ble drept det første dyret i menneskets historie, kan vi tenke at det var en ung vær eller et lam på grunn av symbolikken. 4000 år senere kom Guds Lam, som tar bort verdens synder, for å ofre sitt juridisk fullkomne liv for å forløse de utvalgte blant menneskeheten. Denne frelsen som tilbys i ren nåde av Gud, hviler derfor helt på Jesu død, som lar sine utvalgte dra nytte av sin fullkomne rettferdighet; og samtidig soner hans død for deres synder som han gjorde seg selv til frivillig bærer av. Siden den gang har Jesus Kristus blitt det eneste navnet som kan frelse en synder på hele vår jord, og hans frelse gjelder siden Adam og Eva.

Av alle disse grunnene er dette kapittel 5, som er plassert under figuren « *Mann* », viet til ham. Ikke bare frelser Jesus sine utvalgte gjennom sin sonende død, men han frelser dem ved å beskytte dem gjennom deres jordiske livsreise. Og det er for dette formålet han advarer dem om de åndelige farene som djevelen har plassert i deres vei. Teknikken hans har ikke endret seg: som på apostlenes tid taler Jesus til dem i lignelser, slik at verden hører, men ikke forstår; noe som ikke er tilfelle for hans folkevalgte som i likhet med apostlene mottar hans forklaringer direkte fra ham. Hans åpenbaring "Apokalypse" forblir under dette uoversatte greske navnet, denne gigantiske lignelsen som verden ikke må forstå. Men for hans utvalgte er denne profetien virkelig hans "Åpenbaring".

Vers 1: " *Da så jeg i høyre hånd til ham som satt på tronen en bok skrevet innvendig og utvendig, forseglet med syv segl .* "

På tronen står Gud og han har i sin høyre hånd, derfor under hans velsignelse, en bok skrevet " *inne og utenpå* ". Det som er skrevet " *inne* " er det dechiffrede budskapet som er reservert for hans utvalgte, som forblir lukket og misforstått av verdens folk, Guds fiender. Det som er skrevet " *utenfor* " er den krypterte teksten, synlig, men uforståelig for den menneskelige mengden. Åpenbaringsboken er forseglet med « *sju segl* ». I denne klargjøringen forteller Gud oss at bare åpningen av det " *syvende segl* " vil tillate at det åpnes fullstendig. Så lenge det gjenstår et segl for å forsegle den, kan ikke boken åpnes. Hele åpningen av boken vil derfor avhenge av tiden satt av Gud for temaet "det *syvende segl* ". Det vil bli nevnt under tittelen " *den levende Guds segl* " i Åp.7, hvor gjenopprettelsen av dens hellige sabbat, som betegner resten av den syvende dag, vil bli knyttet til datoen 1843, som derfor også vil være tidspunktet for åpningen av det " *syvende segl* " som bringer inn i bokens pedagogikk temaet "de *syv trompeter* ", så viktig for oss, dets utvalgte.

Vers 2: " *Og jeg så en mektig engel som ropte med høy røst: Hvem er verdig til å åpne boken og bryte dens segl? »* "

Denne scenen er en parentes i monteringen av profetien. Det er ikke i himmelen, konteksten til forrige kapittel 4, at Åpenbaringsboken skal åpnes. De

utvalgte trenger det før Jesu Kristi gjenkomst, mens de blir utsatt for djevelens snarer. Kraften er i Guds leir, og den mektige engelen er JaHWéHs engel, Gud i sin engleform av Mikael. Den forseglede boken er ekstremt viktig og hellig siden den krever svært høy verdighet å bryte seglene og åpne den.

Vers 3: « *Og ingen i himmelen, verken på jorden eller under jorden, kunne åpne bokrullen eller se på den.* »

Boken er skrevet av Gud selv, og kan ikke åpnes av noen av hans himmelske eller jordiske skapninger.

Vers 4: « *Og jeg gråt sterkt fordi ingen ble funnet verdig til å åpne boken eller se i den.* »

Johannes er, som oss, en jordisk skapning, og tårene hans uttrykker menneskehetens forferdelse som står overfor fellene satt av djevelen. Det ser ut til at han sier til oss, "hvem kan bli frelst uten åpenbaring?" ". Den avslører dermed den høye tragiske graden av uvitenhet om innholdet, og dens fatale konsekvens: dobbeltdød.

Vers 5: « *Og en av de gamle sa til meg: Gråt ikke! se, løven av Judas stamme, Davids rot, har seiret for å åpne bokrullen og dens syv segl.* »

De " gamle menn " som er forløst fra jorden av Jesus, er godt posisjonert til å heve Jesu Kristi navn over alle levende vesener. De gjenkjenner i ham det herredømmet som han selv erklærte å ha fått fra Faderen og de himmelske vesenene i Matt.28,18: « *Jesu kom og sa til dem slik: Meg og på jorden er gitt all makt i himmelen* . Det var ved å målrette sin inkarnasjon i Jesus at Gud inspirerte Jakob som profeterte over sønnene sine og sa om Juda: « *Juda er en ung løve. Du har kommet tilbake fra blodbadet, min sønn! Han bøyer sine knær, han legger seg som en løve, som en løvinne: hvem vil få ham til å reise seg? Septeret skal ikke vike fra Juda, heller ikke kongestaven fra mellom hans føtter, før Silo kommer, og folkene adlyder ham. Han binder sitt esel til vintreet, og sitt eselføl til det beste vintreet; Han vasker sin kappe i vin og sin kappe i blod av druer. Øynene hans er røde av vin, og tennene hans er hvite av melk (1 Mos.49:8 til 12).*» Druenes blod vil være temaet for " høsten " kunngjort i Åp.14:17 til 20, som også er profetert i Jesaja 63. Angående " Davids rot ", leser vi i Jes.11:1 til 5. : « *Da skal det komme en gren ut av Isai's stamme, og et skudd skal fødes fra røttene hans. Herrens Ånd skal hvile over ham: visdommens og forstandens Ånd, rådens og styrkens Ånd, kunnskapens og fryktens Ånd. Han skal blåse inn frykt for Herren; Han vil ikke dømme etter utseende, Han vil ikke bestemme over høresier. Men han skal dømme de fattige med rett, og de fattige på jorden skal han dømme med rett; Han skal slå jorden med sitt ord som med en stav, og med sine leppers pust skal han drepe de ugudelige. Rettferdighet skal være beltet på hans sider, og trofasthet beltet om hans lender .» Jesu seier over synd og død, hans lønn, gir ham den lovlige og legitime retten til å åpne Åpenbaringsboken, slik at hans utvalgte kan bli advart og beskyttet mot de dødelige religiøse fellene som han setter, av djevelen, for å å forføre vantro. Boken vil derfor være fullt åpnet på det tidspunktet da dekretet i Daniel 8:14 trer i kraft, nemlig den første vårdag i år 1843; selv om dens ufullkomne forståelse vil kreve revurdering over tid, frem til 2018.*

Vers 6: " Og jeg så, midt på tronen og blant de fire livsvesenene og midt blant de eldste, et lam som var der som om det var slaktet. Han hadde syv horn og syv øyne, som er de syv Guds ånder som er sendt gjennom hele jorden. »

Vi må merke oss tilstedeværelsen av lammet " midt på tronen ", fordi han er Gud i sin mangfoldige helliggjørelse, som på én gang er den unike skaperguden, erkeengelen Mikael, Jesus Kristus Guds Lam og den Hellige. Ånd eller " sju Guds ånder sendt ut over hele jorden ." Hans " syv horn " symboliserer helliggjørelsen av hans makt og hans " syv øyne ", helliggjørelsen av hans blikk, som gransker i dybden tankene og handlingene til hans skapninger.

Vers 7: « Han kom og tok bokrullen fra høyre hånd til ham som satt på tronen. »

Denne scenen illustrerer ordene i Åp 1:1: " Åpenbaring av Jesus Kristus som Gud ga ham for å vise sine slaver hva som snart må skje, og som han gjorde kjent ved å sende sin engel til sin slave Johannes ." Denne meldingen tar sikte på å fortelle oss at innholdet i Åpenbaringen vil være ubegrenset siden det er gitt av Gud, Faderen, selv; og dette ved å ha lagt på henne, all hans velsignelse angitt av hans " høyre hånd ".

Vers 8: « Da han hadde tatt bokrullen, falt de fire livsvesenene og de tjuefire eldste ned for Lammet, hver med en harpe og gullbeholdere med røkelse, som er de helliges bønner. »

La oss beholde denne symbolske nøkkelen fra dette verset: " gylne kopper fylt med parfumer, som er de helliges bønner ". Alle himmelske og jordiske skapninger valgt av sin trofasthet, bøyer seg foran «lammet » Jesus Kristus for å tilbe ham. " Harpene " symboliserer den universelle harmonien av kollektiv lovprisning og tilbedelse.

Vers 9: " Og de sang en ny sang og sa: Du er verdig til å ta bokrullen og åpne dens segl; for du ble drept, og med ditt blod har du forløst mennesker fra hver stamme, språk, folk og nasjon for Gud. »

Denne " nye sangen " feirer utfrielse fra synd og, midlertidig, forsvinningen av opprørerne til opprøret. For de vil bare forsvinne for alltid etter den siste dommen. Jesu Kristi forløste kommer fra alle opphav, alle farger og menneskeraser, " fra hver stamme, språk, folk og nasjon "; som beviser at frelseprosjektet bare er foreslått i Jesu Kristi navn, i samsvar med det som Act.4:11-12 erklærer: " Jesus er stenen som er forkastet av dere som bygger, og som har blitt den viktigste av hjørnet. . Det er ingen frelse i noen annen; for det er ikke noe annet navn under himmelen gitt blant mennesker, ved hvilket vi må bli frelst. ". **Alle** andre religioner er derfor illegitime og djevlelige illusoriske bedrag. I motsetning til falske religioner er den sanne kristne tro organisert av Gud på en logisk sammenhengende måte. Det står skrevet at Gud ikke er fremmed for noen; hans krav er de samme for alle hans skapninger, og frelsen han tilbød hadde en pris som han selv kom for å betale. Etter å ha lidd for denne forløsningen, vil han bare redde de menneskene han dømmer verdige til å dra nytte av hans martyrdød.

Vers 10: " Du har gjort dem til et rike og til prester for vår Gud, og de skal regjere på jorden ."

Himlenes rike som Jesus forkynte, har tatt form. Å motta " rett til dommer ", sammenlignes de utvalgte med konger i henhold til Åp.20:4. I sine gamle

paktsaktiviteter tilbød « *prestene* » symbolske dyreofre for synd. I løpet av den himmelske doms « *tusen år* » vil de utvalgte også, gjennom sin dom, forberede de siste ofrene for et stort universelt offer, som vil ødelegge alle falne himmelske og jordiske skapninger på én gang. Ilden fra « *den annen døds ildsjøen* » vil eliminere dem på dommens dag. Det er først etter denne ødeleggelsen at den fornyede jorden, gjenskapt av Gud, vil motta de forløste utvalgte. Det er først da at med Jesus Kristus, *kongenes konge og herrenes Herre* i Åp. 19:16, " *skal de regjere på jorden* ".

Vers 11: " *Jeg så og hørte røsten av mange engler rundt tronen og de levende skapningene og de eldste, og deres tall var tusenvis av tusen og tusenvis av tusen.* "

Dette verset presenterer for oss, forent, de tre gruppene av tilskuere som er vitne til jordiske åndelige kamper. Ånden nevner denne gangen tydelig englene som en spesiell gruppe hvis antall er veldig høyt: " *myriader av myriader og tusenvis av tusen* ." Herrens engler er for tiden nære stridende, plassert i tjeneste for hans forløste, hans jordiske utvalgte, som de vokter, beskytter og instruerer i hans navn. På frontlinjen registrerer disse første Gudsvitnene den individuelle og kollektive historien om livet på jorden.

Vers 12: " *De sa med høy røst: Lammet som ble slaktet er verdig til å motta kraft og rikdom og visdom og styrke og ære og ære og pris.* »

Englene hjalp på jorden tjenesten til deres leder Michael, som fratok seg alle hans guddommelige krefter for å bli den perfekte mann som ofret seg selv ved slutten av sin tjeneste, som et frivillig offer, for å sone for synder begått av dens utvalgte. tjenestemenn. På slutten av hans nådetilbud, de utvalgte gjenoppsto og gikk inn i den lovede evigheten, gjenoppretter englene til Guds guddommelige Kristus alle egenskapene han hadde i Mikael: " *makt, rikdom, visdom, styrke, ære, herlighet, og ros.* »

Vers 13: " *Og hver skapning som er i himmelen og på jorden og under jorden og i havet og alt som er der, hørte jeg dem si: Til ham som sitter på tronen, og til Lammet være pris, ære, ære og styrke, i all evighet!* »

Guds skapninger er enstemmige. De elsket alle demonstrasjonen av hans kjærlighet manifestert av hans persons gave i Jesus Kristus. Prosjektet designet av Gud er en strålende suksess. Hans utvalg av kjærlige vesener er fullført. Verset har form av den første engelens budskap fra Åp 14:7: " *Han sa med høy røst: Frykt Gud og gi ham ære, for timen for hans dom er kommet; og bøy deg ned for ham som skapte himmelen og jorden og havet og vannkilder.* » Det siste utvalget gjort siden 1843 har vært basert på forståelsen av dette verset. Og de utvalgte hørte og reagerte ved å gjenopprette i den kristne tro praksisen på den syvende hviledagen som ble praktisert av Jesu apostler og disipler inntil den ble forlatt siden 7. mars 321. Skaperen Gud ble æret ved respekt for det fjerde bud som er nær hjertet hans. Resultatet er en scene med himmelsk herlighet der alle dens skapninger, til punkt og prikke, følger budskapet til den første engelen i Åp 14:7: « *Den som sitter på tronen, og til Lammet, være pris, ære, herlighet og styrke, i all evighet!* ". Legg merke til at ordene gjentar, omvendt, ordene sitert av englene i forrige vers 13. Siden sin oppstandelse har Jesus gjenvunnet sitt himmelske liv: hans guddommelige " *makt, hans rikdom og hans visdom* ". På jorden nektet hans

siste fiender ham " *rosen, æren, æren og styrken* " som tilkom ham som skapergud. Han ropte på « *sin styrke* », og beseiret til slutt dem alle og knuste dem under føttene hans. Også, fylt av kjærlighet og takknemlighet, gjenoppretter hans hellige og rene skapninger sammen på lovlig vis hans undersåtter av herlighet.

Vers 14: " *Og de fire livsvesenene sa: Amen! Og de gamle kom frem og bøyde seg .»*

Innbyggerne i de rene verdener godkjenner denne restitusjonen og sier: «Sannelig! Det er sant ! » Og de jordiske utvalgte som er forløst ved sublimert kjærlighet, kaster seg ned for sin allmektige skapergud som kom for å inkarnere i Jesus Kristus.

Åpenbaring 6: Skuespillere, guddommelige straffer og tegn på den kristne tidens tid

Jeg husker leksjonen gitt i Åp.5: boken kan bare åpnes når det " *syvende seglet* " er fjernet. For å gjøre denne åpningen, må Kristi utvalgte **absolutt** godkjenne praktiseringen av den syvendedags sabbat; og dette åndelige valget gjør ham kvalifisert til å motta fra Gud som godkjenner ham, hans visdom og hans åndelige og profetiske skjelneevne. Dermed, uten at teksten selv spesifiserer det, vil den utvalgte identifisere " *Guds segl* " sitert i Åp.7:2, med det " *syvende segl* ", som fortsatt lukker Åpenbaringsboken, og han vil knytte seg til disse to " *segl* ", den syvende dag helliget i hvile av Gud. Tro utgjør forskjellen mellom lys og mørke. Således, for alle som ikke godkjenner den hellige sabbaten, vil profetien

forbli en lukket, hermetisk bok. Han kan godt gjenkjenne visse åpenbare emner, men han vil ikke forstå de vitale og skjærende åpenbaringene som utgjør forskjellen mellom liv og død. Betydningen av "det syvende seglet" vil vises i Åp.8:1-2, hvor Ånden gir det rollen som å åpne temaet for de "syv basunene". Nå er det nettopp i budskapene til disse "syv basunene" at Guds prosjekt vil bli klart. Fordi temaet for *trompetene* i Åp.8 og 9 kommer, parallelt, for å fullføre sannhetene som er profetert i temaene i "bokstavene" i Åp.2 og 3; og "seglene", i Åp.6 og 7. Den guddommelige strategien er identisk med den han brukte for å konstruere sin profetiske åpenbaring gitt til Daniel. Etter å ha blitt kvalifisert for dette embetet ved min aksept av praktiseringen av den helligede sabbaten og ved Hans suverene valg, åpnet Ånden for meg Sine åpenbaringsbok ved å frigjøre det "syvende segl". La oss nå finne identiteten til dens "sel".

Vers 1: « *Jeg så da Lammet åpnet et av de syv seglene, og jeg hørte en av de fire livsvesenene si som med en tordenrøst: Kom!* »

Dette første « *levende vesen* » betegner kongedømmet og styrken til « *løven* » i Åp.4:7, ifølge Dom.14:18. Denne *tordenstemmen* er guddommelig og kommer fra Guds *trone* i Åp.4:5. Det er derfor den allmektige Gud som taler. Åpningen av hvert "segl" er en invitasjon fra Gud til meg om å se og forstå budskapet i visjonen. Jesus hadde allerede sagt til Filip: « *Kom og se* » for å oppmuntre ham til å følge ham.

Vers 2: « *Jeg så, og se, det dukket opp en hvit hest. Den som red den hadde bue; det ble gitt ham en krone, og han dro seirende ut og seier.* »

Hvit indikerer *dens* perfekte renhet; hesten er bildet av det utvalgte folket som den leder og lærer i henhold til Jakobs brev 3:3: " *Hvis vi legger bittet i munnen på hester slik at de adlyder oss, styrer vi også hele kroppen deres* "; hans "bue" symboliserer pilene til hans guddommelige ord; hans "krone" er "livets krone" oppnådd ved hans martyrdød frivillig akseptert av ham; hans seier var resolut siden han opprettet den første vis-à-vis; uten tvil er denne beskrivelsen av den allmektige Gud Jesus Kristus. Hans endelige seier er sikker fordi han allerede på Golgata har beseiret djevelen, synden og døden. Sakarja 10:3-4 bekrefter disse bildene og sier: « *Min vrede er opptent mot gjeterne, og jeg vil straffe bukkene. for Herren, hærskares Gud, besøker sin hjord, Judas hus, og vil gjøre dem til sin herlighetshest i strid; fra ham skal vinkelen komme, fra ham spikeren, fra ham krigsbuen ; fra ham skal alle lederne komme sammen.* » Den guddommelige Kristi seier ble forkynt ved « **helligjørelsen av den syvende dag** » i våre uker, fra verdens skapelse; sabbaten, som profeterer resten av det "syvende" årtuset, kalt "tusen år" i Åp.20:4-6-7, hvor Jesus gjennom sin seier vil bringe sine utvalgte for evigheten. Etableringen av sabbaten fra grunnleggelsen av den jordiske verden bekrefter dette uttrykket: " *startet som en seierherre* ". Sabbaten er det profetiske forkynnelsestegnet på denne guddommelige og menneskelige seier mot synden og djevelen, og som sådan er det på den at Gud baserer hele sitt program for "helligjørelse" enten, av det som tilhører ham og at han river djevelen.

Vers 3: « *Da han åpnet det andre seglet, hørte jeg det andre levende vesen si: Kom !* »

Den "andre levende skapning" refererer til "kalven" av ofrene i Åp.4:7. Offerets ånd animerte Jesus Kristus og hans sanne disipler som han erklærte til: «

Om noen vil følge meg, la ham fornekte seg selv og ta sitt kors opp og ta opp sitt kors. følg . »

Vers 4: “ *Og det kom ut en annen hest, rød. Han som satt på ham, fikk makt til å ta fred fra jorden, så menneskene skulle drepe hverandres struper; og et stort sverd ble gitt ham .»*

Den " røde ", eller " ildrøde ", betegner synden oppmuntret av den øverste ødeleggeren som er Satan, i bildet av " Abaddon Apollyon " i Åp.9:11; " ild " er midlet og symbolet på ødeleggelse. Han leder også sin onde leir som består av dårlige falne engler og forførte og manipulerte jordiske krefter. Han er bare en skapning som « mottar » fra Gud « kraften til å ta fred fra jorden, slik at mennesker kan drepe hverandre ». Denne handlingen vil bli tilskrevet Roma, " den prostituerte Babylon den store " i Åp. 18:24: " og fordi blodet til profetene og de hellige og **alle de som ble drept på jorden ble funnet i henne** ". Trofaste kristnes " ødelegger " er derfor identifisert så vel som hans ofre. " Sverdet " som han mottar, betegner den første av de *fire forferdelige* guddommelige straffene som er sitert i Ese.14:21-22: " *Ja, så sier Herren, JaHWéH: Selv om jeg sender mine fire forferdelige straff mot Jerusalem , 'sverd, hungersnød , ville dyr og pest, for å ødelegge mennesker og dyr, det vil likevel være en rest som vil unnsnippe, som vil komme ut av det, sønner og døtre...'* .

Vers 5: « *Da han åpnet det tredje seglet, hørte jeg det tredje levende vesen si: Kom! Jeg så, og se, det dukket opp en svart hest. Han som red den holdt en vekt i hånden .»*

Den " tredje levende skapningen " er " mennesket " skapt i Guds bilde i Åp.4:7. Denne karakteren er fiktiv, men han utgjør den andre guddommelige straffen for synd ifølge Esek.14:20. Handler mot dietten til menn, denne gangen handler det om *hungersnød* . I løpet av vår tid vil det bli pålagt både bokstavelig og åndelig. I begge anvendelser har det dødelige konsekvenser, men i sin åndelige følelse av berøvelse av guddommelig lys, er dens direkte konsekvens døden av den " andre døden " reservert for de falne, ved den siste dommen. Budskapet til denne tredje rytteren er oppsummert slik: siden mennesket ikke lenger er i Guds bilde, men i dyrenes bilde, fratrar jeg ham det som får ham til å leve: hans kjødelige næring og hans åndelige næring. Vektene er symbolet på rettferdighet, her Guds som dømmer kristnes trosgjerninger.

Vers 6: “ *Og jeg hørte en røst midt blant de fire livsvesenene som sa: Et mål hvete for en denar og tre mål bygg for en denar; men gjør ingen skade på oljen og vinen .»*

Denne stemmen er Kristi foraktet og frustrert over utroskapen til falske troende. For samme pris ser vi en mindre mengde hvete enn for bygg . Bak dette sjenerøse tilbudet av bygg skjuler det seg et budskap på et veldig høyt åndelig nivå. Faktisk, i 4. Mosebok 5:15, presenterer loven et tilbud om " bygg " for å løse et problem med *sjalusi* som en mann føler overfor sin kone. Så les i detalj, fullstendig, denne prosedyren beskrevet i vers 12 til 31 hvis du vil forstå. I lyset av det forsto jeg at Gud selv, *brudgommen* i Jesus Kristus av forsamlingen, hans *brud* , sender inn en klage her for " *mistanke om sjalusi* "; som vil bli bekreftet av omtalen av " *bitre vann* " som er sitert i " *tredje basun* " i Åp.8:11. I prosedyren i Nummer 5 skulle kvinnen drikke støvete vann, uten konsekvens, hvis hun var

uskyldig, men ved å bli bitter hvis hun var skyldig, vil hun bli rammet av en forbannelse. Konens *utroskap* ble fordømt i Åp.2:12 (maskert med navnet *Pergamum*: overtredelse av ekteskapet) og Åp.2:22, og det vil dermed bli bekreftet igjen av en kobling etablert mellom ^{det} 3. segl og den 3. basun . - Allerede i Daniel førte den samme tilnærmingen til at Daniel 8 "bekreftet" den romerske identiteten til det " lille hornet " i Dan.7 presentert som en "hypotese". Denne parallellen til Daniel 2, 7 og 8 var nyheten som tillot meg å bevise den romerske identifikasjonen; dette for første gang siden adventismens eksistens. Her i Åpenbaringen ser ting på samme måte. Jeg demonstrerer oversikten over den parallelle kristne æra av de tre hovedtemaene brev, segl og trompeter. Og i Åpenbaringen fyller temaet " basuner " den samme rollen som Daniel 8 for Daniels bok. Disse to elementene gir bevis uten hvilke profetien bare ville gi den " mistanken " som jeg kalte "hypotesen" i studiet av Daniel. Derfor gjelder disse ordene, " mistanke om sjalusi " åpenbart i 4 Mos.5:14, for Gud og forsamlingen fra Åp.1 til Åp.6; så med åpningen av boken muliggjort av identifiseringen av det " syvende segl " med den syvende dags sabbat, temaet i Åp.7, vil forsamlingens " mistanke om utroskap " bli "bekreftet" i temaet " basuner " og kapitlene 10 til 22 som følger den. Ånden gir dermed, i kapittel 7, rollen som en tollstasjon, hvor tillatelse til å komme inn må innhentes. Når det gjelder åpenbaring, er denne autoriteten Jesus Kristus, den allmektige Gud og Hellige Ånd, selv. Adgangsdøren er åpen for ham, sier han, som « hører stemmen min » som åpner for meg når jeg banker på døren hans (hjertedøren), og som spiser med meg og jeg med ham », ifølge Apo .3:20. " Vin og olje " er de respektive symbolene på blodet som ble utgytt av Jesus Kristus og Guds Ånd. I tillegg brukes de begge til å helbrede sår. Budet gitt om å « gjøre dem ingen skade » betyr at Gud straffer, men han gjør det likevel med en blanding av sin barmhjertighet. Dette vil ikke være tilfellet for de " syv siste plagene " i hans " vrede " i de siste jordiske dager ifølge Åp. 16:1 og 14:10.

Vers 7: « Da han åpnet det fjerde seglet, hørte jeg stemmen til den fjerde levende skapning som sa: Kom! »

Det " fjerde levende vesen " er "ørnen " av den høyeste himmelske høyden. Han kunngjør tilsynekomsten av Guds fjerde straff: dødelighet.

Vers 8: « Jeg så, og se, det dukket opp en blek hest. Den som red den ble kalt Døden, og Hades fulgte ham. Det ble gitt dem makt over en fjerdedel av jorden til å ødelegge mennesker med sverd, ved hungersnød, ved død og ved jordens ville dyr. »

Kunngjøringen er bekreftet, det er faktisk " død ", men i sin følelse av dødelighet pålagt i omstendighetsstraff. Døden påvirker hele menneskeheten siden arvesynden, men her er bare " en fjerdedel av jorden " rammet av den, " av sverdet, hungersnød, dødelighet " på grunn av epidemiske sykdommer og " ville dyr " både dyr og mennesker. Denne " kvardelen av jorden " retter seg mot det utro kristne Europa og de mektige nasjonene som vil dukke opp fra det rundt 1500-tallet i de to amerikanske kontinentene og Australia.

Vers 9: " Da han åpnet det femte segl, så jeg under alteret sjelene til dem som var blitt drept for Guds ord og for det vitnesbyrd de hadde båret. "

Dette er ofrene for "bestielle" handlinger begått i den falske kristne troens navn. Det undervises av det romersk pavelige katolske regime, som allerede er symbolisert i Åp.2:20, av *kvinnen Jesabel* som Ånden tilskriver handlingen *med å undervise sine tjenere eller bokstavelig talt: " hennes slaver "*. De er plassert "*under alteret*", derfor under ledelse av Kristi kors som lar dem dra nytte av hans "*evige rettferdighet*" (se Dan.9:24). Som Åp. 13:10 vil indikere, er de utvalgte martyrofre og aldri bødler, og heller ikke menneskemordere. De utvalgte i dette verset, gjenkjent av Jesus, etterlignet ham selv i døden som martyrer: "*for Guds ord og for det vitnesbyrd de hadde gitt*"; fordi sann tro er aktiv, aldri en enkel falskt betryggende etikett. Deres « *vitne*» besto nettopp i å gi opp livet til Guds ære.

Vers 10: "*De ropte med høy røst og sa: Hvor lenge, du hellige og sanne Mester, drøyer du med å dømme og hevne vårt blod på dem som bor på jorden?*»

La ikke dette bildet forføre dere, for det er bare deres blod som er utøst på jorden som roper hevn i Guds ører, slik Abels blod ble drept av hans bror Kain ifølge 1.Mos.4:10: «*Og Gud sa : Hva har du gjort? Røsten av din brors blod roper fra jorden til meg.* ". Den sanne tilstanden til de døde er åpenbart i Pred.9:5-6-10. Bortsett fra Enok, Moses, Elia og de hellige som ble oppreist ved Jesu Kristi død, har de andre «*ikke lenger del i alt som skjer under solen, fordi deres tankegang og deres minne er forsvunnet.*» "*Det er verken visdom eller forståelse eller kunnskap i helvete. for deres minne er glemt.*" **Dette er kriteriene inspirert av Gud angående døden.** Falske troende er ofre for falske doktriner som er arvet fra hedenskapet til den greske filosofen Platon, hvis mening om døden ikke har noen plass i den kristne tro som er trofast mot sannhetens Gud. La oss gi tilbake til Platon det som tilhører ham og til Gud det som tilhører ham: sannheten om alt, og la oss være logiske, for døden er livets absolutte motsetning, og ikke en ny form for eksistens.

Vers 11: «*En hvit kappe ble gitt til hver av dem; og de ble bedt om å holde seg i ro en stund til, inntil antallet av deres medtjenere og deres brødre som skulle bli drept som dem var fullt.*»

Den "*hvite kappen*" er symbolet på renheten til martyrene som Jesus først bar i Åp.1:13. Den "*hvite kappen*" er bildet av hans tilregnet rettferdighet i en tid med religiøs forfølgelse. Martyrtiden går fra Jesu tid til 1798. På slutten av denne perioden, ifølge Åp.11:7, "*dyret som reiser seg fra avgrunnen*", symbol på den franske revolusjonen og dens redsler ateister fra 1793 og 1794, vil sette en stopper for forfølgelsene organisert av monarkiet og det katolske pavedømmet, selv utpekt som "*dyret som stiger opp fra havet*" i Ap.13:1. Etter den revolusjonære massakren vil det bli etablert religiøs fred i den kristne verden. Vi leser igjen: "*Og de ble bedt om å holde seg stille en stund til, inntil antallet av deres medtjenere og deres brødre som skulle bli drept som dem, var fullstendig.*" Resten av de døde i Kristus vil fortsette til hans endelige strålende gjenkomst. Forutsatt at budskapet om dette "*femte seglet*" er adressert til protestantene som ble forfulgt av den katolske pavelige inkvisisjonen i "*Tyatira*"-tiden, vil tidspunktet for drap på de valgte opphøre på grunn av den franske revolusjonære handlingen som snart vil, mellom 1789 og 1798, og ødela den aggressive makten til koalisjonen av pavedømmet og det franske monarkiet. Det "*sjette seglet*" som

vil åpne vil derfor gjelde dette franske revolusjonære regimet som Åp. 2:22 og 7:14 kaller " *stor trengsel* ". I den doktrinære ufullkommenhet som kjennetegner den, vil den protestantiske troen også være et offer for intoleransen til det ateistiske revolusjonære regimet. Det er gjennom hans handling at antallet av dem som skulle bli drept nås.

Vers 12: « *Jeg så da han åpnet det sjette segl; og det ble et stort jordskjelv, solen ble svart som sekk, hele månen ble som blod .*

" *Jordskjelvet* " gitt som et tegn på tidspunktet for det " *6. seglet* " tillater oss å plassere handlingen lørdag 1. november ¹⁷⁵⁵ rundt kl. 10.00. Dens geografiske sentrum var den svært katolske byen Lisboa der det var 120 katolske kirker. Gud antydte således målene for hans vrede at dette « *jordskjelvet* » også profeterte i åndelig bilde. Den profeterte handlingen vil bli fullført i 1789 med opprøret fra det franske folket mot deres monarki; Gud etter å ha fordømt henne og hennes allierte romersk-katolske pavedømme, slo begge til døde i 1793 og 1794; datoer for de "to revolusjonære terrorene". I Åp.11:13 sammenlignes fransk revolusjonær handling med et " *jordskjelv* ". Ved å kunne datere handlingene som er sitert, blir profetien mer presis. "... *solen ble svart som en sekk med hestehår* ", den 19. mai 1780, og dette fenomenet opplevd i Nord-Amerika fikk navnet "mørk dag". Det var en dag uten noe sollys som også profeterte handlingen utført av den franske revolusjonære ateismen mot lyset av Guds skrevne ord symbolisert her ved "solen " ; Bibelen ble brent i auto-da-fé. " *Hele månen ble som blod* ", på slutten av denne mørke dagen avslørte de tykke skyene månen i en uttalt rød farge. Gjennom dette bildet bekreftet Gud skjebnen som var forbeholdt den pavelige-kongelige leiren i mørket, mellom 1793 og 1794. Blodet deres ville bli rikelig utgytt av det skarpe bladet til den revolusjonære giljotinen.

Merk : I Åp.8:12, ved å slå " *en tredjedel av solen, en tredjedel av månen og en tredjedel av stjernene* ", vil budskapet om den " *fjerde basunen* " bekrefte det faktum at ofrene for de revolusjonære vil være sanne utvalgte og falske som er forkastet av Gud i Jesus Kristus. Dette bekrefter også betydningen av " *femte segl* "-meldingen som vi nettopp har sett. Det er gjennom ateismens handling at de siste drapene på de trofaste utvalgte vil bli utført.

Vers 13: " *Og himmelens stjerner falt til jorden, som når et fikentre rystet av en sterk vind kaster fra seg grønne fikenere.* »

Dette tidens tredje tegn, denne gangen himmelsk, ble bokstavelig talt oppfylt den 13. november 1833, synlig fra hele USA mellom midnatt og 05.00. Men som det forrige tegnet, varslet det en åndelig begivenhet av ufattelig størrelse. Hvem kunne ha telt antallet av disse stjernene som falt i form av en paraply over hele himmelvidden fra midnatt til klokken 05.00? Dette er bildet som Gud gir oss av protestantiske troendes fall i 1843, da de ble ofre for dekretet i Dan.8:14 som trådte i kraft. Mellom 1828 og 1873 blir virkningen av elven "Tiger" (Dan.10:4), navnet på det menneskedepende dyret, dermed bekreftet i Dan.12:5 til 12. I dette verset avbildes "fikentreet " troskapen til Guds folk, bortsett fra at denne troskapen trekkes i tvil av bildet av de " *grønne fikenene* " som er kastet på jorden. På samme måte ble den protestantiske troen mottatt av Gud med forbehold og foreløpige betingelser, men forakt for de profetiske budskapene til William Miller og avvisningen av gjenopprettelsen av sabbaten

førte til dens undergang i 1843. Det var gjennom dette avslaget at "fiken" ble *værende* . " *grønn* ", og nekter å modnes ved å akseptere Guds lys, vil den dø. Hun vil forbli i denne statusen, falt fra Herrens nåde til tiden for hennes strålende gjenkomst, i 2030. Men vær forsiktig, ved å nekte de siste lysene, siden 1994, har offisiell adventisme blitt "det også " , en " *grønn fiken* " bestemt til å dø to ganger.

Vers 14: “ *Himmelen gikk bort som en rulle som er rullet sammen; og alle fjellene og øyene ble flyttet fra sine steder. »*

Dette jordskjelvet er denne gangen universelt. I timen for hans strålende tilsynekomst vil Gud ryste jorden og alt den inneholder i mennesker og dyr. Denne handlingen vil finne sted på tidspunktet for den " *syvende av de syv siste plagene fra Guds vrede* ", ifølge Åp.16:18. Det vil være for de virkelig utvalgte timen for deres oppstandelse, " *den første* ", den for de " *velsignede* ", ifølge Åp.20:6.

Vers 15: « *Kongene på jorden, de store, de militære lederne, de rike, de mektige, alle slavene og de frie, gjemte seg i hulene og i fjellklippene. »*

Når Skaperguden viser seg i all sin herlighet og kraft, kan ingen menneskelig kraft bestå, og ingen ly kan beskytte hans fiender mot hans rettferdige vrede. Dette verset indikerer det: Guds rettferdighet terroriserer alle skyldige kategorier av menneskeheten.

Vers 16: “ *Og de sa til fjellene og til klippene: Fall på oss og skjul oss for ansiktet til ham som sitter på tronen, og for Lammets vrede!* »

Det er lammet selv som sitter på den guddommelige trone, men i denne timen er det ikke lenger det drepte lammet som presenterer seg for dem, det er «kongenes *konge og herrenes Herre* » som kommer og knuser hans siste-dagers fiender.

Vers 17: « *For hans vredes store dag er kommet, og hvem kan stå?* »

Utfordringen er virkelig å " *bestå* ", det vil si å overleve etter Guds rettslige inngripen.

De som kan " *overleve* " i denne forferdelige timen er de som skulle dø, i samsvar med planen i søndagsdekretet nevnt i Åp. 13:15, ifølge hvilken observatørene av den guddommelige hellige sabbat skulle utslettes på jorden. Redselen til de som skulle drepe dem, avslørt i forrige vers, er forklart. Og derfor vil de som vil være i stand til å overleve på dagen for Jesu Kristi gjenkomst i herlighet være temaet i Åp.7, der Gud vil åpenbare for oss en del av sitt prosjekt som angår dem.

Åpenbaring 7: Syvendedags adventisme forseglet med Guds segl: sabbaten

Vers 1: “ *Etter dette så jeg fire engler stå i jordens fire hjørner; De holdt jordens fire vinder tilbake, så ingen vind blåste på jorden eller på havet eller på noe tre.* »

Disse " *fire englene* " er Guds himmelske engler som er engasjert i en universell handling symbolisert av " *jordens fire hjørner* ". De " *fire vindene* " symboliserer universelle kriger, konflikter; de blir dermed " *behersket* ", forhindret, blokkert, noe som resulterer i universell religiøs fred. " *Havet* "-symbolet på katolisismen og " *jorden* "-symbolet på den reformerte troen er i fred med hverandre. Og denne freden angår også « *treet* », bildet av mennesket som individ. Historien lærer oss at denne freden ble påtvunget av svekkelsen av pavemakten knust av fransk nasjonal ateisme mellom 1793 og 1799, datoen da pave Pius VI døde i fengselet Citadel i Valence-sur-Rhône, hvor jeg ble født og bor. Denne handlingen tilskrives " *dyret som stiger opp fra dypet* " i Åp.11:7. Den kalles også " *den fjerde basunen* " i Åp.8:12. Etter henne, i Frankrike, vil det keiserlige regimet til Napoleon I, symbolisert ved « *en ørn* » i Apo.8:13, opprettholde sin autoritet over den katolske religionen rehabilitert av Concordat.

Vers 2: “ *Og jeg så en annen engel stige opp mot den stigende sol og holdt den levende Guds segl; han ropte med høy røst til de fire englene som det ble gitt til å skade jorden og havet, og han sa :*

Den « *oppgående sol* » refererte til at Gud besøkte sin jordiske flokk i Jesus Kristus i Lukas 1:78. « *Den levende Guds segl* » vises i Jesu Kristi himmelske leir. Med en " *høy røst* " som bekrefter hans autoritet, gir engelen en ordre til de universelle demoniske englemakter som har mottatt autorisasjon fra Gud " *å gjøre skade* ", til " *jorden* " og " *havet* " være, til protestantene. tro og til den romersk-katolske tro. Disse åndelige tolkningene forhindrer ikke en bokstavelig anvendelse som vil gjelde " *jorden, havet og trærne* " av vår skapelse; noe som ville være vanskelig å unngå med bruk av atomvåpen på tidspunktet for den " *sjette basunen* " i Åp.9:13 til 21.

Vers 3: « *Gjør ingen skade på jorden eller havet eller trærne før vi har forseglet pannene til vår Guds tjenere.* »

Denne detaljen lar oss plassere begynnelsen på handlingen med beseglingen av de utvalgte fra våren 1843 til høsten 1844. Det var etter 22. oktober 1844 at den første adventisten, kaptein Joseph Bates, ble beseglet ved å adoptere, individuelt, den syvendedags sabbatshvilen. Han ville snart bli etterlignet, gradvis, av alle hans adventistbrødre og -søstre for øyeblikket. Beseglingen begynte etter 22. oktober 1844, og skulle fortsette i de " *fem månedene* " som er profetert i Åp.9:5-10; " *fem måneder* " eller 150 virkelige år i samsvar med dag-år-koden til Ezé.4:5-6. Disse 150 årene ble profetert for religiøs fred. Den etablerte freden favoriserte proklamasjonen og den universelle utviklingen av «Syvendedags Adventist»-budskapet, representert i dag i alle vestlige land og hvor det er mulig. Adventistoppdraget er universelt, og som sådan er det utelukkende avhengig av Gud. Den har derfor ingenting å motta fra andre kristne bekjennelser og må, for å bli velsignet, kun stole på inspirasjonen gitt av Jesus Kristus, dens himmelske overhoder, som gir forståelsen av lesingen av "Den hellige bibel"; Bibelen, Guds skrevne ord som representerer hans " *to vitner* " i Åp.11:3. Påbegynt i 1844, vil fredstiden garantert av Gud ende høsten 1994, som studiet av Åp.9 vil vise.

Viktig merknad angående "Guds segl": Sabbaten alene er ikke tilstrekkelig til å rettferdiggjøre dens rolle som " *Guds segl* ." Beseglingen innebærer at den er ledsaget av de gjerninger som Jesus har forberedt for sine hellige: kjærligheten til sannhet **og profetisk sannhet** , og vitnesbyrdet om frukten som presenteres i 1. Kor.13. Mange som holder sabbaten uten å oppfylle disse kriteriene, vil forlate den når trusselen om død for dens praksis dukker opp. Sabbaten er ikke arvet, det er Gud som gir den til den utvalgte, som et tegn på **at den tilhører ham** . I følge Ese.20:12-20: " *Jeg ga dem også mine sabbater som et tegn mellom meg og dem, for at de skal kjenne at jeg er Herren som helliger dem.../...Hellig mine sabbater, og for at de kan bli et tegn mellom meg og deg, så det kan bli kjent at jeg er Herren din Gud .* ". Uten å motsi det som nettopp er blitt sagt, men heller for å bekrefte det, leser vi i 2.Tim.2:19: " *Likevel står Guds faste grunnvoll, med disse ordene som tjener som segl : Herren kjenner dem som hører til. til ham ; og: Den som kaller Herrens navn, la ham vike fra misgjerningen.* »

Vers 4: " *Og jeg hørte tallet på dem som var beseglet, hundre og fire og førti tusen, av alle Israels barns stammer:* "

Apostelen Paulus demonstrerte i Rom.11, gjennom et bilde, at omvendte hedninger er podet på roten til patriarken Abraham, som jødene hevder å være. Frelst ved tro, i likhet med ham, er disse omvendte hedningene en åndelig forlengelse av Israels 12 stammer. Det kjødelige Israel, hvis tegn var omskjæring, falt, overgitt til djevelen, fordi det nektet Messias Jesus. Den kristne tro som falt i frafall siden 7. mars 321 er også et åndelig Israel som har falt siden den datoen. Her gir Gud oss et autentisk åndelig Israel velsignet av ham fra 1843. Det er et som bærer den universelle misjonen til syvendedags adventisme. Og allerede fortjener tallet, " *144 000* ", sitert en forklaring. Det kan ikke tas bokstavelig, for etter å ha sammenlignet Abrahams etterkommere med " *himmelens stjerner* ", virker tallet altfor lite. For Skaperguden snakker tall like mye som bokstaver. Det er da vi må forstå at begrepet " *tall* " i dette verset ikke skal tolkes som en numerisk størrelse, men som en åndelig kode som betegner en religiøs oppførsel

som Gud velsigner og skiller (som han helliggjør). Dermed blir " 144 000 " forklart som følger: $144 = 12 \times 12$, og $12 = 7$, tallet på Gud + 5, tallet på mennesker = allianse mellom Gud og menneske. Terningen til dette tallet er symbolet på perfektjon og dens firkant, den på overflaten. Disse proporsjonene vil være de av det nye Jerusalem beskrevet i Åp.21:16 i en åndelig kode. Begrepet « *tusen* » som kommer etterpå, symboliserer en utallig mengde. Faktisk betyr " 144 000 " en mengde fullkomne forløste menn som inngikk en pakt med Gud. Denne referansen til Israels stammer burde ikke overraske oss fordi Gud ikke forlot sitt prosjekt til tross for de suksessive feilene i hans allianser med mennesker. Den jødiske modellen som ble presentert siden utvandringen fra Egypt, utvidet seg ikke til Kristus uten grunn. Og gjennom sin kristne sannhet og respekt for alle hans bud, inkludert sabbaten spesielt, og hans gjenopprettede moralske, helse- og andre ordinanser, finner Gud, i trofast dissident adventisme i de siste dager, at Israels modell stemmer overens med dens ideelt. La oss legge til at i teksten til det 4. ^{budet} sier Gud om sabbaten til sine utvalgte: " *Du har seks dager til å gjøre alt ditt arbeid ... men den 7. ^{et} JaHWéHs, din Guds dag*". Det viser seg at 6 24-timers dager summerer seg til 144 timer. Vi kan dermed utlede at de 144 000 beseglede er trofaste observatører av denne guddommelige ordinansen. Livet deres er preget av denne respekten i de seks dagene som er autorisert for deres sekulære gjerninger. Men på den 7. ^{dagen} ærer de det helligede hvileobjektet i dette budet. Den åndelige karakteren til dette "adventistiske" Israel vil bli demonstrert i vers 5 til 8 som følger. Navnene på de hebraiske patriarkene som er nevnt, er ikke de som komponerte det kjødelige Israel. De som Gud har utvalgt, er bare der for å bære et skjult budskap i rettferdiggjørelsen av deres opprinnelse. Som med navnene på de " *sju forsamlingene* ", bærer de av de " *tolv stammene* " et dobbelt budskap. Det enkleste avsløres av deres oversettelse. Men det rikeste og mest komplekse er basert på erklæringene fra hver mor når hun rettferdiggjør å gi et navn til barnet deres.

Vers 5: " *av Judas stamme, tolv tusen beseglede; av Rubens stamme, tolv tusen; av Gads stamme, tolv tusen; »*

For hvert navn betyr tallet " *tolv tusen forseglede* ": en mengde menn som er alliert med Gud, forseglet på sabbaten.

Juda : Lovet være YaHWéH; mors ord i 1.Mos.29:35: " *Jeg vil prise YaHWéH*".

Ruben : Se en sønn; mors ord fra 1.Mos.29:32: " *YaHWéH har sett min ydmykelse* "

Gad : Lykke; mors ord fra 1.Mos.30:11: " *Hvilken lykke!* »

Vers 6: " *av Asers stamme, tolv tusen; av Naftali stamme, tolv tusen; av Manasse stamme, tolv tusen; »*

For hvert navn betyr tallet " *tolv tusen forseglede* ": en mengde menn som er alliert med Gud, forseglet på sabbaten.

Asher : Lykkelig; mors ord fra 1.Mos.30:13: " *Hvor lykkelig jeg er!* »

Naftali : Sliter; mors ord fra 1.Mos.30:8: " *Jeg kjempet guddommelig mot min søster og jeg seiret* ."

Manasse : Glemmer: faderlige ord fra 1.Mos.41:51: " *Gud har fått meg til å glemme alle mine sorger* ".

Vers 7: " *av Simeons stamme, tolv tusen; av Levi stamme, tolv tusen; av Issakars stamme, tolv tusen; »* For hvert navn betyr tallet « *tolv tusen forseglede* »: en mengde menn som er alliert med Gud, forseglet på sabbaten.

Simeon : Hør: mors ord fra 1.Mos.29:33: " *YaHWéH hørte at jeg ikke var elsket* ".

Levi : Vedlagt: mors ord fra 1.Mos.29:34: " *For denne gang vil mannen min knytte seg til meg* ."

Issaskar : Lønn: mors ord fra 1.Mos.30:18: " *Gud har gitt meg lønnen min* ".

Vers 8: " *av Sebulons stamme, tolv tusen; av Josefs stamme, tolv tusen; av Benjamins stamme, tolv tusen beselede* . »

For hvert navn betyr tallet " *tolv tusen forseglede* ": en mengde menn som er alliert med Gud, forseglet på sabbaten.

Sebulon : Bolig: mors ord i 1.Mos.30:20: " *Denne gangen skal mannen min bo hos meg* ".

Josef : Han fjerner (eller han legger til): morsord fra 1.Mos.30:23-24: " *Gud har fjernet min vanære... / (...kan YaHWéH legge en annen sønn til meg)* ".

Benjamin : Høyres sønn: mors- og farsord fra 1.Mos.35:18: " *Og da hun holdt på å gi opp ånden fordi hun holdt på å dø, ga hun ham navnet Ben-oni (min sorgs sønn) men far kalte ham Benjamin (Høyrens sønn)* .

Disse 12 navnene, og mors og fars ord, uttrykker opplevelsen som ble levd av den siste forsamlingen av adventister utvalgt av Gud; " *bruden forberedte* " for hennes brudgom Kristus i Åp.19:7. Under etternavnet som presenteres, navnet " *Benjamin* ", profeterer Gud den endelige situasjonen til hans utvalgte, truet med døden av opprørske menn. Navneendringen som ble pålagt av faren, Israel, profeterer Guds inngripen til fordel for hans utvalgte. Hans strålende tilbakekomst snur situasjonen. De som skulle dø blir herliggjort og tatt opp til himmelen hvor de slutter seg til Jesus Kristus, den allmektige og herlige skaperguden. Uttrykket "Sønner av høyre" får sin fulle profetiske betydning: Retten var de utvalgte, eller det siste åndelige Israel, og dets sønner, de forløste utvalgte som utgjør det. Dette er også sauene som er plassert ved Herrens høyre hånd (Matt.25:33).

Vers 9: « *Etter dette så jeg, og se, det var en stor folkemengde som ingen kunne telle, fra alle nasjoner og stammer og folk og språk. De sto foran tronen og foran Lammet, kledd i hvite klær og med palmegrener i hendene* . »

Denne " *store folkemengden, som ingen kunne telle* " bekrefter den åndelig kodete symbolske naturen til " *tallene* " "144 000" og "12 000" som er sitert i de forrige versene. Videre hentydes det til Abrahams etterkommere med uttrykket: " *ingen kunne telle dem* "; når det gjelder " *himmelens stjerner* " som Gud hadde vist ham og sa: " *Slik vil dine etterkommere være* ". Deres opprinnelse er mangfoldig, *fra hver nasjon, hver stamme, hvert folk og hvert språk*, og fra hver epoke. Imidlertid er temaet i dette kapittelet spesielt rettet mot det siste adventistbudskapet om gudgitt universalitet. De bærer " *hvite kapper* " fordi de var klare til å dø som martyrer, og ble dømt til døden ved et dekret kunngjort av

de siste opprørerne i henhold til Åp.13:15. " *Handflatene* " holdt i hendene symboliserer deres seier mot syndernes leir.

Vers 10: " *Og de ropte med høy røst og sa: Frelsen tilhører vår Gud som sitter på tronen, og Lammet.* »

Handlingen fremkaller konteksten for Jesu Kristi gjenkomst i herlighet, parallelt med beskrivelsen av reaksjonene til opprørsleiren beskrevet i Åp.6:15-16. Her er uttalelsene fra de frelste folkevalgte de absolutte motsatte av opprørernes. Langt fra å skremme dem, gleder Kristi gjenkomst dem, beroliger dem og frelser dem. Spørsmålet stilt av opprørerne " *Hvem kan overleve?*" » får svaret sitt her: Adventistene som forble trofaste mot det oppdraget som Gud betrodde dem til verdens ende med fare for livet, om nødvendig. Denne troskapen er basert på deres tilknytning til å respektere den hellige sabbat som er helliget av Gud fra verdens grunnvoll ble lagt, og deres kjærlighet manifestert for hans profetiske ord. Dette er så mye desto mer siden de nå vet at sabbaten profeterer den store resten av det syvende årtusen hvor de, seirende etter Jesus Kristus, vil være i stand til å gå inn ved å motta det evige liv som er lovet i hans navn.

Vers 11: " *Og alle englene stod rundt tronen og de eldste og de fire livsvesenene; og de bøyde seg ned på sitt ansikt for tronen, for Gud,*

Scenen som presenteres for oss fremkaller inngangen til Guds store himmelske hvile. Vi finner bilder fra kapittel 4 og 5 som omhandler dette temaet.

Vers 12: " *og sa: Amen! Pris, ære, visdom, takksigelse, ære, kraft og makt være vår Gud i all evighet. Amen!* »

Fornøyde med denne vakre avslutningen på opplevelsen av jordisk frelse, uttrykker englene sin glede og sin takknemlighet overfor godhetens Gud som er vår Skaper, deres, vår, den som tok initiativet til forløsningen av de utvalgte jordiske synder, som kommer for å inkarnere i menneskets svakhet, for å lide en grusom død som kreves av hans rettferdighet. Disse mengder av usynlige øyne fulgte hver fase av denne frelsesplanen og undret seg over den sublime demonstrasjonen av Guds kjærlighet. Det første ordet de sier er " *Amen!*" I sannhet ! Det er sant ! For Gud er sannhetens Gud, den Sanne. Det andre ordet er " *den ros* " det var også fornnavnet på de 12 stammene: " *Juda* " = Lovsang. Det tredje ordet er " *den herlighet* " og Gud er med rette opptatt av sin herlighet fordi han vil huske den i Ap.14:7 for å kreve den, i tittelen unike skaper-Gud, fra dem som har krevd hans frelse siden 1843. Det fjerde ordet er "visdom " . . Studiet av dette dokumentet har som mål å få det oppdaget av alle dets folkevalgte. Denne guddommelige visdommen er utenfor vår fantasi. Subtilitet, tankespill, alt er der i guddommelig format. For det femte kommer " *takksigelse* ." Det er den religiøse formen for takksigelse som utføres i *hellige ord og gjerninger*. På sjette kommer " *ære*". *Det var dette opprørerne* frustrerte Gud mest med. De behandlet ham med forakt ved å utfordre hans åpenbare vilje. Tvert imot ga de folkevalgte ham, i den grad de kunne, den ære som rettmessig tilkommer ham. I den syvende og åttende kommer " *kraft og styrke* ". Disse to bindende tingene var nødvendige for å bringe jordens tyranner ned, for å knuse de arrogante opprørerne mens de fortsatt styrte jorden. Uten denne *kraften* og *styrken* ville de siste utvalgte ha dødd som så mange andre martyrer under den kristne tiden.

Vers 13: " *Og en av de eldste svarte og sa til meg: Disse som er kledd i hvite klær, hvem er de, og hvor kommer de fra?* »

Spørsmålet som stilles er ment å avsløre for oss det spesielle ved symbolet på " *hvite klær* " i forhold til de " *hvite* " klærne i Åp.3:4 og " *fint lin* " som i Åp.19:8 betegner " *de rettferdige gjerninger til de hellige* " av endetidens " *forberedte brud* " være, trofast endetidsadventisme klar for sin bortrykkelse til himmelen.

Vers 14: « *Jeg sa til ham: Herre, du vet det. Og han sa til meg: Dette er de som kommer fra den store trengsel; de har vasket sine klær og gjort dem hvite i lammets blod.* »

De " *hvite klærne* " som bæres av visse gamle menn, kan Jean faktisk håpe på svar fra en av dem. Og det forventede svaret kommer: " *De er de som kommer fra den store trengsel* ", det vil si de utvalgte, ofre og martyrer for religiøse kriger og ateisme som åpenbart for oss av " *5. segl* ", i Åp.6:9 til 11: " *En hvit kappe ble gitt til hver av dem; og de ble bedt om å holde seg i ro en stund til, inntil antallet av deres medtjenere og deres brødre som skulle bli drept som dem var fullt.* » I Åp.2:22 betegner «den store trengsel» slaktingen av det franske ateistiske revolusjonære regimet som ble utført mellom 1793 og 1794. Som bekreftelse, i Åp.11:13, leser vi: «... *syv tusen menn ble drept i dette jordskjelv* "; " *Sju* " for religiøse, og " *tusen* " for mange. Den franske revolusjonen er som et jordskjelv som også dreper Guds tjenere. Men denne " *store trengsel* " var bare en første form for denne prestasjonen. Dens andre form vil bli oppnådd av den " *6. trompet* " i Åp.9, en finesse av redigeringen i Åp.11 vil avsløre dette faktum. Masser av utro kristne vil bli drept under den tredje verdenskrig, som den " *6. trompeten* " symboliserer og bekrefter. Men siden 1843 har Gud valgt ut de utvalgte som han helliggjør, og de siste som han skiller ut er for dyrebare i hans øyne til å bli tilintetgjort. Han forbereder dem på det siste vitnesbyrd om jordisk frelseshistorie; et vitnesbyrd om troskap som de vil gi ham ved å forbli trofaste til hans syvendedags sabbat, selv når de blir truet med døden av opprørsleiren. Denne siste prøven av Guds plan er åpenbart i budskapet levert til " *Filadelfia* " i Åp.3:10 og i Åp.13:15 (dødsdekret). For Gud er intensjon verdt handling, og i den grad de, satt på prøve, aksepterer dødsrisikoen, blir de assimilert av ham til gruppen av martyrer og blir dermed tilskrevet den "hvite kappen" ekte *martyrer* . De vil unnsnippe døden bare på grunn av Jesu Kristi frelsende inngripen. I denne siste prøvelsen, etter den andre " *store trengsel* ", ved vitnesbyrd om sin trofasthet, vil de på sin side " *vaske sine klær og bleke dem i lammets blod* " og forbli trofaste til enden. de vil bli truet. Ved slutten av denne siste trosprøven vil antallet av dem som således skulle dø som martyrer være fullstendig, og den dødelige " *hvilen* " til de *martyrhellige* av det " *femte segl* " vil ende med deres oppstandelse. Siden 1843 og spesielt siden 1994, har helliggjørelsesarbeidet utført av Gud gjort det ubrukelig, døden til de sanne utvalgte som forble i live og trofast til timen for hans gjenkomst og slutten av nådens tid som går foran den, gjør den enda mer. ubrukelig.

Vers 15: " *Derfor står de foran Guds trone og tjener ham dag og natt i hans tempel. Den som sitter på tronen, skal slå opp sitt telt over dem;* »

Vi forstår at for Gud representerer denne typen utvalgte en spesielt høy elite. Han vil gi ham spesiell utmerkelse. I dette verset bruker Ånden to tider av bøyning, nåtiden og fremtiden. Verbene som er bøyet i nåtid " *de er* " og " *tjener ham* " avslører kontinuiteten i deres oppførsel i deres kropp av kjøtt, som er Guds tempel som bor i dem. Og denne handlingen vil bli videreført i himmelen etter deres borttrykkelse av Jesus Kristus. I fremtiden gir Gud sitt svar på deres trofasthet: " *Den som sitter på tronen skal slå opp sitt telt over dem* " for evigheten.

Vers 16: " *De skal ikke lenger sulte og ikke tørste mer, og solen skal ikke treffe dem eller noen hete.* »

Disse ordene betyr for sluttens utvalgte adventister at de var « *sultne* » etter å ha blitt fratatt mat og « *tørste* » fordi de ble fratatt vann av sine torturister og deres fangevoktere. « *Solens ild* », hvis « *varme* » forsterkes i den fjerde av Guds siste syv plager, vil ha brent dem og fått dem til å lide. Men det var også ved ilden fra den pavelige inkvisisjonens bål, den andre typen « *hete* » at martyrene til det « *femte segl* » ble fortært eller torturert. Ordet " *varme* " relaterer seg også til ilden fra konvensjonelle våpen og atomvåpen brukt i sammenheng med den *sjette trompeten* . De overlevende fra denne siste konflikten vil ha gått gjennom brannen. Disse tingene vil aldri skje igjen i det evige liv, som bare de utvalgte vil gå inn i.

Vers 17: « *For Lammet som er midt på tronen, skal fø dem og føre dem til kilder med livets vann, og Gud skal tørke bort hver tåre fra deres øyne.* »

" *Lammet* " er faktisk også den gode hyrde som skal gjete sine elskede sauer. Hans guddommelighet bekreftes her igjen av hans posisjon " *midt på tronen* ". Hans guddommelige kraft leder hans utvalgte " *til kildene til livets vann* ", et symbolsk bilde på evig liv. Og målrettet mot den endelige konteksten der, når han kommer tilbake, hans siste utvalgte vil være i tårer, vil han " *tørke hver tåre fra øynene deres* ". Men tårer har også vært en del av alle hans utvalgte som har blitt mishandlet og forfulgt gjennom historien til den kristne æra, ofte helt til deres siste åndedrag.

Merk : Til tross for de misvisende tilsynekomstene som ble observert i vår tid 2020, der sann tro ser ut til å ha forsvunnet, profeterer Gud omvendingen og frelsen til «mengder» som kommer fra alle rasemessige, etniske og språklige opphav på jorden. Det er et virkelig privilegium han gir sine valgte embetsmenn å vite at, ifølge Åp. 9:5-10, har tiden for forståelse og universell religiøs fred bare blitt programmert av ham i "150" år. (eller *fem* profetiske måneder) mellom 1844 og 1994. Dette særegne kriteriet for de sanne utvalgte er sitert av Ånden i hans budskap i Åp.17:8: " *Dyret du så var og er ikke mer . Hun må stige opp fra avgrunnen og gå til fortapelsen. Og de som bor på jorden, hvis navn ikke er skrevet i livets bok fra verdens grunnvoll ble lagt, vil undre seg når de ser dyret , fordi det var og er ikke mer, og at det skal dukke opp igjen.* » **De virkelige utvalgte vil ikke bli overrasket** når de ser det som Gud kunngjorde dem gjennom sitt profetiske ord, skje.

Åpenbaring 8: De fire første basunene
De fire første straffene fra Gud

Vers 1: « *Da han åpnet det syvende segl, ble det stille i himmelen i omtrent en halv time.* »

Åpningen av det " *syvende segl* " er ekstremt viktig, fordi det gir fullmakt til å åpne boken Åpenbaringen " *forseglet med syv segl* " i henhold til Åp.5:1. Stillheten som markerer denne åpningen gir handlingen en eksepsjonell høytidelighet. Det har to begrunnelser. Den første er ideen om brudd på forholdet mellom himmel og jord, forårsaket av forlatelsen av sabbaten 7. mars 321. Den andre er forklart som følger: ved tro identifiserer jeg dette "syvende seglet" *med "den levende Guds segl* » i kapittel 7, som etter min mening betegner den hellige sabbat som er helliget av Gud fra verdens grunnvoll ble lagt. Han husket dens betydning ved å gjøre den til gjenstand for det fjerde av hans ti bud. Og der oppdaget jeg bevis som avslører dens ekstreme betydning for Gud, vår opphøyde Skaper. Men allerede i beretningen i 1. Mosebok la jeg merke til at den syvende dagen ble presentert separat i kapittel 2. De første seks dagene behandles i kapittel 1. Videre er den syvende dagen ikke lukket, som de forrige, med formelen " *det var kveld og morgen* ". Denne spesielle egenskapen rettferdiggjøres av dens profetiske rolle i det syvende årtuset av Guds frelsesprosjekt. Plassert under tegnet på evigheten til de utvalgte som er forløst ved Jesu Kristi blod, er det syvende årtusen i seg selv som en dag uten ende. Som bekreftelse på disse tingene, i sin presentasjon i den hebraiske bibelen, Toraen, er teksten til det fjerde bud skilt fra de andre og innledes med et tegn som krever en tid med respektfull stillhet. Dette tegnet er bokstaven "Pé" fra hebraisk og dermed isolert markerer et brudd i teksten, det tar navnet "pétuhot". Sabbatshvilen av den syvende dag har derfor all berettigelse for å bli markert av Gud på en spesiell måte. Siden våren 1843 har det forårsaket tapet av den tradisjonelle protestantiske troen, arving til den katolske "søndagen". Og siden den samme prøvelsen, men høsten 1844, er det igjen blitt tegnet på å tilhøre Gud som Es.20:12-20 gir ham: «*Jeg ga dem også mine sabbater som et tegn mellom meg og dem, for at de kan kjenne at jeg er JaHWéH som helliger dem.../...Hellig mine sabbater, og for at de kan være et tegn mellom meg og dere hvorved det kan bli kjent at jeg er YaHWéH, deres Gud.* » Det er bare gjennom ham at den utvalgte da kan gå inn i Guds hemmelighet og oppdage det nøyaktige programmet for hans åpenbarte prosjekt.

Når det er sagt, i kapittel 8, fremkaller Gud sekvenser av forbannelsesbudskap. Noe som får meg til å se på sabbatens sannhet under aspektet av forbannelsene som kristnes forlatelse siden 7. mars 321 har skapt i lenker gjennom hele den kristne æra. Dette er også det verset som kommer vil bekrefte ved å knytte temaet for sabbaten til de " *syv basunene* ", symboler på "syv guddommelige straffer" som vil ramme den kristne utroskapen 7. mars 321.

Vers 2: " *Og jeg så de syv englene stå for Gud, og syv basuner ble gitt dem.* »

Det første av privilegiene som oppnås ved helliggjørelsen av den syvendedags sabbat, som i seg selv er helliget av Gud, er å forstå betydningen han gir til temaet "de syv basuner". I form av tilnærmingen som er gitt til det, åpner dette temaet fullstendig intelligensen til den utvalgte. Fordi det gir bevis for anklagen om " *synd* " som er sitert i Dan.8:12 mot den kristne forsamling, av Gud.

Disse "sju straffene" ville faktisk ikke bli påført av Gud hvis denne synden ikke fantes. Videre, i lys av 3. Mosebok 26, er disse straffene rettferdiggjort av hat mot hans bud. I den gamle pakt hadde Gud allerede vedtatt det samme prinsippet, for å straffe det utro og korrupte kjødelige Israels urettferdighet. Gudskaperen og lovgiveren som ikke forandrer seg, gir oss et vakkert bevis på dette. Begge pakter er underlagt de samme kravene til lydighet og troskap.

Tilgang til temaet " *trompeter* " vil gjøre det mulig å demonstrere de påfølgende fordømmelsene av alle kristne religioner: katolske, ortodokse, protestantiske siden 1843, men også adventister siden 1994. Den avslører også den universelle straffen til den " *sjette trompeten* " som vil slå dem sammen før utløpet av prøvetiden. Vi kan dermed måle betydningen. Den " *syvende basunen* " knyttet til Kristi gjenkomst, Guds direkte handling, vil bli behandlet separat, som sabbaten, i kapittel 11, deretter vil den bli mye utviklet i kapittel 18 og 19.

I løpet av de siste 17 århundrene siden 321, eller mer presist 1709 år, har 1522 år vært preget av forbannelsene forårsaket av overtredelsen av sabbaten inntil gjenopprettelsen planlagt for år 1843 i dekretet i Dan.8:14. Og fra den datoen da den ble gjenopprettet til Jesu Kristi gjenkomst i 2030, tilbød sabbaten sin velsignelse i bare 187 år. Sabbaten har derfor i lengre tid ført til skade for utro enn godt for de trofaste utvalgte. Forbannelsen vinner og dette temaet har derfor sin plass i dette kapittel 8 som presenterer guddommelige forbannelser.

Vers 3: " *Og en annen engel kom og stilte seg på alteret med et gyllent røkelsekar. og de ga ham mye røkelse for at han kunne ofre det, med alle de helliges bønner, på gullalteret foran tronen.* »

I Daniel 8:13, etter å ha sitert " *den ødeleggende synd* ", fremkalte synets hellige det " *evige* " som gjaldt Jesu Kristi " *ufordringslige* " himmelske " *prestedømme* ", ifølge Hebr.7:23. På jorden, siden 538, har det pavelige regimet tatt det bort i henhold til Dan.8:11. I 1843 krevde forsoning med Jesus Kristus dens restitusjon. Dette er hensikten med temaet vi tar opp i dette vers 3 som åpner himmelen og viser oss Jesus Kristus i sin symbolske rolle som himmelsk yppersteprest forbeder for synder til sine utvalgte, og dem alene. Husk at på jorden, mellom 538 og 1843, er denne scenen og denne rollen parodierte og tilranet seg av aktiviteten til de romersk-katolske pavene som etterfølger hverandre over tid, og kontinuerlig frustrerer Gud for hans legitime suverene suverene rett.

Fordi det er presentert i dette kapittel 8 og fordi det opphørte samtidig med oppgivelsen av sabbaten, blir dette temaet for Jesu Kristi forbønn også presentert for oss under aspektet forbønn av opphøret av denne forbønn for den kristne mengde bevisstløse ofre for den hedenske romerske «solens dag»; dette, selv og spesielt, etter dets villedende og forførende navneskifte: «Søndag»: Herrens dag. Ja, men fra hvilken herre? Akk! Den under.

Vers 4: « *Røken av røkelse steg opp med de helliges bønner fra engelens hånd for Gud.* »

" *parfymene* " som følger med " *de helliges bønner* " symboliserer den behagelige lukten av Jesu Kristi offer. Det er hans demonstrasjon av kjærlighet og trofasthet som gjør bønnene til hans utvalgte akseptable for hans guddommelige dom. Vi må merke oss i dette verset viktigheten av assosiasjonen av ordene « *røyk* » og « *de helliges bønner* ». Denne detaljen vil bli brukt i Åp.9:2 for å betegne

bønnene til falske protestantiske kristne, siden den nye situasjonen etablerte seg i 1843.

Det Gud fremkaller i dette verset er situasjonen som rådde mellom den apostoliske tid og den forbannede datoen 7. mars 321. Før sabbaten ble forlatt, mottok Jesus de utvalgte bønner og gikk i forbønn i hans navn for dem. Det er et lærebylde som betyr at det vertikale forholdet mellom Gud og hans utvalgte opprettholdes. Det vil være slik så lenge de vitner om troskap mot hans person og hans sannhetslære, frem til 321. I 1843 vil Jesu prestedømme *gjenoppta* all sin velsignede virksomhet til fordel for de utvalgte adventisthelgenene. Imidlertid, mellom 321 og 1843, dro reformatorer godt av hans benådning, som de fra *Thyatira-tiden*.

Vers 5: « *Og engelen tok røkelseskarret og fylte det med ild fra alteret og kastet det på jorden. Og det kom røster og torden og lyn og et jordskjelv.* »

Handlingen som beskrives er synlig voldelig. Det er Jesu Kristi ved slutten av hans forbønnstjeneste når tiden kommer for slutten av nådens tid. Rollen til "alteret" slutter, og "ilden", bildet av Jesu Kristi sonende død, "kastes på jorden", og krever straff fra de som undervurderte det, og for noen, foraktet. Verdens ende preget av Guds direkte inngripen fremkalles her av nøkkelformelen åpenbart i Åp.4:5 og 2.Mos.19:16. Oversikten over den kristne æra avsluttes med denne "adventistiske" tilkomsten av Jesus Kristus.

Som med sabbaten, er temaet for Jesu Kristi himmelske forbønn presentert under aspektet av forbannelsen av hans dom mellom 321 og 1843. De hellige som stiller spørsmål ved Ånden om ham, i Dan.8:13, hadde gode grunner for som ønsket å vite tidspunktet da det "evige" prestedømmet ville bli overtatt av Jesus Kristus.

Merk : Uten å stille spørsmål ved den forrige tolkningen, gir en annen forklaring mening. I denne andre tolkningen kan slutten av temaet for Jesu Kristi forbønn knyttes til datoen 7. mars 321, øyeblikket da kristnes forlatelse av sabbaten førte til at Gud gikk inn i sinne som ville bli sonet av vestlige Kristendommen, ved hjelp av de "syv basunene" som kommer fra vers 6 som følger. Denne doble forklaringen er desto mer berettiget siden oppgivelsen av sabbaten har konsekvenser frem til verdens ende, i 2030, året da Jesus Kristus ved sin strålende synlige gjenkomst for alltid vil fjerne seg fra det romerske paveregimet og dets siste amerikanske. Protestantisk støtte, deres falske påstand om å tjene og representere ham. Jesus vil da gjenoppta sin tittel som "Hoved" for kirken overtatt av pavedømmet. Faktisk, i motsetning til de trofaste utvalgte, vil falske vantro kristne ignorere dekretet i Dan.8:14 og dets konsekvenser inntil verdens ende; som rettfærdiggjør deres redsel når Jesus kommer tilbake i henhold til læren i Åp.6:15-16. Før 2030 vil de seks første "basunene" bli utført mellom 321 og 2029. Ved den "sjette trompeten", den siste advarselsstraffen før den endelige utryddelsen, straffer Gud de opprørske kristne veldig hardt. Etter denne sjette straffen vil han organisere betingelsene for den siste universelle trosprøven, og i denne sammenhengen vil det åpenbare lyset bli forkynt og kjent for alle overlevende. Det er i møte med en demonstrert sannhet at de utvalgte og de falske da, ved deres frie valg, vil avansere i møte med en dødstrussel mot deres endelige

skjebne som vil være: evig liv for de utvalgte, definitiv og absolutt død for de falne..

Vers 6: “ *Og de syv englene som hadde de syv basunene gjorde seg klar til å blåse.* »

Fra dette verset gir Ånden oss en ny oversikt over den kristne æra, og tar som tema de " *syv basunene* " det vil si "syv påfølgende straffer" fordelt over hele den kristne æra siden 7. mars 321, året der " *synden* " ble offisielt og **sivilt** etablert. Jeg husker at i prologen til Åpenbaringen 1, blir Kristi " *stemme* " i seg selv allerede sammenlignet med lyden av en " *basun* ". Dette instrumentet som brukes til å advare folket i Israel, bærer i seg selv den fulle betydning av Apokalypse-åpenbaringen. Advarselen advarer om feller satt av fienden.

Vers 7: « *Den første ringte. Og det var hagl og ild blandet med blod, som ble kastet på jorden; og en tredjedel av jorden ble brent opp, og en tredjedel av trærne ble oppbrent, og hver grønn urt ble brent opp.* »

Første straff : den ble utført mellom 321 og 538, ved forskjellige invasjoner av Romerriket av såkalte "barbariske" folk. Jeg husker spesielt folket til "hunene" hvis leder Attila sa at han med rette var "Guds svøpe". En svøpe som satte en del av Europa i brann; nordlige Gallia, Nord-Italia og Pannonia (Kroatia og vestlige Ungarn). Hans motto var: Å hvor berømt! "Der hesten min passerer, vokser ikke gresset tilbake." Hans handlinger er perfekt oppsummert i dette vers 7; ingenting mangler, alt er der. " *Hail* " er symbolet på ødeleggelsen av avlinger og " *ild* " er symbolet på ødeleggelsen av forbruksmaterialer. Og selvfølgelig er " *blod utgytt på jorden* " symbolet på at menneskeliv blir drept med vold. Verbet " *kastet* " indikerer vreden til Gud som skaper, lovgiver og frelser, som inspirerer og leder handling etter å ha " *kastet ild fra alteret* " i vers 5.

Samtidig leser vi i 3Mos.26:14 til 17: « *Men hvis du ikke hører på meg og ikke gjør alle disse budene, hvis du forakter mine lover, og din sjel avskyr mine dommer, så du gjør ikke alle mine bud og bryter min pakt, da vil jeg gjøre dette mot deg. Jeg vil sende over deg redsel, tæring og feber, som vil få øynene dine til å syte og din sjel lide; og du skal så dine frø forgjeves; dine fiender skal fortære dem. Jeg vil rette mitt ansikt mot deg, og du skal bli slått for dine fiender; de som hater deg skal herske over deg, og du skal flykte uten å bli forfulgt.* »

Vers 8: « *Det andre ringte. Og noe som et stort fjell som brant i ild ble kastet i havet; og en tredjedel av havet ble til blod,* »

Andre straff : Nøkkelen til disse bildene er i Jer.51:24-25: “ *Jeg vil gjengjelde Babylon og alle innbyggerne i Kaldea for alt det onde som de har gjort mot Sion for dine øyne, sier YaHWÉH. Se, jeg er mot deg, ødeleggelsesfjell, sier Herren, du som ødela hele jorden! Jeg vil rekke ut min hånd mot deg, jeg vil rulle deg ned fra klippene, og jeg vil gjøre deg til et fjell av ild.* » Det er i dette vers 8 at Ånden fremkaller det romerske paverregimet under dets symbolske navn " *Babylon* " som vil vises i formen " *Babylon den stor* » i Åp.14:8, 17:5 og 18:2. «Ilden» holder seg til hennes personlighet, og fremkaller like mye det som vil fortære henne ved Kristi gjenkomst og den siste dommen, som det hun bruker til å oppildne med hat de som godkjenner og støtter henne: de europeiske monarkene og deres katolske folk. ... Her som i Daniel, representerer " *havet* " menneskeheten som er opptatt av det profetiske dekket; menneskeheten til anonyme folk som i

hovedsak forble hedenske til tross for tilsynelatende kristne omvendelser. Den første konsekvensen av opprettelsen av det pavelige regimet i 538 var å angripe folk for å omvende dem med væpnet militærmakt. Ordet " *ffjell* " betegner en kraftig geografisk vanskelighet. Det er den som er passende for å definere det pavelige regime som, Guds fiende, likevel vekkes av hans guddommelige vilje; dette for å herde det religiøse livet til utro kristne, noe som resulterer i forfølgelse, lidelse og død blant dem og utenfor folk med forskjellige religioner. Obligatorisk religion er en nyhet på grunn av overtredelsen av Guds hellige sabbat. Vi skylder ham de unødvendige massakrene av tvangskonverteringer utført av Karl den Store og korstogenes ordre rettet mot muslimske folk, lansert av pave Urban II; alt som er profetert i denne " *andre basun* " .

Vers 9: " *Og en tredjedel av skapningene som var i havet som hadde liv døde, og en tredjedel av skipene omkom .* "

Konsekvensene er universelle og vil vare til verdens ende. Ordene « *hav* » og « *skip* » vil finne sin betydning i sammenstøtene med muslimene i Middelhavet, men også med de afrikanske og søramerikanske folkene der den erobrende katolske troen som påtvinges vil gi opphav til forferdelige massakrer på urbefolkningen. .

Samtidig leser vi i 3Mos.26:18 til 20: « *Hvis du til tross for dette ikke hører på meg, vil jeg straffe deg syv ganger mer for dine synder. Jeg vil knuse din styrkes stolthet, jeg vil gjøre din himmel som jern og din jord som kobber. Din styrke skal bli uttømt forgjeves, ditt land skal ikke gi sin avling, og jordens trær skal ikke gi sin frukt.* » I dette verset kunngjør Gud en religiøs forherdelse som i den kristne tid oppnås ved overgangen til Roma fra hedenskap til pave. La oss merke interessen for at romersk dominans i anledning denne endringen forlot "Capitol" for å installere pavedømmet i Lateran-palasset som ligger nøyaktig på "Caelius", det vil si himmelen. Det harde pavelige regimet bekrefter den profeterte religiøse forherdelsen. Frukten av den kristne tro er endret. Kristi mildhet erstattes av aggresjon og grusomhet; og troskap for sannheten forvandles til utroskap og iver for religiøs usannhet.

Vers 10: « *Den tredje ringte. Og det falt fra himmelen en stor stjerne som brenner som en fakkell; og det falt på en tredjedel av elvene og på vannkilder.* »

Tredje straff : Det onde som genereres intensiveres og når sitt høydepunkt mot slutten av middelalderen. Fremskritt innen mekanisk trykking favoriserte utgivelsen av Den hellige bibel. Ved å lese den oppdager folkevalgte sannhetene den lærer. Hun rettferdiggjør dermed rollen til de " *to vitnene* " som Gud gir henne i Åp. 11:3: " *Jeg vil gi mine to vitner makt til å profetere, kledd i sekk, i tusen to hundre og seksti dager .* » Ved å favorisere sine egne religiøse dogmer, stoler den katolske troen kun på Bibelen for å rettferdiggjøre navnene på de hellige som den får sine undersåtter til å tilbe. Fordi besittelse av en bibel fordømmes av den og det utsetter eieren for tortur og død. Det er oppdagelsen av bibelsk sannhet som rettferdiggjør bildet gitt i dette verset: " *Og det falt fra himmelen en stor stjerne som brenner som en fakkell .*" Ilden holder seg fortsatt til bildet av Roma symbolisert denne gangen med en " *stor brennende stjerne* " som det " *store brennende fjellet* ". Ordet " *stjerne* " avslører påstanden om å " *lyse jorden* "

religiøst i henhold til 1.Mos.1:15; og dette i Jesu Kristi navn, av hvem hun hevder å være bildet av den sanne « *fakkell* », lysbærer som han sammenlignes med i Ap.21:23. Hun er fortsatt like " *stor* " som da hun startet, men hennes forfølgende ild har forsterket seg, og går fra " *brennende* " tilstand til " *brenning* ". Forklaringen er enkel, fordømt av Bibelen, hennes sinne er desto større når hun blir tvunget til åpent å motarbeide Guds utvalgte. Noe som ifølge Åp. 12:15-16 tvinger den til å gå fra strategien til den utspekulerte og villedende " *slangen* " til strategien til den åpenlyst forfølgende " *dragen* ". Dens motstandere er ikke bare Guds fredelige og føyelige utvalgte, det er også og fremfor alt foran den, en falsk protestantisme, mer politisk enn religiøs, fordi den ignorerer ordrene gitt av Jesus Kristus og griper til våpen, han dreper og massakrer like mange som den katolske leiren. " *Tredjedelen av elvene* ", det vil si en del av befolkningen i det kristne Europa, led katolsk aggresjon, det samme gjorde " *kildene til vannet* ". Forbildet på disse vannkildene er Gud selv ifølge Jer.2:13: « *For mitt folk har begått en dobbelt synd: De har forlatt meg, som er en kilde med levende vann, for å grave for seg brønner, sprukne brønner, som ikke holder på vann.* » I flertall, i dette verset, betegner Ånden med « *vannkildene* » de utvalgte som er formet i Guds bilde. Johannes 7:38 bekrefter og sier: « *Den som tror på meg, fra ham skal det renne elver av levende vann, som Skriften sier.* » Dette uttrykket peker også på praksisen med dåp av barn som fra fødselen, uten å bli konsultert, får en religiøs merkelapp som vil gjøre dem til gjenstand for en uvalgt religiøs sak. Når de vokser opp, vil de en dag ta opp våpen og drepe motstandere fordi deres religiøse etikette krever det av dem. Bibelen fordømmer dette prinsippet fordi den sier: " *Den som tror og blir døpt, skal bli frelst, men den som ikke tror, skal bli fordømt* (Mark 16:16)."

Vers 11: " *Navnet på denne stjernen er Malurt; og tredjedelen av vannet ble forvandlet til malurt, og mange mennesker døde ved vannet, fordi de var blitt bitre.* »

I motsetning til det rene og tørsteslukkende vannet som betegner Bibelen, Guds skrevne ord, sammenlignes katolsk lære med " *malurt* ", en bitter, giftig og til og med dødelig drikk; dette er rettferdiggjort siden det endelige utfallet av denne læren vil være ilden fra "den siste dommens andre død". En del, « *en tredjedel* » av mennene, blir forvandlet av den katolske eller falskt protestantiske læren som er mottatt. " *Vannet* " er både menn og bibelsk lære. På 1500-^{tallet} misbrukte væpnede protestantiske grupper Bibelen og dens lære, og i bildet av dette verset ble menn drept av menn og av falsk religiøs lære. Dette er fordi menn og religiøs undervisning har blitt bitter. Ved å erklære at " *vannet var blitt bittert* ", gir Gud et svar på en anklage om " *mistanke om sjalusi* " som har forblitt uløst siden Åp.6:6 i det *tredje seglet*. Han bekrefter, på det tidspunktet da hans skrevne ord kommer for å gjøre det, anklagen om utroskap som han har fremsatt mot forsamlingen siden 7. mars 321, som gikk forut for det offisielle utroskapsbruddet religiøst kalt Pergamum i Apo.2:12 for 538.

Samtidig leser vi i 3Mos.26,21-22: « *Hvis du står meg imot og ikke hører på meg, vil jeg slå deg syv ganger mer etter dine synder. Jeg vil sende markens dyr mot deg, som skal frarøve dine barn, som skal ødelegge ditt buskap, og som skal redusere deg til noen få; og dine stier skal bli øde.* » Det parallelle studiet av

3. Mosebok 26 og Åpenbaringens 3. *basun* avslører dommen som Gud bærer på begynnelsen av reformasjonens tid. Dens sanne utvalgte forblir fredelige og resignerte, og aksepterer død eller fangenskap som sanne martyrer. Men bortsett fra deres sublime eksempel, ser han bare grusomme " *dyr* " som konfronterer hverandre, oftest, av personlig stolthet, og som dreper menn med rovdyrene til kjøttetende ville dyr. Denne ideen vil ta form i Åp.13:1 og 11. Det er klimakset på den tiden da, i normen for **lidelse**, den Utvalgte blir ført " *til ørkenen* " (= prøvelse) i Åp.12:6 - 14 med de skrevne bibelske « *to vitner* » om Gud fra Åp.11:3. Pavedømmets intolerante styre som er profetert i 1260 år, vil komme til en slutt.

Vers 12: « *Den fjerde ringte. Og en tredjedel av solen ble slått, og en tredjedel av månen og en tredjedel av stjernene, slik at en tredjedel ble formørket, og dagen mistet en tredjedel av sitt lys, og natten likeså.* »

Fjerde straff : Ånden forestiller her den " *store trengsel* " kunngjort i Åp.2:22. I symboler avslører den effektene for oss: delvis blir " *solen* ", symbolet på Guds lys, truffet. Også delvis ble " *månen* ", symbol på den religiøse mørkets leir som i 1793 berørte hyklerske katolikker og protestanter, også truffet. Under symbolet " *stjerner* " blir også en del av de kristne som er kalt *til å opplyse jorden* individuelt rammet. Hvem kan da slå det sanne og det falske kristne religiøse lyset? Svar: Ateismens ideologi anses som tidens store lys. Lyset formørker alle andre. Forfattere som skriver bøker om dette emnet er høyt ansett og kalles selv «opplysninger», som Voltaire og Montesquieu. Imidlertid ødelegger dette lyset for det første menneskeliv i en kjede, og utøser strømmer av blod. Etter lederen til kong Ludvig XVI og hans kone Marie-Antoinettes, falt de av praktiserende katolikker og protestanter på sin side under giljotinene til de revolusjonære. Denne handlingen av guddommelig rettferdighet rettferdiggjør ikke ateisme; men målet rettferdiggjør midlene, og Gud kan bare styrte tyranner ved å motarbeide dem med et overordnet, kraftigere og sterkere tyranni. " *Kraft og kraft* " er Herrens i Åp.7:12.

Samtidig leser vi i 3Mos.26:23 til 25: « *Hvis disse straffene ikke retter deg og hvis du står meg imot, vil jeg også stå deg imot, og jeg vil slå deg syv ganger mer for dine synder. Jeg vil føre sverdet mot deg, som skal hevne min pakt ; Når dere samles i byene deres, vil jeg sende en plage blant dere, og dere skal bli overgitt i fiendens hender.* ". " *Sverdet som vil hevne min allianse* " er virkelig rollen som Gud ga til det franske nasjonale ateistregimet ved å gi det hodene som er skyldige i åndelig utroskap begått mot det. I likhet med versets pest, initierte dette ateistiske regimet et prinsipp om massehenrettelse slik at gårsdagens bøddler ble morgendagens ofre. I følge dette prinsippet så det ut til at dette infernalske regimet ville oppsluke hele menneskeheten i døden. Dette er grunnen til at Gud vil gi ham navnet " *avgrunnen* ", " *dyret som stiger opp fra avgrunnen* ", i Åp 11:7 hvor han utvikler sitt tema. Dette fordi dette navnet i 1.Mos.1:2 betegner jorden uten liv, uten form, kaotisk og som på lang sikt, den systematiske ødeleggelsen utført av det ateistiske regimet ville reprodusere. Som et eksempel finner vi skjebnen til den katolske og monarkistiske Vendée omdøpt til "Venge" av de revolusjonære hvis prosjekt var å gjøre det til et øde og ubebodd land.

Vers 13: " Og jeg så og hørte en ørn fly midt i himmelen og si med høy røst: Ve, ve, ve dem som bor på jorden, på grunn av de andre lydene av de tre englenes basuner. som vil ringe! »

Den franske revolusjonen produserte sine morderiske effekter, men den oppnådde målet ønsket av Gud. Det satte en stopper for religiøs tyranni, og etter det vant toleransen overhånd. Dette er øyeblikket da, ifølge Åp.13:3, *det katolske "havdyret "* ble " såret til døde, men helbredet " på grunn av den mektige autoriteten til *den napoleonske "ørnen "*, presentert i dette verset, som rehabiliterte ham gjennom hans Concordat. "... *en ørn som flyr midt på himmelen "* symboliserer høydepunktet for herredømmet til keiser Napoleon ¹. Han utvidet sitt herredømme over alle europeiske folk og mislyktes mot Russland. Dette valget gir oss stor presisjon i dateringen av hendelser, perioden 1800 til 1814 antydes dermed. De enorme konsekvensene av denne regjeringen utgjør en solid målestokk som dermed rettferdiggjør ankomsten på nøkkeldatoen til Daniel 8:14, 1843. Dette viktige regimet i Frankrikes historie blir, for Gud, bærer av en forferdelig kunngjøring, siden . etter ham vil den universelle kristne tro gå inn i den tid da den vil bli truffet av Gud av tre store " *ulykker "*. Gjentatt tre ganger handler det om perfeksjonen av " *ulykke "*; dette fordi Gud når inn i året 1843, som Apo.3:2 lærer, krever at kristne, som hevder Jesu Kristi frelse, til slutt fullfører reformasjonen som ble påbegynt siden 1170, datoen da Pierre Valdo fullstendig gjenopprettet bibelsk sannhet, og de produserte " *perfekte gjerninger* "; denne perfeksjonen kreves i Åp.3:2 og ved dekretet i Daniel 8:14. Konsekvensene av dens inntreden vises her i form av tre store " *ulykker "* som vi nå skal studere separat. Jeg vil igjen påpeke at det som gjør denne perioden med religiøs fred, paradoksalt nok, til en stor " *ulykke "*, er arven fra fransk nasjonal ateisme som gjennomsyrer og vil, helt til verdens ende, gjennomsyre vestlige menneskers sinn. Dette vil ikke hjelpe dem til å gjennomføre reformene som krevdes av Gud fra 1843. Men allerede hadde det " *sjette segl "* i Åp.6:13 illustrert den første av disse " *ulykkene "* ved bildet av en " *fallende stjerner "* sammenlignet med " *grønne fiken "*, derfor ikke å ha akseptert den fullstendige åndelige modning som kreves av Gud fra 1843. Og det himmelske tegnet på Guds advarsel ble gitt den 13. november 1833 parallelt med det foreslåtte tidspunktet for kunngjøringen av de tre store " *uhell "* i verset som ble studert.

I sin åpenbaring fremkaller Ånden uttrykket " *jordens innbyggere "* for å betegne menneskene som er målrettet av de tre store *profeterte "ulykker "*. Ånden er avskåret fra Gud og atskilt av deres vantro og synd, og kobler dem til " *jorden "*. I motsetning til dette, betegner Jesus sine sanne trofaste utvalgte med uttrykket « *himmelrikes borgere* »; deres hjemland er ikke « *jord* », men « *himmel* », hvor Jesus « *beredte et sted* » for dem ifølge Johannes 14:2-3. Så hver gang dette uttrykket " *jordens innbyggere "* er sitert i Apokalypsen, er det for å betegne en opprørsk menneskehet skilt fra Gud i Jesus Kristus.

Åpenbaring 9: den 5. og 6. basun
Den " første " og " andre store ulykken "

Den 5. trompet : Den " første store ve "
for protestanter (1843) og adventister (1994)

Merk : Ved første lesning presenterer dette temaet for den " 5. basunen " i symbolske bilder dommen om at Gud fører over de protestantiske religionene som har falt i vanære siden våren 1843. Men det gir ytterligere læresetninger som bekrefter de profetiske kunngjøringene gitt til ^{vår} syvendedags adventist-søster, fru Ellen Gould White, som Jesus hadde valgt som sin budbringer. Hans profetiske verk belyste spesielt tiden for den siste siste troens siste prøve; hans spådommer vil bli bekreftet i denne meldingen. Men det vår søster ikke visste var at en tredje adventistforventning var planlagt av Gud for å teste selve syvendedags adventistkirken. Denne tredje forventningen har absolutt ikke tatt den offentlige utviklingen til de to foregående, men omfanget av de nye avslørte sannhetene knyttet til den kompenseres for denne tilsynelatende svakheten. Det er derfor, etter å ha blitt testet av Jesus Kristus mellom 1983 og 1991 i Valence-sur-Rhône, Frankrike og på Mauritius, etter at han avviste hans siste profetiske lys, ble offisiell institusjonell adventisme-lære "kastet opp" av sjelens *Frelser* i 1994, en dato konstruert ved bruk av de profetiske " fem måneder " i vers 5 og 10 i dette kapittel 9. Dette er grunnen til at, i andre lesning, denne billedlige dommen båret av Herren mot de forskjellige aspektene ved den protestantiske troen gjelder for institusjonell syvendedagsadventisme falt i frafall, på sin side, gjennom en

avvisning av guddommelig profetisk lys; dette, til tross for advarslene gitt av Ellen G. White i kapitlet "fornekter lyset" i boken hennes adressert til adventistlærere "The Evangelical Ministry". I 1995 bekreftet den offisielle alliansen mellom adventismen og protestantismen den rettferdige dommen som var profetert av Gud. Legg merke til det faktum at de to fallene har samme årsak: avvisningen og forakten for det profetiske ordet foreslått av Gud, av en tjener som han valgte til denne oppgaven.

" *Ulykke* " er ondskapens time hvis oppvigler og inspirasjon er Satan, fienden til Jesus og hans utvalgte helgener. Ånden vil åpenbare for oss i bilder hva en disippel av Jesus Kristus blir når han blir avvist av ham til å bli overgitt til djevelen; som da utgjør en virkelig stor " *ulykke* " .

Vers 1: « *Den femte ringte. Og jeg så en stjerne som hadde falt fra himmelen til jorden. Nøkkelen til avgrunnens brønn ble gitt til ham ,*

En " *femte* " , men stor advarsel er rettet til Kristi utvalgte som er satt til side siden 1844. " *Stjernen som hadde falt fra himmelen* " er ikke " *stjernen* " *Absint* " fra forrige kapittel som ikke " *falt* " , " *på der jorden* " , men " *på DE elver Og DE kilder av vann* » . Det er " *Sardis* "-tiden hvor Jesus husker at han " *holder de syv stjernene i hendene* " . For hans " *gjerninger* " erklært " *ufullkomne* " , kastet Jesus " *stjernen* " til den protestantiske budbringeren til bakken.

Adventistenes prøvelse ble markert våren 1843 ved slutten av en første forventning om Jesu Kristi gjenkomst. En ny ventetid på denne tilbakekomsten ble avsluttet 22. oktober 1844. Det var først ved slutten av denne andre prøven at Gud ga seierherrene kunnskapen og praktiseringen av sin hellige lørdagssabbat. Denne sabbaten tok deretter på seg rollen som " *Guds segl* " som er sitert i vers 4 i dette kapittel 9. Beseglingen av dens tjenere begynte derfor etter slutten av den andre prøven, høsten 1844. Tanken er som følger: uttrykket " *som hadde falt* " sikter mot datoen våren 1843, terminen for dekretet i Dan.8:14 og slutten av den første adventistrettssaken, i motsetning til høsten 1844 som markerer begynnelsen på beseglingen av utvalgte seierherrer og temaet for denne " *5. trompet* " , hvis mål for Gud er å åpenbare fallet til den protestantiske troen og adventismens fall, som vil inngå en allianse med ham etter 1994, slutten av de " *fem månedene* " som er profetert i vers 5 og 10. Mens de " *fem månedene* " av dette temaet begynner høsten 1844, var konteksten for begynnelsen av beseglingen, i hovedemnet, den protestantiske troen " *falt* " før denne datoen , *fra* våren 1843. Vi ser da hvordan guddommelig åpenbaring nettopp respekterer oppnådde historiske fakta. De to datoene 1843 og 1844 har hver sin egen rolle knyttet til seg.

Forlatt av Jesus som overleverte den til djevelen, falt den protestantiske troen inn i den katolske " *brønn* " eller " *dypet av Satan* " som reformatorene selv fordømte på tidspunktet for reformasjonen i Åp 2:24. Subtilt, ved å si at den faller " *på jorden* " , bekrefter Ånden identiteten til den protestantiske troen symbolisert med ordet " *jord* " som minner om dens utgang fra katolisismen kalt " *hav* " i Åp.13 og 10:2. I budskapet " *Filadelfia* " presenterer Jesus " *dører* " som er åpne eller lukkede. Her åpner en nøkkel en helt annen vei for dem siden den lar dem få tilgang til " *avgrunnen* "-symbolet på livets forsvinning. Dette er timen da, for dem, " *lys* blir til *mørke* " og " *mørke* blir til *lys* " . Ved å ta i bruk prinsippene for republikanske filosofiske tanker som sin arv, mister de av syne den virkelige

hellighet av troen renses av Jesu Kristi blod. La oss legge merke til presisjonen " *ble gitt ham* ". Han som således gir hver etter hans gjerninger, er Jesus Kristus, den guddommelige Dommer. For han er også nøklens vokter; « *Davids nøkkel* » for de velsignede utvalgte i 1873 og 1994, ifølge Åp.3:7, og « *nøkkelen til den bunnløse avgrunn* » for de falne i 1843 og 1994.

Vers 2: " *Og hun åpnet dypets brønn. Og det kom opp røyk fra brønnen, som røyken fra en stor ovn; og solen og luften ble formørket av røyken fra brønnen.* »

Den protestantiske troen endrer herre og skjebne, og dens gjerninger endres også. Hun får dermed tilgang til den usunnelsesverdige skjebnen å måtte lide ødeleggelsen av den siste dommen ved " *ilden* " fra den " *andre døden* " som vil bli nevnt i Åp. 19:20 og 20:10. Ved å ta bildet av " *en innsjø av ild og svovel* " vil denne " *ilden* " fra den siste dommen være en " *stor ovn* " som truer overtredere av Guds bud siden deres forkynnelse på Sinai-fjellet i henhold til 2. Mos.19:18: " *Sinai-fjellet var helt i røyk, fordi Herren var steget ned der midt i ilden; denne røyken steg opp som røyk fra en ovn, og hele fjellet ristet voldsomt.* » Ånden bruker deretter den kinematografiske teknikken som kalles "flashback", flashback, som avslører verkene som ble skapt mens de fortsatt levde, de falne tjente djevelen. Ordet « *røyk* » har her en dobbel betydning: ilden fra «den store ovn» som vi leser om i Åp. 14:11: « *Og røyken av deres pine stiger opp i all evighet; og de har ingen hvile dag eller natt, de som tilber dyret og dets bilde, og den som mottar merket til hans navn* », men også "de helliges bønner" ifølge Åp.5:8, her, de falske helgener. Fordi en rikelig religiøs aktivitet manifestert av bønner rettferdiggjør disse ordene som Jesus henvendte seg til ham i *Sardes* i 1843: « *Du anses å være i live; og du er død.* " Død, og to ganger døde, siden den foreslåtte døden er " *den andre døden* " av den " *siste dommen* ". Denne religiøse aktiviteten bedrar alle unntatt Gud og hans utvalgte som den opplyser. Dette utbredte bedraget er "hoax" som den moderne verden sier. Og det er virkelig ideen om rus som Ånden foreslår gjennom bildet av " *røyk* " som sprer seg i " *luften* " til det punktet å skjule " *solen* ". Hvis sistnevnte er symbolet på det sanne guddommelige lyset, betegner " *luft* " djevelens reserverte domene, kalt " *fyrsten over luftens makt* " i Ef.2:2, og som Jesus kaller " *prinsen* ". *av denne verden* » i Johannes 12:31 og 16:11. I verden er målet med feilinformasjon å skjule sannheter som må forbli hemmelige. På et religiøst nivå er det det samme: sannheten er kun for den utvalgte. Multipliseringen av protestantiske grupper har faktisk hatt effektiviteten til å maskere eksistensen av den syvendedags adventisttro; dette til 1995 da de ønsket henne velkommen i sine rekker for hennes " *store ulykke* ". I denne nye åndelige situasjonen vil de bli ofre for den *andre døden* som vil forvandle jordens overflate til en brennende *ovn*. Budskapet er skremmende, og vi kan forstå hvorfor Gud ikke ga det klart. Det er forbeholdt de utvalgte slik at de forstår hvilken skjebne de har sluppet unna.

Vers 3: " *Græshopper kom ut med røyk og spredte seg på jorden; og makt ble gitt dem som makten til jordens skorpioner.* »

Bønnene symbolisert med " *røyk* " kommer fra munnen og sinnet til falne protestanter, derfor er menn og kvinner symbolisert med " *gresshopper* " på grunn av deres store antall. Det er faktisk mengder av menneskelige skapninger som falt

i 1843, og jeg minner deg om at i 1833, ti år tidligere, hadde Herren gitt en idé om denne mengden ved "stjernenes fall" som ble utført natten til 13. november, 1833 mellom midnatt og 05.00, ifølge historisk øyenvitne. Nok en gang bærer uttrykket " på jorden " den doble betydningen av terrestrisk forlengelse og protestantisk identitet. Hvem liker herjerende og ødeleggende " gresshopper "? Ikke bønder, og Gud setter ikke pris på troende som forråder Ham og jobber med motstanderen for å ødelegge Hans avling av de utvalgte, så dette symbolet brukes på dem. Så, i Esekiel 2, dette korte kapittelet med 10 vers, blir ordet " opprører " sitert 6 ganger for å betegne de jødiske " opprørerne " som Gud kaller " torner, torner og skorpioner ". Her gjelder dette begrepet " skorpion " protestantiske opprørere. I vers 3 forbereder hentydningen til hans makt bruken av et svært viktig subtilt symbol. Kraften til " skorpioner " er å stikke ofrene sine dødelig med stikket i " halen ". Og dette ordet " hale " får en grunnleggende betydning i guddommelig tanke åpenbart i Jesaja 9:14: " Profeten som lærer løgn er halen ". Dyr bruker " halene " for å jage bort og piske fluer og andre parasittiske insekter som irriterer dem. Her finner vi bildet av den falske " profetinnen Jesabel " som bruker tiden sin på å kaste ut og påføre lidelse for Gud og sine forførte utro tjenere. Praksisen med frivillig flagellering for å sone for synd er også en del av læren til den katolske troen. I Åp.11:1 bekrefter Ånden denne sammenligningen ved å bruke ordet " rør " som nøkkelen Jesaja 9:14 gir samme betydning som ordet " hale ". Dette bildet av den pavelige kirke gjelder også, siden 1844, for falske protestantiske troende som har blitt profeter for Gud som lærer løgner, eller falske profeter. Det foreslåtte ordet " hale " vil tydelig bli sitert i vers 10.

Konstruksjonen av den tredje ^{adventistforventningen} (denne gangen, fra den syvende dagen)

Vers 4: " De ble bedt om ikke å skade jordens gress, heller ikke noe grønt eller noe tre, men bare de som ikke hadde **Guds segl på pannen** . »

Disse " gresshoppene " sluker ikke grønt, men de er skadelige for menn som ikke er beskyttet av " Guds segl ". Denne omtalen av " Guds segl " bekrefter konteksten til tidene som allerede er dekket i Åp.7. Budskapene er derfor parallelle, kapittel 7 om de valgte forseglede og kapittel 9, de falske forlatte. Jeg minner deg om at ifølge Matt.24:24 er det umulig å forføre en autentisk utvalgt. Falske profeter bedrar derfor hverandre.

Presisjonen, " **Guds segl på pannen** ", indikerer begynnelsen på beseglingen av de utvalgte adventisttjenere av Gud, den 23. oktober 1844. Detaljen nevnes like før sitatet fra den profetiske "fem måneders" perioden av verset som følger; en varighet på 150 reelle år som vil være basert på denne dato.

Vers 5: " Det ble gitt dem, ikke for å drepe dem, men for å pine dem i **fem måneder** ; og plagene de forårsaket, var som plagene forårsaket av skorpionen når den stikker en mann. »

Guds budskap samler i sitt bilde handlinger utført i forskjellige tider; som forvirrer og vanskeliggjør billedtolkning. Men når denne teknikken blir forstått og mottatt, blir budskapet veldig tydelig. Dette vers 5 var grunnlaget for min kunngjøring om Jesu Kristi gjenkomst i 1994. Der finner vi de dyrebare profetiske " *fem måneder* " som, fra 1844, gjør det mulig å fastslå datoen 1994. Men for å gjennomføre prosjektet av Gud, jeg måtte absolutt koble Jesu Kristi strålende gjenkomst til denne datoen. Slik, delvis blendet av en presisjon i teksten som ville ha gjort dette håpet umulig, holdt jeg ut i den retningen min Skaper ønsket. Faktisk spesifiserer teksten: " *det ble gitt dem, ikke for å drepe dem, men for å plage dem i fem måneder* ". Avklaringen " *nei til å drepe dem* " tillot ikke temaet " ⁶ *trompet* ", en monstrøs drapskrig, i tiden dekket av " ⁵ *trompet* "; tiden på 150 virkelige år. Men på sin tid var William Miller allerede delvis blindet for å utføre en handling ønsket av Gud; oppdage en feil som tillater oss å gjenopplive håpet om Kristi gjenkomst til høsten 1844; en falsk feil, siden de første beregningene som etablerte våren 1843 er bekreftet i dag i våre siste beregninger. Guds vilje og kraft er suverene og heldigvis for hans utvalgte, ingenting og ingen kan hindre hans prosjekt. Faktum er at denne kunngjøringsfeilen førte til at offisiell adventisme i 1991 demonstrerte en holdning av forakt overfor et håp om Jesu Kristi gjenkomst kunngjort for 1994. Og det verste for adventistene er å ha blitt fratatt det siste profetiske lyset som belyser, i sin helhet, de 34 kapitlene i bøkene Daniel og Åpenbaringen, som alle kan få bevis på i dag ved å lese dette dokumentet. Dermed blir de også fratatt de andre nye lysene som Gud har gitt meg siden våren 2018 om hans lov og om Kristi gjenkomst som skal komme tilbake, vet vi nå, våren 2030; og dette på nye grunnlag skilt fra den profetiske konstruksjonen til Daniel og Åpenbaringen. Mellom 1982 og 1991, for meg, var de *fem månedene* knyttet til aktiviteten til de falske profetene som skulle fortsette til Jesu Kristi gjenkomst. Overbevist av dette resonnementet, dessuten berettiget, så jeg ikke tidsbegrensningen som ble pålagt av forbudet *mot "drap"* . Og på den tiden representerte datoen 1994 året 2000 for Jesu Kristi sanne fødsel. Jeg legger til at ingen før meg identifiserte årsaken til feilen min; som bekrefter en prestasjon i samsvar med Guds vilje. La oss nå rette oppmerksomheten mot avklaringen " *men å plage dem i fem måneder* ". Formelen er ekstremt misvisende fordi den aktuelle " *pine* " ikke lider av ofrene i løpet av de profeterte " *fem månedene* ". « *Plagen* » som Ånden hentyder til, vil bli påført de falne ved den siste dommen, hvor den vil bli forårsaket av brenningen av « *ildsjøen* », straffen for den « *andre død* ». Denne " *pine* " er kunngjort i budskapet til den tredje engelen i Åp.14:10-11, som det forrige verset fremkalte ved å sitere " *røyken* " " *av deres pine* "; et budskap som adventistene kjenner godt siden det utgjør en del av deres universelle misjon. Når Ånden på forhånd kjenner til denne offisielle adventismens fall, sier Ånden subtilt i dette budskapet: " *også han vil drikke av Guds vredes vin som helles ublandet i sin vredes beger, og han vil bli plaget i ild og svovel foran hellige engler og foran Lammet* ." Denne avklaringen « *han også* » retter seg suksessivt mot den protestantiske troen, deretter den offisielle vantro adventismen som ble forkastet i 1994 av Jesus Kristus selv. Siden denne datoen, som bekreftelse på hans forbannelse, har denne nye " *opprøreren* " sluttet seg til den økumeniske alliansen som samler katolikker og protestanter som allerede er

avskåret fra Gud. Men før den offisielle adventismens fall , gjaldt formelen « *han også* » for *falne protestanter, fordi etter å ha falt i 1844, ville de nå dele skjebnen til katolikker, ortodokse og falske jøder*. Faktisk angår " *han også* " alle ikke-katolikker som ærer den katolske kirken i Roma, ved å inngå dens økumeniske allianse, og ved å ære Konstantin I's ordinanser : hans søndag og fødsels "solens dag", (jul den. 25. desember). Ved å velge entallsformen " *ham også* ", i stedet for flertallet "dem også", minner Ånden oss om at det religiøse valget er et individuelt valg som gjør en ansvarlig, rettferdiggjør eller får en til å føle skyld overfor Gud, individet, og ikke, samfunnet; som " *Noah, Daniel og Job som ikke ville redde sønner eller døtre* " ifølge Esek.14:18.

Pingene ved den siste dommens andre død

Vers 6: « *I de dager skal menneskene søke døden, og de skal ikke finne den; de vil ønske å dø, og døden skal flykte fra dem.* »

Ideene flyter veldig logisk. Etter å ha fremkalt "den andre dødens plager", profeterer Ånden i dette vers 6, om dagene for dens anvendelse, som vil komme på slutten av det 7. ^{årtusen}, målrettet av uttrykket " *i de dager* ". Han avslører så for oss de spesielle egenskapene til denne ekstremt formidable sluttstraffen. « *Menneskene skal søke døden, men de finner den ikke; de vil ønske å dø, og døden skal flykte fra dem.* » Det mennesker ikke vet er at de ondes oppstandelseskropp vil ha egenskaper som er svært forskjellige fra dagens kjødelige kropp. For deres endelige straff vil skaperen Gud gjenskape deres liv ved å gjøre det i stand til å fortsette i en bevisst tilstand til ødeleggelsen av deres siste atom. Videre vil lidelsestidens lengde tilpasses individuelt for hver enkelt, avhengig av dommen som avsies over deres individuelle skyld. Markus 9:47-48 bekrefter med disse ordene: " *... for å bli kastet i helvete, hvor deres orm ikke dør og ilden ikke slukkes.* » Det bør også bemerkes at den protestantiske troen deler mange falske religiøse dogmer med den katolske kirke, i tillegg til søndagen, den første dagen viet til hvile, er det troen på sjelens udødelighet, som får protestanter til å tro på eksistensen av helvete lært av katolikker. Dermed hadde den katolske trusselen om helvete, hvor de fordømte for evig pines i ild, en trussel som utsatte alle monarker i kristne land for den, litt sannhet, men fremfor alt mye løgn. For det første vil helvetet som er forberedt av Gud, først ta form ved slutten av de « *tusen år* » med de helliges himmelske dom over de ugudelige. Og for det andre, lidelsen vil ikke være evig, selv om den er langvarig, sammenlignet med dagens jordiske forhold. Blant dem som vil se døden flykte fra dem, vil være tilhengere og ivrige forsvarere av det hedenske greske dogmet om sjelens udødelighet. Gud vil dermed tilby dem opplevelsen av å forestille seg hva deres skjebne ville vært hvis sjelen deres hadde vært virkelig udødelig. Men fremfor alt er det tilbederne av «den uerobrede solens dag» som vil møte sin guddommelighet; jorden selv som bar dem, etter å ha blitt en "sol" ved sammensmeltingen av magmaet av ild og svovel.

Det dødelig villedende utseendet

Vers 7: « *Disse gresshoppene var som hester beredt til kamp; På deres hoder var det kroner som gull, og deres ansikter var som menneskers ansikter.* »

Med sine symboler illustrerer vers 7 handlingsplanen til den falne protestantiske leiren. De religiøse gruppene (*hestene*) er samlet for en åndelig " *kamp* " som bare vil bli oppnådd ved slutten av nådens tid, men det endelige målet er der. Dette slaget får navnet " *Harmageddon* " i Åp 16:16 . Da er det på sin plass å merke seg Åndens insistering på dens sammenligning med tingenes virkelighet; som han gjør ved å multiplisere bruken av begrepet " *liker* ". Dette er hans måte å benekte de falske påstandene til de religiøse menneskene det gjelder. Alt er bare et villedende utseende: " *kronen* " som er lovet troens erobrere, og selve troen (*gull*) som bare har en " *likhet* " med den sanne tro. " *Ansiktene* " til disse falske troende er i seg selv villedende siden alt de har igjen er et menneskelig utseende. Den som uttrykker denne dommen, ransaker tømmene og hjertene. Han kjenner menneskenes hemmelige tanker og deler sin visjon om virkeligheten med sine utvalgte.

Vers 8: " *De hadde hår som hår på kvinner, og tennene deres var som tenner på løver.* »

I følge 1Kor.11:15, kvinners hår fungerer som et slør. Og rollen til et slør er å skjule ansiktet, identiteten til det tilslørte subjektet. Dette vers 8 fordømmer gjennom sine symboler det misvisende utseendet til kristne religiøse grupper. De har derfor det ytre utseende (*håret*) som kirker (*kvinner* , i Ef.5:23-32), men deres ånd er besjelet av " *løvens* " *villskap* (*tennene*) . Vi forstår bedre hvorfor ansiktene deres bare har et menneskelig utseende. Det er ikke uten grunn at Jesus sammenligner dem med løver. Den minner dermed om sinnstilstanden til det romerske folket som fikk de første kristne slukt av løver på arenaene deres. Og denne sammenligningen er rettfærdiggjort siden de ved verdens ende igjen vil ønske å drepe Jesu Kristi siste sanne utvalgte.

Vers 9: " *De hadde brynjer som brynjer av jern, og lyden av vingene deres var som lyden av vogner med mange hester som løp til kamp.* »

Dette verset retter seg mot forfalskning av samlingen av Jesu Kristi sanne soldat som bærer rettferdighetens " *brystplate* " (Ef.6:14), men her er denne rettferdigheten hard som " *jern* " som allerede er et symbol på det romerske imperiet i Daniel. " *Græshopper* " lager lyd med " *vingene sine* " når de er aktive. Sammenligningen som kommer gjelder derfor handling. Følgende forklaring bekrefter koblingen til Roma, hvis stridsvogner med " *flere hester* " gleder romerne på deres kretser. I dette bildet betyr " *mange hester* ": flere religiøse grupper samlet seg for å trekke den romerske " *vognen* ", for å glorifisere Romas autoritet; Roma som visste hvordan de skulle manipulere andre religiøse ledere for å underkue dem gjennom sine forførelser. Slik oppsummerer Ånden handlingen til opprørsleiren. Og denne samlingen til fordel for Roma forbereder dem til det siste " *slaget ved Harmageddon* " rettet mot motstanderne av søndagen, trofaste observatører av sabbaten helliget av Gud, og ubevisst mot Kristus, deres forsvarer.

Vers 10: " *De hadde haler som skorpioner og stikk, og i halene deres var det makt til å skade mennesker i fem måneder.* »

Dette verset løfter sløret til vers 3, der ordet " *hale* " ble foreslått under tittelen " *scorpions makt* " . Den er sitert tydelig selv om betydningen ikke er klar for den som ikke ser etter den i Jesaja 9:14. Dette er ikke mitt tilfelle, så jeg

husker denne viktige nøkkelen: " *Profeten som lærer løgner er halen* ". Jeg klargjør det kodete budskapet i disse termene: disse gruppene hadde løgnaktige (*haler*) og opprørske (*skorpioner*) profeter og løgnaktige tunger (stikk), og det var i disse falske profetene (*haler*) *at makten til å gjøre skade på mennesker enten, forføre dem og overbevise dem om å hedre den romerske søndagen i 150 år (fem måneder) med religiøs fred garantert av Gud; som uopprettelig utsetter dem for « den annen døds pinsler » fra den siste dommen på slutten av det 7. årtusen* . Når jeg tenker at folkemengder ikke ser viktigheten av hviledagen! Hvis de trodde på dette dekodete åpenbare budskapet, ville de ombestemme seg.

Vers 11: « *De hadde som sin konge engelen i den bunnløse avgrunn, kalt på hebraisk Abaddon og på gresk Apollyon.* »

Mer og mer presist når den guddommelige anklagen sitt høydepunkt: disse religiøse gruppene har som konge, Satan, " *avgrunnens engel* " som vil være bundet i ødemarken i " *tusen år* " ifølge Åp.20:3. Ordet " *dyp* " i 1.Mos.1:2 refererer til jorden før den bærer det minste tegn på liv. Dette begrepet betegner således jorden som er gjort øde, og alle former for liv blir utslettet ved Kristi strålende gjenkomst. Hun vil være i denne tilstanden i " *tusen år* ", med den eneste innbyggeren engelen Satan holdt fanget på henne. Den Gud kaller i Åp 12, " *dragen* ", og *slangen , djevelen og Satan* ", får her navnet Destroyer, som betyr ordene " *hebraisk og gresk , Abaddon og Apollyon* ". På en subtil måte forteller Ånden oss hvordan denne engelen går fram for å ødelegge Guds verk som han kjemper mot. " *Hebraisk og gresk* " er språkene i den originale bibelske skriften. Siden den protestantiske troen falt, i 1844, begynte derfor temaet for denne " *5 . trompet* ,» fikk djevelen henne tilbake med sin velkjente interesse for Bibelen. Men i motsetning til reformasjonens strålende begynnelse, blir den nå brukt til å ødelegge Guds plan. Satan anvender med den falne reformerte tro, denne gangen med hell, det han forgjeves hadde forsøkt å få Kristus selv til å falle, i timen for hans motstandsprøve.

Vers 12: " *Det første ve er forbi. Her kommer ytterligere to uhell etter dette .* »

Her slutter, i vers 12, dette helt spesielle temaet i " *5 trompet* ." Dette øyeblikket indikerer at menneskeheten har gått inn i året 1994 i sin vanlige kalender. Inntil da har religiøs fred vedvart mellom alle monoteistiske religioner. Ingen ble drept for et åndelig motiv av religiøst engasjement. Forbudet mot å drepe i vers 5 ble derfor respektert og oppfylt slik Gud hadde kunngjort.

Men 3. august 1994 drepte det aller første muslimske religiøse angrepet fra GIA fem franske tjenestemenn nær den franske ambassaden i Alger, etterfulgt på kvelden før kristen jul 24. desember 1994, av et angrep mot et fransk fly, som drepte tre personer i Alger, inkludert en franskmann. Sommeren etter startet de væpnede islamistgruppene i den algeriske GIA dødelige angrep på RER i Paris, den franske hovedstaden. Og i 1996 ble 7 fransk-katolske prester halshugget i Tibhirine i Algerie. Disse vitnesbyrdene gir dermed bevis på at de profeterte « *fem måneder* » er overskredet. Religiøse kriger kan derfor gjenopptas og fortsette til verdens ende preget av den herliggjorte Kristi gjenkomst.

Den 6. trompet : Den andre store "ulykke" **Sjette straff for all falsk kristen hellighet**

Den tredje verdenskrig

Vers 13: « *Den sjette ringte. Og jeg hørte en røst fra de fire hornene på gullalteret som er for Gud ,*

Denne sjette advarselsstraffen utgjør den "andre" store "ve" kunngjort i Åp 8:13. Den går forut for slutten av den kollektive og individuelle nådens tid og vil således bli oppnådd mellom 2021 og 2029. Med dette vers 13, inntreden i temaet for den 6. trompet " vil bekrefte krigens retur og autorisasjonen " å drepe ". Dette nye temaet angår de samme religiøse gruppene som de i " 5th trompet » forrige. Symbolene som brukes er identiske. Også ting kan forklares som dette: folkene i " 5th trompet "har blitt vant til å " ikke drepe ", og går så langt som å forby dødsstraff, i Europa og i visse stater i USA. De fant en måte å få internasjonal handel til å fungere fordelaktig, noe som beriket dem. De er derfor ikke lenger tilhengere av krig, men forsvarere av fred for enhver pris. Krig mellom kristne folk virker derfor utelukket, men dessverre er en tredje monoteistisk religion mye mindre fredelig, det er islam som går på to bein: terroristene som handler og de andre tilhengerne som applauderer deres morderiske handlinger. Denne samtalepartneren gjør derfor utsiktene til varig fred umulig, og det vil være nok for skaperguden å « godkjenne » sin autorisasjon for at sammenstøtet mellom sivilisasjoner og religioner kan skje med betydelige dødelige virkninger. På resten av jorden vil hvert folk også ha sin tradisjonelle fiende, divisjonene utarbeidet av djevelen og hans demoner angående hele planeten.

Men her retter profetien seg mot et bestemt territorium, det utro kristne vesten.

Den siste straffen, før de " syv siste plager " som går foran Kristi gjenkomst, kommer i navnet til den " 6. trompet ." Allerede før vi går inn på detaljene i temaet, vet vi at dette temaet faktisk er det andre av de " store ulykkene " som ble annonsert av "ørnen " i Napoleon-riket i Apo.8:13. Imidlertid, i en montasje tilpasset denne intensjonen, tilskriver profetien til Apo.11 dette navnet " andre ve " til den franske revolusjonen kalt " dyret som reiser seg fra avgrunnen ". Det er også temaet for "4. trompet " i Åp.8. Ånden antyder derfor for oss eksistensen av et nært forhold mellom hendelsene berørt av " 4. og 6. trompet ." Vi vil finne ut hva disse relasjonene er.

Når den " 6. trompet " lyder, Kristi stemme , forbeder foran røkelsesalteret uttrykker en ordre. (Ifølge bildet av det jordiske tabernaklet som profeterte dets fremtidige himmelske rolle som forbeder for de utvalgte bønner).

Vest-Europas mål for Jesu Kristi vrede

Vers 14: “ *Og han sa til den sjette engelen som hadde basunen: Løs de fire englene som er bundet i den store elven Euftrat. »*

Jesus Kristus erklærer: « *Løss de fire englene som er bundet på den store elven Euftrat* ”: frigjør de universelle demoniske kreftene sentrert om Europa symbolisert ved navnet Euftrat; Vest-Europa og dets amerikanske og australske utvidelser hvor de har blitt beholdt siden 1844, ifølge Åp.7:2; Dette er de *fire englene som det ble gitt til å skade jorden og havet* . Tolkingsnøkklene er enkle og logiske. «Euftrat» er elven som vannet Daniels gamle Babylon. I Åp.17 sitter «skjøgen» kalt «Babylon den store» « *på mange vann* » , symboler « *på folk, nasjoner og språk* ». " *Babylon* " som betegner Roma, de berørte folkene er de europeiske folkene. Ved å utpeke Europa som hovedmålet for hans morderiske sinne, har Kristus Gud til hensikt å straffe de som forråder ham og gi så lite oppmerksomhet til lidelsen han utholdt på sitt smertefulle kors, som det forrige verset nettopp har husket, ved å sitere ordet "alter" . ", som profeterte det i de symbolske ritualene til den gamle pakt.

Ved å målrette Europa, retter Ånden sin hevn mot to land som konsentrerer sin skyld mot ham. Den handler om den katolske troen, moderkirken og den eldste datteren, som hun kaller Frankrike, som har støttet den så mye gjennom århundrene, siden starten, av Clovis, frankernes første ^{konge} .

Den første lenken med " ⁴ *trompet* " dukker opp, det er Frankrike, et revolusjonært folk som sådde sitt frø av vantrø blant alle de kristne nasjonene på jorden, ved å spre skriftene til dets filosofer, ateistiske fritenkere. Men det er også pavelige Roma som den franske revolusjonen skulle ødelegge og tie. En sammenlignende studie av trompetene med advarselsstraffene presentert for hebreerne i 3. Mosebok 26 gir den fjerde rollen som et guddommelig " *sverd* " som " *hevner hans pakt* ". Denne gangen, innen den " ⁶ *trompet* ", vil Jesus selv hevne sin allianse ved å slå de to skyldige folkene og deres europeiske allierte. For i følge Apo.11 hadde fransk ateisme « *frydet seg* » og kastet de omkringliggende menneskene i « *glede* »: « *de vil sende gaver til hverandre* » leser vi i Ap.11:10. På sin side vil den guddommelige Kristus gi dem sine gaver: konvensjonelle bomber og atombomber; alt innledet av et dødelig smittsomt virus som dukket opp på slutten av 2019 i Europa. Blant gavene er tilbudet av Frihetsgudinnen fra Frankrike til byen New York i USA. Modellen var så fantastisk at etter Frankrike ble andre europeiske land republikker. I 1917 vil Russland gjenta modellen med samme slakt.

Global atomkrig

Vers 15: “ *Og de fire englene, som var rede til timen og dagen, måneden og året, ble løst for å drepe en tredjedel av menneskene. »*

Forberedt på å " *skade jorden og havet* " i henhold til Åp.7:2, " *er de fire englene løs så de kan drepe en tredjedel av menneskene* " og handlingen er planlagt og etterlengtet, ettersom den indikerer denne detaljen: " *hvem var klare for timen, dagen, måneden og året* ". Nå, siden når ble denne straffen nødvendig? Siden 7. mars 321, datoen da vedtakelsen av solens dag pålagt av Konstantin I ^{ble} fullført. I følge Åp.17, hvis tema er " *dommen over skjøgen Babylon den store* ", tallet 17 symboliserer guddommelig dom. Brukt i antall århundrer fra 7. mars 321,

resulterer dette tallet 17 i 7. mars 2021; fra denne datoen vil de siste 9 årene av den guddommelige forbannelse tillate gjennomføringen av den " 6. trompet " av Åp.9:13.

La oss merke oss omtalen av « *den tredje av menn* » som minner oss om at så forferdelig som det er, har denne ødeleggende tredjeverdenskonflikten en delvis (*tredje*) advarende karakter; det er derfor nyttig for å få til religiøse omvendelser og lede folkevalgte til å forplikte seg fullt ut til adventistarbeidet ledet av Jesus Kristus. Denne ødeleggelsen kommer for å straffe og invitere til omvendelse, menneskeheten som har dratt nytte av "150 virkelige år" med religiøs fred, profetert av " *fem måneder* " av den " *femte trompet* ".

For fullt ut å forstå betydningen av denne straffen, den tredje i verdenskrigene siden 1914, må vi sammenligne den og sammenligne den med den tredje deportasjonen av jødene til Babylon. I denne siste krigerske innгриpen, i – 586, ødela kong Nebukadnesar kongeriket Juda, den siste rest av nasjonen Israel; Jerusalem og dets hellige tempel er blitt ruiner. Ruinene etter den tredje verdenskrig vil gi bevis på at den kristne alliansen har frafalt like mye som den jødiske alliansen til det hebraiske folket . Således, etter denne demonstrasjonen, vil de vantro eller religiøse overlevende bli utsatt for den siste universelle trosprøven som gir en siste sjanse til frelse til troende av alle monoteistiske religioner; men Skaperguden lærer bare én sannhet som angår Jesus Kristus og hans hellige lørdagssabbat, den eneste sanne syvende dag.

Slaktingen som ble annonsert for denne universelle krigen utgjør et annet aspekt av den " *andre ulykken* " som forbinder den med den franske revolusjonære ateismen til "den *fjerde trompet* ". Frankrike og spesielt hovedstaden Paris, er i den allmektige Guds trådkors. I Åp.11:8 tilskriver han ham navnene " *Sodoma og Egypt* ", navn på eldgamle fiender som ble ødelagt for eksempel på en uforglemmelig måte av Gud, den ene med ild fra himmelen, den andre ved sin blendende kraft. Dette lar oss forstå at han vil handle mot henne på samme forferdelige og definitive måte. Vi må innse vårt enorme ansvar i forsvinningen av den sanne tro. Etter å ha hatet religion, falt det republikanske regimet i despotiske hendene til Napoleon I, ^{for} hvem religionen bare var en nyttig folie for hans personlige ære. Det er hans stolthet og opportuniste at den katolske troen skylder sin overlevelse gjennom etableringen av Concordat som var ødeleggeren av prinsippet om guddommelig sannhet.

Demografisk presisjon: to hundre millioner jagerfly

Vers 16: " *Tallet på hærens ryttere var to myriader av myriader: Jeg hørte tallet på dem.* »

Vers 16 gir oss en viktig avklaring på antall stridende som deltar i konflikten som er engasjert: " *to myriader av myriader* " eller to hundre millioner soldater. Inntil 2021 når jeg skriver dette dokumentet, har ingen krig nådd dette tallet i sine konfrontasjoner. Men i dag, med en global befolkning på syv og en halv milliard mennesker, kan profetien bli oppfylt. **Presisjonen gitt av dette verset fordømmer alle tolkninger som har tilskrevet denne konflikten til tidligere handlinger** .

En ideologisk krig

Vers 17: " *Og slik så jeg hestene i synet, og de som satt på dem, med brynjer i fargen ild, hyasint og svovel. Hestenes hoder var som løvehoder; og ut av deres munn kom ild og røyk og svovel.* »

I dette vers 17, tallet på guddommelig dom, finner vi symbolene på den "5. basunen " : gruppene (*hestene*) og de som befaler dem (*rytterne*). Deres eneste rettferdighet (*brystplate*) er handlingen med å brenne med ild, og hvilken ild! Atombrann kan sammenlignes med brannen fra jordisk underjordisk magma. Ånden tilskriver dem egenskapene til *Hyacinth* som tilsvarer repetisjonen av uttrykket på slutten av verset å *røyke* . Dette symboliserer allerede de helliges bønner i forrige tema, det er karakteren til parfymen som vi må huske, og der forstår vi hva omtalen betyr. Denne planten er giftig, irriterende for huden, og lukten gir hodepine. Dette settet med kriterier definerer bønnene til de involverte stridende. Ingen av disse bønnene mottas av skaperguden; de gjør ham kvalm og inspirerer ham med dyp avsky. Det må forstås at i denne vesentlige religiøse og ideologiske konflikten er det kun religioner som er involvert, totalt avskåret fra den, men likevel hovedsakelig monoteistiske: jødedom, katolisisme, protestantisme, ortodoksi, islam. Et nytt nøkkelsymbol fra Jesaja 9:14 er sitert her: " *hodet er dommeren eller eldste* ." Det er derfor i spissen for gruppene som konfronterer hverandre magistrater kalt i dag "presidenter" i republikkene. Og disse presidentene er utstyrt med styrken til " *løven* ", dyrenes konge og jungelens konge. Betydningen av styrke er gitt til det i Dommerne 14:18. I sitt budskap profeterer Ånden et krigersk engasjement som er fjernstyrt av svært mektige, autoritære og religiøst engasjerte statsoverhoder, siden det er fra deres " *munns* " la ut sine bønner illustrert med ordet « *røyk* ». Fra deres samme " *munns* " kommer ordre om ødeleggelse ved " *ild* ", bønner ved " *røyk* ", og utslettelse av mengder, beordrer bruk av atombomber avbildet av " *svovel* ". Ånden ønsker åpenbart å fremheve viktigheten av denne atomkraften som står til disposisjon for en enkelt mann. Aldri i jordens historie har en slik destruktiv kraft vært avhengig av avgjørelsen til en enkelt person. Saken er virkelig bemerkelsesverdig og verdt å fremheve. Men for oss som lever i denne typen politiske organisasjoner, sjokkerer ikke disse enormitetene oss lenger. Vi er alle ofre for en slags kollektiv galskap.

Vers 18: « *En tredjedel av menneskene ble drept av disse tre plagene, av ild, av røyk og av svovel, som kom ut av deres munn.* »

Vers 18 understreker dette faktum fra det forrige verset som spesifiserer at " *ild* , *røyk* og *svovel* " utgjør plager ønsket av Gud; som verset bekreftet ved å tilskrive den hevneende Kristus ordren om å drepe en tredjedel av menneskene.

Atomkraften til nasjonens overhoder

Vers 19: " *For hestenes kraft var i deres munn og i deres haler; halene deres var som slanger med hoder, og med dem gjorde de det onde.* »

Vers 19 bekrefter konfliktens religiøse ideologiske karakter ved å si: For kraften til de stridende gruppene (*hestene*) var i deres ord (*deres munn*) og i deres falske profeter (*haler*) som i utseende var bedragere (*slanger*) innflytelsesrik på statsoverhodene, magistratene (*hodene*) som de (stridende) gjorde skade

gjennom. Prinsippet som er definert på denne måten tilsvarer nøyaktig den organisering av folkeslag som råder i dag i endens tid.

Denne tredje verdenskrig hvem kommer å avslutte temaet " *basuner* " eller advarende straffer er så viktig at Gud kunngjorde det først til jødene i den gamle pakt, suksessivt i Dan.11:40-45 og Esekiel 38 og 39, og deretter til de kristne i den nye. pakt, i denne boken Åpenbaringen som den " *sjette basunen* ", som den siste guddommelige advarsel før slutten av nådens tid. Så la oss finne disse rike komplementære leksjonene her.

Daniel 11:40-45

Uttrykket " *endens tid* ", leder oss til å studere denne siste konflikten mellom nasjonene, åpenbart og utviklet i profetien i Dan.11:40 til 45. Vi oppdager der hovedfasene i dens organisering. Opprinnelig, stort sett installert på territoriet til Vest-Europa, kolliderte aggressiv islam kalt " *kongen av sør* " med det stort sett katolske europeiske folket; den romersk pavelige katolske tro er emnet som profetiene retter seg mot siden Dan.11:36. Den romerske pavelige lederen referert til så langt er presentert under begrepet " *ham* "; i tittelen " *konge* " blir han angrepet av " *kongen av sør* ", islam som vil " *kolle seg mot ham* ". Valget av verbet " *å kollidere* " er presist og fornuftig, fordi bare de som er på samme territorium " *kolliderer* " mot hverandre. Det er da at ved å dra nytte av velsignelsen som tilbys, etter at situasjonen har kastet Vest-Europa i fullstendig uorden og panikk, vil " *kongen av nord* " (eller nord) " *virre som en storm* " over dette byttet i vanskeligheter, for å gripe det og okkupere den. Den bruker " *mange skip* ", " *stridsvogner* " og jagerfly som ikke er mer enn " *ryttere* " og bor i nord, og ikke nord i Vest-Europa, men nord på det euro-asiatiske kontinentet. Og mer presist nord for Israel som vers 41 antyder ved å kalle det " *det vakreste av landene* ". Det berørte Russland er et folk av " *ryttere* " (kosakkene), oppdrettere og leverandører av hester til Israels historiske fiender. Denne gangen, basert på alle disse dataene, blir det lett å identifisere denne " *kongen av nord* " med det mektige ortodokse Russland, den østlige religiøse motstanderen av vestlig pavelig romanisme siden det offisielle kristne religiøse skismaet i 1054.

Vi har nettopp funnet noen av de krigerske skuespillerne fra den tredje verdenskrig. Men Europa har mektige allierte som har forsømt det noe på grunn av økonomisk konkurranse som har blitt katastrofal siden ankomsten av et virus, covid-19-koronaviruset. Blodløse, økonomier kjemper for sin overlevelse, hvert folk vender seg mer og mer innover. Men når konflikten begynner i Europa, vil den amerikanske allierte be om sin tid til å handle.

I Europa møter russiske tropper lite motstand. Den ene etter den andre ble de europeiske folkene i nord okkupert. Frankrike alene gjorde svak militær motstand og de russiske hærene ble holdt tilbake i den nordlige delen av landet. Den sørlige delen opplever alvorlige problemer med islam som allerede er etablert i stort antall i dette området. En slags avtale av felles interesse knytter muslimske krigere og russerne sammen. Begge er grådige etter tyvegods og Frankrike er et rikt land, til og med økonomisk ødelagt. Araberne er plyndrere etter tradisjonell arv.

På israelsk side er situasjonen katastrofal, landet er okkupert. De muslimske arabiske folkene som omgir den blir skånet: Edom, Moab, Ammons barn: dagens Jordan.

Noe som ikke kunne ha blitt oppnådd før datoen 1979 da Egypt forlot den arabiske leiren for å danne en allianse med Israel, valget som ble gjort den gang, med kraftig støtte fra USA, vendte til sin ulempe; det er okkupert av russerne. Og ved å spesifisere " *hun vil ikke unnslippe* ", avslører Ånden den opportunistiske karakteren av valget som ble tatt i 1979. Ved å stille seg på siden av tidens sterkeste, trodde hun at hun ville unnslippe ulykken som innhentet henne. Og ulykken er stor, hun blir fratatt rikdommen av de okkuperende russerne. Og som om ikke det var nok, plyndrer også libyerne og etiopierne den etter russerne.

Den kjernefysiske fasen av verdenskonflikten

Vers 44 markerer en stor endring i tingenes situasjon. Mens de okkuperer Vest-Europa, Israel og Egypt, blir russiske tropper skremt av " *nyheter* " som angår deres eget russiske territorium. Ånden siterer « *østen* » med henvisning til okkupasjonen av Vest-Europa, men også « *nord* » med henvisning til okkupasjonen av Israel; Russland ligger «*øst* » for den første og «*nord* » for den andre. Nyheten er så alvorlig at den utløser en morderisk galskap. Det er her USA går inn i kampen, og velger å utsette russisk territorium med atomild. Så begynte den kjernefysiske fasen av konflikten. Dødelige sopp oppstår mange steder, for å utsette og " *utrydde mengder* av menneske- og dyreliv. Det er i denne handlingen at " *en tredjedel av mennene blir drept* " i samsvar med kunngjøringen av " *den sjette trompet* ". Dytet tilbake til " *fjellene* " i Israel, ble de russiske troppene til " *kongen av nord* " utsett uten å ha mottatt den minste hjelp: " *uten at noen kom til unnsetning* ".

Esekiel 38 og 39

Esekiel 38 og 39 fremkaller også denne siste konflikten i historien på sin egen måte. Det er interessante detaljer som denne presisjonen som avslører Guds intensjon om å " *sette en spenne i kjeven* " til den russiske kongen for å trekke ham inn og engasjere ham i konflikten. Dette bildet illustrerer en fristende mulighet til å bli rik med folket sitt, som han ikke vil være i stand til å motstå.

I denne lange profetien gir Ånden oss navn som referansepunkter: *Gog*, *Magog*, *Rosch* (russisk), *Meshech* (Moskva), *Tubal* (Tobolsk). Sammenhengen med de siste dager bekreftes av en detalj om de angrepne folkeslagene: « *Du skal si: Jeg vil dra opp mot et åpent land, jeg vil komme over menn som er stille og trygge i sine boliger, alle i boliger uten vegger og verken uten lås eller dører* (Esek.38:11).» Moderne byer er faktisk helt åpne . Og de motsatte kreftene er tragisk ulik. Ånden legger her i munnen på " *kongen i nord* " til Daniel, denne gangen verbet " *Jeg vil komme* " som antyder en massiv, rask og luftig aggresjon i henhold til verbet og bildet " *vil virvle som en storm* " av Dan .11:40, fra et ganske fjernt sted. I denne profetien til Esekiel er det ikke noe mysterium om de involverte landene; Russland og Israel er tydelig identifisert. Mysteriet var bare i Dan.11:36 til 45 hvor det gjaldt det romerske pavedømmet og dets europeiske territorium. Og ved å gi navnet « *konge av nord* » til Russland som angriper det

pavelige katolske Europa, viser Gud til hans åpenbaring gitt til Esekiel. Fordi jeg minner deg om, er det hovedsakelig i forhold til den geografiske plasseringen til Israel at Russland ligger i " nord ". Faktisk er det " øst " for posisjonen til den romersk-katolske pavelige Vest-Europa. Det er derfor for å bekrefte posisjonen til de russiske troppene i dette pavelige Europa som de okkuperer og dominerer, at Ånden lokaliserer ankomsten av dårlige nyheter fra " østen ". " Jeg vil regne ild og svovel over ham og hans soldater (Esek.38:22)"; " Jeg vil sende ild til Magog , " leser vi i Ese.39:6. Her er så årsaken til de dårlige nyhetene som gjør « kongen i nord » rasende i Dan.11:44. Som i Daniel vil den russiske angriperen bli slått i hjørnet og ødelagt på Israels fjell: " Du og alle dine tropper skal falle på Israels fjell (Esek.39:4)". Men mysteriet dekker identiteten til USA ved opprinnelsen til denne handlingen. Jeg finner i Ese.39:9 en veldig interessant detalj. Teksten fremkaller muligheten for å lage ild i " sju år " ved å brenne våpnene som ble brukt i denne forferdelige globale konflikten. Tre er ikke lenger råstoffet for moderne våpen, men de " syv årene " som er nevnt gjenspeiler intensiteten av denne krigen og mengden av våpen. Fra 7. mars 2021 er det bare ni år til Kristi gjenkomst; de siste 9 årene av Guds forbannelse der den siste internasjonale konflikten vil finne sted; en krig som er fryktelig ødeleggende for liv og eiendom. I følge vers 12 vil de russiske likene bli begravet i « sju måneder ».

Forferdelig og uforsonlig guddommelig rettferdighet

Det vil være mange lik og Gud presenterer oss i Esekiel 9 med en idé om den massakrerende villskapen som han vil organisere. Fordi den tredje verdenskrigen som forventes for perioden mellom 2021 og 2029 er antitypen på den 3. ^{krigen} ledet av Nebukadnesar mot det gamle Israel i – 586. Her er hva den store skaperen Gud beordret, frustrert og foraktet av sitt folk i Esek.9: 1 til 11:

Ese.9:1 *Da ropte han med høy røst i mine ører: Kom nær, du som skal straffe byen, hver med sitt ødeleggelsesredskap i hånden!*

Ese.9:2 *Og se, seks menn kom langs den øvre port på nordsiden, hver med sitt ødeleggelsesredskap i hånden. Blant dem var det en mann kledd i lin, og som hadde en skriveveske i beltet. De kom og stilte seg nær kobberalteret.*

Esek.9:3 *Israels Guds herlighet reiste seg fra kjerubene den var på, og gikk til terskelen til huset; og han kalte mannen som var kledd i lin og bar en skriveveske i beltet.*

Ese.9:4 *Herren sa til ham: Gå midt i byen, midt i Jerusalem, og sett et merke på pannen til de menn som sukker og stønner på grunn av alle de vederstyggeligheter som er begått der.*

Esek.9:5 *Og for mine påhør sa han til de andre: Gå etter ham inn i byen og slå! la ditt øye være uten medlidenhet, og miskunn deg ikke!*

Esek.9:6 *Drep og utryd de gamle mennene, de unge mennene, jomfruene, barna og kvinnene; men gå ikke bort til noen som har merket på ham; og begynn med min helligdom! De begynte med de eldste som var foran huset.*

Eze.9:7 *Og han sa til dem: Gjør huset urent og fyll forgårdene med drepte; Kom ut!... De gikk ut og slo i byen.*

Eze.9:8 *Mens de slo, og jeg fortsatt ble værende, falt jeg på ansiktet mitt og ropte: Å! Herre GUD, vil du ødelegge alt som er igjen av Israel ved å utøse din vrede over Jerusalem?*

Eze.9:9 *Og han sa til meg: Misgjerningen til Israels hus og Juda er stor, overmåte stor; landet er fullt av drap, byen er full av urett, for de sier: Herren har forlatt landet, Herren ser ingenting.*

Eze.9:10 *Heller ikke jeg vil forbarme meg og ikke forbarme meg; Jeg vil bringe deres gjerninger over deres hoder.*

Eze.9:11 *Og se, mannen som var kledd i lin og hadde en skriveveske i beltet, svarte: Jeg har gjort som du har befalt meg. »*

Ikke alle som blir drept av religiøse grunner er en martyr for troen. Det er i denne kategorien mange fanatikere som er klare til å gi livet sitt, muligens for sin religion, men også for enhver politisk eller annen ideologi. Troens sanne martyr er først og fremst i Jesus Kristus. Da er det nødvendigvis en utvalgt hvis liv som ofres bare er til behag for skaperguden, hvis hans død ble innledet av et liv i samsvar med hans åpenbarede krav for hans tid.

La oss nå finne, i temaet for " ⁶ *trompet* » fremkallingen av den moralske konteksten i tiden etter krigen.

De overlevendes omvendelse

I motsetning til hva folk flest tror og frykter, så destruktive som de er, vil ikke atomvåpen utslette menneskeheten; fordi " *overlevende* " vil forbli etter slutten av konflikten. Om kriger sa Jesus i Matt.24:6: « *Dere skal høre om kriger og rykter om kriger: pass på å ikke bli forferdet, for disse ting skal skje. Men det vil ikke være slutten ennå.* » Utslettelse av menneskeheten vil skyldes handlingen til skaperen Gud etter hans strålende gjenkomst i Jesu Kristi person. Fordi de overlevende må utsettes for en siste trosprøve. Siden 1945, datoen for den første bruken av atomvåpen, har det blitt utført mer enn to tusen eksplosjoner utført for tester av de jordiske maktene som besitter dem; det er sant, suksessivt, over en tidsperiode på 75 år, og jorden er enorm, selv om den er begrenset, den tåler og støtter slagene menneskeheten påfører den. I den kommende atomkrigen vil det tvert imot skje mengder av eksplosjoner i løpet av kort tid og spredning av radioaktivitet vil umuliggjøre fortsettelsen av livet på jorden. Ved sin tilbakekomst vil den guddommelige Kristus gjøre slutt på lidelsen til den døende opprørske menneskeheten.

Vers 20: « *Resten av mennene som ikke ble drept av disse plagene, angret ikke sine henders gjerninger, for ikke å tilbe demoner og avguder av gull, sølv, kobber, stein og tre, som ikke kan se, eller hør og gå ikke;* »

I vers 20 profeterer Ånden om forherdelse av de overlevende folkene. " *Andre menn som ikke ble drept av disse plagene, omvendte seg ikke fra sine henders gjerninger.* " Det " *andre ve* " som ble kunngjort på imperiets tid, utgjør virkelig en guddommelig " *pest* ", men det går foran de " *syv siste* " som vil falle på skyldige syndere, etter slutten av nådeperioden i Åp 15. Det er fortsatt nødvendig å minne oss på her at disse " *plagene* " alle straffet den romerske aggresjonen mot tidens rekkefølge skapt av den allmektige skaperguden.

"... de sluttet ikke å tilbe demoner og avguder av gull, sølv, bronse, stein og tre, som ikke kan se, ikke høre eller gå. "

I denne oppregningen retter Ånden seg mot de kultiske bildene av den katolske troen som er gjenstander for tilbedelse fra tilhengerne av denne avgudsreligionen. Disse bildene representerer for det første "Jomfru Maria", og bak henne, i stort antall, mer eller mindre anonyme helgener, fordi det gir alle stor frihet til å velge sin favoritthelgen. Det store markedet er åpent 24 timer i døgnet. Vi tilbyr bind for alle armhulene, i alle stiler og størrelser. Og denne typen praksis irriterer spesielt den som led på korset på Golgata; også hans hevn vil være forferdelig. Og allerede, etter å ha gjort kjent for sine folkevalgte i 2018 sin mektige og strålende retur for år 2030, fra 2019, slo han jordens syndere med et dødelig smittomt virus. Dette er bare et veldig lite tegn på hans sinne som kommer, men han har allerede effektiviteten på sin side, siden vi allerede skylder ham en økonomisk ruin uten presedens i historien til det opprinnelige Vesten. Og når de er ødelagt, krangler nasjoner, så kjemper og kjemper.

Den vanæret som Gud tiltaler er desto mer rettferdiggjort fordi i Jesu Kristi tilsynekomst kom den sanne Gud i kjødet, blant mennesker, og der som en av dem "så, hørte og markedsfører", i motsetning til utskårne eller *støpte* avguder som ikke kan gjøre det.

Vers 21: " *Og de angret ikke fra sine drap eller sin trolldom eller sin utukt eller sine tyverier.* »

Med vers 21 avsluttes temaet. Ved å fremkalle " *deres mord* ", skildrer Ånden den dødelige søndagsloven som til slutt vil kreve døden til trofaste observatører av den hellige sabbat som er helliget av Gud. Ved å sitere " *deres fortryllelser* ", sikter han mot de katolske massene som hedres av de som rettferdiggjør hans "søndag", denne falske Herrens dag og autentiske hedenske "solens dag". Ved å minne om " *deres frekkhet* ", påpeker Ånden den protestantiske troen som arving til den katolske " *utukt* " til den falske " *profetinnen Jesabel* " i Åp 2:20. Og ved å tilskrive dem " *deres tyverier* ", antyder han de åndelige tyveriene som først ble utført mot Jesus Kristus, han selv, fra hvem den pavelige kongen ifølge Dan.8:11 "tok bort det *evige* " prestedømmet og dets legitime tittel. rettferdiggjort fra " *Forsamlingens leder* ," fra Ef.5:23; men også dens rekkefølge av " *tiden og dens lov* ", ifølge Dan.7:25. Disse svært åndelige tolkningene utelukker ikke vanlige bokstavelige anvendelser, men de går langt utover dem i Guds dom og dens konsekvenser for de skyldige forfatterne.

Åpenbaring 10: den lille åpne boken

Kristi gjenkomst og straff for opprørerne

Den lille åpne boken og dens konsekvenser

Kristi gjenkomst på slutten av den fjerde adventistventen

Vers 1: " *Jeg så en annen mektig engel komme ned fra himmelen, innhyllet i en sky; over hodet hans var regnbuen, og ansiktet hans var som solen, og føttene hans som ildstøtter.* »

Kapittel 10 bekrefter ganske enkelt den åndelige situasjonen som er etablert frem til det punktet. Kristus viser seg under aspektet av den hellige guddommelige alliansens Gud, under bildet av "regnbuen" gitt etter flommen til Noah og hans etterkommere. Det var et tegn på Guds løfte om aldri mer å ødelegge livet på jorden med voldsomme vann. Gud vil holde sitt løfte, men gjennom Peters munn kunngjorde han at jorden nå er "reservert for ild"; en flom av brann. Saken vil bare bli fullført for den siste dommen i det syvende årtusenet. Brann er imidlertid ikke ferdig med å ødelegge liv, fordi det er et våpen som Gud allerede har brukt mot byene i dalen Sodoma og Gomorra. I dette nåværende kapitlet illustrerer Ånden kort hendelsene etter den " ⁶ trompet ." Kapitlet åpner med bildet av den hevneende Kristi strålende gjenkomst.

Profetien fullstendig uforseglet

Vers 2: « Han hadde *en liten åpen bok* i hånden . Han satte sin høyre fot på havet og sin venstre fot på jorden; »

Fra begynnelsen av boken, ifølge Åp. 1:16, kommer Jesus for å kjempe mot tilbederne av den guddommelige « solen ». Symbolenes rolle blir tydeligere: " *ansiktet hans var som solen* " og hva vil bli av hans fiender, tilbederne av " solen "? Svar: hans skritt, og ve dem! Fordi " *hans føtter er som ildstøtter* ". Dette verset i Bibelen vil da bli oppfylt: " *Sett deg ved min høyre hånd til jeg gjør dine fiender til din fotskammel* (Sal.110:1; Matt.22:44)". Deres skyldfølelse økte ved at Jesus før sin gjenkomst " *åpnet den lille boken* " i Åpenbaringen ved siden 1844 å åpne forseglingen av det " *syvende seglet* " som fortsatt holdt det lukket i Åp.5:1 til 7.

Mellom 1844 og 2030, året for konteksten diskutert i dette kapittel 10, har forståelsen og betydningen av sabbaten utviklet seg til fullt lys. Også mennene i denne epoken er uten unnskyldning når de velger å ikke hedre ham. Den " *lille boken* " ble deretter " *åpnet* " av Kristi Hellige Ånd, og soltilbederne hadde ingenting med den å gjøre. I vers 2 er deres skjebne illustrert. For å forstå betydningen av " *hav og land* "-symbolene som finnes i dette verset, må vi studere Åp. 13, der Gud forbinder dem med to åndelige " *dyr* " som vil dukke opp i 2000-årene av den kristne æra. Det første " *dyret, som stiger opp fra havet* ", symboliserer det umenneskelige, derfor bestiale, regimet til koalisjonen av sivile og religiøse makter, i deres første historiske form av monarkier og romersk-katolske pavedømme. Disse monarkiene er symbolisert ved de " *ti hornene* " knyttet til symbolet som betegner Roma i Dan.7 ved " *det lille hornet* " og Åp.12, 13 og 17 av " *de syv hodene* ". Dette " *dyret* ", ifølge dommen av guddommelige verdier, viser symbolene som er sitert i Daniel 7: Romerrikets forgjengerrike, i omvendt rekkefølge fra Dan.7: leopard, bjørn, løve . " *Dyret* " er derfor selv det romerske monstret i Dan.7:7. Men her, i Åp. 13, er symbolet på det pavelige " *lille horn* ", som etterfølger de " *ti horn* ", erstattet med symbolet på de " *syv hodene* " av romersk identitet. Og Ånden tilskriver ham « *bespottelse* », *det vil si religiøse løgner*. Tilstedeværelsen av " *kroner* " på de " *ti hornene* " indikerer tidspunktet da de " *ti hornene* " i Dan.7:24 kom til å styre. Det er derfor også tiden da det " *lille hornet* " eller " *den annerledes kongen* " selv er aktivt. " *The beast* " identifisert, oppfølgeren kunngjør sin fremtid. Hun vil handle fritt i " *en tid, ganger (2 ganger) og en halv gang* ". Dette uttrykket angir 3 og et halvt profetiske år, eller 1260 virkelige år, i Dan.7:25 og Åp.12:14; vi finner det i form av " *1260 dager* "-år eller profetisk " *42 måneder* " i Åp.11:2-3, 12:6 og Åp.13:5. Men i vers 3 i dette kapittel 13, kunngjør Ånden at hun vil bli slått og " *som om såret til døde* ", nettopp av fransk ateisme mellom 1789 og 1798. Og takket være konkordatet til Napoleon I " *vil hennes dødelige sår bli helbredet* ." Dermed vil de som ikke elsker guddommelig sannhet kunne fortsette å hedre løgnene som dreper sjelen og kroppen.

På slutten av dagene vil et bilde av det første " *dyret som kom opp fra havet* " dukke opp. Dette nye dyret utmerker seg ved at det denne gangen vil " *stige opp fra jorden* ". Ved å stole på bildet av Genesis, hvor " *jorden* " kommer ut av " *havet* ", forteller Ånden oss subtilt at dette andre " *dyret* " kom ut av det første, og betegner dermed den såkalte katolske kirke reformert; eksakt definisjon av den protestantiske reformerte troen. I 2021 representerer den allerede den største militærmakten på planeten jorden og har vært en autoritet siden seieren mot Japan og Nazi-Tyskland i 1944-45. Dette er selvfølgelig USA, opprinnelig hovedsakelig protestantisk, men stort sett katolsk i dag, på grunn av den sterke latinamerikanske emigrasjonen velkommen. Ved å anklage ham for å gjøre « *det første dyret tilbedelse i hans nærhet* », fordømmer Ånden hans arv fra romersk søndag. Dette viser at religiøse merkelapper er misvisende. Den moderne protestantiske troen er så knyttet til denne romerske arven at den vil gå så langt som å kunngjøre en bindende lov, som gjør søndagshvilen obligatorisk under straff av sanksjoner: en kommersiell boikott til å begynne med, og en dødsdom, til slutt. . Søndag er utpekt som « *merket* » for autoriteten til *det romerske «dyret* »,

det første « dyret ». Og tallet " 666 " er summen som er oppnådd med bokstavene i tittelen "VICARIVS FILII DEI", det Ånden kaller " *dyrets nummer* ". Gjør regnestykket, tallet er der:

VICIVILIIDI

$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$

$112 + 53 + 501 = 666$

En viktig presisering : Merket mottas bare " *på hånden* " eller " *på pannen* " i den grad at " *hånden* " symboliserer arbeidet, handlingen og " *pannen* " angir den personlige viljen til hver skapning fri for sin valg som Esé.3:8 forteller oss: " *Jeg vil forherde din panne slik at du setter den mot pannen deres* ".

Her er tydelig identifisert de fremtidige " *fotskamlene* " til Jesus Kristus, den rettferdige guddommelige dommer. Og subtilt, ved å indikere prioritet " *høyre fot* " eller " *venstre fot* ", indikerer Ånden hvem han anser som mest skyldig. Den brennende " *høyre foten* " er for den romersk pavelige katolske tro som Gud tilskriver utgytingen *av blodet* til " *alle som er blitt drept på jorden* ", ifølge Åp.18:24. Hans prioritet for sinne er derfor fortjent. Så, like skyldig, for å ha etterlignet det, ved å skape " *bildet* " av det første katolske " *dyret* ", mottar den protestantiske troen, kalt " *jorden* ", ilden fra Jesu " *venstre fot* ". hevner dermed blodet til de siste utvalgte helgener som skulle utgytes uten hans frelsende inngripen.

Vers 3: " *Og han ropte med høy røst, som en løve brøler. Da han ropte ut, sa de syv tordenene sine stemmer.* »

Hemmeligheten som er skjult eller forseglest i vers 4 til 7, forkynt av " *de syv tordennes røst* ", er nå åpenbart. " *Guds røst* " blir dermed sammenlignet med lyden av " *torden* " knyttet til tallet " *syv* " som symboliserer hans helliggjørelse. Denne stemmen forkynner en melding som lenge har vært skjult og ignorert av menn. Dette er året for vår guddommelige og opphøyde Herre Jesu Kristi tilbakekomst i herlighet. Datoen ble avslørt for sine folkevalgte i 2018; Dette er våren 2030, der, siden Jesu sonende død den 3. april 30. vil den tredje tredjedelen av 2000 år av de 6000 årene som er programmert av Gud for hans utvalg av utvalgte, avsluttes.

Vers 4: " *Og da de syv tordener sa ut sine stemmer, gikk jeg for å skrive; og jeg hørte en røst fra himmelen som sa: Forsegl det de syv tordener har talt, og skriv det ikke.* »

I denne scenen har Gud to mål. Den første er at hans utvalgte må vite at Gud virkelig har fastsatt en tid for verdens ende; det er ikke virkelig skjult, siden det avhenger av vår tro på programmet for de 6000 årene som er profetert av de seks profane dagene i våre uker. Det andre målet er å fraråde letingen etter denne datoen til det tidspunktet da det i seg selv åpner veien for forståelse. Dette ble oppnådd for hver av de tre adventisttestene som var nyttige for screening og utvelgelse av de utvalgte som ble funnet verdige til å dra nytte av den evige rettferdighet som ble tilbudt av Jesus Kristus, i 1843, 1844 og 1994.

Vers 5: " *Og engelen, som jeg så stå på havet og på jorden, løftet sin høyre hånd mot himmelen.* "

I denne holdningen til den store seirende dommeren, med føttene plassert på hans fiender, vil Jesus Kristus formulere en høytidelig ed som binder ham guddommelig.

Vers 6: " *Og sverget ved ham som lever i all evighet, som skapte himmelen og det som er i den, jorden og det som er i den, og havet og det som er i den, at han 'det ville bli mer tid , '*

Jesu Kristi ed er laget i skaper-Guds navn, og den er adressert til hans utvalgte som ærer ordenen til den første engelen i Åp.14:7; dette ved å demonstrere gjennom deres lydighet deres « frykt » for Gud, ved å overholde hans fjerde bud som gir ære til hans skapende handling. Uttalelsen « *at det ikke ville være mer tid* » bekrefter at Gud i sitt program hadde planlagt de tre forfengelige adventistenes forventninger i 1843, 1844 og 1994. Som jeg allerede har uttrykt, var disse forfengelige forventningene nyttige for å sile kristne troende. For mens de var forfengelige, var konsekvensene for dem de opplevde, dramatiske og åndelig dødelige eller, for de utvalgte, årsakene til deres velsignelse og deres helliggjørelse av Gud.

Kunngjøring om den tredje ^{store} ulykken som er profetert i Åp.8:13.

Vers 7: " *Men i den syvende engelens røsts dager, når han blåser (basunen), ville Guds hemmelighet bli oppfylt, ettersom han forkynte for sine tjenere profetene. »*

Tiden for å konstruere profetiske datoer er forbi. De som ble etablert av de profeterte dataene har fullført sin rolle, å teste, suksessivt, troen til protestantene i 1843-44, og den til adventistene i 1994. Det vil derfor ikke lenger være falske datoer, ikke flere falske forventninger ; nyhetene, initiert siden 2018, vil være gode, og de utvalgte vil høre, for sin frelse, lyden av den " *syvende basun* " som vil markere inngripen til Kristus av guddommelig rettferdighet; tiden da ifølge Åp.11:15: " *verdens rike er overgitt til vår Herre og hans Kristus* ", og derfor tatt fra djevelen.

Konsekvensene og tidene til den profetiske tjenesten

Vers 8: « *Og røsten som jeg hørte fra himmelen, talte til meg igjen og sa: Gå og ta den åpnede lille boken i hånden på engelen som står på havet og på jorden. »*

Vers 8 til 11 illustrerer opplevelsen av misjonen til tjeneren som har til oppgave å presentere den kodete profetien i et klart språk.

Vers 9: " *Og jeg gikk til engelen og ba ham gi meg den lille boken. Og han sa til meg: Ta den og svelg den; det vil være bittert i ditt indre, men i din munn vil det være søtt som honning. "*

For det første skildrer " *tarmsmerter* " meget godt lidelsen og plagene forårsaket av avvisningen av det foreslåtte lyset fra opprørske kristnes side. Disse lidelsene vil nå sitt høydepunkt for den siste trosprøven, på tidspunktet for søndagsloven, hvor de utvalgte liv vil bli truet med døden. For til slutten vil lyset og dets depositarer bli bekjempet av djevelen og hans himmelske og jordiske demoner, bevisste eller ubevisste allierte av denne "ødeleggeren", "Abaddon eller

Apollyon " i Åp.9:11. " *Søtheten av honning* " avbilder også perfekt lykken ved å forstå Guds mysterier som han deler med sine sanne utvalgte som tørster etter sannhet. Ingen andre produkter på jorden konsentrerer sin naturlige søte sødme som det. Normalt setter mennesker pris på og søker etter denne søte smaken som er behagelig for dem. Også Kristi utvalgte søker i Gud søtheten til et kjærlig og fredelig forhold, så vel som hans instruksjoner.

Ved å gi sin åpenbaring "Apokalypsen" (= Åpenbaringen) " *honningens sødme* ", sammenligner Guds Ånd den med " *den himmelske manna* " som hadde " *smaken av honning* " og som næret hebreerne, i ørkenen, under 40 år før de gikk inn i det lovede landet tatt fra kanaanittene. Akkurat som en hebreer ikke kunne ha overlevd uten å konsumere denne " *manna* ", siden 1994, slutten av de " *fem månedene* " som er profetert i Åp.9:5-10, overlever adventisttroen bare ved å nærme seg selv fra denne siste profetiske åndelige " *mat* » (Matt.24:45) « *tilberedt til den rette tid for Jesu Kristi herlighets komme*». Denne læren som sannhetens Gud gir meg til å innse bare på denne sabbatsmorgen den 4. ^{timen} 16. januar 2021 (men 2026 for Gud) ville ha vært nyttig for å svare den som spurte meg en dag om studiet av profetier " Hva kan jeg tjene på det?" » Jesu svar er kort og enkelt: åndelig liv for å unnsnippe åndelig død. Hvis Ånden ikke tar opp bildet av en " *kake* ", men bare " *honningens sødme* ", er det fordi det fysiske livet til hebraeren var opptatt av denne " *manna* "-maten. Når det gjelder Åpenbaring, er mat kun for de utvalgte ånd. Men i denne sammenligningen fremstår det som nødvendig, uunnværlig og etterspurt av den levende Gud som en betingelse for å opprettholde åndelig liv. Og dette kravet gir mening, fordi Gud ikke tilberedte denne maten for å bli ignorert og foraktet av sine tjenere i de siste dager. Den utgjør det mest helligede elementet siden Jesu Kristi offer og den siste formen og endelige oppfyllelsen av den hellige nattverd"; Jesus gir sine utvalgte til mat, sin kropp og sin profetiske undervisning.

Vers 10: « *Jeg tok den lille bokrullen fra engelens hånd og svelget den; den var i min munn søt som honning, men da jeg hadde svelget den, var innmaten mitt fylt av bitterhet.* »

I den levde opplevelsen oppdaget tjeneren i ensomhet det blendende lyset som ble profetert av Jesus, og han fant faktisk først «*honningens søthet* », en behagelig nytelse som kan sammenlignes med honningens søte søthet. Men kulden som ble vist av adventistmedlemmene og lærerne som jeg ønsket å presentere den for, ga i kroppen min autentiske magesmerter kalt kolitt. Så jeg vitner om den åndelige og bokstavelige oppfyllelsen av disse tingene.

En annen forklaring gjelder imidlertid den siste epoken der det profetiske lyset blir opplyst. Det begynner i en tid med fred, men vil ende i en tid med krig og morderisk terror. Dan.12:1 profeterte det som " *en tid med trengsel, slik den ikke har vært siden nasjonene begynte til denne tid* "; dette er nok til å forårsake " *smerter i tarmen* ". Spesielt siden vi leser i Klag.1:20: « *Herre, se på min nød! Innsiden min koker, hjertet mitt er opprørt inni meg, fordi jeg har vært opprørsk. Utenfor har sverdet herjet, i døden.* » Også i Jer.4:19: " *Mine tarmar ! Mitt indre : Jeg lider i hjertet mitt, hjertet slår, jeg kan ikke tie; for du hører, min sjel, lyden av basunen, krigsropet .* » Bitterheten i « *innmaten* » trekker en sammenligning mellom det endelige adventistoppdraget og det som ble betrodd profeten Jeremia.

I begge erfaringer jobber de folkevalgte i den omgivende fiendtligheten til de opprørske herskerne i sin tid. Jeremia og de siste sanne adventistene fordømmer syndene begått av sivile og religiøse ledere i sin tid, og ved å gjøre det, blir de skyldiges vrede vendt mot dem, inntil verdens ende preget av Jesu Kristi gjenkomst i herlighet, «kongenes *konge* og herrenes *Herre* » i Åp.19:16.

Slutten på en første del av Åpenbaringen

I denne første delen fant vi prologen og de tre parallelle temaene, brevene adressert til englene i de syv kirker, de syv segl eller tidenes tegn, og de seks basunene eller advarselsstraffene som ble vekket av Guds indignasjon.

Vers 11: “ *Og de sa til meg: Du må igjen profetere om mange folkeslag og nasjoner og tungemål og konger. »*

Vers 11 bekrefter hele deknningen av de siste 2000 av de 6000 årene med Guds forberedte program. Når man kommer til tidspunktet for Jesu Kristi strålende gjenkomst, vil fremkallingen av profetiene gjenoppta oversikten over den kristne æra i kapittel 11 under et annet tema: «Du må ***igjen profetere om mange folk, nasjoner, tungemål og konger .»***

Åpning av andre del av åpenbaringen

I denne andre delen, i en parallell oversikt over den kristne tid, vil Ånden målrette mot viktige hendelser som allerede er nevnt i den første delen av boken, men her, i den andre delen, vil han åpenbare for oss sin dom på en mer utviklet måte om hvert av disse temaene. Også her vil hvert kapittel bruke forskjellige, men alltid komplementære symboler og bilder. Det er gjennom grupperingen av alle disse læresetningene at profetien identifiserer de målrettede emnene. Siden Daniels bok har dette prinsippet om å parallellisere kapitlene i profetiene blitt brukt av den åpenbarende ånd, som du kan se.

Åpenbaringen 11, 12 og 13

Disse tre kapitlene dekker kristentidens tid parallelt, og kaster lys over ulike hendelser, men som alltid forblir veldig utfyllende. Jeg vil oppsummere og deretter detaljere temaene.

Åpenbaring 11

Pavelig regjering – Nasjonal ateisme – Den syvende trompet

Vers 1 til 2: Den katolske pavelige falske profetens 1260-årige regjeringstid: Forfølgeren.

Vers 3 til 6: under denne intolerante og forfølgende regjeringen vil " *de to vitner* " om Gud, de hellige skrifter i de to pakter, bli plaget og forfulgt av " *dyret* ", den romerske religiøse koalisjonen alliert med monarkiene i Europas vestlige .

Vers 7 til 13 har som tema " *dyret som reiser seg fra avgrunnen* " eller "den franske revolusjonen" og dens nasjonale ateisme som dukker opp for første gang i menneskehetens historie.

Vers 15 til 19 vil ha som tema en delvis utvikling av "den syvende trompet".

Rollen som pavelig regjering

Vers 1: " *Og de ga meg et rør som en stav og sa: Stå opp og mål Guds tempel, alteret og dem som tilber der.* »

Den målrettede tiden er en tid for straff avslørt av ordet " *stang* ". Straffen er rettferdiggjort " *på grunn av synd* " gjenopprettet sivilt siden 321 og religiøst siden 538. Siden denne andre datoen har synden blitt pålagt av det pavelige regimet symbolisert her ved "røret" som betegner " *den falske profeten som lærer løgner* " i Jes. 9:13-14. Dette budskapet er et bilde av Dan.8:12: " *hæren ble overgitt med det evige på grunn av synden* ", der, " *hæren* " betegner den kristne

forsamlingen, " *den evige* ", Jesu prestedømme tatt bort av pavelig regime, og " *synd* ", oppgivelsen av sabbaten siden 321. Dette er bare en repetisjon av et budskap gjentatt mange ganger i forskjellige aspekter og symboler. Den bekrefter den straffende rollen som Gud ga til etableringen av det romerske paveregimet. Verbet " *måle* " betyr "dømme". Straffen er derfor et resultat av Guds dom over " *templet* ". av Gud ", Kristi kollektive forsamling, " *alter* "-symbolet på korset for hans offer, og " *de som tilber der* ", nemlig de kristne som krever hans frelse.

Vers 2: « *Men tempelets ytre forgård, forlat den utenfor, og ikke mål det; for det er gitt til nasjonene, og de skal trække den hellige by under føtter i to og førti måneder.* »

Det viktige ordet i dette verset er " *utenfor* ." Det alene betegner den overfladiske troen til den berørte romersk-katolisismen i bildet av dens regjeringstid på 1260 dagsår presentert her som " *42 måneder* ". " *Den hellige by* "-bildet av de sanne utvalgte " *vil bli trampet under føtter av nasjonene* " alliert med det pavelige despot-regimet eller kongene av europeiske riker " *som begår utroskap med* " den katolske " *Isabel* " under hennes lange intolerante regjeringstid i 1260 virkelige år mellom 538 og 1798. I dette verset markerer Gud forskjellen mellom sann og falsk tro ved å stole på symbolikken til den hebraiske helligdommen: Moses tabernakel og templet bygget av Salomo. Vi finner i begge tilfeller, på " *retten, utenfor templet* ", kjødelige religiøse ritualer: offeralteret og vaskekummen. Sann åndelig hellighet finnes inne i templet: på det hellige sted der det er: lysestaken med syv lamper, bordet med de 12 skuebrødene, og røkelsesalteret plassert foran forhenget som skjuler det aller helligste, himmelens bilde hvor Gud sitter på sin kongelige trone. Oppriktigheten til kandidater for kristen frelse er bare kjent for Gud, og på jorden blir menneskeheten lurt av den " *ytre* " fasadereligionen som den romersk-katolske tro representerer først i historien til den kristne religionen i vår tid.

Den hellige bibel, Guds ord, forfulgt

Vers 3: « *Jeg vil gi mine to vitner makt til å profetere, kledd i sekk, tusen to hundre og seksti dager.* »

I løpet av denne lange regjeringen bekreftet her i formen " *1260 dager* ", vil Bibelen symbolisert av de " *to vitnene* " delvis bli ignorert frem til tiden for reformasjonen når den til og med blir forfulgt av de katolske ligaene som er gunstige for pavene de støtter med sverd . Bildet " *kledd i sekk* " angir en lidelsestilstand som Bibelen vil bestå til 1798. Fordi på slutten av denne perioden vil fransk revolusjonær ateisme brenne den på offentlige steder, også forsøke å ødelegge den, få den til å forsvinne helt.

Vers 4: « *Dette er de to oliventrærne og de to lysestakene som står for jordens Herre.* »

Disse " *to oliventrær og to lysestaker* " er symbolene på de to påfølgende alliansene som Gud har organisert i sin frelsesplan. To påfølgende religiøse dispensasjoner som bærer hans Ånd, hvis arv er Bibelen og dens tekster fra de to alliansene. Prosjektet til de to alliansene ble profetert i Sec.4:11 til 14, av " *to oliventrær plassert på høyre og venstre side av lysestaken* ". Og allerede, før " *de to vitnene* " i vers 3, sa Gud om dem i Sakarias vitnesbyrd: " *Dette er de to*

oljesønnene som står foran hele jordens Herre. » I denne symbolikken betegner "olje" den guddommelige Ånd. « Lysestaken » profeterer Jesus Kristus som i en menneskekropp vil bringe Åndens lys i sin helliggjørelse (= 7) og spre kunnskapen om det blant mennesker, akkurat som den symbolske lysestaken sprer lyset ved å brenne oljen i dens « syv » vaser.

Merk : « Lysestaken » med « syv » lamper er sentrert på den midterste vassen; dette, som midten av uken som gjør, den 4. ^{dagen} i påskeuken, dagen da Jesus Kristus ved sin sonende død gjorde at " offeret og offergaven " opphørte, den religiøse ritualen hebraisk, iht. den guddommelige planen profetert i Dan.9:27. " lysestaken " med syv lamper bar derfor også et profetisk budskap.

Vers 5: « Om noen vil skade dem, kommer det ild ut av deres munn og fortærer deres fiender; og hvis noen vil dem skade, skal han drepes på denne måten. »

Her, som i Åp 13:10, bekrefter Gud overfor sine sanne utvalgte sitt forbud mot å straffe seg selv for skade gjort på Bibelen og dens sak. Det er en handling som han forbeholder seg eksklusivt. Ondskap vil komme ut av munnen til skaperguden. Gud identifiserer seg med Bibelen som vi kaller " Guds ord ", slik at den som skader ham, angriper ham direkte.

Vers 6: « De har makt til å stenge himmelen, så det ikke faller regn i profetiernes dager; og de har makt til å gjøre vannet om til blod og slå jorden med all slags plage, når de vil. »

Ånden siterer fakta rapportert i Bibelen. På sin tid fikk profeten Elia fra Gud at det ikke ville falle regn uten på hans ord; foran ham fikk Moses kraft fra Gud til å forandre vannet til blod og slå jorden med 10 plager. Disse bibelske vitnesbyrdene er desto viktigere fordi i de siste dager vil forakt for det skrevne og inspirerte Guds ord bli straffet med plager av samme type, ifølge Åp.16.

Den franske revolusjonens nasjonale ateisme

De mørke lysene

Vers 7: « Når de har fullført sitt vitnesbyrd, skal dyret som kommer opp fra dypet føre krig mot dem og seire over dem og drepe dem. »

Ånden åpenbarer for oss her, en viktig ting å merke seg; datoen 1793 markerer slutten på det bibelske vitnesbyrdet, men for hvem? For hans fiender på den tiden som hadde forfulgt Bibelen, avviste dens guddommelige autoritet i spørsmål om støtte til troen; det vil si monarkene, de monarkistiske aristokratene, det romersk-katolske paveregimet og hele dets presteskap. På denne datoen fordømmer Gud også de falske protestantiske troende som i praksis allerede ikke tar hensyn til hans lære. I Dan.11:34, i sin dom, tilregner Gud dem " **hykleri** ": " *I den tid de faller, vil de bli hjulpet litt, og mange vil slutte seg til dem i hykleriet .* » Det er bare den første delen av Bibelens vitnesbyrd som fullføres, for i 1843 vil dens rolle gjenoppta en avgjørende betydning ved å invitere de utvalgte til å oppdage adventistprofetiene. Etableringen av nasjonal ateisme i Frankrike vil målrette Bibelen og prøve å få den til å forsvinne. Den rikelige blodige bruken av «giljotinen hans» gjør den til et nytt « dyr » som denne gangen skulle « reise seg fra avgrunnen ». Med dette begrepet lånt fra skapelseshistorien i 1. Mosebok 1:2, minner Ånden oss om at hvis Gud, dens Skaper, ikke eksisterte, ville ikke noe liv

ha utviklet seg på jorden. " *Avgrunnen* " er symbolet på jorden fratatt innbyggere, når den er " *formløs og tom* ". Det var slik " *i begynnelsen* ", ifølge 1.Mos.1:2, og det vil bli slik igjen i " *tusen år* ", ved verdens ende, etter Jesu Kristi strålende gjenkomst, som er temaet som følger dette i dette kapittel 11. Denne sammenligningen med det opprinnelige kaoset er velfortjent for et republikansk regime som er født i politisk kaos og den største uorden. Fordi opprørsmenn vet hvordan de skal forene seg for å ødelegge, men de er veldig delte i formene som bør gis til gjenoppbygging. Dette vitnesbyrdet viser deretter frukten som menneskeheten kan bære når den er fullstendig avskåret fra Gud; fratatt sin fordelaktige handling.

Men ved å kalle den " *avgrunn* " antyder skaperens ånd også konteksten og tilstanden til den opprinnelige skapelsen av vår jord. Derfor, rettet mot den første dagen av denne skapelsen, viser han oss en jord som er stupe i absolutt " *mørke* " siden Gud i det øyeblikket ennå ikke hadde gitt jorden lyset av noen stjerne. Og denne ideen forbinder åndelig dette " *dyret som reiser seg fra avgrunnen* " til det " *fjerde seglet* " i Åp.6:12 beskrevet som en " *solsvart som sekk* ". Forbindelsen er også knyttet til den " *fjerde basunen* " i Åp 8:12 beskrevet ved " *støtet av den tredje, av solen, av den tredje av månen og av den tredje av stjernene* ". Gjennom disse bildene tillegges Ånden den en spesielt " **mørk** " karakter. Imidlertid er det i dette aspektet og denne " **mørke**" tilstanden at Frankrike vil glorifisere sine fritenkere ved å gi dem tittelen " **opplysning** ". Vi husker da Jesu Kristi ord sitert i Matt.6:23: « *men hvis ditt øye er dårlig, vil hele din kropp være i mørke. Hvis da lyset som er i deg er mørke, hvor stort vil ikke mørket være!* » Dermed går mørke frie tanker til krig mot den religiøse ånden og denne nye **libertariske ånden** vil strekke seg over tid og strekke seg over den vestlige verden... kalt kristen og den vil beholde sin onde innflytelse til verdens ende. Med den franske revolusjonen satte «mørket» seg i evighet med synden. For med den dukker bøkene skrevet av filosofene av fri tanke opp; som knytter det til "synden" som kjennetegner Hellas i profetiene til Daniel 2-7-8. Disse nye bøkene vil konkurrere med Bibelen og lykkes med å kvele den, i enorm grad. Den " *krigen* " som fordømmes er derfor fremfor alt ideologisk. Etter revolusjonen og etter andre verdenskrig vil dette mørket ta aspektet av den høyeste humanismen i kontrast og dermed bryte med den opprinnelige intoleransen, men den ideologiske " *krigen* " fortsetter. Vestlige mennesker vil være klare til å ofre alt for denne "friheten". Faktisk vil de ofre sine nasjoner, sin sikkerhet, og vil ikke unnsnippe døden planlagt av Gud.

Vers 8: " *Og deres døde kropp skal være på plassen til den store byen, som i åndelig forstand kalles Sodoma og Egypt, også der deres Herre ble korsfestet.* »

De " *likene* " som er sitert er de av de " *to vitnene* " hvis første angripere også ble henrettet på " *plassen* " i den samme " *byen* ". Denne " *byen* " er Paris, og " *stedet* " som ble sitert ble i rekkefølge kalt "sted Louis XIV", "sted Louis XV", "place de la Révolution", og betegner det nåværende "stedet de la Concorde". Ateisme gjør ikke noen religiøs form noen tjenester. De giljotinerte ofrene blir nettopp slått for sin religiøse tilhørighet. Og som den " *fjerde trompet* "-meldingen lærer, er målene det sanne lyset (solen), det falske kollektivet (månen) og enhver individuell religiøs budbringer (stjerne). Videre aksepteres visse korruperte religiøse

former under forutsetning av at de overholder normene for dominerende ateisme. Noen prester får dermed navnet «avviklet» i hån. Ånden sammenligner Paris, den franske hovedstaden, med " *Sodoma* " og " *Egypt* ". De første fruktene av frihet var seksuelle utskielser ledsaget av sammenbruddet av tradisjonelle sosiale og familiekonvensjoner. Denne sammenligningen vil få tragiske konsekvenser over tid. Ånden forteller oss at denne byen vil lide skjebnen til « *Sodoma* » og « *Egypt* », som for Gud har blitt standardsymbolet på synd og opprør mot ham. Koblingen etablert ovenfor med den " greske" filosofiske " *synden* " fordømt i Daniel 2-7-8 bekreftes her. For fullt ut å forstå denne guddommelige stigmatiseringen av gresk synd, la oss ta i betraktning det faktum at apostelen Paulus mislyktes og ble jaget fra stedet, da han forsøkte å bruke filosofiske ord for å presentere evangeliet for innbyggerne i Athen. Dette er grunnen til at filosofisk tanke for alltid vil forbli fienden til skaperguden. Over tid og frem til slutten, vil denne byen kalt "Paris" beholde, og vitne gjennom disse handlingene, om nøyaktigheten av dens sammenligning med disse to navnene, symboler på seksuell og religiøs synd. Bak navnet "Paris", ligger arven til "Parisii", et ord hvis keltiske opprinnelse betyr "de av gryten", et dramatisk profetisk navn. I romertiden var stedet en høyborg for hedenske tilbedere av Isis, egypternes gudinne, nettopp, men også scenen og det kyniske bildet av Paris, sønnen til kongen av Troja, gamle Priam. Forfatter av utroskap med den vakre Helena, kona til den greske kongen Menelaos, han vil være ansvarlig for en krig med Hellas. Etter en mislykket beleiring trakk grekerne seg tilbake og etterlot en enorm trehest på stranden. Trojanerne trodde det var en gresk gud, og brakte hesten inn i byen. Og midt på natten, da vinen og festen var over, kom greske soldater ut av hestene og åpnet portene for de stille vendte greske troppene; og alle innbyggerne i byen ble massakrert, fra kongen til den laveste undersåte. Denne trojanske handlingen vil føre til tap av Paris i de siste dagene fordi, ignorerer leksjonen, vil den gjenta sine feil ved å installere sine fiender som den hadde kolonisert på sitt territorium. Før de tok navnet Paris, ble byen kalt "Lutèce" som betyr "stinkende sump"; hele programmet for hans triste skjebne. Sammenligningen med " *Egypt* " er berettiget siden ved å adoptere det republikanske regimet, blir Frankrike offisielt det første syndige regimet i den vestlige verden. Denne tolkningen vil bli bekreftet i Åp.17:3 av den " *skarlagennrøde* " fargen til " *dyret* ", bildet av de monarkiske og republikanske koalisjonene i de siste dager, bygget etter Frankrikes modell. Ved å si: " *selv hvor deres Herre ble korsfestet* ", trekker Ånden sammenligningen mellom avvisningen av den kristne troen til fransk ateisme og den jødiske nasjonale avvisningen av Messias Jesus Kristus; fordi de to situasjonene er identiske og de vil bære de samme konsekvensene og de samme fruktene av ugudelighet og urettferdighet. Denne sammenligningen vil fortsette i versene som følger.

Ved å kalle hovedstaden hans " *Egypt* ", sammenligner Gud Frankrike med farao, en typisk modell for menneskelig motstand i motsetning til hans vilje. Den vil opprettholde denne opprørske posisjonen til den blir ødelagt. Det vil aldri være noen omvendelse fra hans side. Når hun kaller « *ondt godt og godt ondt* », vil hun begå de verste synder som er utskjelt av Gud; dette ved å kalle "lys", de "mørke" tenkerne som grunnla "hans menneskerettigheter", som er i motsetning til Guds rettigheter. Og av mange folkeslag vil dens modell bli etterlignet, til og med i

1917, av det mektige Russland som vil ødelegge den med et atomstøt på tidspunktet for "den sjette *trompet*", som er det navnet "Parisii" profeterte i det keltiske språk, som betyr "de i gryten". Hun vil derfor forbli helt til slutten ute av stand til å se Gud i prøvelsene som vil ødelegge henne til det punktet at hun ødelegger henne. Fordi han har siktet henne og han vil ikke la henne gå før hun ikke er mer.

Vers 9: " *Tre og en halv dag skal menn fra folkene, stammene, tungemålene og nasjonene se sine døde kropp, og de vil ikke la sine døde kropp bli lagt i en grav.* »

I Frankrike gikk folket inn i revolusjonen i 1789, og i 1793 henrettet de sin konge, da deres dronning, begge offentlig halshugget på det store sentrale torget i byen kalt suksessivt "Place Louis XV", "Place de la Révolution" og for tiden "place de la Concorde". Ved å tilskrive " *tre og en halv dag* " til tidspunktet for den destruktive handlingen, ser Ånden ut til å inkludere slaget ved Valmy der revolusjonærene i 1792 møtte og beseiret de royalistiske hærene til de europeiske kongedømmene som angrep det republikanske Frankrike, inkludert Østerrike, hjem. av dronning Marie Antoinettes opprinnelsesfamilie. For å forstå opprinnelsen til dette hatet, må vi huske på at 1260 år med overgrep av alle slag fra den pavelige-kongelige koalisjonen endte opp med å irritere det franske folket som ble utnyttet, mishandlet, forfulgt og fullstendig ødelagt. De to siste regjeringene til Louis Merk følgende ! Republikken er ikke og vil ikke være en velsignelse for Frankrike. Hun vil til slutten, i sin femte form, bære Guds forbannelser og selv begå feilene som vil føre til at hun faller. Dette blodtørstige regimet, fra dets opprinnelse, vil bli landet med "menneskerettigheter" og humanisme som vil ende opp med å forsvare de skyldige og vil frustrere, gjennom sin urettferdighet, offeret. Han vil til og med ønske fiendene sine velkommen og installere dem på sitt territorium, og imitere, til det verste, det berømte eksemplet på den trojanske byen som er kjent for introduksjonen av trehesten etterlatt av grekerne, som tidligere sett.

Vers 10: " *Og på grunn av dem skal jordens innbyggere glede seg og glede seg, og de skal sende gaver til hverandre, fordi disse to profetene plaget jordens innbyggere.* »

I dette verset sikter Ånden mot tiden når, som koldbrann eller kreft, vil den franske filosofiske ondskaper forplante seg og spre seg som en pest i andre vestlige nasjoner. ^{Den} markerer "tidens tegn" med " *6. segl* "; den der « *solen blir svart som en sekk med hestehår* »: Bibelens lys forsvinner, kvalt av fritenkeres filosofiske bøker.

I åndelig lesning, i motsetning til « *borgerne i himmelriket* » som definerer Jesu utvalgte, betegner « *jordens innbyggere* » amerikanske protestanter og mer generelt mennesker som er opprørske mot Gud og hans sannhet. Folket i europeiske og enda flere amerikanske riker ser mot Frankrike. Der knuser et folk sitt monarki og den katolske kristne religionen som truer folket som leser Bibelen, de " *to vitnene* ", med " *plagene* " i dets "helvete"; ekte " *pine* " som imidlertid kun er forbeholdt den siste dommen, for å utslette de falske religiøse menneskene som selv villedende bruker denne typen trusler, ifølge Åp. 14:10-11. Også utlendinger, ofre for de samme overgrepene utenfor Frankrike, håper å dra nytte av dette

initiativet. Dette desto mer, siden med den franske støtten gitt av Louis XVI, i verden, noen år tidligere, fant de nye USA i Nord-Amerika sin uavhengighet, og frigjorde seg fra Englands herredømme. Frihet er på farten og vil snart vinne over mange mennesker. Som et tegn på dette vennskapet, " *vil de sende gaver til hverandre* ". En av disse gavene var den franske gaven til amerikanerne av «Frihetsgudinnen» reist i 1886 på en øy overfor New York. Amerikanerne returnerte gesten ved å tilby ham en kopi som, reist i 1889, ligger i Paris på en øy midt i Seinen nær Eiffeltårnet. Gud sikter mot denne typen gave som avslører deling og utveksling som utgjør forbannelsen av **overdreven frihet** som tar sikte på å ignorere dens åndelige lover.

Vers 11: " *Og etter de tre og en halv dag kom livsånden fra Gud inn i dem, og de sto på sine føtter; og stor frykt kom over dem som så dem.* »

Den 20. april 1792 ble Frankrike truet av Østerrike og Preussen og styrtet sin konge, Ludvig XVI, den 10. august 1792. Revolusjonærene vant ved Valmy den 20. september 1792. Kong Ludvig XVI ble giljotinert 21. januar 1793. Diktatoren Robespierre og vennene hans ble giljotinert etter tur den 28. juli 1794. "Konvensjonen" ble erstattet av "Directory" den 25. oktober 1795. De to "Terrorene" i 1793 og 1794 varte sammen bare ett enkelt år. Mellom 20. april 1792 og 25. oktober 1795 finner jeg ganske nøyaktig denne perioden på " *tre og en halv dag* " profetert eller "tre og et halvt" virkelige år. Men jeg tror at varigheten også bærer et åndelig budskap. Denne perioden representerer en halv uke, som kan fremkalle en hentydning til Jesu Kristi jordiske tjeneste som varte nøyaktig «tre og en halv profetisk dag» og endte med Messias Jesu Kristi død. Ånden sammenligner sin handling med Bibelen, dens " *to vitner* ", som også handlet og underviste før de ble brent på Place de la Révolution i Paris. Ved denne sammenligningen er Bibelen, denne troen, identifisert med Jesus Kristus, som i den er korsfestet igjen og « *gjennomført* » som antydning i Åp. 1:7. Flommen av blodsutgytelse endte med å skremme det franske folket. Etter å ha henrettet sin leder av den blodtørstige konvensjonen, Maximilien Robespierre, og vennene hans Couthon og Saint-Just, stoppet oppsummeringen og de systematiske henrettelsene. Guds Ånd vekket menneskenes åndelige tørst og religionsutøvelsen ble igjen lovlig, og fremfor alt, gratis. Den gode "gudsfrykten" har dukket opp igjen og interessen for Bibelen har blitt manifestert igjen, men frem til verdens ende vil den bli bekjempet og konkurrert med av filosofiske bøker skrevet av fritenkere hvis greske modell er i forkant. dens ulike former.

Vers 12: " *Og de hørte en røst fra himmelen som sa til dem: Kom opp hit! Og de steg opp til himmelen i skyen; og deres fiender så dem.* »

Denne guddommelige uttalelsen gjelder de bibelske " *to vitner* " etter 1798.

Sammenligningen med Jesus fortsetter, for det var han som hans utvalgte så (etter profeten Elias) stige opp til himmelen foran deres blikk. Men i sin tur vil hans utvalgte fra siste tid handle på samme måte. Deres fiender vil også se dem stige opp til himmelen i skyen hvor Jesus vil dra dem til seg. Støtten som Gud gir til sin sak er den samme, for Jesus Kristus, hans utvalgte, og i denne sammenhengen med den franske revolusjonen, Bibelen etter 1798. For å bekrefte slutten på den profeterte varigheten av "1260 dager" -år, i 1799 døde pave Pius VI fengslet i Valence-sur-Rhône, og muliggjorde dermed, mellom 1843-44 og

1994, en lang fredsperiode på 150 år profetert i form av "fem måneder" i Apo.9 : 5 -10 . Ludvig XVI's død, monarkiets opphør og en fangepaves død gir et dødelig slag for den religiøse intoleransen til " dyret som stiger opp fra havet " i Åp.13:1-3. The Concordat of the Directory leger såret hennes, men hun drar ikke lenger nytte av den ødelagte kongelige støtten, hun vil ikke lenger forfølge før tiden for slutten når protestantisk intoleranse vil dukke opp under navnet "dyret som stiger opp fra jorden" i Apo 13:11.

Vers 13: " *I den time kom det et stort jordskjelv, og den tiende delen av byen falt; syv tusen mann ble drept i dette jordskjelvet, og de andre ble reddet og ga himmelens Gud ære. »*

I denne epoken (*denne timen*) ble " jordskjelvet " fullført, i åndelig form, som allerede var profetert ved gjennomføringen av det i Lisboa i 1755, berørt av temaet "det sjette segl " i Ap 6:12. I følge Guds Ånd mistet byen Paris « *en tidel* » av befolkningen. Men en annen betydning kan gjelde ifølge Dan.7:24 og Åp.13:1, den tiende delen av de " *ti hornene* " eller vestlige kristne riker underlagt romersk pavelig katolisisme. Frankrike, ansett av Roma som «den eldste datter» av den romersk-katolske kirke, falt i ateisme, fratok den støtten og gikk så langt som å ødelegge dens autoritet. Den fjerde ^{basunen} åpenbarte det: " *den tredje del av solen er slått* "; meldingen " *syv tusen menn ble drept i dette jordskjelvet* " bekrefter saken ved å si: en mengde (*tusen*) religiøse " *menn* " (*syv*: tidens religiøse helliggjørelse), ble drept i dette samfunnspolitiske jordskjelvet.

Vers 14: « *Det andre ve er forbi. Se, det tredje ve kommer raskt ".*

Dermed gjenopplivet den intense blodsutgytelsen gudsfrykten, og "terroren" opphørte, erstattet av imperiet til Napoleon I ' " *ørnen* " som varslet de tre siste " *basunene* ", tre " *store ulykker* ". » for innbyggerne. av jorden. Gitt at kunngjøringen følger den franske revolusjonen fra 1789 til 1798, kan ikke " *den andre ulykken* " som tilskrives den i vers 14, berøre den direkte. Men for Ånden er det måten å fortelle oss at en ny form for den franske revolusjonen vil dukke opp like før Jesu Kristi gjenkomst i herlighet. Imidlertid, ifølge Åp.8:13, gjelder " *andre ve* " helt klart temaet for den ⁶ *trompet* av Åp.9:13 som vil, nøyaktig, " *drepe en tredjedel av menneskene* " før Jesus Kristus kommer tilbake for å hevne den urettferdige fordømmelsen av sine hellige trofaste tjenere ved å utrydde deres dødelige fiender, de siste opprørerne. Vi kan forstå at i likhet med slaktingen forårsaket av de franske revolusjonærene, organiserer Gud slaktingen av den tredje verdenskrig, denne gangen kjernefysisk, som vil redusere antallet innbyggere på jorden betraktelig, før den blir fullstendig eliminert, noe som vil gjenopprette den til sin opprinnelig « *avgrunn* »-opptreden, etter den endelige destruktive inngripen fra Jesus Kristus.

Den doble betydningen av " *andre ve* " kobler den *fjerde basunen* til den *sjette* av en åndelig grunn. Strukturen til Åpenbaringen skiller tiden for den kristne æra i to deler. I den første straffer " *ulykke* " de skyldige som ble straffet før 1844 og i den andre, de som ble straffet etter 1844, like før verdens ende. Nå deler de to straffehandlingene betydningen som Gud gir til sin fjerde straff i 3. Mosebok 26:25: " *Jeg vil sende sverdet som skal hevne min pakt .* " Den første straffen falt på mennesker som ikke mottok reformasjonens budskap, det verk som Jesus forberedte for hans utvalgte, og den andre på de som ikke svarte på

Guds krav om å **fullføre** denne reformasjonen fra 1843. Det åpenbarte lyset av som Gud konstruerer denne permanente reformasjonen vil bli presentert til den timen når nådens tid slutter.

Ved å ta opp tingene og handlingene som Gud tilskrev mennene fra den franske revolusjonen fra 1789 til 1795, finner vi de som han kan tilskrive vestlige menn i de siste dager. Vi finner den samme forakten, den samme ugudelighet og hat mot religiøse ordinanser og mot dem som underviser dem; atferd som denne gangen er et resultat av den ekstraordinære utviklingen av vitenskap og teknologi. I årene med fred tok ateisme og falsk religion over den vestlige verden. Gud har derfor en god grunn til å tilby oss, for dette temaet, en dobbel lesning; oppførselen til de " *overlevende* " som utgjør hovedforskjellen mellom den revolusjonære epoken og den vitenskapelige tiden i menneskehetens siste dager. For å være klarere, ifølge Åp. 11:11 til 13, " *overlevde* " fra den første lesningen som omhandler den " *fjerde basunen* " " *angret* ", mens " *de overlevende* " av den andre som gjelder den " *sjette basunen* " *omvendte seg ikke* », ifølge Åp.9:20-21.

Den tredje " store ve " (for syndere): Kristi rettferdiges strålende gjenkomst

Vers 15: " *Den syvende engelen blåste. Og det var høye røster i himmelen som sa: Verdens riker er overgitt til vår Herre og til hans Kristus; og han skal regjere i all evighet.* »

Det siste temaet i kapitlet er det om den " *syvende basunen* " som betegner, minner jeg deg om, øyeblikket da den usynlige skaperen Gud gjør seg synlig for øynene til sine fiender og bekrefter Ap.1:7: " *Se, han kommer med skyene og hvert øye skal se det; selv de som gjennomboret den.* » " *De som gjennomboret ham* ", som gjennomboret Jesus, er hans fiender fra alle perioder av den kristne æra, inkludert de fra den siste. De gjennomboret ham og forfulgte hans trofaste disipler, som han erklærte om: « *I den grad dere har gjort dette mot en av de minste av disse mine brødre, har dere gjort dem mot meg* (Matt.25:40).» Fra himmelen heves høye stemmer for å feire begivenheten. Dette er de av himmelens innbyggere som allerede har uttalt seg for å feire utdrivelsen fra himmelen av djevelen og hans demoner av den seirende Kristus, kalt " *Mikael* " i Åp 12:7 til 12. De tar del i gleden over valgt, i sin tur frigjort og seirende av Jesus Kristus. Historien om jordisk synd vil opphøre på grunn av mangel på syndere ødelagt av den guddommelige Kristi munn. Djevelen, " *denne verdens fyrste* " ifølge Jesus, mister sin besittelse av den syndige verden som ble ødelagt av Gud. Han vil forbli i ytterligere tusen år på den øde jorden uten å skade noen, mens han venter på hans totale eliminering ved den siste dommen med alle de andre synderne som Gud vil gjenopplive for dette formålet.

Den store himmelske lykke for de utvalgte som er forløst ved Jesu Kristi blod

Vers 16: " *Og de tjuefire eldste som satt foran Gud på sine troner, falt ned på sitt ansikt og tilbad Gud.* "

De utvalgte har gått inn i Guds celestiale rike, sittende på troner i Guds nærhet, de skal regjere eller dømme de ugudelige i henhold til Åp.20:4. Dette

verset fremkaller konteksten for den himmelske begynnelsen av de forløste i Åp.4. Dette verset presenterer formen som sann tilbedelse av Gud bør ta. Utmattelse, knestående, med ansiktet ned, er formen som er legitimert av Gud.

Vers 17: “ *Si: Vi takker deg, Herre Gud, Allmektige, som er og som var, for at du har tatt din store makt i eie og ditt rike.* »

De forløste fornyer sin takk og bøyer seg ned for Jesus Kristus, " *den allmektige Gud som er og som var* " " **og som har kommet**", som Åp.1:4 kunngjorde. " *Du har grepet din store makt* " som du hadde gitt avkall på for å frelse dine utvalgte og sonet ved din død prisen for deres synder i din " *lam* " tjeneste; " *Guds lam som tar bort verdens synder.* " Du har " *tatt ditt rike i besittelse* "; den foreslåtte konteksten er virkelig den der Ånden bar Johannes bort i Åp.1:10; historien til Kristi forsamling på jorden er i fortiden. På dette stadiet står de " *syv forsamlingene* " bak de folkevalgte. Jesu rike, gjenstanden for håpet om troen til de utvalgte, er blitt en realitet.

Vers 18: “ *Hedningene ble vrede; og din vrede er kommet, og tiden er inne for å dømme de døde, for å lønne dine tjenere, profetene, de hellige og dem som frykter ditt navn, både små og store, og til å ødelegge dem som ødelegger jorden.* »

Vi finner i dette vers 18 svært nyttig informasjon om rekkefølgen av profeterte hendelser . Den ⁶ *trompet* drept *_ en tredjedel av mennene* er " *Nasjonene ble irritert* ", og foran våre øyne, i 2020-2021, er vi vitne til årsakene til denne irritasjonen: Covid-19 og den økonomiske ruinen forårsaket, islamsk aggresjon, og umiddelbart den russiske offensiven med sine allierte. Etter denne forferdelige og destruktive konflikten, etter kunngjøringen av søndagsloven av " *jordens dyr* ", det vil si den protestantiske og katolske koalisjonen av amerikanske og europeiske overlevende, utøste Gud over dem " *de syv siste plager av hans vrede* " . beskrevet i Åp.16. På den syvendes tid viste Jesus seg for å redde sine utvalgte og ødelegge de falne. Så kommer programmet utarbeidet for « *tusen år* » av det syvende årtusen. I himmelen, ifølge Åp.4:1, vil dommen over de ugudelige finne sted: " *og tiden er inne for å dømme de døde.* " De hellige får sin belønning: det evige liv lovet av Jesus Kristus til hans utvalgte. De får til slutt morgenstjernen og kronen lovet til de utvalgte som ble funnet seirende i troens kamp: " *å belønne dine tjenere profetene* ". Gud minner her om viktigheten av profetier for alle aldre (Ifølge 2 Pet.1:19) og mer spesielt i de siste dager. " *De hellige og de som frykter ditt navn* " er de som reagerte positivt på budskapene til de tre englene i Åp.14:7 til 13; hvorav den første minner om visdommen som består i å frykte ham, adlyde ham og ikke bestride hans bud, og si: " *Frykt Gud og gi ham ære* ", i hans aspekt av skaper Gud, " *for timen for hans dom er kommet, og tilbe ham som skapte himmel og hav og jord og vannkilder.* "

Vers 19: “ *Og Guds tempel i himmelen ble åpnet, og hans pakts ark viste seg i hans tempel. Og det kom lyn og røster og torden og jordskjelv og stort hagl.* »

Alle temaene som fremkalles i denne Åpenbaringsboken konvergerer mot dette historiske øyeblikket av vår guddommelige Herre Jesu Kristi store strålende gjenkomst. Dette verset retter seg mot konteksten der følgende temaer er oppfylt og konkludert:

Rev.1: Adventisme:

Vers 4: " *Johannes til de syv menighetene som er i Asia: Nåde være med dere og fred fra ham som er, og som var **og som skal komme**, og fra de syv åndene som er foran hans trone, "*

Vers 7: " ***Se, han kommer med skyene**. Og hvert øye skal se det, også de som har gjennomboret det; og alle jordens stammer skal sørge over ham. Ja. Amen! »*

Vers 8: « *Jeg er alfa og omega, sier Herren Gud, den som er, og som var **og som skal komme**, den Allmektige. »*

Vers 10: " ***Jeg var i Ånden på Herrens dag**, og jeg hørte bak meg en høy røst som lyden av en basun. "*

Apo.3: Den syvende forsamlingen: slutten av den " laodikeiske " æra (= dømte mennesker).

Åp.6:17: Den store dagen for Guds vrede mot opprørske mennesker " **for hans vredes store dag er kommet**, og hvem kan stå? »

Apo.13: " *dyret som stiger opp fra jorden "* (protestantisk og katolsk koalisjon) og dens søndagslov; vers 15: « *Og det ble gitt ham å gjøre dyrets bilde levende, for at dyrets bilde skulle tale, **og for at alle som ikke ville tilbe dyrets bilde, skulle bli drept.** »*

Apo.14: De to temaene « *høsten* » (verdens ende og de utvalgte bortrykkelse) og « *årgangen* » (massakrer av de falske hyrdene av deres forførte og forførte tilhengere).

Åp.16: Vers 16: " *den store dagen i kampen Harmageddon* "

I dette vers 19 finner vi nøkkelformelen for Guds direkte og synlige inngripen, " *og det var lyn, røster, torden, et jordskjelv "*, allerede sitert i Åp.4:5 og 8:5. Men her legger Ånden til « *og kraftig hagl* »; et " *hagl* " som temaet for den **syvende** av de " *syv siste plager* " i Åp.16:21 slutter med.

Konteksten for Jesu Kristi gjenkomst er derfor preget av det siste adventist-temaet som denne gangen bringer, våren 2030, den sanne frelsen som tilbys de utvalgte, oppnådd ved blodet som ble utgytt av Jesus Kristus. Det er timen for hans konfrontasjon med opprørerne som forbereder seg på å drepe hans utvalgte som nekter den romerske søndagen og holder sin troskap for sabbaten helliget av Gud fra den første uken av hans skapelse av verden. Det " *sjette seglet* " i Åp. 6 illustrerer oppførselen og forferdelsen til disse opprørerne som ble fanget av Herren i den forsettlige handlingen med folkemord på hans velsignede og elskede utvalgte. Emnet for uenighet er tatt opp i dette vers 19. Det gjelder den guddommelige lov som er bevart i « *vitnesbyrdets ark* » i det aller helligste i tabernaklet og det hebraiske « *tempelet* ». Arken skylder sin prestisje og sin meget høye hellighet bare fordi den inneholder lovens tabeller inngravert av Guds finger, personlig i nærvær av Moses, hans trofaste tjener. Bibelen lar oss forstå hva som forårsaker opprørernes terror på tidspunktet for Jesu Kristi gjenkomst. For dette er hva vers 1 til 6 i Salme 50 erklærer:

“ *Asafs salme. Gud, Gud, YaHWéH, taler og kaller jorden frem, fra solen står opp til solen går ned. Fra Sion, perfekt skjønnhet, skinner Gud. Han kommer, vår Gud, han blir ikke i stillhet; **foran ham er en fortærende ild, rundt ham en voldsom storm** . Han roper til himmelen der oppe og til jorden **for å dømme sitt folk** : Samle til meg mine trofaste, som har inngått en pakt med meg ved offer! - Og **himlene skal kunngjøre hans rettferdighet** , for det er Gud som er dommer. »*

I en kontekst av terror vil opprørerne se teksten til det fjerde av Guds ti bud vises på himmelen i ildbokstaver. Og gjennom denne guddommelige handlingen vil de vite at Gud dømmer dem til den første og " *andre død* ".

Dette siste verset av temaet " *syvende trompet* " avslører og bekrefter betydningen som Gud gir til sin lov utfordret av opprørsk falsk kristendom. Guddommelig lov har blitt forringet under påskudd av en påstått motstand mot lov og nåde. Denne feilen skyldes en feillesing av ordene som apostelen Paulus skrev i brevene hans. Så her vil jeg fjerne tvilen ved å gi klare og enkle forklaringer. I Rom.6 kontrasterer Paulus de som er " *under loven* " med de " *under nåden* " bare på grunn av konteksten for hans tid da den nye pakt begynner. Med formelen " *under loven* " utpeker han jødene i den gamle pakt som nekter den nye pakt basert på Jesu Kristi fullkomne rettferdighet. Og han utpeker de folkevalgte som inngår denne nye alliansen med formelen " *med loven* ". For dette er den fordel som nåden bringer, i hvis navn Jesus Kristus, i Den Hellige Ånd, hjelper sin utvalgte og lærer ham å elske og adlyde den hellige guddommelige lov. Ved å adlyde ham er han " *med loven* " og " *under nåden* ", *er han heller ikke " under loven "* . Jeg husker igjen at Paulus sier om den guddommelige lov at den er « *hellig og at budet er rettferdig og godt* »; det jeg deler med ham i Jesus Kristus. Mens Paulus kaster ut synd og prøver å overbevise leserne om at de ikke lenger må synde mens de er i Kristus, bruker moderne opprørere tekstene hans til å motsi ham ved å gjøre Jesus Kristus, som de hevder å være, til en etablert "syndens tjener" . 7. mars 321. Mens Paulus erklærte i Gal.2:17: " *Men mens vi søker å bli rettferdiggjort ved Kristus, dersom vi også selv ble funnet syndere , ville Kristus da være en syndens tjener? Langt ifra! »* La oss merke oss viktigheten av presisjon, « langt i fra " , som fordømmer den religiøse oppfatningen av den falske moderne kristne opprørske troen, og dette siden 7. mars 321, datoen da romersk " *synd* " kom inn i den vestlige og østlige kristne tro ved autoritet til en hedensk romersk keiser, Konstantin¹.-

I denne sammenhengen med den " *syvende basunen* " avsluttes de første seks tusen årene avsatt av Gud for hans utvalg av jordiske utvalgte, i hans overordnede prosjekt på syv tusen år. Det syvende årtusenet, eller « *tusen år* » av Åp.20, åpner så, dedikert til den himmelske dommen over opprørerne av de utvalgte som er forløst av Jesus Kristus, temaet i Åp.4.

Åpenbaring 12: Den store sentrale planen

Kvinnen – Den romerske angriperen – Kvinnen i ørkenen – Parentese: en kamp i himmelen – Kvinnen i ørkenen – Reformasjonen – Ateisme-Adventistresten

Den seirende kvinnen, Kristi brud, Guds Lam

Vers 1: " *Et stort tegn viste seg i himmelen: en kvinne innhyllet i solen, med månen under føttene og en krone med tolv stjerner på hodet.* »

Også her følger flere temaer etter hverandre i flere malerier eller scener. Den første tabellen illustrerer den utvalgte forsamlingen som vil dra nytte av Jesu Kristi seier, dens eneste hode, ifølge Ef.5:23. Under symbolet på en « *kvinne* » er Kristi « *brud* » innhyllet i « *rettferdighetens sol* » profetert i Mal.4:2. I dobbeltapplikasjon er " *månen* " symbolet på mørket " *under føttene hans* ". Disse fiendene er historisk og i kronologisk rekkefølge, jødene i den gamle pakt, og de falne kristne, katolikker, ortodokse, protestanter og adventister, av de nye. På hodet hans symboliserer " *en krone av tolv stjerner* " hans seier i alliansen med Gud, den 7, med mennesket, den 5, som betyr tallet 12.

Den forfulgte kvinnen før den endelige seieren

Vers 2: " *Hun var med barn, og hun ropte, mens hun hadde fødsel og hadde fødselsveer.* »

I vers 2 fremkaller " *fødselsveene* " den jordiske forfølgelsen som gikk forut for tiden med himmelsk herlighet. Dette bildet ble brukt av Jesus i Johannes 16:21-22: « *En kvinne sørger når hun føder, fordi hennes time er kommet; men da hun fødte barnet, husker hun ikke lenger lidelsen, på grunn av den glede hun har over at en mann er født til verden. Derfor er du også nå i sorg; men jeg vil se deg igjen, og ditt hjerte skal glede seg, og ingen skal ta din glede fra deg.* »

Den hedenske kvinneforfølgeren: Roma, den store keiserbyen

Vers 3: “ *Og enda et tegn viste seg i himmelen; og se, det var en stor rød drage, med syv hoder og ti horn, og på sine hoder syv diademer.* »

Vers 3 identifiserer hans forfølger: djevelen, selvfølgelig, men han handler gjennom kjødelige jordiske krefter som forfølger de utvalgte, i henhold til hans vilje. I sin handling bruker han to suksessive strategier; det til " *dragen* " og det til " *slangen* ". Det første, " *dragens* " , er det åpne angrepet utført av det hedenske keiserlige Roma. Vi finner derfor symbolene som allerede er sett i Dan.7:7 hvor Roma dukket opp i utseendet til et fjerde monstrøst dyr med " *ti horn* ". Den hedenske konteksten bekreftes av tilstedeværelsen av " *diademene* " som her er plassert på de " *syv hodene* ", symbolet på den romerske byen ifølge Apo.17. Denne presisjonen fortjener vår fulle oppmerksomhet, fordi den indikerer for oss, hver gang dette bildet presenteres, ved plasseringen av " *tiaraene* ", den profeterte historiske konteksten.

Den religiøse forfølgeren av kvinner: Pavelig katolske Roma

Vers 4: “ *Halen hans dro bort en tredjedel av himmelens stjerner og kastet dem til jorden. Dragen sto foran kvinnen som skulle føde, for å sluke barnet hennes når hun fødte.* »

Dette verset tar opp, under nye symboler, budskapet i Åp. 11:1 til 3, der pavelige Roma er autorisert av Gud, under tittelen "stang", til å " *trampe den hellige byen under føtter i 42 måneder* ".

I Daniel skulle de " *ti hornene* " i Romerriket bli etterfulgt av det pavelige " *lille horn* " (fra 538 til 1798). Denne rekkefølgen bekreftes her i Åp.12, i vers 4.

Begrepet " *hale* " som retter seg mot den falske " *profetinne Jesabel* " i Åp.2:20 illustrerer denne rekkefølgen av falskt kristne pavelig religiøse Roma. Anklagen sitert i Dan.8:10 er her fornyet. Ofrene for hans triks og forførelser, som er verdig " *slangen* " i 1. Mosebok, blir trampet under føttene under symbolet " *himmelens stjerner* " eller under tittelen " *himmelrikets borgere* " som Jesus tilskriver sine disipler. . " *Tredjeparten blir dratt inn i sitt fall* ." Den tredje er ikke sitert for sin bokstavelige betydning, men som overalt i profetiene, som en viktig del av det totale antallet kristne som ble testet. Ofre kan til og med overstige denne andelen med en bokstavelig tredjedel.

Vers 5: « *Hun fødte en sønn, som skulle styre alle folkeslag med en jernstav. Og hennes barn ble tatt opp til Gud og til hans trone.* »

I en dobbeltapplikasjon minner profetien om hvordan djevelen kjempet for Messias' sak fra hans fødsel til hans seirende død. Men denne seieren er den førstefødte som alle hans utvalgte vil lykkes etter, for å fortsette den samme kampen til den endelige seieren er oppnådd. I det øyeblikket, når de mottar et himmellegeme, vil de dele med det, dets dom over de ugudelige, og det er der at sammen " *skal de gjete nasjonene med en jernstav* " som vil avsi dommen over " *pinene til den andre døden* av den siste dommen. Erfaringen av Kristus og hans utvalgte smelter sammen til én felles opplevelse, og bildet av «*barnet som er tatt opp til Gud og til hans trone* », derfor til himmelen, er bildet av den jordiske «*utfrielse*» av de utvalgte. vil bli fullført i 2030, ved den hevnen Kristi gjenkomst. De vil bli befridd fra " *plager av fødsel* ." Barnet er symbolet på en vellykket og seirende autentisk kristen omvendelse .

Vers 6: « *Og kvinnen flyktet ut i ørkenen, hvor hun hadde et sted beredt av Gud, så hun kunne få næring der i tusen to hundre og seksti dager.* »

Den forfulgte forsamlingen er fredelig og avvæpnet, dens eneste våpen er Bibelen, Guds ord, Åndens sverd, den kan bare flykte for sine angripere. Vers 6 minner om tiden for den forfølgende pavelige regjeringen i profetiske " 1260 dager ", eller 1260 virkelige år i henhold til koden til Esé.4:5-6. Denne tiden er for den kristne tro en tid med smertefull prøvelse antydnet ved omtale av ordet " *ørken* " hvor det er "ledet av Gud". Hun deler dermed plagene til de " *to vitnene* " i Åp 11:3. I Dan.8:12 ble denne guddommelige setningen formulert slik: " *hæren ble overgitt til det evige på grunn av synd* "; synden som er oppnådd ved å forlate respekten for sabbatsdagen siden 7. mars 321.

Åpning av parentesen: en kamp i himmelen

Vers 7: « *Og det ble krig i himmelen. Michael og englene hans kjempet mot dragen. Og dragen og englene hans kjempet,*

Den annonserte borttrykkelsen av de hellige fortjener en forklaring som Ånden presenterer for oss i en slags parentes. Dette vil bli gjort mulig på grunn av Jesu Kristi seier over synd og død. Denne seieren ble bekreftet etter hans oppstandelse, men Ånden åpenbarer for oss her hvilke konsekvenser den fikk for himmelens innbyggere som gned skuldre med demoner og Satan selv inntil dette øyeblikk.

Veldig viktig : denne himmelske konflikten som forble usynlig for menneskelige øyne kaster lys over betydningen av de gåtefulle ordene som ble talt av Jesus da han var på jorden. I Johannes 14:1-3 sa Jesus: « *La ikke ditt hjerte bli forferdet. Tro på Gud, og tro på meg. Det er mange herskapshus i min Fars hus. Hvis det ikke var det, ville jeg ha fortalt deg det. Jeg skal **forberede et sted for deg**. Og når jeg går og **gjør i stand et sted for dere**, vil jeg komme igjen og ta dere til meg, for at dere også skal være der jeg er.* » Betydningen gitt til " **forberedelsen** " av dette " **stedet** " vil vises i verset som følger.

Vers 8: " *Men de var ikke sterke, og **deres plass** fantes ikke lenger i himmelen.* »

Denne himmelske krigen har ingenting til felles med våre jordiske kriger; det fører ikke umiddelbart til dødsfall, og de to motsatte leirene er ikke like. Den store skaperguden som presenterer seg selv i det ydmyke og broderlige aspektet av erkeengelen " *Mikael* " er like fullt den allmektige Gud som alle hans skapninger bør bøye seg og adlyde. Satan og hans demoner er de opprørske skapningene, som bare adlyder under tvang, og til slutt kan de ikke motstå og blir tvunget til å adlyde, når den store Gud driver dem ut av himmelen ved sin allmakt. Under sin jordiske tjeneste ble Jesus fryktet av de onde englene som adlød ham og vitnet om at han virkelig var « *Guds Sønn* » av det guddommelige prosjekt, og dermed utpekte ham.

I dette verset spesifiserer Ånden: " *deres plass fantes ikke lenger i himmelen* ". Denne " *plassen* " okkupert av de himmelske opprørerne i Guds rike måtte frigjøres slik at dette himmelriket kunne bli " *renset* " og " *forberedt* " til å motta Kristi utvalgte på dagen for hans siste kamp mot de jordiske opprørerne under hans komme. i ære. Det er da at, når han tar hans utvalgte med seg, " **vil de**

alltid være med ham, uansett hvor han er " eller, i den rensede himmelen på denne måten " *beredt* " til å ta imot dem. Den delen av jorden vil da bli øde av den typen som er profetert av ordet " *dyp* " siden 1. Mos.1:2. I lys av denne kampen blir det guddommelige frelseprosjektet opplyst og hvert nøkkelord i planen avslører betydningen. Dette er tilfellet med disse versene sitert i Hebr.9:23: « *Det var derfor nødvendig, siden bildene Tingene som er i himmelen skulle renses på denne måten, enten de himmelske ting selv var ved ofre som var bedre enn disse.* » Det " mer utmerkede offeret " som var nødvendig var derfor det frivillige døden til Messias ved navn Jesus, tilbudt for å sone for syndene til hans utvalgte, men fremfor alt for å oppnå for sine skapninger og for seg selv den legitime juridiske retten til å fordømme til døde de himmelske og jordiske opprørerne. Det er på denne måten at " Guds himmelske *helligdom ble " rensset* ", først og deretter, ved den seirende Kristi gjenkomst, vil det være jordens tur som han betegner som sin " *fotskammel* ", men ikke som sin " *helligdom* » i Jes.66:1-2: « *Så sier Herren: Himmelen er min trone, og jorden er min fotskammel. Hvilket hus kunne du bygge for meg, og hvilket sted ville du gi meg å bo i? Alt dette har min hånd laget, og alt er blitt til, sier Herren. Dette er den jeg vil se på: til den som lider og er svak i ånden, til den som frykter mitt ord.* » ; eller, ifølge Esek.9:4, på " *de som sukker og stønner på grunn av vederstyggelighetene* " som er begått.

Vers 9: " *Og den store dragen ble kastet ut, den gamle slangen, kalt djevelen og Satan, som forfører hele jorden; han ble kastet ned til jorden, og englene hans ble kastet ut sammen med ham.* »

De himmelske vesenene var de første til å dra nytte av den åndelige renselsen som ble utført av den seirende Kristus. Han drev ut fra himmelen djevelen og hans engledemoner som ble " *kastet* " i to tusen år på jorden. Djevelen kjenner dermed " *tiden* " som gjenstår for ham personlig og for hans demoner til å handle mot de utvalgte helgener og guddommelig sannhet.

Merk : Jesus åpenbarte ikke bare Guds karakter for menneskeheten, han presenterte også denne formidable karakteren som er djevelen som den gamle pakt sa lite om, og lot ham nesten ignoreres. Siden Jesu seier mot djevelen har kampen mellom de to leirene blitt forsterket på grunn av innesperringen av demoner som nå lever på en usynlig måte blant mennesker på jorden og i hele vår jordiske dimensjon som inkluderer himmelens planeter og stjerner. Dette er de eneste utenomjordiske i vår terrestriske dimensjon.

Jeg må her minne deg på at den rette forståelsen av det overordnede frelseprosjektet til programmet designet av Gud er et eksklusivt privilegium forbeholdt hans utvalgte. Fordi falsk tro gjenkjennes ved at den alltid er feil i sin tolkning av prosjektet. Dette har blitt demonstrert siden jødene som ga Messias profeterte i Den hellige skrift rollen som å bringe kjødelig utfrielse, mens Gud bare hadde planlagt en åndelig utfrielse; det av synd. På samme måte, i dag, venter den falske kristne troen med Jesu Kristi gjenkomst, etableringen av hans rike og hans makt på jorden; ting som Gud ikke har lagt inn i sitt program slik hans profetiske åpenbaring lærer oss. Tvert imot, hans strålende komme vil markere slutten på deres liv, som forblir bæreren av deres synder og all deres skyld mot ham.

Kristi utvalgte vet at fritt liv begynte i himmelen, og at etter den jordiske parentesens som ble nødvendig for den fullkomne demonstrasjon av hans kjærlighet og hans rettferdighet, vil skaperen Gud forlenge livet til sine skapninger som forblir trofaste i himmelen og på jorden, evig i sin himmelske form. De himmelske og jordiske opprørerne vil da ha blitt dømt, ødelagt og tilintetgjort.

Himlenes rike er frigjort

Vers 10: “ *Og jeg hørte en høy røst i himmelen som sa: Nå er frelsen kommet og kraften og vår Guds rike og hans Kristi myndighet. for våre brødres anklager er kastet ned, han som anklaget dem for vår Gud dag og natt.* »

Denne " Nå " sikter mot datoen 7. april, 30. april, den første dagen i uken etter onsdagen den 3. april, der Jesus tok imot korset og beseiret djevelen, synden og døden. På den første dagen i uken erklærte han til Maria: « *Ikke rør meg; Jeg har ennå ikke steget opp til min Far .* " Hans seier måtte fortsatt gjøres offisiell i himmelen, og fra da av, i all sin guddommelige kraft, under hans englenavn " Mikael " gjenoppdaget, jaget han djevelen og hans demoner fra himmelen. Vi må merke oss sitatet " *anklageren av våre brødre, han som anklaget dem for vår Gud dag og natt* ". Den åpenbarer for oss det enorme universelle brorskapet til Guds leir som deler sin avvisning av opprørsleiren med jordens utvalgte. Hvem er disse " *brødrene* "? De i himmelen og de på jorden, for eksempel Job som er delvis overgitt til djevelen for å bevise for ham at hans " anklager " er grunnløse.

Vers 11: “ *De vant ham på grunn av Lammets blod og på grunn av sitt vitnesbyrd, og de elsket ikke livet sitt så høyt at de fryktet døden.* »

Mønsteret som er diskutert i dette verset finnes i budskapet fra « Smyrna »-tiden, og dette budskapet indikerer standarden for tro som kreves av Jesus Kristus for alle profeterte tidsaldre frem til hans strålende gjenkomst.

Seieren til " Mikael ", det himmelske guddommelige navnet til vår Frelser Jesus Kristus, rettferdiggjør hans høytidelige erklæringer i Matt.28:18 til 20: “ *Jesus kom og talte til dem slik: All myndighet er gitt meg i himmelen og på jorden. Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler, og døp dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.* »

Således, ved grunnlaget for sin første pakt, åpenbarte Gud til Moses historien om opprinnelsen til vår jordiske dimensjon, men det er bare for oss som lever menneskehetens siste dager at han åpenbarer forståelsen av dets samlede frelseprosjekt, ved å lukke parentesens til opplevelsen av jordisk synd som vil ha vart i seks tusen år. Vi deler derfor med Gud forventningen om en evig gjenforening av alle hans trofaste himmelske og jordiske utvalgte. Det er derfor et folkevalgt privilegium å i sin tur rette oppmerksomheten mot himmelen og dens innbyggere. De har på sin side ikke sluttet å være interessert i de utvalgtes skjebne og vår jordiske historie, fra skapelsen til verdens ende, som det står skrevet i 1Kor.4:9: «*For Gud, synes det for meg , har gjort oss, apostlene, de siste av mennesker, dømt til døden på en måte, siden vi har vært et skue for verden, for engler og mennesker.* »

Jordens situasjon forverres

Vers 12: « *Gled dere derfor, himler, og dere som bor i himlene. Ve jorden og havet! For djevelen har kommet ned til dere i stor vrede, vel vitende om at han har liten tid.* »

« *Beboerne i himmelen* » var de første som « *gledde seg* » over Kristi seier. Men motstykket til denne gleden er intensivering av "ulykke" for "jordens innbyggere". Fordi djevelen vet at han er dømt til døden på prøveløslatelse, og at han har « *liten tid* » til å handle mot sin frelsesplan. Handlingene utført i 2000 år av den demoniske leiren innesperret på jorden er alle åpenbart av Jesus Kristus i hans åpenbaring eller apokalypse. Dette er emnet for dette arbeidet som jeg skriver for deg. Og siden 2018 har Jesu Kristi utvalgte delt denne kunnskapen om slutten av tiden som er reservert for djevelen for hans forførelsesarbeid; det vil ende våren 2030 med den strålende tilbakekomsten av deres guddommelige Mester. Parentesen til dette temaet avsluttes med vers 12.

Lukker parenteser til kampen i himmelen

Gjenopptakelse av temaet kvinnen som kjører i ørkenen

Vers 13: « *Da dragen så at han var kastet til jorden, forfulgte han kvinnen som hadde født gutten.* »

Denne parenteser lar Ånden ta opp temaet pavelig styre fra vers 6. Begrepet "drage" i dette verset betegner fortsatt djevelen, Satan, selv. Men hans kamp mot "kvinnen" finner sted gjennom romersk handling, suksessivt, keiserlig, deretter pavelig.

Vers 14: " *Og den store ørns to vinger ble gitt til kvinnen, for at hun skulle fly ut i ørkenen, til sitt sted, hvor hun får næring for en tid og tider og en halv tid, langt borte fra slangens ansikt.* »

I dette vers 14 gjenopptar han budskapet ved å indikere varigheten av den pavelige regjering i form av «tre og et halvt år», « *en tid, ganger og en halv tid* », allerede brukt i Dan.7:25. I denne gjenopptakelsen vil nye detaljer bli avslørt i en kronologisk hendelsesforløp. En detalj må bemerkes: "dragen" i vers 4 er erstattet av "slangen" på samme måte som "dragen" i vers 3 er erstattet av "halen". Begrepene "slang og hale" avslører for oss en endring i aktiv taktikk som Gud, den "store ørnen", inspirerer i djevelen og hans demoner. Etter den åpne aggresjonen til "dragen" følger listen og den religiøse løgneren til "slangen" som oppfylles av den pavelige regjeringen i 1260 profeterte år. Omtalen av "slangen" lar Gud foreslå for oss en sammenligning med omstendighetene rundt arvesynden. Akkurat som Eva ble forført av "slangen" som djevelen talte gjennom; « *kvinnen* », « *Kristi brud* », blir utsatt for prøven av de løgnaktige ordene som djevelen presenterer for henne gjennom « *munnen* » til hans agenter for den pavelige romersk-katolisisme.

Vers 15: " *Og slangen sendte vann ut av munnen hans som en elv etter kvinnen for å dra henne bort ved elven.* »

Vers 15 illustrerer den katolske forfølgelsen som den utro kristne tro er utsatt for; som « *vannet i en elv* » som « *fører bort* » alt innenfor rekkevidden. Den romersk-katolske pavelige "munn" lanserte sine fanatiske og grusomme

katolske ligaer mot sine religiøse motstandere. Den perfekte gjennomføringen av denne handlingen er opprettelsen av korpset av "drager" av Ludvig XIV rådet av biskop Le Tellier. Dette militære organet, opprettet for å forfølge fredelig protestantisk motstand, hadde som mål å " *trene* " alle de svake og saktmodige utvalgte av Kristus til hans dogmer, ved å tvinge dem til å velge mellom å konvertere til katolisisme eller å bli ført i fangenskap eller til døden etter forferdelige overgrep. og tortur.

Vers 16: « *Og jorden hjalp kvinnen, og jorden åpnet sin munn og slukte elven som dragen hadde kastet ut av munnen sin.* »

Ånden tilbyr oss to overliggende tolkninger for dette enkeltverset. Legg merke til at " *kvinnen* " og " *jorden* " her er to forskjellige enheter, og at " *jorden* " kan symbolisere den protestantiske troen eller den bokstavelige jorden, jorden på planeten vår. Dette vil gi dette verset to tolkninger som følger hverandre kronologisk i guddommelig åpenbaring.

1. melding: falsk bestialsk protestantisme : I ^{kronologisk} rekkefølge, for det første, tilsvarende " *kvinnen* " den billedlige beskrivelsen av reformasjonens fredelige protestanter hvis offisielle " *munn* " (den til Martin Luther i 1517) fordømte syndene katolikkene; som rettferdiggjorde navnet deres: "Protestant" er de som protesterer mot katolsk religiøs urettferdighet som synder mot Gud og dreper hans sanne tjenere. En annen hyklersk del av protestantismen symbolisert med ordet " *jord* " åpnet også sin " *munn* " for å fordømme den katolske troen, men den tok til våpen og dens voldsomme slag "svelget " en betydelig del av krigerne i de katolske ligaene. Ordet " *land* " symboliserer her de berømte "hugenottene", protestantiske krigere fra Cévennes og de fra militære høyborger som La Rochelle under "religionskrigene" der Gud verken ble tjent eller æret av de to gruppene mennesker. stridende.

2. ^{budskap} : **det hevne sverdet til fransk nasjonal ateisme** . Ved andre lesning, og i kronologisk rekkefølge, avslører dette vers 16 hvordan den franske revolusjonen fullstendig vil sluke opp den pavelige aggresjonen til de katolske monarkiene. Dette er hovedbudskapet i dette verset. Og det er den som Gud gir rollen som den " ⁴ *trompet* " i Åp.8:12, og " *dyr som reiser seg fra avgrunnen* " i Åp. 11:7, i analogi med 3 Mos.26:25, det kommer, sier Gud, som " *et sverd, for å hevne min allianse* " forrådt av opprørske katolske syndere. Dette bildet er basert på straffen til opprøreren " *Korah* " i 4Mos.16:32: " ***Jorden åpnet sin munn og slukte dem og deres hus, med hele Korahs folk og alt deres gods*** ." I perfekt harmoni med guddommelig åpenbaring og historisk bragd, minner dette komparative bildet om opprørernes avvisning av guddommelig lov i begge situasjoner.

Dragon 's Last Enemy : Adventist- resten av kvinner

Vers 17: « *Og dragen ble sint på kvinnen og gikk for å føre krig mot resten av hennes etterkommere, som holder Guds bud og har Jesu vitnesbyrd.* »

Ånden går i stillhet over de 150 årene med aktiviteten til protestanter rammet av den guddommelige forbannelsen, temaet for den " *5. basunen* ", og fremkaller den siste jordiske kampen til djevelen og hans himmelske og jordiske håndlangere, og han viser oss målene. av deres felles hat. Disse siste målene vil

være de utvalgte, siste etterkommere og arvinger av adventistpionerene fra 1873 som denne siste prøven ble kunngjort til i henhold til Åp.3:10. Pionerer hvis oppdrag de vil fullføre, bærende på sin samme guddommelige velsignelse. De må bestemt og trofast støtte arbeidet som Jesus betrodde dem: å nekte på noen måte å hedre " *dyrets merke* " på romersk søndag, ved å holde, trofast, og uansett pris, praksisen med sabbatshvile, under Lørdag, den sanne syvende dagen i uken, tid organisert og etablert av den store og allmechtige skaperen Gud. Det er denne sannheten som kommer til syne i denne beskrivelsen av " *resten av kvinnens ætt* " i dette verset: " *de som holder Guds bud* ", de ti og ikke de ni; " *og som beholder Jesu vitnesbyrd* ", fordi de ikke lar noen ta det fra dem; verken " *dragene* " eller " *slangene* ". Og dette " *vitnesbyrdet om Jesus* " er det mest dyrebare, siden " *Jesu vitnesbyrd er profetiens ånd* " ifølge Åp. 19:10 . Det er dette profetiske vitnesbyrdet som gjør det « *umulig for djevelen å forføre de sanne utvalgte* » av Kristus, sannhetens Gud, som Matt.24:24 lærer: « *For falske Kristuser skal oppstå og falske profeter; de vil utføre store undere og mirakler, til det punktet å forføre, hvis det var mulig, selv de utvalgte* . " .

En nesten...fullstendig seier for Satan

Vers 18: " *Og han stod på havets sand.* " .

Dette siste verset viser oss en triumferende djevel som har lyktes i å bringe med seg i sitt fall og sin dødelige fordømmelse, **alle de kristne religiøse institusjonene** som han dominerer og holder under sin autoritet. I Jes.10:22 erklærer Gud: " *Selv om ditt folk, Israel, er som havets sand, vil bare en rest vende tilbake; ødeleggelse er løst, vil det få rettferdigheten til å flyte over.* » I følge denne profetien, ved verdens ende, er det altså bare dissidente adventister, som utgjør « *resten av kvinnen* », « *den utvalgte, Kristi brud* » og Guds åndelige « *Israel* », som flykter til dette. satanisk herredømme. Jeg husker at under navnet "Adventist" definerer Ånden troens standard for frelsen til de siste utvalgte som er utvalgt siden 1843; i 2020 er det religiøs oppførsel, men ikke lenger en institusjon som Gud dømte, fordømte og avviste (" *kastet opp* ") i 1994.

Åpenbaringen 13: Den kristne religionens falske brødre

Havets beist – Jordens beist

Tallet 13 representerer for overtroiske avgudsdyrkere en lykkebringer eller en uflaks sjarm avhengig av hver persons meninger og land. Her, i sin herlige åpenbaring, åpenbarer Gud for oss sin egen tallkode, basert på tallene 1 til 7 og deres forskjellige kombinasjoner. Tallet 13 er oppnådd ved å legge til tallet "6", nummeret på engelen Satan, og tallet "7", nummeret på Gud og derfor den legitime religionen gitt til skaperen Gud i Jesus Kristus. Vi vil derfor i dette kapitlet finne «den kristne religions falske brødre», men virkelige dødelige fiender av de virkelig utvalgte. Dette " *tøset* " skjuler seg midt i det " *gode kornet* " under misvisende religiøse fremtoninger som dette kapitlet avslører.

Det første dyret : som stiger opp fra havet

Slangdragens første slag

Vers 1: « *Da så jeg et dyr komme opp av havet, med ti horn og syv hoder , og på hornene ti diademer og på hodene. blasfemiske navn .*

Som vi så i studiet av Åp 10, finner vi i dette kapitlet de to såkalte kristne " *dyrene* " fra vår tidsregning. Den første, " *som stiger opp fra havet* ", som i Dan.7:2, gjelder den katolske troen og dens forfølgende regjeringstid av profetiske " *42 måneder* ", eller 1260 virkelige år. Ved å ta opp symbolene på imperiene som går foran det i Dan.7, finner vi regjeringen til det " *lille horn* " som skulle vises etter at de " *ti hornene* " hadde mottatt sine riker i henhold til Dan.7:24. " *Tiaraene* " plassert på de " *ti hornene* " viser at det er denne historiske konteksten som er målrettet. Her er pavelige Roma symbolisert med " *syv hoder* " som spesielt karakteriserer det i dobbel forstand. Den mest bokstavelige er " *sju høyder* " som Roma er bygget på i henhold til Åp.17:9. Den andre, mer åndelige, har prioritet; uttrykket " *syv hoder* " angir helliggjørelsen av magistraten: " *syv* " er tallet på helliggjørelse, og " *hoder* " angir sorenskriveren eller eldste i Jes.9:14. Denne overlegne magistraten kan tilskrives pavelige Roma fordi den tar form av en uavhengig stat, både sivil og religiøs, hvis overhode er paven. Ånden spesifiserer: " *og på hans hoder navn på blasfemi* ". Ordet " *blasfemi* " er i entall og vi må oversette som: " *navn på løgner* ", i henhold til betydningen av ordet " *blasfemi* ". Jesus Kristus tilskriver " *løgnen* " det romerske paveregimet. Han tilskriver ham derfor tittelen " *løgnens far* " som han kalte djevelen, Satan selv, i Johannes 8:44: " *Du er av din far, djevelen , og du vil gjøre det som din far ønsker. Han var en morder fra begynnelsen, og han står ikke i sannheten, for det er ingen sannhet i ham. Når han ytrer en løgn, taler han fra sitt eget hjerte; fordi han er en løgner og løgnens far .*"

Vers 2: " *Dyret jeg så var som en leopard ; hans føtter var som en bjørns , og hans munn var som en løves munn . Dragen ga ham sin makt og sin trone og stor autoritet. »*

Det " *fjerde dyret* " i Dan.7:7 sa " *forferdelig, forferdelig og usedvanlig sterkt* " får en mer presis beskrivelse her. Faktisk presenterer den alene kriteriene

for de tre imperiene som gikk foran det siden det kaldeiske riket. Han besitter smidigheten til " leoparden ", den overveldende kraften til "bjørnen " og den grusomme kjøttetende styrken til " løven ". I Åp.12:3 representerte " dragen " i vers 3, hvor " diademene " var på de " syv hodene " Roma i sin hedenske keiserlige fase som forfulgte de første kristne. Således, akkurat som "det lille hornet " i Dan.7:8-24 etterfølger det i Dan.8:9, får pavedømmet her sin makt fra Romerriket; som historien bekrefter av det keiserlige dekretet på grunn av Justinian I ¹ 533 (skrift) og 538 (søknad). Men pass på! " Dragen " refererer også til " djevelen " i Åp. 12:9, noe som betyr at pavedømmet mottar sin makt, " sin makt, sin trone og sin store autoritet " fra djevelen selv. Vi forstår hvorfor Gud gjør de to enhetene til « løgnens fedre » i forrige vers.

Merk : På militært nivå beholder pavelige Roma styrken og makten til sin keiserlige form, fordi de europeiske kongelige hærene tjener det og tilfredsstillers dets beslutninger. Som Dan.8:23 til 25 lærer, hviler dens styrke på " suksessen til dens lister " som består i å hevde å representere Gud på jorden, og som sådan, å kunne åpne eller lukke tilgangen til det foreslåtte evige livet. Kristi evangelium: « På slutten av deres herredømme, når syndere er fortært, vil det oppstå **en frekk og listig konge . Hans makt vil øke, men ikke ved hans egen styrke ; han vil skape utrolig kaos, han vil lykkes med sine foretak , han vil ødelegge de mektige og de helliges folk. På grunn av sin fremgang og suksessen til sine triks vil han ha arroganse i sitt hjerte, han vil ødelegge mange menn som levde fredelig, og han vil reise seg mot høvdingen over herskere; men det vil bli ødelagt, uten anstrengelse fra noen hånd. »**

På slutten av 1260-tallet satte den franske revolusjonens ateisme en stopper for dens despotiske makt etablert siden 538 .

Vers 3: " Og jeg så et av hans hoder som såret til døde; men hans dødelige sår ble leget. Og hele jorden var i ærefrykt bak dyret. »

Aldri angret i hele sin historie, det er på grunn av tvang at den pavelige magistraten må gi avkall på sin forfølgende makt. Dette vil bli oppnådd fra 1792 da monarkiet, dets væpnede støtte, blir styrtet og halshugget av fransk ateisme. Som kunngjort i Åp.2:22, ønsker denne ateistiske « store trengsel » å ødelegge den romerske religiøse makten til « kvinnen Jesabel », og dens mål er « de som begår hor med henne »; monarker, monarkister og katolske prester. Dette er hvordan hun må ha vært « som om såret til døde ». Men av opportunistiske grunner ^{gjenopprettet} keiser Napoleon I det i 1801 i navnet til hans konkordat. Hun vil aldri direkte forfølge igjen. Men dens forførende kraft vil fortsette for mengder av katolske troende som alle vil tro på dens løgner og dens pretensjoner inntil Jesu Kristi gjenkomst i herlighet: "Og hele jorden var i beundring bak udyret ". " Hele jorden fulgte dyret ", og dette ordet *jord* , i dobbel betydning, angår planeten, men også den reformerte protestantiske troen som kom fra den. Den økumeniske alliansen (= jordisk, på gresk) som ble inngått siden da bekrefter denne kunngjøringen. Hvis Ånden hadde ønsket å uttrykke dette budskapet i et klart språk, ville vi lese: " hele den protestantiske religionen fulgte intolerant katolsk religion . Denne uttalelsen vil bli bekreftet av studiet av det andre " dyret " som denne gangen " kommer opp fra jorden " i vers 11 i dette kapittel 13.

Vers 4: “ *Og de tilbad dragen, fordi han hadde gitt myndighet til dyret; de tilbad dyret og sa: Hvem er lik dyret, og hvem kan kjempe mot det?* »

Utpeker både det keiserlige Roma, men også Satan, ifølge Åp. 12:9, blir dragen, derfor *djevelen selv, tilbedt* av de som ærer det pavelige regimet; dette som et resultat og i fullstendig uvitenhet, siden det er han som " *ga sin makt til dyret* ". Dermed bekrefte den pavelige " *bedriftens suksess* " som er profetert i Dan.8:24 av historien. Hun hersker over kongene ved sin religiøse makt, på en absolutt måte, lenge ubestridt. Hun tildeler land og hedrer med titler de som tjener henne for å belønne dem, slik vi kan lese i Dan.11:39: «Det er *med den fremmede guden han vil handle mot de befestede stedene; og han skal fylle med ære dem som kjenner ham, han skal sette dem til herskere over mange, han skal dele ut land til dem som lønn*.» Saken ble oppnådd bokstavelig talt på en velkjent måte da pave Alexander VI Borgia (beryktet leiemorder) delte landet i 1494 og tildelte Portugal, det østlige fremskredne punktet i Brasil og India, og til Spania, resten av de nyoppdagede lander. Ånden insisterer. **Den utvalgte av Jesus Kristus må være fullstendig overbevist om at den katolske troen er djevelsk, og at alle dens aggressive eller humanistiske handlinger er ledet av Satan, Guds motstander og de utvalgte.** Denne vektleggingen er rettferdiggjort siden han profeterer i Dan.8:25, " *fremgangen til hans bedrifter og suksessen til hans list* ". Dens religiøse autoritet anerkjent av kongene, de mektige og de kristne folkene i Europa gir den en prestisje basert på tillit, og derfor i virkeligheten ekstremt skjør. Men når Gud og djevelen går sammen for straffehandling, følger folkemengdene, de menneskelige massene av mennesker lydige den falske veien som spores og fremfor alt påtvinges. På jorden krever makt makt, fordi folk liker å føle seg mektige, og på dette domenet er det pavelige regimet, som hevder å representere Gud, en mester i sjangeren. Som i Åp.6, stiller temaet et spørsmål: " *Hvem er som dyret, og hvem kan kjempe mot det?* " ". Kapittel 11 og 12 ga svaret: Gud i Kristus som vil gi opphav i 1793 til fransk revolusjonær ateisme som vil oppsluke den i et blodbad. Men inntil dette " *hevne sverdet* " dukket opp (rolle tilskrevet den fjerde ^{straffen} i 3Mos.26:25), kjempet væpnede protestanter mot det, uten å være i stand til å beseire det. Menn, protestanter, franskmenn og tyskere og anglikanere, alle like tøffe som henne, vil bekjempe henne fra 1500-tallet og gi henne dødelige slag, fordi deres tro fremfor alt er politisk.

Vers 5: “ *Og det ble gitt ham en munn som talte hovmodige ord og blasfemi; og han ble gitt makt til å handle i førtito måneder.* »

Disse ordene er identiske med de vi leser i Dan.7:8 som omhandler det romerske pavelige " *lille horn* " som reiser seg etter de europeiske kongerikers " *ti horn* ". Her finner vi hans " *arroganse* ", men her legger Ånden til " *bespottelser* " eller falske pretensjoner og religiøse løgner som " *hans suksess* " ble bygget på. Gud bekrefter sin regjeringstid på " *1260* " faktiske år presentert i den bibelske profetiske formen " *førtito måneder* ", i henhold til koden " *en dag i et år* " i Ese.4:5-6.

Vers 6: “ *Og hun åpnet sin munn for å tale spottende mot Gud, for å spotte hans navn og hans tabernakel og dem som bor i himmelen.* »

Jeg må her rette oppmerksomheten mot den vanlige betydningen menneskeheten gir til ordet " *blasfemi* " eller fornærmelse. Denne oppfatningen er

misvisende fordi betegnelsen på løgner, " *bespottelser* " overhodet ikke tar på seg et aspekt av fornærmelse, og når det gjelder de som Gud tilskriver det pavelige Roma, ser de tvert imot ut som en falsk og villedende hellighet.

Den pavelige munn " *utsetter blasfemi mot Gud* "; som bekrefter hans identitet i Dan.11:36 hvor vi leser: « *Kongen vil gjøre hva han vil; han vil opphøye seg selv, han skal rose seg over alle guder, og han vil si utrolige ting mot gudenes Gud ; det vil blomstre inntil vreden er fullbyrdet, for det som er bestemt vil bli fullført.* » Ånden tilskriver det pavelige regime løgner, eller " *bespottelser* ", som karakteriserer alle dets religiøse doktriner; « *mot Gud, å spotte hans navn* », tar hun Guds navn forgjeves, forvrenger hans karakter, og tilskriver ham hans morderiske djevlelige handlinger; " *hans tabernakel* ", det vil si hans åndelige helligdom som er hans forsamling, hans utvalgte; " *og de som bor i himmelen* ", fordi den presenterer himmelen og dens innbyggere på sin villedende måte, og fremkaller i sine dogmer, de himmelske helvetes, en arv fra grekerne som plasserte dem under jorden, paradiset og skjærsilden. " *Himmelens innbyggere* ", rene og hellige, lider og er indignerte over det faktum at modellen for ondskap og grusomhet inspirert i mennesker av den jordiske demoniske leiren er urettmessig tilskrevet dem.

Vers 7: " *Og det ble gitt ham å føre krig mot de hellige og seire over dem. Og han ble gitt myndighet over hver stamme, folk, språk og nasjon.* »

Dette verset bekrefter budskapet i Dan.7:21: " *Jeg så dette hornet føre krig mot de hellige og seire over dem .* " Europeisk og global kristendom er virkelig målet, siden den romersk-katolske troen ble påtvunget alle europeiske folk som faktisk var sammensatt av " *stammer, folk, språk og nasjoner* " som var sivilt uavhengige. Hennes " *myndighet over hver stamme, folk, tungemål og nasjon* " bekrefter hennes bilde som " *den store skjøge Babylon* ", fra Åp. 17:1 som presenterer henne " *sittende på mange vann* "; « *vann* » som symboliserer « *folk, folkemengder, nasjoner og tungemål* » ifølge Åp.17:15. Vi kan med interesse merke oss fraværet av ordet " *stamme* " i dette kapittel 17. Årsaken er den endelige konteksten for den målrettede epoken som angår Europa og vestlig kristendom der stammeformen ble erstattet av de forskjellige nasjonale formene.

På den annen side, i forbindelse med begynnelsen av etableringen av det pavelige regimet, var europeiske befolkninger i hovedsak organisert i " *stammer* " som romersk Gallia, splittet og delt av forskjellige " *språk* " og dialekter. Kronologisk ble Europa befolket av " *stammer* ", deretter av " *folk* " underlagt konger, og til slutt, med 1700-tallet av republikanske " *nasjoner* ", som USA i Nord-Amerika, som utgjør dens viktige utvekst. Grunnloven av "folket" skyldes underkastelse til det romerske pavelige regimet, fordi det er han som anerkjenner og etablerer autoriteten til kongene i det kristne Europa, siden Clovis 1. konge av frankerne

Vers 8: " *Og alle som bor på jorden skal tilbe ham, hvis navn ikke er skrevet fra verdens grunnvoll ble lagt i livets bok til Lammets som ble slaktet.* " »

I endetiden, hvor symbolet " *jorden* " betegner den protestantiske troen, får dette budskapet en presis betydning: alle protestanter vil tilbe den katolske troen; alle, unntatt de utvalgte som Ånden subtilt gir denne definisjonen til: « *de hvis navn ikke ble skrevet fra verdens grunnvoll ble lagt i livets bok til Lammets som*

ble slaktet. » Og jeg minner deg her om at dens valgte representanter er « *himmelrikets borgere* » i motsetning til opprørerne som er « *jordens innbyggere* ». Fakta vitner om sannheten i denne profetiske kunngjøringen formulert av Guds Ånd. For siden begynnelsen av reformasjonen, bortsett fra tilfellet med Pierre Valdo i 1170, har protestanter tilbedt den katolske troen ved å hedre dens "søndag" arvet fra den hedenske keiseren Konstantin 1 siden 7. mars 321. Denne anklagen forbereder ^{temaet} for andre " *dyr* " presentert i vers 11.

Vers 9: " *Hvis noen har ører, han høre!*" »

Den som har « *øret* » til dømmekraft åpnet av Gud, vil forstå budskapet som Ånden foreslår.

Kunngjøring om straffen henrettet av det hevne sverdet til fransk nasjonal ateisme

Vers 10: " *Hvis noen fører i fangenskap, skal han gå i fangenskap; Hvis noen dreper med sverdet, skal han drepes med sverdet. Dette er de helliges utholdenhet og tro.* »

Jesus Kristus minner om den fredelige medfølelse som han krever av sine utvalgte til enhver tid. I likhet med de første martyrene, må de folkevalgte i det grusomme paveriket godta skjebnen som Gud har forberedt for dem. Men han kunngjør hva som vil bli hans rettferdighet som vil straffe i god tid, de religiøse påbudene til konger og paver så vel som deres presteskap. Etter å ha « *ført* » de folkevalgte i fangenskap, vil de selv gå til fengslene til franske revolusjonære. Og etter å ha « *drept med sverdet* » de utvalgte som Jesus elsket, vil de selv bli drept av Guds *hevne* «sverd», hvis rolle vil bli utført av de samme franske revolusjonærenes giljotin. Det er gjennom den franske revolusjonen at Gud vil svare på ønsket om *hev*n uttrykt av martyrenes blod i Åp 6:10: " *De roppe med høy røst og sa: Hvor lenge, hellige og sanne Mester, venter du. å dømme og ta hev*n for vårt blod på dem som bor på jorden? ". Og den revolusjonære giljotinen vil « *slå med døden de katolske barna* » av monarkiet og det pavelige romerske presteskapet som kunngjort i Åp.2:22. Men blant dens ofre vil vi også finne hyklerske protestanter som forvekslet troen med sivile politiske meninger og forsvarte, " *sverdet* " i hånden, deres personlige meninger og deres religiøse og materielle arv. Denne oppførselen var den til John Calvin og den til hans skumle og blodige samarbeidspartnere i Genève. Profetien fremkaller handlingene som ble utført i 1793 og 1794, og bringer oss inn i konteksten av den lange religiøse freden som ble etablert for de "150" årene som er profetert av de profetiske "fem månedene" i Åp.9:5-10. Men etter 1994, slutten av denne perioden, fra 1995, ble retten til å "drepe" av religiøse grunner gjenopprettet. Den potensielle fienden blir da helt klart den islamske religionen inntil dens krigerske utvidelse som vil føre til den "tredje verdenskrigen" mellom 2021 og 2029. Kort før Kristi gjenkomst ventet våren 2030, vil det andre "dyret" dukke opp . i dette kapittel 13.

Det andre dyret: som stiger opp fra jorden

Dragelammets siste stand

Vers 11: « *Da så jeg et annet dyr komme opp fra jorden, som hadde to horn som et lams, og som talte som en drage.* »

Nøkkelen til å identifisere ordet " jord " finnes i 1.Mos.1:9-10: " Gud sa: La vannet som er under himmelen samles på ett sted, og la det tørre land vise seg. Og slik ble det. Gud kalte det tørre land jord, og vannmassen kalte han hav. Gud så at det var bra. »

Så, akkurat som *det tørre "landet "* kom ut av *"havet "* på den andre dagen av den jordiske skapelsen, så kom dette andre " *dyret "* ut av det første. Dette første " *dyret "* som betegner den katolske religionen, det andre, som kommer ut av det, gjelder den protestantiske religionen, det vil si den reformerte kirke. Denne overraskende åpenbaringen burde ikke lenger overraske oss, siden studiene av de foregående kapitlene har åpenbart for oss, på en utfyllende måte, den åndelige statusen som Gud gir i sin guddommelige dom til denne protestantiske religionen som, etter perioden kalt "Thyatira", *gikk* ikke med på å fullføre reformen som ble gjennomført. Likevel var denne fullføringen påkrevd av dekretet i Dan.8:14, som hun skylder Guds budskap i Åp.3:1: «*Det sies at du lever; og du er død .*» Denne åndelige døden kaster henne i hendene på djevelen som forbereder henne ved sin inspirasjon for hans " *slag ved Harmageddon "*, i Åp. 16:16, i den siste timen med jordisk synd. Det er i timen for denne siste trosprøven, profetert i budskapet adressert til hennes adventisttjenere på den tiden i *Philadelphia* , at hun vil ta intolerante initiativer som vil gjøre henne til " *dyret som reiser seg fra jorden "*. Hun har " *to horn "* som følgende vers 12 vil rettfærdiggjøre og identifisere. For forent i den økumeniske alliansen er de protestantiske og katolske religionene forent i sin kamp mot hviledagen som er helliget av Gud på den autentiske syvende dagen i uken; jødernes lørdag eller sabbat, men også til Adam, Noah, Moses og Jesus Kristus som ikke stilte spørsmål ved det under hans tjeneste og hans lære på jorden fordi anklagene om overtredelse av sabbaten som ble brakt mot Jesus av de opprørske jødene var grunnløse. og uberettiget. Ved å med vilje utføre mirakler på sabbaten, var motivasjonen hans å redefinere Guds sanne begrep om sabbatshvile. Disse to religionene, som gjør krav på frelse oppnådd ved " *lammet som tar bort verdens synder "*, fortjener, for sine beskrivende kriterier, bildet av et " *lam som taler som dragen "*. Fordi å forfekte intoleranse mot sabbatsobservatører som de vil gå så langt som å dømme til døden, er det virkelig åpen krig, strategien til "dragen " , som dukker opp igjen.

Vers 12: " *Hun utøvde all myndighet til det første dyr i hennes nærhet, og hun lot jorden og dens innbyggere tilbe det første dyret, hvis dødelige sår var blitt leget. »*

Vi er vitne til en slags stafett, den katolske troen dominerer ikke lenger, men dens tidligere autoritet er gitt til den protestantiske religionen. Dette fordi denne protestantiske religionen offisielt er det mektigste landet på jorden: Nord-Amerikas forente stater eller USA. Sammenslåingen av europeiske og amerikanske protestantiske religioner er allerede oppnådd, til og med inkludert adventistinstitutionen på den syvende dag, siden 1995. Jordens nye " *Babel "* er tvunget til religiøs blanding siden de er bygget ved å ta imot innvandrere med forskjellige religiøse bekjennelser. Hvis mennesker finner disse tingene normale, på grunn av deres overfladiske sinn og deres religiøse uinteresse, for hans del, vil skaperguden som ikke forandrer seg, heller ikke ombestemme seg, og han straffer denne ulydigheten som ignorerer hans historiske leksjoner som er vitnet i Bibelen.

. Ved å forsvare på sin side den romerske søndagen den første dagen, hviledagen etablert av Konstantin I · ^{gjorde} det andre protestantiske " dyret " " *det første katolske dyret*" tilbudelse, som anerkjente det som en offisiell religiøs status og ga det navnet. "Søndag" villedende. Ånden minner oss om at denne siste alliansen mellom protestanter og katolikker ble muliggjort fordi " *det dødelige såret* " påført av " *dyret som stiger opp fra avgrunnen* " ble " *helt* ." Han kaller ham tilbake fordi det andre dyret ikke vil ha denne sjansen til å bli helbredet. Den vil bli ødelagt av Jesu Kristi strålende komme.

Vers 13: « *Hun gjorde store undere, og lot ild komme ned fra himmelen til jorden for menneskers øyne.* »

Siden seieren mot Japan i 1945, har protestantisk Amerika blitt den første atommakten på jorden. Dens svært høye teknologi blir konstant imitert, men aldri likt; den er alltid ett skritt foran sine konkurrenter eller motstandere. Denne forrang vil bli bekreftet i sammenheng med den "tredje verdenskrig" hvor den ifølge Dan.11:44 vil ødelegge sin fiende, Russland, landet til "kongen i nord" i denne profetien. Hans prestisje vil da være enorm, og de overlevende fra konflikten, lamslått og beundrende, vil betro sine liv til ham og anerkjenne hans autoritet over alt menneskeliv. « *Ilden fra himmelen* » tilhørte bare Gud, men siden 1945 har Amerika eid og kontrollert den. Hun skylder ham sin seier og all sin nåværende prestisje som vil vokse ytterligere med hennes seier i den kommende atomkrigen.

Vers 14: " *Og hun forførte dem som bor på jorden ved tegnene som hun ble gitt å gjøre i dyrets nærhet, og sa til dem som bor på jorden at de skulle lage et bilde for dyret som hadde sverdets sår, og hvem som levde.* »

De tekniske " *vidunderbarna* " som utføres er utallige. " *Jordens beboere* " har blitt avhengige av alle dens oppfinnelser som absorberer deres liv og tanker. Så lenge Amerika ikke ber dem om å frata seg selv disse gadgetene som opptar deres sjel, som narkomane, er " *jordens folk* " klare til å legitimere religiøs intoleranse overfor en "veldig liten gruppe", " *resten av kvinnen* " " av Åp.12:17. "... *å lage et bilde av udyret* " innebærer å kopiere handlingene til den katolske religionen og reprodusere dem under protestantisk autoritet. Denne tilbakevendingen til sinnshardhet vil være basert på to handlinger. De " *overlevende* " vil ha overlevd fryktelige krigshandlinger, og Gud vil kontinuerlig og gradvis slå dem med de " *syv siste plager av hans vrede* ", beskrevet i Åp.16.

Søndagens dødsdekret

Vers 15: « *Og det ble gitt ham å gjøre dyrets bilde levende, for at dyrets bilde skulle tale, og at alle som ikke ville tilbe dyrets bilde, skulle bli drept.* »

Djevelens plan, inspirert av Gud, vil ta form og bli gjennomført. Ånden åpenbarer formen til det ekstreme tiltaket som vil bli tatt i den sjette av de «syv siste plager». Ved offisielt dekret akseptert av alle gjenlevende opprørere på jorden, vil det bli bestemt at på en dato mellom tidlig vår og 3. april 2030, vil de siste gjenværende syvendedags sabbatsholdende adventistene bli drept. Logisk sett markerer denne datoen året for Jesu Kristi gjenkomst i herlighet. Våren i år 2030 er nødvendigvis øyeblikket da han griper inn for å forhindre at opprørernes

katastrofale plan blir gjennomført mot hans utvalgte som han kommer for å redde ved å "forkorte dagene" av deres "store nød" (Matt.24) . :22).

Vers 16: " *Og hun lot alle, både små og store, rike og fattige, frie og slaver, få et merke på sin høyre hånd eller på pannen.* "

Det vedtatte tiltaket deler de overlevende fra epoken i to leire. Den av opprørerne er identifisert med " *et merke* " av menneskelig autoritet som betegner katolsk "søndag", den gamle "dagen for den uerobrede solen" som ble pålagt av en av dens tilbedere, den romerske keiseren Konstantin I, ^{siden} 7. mars 321. " *Merket* " mottas " *på hånden* ", fordi det utgjør et menneskelig "verk" som Jesus dømmer og fordømmer. Den mottas også " *på pannen* " som symboliserer den personlige viljen til enhver menneskelig skapning hvis ansvar dermed er fullstendig engasjert under skaper-Guds rettfærdige dom. For å autentisere fra Bibelen denne tolkningen av symbolikken til " *hånden* " og " *pannen* ", er det dette verset fra 5 Mos.6:8, hvor Gud sier om sine bud: " *Du skal binde dem som et tegn på hendene dine.* , og de vil være **som frontletter** mellom øynene dine. »

Tidligere represalier

Vers 17: " *og at ingen kunne kjøpe eller selge uten å ha merket, navnet på dyret eller nummeret på dets navn.* »

Bak dette ordet " *person* " ligger leiren av adventisthelgener som har vært trofaste til sabbaten som er helliget av Gud. Fordi de nekter å hedre " *merket* ", på søndag, resten av den første hedenske dagen, blir de satt til side. Opprinnelig var de ofre for en "boikott" velkjent i amerikanske tiltak mot motstandere som gjorde motstand mot dem. For å ha rett til å handle, må man hedre " *merket* ", på søndag, som angår protestanter, " *dyrets navn* ", "Guds sønns stedfortreder", som angår katolikker, eller " *nummeret på hans navn* ", eller nummeret 666.

Vers 18: " *Dette er visdom. La den som har forstand regne ut tallet på dyret. For det er tallet på en mann, og hans tall er seks hundre og sekstiseks.* »

Menneskelig visdom er ikke nok til å forstå budskapet om Guds Ånd. Det må arves fra ham, som tilfellet med Salomo hvis visdom overgikk alle menneskers og gjorde hans rykte over hele den kjente jorden. Før adopsjonen av arabiske tall, blant hebreerne, grekerne og romerne, hadde bokstavene i alfabetet deres også verdien av siffer, slik at tillegget av verdiene til bokstavene som utgjør et ord, bestemmer antallet. Vi får det ved en "beregning" som verset spesifiserer. "... *nummeret på navnet hans* " er " *666* ", det vil si *nummeret* som oppnås ved å legge til den numeriske verdien av de romerske bokstavene i hans latinske navn "VICARIVS FILII DEI"; noe demonstrert i studiet av kapittel 10. Dette navnet utgjør i seg selv den største " *blasfemi* " eller " *løgn* " av hans påstander, fordi Jesus på ingen måte ga seg selv en "erstatte", betydningen av ordet "vikar".

Åpenbaring 14: Tiden for syvendedags adventisme

Budskapene til de tre englene – innhøstingen – årgangen

Dette er et kapittel som retter seg mot tiden mellom 1843 og 2030.

I 1843 førte den spesielle bruken av profetien i Dan.8:14 til at «adventistene» ventet på Jesu Kristi gjenkomst, fastsatt til våren den dato. Dette er begynnelsen på en rekke trosprøver hvor interessen for profetiens ånd, nemlig " *Jesu vitnesbyrd* " ifølge Åp. 19:10, vil bli demonstrert individuelt av kristne som hevder å være av Jesu frelse Kristus under flere religiøse merkelapper. " **Verkene** " som vises alene tillater utvalget eller ikke. Disse verkene kan oppsummeres i to mulige valg: aksept eller avvisning av lyset som mottas og dets guddommelige krav.

I 1844, etter en ny forventning satt til høsten 1844, vil Jesus lede sine utvalgte mot et oppdrag med å fullføre arbeidet med reformasjonen som begynner med gjenopprettelsen av praktiseringen av sabbaten helliget av Gud siden verdens skapelse . Dette er det viktigste emnet " *hellighet* " som er " *rettferdiggjort* " fra 1844, da denne overtredelsen ble gjort oppmerksom på hans tjenere. Denne oversettelsen av Dan.8:14, oversatt til min tjeneste som: " *to tusen tre hundre kveld morgen og helligdommen skal renses* ", er autentisk, i samsvar med den originale hebraiske teksten: " *to tusen tre hundre kveld morgen og hellighet vil bli rettferdiggjort* . Alle kan oppdage at overtredelsen av den guddommelige sabbat siden 321 er ledsaget av en rekke andre forlatelser av doktrinære sannheter etablert av Gud på apostlenes tid. Etter 1260 år med løgnens herskere, destruktive etterfølgere av troen, etterlot pavedømmet i protestantisk doktrine mange løgner utholdelige for sannhetens Gud. Dette er grunnen til at Ånden i dette kapittel 14

presenterer tre hovedtemaer som suksessivt er: Adventistoppdraget eller budskapet til de " *tre englene* "; « *høsten* » av verdens ende, sorteringen og borttrykkelsen av de utvalgte; " *druerhøsten* " av vredens druer, den endelige straffen for de falske hyrdene, falske religiøse lærere i kristendommen.

Undervist siden 1844 for å beskytte de utvalgte fra guddommelig vrede, er den siste prøven reservert for den ytterste slutten av tiden gitt til menneskeheten for å posisjonere seg mellom den åpenbarte guddommelige viljen og det opprørske menneskelige kravet som har falt i frafall det mest totale. Men valget som er tatt har konsekvenser for alle de som har dødd siden 1844. Bare de opplyste og trofaste utvalgte " *dør i Herren* " i henhold til læren i vers 13 hvor de blir erklært " *velsignet* " det vil si at de nyter godt av nåden til Kristus, med all hans velsignelse allerede bekreftet i budskapet til engelen i " *Filadelfia* " som angår dem, fordi det ikke er nok å bli døpt "adventist" for å bli betraktet av Gud som en utvalgt.

Hvis detaljene om forlatelsene gjenstår å bli oppdaget, derimot, er de vesentlige punktene understreket og oppsummert av Ånden i form av "budskapene til de tre englene" i vers 7 til 11. Disse budskapene følger hverandre i rekkefølge av konsekvenser.

Jeg husker det her, etter merknaden på omslaget på side 2 av dette verket, fremhever disse tre budskapene tre budskap som allerede er åpenbart i symbolske bilder i Daniels bok i Dan.7 og 8. Deres påminnelse, i dette kapittel 14 i Åpenbaringen. , understreker og bekrefter den ekstreme betydningen som Gud gir dem.

De forløste adventistene vant

Vers 1: « *Jeg så, og se, Lammet sto på Sions berg, og sammen med ham hundre og førtifire tusen [mennesker], som hadde hans navn og sin Fars navn skrevet på pannen.* »

" *Sions berg* " refererer til stedet i Israel hvor Jerusalem ble bygget. Det symboliserer håpet om frelse og formen som denne frelsen vil ta på slutten av prøvelsene til jordisk og celestial tro. Dette prosjektet vil bli fullført ved fornyelsen av alle ting, angående *jorden og himmelen* i henhold til Åp.21:1. De " *144 000 [menneskene]* " symboliserer Kristi utvalgte valgt mellom 1843 og 2030, nemlig adventistkristne testet, bevist og godkjent av Jesus Kristus, hvis dømmekraft gjelder kollektivt og individuelt. Den kollektive dommen dømmer institusjonen og den individuelle dommen angår hver skapning. De " *144 000 [mennesker]* " representerer de utvalgte valgt av Jesus Kristus blant tilhengerne av adventisttroen. Dette tallet er strengt tatt symbolsk, og det faktiske antallet av de utvalgte er en hemmelighet kjent og bevoktet av Gud. Vi kan forstå årsaken til deres valg fra definisjonen av det foreslåtte bildet. « *På deres panner* », symbolet på deres vilje og deres tanker, er « *lammets navn* », Jesus og « *hans Fars* », Gud åpenbart i den gamle alliansen, innskrevet. Dette betyr at de fant og reproduserte det gudsbilde som skaperen Gud hadde gitt det første menneske før synden, da han formet det og ga ham liv; og dette bildet er hans karakter. De utgjør frukten som Gud ønsket å oppnå ved å forløse i Jesus Kristus syndene til hans eneste trofaste utvalgte. Det ser ut til at på pannen til de utvalgte utvalgte, enten i deres ånd, er deres tanker og deres vilje funnet, Guds segl i Åp.7:3 eller sabbaten for det

fjerde bud i dekalogen og den uatskillelige karakteren. av lammet Jesus Kristus og hans åpenbaring i den gamle pakt som Fader, Guds skaper. Den sanne kristne tro motsetter seg derfor ikke de religiøse normene knyttet til Sønnen og Faderen slik tilhengerne av den romerske søndagen hevder, om ikke i ord, i det minste i handling.

Vers 2: “ *Og jeg hørte en røst fra himmelen, som lyden av mange vann, som lyden av stor torden; og stemmen jeg hørte, var som den til harpespillere som spilte på sine harper.* »

De motstridende karakterene som er nevnt i dette verset er i realiteten komplementære. De " *store vannet* " symboliserer mengder av levende skapninger som, når de uttrykker seg, ser ut som en " *stor torden* ". Tvert imot, gjennom bildet av " *harpen* ", åpenbarer Gud den perfekte harmoni som forener hans seirende skapninger.

Vers 3: “ *Og de sang en ny sang foran tronen og foran de fire livsvesenene og de eldste. Og ingen kunne lære sangen, uten de hundre og fire og førti tusen, som ble forløst fra jorden.* »

Gud bekrefter og understreker her den meget høye helliggjørelsen av "adventist"-troen etablert siden 1843-44. Dens valgte representanter skiller seg fra andre symboliserte grupper; " *tronen, de fire levende skapninger og de eldste* "; sistnevnte betegner alle de forløste fra opplevelsen som levde på jorden. Men den guddommelige åpenbaringen kalt Åpenbaringen retter seg bare mot de to tusen år med kristen tro som dekretet i Dan.8:14 deler i to påfølgende faser. Fram til 1843-44 ble de utvalgte symbolisert av 12 " *eldste* " av de " 24 " som er sitert i Åp.4:4. De andre 12 " *eldste* " er de " *forseglede* " Adventist " *12 stammer* " i Åp.7:3-8 fra 1843-44.

Vers 4: “ *Dette er de som ikke har gjort seg urene med kvinner, for de er jomfruer; de følger lammet hvor enn det går. De ble forløst fra menneskene som førstegrøde for Gud og for Lammet.* »

Ordene i dette verset gjelder bare i åndelig forstand; ordet « *kvinner* » betegner kristne kirker som har falt i frafall siden deres opprinnelse, slik som den romersk-katolske troen, eller siden 1843-44, for den protestantiske troen, og siden 1994, for den adventistiske institusjonelle troen. Den nevnte " *besuren* " retter seg mot synden som følger av overtredelse av guddommelig lov og hvis " *lønn er døden* ", ifølge Rom.6:23. Det er for å redde dem fra syndens praksis som Jesus Kristus helliget, bortsett fra de symbolske " *144 000 [mennesker]* ". Deres " *jomfruelighet* " er også åndelig, og den betegner dem som "rene" vesener hvis rettferdighet har blitt bleket av blodet som ble utgytt av Jesus Kristus på deres vegne. Syndens arvinger og dens besmittelse, som alle etterkommere av Adam og Eva, deres tro som ble anerkjent av Jesus Kristus, "renset" dem perfekt. Men for at denne troen effektivt skal bli anerkjent av Jesus Kristus, må denne renselsen være ekte og konkretisert i deres " *gjerninger* ". Dette innebærer derfor oppgivelse av synder som er arvet fra falske kristne eller jødiske eller, mer generelt, monoteistiske religioner. Og i sin profetiske åpenbaring sikter Gud spesielt på unnlåtelsen av å respektere tidsrekkefølgen som han etablerte fra den første uken av hans skapelse av jorden og dens himmelsystem.

Bak bildet av « *synge en ny sang* » ligger en spesifikk opplevelse som bare de « *144 000 [mennesker]* » som er beseglet opplever. Etter " *Moses' sang* " som feiret den strålende utgangen fra Egypt, symbolet på synd, feirer " *sangen* " til de " *144 000* " utvalgte deres frigjøring fra synd fordi de adlød dekretet i Dan.8:14 og har samarbeidet i deres helliggjørelse ønsket, og til og med krevd, av Gud siden 1843-44. På denne datoen minnet et himmelsk syn om renselsen av synder som ble utført på Golgatas kors ved Jesu Kristi død. Dette budskapet utgjorde både en bebreidelse og en lære som Gud presenterte for en type protestantisk troende som var arving til den romerske søndagen og noen av hans andre løgnaktige synder. I typologien til hebraiske ritualer var denne " *renselsen av synder* " en religiøs festival om høsten hvor blodet fra den drepte geiten ble brakt til det aller helligste på nådestolen plassert på dette utilgjengelige stedet og forbudt for resten av år. tid på året. Blodet til denne bukken, et symbolsk syndebylde, profeterte Jesu Kristi blod, som selv hadde blitt bæreren av syndene til sine utvalgte for i deres sted å sone den straffen de fortjener; Jesus selv ble gjort til synd. I denne seremonien representerer bukken synden og ikke Kristus som bærer den. Det er denne fysiske bevegelsen av ypperstepresten fra det autoriserte hellige sted til det forbudte, aller helligste for resten av året som dette verset henspiller på når det står: "de følger lammet *hvor enn han går* ." Ved å minne om denne scenen i synet av 23. oktober 1844, minnet Kristi Ånd sine utvalgte ubevisste arvinger om doktrinære usannheter, forbudet mot å synde. Fra 1844, gjør synden av frivillig opprinnelse som ble praktisert, som er tilfellet med romersk søndag, forholdet til Gud umulig, og synden som er forlatt tillater utvidelsen av dette forholdet som fører den berørte utvalgte til fylde av sin helliggjørelse gjennom mottakelse, forståelse og iverksetting av åpenbart guddommelig sannhet.

Ettersom de blir betraktet som « *førstegrøde for Gud og Lammet* », utgjør de det beste Gud har funnet i sitt utvalg av jordiske utvalgte. I hebraiske ritualer ble " *førstegrøden* " erklært " *hellig* ". Ofringer av disse animalske eller vegetabiliske førstefruktene var forbeholdt Gud for å ære ham og for å markere menneskelig takknemlighet overfor hans godhet og hans generøsitet. En annen grunn, faktisk for den " *hellige førstegrøden* ", er deres mottakelse av det guddommelige lyset som er åpenbart for dem i sin helhet, fordi de lever i endens tid hvor det åpenbarte lyset når sin apogee, sitt åndelige høydepunkt.

Vers 5: " *Og det ble ikke funnet løgn i deres munn, for de er ulastelige.* »

Den virkelig utvalgte, den som er født av sannheten ved den nye fødselen, kan bare hate " løgnen " som han ikke finner glede i. Løgn er avskyelig fordi det bare gir skadelige konsekvenser og får gode mennesker til å lide. Den som tror på « *løgnen* » opplever så smerten ved skuffelse, bitterheten ved å bli lurt. Ingen som er utvalgt av Kristus, kan glede seg over å forføre og forføre sine medmennesker. På den annen side, forsikrer sannheten, den bygger positivt forhold til sanne brødre, men fremfor alt først, med Guds skaper og forløser av vår frelse som hevder og opphøyer hans navn som "sannhetens Gud " . Ved å ikke lenger praktisere doktrinær synd, ved å adlyde åpenbart sannhet, blir de utvalgte dømt som " *uforkastelige* " av sannhetens Gud selv.

Budskap fra den første engelen

Vers 6: « *Jeg så en annen engel fly gjennom midten av himmelen, med et evig evangelium, for å forkynne det for dem som bor på jorden, for hvert folk, for hver stamme, for hvert språk og for hvert folk.* »

" *En annen engel* " eller en annen budbringer forkynner et fullstendig guddommelig lys symbolisert av " *midten av himmelen* " eller solens senit. Dette lyset er relatert til " *evangeliet* " eller " *de gode nyhetene* " om frelse brakt av Jesus Kristus. Det kalles " *evig* " fordi budskapet er autentisk og ikke varierer over tid. På denne måten bekrefter Gud at den samsvarer med det som ble lært Jesu Kristi apostler. Denne tilbakevenden til sannheten kom fra 1843 etter de mange forvrengningene som ble arvet fra den romersk-katolske tro. Erklæringen er universell i analogi med budskapet presentert i Daniel 12:12 som åpenbarer den guddommelige velsignelsen av adventistarbeid. " *Det evige evangelium* " er nevnt her under aspektet troens sanne frukt, etter det guddommelige kravet åpenbart av dekretet i Daniel 8:14. Interessen for det profetiske ordet er en legitim frukt av normen om " *det evige evangelium* " .

Vers 7: “ *Han sa med høy røst: Frykt Gud og gi ham ære, for timen for hans dom er kommet. og tilbe ham som skapte himmelen og jorden og havet og vannkilder.* »

I vers 7 fordømmer den første engelen overtredelsen av sabbaten som forherliger, i den guddommelige dekalogen, skaper-Guds herlighet. Han krevde dermed gjenoppretting fra oktober 1844, men skyldte protestantene på overtredelsen siden våren 1843.

Budskap fra den andre engelen

Vers 8: “ *Og en annen, en annen engel fulgte etter og sa: Fallen er Babylon, den store, hun har latt alle folkeslag drikke av vinen fra sin utukts vrede.* »

I vers 8 avslører den andre engelen den enorme skyldfølelsen til den romersk pavelige katolske kirke som har forført og bedratt menn ved å gi nytt navn til den hedenske «soldagen» til Konstantin I etter «Herrens dag»-oversettelsen av montasjen ^{latin} som er opprinnelsen til dens "søndag": dies dominica. Gjentatt to ganger bekrefter uttrykket « *Babylon den store har falt, falt* » at for henne og de som arver henne, er tiden for guddommelig tålmodighet definitivt over. Individuelt forblir omvendelse mulig, men kun på bekostning av å produsere frukt, eller " **gjerninger** " av omvendelse.

Påminnelse: " *den har falt* " betyr: *den blir tatt og beseiret av sannhetens Gud* når en by faller i fiendens hender. Han løfter og opplyser etter 1843, mellom 1844 og 1873, for sine trofaste syvendedags adventisttjenere, "mysteriet " som kjennetegner det i Åp.17:5. Forførelsen av **løgnene hans** mister sin effektivitet.

I vers 8 bekreftes dommen i de foregående meldingene, med en alvorlig advarsel. Det bevisste og **frivillige valget** av hviledagen som ble etablert av Konstantin I ¹ 321, siden 1844, gjør opprørerne som rettferdiggjør den, passive overfor den guddommelige fordømmelsen av plagene ved den siste dommens *andre død* . For å skjule sin anklage mot søndagen, skjuler Gud den under navnet til et beryktet " *merke* " som motsetter seg hans eget guddommelige " *segl* ". Dette tegnet på menneskelig autoritet, som setter spørsmålsteget ved dens tidsorden,

utgjør en enorm forargelse som er verdig å bli straffet av ham. Og den kunngjorte straffen vil faktisk være forferdelig: " *han vil bli plaget med ild og svovel* " som vil ødelegge opprørerne, men bare i øyeblikket av den siste dommen.

Budskap fra den tredje engelen

Vers 9: " *Og en annen, en tredje engel fulgte dem og sa med høy røst: Hvis noen tilber (bøyer seg ned for) dyret og dets bilde og får et merke på pannen eller på hånden, »*

Den komplementære og suksessive karakteren til denne tredje meldingen med de to foregående spesifiseres av formelen " *dem fulgte* ". Den " *høye røsten* " bekrefter den meget høye guddommelige autoriteten til den som forkynner den.

Trusselen er rettet til menneskelige opprørere som støtter og godkjenner styret til " *dyret som stiger opp fra jorden* " og som ved sin lydighet adopterer og ærer " *merket* " på dens autoritet på søndag, sitert i Åp. 13. : 16 som for øyeblikket er hele den kristne befolkningen.

Den direkte motstanden av dette " *merket* " til " *Guds segl* ", det vil si fra søndagen den første dagen til sabbaten den syvende dagen, bekreftes av det faktum at begge mottas " *på forsiden* ", setet til vil, ifølge Åp.7:3 og 13:16. Legg merke til at " *Guds segl* " i Åp.7:3 blir i Åp.14:1: " *Lammets og hans Fars navn* ". Mottakelsen " *på hånden* " er tydeliggjort av disse versene fra 5 Mos.6:4 til 9:

" *Hør, Israel! YaHWéH, vår Gud, er den eneste YaHWéH . Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft . Og disse budene som jeg gir deg i dag, vil være i ditt hjerte . Du skal innpode dem i dine barn, og du skal tale om dem når du er i huset ditt, når du drar på reise, når du legger deg og når du står opp. Du skal binde dem som et tegn på hendene dine, og de skal være som frontlinser mellom øynene dine . Du skal skrive dem på stolpene til ditt hus og på dørene dine. » « *Hånden* » betegner handling, praksis og « *fronten* », tankens vilje. I dette verset sier Ånden: " *Du skal elske Yahweh din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din styrke* "; det Jesus siterer i Matt.22:37 og som han presenterer som det " *første og største budet* ". De folkevalgte som bærer " *Guds segl* " må derfor oppfylle disse tre kriteriene: " *Elsk Gud av hele sitt hjerte* "; å hedre ved å praktisere den sabbatshvilen på dens helligede syvende dag; og har " *Lammets navn* " Jesu Kristi " og hans Fars " JaHWéH i sitt sinn. Ved å spesifisere « *og hans Fars navn* » bekrefter Ånden behovet for å adlyde Guds ti bud og forskriftene og ordinansene som fremmer de utvalgte hellighet i den gamle pakt. Selv på sin tid bekreftet apostelen Johannes disse tingene ved å si i 1 Johannes 5:3-4:*

" *For dette er kjærligheten til Gud, å holde hans bud. Og hans bud er ikke alvorlige, for alt som er født av Gud, overvinner verden. og seieren som triumferer over verden er vår tro. »*

Vers 10: " *Også han skal drikke av Guds vredes vin, utøst uten blanding i sin vredes beger, og han skal pines med ild og svovel for de hellige engler og for Lammet. »*

Guds vrede vil bli rikelig rettferdiggjort fordi de som mottar " *dyrets merke* " ærer menneskelig synd mens de krever Jesu Kristi rettferdighet. I Åp.6:15-17 skildret Ånden konsekvensene av deres endelige konfrontasjon med Jesu Kristi destruktive rettferdige vrede.

Ekstremt viktig merknad : For bedre å forstå denne guddommelige vreden, må vi innse hvorfor ignorering av den hellige sabbat vekker Guds vrede så mye. Det er vanlige synder, men Bibelen advarer oss mot synd begått mot Den Hellige Ånd, og forteller oss at det ikke lenger er noe offer for å oppnå guddommelig tilgivelse. På apostlenes tid var det eneste eksemplet som ble gitt oss på denne typen synd, avvisningen av Kristus av en omvendt kristen. Men dette er bare et eksempel, for i virkeligheten består blasfemi mot Den Hellige Ånd i å fornekte og avslå et vitnesbyrd gitt av Guds Ånd. For å overbevise og undervise mennesker, inspirerte Ånden Bibelens hellige skrifter. Derfor, den som bestrider vitnesbyrdet av Ånden i Bibelen, begår allerede blasfemi mot Guds Ånd. Kan Gud gjøre bedre for å gjøre sin vilje kjent enn å lede dem som er kalt til Bibelen og dens skrifter? Kan han uttrykke sin vilje, sine tanker og sin suverene dømmekraft klarere? På 1500-^{tallet} markerte denne forakten for Bibelen som den førte krig mot den definitive slutten på Guds tålmodighet med den romersk-katolske religionen; slutten på hans tålmodighet for en doktrine han aldri anerkjente. Så, i 1843, markerte forakt for det profetiske ordet slutten på å motta den protestantiske troen i alle dens mange former, arvinger til den romerske søndagen, det vil si " *dyrets merke* ". Og til slutt begikk adventismen blasfemi mot Den Hellige Ånd ved å avvise den ultimate profetiske åpenbaringen som Jesus presenterte for den gjennom sin ydmyke tjener som jeg inkarnerer; blasfemi som har blitt bekreftet og forsterket av deres allianse med søndagsobservatører siden 1995. Blasfemi mot Ånden mottar hver gang fra Gud den rettferdige responsen den fortjener; en rettferdig dom om fordømmelse til den første og " *andre død* " bekreftet i dette vers 10.

Vers 11: " *Og røyken av deres pine stiger opp i all evighet; og de har ingen hvile dag eller natt, de som tilber dyret og dets bilde, og den som tar imot hans navns merke.* »

" *Røyken* " vil bare være på tidspunktet for den siste dom, timen da de opprørske falne vil bli " *pint i ilden og svovelen* " fra " *ildsjøen* " i Åp 19:20 og 20:14; dette, på slutten av det syvende årtusen. Men allerede før dette forferdelige øyeblikket vil timen for Jesu Kristi strålende gjenkomst bekrefte deres endelige skjebne. Budskapet i dette verset berører emnet " *hvile* ". De utvalgte er på sin side oppmerksomme på hviletiden som er helliget av Gud, men de falne har derimot ikke samme bekymring, fordi de ikke gir guddommelige erklæringer den betydning og alvor som de fortjener. Derfor, som svar på deres forakt, i timen for deres endelige straff, vil Gud ikke gi dem noen hvile for å lindre deres lidelse.

Vers 12: « *Dette er de helliges utholdenhet, som holder Guds bud og troen på Jesus.* »

Ordene " *utholdenhet eller tålmodighet* " karakteriserer de sanne hellige til den guddommelige Messias Jesus fra 1843-44 til han kommer tilbake i herlighet. I dette verset blir " *Faderens navn* " fra vers 1 " *Guds bud* ", og " *Lammets navn* " erstattes med " *Jesu tro* ." Også prioriteringsrekkefølgen endres. I dette verset

siterer Ånden først " *Guds bud* ", og for det andre " *Jesu tro* "; som er historisk og på verdinivå den orden som er godkjent av Gud i hans frelsesprosjekt. Vers 1 ga prioritet til « *navnet på Lammet* for å koble de " *144 000* " utvalgte til den kristne tro.

Vers 13: " *Og jeg hørte en røst fra himmelen som sa: Skriv: Salige fra nå av er de døde som dør i Herren! Ja, sier Ånden, så de kan hvile fra sitt arbeid, for deres gjerninger følger dem.* »

Uttrykket " *fra nå av* " fortjener en detaljert forklaring siden det er så viktig. For den retter seg mot datoen våren 1843 og høsten 1844, der henholdsvis dekretet i Daniel 8:14 trer i kraft, og de to adventistprøvene organisert av William Miller tar slutt.

Over tid har offisiell institusjonell adventisme mistet implikasjonene av denne frasen " *nå* " av syne. Bare pionergrunnleggerne av adventisttroen forsto konsekvensene av Guds krav om sabbaten fra 1843. For å ta i bruk denne syvendedags praksisen ble de ført til å innse at søndagen som ble praktisert til da var forbannet av Gud. Etter dem ble nedarvet adventisme tradisjonell og formalistisk, og for det overveldende flertallet av tilhengere og lærere ble søndag og sabbat urettferdig plassert på et nivå av likhet. Dette tapet av sansen for det hellige og sann hellighet resulterte i uinteresse for det profetiske ordet og det tredje adventistbudskapet som jeg ga mellom 1983 og 1994. Siden denne forakten manifesterte seg i adventismen i Frankrike, inngikk institusjonen adventistverdenen en allianse med den økumeniske klanen i 1995, for sin største forbannelse. Trusselen om « *pine* » i vers 10 angår henne på sin side, ved antydningen av uttrykket « *han vil også drikke* »; siden 1994 har institusjonell adventisme, etter den protestantiske troen, dømt og fordømt siden 1843.

Som dette verset antyder, forårsaker dekretet i Daniel 8:14 at de protestantiske kristne fra 1843 skilles ut i to leire, inkludert adventistgruppen, og mottakere av saligprisningen uttalte: «*Salige fra nå av er de døde som dør i Herren!* ". Det sier seg selv at Jesus kunngjorde i " *Laodikea* " at han skulle " *kaste opp* " det, adventistinstitusjonen, Kristi offisielle budbringer i 1991, datoen for den offisielle avvisningen av lyset, kalt " *naken* " kan ikke lenger være til nytte. fra denne saligheten.

Innhøstningstid

Vers 14: « *Jeg så, og se, det var en hvit sky, og på skyen satt en som en menneskesønn, med en krone av gull på hodet og i hånden en skarp sigd.* »

Denne beskrivelsen fremkaller Jesus Kristus i øyeblikket av hans strålende gjenkomst. Den " *hvite skyen* " minner om forholdene for sin avgang og dens oppgang til himmelen opplevd to tusen år tidligere. Den « *hvite skyen* » betegner hans renhet, hans « *gyldne krone* » symboliserer hans seirende tro, og « *den skarpe sigd* » avbilder Guds « *skjærende ord* » fra Heb.4:12, implementert av « *hans hånd* ».

Vers 15: " *Og en annen engel kom ut av templet og ropte med høy røst til ham som satt på skyen: Sving ut din sigd og høst! for høstens time er kommet, for jordens høst er moden.* »

Under aspektet " *høsten* ", som i lignelsen hans, minner Jesus om at i dette, ville tiden komme for definitivt å skille " *hveten fra agnene* ". Gjennom sin åpenbaring får han oss til å oppdage dette emnet som skiller de to leirene: de utvalgte sabbat og de falnes søndag, fordi bak dette religiøse navnet skjuler tilbedelsen og autoriteten til en hedensk solguddom. Og til tross for utviklingen av menneskets tid, fortsetter Gud å se på ham for hva han egentlig er for ham. Menneskenes forskjellige meninger påvirker ikke hans dømmekraft; i sin tidsrekkefølge er den første dagen profan, den kan på ingen måte ta på seg guddommelig hellighet. Dette er utelukkende knyttet til den helligede syvende dag i sin tidsrekkefølge inngravert fra begynnelsen av evig jordisk tid; dette for en varighet på 6000 solår.

Vers 16: « *Og han som satt på skyen, kastet sin sigd på jorden. Og landet ble høstet.* »

Ånden bekrefter den fremtidige oppfyllelsen av « *jordens høst* ». Kristus, Frelseren og hevneren vil våke over det og fullføre det i samsvar med hans kunngjøring i lignelsen til apostlene hans i Matt.13:30 til 43. "Høsten" gjelder hovedsakelig bortrykkelsen til himmelen av de utvalgte hellige som *ble* igjen trofast mot Gud Skaper.

Høstetid (og hevn)

Vers 17: « *Og en annen engel kom ut av templet i himmelen, og han hadde også en skarp sigd.* »

Hvis *den forrige "engelen"* hadde et oppdrag som var gunstig for de utvalgte, tvert imot, har denne " *andre engelen* " et straffeoppdrag rettet mot de falne opprørerne. Denne andre " *sigden*" symboliserer også " *Guds skarpe ord* " satt i verk av hans vilje, men ikke av hans hånd, siden, i motsetning til høsten, for druehøsten, er uttrykket " *i hans hånd* " fraværende. . Straffehandlinger vil derfor bli betrodd agenter som utfører den guddommelige vilje; faktisk ofrene for hans forførelser.

Vers 18: " *Og en annen engel, som hadde myndighet over ilden, gikk ut fra alteret og talte med høy røst til ham som hadde den skarpe sigd, og sa: Slå ut din skarpe sigd og sank druene. jordens vintreet; for jordens druer er modne.* »

Så kommer, etter bortrykkelsen av de utvalgte til himmelen, øyeblikket for " *druerhøsten* ". I Jes.63:1 til 6 utvikler Ånden handlingen som dette symbolske uttrykket er målrettet mot. I Bibelen sammenlignes rød druesaft med menneskeblod. Dens bruk av Jesus i den hellige nattverd bekrefter denne ideen. Men " *årgangen* " er knyttet til " *Guds vrede* " og det vil gjelde dem som arbeidet uverdige i hans tjeneres forkledning, fordi blodet frivillig utgytt av Kristus ikke fortjente deres mange svik. Fordi Jesus kan føle seg forrådt av dem som forvrider hans frelsesprosjekt til det punktet at han rettfærdiggjør synden han ga sitt liv for og bar lidelse for, slik at dens praksis ville opphøre. Forsettlig overtredere av hans lov må derfor svare ham. I sin blinde galskap vil de gå så langt som å ønske å drepe sine sanne utvalgte, for å utrydde fra jorden, praksisen på den syvendedags sabbat som er helliggjort og krevd av Gud siden 1843-44. De utvalgte hadde ikke Guds autorisasjon til å bruke makt mot sine religiøse fiender; Gud hadde reservert denne handlingen utelukkende for seg selv. " *Hevnen er min,*

gjengjeldelsen er min, " erklærte han til sine folkevalgte, og tiden er inne for å sette denne hevnen i henrettelse.

I dette kapittel 14 fremkaller vers 17 til 20 dette temaet om " *høsten* ". De syndige druene er erklært modne fordi de fullt ut har demonstrert ved sine gjerninger sin sanne natur. Blodet deres vil flyte som saften av druer ned i et kar når de blir tråkket av føttene til drueplukkerne.

Vers 19: " *Og engelen kastet sin sigd på jorden. Og han samlet vintreet på jorden og kastet vinhøsten i Guds vredes store vinpresse.* »

Handlingen er sertifisert av denne kunngjøringen avslørt av denne scenen. Gud profeterer med sikkerhet om straffen for katolsk og protestantisk arroganse. De vil lide konsekvensene av Guds vrede, illustrert av karet der de høstede druene blir knust av knusernes føtter.

Vers 20: " *Og vinpressen ble tråkket ut av byen; og det kom blod ut av karet, til hestenes tøyer, en avstand på tusen og seks hundre stadier.* »

Jes.63:3 spesifiserer: « *Jeg var alene om å trække vinpressen; ingen mann var med meg ...* ". Årgangen oppfyller straffen til Babylon den store byen i Åp.16:19. Hun har fylt begeret med guddommelig vrede som hun nå må drikke til bunnfallet. " *Vinpressen ble tråkket utenfor byen* ", det vil si uten at de utvalgte allerede var tatt opp til himmelen. I Jerusalem ble henrettelsene av de dødsdømte utført utenfor murene til den hellige byen for ikke å gjøre den uren. Dette var tilfellet for Jesu Kristi korsfestelse, som gjennom dette budskapet minner om prisen å betale for de som undervurderte hans egen død. Tiden er inne for hans fiender til å utøse sitt blod for å sone for deres mange synder. " *Og det kom blod ut av karet til hestebitene* ." Målene for sinne er kristne religiøse lærere, og Gud refererer til dem med bildet av " *biten* " som ryttere legger " *i munnen på hester* ", for å lede dem. Dette bildet er foreslått i Jakob 3:3, hvis tema er nettopp: religiøse lærere. Jakob spesifiserer i begynnelsen av kapittel 3: " *Mine brødre, la ikke mange blant dere begynne å undervise, for dere vet at vi vil bli dømt strengere* ." Handlingen til " *høsten* " rettfærdiggjør denne kloke advarselen. Ved å spesifisere " *inntil hestenes biter* ", antyder Ånden at karet først og fremst angår det romersk-katolske presteskaperet i " *Babylon den store* ", men at det strekker seg til de protestantiske lærerne som siden 1843 har gjort "destruktiv" bruk av Bibelen i henhold til anklagen fra Ånden i Åp.9:11. Her finner vi anvendelsen av advarselen gitt i Åp. 14:10: " **Også** han skal drikke av Guds vredes vin utøst uten blanding i hans vredes beger ... ".

For budskapet " *over en utstrekning av tusen seks hundre stadier* ", i kontinuitet med det forrige budskapet, strekker straffen seg til den reformerte troen siden 1500-tallet ^{som} tallet 1600 henspiller på. Dette er tiden da Martin Luther formaliserte anklagen mot den katolske troen i 1517. Men det var også på dette 1500-tallet ^{at de protestantiske doktrinene om} " *falske Kristus* " og *falske kristne* ble dannet som legitimerte volden og sverdet som ble forbudt av Jesus Kristus. . Apokalypsen tilbyr sine egne nøkler til tolkning og dette 1500- ^{tallet} er utpekt i Åp. 2:18 til 29 under det symbolske navnet på epoken " *Tyatira* ". Ordet " *stadion* " avslører deres religiøse aktivitet, deres deltakelse i løpet hvis premie som står på spill er seierskronen lovet vinneren. Dette er Paulus sin lære i 1.Kor.9:24: « *Vet dere ikke at de som løper på stadion, alle løper, men én får prisen? Løp slik at du*

vinner den ." Det himmelske kalls pris vinnes derfor ikke på noen som helst måte; trofasthet og utholdenhet i lydighet er den eneste måten å vinne i troens kamp. Han bekrefter i Fil.3:14 og sier: "*Jeg strever mot målet for å få prisen for Guds kall oppover i Kristus Jesus ."* På tidspunktet for "*høsten*" vil disse Jesu ord bli bekreftet: "*For mange er kalt, men få utvalgte* (Matt.22:14)".

Åpenbaring 15: Slutten på prøvetid

Før " høsten og årgangen " er fullført, kommer det fryktede øyeblikket, slutten på nådens tid. En der menneskelige valg er gravert inn i tidens stein, uten mulighet for å snu disse valgene. På det tidspunktet slutter tilbudet om frelse i Kristus. Dette er temaet for dette svært korte kapittel 15 i Jesu Kristi apokalypse. Slutten på nådens tid inntreffer etter de seks første " basunene " i kapittel 8 og 9, og før " Guds syv siste plager " i kapittel 16. Det sier seg selv at det følger det siste valget på veien som Gud gir mennesket å gjøre. Under den autoritative ledelsen av " dyret som stiger opp fra jorden " i Åp. 13:11 til 18, fører de to siste veiene, den ene til Guds helligede lørdag eller sabbat, den andre til søndag med romersk pavelig autoritet. . Aldri har valgene mellom liv og godt, død og ondskap vært så klare. Hvem frykter mennesket mest? Gud eller menneske? Dette er gitt av situasjonen. Men jeg kan også si: Hvem elsker mennesket mest? Gud eller menneske? De utvalgte vil svare i begge tilfeller: Gud, som gjennom sin profetiske åpenbaring kjenner detaljene rundt slutten av prosjektet hans. Det evige liv vil da være veldig nært, innenfor deres rekkevidde.

Vers 1: « *Da så jeg et annet tegn i himmelen, stort og vidunderlig: syv engler som bærer syv siste plager, for på dem ble Guds vrede oppfylt.* »

Dette verset presenterer de " syv siste plagene " som vil ramme falske troende for deres valg av den romerske søndagsdagen. Temaet for dette kapittelet, slutten av prøvetiden, åpner tiden for " Guds vredes syv siste plager ".

Vers 2: «*Og jeg så som et hav av glass, blandet med ild, og de som hadde seiret over dyret, og dets bilde og tallet på dets navn, stående på glasshavet, med Guds harper.* »

For å oppmuntre sine tjenere, sine utvalgte, presenterer Herren deretter en scene som fremkaller deres nært forestående seier gjennom forskjellige bilder hentet fra andre avsnitt i profetien. " *På glasshavet, blandet med ild, står de,* " fordi de gikk gjennom en trossprøve der de ble forfulgt (*blandt med ild*) og gikk seirende ut. " *Glasshavet* " refererer til renheten til det utvalgte folket, som i Åp.4:1.

Vers 3: " *Og de sang sangen til Moses, Guds tjener, og Lammets sang, og sa: Store og underfulle er dine gjerninger, Herre Gud, allmektige; Rettferdige og sanne er dine veier, nasjonenes konge!* »

" *The Song of Moses* " feiret Israels strålende utgang fra Egypt, landet og det typiske symbolet på synd. Inntoget i det jordiske Kanaan som fulgte 40 år senere, varslet inntreden til de siste utvalgte i det himmelske Kanaan. På sin side, etter å ha gitt sitt liv for å sone for de utvalgtes synder, steg Jesus, " *lammet* ", *opp til himmelen, i sin herlighet og sin himmelske guddommelige kraft.* Jesu siste trofaste vitner, alle adventister ved tro og arbeid, opplever på sin side oppstigningen til himmelen når Jesus kommer tilbake for å frelse dem. Ved å opphøye hans " *store og beundringsverdige gjerninger* ", gir de utvalgte ære til skaperguden som inkarnerte hans verdier i Jesus Kristus: hans fullkomne "

rettferdighet " og hans " sannhet ". Fremkallingen av ordet « sann » forbinder handlingens kontekst til slutten av « laodikeiske »-tiden der han presenterte seg selv som « amen og sann ». Det er da " utfrielsens " time som markerer slutten på tiden for " fødende kvinnen " i Åp.12:2. « Barnet » bringes inn i verden i form av renheten til den himmelske karakter åpenbart i og gjennom Jesus Kristus. De utvalgte kan prise Gud for hans " allmektige " tilstand fordi det er denne guddommelige kraften de skylder sin frelse og utfrielse. Etter å ha samlet og utvalgt sine forløste blant alle jordiske nasjoner, er Jesus Kristus virkelig " nasjonenes konge ". De som motarbeidet ham og hans folkevalgte er ikke lenger.

Vers 4: « *Hvem vil ikke frykte, Herre, og prise ditt navn? For du alene er hellig. Og alle folkeslag skal komme og tilbe deg, fordi dine dommer er blitt åpenbart.* »

Enkelt sagt betyr dette: Hvem ville nekte å frykte deg, Skaper-Gud, og våge å svindle deg for din rettmessige herlighet ved å nekte å hedre din hellige syvendedags sabbat? For **du alene er hellig** og alene har du helliget din syvende dag og dem du ga den, som et tegn på deres godkjennelse og tilhørighet til din herlighet. Ved å fremkalle « *hans frykt* », hentyder Ånden til budskapet til den første « engel » i Åp 14:7: « *Frykt Gud og gi ham ære fordi timen for hans dom er kommet; og tilbe ham som skapte himmel og jord og hav og vannkilder.* " I Guds plan vil de ødelagte opprørske nasjonene gjenoppstå med et dobbelt formål: det å ydmyke seg for Gud og gi ham ære, og det å lide hans siste rettferdige straff som vil utsette dem definitivt, i "ildsjøen" . *svovel* " fra den siste dommen, kunngjort i budskapet til den " *tredje engel* " i Åp.14:10. Før disse tingene er fullført, vil de utvalgte måtte gå gjennom tiden med guddommelige dommer, som vil bli manifestert ved handlingen til de " *sju plagene* " som ble kunngjort i det første verset.

Vers 5: « *Etter dette så jeg, og tempelet til vitnesbyrdets telt ble åpnet i himmelen.* »

Denne åpningen av det himmelske " *tempelet* " signaliserer opphøret av Jesu Kristi forbønn, for tiden for kallet til frelse er over. " *Vitnesbyrdet* " refererer til de ti Guds bud som ble plassert i den hellige ark. Fra dette øyeblikket er altså skillet mellom de utvalgte og de tapte endelig. På jorden har opprørerne nettopp ved et lovdekret bestemt forpliktelsen til å respektere den ukentlige hvilen av den første dagen etablert sivilt og religiøst bekreftet, suksessivt, av de romerske keiserne, Konstantin I og Justinian I som gjorde Vigilius I ^{III} første pave, timelig overhode for den universelle kristne tro, nemlig katolikk, i 538. Det siste dødsdekret ble profetert i Åp 13:15 til 17 og plassert under den dominerende handlingen til den amerikanske protestantiske troen støttet av den europeiske katolske troen .

Vers 6: « *Og de syv englene som hadde de syv plagene gikk ut fra templet, kledd i rent, blankt lin og med belter av gull om brystet.* »

I profetiens symbolikk representerer de " *syv englene* " Jesus Kristus alene eller " *sju engler* " som er trofaste mot hans leir, lik ham. " *Det fine, rene, blanke lin* " avbilder " *de helliges rettferdige gjerninger* " i Åp.19:8. " *Det gylne beltet rundt brystet* ", derfor på hjertets høyde, fremkaller kjærligheten til sannheten som allerede er sitert i Kristi bilde presentert i Åp.1:13. Sannhetens Gud forbereder seg

på å straffe løgnens leir. Ved denne påminnelsen foreslår Ånden " *den store ulykken* " hvis form ble åpenbart av ansiktet sammenlignet med " *solen når den skinner i sin styrke* ". Timen for den endelige konfrontasjonen mellom Jesus Kristus og de hedenske soltilbedende opprørerne har kommet.

Vers 7: " *Og en av de fire livsvesenene ga de syv englene syv gullskåler, fulle av Guds vrede som lever i all evighet.* »

Jesus var selv modellen avbildet av de " *fire levende vesener* " i Åp.4. Han er også " *den Gud som lever for alltid og alltid* " gjort " *sint* ". Hans guddommelighet tilskriver ham derfor alle rollene: Skaper, Forløser, Forbeder og permanent Dommer, for så å gjøre slutt på sin forbønn, blir han den rettferdige Gud som slår og straffer sine opprørske motstandere med døden, fordi de har oppfylt " *beger* " av hans rettferdige " *vrede* ". " *Begeret* " er nå fullt, og dette sinnet vil ta form av de " *syv siste* " straffene der guddommelig barmhjertighet ikke lenger vil ha sin plass.

Vers 8: " *Og templet ble fylt med røyk på grunn av Guds herlighet og hans kraft; og ingen kunne gå inn i templet før de syv englers syv plager var oppfylt.* »

For å illustrere dette temaet om nådens opphør, presenterer Ånden i dette verset bildet av et " *tempel fylt med røyk på grunn av* " nærværet " *Guds* " og han spesifiserer: " *og ingen kunne gå inn i templet før de syv englers syv plager var oppfylt* ". Gud advarer dermed sine utvalgte om at de vil forbli på jorden i løpet av hans vredes « *syv siste plager* ». De siste utvalgte vil gjenoppleve hebreernes erfaring på tiden for de " *ti plagene* " som rammet det opprørske Egypt. Plagene er ikke for dem, men *for* opprørerne, mål for guddommelig vrede. Men nært forstående av deres inntreden i " *templet* " er dermed bekreftet, muligheten vil bli gitt, fra slutten av de " *syv siste plager* ".

Åpenbaring 16: De syv siste plager av Guds vrede

Kapittel 16 presenterer utøsningen av disse " syv siste plagene " som " *Guds vrede* " uttrykkes gjennom.

Studiet av hele kapittelet vil bekrefte dette, men det må bemerkes at målene for " *Guds vrede* " vil være identiske med de som ble truffet av straffene til de første seks " *basunene* ". Ånden avslører således at straffen for de " syv siste plager " og de " *syv basuner* " straffer den samme synden: overtredelsen av sabbatshvilen på den " *syvende dag* ". *helliget* » av Gud fra verdens grunnvoll ble lagt.

Jeg åpner en parentes her, for sent. Legg merke til forskjellen som kjennetegner de guddommelige " *basuner* " og " *plager eller plager* ". " *Trompetene* " er alle menneskelig drap utført av mennesker, men beordret av Gud, det femte er av åndelig natur. " *Plagene* " er ubehagelige handlinger som påtvinges direkte av Gud gjennom de naturlige midlene til Hans levende skapelse. Åpenbaringen 16 presenterer for oss de " syv siste plager " som subtilt antyder at de ble forut for andre " *plage* " som mennesker led før slutten av nådens tid, som åndelig deler to deler, " *tiden av slutten* » sitert i Dan.11:40. I det første er dette målet for nasjonenes tid, og i det andre målet for den universelle verdensregjeringen organisert under tilsyn og initiativ fra USA. I denne oppdateringen, utført på sabbaten 18. desember 2021, kan jeg bekrefte denne forklaringen, siden hele menneskeheten siden begynnelsen av 2020 har blitt rammet av økonomisk ruin på grunn av et smittsomt virus, Covid-Coronaviruset. 19, dukket opp for første gang i Kina. I en kontekst av globalistiske utvekslinger og kunnskap, som mentalt forsterker dens reelle effekter, i panikk, har folkets ledere stoppet utviklingen og den fortsatte veksten av hele den vesteuropeiske og amerikanske økonomien. Betraktet, urettferdig, som en pandemi, er Vesten, som trodde det en dag ville erobre døden, forferdet og fortvilet. I panikk har de gudløse overgitt kropp og sjel til den nye religionen som erstatter den: den allmektige medisinske vitenskapen. Og skurkenes land, de rikeste på jorden, benyttet seg av muligheten til å gjøre menn til fange og slaver av deres diagnoser, deres vaksiner, deres rettsmidler og deres bedriftsbeslutninger. Samtidig hører vi direktiver i Frankrike, mildt sagt paradoksale, som jeg oppsummerer slik: «det er tilrådelig å lufte ut leilighetene og bære beskyttelsesmasken i timevis, bak som brukeren kveles». Fremhev «sunn fornuft» til de unge lederne i Frankrike og andre imiterende land. Vi noterer oss med interesse at landet som ledet denne destruktive oppførselen først var Israel; det første landet som er forbannet av Gud, i religiøs historie. Å bruke en maske, først forbudt når den ikke var tilgjengelig, ble deretter gjort obligatorisk for å beskytte mot en sykdom som påvirker luftveiene. Guds forbannelse bærer uventede, men destruktivt svært effektive frukter. Jeg er overbevist om at mellom 2021 og starten av den " *sjette trompet* ",

tredje verdenskrig, vil andre " *Guds plager* " ramme den skyldige menneskeheten på forskjellige steder på jorden, og spesielt i Vesten. "pest" som " *hungersnød* " og andre virkelige universelle pandemier, allerede kjent som pesten og koleraen. Gud påstår denne typen straff i Ese.14:21: «*Ja, så sier Herren, JaHWéH: Selv om jeg sender mine fire forferdelige straff mot Jerusalem, sverdet, hungersnøden, ville dyrene og pesten, for å utrydde mennesker og dyr* . Legg merke til at denne listen ikke er uttømmende, fordi i moderne tid, har guddommelige straff flere former: Kreft, AIDS, Chikungunya, Alzheimers... osv... Jeg legger også merke til at det ser ut til frykt på grunn av global oppvarming. Masser av menneskeheten er redde og får panikk ved tanken på den smeltende isen og flommene som kan resultere. Igjen, en frukt av den guddommelige forbannelsen som rammer menneskelige sinn og bygger murer av adskillelse og hat. Jeg lukker denne parenteser for å gjenoppta studiet i denne sammenhengen av nådens etter avslutning som kjennetegner de " syv siste plagene av Guds vrede ".

En annen grunn rettferdiggjør valget av mål. De " syv siste plagene " fullfører ødeleggelsen av skaperverket ved verdens ende. For Gud, Skaperen, er tiden inne for ødeleggelsen av hans verk. Så han følger skapelsesprosessen, men i stedet for å skape, ødelegger han. Med " *den syvende siste plage* ", på jorden, vil menneskelivet utslettes og etterlate det, jorden igjen blir en " *avgrunn* " i en kaotisk tilstand, med den eneste innbygger, Satan, syndens opphavsmann; det øde landet vil være hans fengsel i " *tusen år* " til den siste dommen hvor han og alle de andre opprørerne vil bli ødelagt i henhold til Åp.20.

Vers 1: « *Og jeg hørte en høy røst komme fra templet som sa til de syv englene: Gå og tøm Guds vredes syv skåler ut over jorden.* »

Denne " *høye røsten som kom fra templet* " er den til skaperen Gud frustrert i sin mest legitime rett. Som skaperguden har hans autoritet en høyeste karakter, og det er verken rettferdig eller lurt å bestride hans ønske om å bli tilbedt og herliggjort ved å observere hviledagen som han har « *helliggjort* » for dette formålet. I sin store og guddommelige visdom har Gud sørget for at enhver som utfordrer hans rettigheter og autoritet vil ignorere hans viktigste hemmeligheter før han i den « *andre død* » soner prisen for hans overgrep mot den allmektige Gud.

Vers 2: « *Den første gikk og tømte ut sin skål på jorden. Og et ondartet og smertefullt sår traff mennene som hadde dyrets merke og som tilba hans bilde.* »

Som den dominerende makten og ledende autoriteten til det siste opprøret, er det prioriterte målet i denne sammenhengen " *jorden* " symbol på den falne protestantiske troen.

Den første plagen er " *et ondartet sår* " som forårsaker fysisk lidelse i kroppene til opprørerne som har valgt å adlyde hviledagen pålagt av menn. *Målene* er katolikkene og protestantiske overlevende fra atomkonflikten som har, med dette valget av den første dagen, romersk søndag, " *dyrets merke* ."

Vers 3: « *Den andre tømte sin skål ut i havet, og det ble blod, likt en død mann; og alt levende døde, alt som var i havet.* »

Den " *andre* " treffer " *havet* " som den forvandler til " *blod* ", slik den gjorde for den egyptiske Nilen på Moses tid; " *havet* ", symbol på romersk-katolisisme, som retter seg mot Middelhavet. I det øyeblikket utsletter Gud alt

dyreliv i « *havet* ». Den involverer skapelsesprosessen i revers, til slutt vil " *jorden* " igjen bli " *formløs og tom* "; den vil gå tilbake til sin opprinnelige " *avgrunnstilstand* ".

Vers 4: « *Den tredje tømte sin skål i elvene og vannkildene. Og de ble til blod.* »

Den " *tredje* " treffer det ferske " *vannet* " fra " *elver og kilder* " som plutselig i sin tur blir til " *blod* ". Mer vann for å slukke tørsten. Straffen er hard og fortjent fordi de forberedte seg på å utgyte «blodet» til de utvalgte. Denne straffen var den første som Gud påla egypterne ved hjelp av Moses stav, "blodsdrickere " av hebreerne som ble behandlet som dyr i det harde slaveriet der mange døde.

Vers 5: « *Og jeg hørte vannets engel si: Rettferdige er du, du som er og som var; du er hellig, fordi du har holdt denne dommen.* »

Legg allerede merke til, i dette verset, begrepene " *rettferdig* " og " *hellig* " som bekrefter min korrekte oversettelse av teksten til dekretet i Dan.8:14: " *Kl. 2300, morgen og hellighet vil bli rettferdiggjort* "; " *hellighet* " omfatter alt som Gud holder hellig. I denne siste sammenhengen fortjener angrepet på hans " *helliggjorte* " sabbat med rette dommen fra Gud som forvandler " *vannet* " til å bli drukket til " *blod* ". Ordet " *vann* " betegner symbolsk og dobbelt menneskelige masser og religiøs lære. Pervertert av pavelig Roma, i Åp.8:11 ble begge endret til " *malurt* ". Ved å si " *du er rettferdig ... fordi du har utøvd denne dommen* " rettferdiggjør engelen det målet som kreves av den sanne fullkomne rettferdighet som bare Gud kan oppnå. Subtelt og veldig presist får Ånden formen " *og hvem som kommer* " til å forsvinne fra Guds navn , fordi han er kommet; og hans tilsynekomst åpner en permanent gave for ham og hans forløste, uten å glemme, verdenene som forble rene og de hellige englene som forble trofaste mot ham.

Vers 6: « *For de har utøst blodet fra de hellige og profetene, og du har gitt dem blod å drikke: de er verdige.* »

Da opprørerne er klare til å drepe de utvalgte som kun skylder sin frelse ved Jesu inn gripen, tilskriver Gud dem også forbrytelsene de skulle begå. Av samme årsaker blir de derfor behandlet som Egypterne fra utvandringen. Dette er andre gang Gud sier: " *De er verdige* ." I denne siste fasen finner vi som aggressoren til de utvalgte adventistene, budbringeren fra Sardes som Jesus hadde sagt til: " *Du antas å være i live, og du er død* ". Men samtidig sa han om de folkevalgte fra 1843-1844: " *de vil gå med meg, i hvite klær, fordi de er verdige* ". Dermed har hver person den verdigheten som kommer til dem i henhold til troens gjerninger: " *hvite klær* " for de trofaste utvalgte, " *blod* " å drikke for de falne, utro opprørere.

Vers 7: « *Og jeg hørte fra alteret en annen engel si: Ja, Herre Gud, allmektige, sanne og rettferdige er dine dommer.* »

Denne stemmen som kommer fra " *alteret* ", symbolet på korset, er den til den korsfestede Kristus som har spesiell grunn til å godkjenne denne dommen. For de som han straffer i dette øyeblikk våget å kreve hans frelse, mens de

rettferdiggjorde en avskyelig synd, ved å foretrekke å adlyde en manns befaling; dette til tross for de hellige skrifers advarsler: i Jes.29:13 « *Herren sa: Når dette folket kommer nær til meg, ærer de meg med sin munn og med sine lepper; men hans hjerte er langt fra meg, og frykten han har for meg er **bare et bud fra menneskelig tradisjon** . Mat.15:19: « Forgjeves ærer de meg, idet de lærer **bud som er menneskebud**. »*

Vers 8: « *Den fjerde tømte sin hetteglass ut over solen. Og det ble gitt ham å brenne menn med ild; »*

Den fjerde virker " på solen " og får den til å varmes opp mer enn vanlig. Kjøttet til opprørerne blir " brent " av denne intense varmen. Etter å ha straffet overtredelsen av " hellighet ", vil Gud nå straffe avgudsdyrkelsen til "solens dag" som er arvet fra Konstantin ¹ . " Solen " som mange hedrer uten å vite det begynner for øyeblikket å " brenne " huden til opprørerne. Gud snur avguden mot avgudsdyrkerne. Dette er kulminasjonen av den " store ulykken " annonsert i Åp.1. Øyeblikket da den som kommanderer « solen » bruker den til å straffe sine tilbedere.

Vers 9: « *Og mennene ble brent med stor hete, og de spottet navnet til den Gud som har myndighet over disse plagene, og de omvendte seg ikke for å gi ham ære. »*

I det hardhetsnivået de har nådd, angreir ikke opprørerne sin feil, og de ydmyker seg ikke for Gud, men de fornærmer ham ved å "bespotte" hans " navn ". Det var allerede i deres natur en vanemessig oppførsel, som finnes blant overfladiske troende; de søker ikke å vite hans sannhet og tolker hans foraktelige taushet til deres fordel. Og når det oppstår vanskeligheter, forbanner de hans " navn ". Manglende evne til å " omvende seg " bekrefter " overlevende " - konteksten til "den sjette basunen " i Åp.9:20-21. Opprørske vantro er mennesker, religiøse eller ikke, som ikke tror på den allmektige skaperguden. Øynene deres var en dødsfelle for dem.

Vers 10: « *Den femte tømte ut glasset sitt på dyrets trone. Og hans rike var dekket med mørke; og menn bet seg i tunga av smerte ,*

Den " femte " tar som sitt spesifikke mål, " dyrets trone " det vil si regionen Roma der Vatikanet ligger, en liten religiøs pavestat der Peterskirken står. Imidlertid, som vi har sett , er pavens sanne " trone " lokalisert i det gamle Roma, på Mount Caelius i moderkirken til alle kirker i verden, Basilica of Saint John Lateran. Gud kaster ham ned i blekkaktig " mørke " som setter enhver seende person i situasjonen til en blind mann. Effekten er fryktelig smertefull, men for dette utgangspunktet for den religiøse løgneren som presenteres under tittelen lyset til den ene Gud og i Jesu Kristi navn, er det helt fortjent og rettferdiggjort. « *Omvendelse* » er ikke lenger mulig, men Gud legger vekt på forherdelsen av sinnet til hans levende mål.

Vers 11: « *Og de spottet himmelens Gud på grunn av sine smerter og byller, og de omvendte seg ikke fra sine gjerninger. »*

Dette verset lar oss forstå at plagene blir lagt til og ikke stopper. Men ved å insistere på fraværet av « *omvendelse* » og på kontinuiteten av « *bespottelser* »,

gir Ånden oss å forstå at opprørernes sinne og ondskap bare øker. Det er målet som Gud søker, som presser dem til det ytterste, slik at de bestemmer de utvalgte død.

Vers 12: “ *Den sjette tømte ut sin skål på den store elven Eufrat. Og vannet tørket ut, så veien for konger som kom fra øst kunne bli beredt.* »

Den " sjette " retter seg mot Europa, utpekt med det symbolske navnet " *Eufrat-elven* " som dermed betegner, i lys av bildet i Åp. 17:1-15, folkene som tilber " *den prostituerte Babylon den store* ", katolsk pave. Roma. " *Tørkingen av vannet* " kan tyde på utslettelse av befolkningen som er nært forestående, men det er fortsatt for tidlig til å være tilfelle. Faktisk er saken en historisk påminnelse, siden det var gjennom den delvise uttørkingen av " *Efrat-elven* " at den mediske kong Darius grep kaldeiske " *Babylon* ". Åndens budskap er derfor kunngjøringen om det nært forestående fullstendige nederlaget til det romersk-katolske " *Babylon* " som fortsatt har støtte og forsvarere, men for en kort tid. " *Babylon den store* " vil denne gangen virkelig " *falle* ", beseiret av den allmektige Gud Jesus Kristus.

Konsultasjonen av de tre urene åndene

Vers 13: “ *Og jeg så tre urene ånder komme ut av dragens munn og ut av dyrets munn og fra den falske profets munn, som frosker.* »

Vers 13 til 16 illustrerer forberedelsene til " *slaget ved Harmageddon* " som symboliserer beslutningen om å drepe gjenstridige sabbatsholdere som er kompromissløst trofaste mot skaperguden. Opprinnelig, gjennom spiritisme, syntes djevelen, som simulerte personen Jesus Kristus, å overbevise opprørerne om at deres valg av søndag var rettferdiggjort. Han oppfordrer dem derfor til å ta livet av trofaste motstandsfolk som ærer sabbaten. Den djevlelske trioer samler derfor i samme kamp djevelen, den katolske troen og den protestantiske troen, nemlig " *dragen, udyret og den falske profeten* ". Her er " *slaget* " nevnt i Åp.9:7-9 fullført. Omtalen av " *munn* " bekrefter de verbale utvekslingene av konsultasjonene som fører til vedtak om å drepe de virkelig valgte; hva de ignorerer eller bestrider totalt. " *Frosker* " er utvilsomt, for Gud, dyr klassifisert som urene, men i dette budskapet hentyder Ånden til de store sprangene som dette dyret er i stand til å gjøre. Mellom *det europeiske "dyret"* og *den amerikanske "falske profeten"* er det store Atlanterhavet, og møtet mellom de to innebærer store sprang. Blant engelskmennene og amerikanerne er franskmennene karikert som "frosker" og "froskespisere". Det urene er en spesialitet fra Frankrike, hvis moralske verdier har kollapset over tid, siden revolusjonen i 1789, hvor den satte frihet over alt annet. Den urene ånden som gir trioer liv, er frihetens som vil «verken Gud eller Mester». De har alle motstått Guds vilje og autoritet, og er derfor forent i denne saken. De kommer sammen fordi de ser like ut.

Vers 14: « *For de er demoners ånder, som gjør under og som kommer til kongene på hele jorden for å samle dem til kampen på den allmektige Guds store dag.* »

Siden forbannelsen av dekretet i Dan.8:14 har demoners ånder manifestert seg med stor suksess i England og USA. Spiritualisme var mote på den tiden, og menn ble vant til denne typen forhold til usynlige, men aktive ånder. I den protestantiske troen opprettholder mange religiøse grupper forhold til demoner, og

tror de har et forhold til Jesus og hans engler. Demoner har veldig lett for å lure kristne som er avvist av Gud, og de vil fortsatt lett kunne overbevise dem om å samles for å drepe, helt til den siste, fromme kristne og jøder som holder sabbaten. Dette ekstreme tiltaket som truer døden for begge grupper vil forene dem i Jesu Kristi velsignelse. For Gud er denne samlingen ment å *samle* opprørerne " *til kampen på den allmektige Guds store dag* ." Denne samlingen er ment å gi opprørerne en intensjon om å drepe som vil gjøre dem selv verdige til å lide døden i hendene på de som har blitt forført og lurt av deres religiøse løgner. Hovedårsaken til slaget var nettopp valget av hviledag, og subtilt påpeker Ånden at de foreslåtte dagene ikke er like. For det som angår den hellige sabbat er intet mindre i henhold til dens natur enn " *den allmektige Guds store dag* ." Dagene er ikke like, og det er ikke de motsatte kreftene heller. Da han drev ut djevelen og hans demoner fra himmelen, vil Jesus Kristus, i mektige « *Mikael* », påtvinge sine fiender sin seier.

Vers 15: " *Se, jeg kommer som en tyv. Salig er den som passer på og tar vare på klærne sine, så han ikke går naken og hans skam blir sett!* »

Leiren som kjemper mot observatørene av den guddommelige sabbaten er den for utro falske kristne, inkludert de av protestantismen som Jesus sa til i Åp 3:3: «Husk derfor hvordan dere tok imot og hørte, og vakt og omvend dere . Hvis du ikke passer på, kommer jeg som en tyv, og du skal ikke vite når jeg kommer over deg .» I motsetning til dette, erklærer Ånden til de utvalgte adventistene som drar nytte av dets fulle profetiske lys i den siste epoken av " *Laodikea* ": " *Velsignet er han som ser på og tar vare på klærne sine* ", og med henvisning til adventistinstitusjonen som har kastet opp siden 1994, sier også: " *så han ikke går naken og så vi ikke ser hans skam!*" ". Erklært og etterlatt "naken", ved Kristi gjenkomst, vil hun være i skammens og forkastelsens leir, i samsvar med 2 Kor.5:2-3: "Så vi stønner i dette teltet og ønsker å ta på oss vårt himmelske hjem, hvis vi i det minste blir funnet kledd og ikke nakne .»

Vers 16: " *De samlet dem til stedet som heter Harmageddon på hebraisk.* »

Den aktuelle «samlingen» angår ikke en geografisk plassering, fordi den er en åndelig «samling» som i sitt jordiske prosjekt samler Guds fienders leir. Videre betyr ordet "har" fjell, og det viser seg at det faktisk er en Megiddo-dal i Israel, men ikke noe fjell med det navnet.

Navnet " *Armageddon* " betyr: "dyrebart fjell", et navn som betegner, for Jesus Kristus, hans forsamling, hans utvalgte som samler alle sine utvalgte. Og vers 14 har åpenbart for oss nesten tydelig hva slaget « *Harmageddon* » handler om; for opprørerne er målet den guddommelige sabbaten og dens observatører; men for Gud er målet fiendene til hans trofaste utvalgte.

Dette «dyrebare fjellet» betegner samtidig «Sinai-fjellet» hvorfra Gud forkynte sin lov til Israel for første gang etter utvandringen fra Egypt. Fordi målet for opprørerne er både den syvendedags sabbat som er helliget ved dens fjerde bud og dens trofaste observatører. For Gud er den "dyrebare" karakteren til dette "fjellet" uomtvistelig, fordi det ikke har noen like i hele menneskehetens historie. For å beskytte den mot menneskelig avgudsdyrkelse tillot Gud mennesker å ignorere dens virkelige beliggenhet. Falsk plassert sør på den egyptiske halvøya i tradisjon, er det i sannhet nord-øst for " *Midian* ", hvor " *Jethro* " faren til "

Zephorah ", kona til Moses, bodde, sies det i nord i dagens Saudi-Arabia. Innbyggerne gir det virkelige Sinai-fjellet navnet "al Lawz" som betyr "loven"; et berettiget navn som vitner til fordel for den bibelske beretningen skrevet av Moses. Men det er ikke på dette geografiske " *stedet* " at opprørerne vil konfrontere den strålende og guddommelige Kristus vinneren. Fordi dette ordet " *sted* " er misvisende og i virkeligheten får et universelt aspekt, siden de utvalgte på dette tidspunktet fortsatt er spredt over hele jorden. De levende utvalgte og de som gjenoppstår vil bli "samlet" av Jesu Kristi gode engler for å slutte seg til Jesus på himmelens skyer.

Vers 17: « *Den syvende tømte ut sin hetteglass i luften. Og det kom ut av templet, fra tronen, en høy røst som sa: Det er fullbrakt!* »

Under tegnet på "den syvende plage strømmet ut i luften ", før opprørerne utfører sin kriminelle plan, fremstår Jesus Kristus, den sanne, allmektig og strålende, i uforlignelig himmelsk herlighet, ledsaget av myriader av engler. **Vi finner øyeblikket med den " syvende basunen "** hvor Jesus Kristus, den allmektige Gud, ifølge Åp.11:15, tar verdens rike fra djevelen. I Ef.2:2 omtaler Paulus Satan som « *fyrsten over luftens makt* ». " *Luft* " er delementet for hele jordiske menneskeheten som den dominerer over inntil Jesu Kristi gjenkomst i herlighet. Øyeblikket for hans strålende komme er når hans guddommelige makt fravriker dette herredømmet og makten over menneskene fra djevelen og setter en stopper for det.

Innse Guds tålmodighet som har ventet i 6000 år på øyeblikket da han vil si: « *Det er gjort!* » og deretter forstå verdien han gir til den «helligede syvende dag» som profeterer at dette øyeblikket kommer når friheten som er overlatt til hans utro skapninger vil opphøre. De opprørske skapningene vil slutte å frustrere ham, irritere ham, forakte ham og vanære ham fordi de vil bli ødelagt. I Dan.12:1 profeterte Ånden dette strålende komme som han tilskriver « **Mikael** », det himmelske englenavnet til Jesus Kristus: « På den tid **skal Mikael stå opp** , den store lederen, forsvareren av ditt folks barn; og det skal bli en trengselstid, slik det ikke har vært siden nasjoner eksisterte til den tid. På den tiden skal de av ditt folk som blir funnet skrevet i boken, bli frelst .» Gud letter ikke forståelsen av hans frelsesprosjekt fordi Bibelen ikke nevner navnet "Jesus" for å betegne Messias, og den gir ham symbolske navn som avslører hans skjulte guddommelighet: "Emmanuel" (Gud med oss) Jes.7 : 14 : « *Derfor vil Herren selv gi deg et tegn, se, jenta skal bli gravid og føde en sønn, og hun skal gi ham navnet Emmanuel* » ; « **Evig Fader** » i Jes.9:5: « *For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet skal ligge på hans skulder; han skal kalles underfull, rådgiver, mektig Gud, evig far , fredsfyrste .»*

Vers 18: « *Og det kom lyn og røster og tordener og et stort jordskjelv som aldri har vært siden mennesket var på jorden, en så stor rystelse.* »

Her finner vi uttrykket fra nøkkelreferanseverset i Åp.4:5 fornyet i Åp.8:5. Gud har kommet ut av sin usynlighet, utro troende og vantro, men også, utvalgte trofaste adventister, kan se skaperen Gud Jesus Kristus i herligheten av hans gjenkomst. Åp. 6 og 7 avslørte for oss den motsatte oppførselen til de to leirene i denne forferdelige og strålende konteksten.

Og når de opplever et kraftig jordskjelv, er de i redsel vitne til den første oppstandelsen som er forbeholdt Kristi utvalgte, ifølge Åp 20:5, og deres borttrykkelse til himmelen hvor de slutter seg til Jesus. Ting skjer slik de ble forutsagt i 1 Tess.4:15-17: « *Dette er hva vi forkynner dere **etter Herrens ord** : Vi som lever og blir igjen til Herrens komme, vi vil ikke gå. foran de som er døde. For Herren selv skal stige ned fra himmelen med en befaling, med erkeengelens røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal stå opp først. Da skal vi som lever og blir igjen, **bli ført opp sammen** med dem i skyene **for å møte Herren i luften**, og slik vil vi alltid være hos Herren .» Jeg drar nytte av dette verset for å fremheve den apostoliske oppfatningen av de " dødes " tilstand : " vi levende, som blir igjen for Herrens komme, **vi vil ikke gå videre de som døde** ." Paulus og hans samtidige trodde ikke som falske kristne i dag at de " døde " utvalgte var i Kristi nærvær, fordi hans refleksjon viser at tvert imot trodde alle at de " levende " utvalgte ville komme inn i himmelen før de " døde " .*

Vers 19: “ *Og den store byen ble delt i tre deler, og nasjonenes byer falt, og Gud kom Babylon den store i hu, for å gi henne begeret med hans brennende vredes vin.* »

De " tre delene " gjelder " dragen, dyret og den falske profeten " samlet i vers 13 i dette kapitlet. En annen tolkning er basert på denne teksten fra Zac.11:8: « *Jeg vil ødelegge de tre pastorene på én måned; min sjel var utålmodig mot dem, og deres sjeler var også avsky for meg .»* I dette tilfellet representerer de " tre pastorene " de tre komponentene i Israels folk: kongen, presteskabet og profetene. Tar man i betraktning den endelige konteksten, der den protestantiske troen og den katolske troen er alliert og forent, identifiseres " de tre delene " av: " dragen " = djevelen; " udyret " = de forførte katolske og protestantiske folkene; " den falske profeten " = det katolske og protestantiske presteskabet.

I den beseirede leiren opphører den gode forståelsen, " den store byen ble delt i tre deler "; blant de forførte og forførte ofrene, dyrets og den falske profetens leire, inspirerer hat og harme til hevn mot de villedende forførerne som er ansvarlige for deres tap av frelse. Det er da temaet for " høsten " oppfylles av en blodig oppgjør av partier hvis hovedmål er, i all logikk og rettferdighet, de religiøse lærerne. Denne advarselen fra Jakob 3:1 får så sin fulle betydning: " *Mine brødre, la ikke mange blant dere begynne å undervise, for dere vet at vi vil bli dømt strengere* ". I denne tiden med " plage " fremkalles denne handlingen av dette sitatet: " *Og Gud husket Babylon den store for å gi henne begeret med sin brennende vredes vin* ". Apo.18 vil i sin helhet være dedikert til å fremkalle denne straffen for ugudelige religiøse mennesker.

Vers 20: " *Og alle øyene flyktet, og fjellene ble ikke funnet.* »

Dette verset oppsummerer jordens forandring som, utsatt for enorme skjelvninger, får et aspekt av universelt kaos, allerede " formløst " og snart " tomt " eller " øde ". Det er resultatet, konsekvensen av " synd " . *desolator* ” fordømt i Daniel 8:13 og hvis endelige straff er profetert i Dan.9:27.

Vers 21: “ *Og stort hagl, hvis hagl veide en talent , falt ned fra himmelen over menneskene; og menneskene spottet Gud på grunn av haglens svøpe , fordi svøpen var meget stor.* »

Når deres skumle oppgave er utført, vil jordens innbyggere på sin side bli utslettet av en svøpe som det vil være umulig for dem å unnsnippe: steiner av "hagl" vil falle *over* dem. Ånden tilregner dem vekten av « *ett talent* », det vil si 44,8 kg. Men dette ordet " *talent* " er mer et åndelig svar basert på "lignelsen om talentene " . På denne måten tilskriver han de falne rollen til dem som ikke førte til «talentet » , det vil si gavene, som Gud ga dem i lignelsen. Og denne dårlige oppførselen ender opp med å koste dem livet, den første og den andre som bare var tilgjengelig for de virkelig valgte. Helt til deres siste åndedrag fortsetter de å " *bespotte* " (fornærme) himmelens " *Gud* " som *straffer dem*.

"Lignelsen om *talentene* " vil da ha blitt bokstavelig talt oppfylt. Gud vil gi hver person i henhold til vitnesbyrdet om hans tros gjerninger; til utro kristne vil han gi døden og vil vise seg så hard og grusom som de trodde og dømte ham. Og til de trofaste utvalgte vil han gi evig liv i samsvar med den troen de hadde gitt i hans fullkomne kjærlighet og trofasthet forstørret i Jesus Kristus for dem; alt dette i henhold til prinsippet som Jesus siterer i Mat.8:13: " *La det skje deg etter din tro* " .

Etter denne siste plagen blir jorden øde, fratatt alle former for menneskeliv. Den finner dermed " *avgrunnen* " karakteristisk for 1.Mos.1:2.

Kapittel 17: Den prostituerte er avslørt og identifisert

Vers 1: « *Da kom en av de syv englene som holdt de syv skålene og talte til meg og sa: Kom, jeg vil vise deg dommen over den store skjøgen som sitter på mange vann.* »

Fra dette første verset indikerer Ånden målet med dette kapittel 17: « **dommen** » over den « *store prostituerte* » som er " *sittende på mange vann* " eller, som dominerer, ifølge vers 15, " *folk, folkemengder, nasjoner og språk* " som, under symbolet " *Eufrat* ", allerede utpekte Europa og dets planetariske utvidelser av den kristne religionen i " *sjette trompet* " i Åp.9:14: USA, Sør-Amerika, Afrika og Australia. Dommens arbeid er knyttet til konteksten av de " *syv siste plagene* ", eller " *syv ampuller* " som ble hellet ut av de " *syv englene* " i det foregående kapittel 16.

Den " *dommen* " det er snakk om, er den som ble brakt av den allmektige Gud, som enhver skapning i himmelen og på jorden har og vil være ansvarlig overfor; Dette viser om dette kapittelet er viktig. Vi så i budskapet til den tredje ^{engelen} i kapittel 14 at denne identifiseringen resulterer i evig liv eller død. Konteksten for denne " *dommen* " er derfor den for " *dyret som reiser seg fra jorden* " i kapittel 13.

Til tross for historiske og profetiske advarsler ble den protestantiske troen i 1843 og den offisielle adventisttroen i 1994 dømt av Gud som uverdige til frelsen

som ble tilbudt av Jesus Kristus. Som bekreftelse av denne dommen inngikk de begge den økumeniske alliansen foreslått av den romersk-katolske tro, mens pionerene fra begge grupper hadde fordømt dens djevlelige natur. For å unngå å gjøre denne feilen, må den utvalgte absolutt være overbevist om identiteten til Jesu Kristi hovedfiende: Roma, i all sin hedenske og pavelige historie. Skylden til de protestantiske og adventistiske religionene er desto større fordi pionerene i både fordømte og underviste i denne diabolske naturen til romersk-katolisismen. Denne endringen i hjertet av begge utgjør en handling av svik mot Jesus Kristus, den eneste Frelser og store Dommer. Hvordan ble dette mulig? Begge religionene la bare vekt på jordisk fred og god forståelse mellom mennesker; også når den katolske troen ikke lenger forfølger, blir den for dem, hyppig eller enda bedre, assosierbar til det punktet å inngå en pakt og inngå en allianse med den. Guds åpenbarte mening og rettferdige dom blir dermed foraktet og tråkket under føtter. Feilen var å tro at Gud i hovedsak søker fred blant mennesker, fordi han i sannhet fordømmer de urett som er gjort mot hans person, til hans lov og til hans prinsipper om det gode åpenbart i hans ordinanser. Faktum er desto mer alvorlig fordi Jesus uttrykte seg veldig tydelig om emnet ved å si i Mat.10:34 til 36: «Tro ikke *at jeg er kommet for å bringe fred på jorden; Jeg kom ikke for å bringe fred, men sverdet. For jeg er kommet for å gjøre skille mellom en mann og hans far, mellom en datter og hennes mor, og mellom en svigerdatter og hennes svigermor; og en manns fiender skal være hans egen husstand* .» På sin side hørte ikke offisiell adventisme Guds Ånd, som gjennom sin gjenopprettelse av den syvendedags sabbat mellom 1843 og 1873 viste den den romerske søndagen som den har kalt "dyrets merke" siden den ble opprettet i mars . 7, 321. Oppdraget til institusjonell adventisme mislyktes fordi etter hvert som tiden gikk, dens dom over den romerske søndagen ble vennlig og broderlig, i motsetning til Guds som alltid forblir den samme, utgjør den kristne søndagen arvet fra solar-hedenskapen hovedårsaken til hans sinne . Den eneste dommen som betyr noe er Guds og hans profetiske åpenbaring har som mål å assosiere oss med hans dom. Som et resultat må fred ikke skjule den levende Guds legitime irritasjon. Og vi må dømme mens han dømmer og identifisere sivile eller religiøse regimer i henhold til hans guddommelige blikk. Som et resultat av denne tilnærmingen ser vi " *dyret* " og dets handlinger, selv i tider med villedende fred.

Vers 2: " *Med henne har jordens konger drevet hor, og av hennes hor har jordens innbyggere blitt fulle.* »

I dette verset etableres en kobling med handlingene til " *kvinnen Jesabel* " anklaget av Jesus Kristus for å få sine tjenere til å drikke en åndelig " *utuktvin (eller utskeielser)* " i Åp.2:20; ting bekreftet i Åp.18:3. Disse handlingene forbinder også " *skjøgen* " med " *Malurtstjernen* " i Åp.8:10-11; malurt er hans giftige vin som Ånden sammenligner hans romersk-katolske religiøse lære med.

I dette verset er bebreidelsen som Gud gjør mot den katolske religionen rettferdiggjort selv i vår fredstid fordi den bebreidede feilen angriper hans guddommelige autoritet. Skriftene i Den hellige bibel som utgjør dens " *to vitner* ", vitner mot den falske religiøse læren til denne romerske religionen. Men det er sant at hans falske lære vil få de verste konsekvensene for hans forførte ofre: evig

død; som vil rettferdiggjøre deres hevngjerrige handling av " høsten " i Åp.14:18 til 20.

Vers 3: " *Han førte meg bort i ånden til en ørken. Og jeg så en kvinne sitte på et skarlagenrødt dyr, fullt av blasfeminavn, med syv hoder og ti horn.* »

" ... i en ørken ", symbol på troens prøve, men også på det "tørre" åndelige klimaet i konteksten av vår " *endetid* (Dan.11:40)", denne gangen, den siste trosprøven til den jordiske historie, avbilder Ånden den åndelige situasjonen som hersker i denne siste sammenhengen. " *Kvinnen dominerer et skarlagenrødt beist* ". I dette bildet dominerer Roma " *dyret som stiger opp fra jorden* " som betegner det protestantiske USA i det øyeblikket de får katolikken til å " *tilbe dyrets merke* " ved å innføre hviledagen arvet fra keiser Konstantin¹. I denne siste sammenhengen er det ikke flere diademer, verken på de " *syv hodene* " til det religiøse Roma, eller på " *ti horn* "-symbolene, i dette tilfellet, til de sivile dominatorene til de europeiske og verdens kristne folk som hun manipulerer. Men hele denne assosiasjonen er til syndens farge: " *skarlagenrød* ".

I Åp.13:3 leser vi: " *Og jeg så et av hans hoder som såret til døde; men hans dødelige sår ble leget. Og hele jorden var i ærefrykt bak dyret.* » Vi vet at denne helbredelsen skyldes konkordatet til Napoleon¹. Fra dette øyeblikket forfølger ikke lenger det romersk-katolske pavedømmet, men la oss merke i viktighet, Gud fortsetter å kalle det " *dyret* ": " *Og hele jorden var i beundring bak dyret* ". Dette bekrefter forklaringen ovenfor. Guds fiende forblir hans fiende fordi hennes synder mot hans lov ikke opphører, i fredstid som i krigstid. Og Guds fiende er derfor også hans trofaste utvalgte i tider med fred eller krig.

Vers 4: « *Kvinnen var kledd i purpur og skarlagensrød og prydet med gull og edelstener og perler. Hun holdt i hånden et gullbeger, fylt med vederstyggeligheter og urenheter fra hennes prostitusjon.* »

Også her retter beskrivelsen seg mot åndelige doktrinære feil. Gud fordømmer hans religiøse ritualer; hennes messer og hennes avskyelige nattverd og først av alt hennes smak for luksus og rikdom som fører henne til kompromissene ønsket av konger, adelsmenn og alle de rike på jorden. Den " *prostituerte* " må tilfredsstille sine "klienter" eller hennes elskere.

" *skarlagensrøde* " fargen har sin opprinnelse i " *prostituerte* " selv: " *lilla og skarlagen* ". Begrepet « *kvinne* » betegner en « *kirke* », en religiøs forsamling, ifølge Ef.5:23, men også « *den store byen som har kongedømme over jordens konger* », som vers 18 i dette kapittelet lærer 17. I oppsummert kan vi gjenkjenne fargene på uniformene til "kardinalene og biskopene" i det romerske Vatikanet. Gud skildrer katolske messer, med bruk av den " *gyldne* " kalken der alkoholholdig vin skal representere Jesu Kristi blod. Men hva tenker Herren om det? Han forteller oss: i stedet for sitt forløsende blod, ser han bare " *vederstyggeligheten og urenheterne ved hans prostitusjon* ". I Dan.11:38 ble " *gull* " nevnt som utsmykningen av hans kirker, som Ånden tilskriver " *festningsguden* " .

Vers 5: " *På pannen hennes var det skrevet et navn, et mysterium : Babylon den store, mor til utuktige og jordens vederstyggeligheter.* »

" *Mysteriet* " som er sitert i dette verset er et " *mysterium* " bare for dem som Jesu Kristi Ånd ikke opplyser; de er også, dessverre, de mest tallrike. For, "

suksessen og suksessen til listene " til det pavelige regime kunngjort siden Dan.8:24-25 vil bli bekreftet inntil timen for hans dom, ved verdens ende. For Gud er det " *urettferdighetens mysterium* " som ble kunngjort og allerede implementert av djevelen på apostlenes tid, ifølge 2. Tess.2:7: " *For misgjerningens mysterium virker allerede; det er bare nødvendig at den som fortsatt holder ham tilbake må ha forsvunnet .»* " *Mysteriet* " er knyttet til selve navnet " *Babylon* ", noe som gir mening, siden den gamle byen med det navnet ikke er mer. Men Peter ga allerede åndelig dette navnet til Roma, i 1. Peter 5:13, og dessverre for de forførte folkemengdene er det bare de utvalgte som er oppmerksomme på denne presisjonen som Bibelen tilbyr. Vær forsiktig med den doble betydningen av ordet " *land* " som også her betegner protestantisk lydighet, for så mye som den katolske troen er forenet, er den protestantiske troen flere, for å bli betegnet som "prostituerte", *døtre* av deres katolske " *mor* " . Jentene deler " *avskyelighetene* " til sin " *mor* ". Og den viktigste av disse " *vederstygghetene* " er søndagen, " *merket* " for dens religiøse autoritet knyttet til den.

Den bokstavelige betydningen av ordet " *land* " er også rettferdiggjort fordi katolsk religiøs intoleranse er opphavsmannen til store internasjonale religiøse aggresjoner. Hun besudlet og gjorde den kristne tro hatet ved å oppfordre konger til å omvende jordens folk til hennes lydighet. Men etter å ha mistet sin makt, fortsatte hans « *vederstyggheter* » ved å velsigne dem som Gud forbanner og forbanne dem som han velsigner. Hennes hedenske natur avsløres når hun kaller muslimer "bror" hvis religion presenterer Jesus Kristus som en av de minste profetene.

Vers 6: « *Og jeg så kvinnen full av de helliges blod og blodet fra Jesu vitner. Og da jeg så henne, ble jeg grepet av stor forbauselse.* »

Dette verset tar opp et sitat fra Dan.7:21, og spesifiserer her at " *de hellige* " som hun kjemper mot og dominerer, virkelig er " *Jesu vitner* ". Dette kaster mye lys over mysteriet om " *Babylon den store* ". Den romerske religionen drikker " *blodet* " til de utvalgte til det punktet av beruselse. Hvem ville mistenke en kristen kirke, som dagens pavelige Roma, for å være denne " *prostituerte* " som ble gjort " *full av blodet som ble utgytt av Jesu vitner* "? De folkevalgte, men bare dem. For gjennom profeti gjorde Ånden kjent for dem deres fiendes morderiske planer. Denne tilbakevenden til hans onde og grusomme natur vil være den synlige konsekvensen av slutten på nådens tid. Men denne ondskapen vil fremfor alt, på en enda mer forbløffende måte, være naturen til den dominerende protestantiske troen på denne tiden av verdens ende. Ånden siterer «*de hellige* » og «*Jesu vitner* » hver for seg. De første " *helgenene* " led hedenske romerske republikanske og keiserlige forfølgelser; " *Jesu vitner* " blir truffet av det keiserlige og pavelige hedenske Roma. For skjøgen er en by: Roma; " *den store byen som har kongedømme over jordens konger* " siden den kom til Israel, i Judea i – 63, ifølge Dan.8:9: " *det vakreste av landene* ". Frelseshistorien vil ende med en trosprøve der " *Jesu vitner* " vil dukke opp og handle for å rettferdiggjøre dette uttrykket; de vil dermed gi Gud en god grunn til å gripe inn for å redde dem fra planlagt død. På sin tid hadde John god grunn til å bli forbauset over " *mysteriet* " som gjaldt byen Roma. Han kjente henne bare i hennes harde og nådeløse hedenske keiserlige aspekt som hadde sendt ham til internering på øya Patmos. Religiøse

symboler som «det gylne beger » holdt av « prostituerte » kunne derfor med rette forbløffe ham.

Vers 7: " *Og engelen sa til meg: Hvorfor er du forbløffet? Jeg vil fortelle deg mysteriet med kvinnen og dyret som bærer henne, som har syv hoder og ti horn.* »

" *Mysteriet* " er ikke ment å vare evig, og fra vers 7 vil Ånden gi detaljer som vil tillate Johannes og oss selv å løfte "mysteriet " og tydelig identifisere byen Roma, og dens rolle i bildet av vers 3 hvis symboler igjen er sitert.

" *Kvinnen* " betegner det pavelige Romas religiøse natur, dets påstand om å være " *Lammets hustru* ", Jesus Kristus. Men Gud benekter denne påstanden ved å kalle henne en « *prostituert* ».

" *Udyret som bærer det* " representerer regimene og folkene som anerkjenner og legitimerer dets religiøse påstander. De har sitt historiske opphav i de " *ti hornene* " til kongedømmene som ble dannet i Europa etter at de ble befridd fra det keiserlige Romas herredømme i henhold til bildet gitt i Dan.7:24. De etterfølger det keiserlige Roma til det " *fjerde dyret* ". Og disse berørte territoriene forblir de samme til slutten. Grenser flytter seg, regimer endres, går fra monarki til republikker, men normen om falsk romersk pavelig kristendom forener dem til det verre. I løpet av det 20. ^{århundre} ble denne unionen under romersk aegis konkretisert av den europeiske union etablert i "Roma-traktatene" av 25. mars 1957 og 2004.

Vers 8: " *Dyret du så var og er ikke mer.*" **Hun må stige opp fra avgrunnen** og gå til fortapelsen. Og de som bor på jorden, hvis navn ikke er skrevet i livets bok fra verdens grunnvoll ble lagt, vil undre seg når de ser dyret, fordi det var og er ikke mer. , og at det skal dukke opp igjen. »

" *Dyret du så var og er ikke mer* ." Oversettelse: Kristen religiøs intoleranse var siden 538, og den er ikke mer siden 1798. Ånden foreslår varigheten som er profetert i forskjellige former for den intolerante pavelige regelen siden Dan.7:25: "en tid, tider og et halvt slag; 42 måneder; 1260 dager". Selv om dens intoleranse ble avsluttet av handlingen til " *dyret som reiser seg fra dypet* ", som refererer til den franske revolusjonen og dens nasjonale ateisme i Åp. 11:7, presenteres begrepet " *dyp* " her som en aktivitet knyttet til djevelen, « *ødeleggeren* », som ødelegger liv og dehumaniserer planeten jorden, og som Åp.9:11 kaller « *avgrunnens engel* ». Åp.20:1 vil gi forklaringen: " *djevelen* " vil være bundet i " *tusen år* " på den dehumaniserte jorden kalt " *avgrunnen* ". Ved å tilskrive dens opprinnelse i " *avgrunnen* ", åpenbarer Gud at denne byen **aldri** hadde et forhold til ham; om under hans hedenske herredømme, som er veldig logisk, men også, gjennom hele hans pavelige religiøse aktivitet, i motsetning til hva mengder av forførte mennesker tror for deres undergang, siden de vil dele med det, hans endelige "fortapelse " åpenbart her . Etter å ha foraktet det profetiske ordet, vil ofrene for forførelsene i Roma bli forbløffet fordi religiøs intoleranse vil " **dukke opp igjen** " i denne endelige konteksten som er kunngjort og åpenbart. Gud minner oss dermed om at han har kjent navnene på de utvalgte siden " *verdens grunnvoll* ". Deres « *navn* » ble skrevet i « *Lammens liv* », Jesus Kristus. Og for å redde dem åpnet han deres sinn for mysteriene i hans bibelske profetier.

Jeg foreslår her en annen analyse av dette verset angående ordet " *avgrunn* ". I denne refleksjonen tar jeg i betraktning den endelige konteksten Ånden målrettet i henhold til hans beskrivelse av det " *skarlagentrøde dyret* " i vers 3. Vi har sett det, fraværet av " *diademene* " på de " *ti hornene* " og " *syv hoder* " plasserer det i " *endens tid* "; vår tids. Jeg har lenge ansett at begrepet " *dum* " bare kunne dreie seg om en intolerant og despotisk handling, og som følgelig bare kunne tilskrives det intolerante regimet i de aller siste dager preget av den siste prøven av universell tro. Men faktisk, på slutten av vinteren 2020 i guddommelig tid, er en annen idé inspirert av meg. " *Beistet* " dreper faktisk konstant menneskesjeler, og ofrene for dets overdrevne og opprørende humanistiske læresetninger er langt flere enn ofrene for dets intoleranse. Hvor kommer denne nye forførende og villedende humanistiske oppførselen fra? Det er frukten av arven av fri tanke fra de revolusjonære filosofene som Gud sikter mot i Åp. 11:7 under navnet " *dyret som reiser seg fra avgrunnen* ". Den " *skarlagentrøde* " fargen knyttet til " *dyret* " i vår tid, fra vers 3 i dette kapittelet, fordømmer synden som er generert av overskuddet av frihet som mennesket har gitt seg selv. Hvem representerer hun? De vestlige dominantene av kristen opprinnelse hvis religiøse baser er arvet fra europeisk katolisisme: USA og Europa fullstendig forført av den katolske religionen. " *Dyret* " som Gud viser oss er sluttresultatet av handlingene som er profetert i budskapet om " *femte basun* ". Den protestantiske troen, forført av den katolske tro som er gjort fredelig, bringer sammen protestantisme og katolisisme forbannet av Gud, sammen med offisiell institusjonell adventisme i 1994, for " *forberedelsen til kamp* " i Åp.9:7-9, " *av Harmageddon* ", ifølge Åp.16:16, som de går sammen, etter " *den sjette basun* ", for å lede mot de siste trofaste Guds tjenere, som holder og praktiserer hans sabbat; den syvende dags hvile beordret etter det fjerde av hans ti bud. I tider med fred opphøyer deres taler broderkjærlighet og samvittighetsfrihet. Men denne opprørende og falske friheten som er gjort libertariansk, fører til den " *andre døden* " for folkemengdene som befolker den vestlige verden; som er preget, delvis, av ateisme, delvis, av likegyldighet, og i en mindre del, av religiøse forpliktelser som er gjort verdiløse, fordi de er fordømt av Gud, på grunn av deres falske religiøse lære. På denne måten har dette humanistiske " *dyret* " sin opprinnelse i " *avgrunnen* " som Ånden åpenbarer i dette verset, i den forstand at den kristne religion har blitt bildet og anvendelsen av humanistisk tanke, filosofer, grekere, franske eller utenlandske revolusjonære . **Som Judas kyss for Jesus, den forførende falske humanistiske kjærligheten til fredstid dreper mer enn sverdet** . Vår fredstids " *dyr* " arver også " *mørket* "-karakteren som ordet " *dyp* " gir det i 1.Mos.1:2: " *Jorden var formløs og tom: det var mørke på dypets overflate* , og Ånden av Gud beveget seg over vannet . Og denne « *mørke* »-karakteren til samfunn av kristen opprinnelse er i seg selv paradoksalt nok nedarvet fra « **opplysningen** », navnet gitt til franske revolusjonære fritenkere.

Ved å foreslå denne syntesen, oppnår Ånden sitt mål som består i å åpenbare for sine trofaste tjenere sin dom over vår vestlige verden og de bebreidelser den retter mot den. Han fordømmer dermed sine mange synder og hans svik mot Jesus Kristus, den eneste Frelseren som deres handlinger vanære.

Vers 9: " *Dette er forstand som har visdom: de syv hoder er syv fjell som kvinnen sitter på.* »

Dette verset bekrefter uttrykket som Roma lenge ble betegnet med: "Roma, byen med syv åser". Jeg fant dette navnet sitert i et gammelt skoleatlas fra 1958. Men saken kan ikke diskuteres; de " *syv fjell* " kalt "åser" er fortsatt i dag som bærer navnene: Capitoline, Palatine, Caelius, Aventine, Viminal, Esquiline og Quirinal. I sin hedenske fase, disse åsene "høye steder" støttet alle templer dedikert til guddommeliggjorte avguder fordømt av Gud. Og for å hedre " *festningenes gud* ", reiste den katolske troen sin basilika, på Caelius som betegnet "himmelen" ifølge Roma. På Capitol, "hodet", reiser rådhusets palass, det sivile aspektet av rettsvesenet. La oss påpeke at de siste dagers allierte, Amerika, også dominerer fra en "Capitol" som ligger i Washington. Også her er "hode"-symbolet rettferdiggjort av denne høye magistraten som vil erstatte Roma, og på sin side dominere jordens innbyggere, " *i dens nærhet* " ifølge Åp.13:12.

Vers 10: " *Det er også syv konger: fem har falt, den ene er, den andre er ennå ikke kommet, og når han kommer, skal han bli en kort tid.* »

I dette verset, ved uttrykket " *syv konger* ", tilskriver Ånden Roma " *syv* " regjeringsregimer som er suksessive, for de første seks: monarkiet fra – 753 til – 510; republikken, konsulatet, diktaturet, triumviratet, imperiet siden Octavian, Caesar Augustus som Jesus ble født under, og Tetrarkiet (4 assosierte keisere) i syvende posisjon mellom 284 og 324, som bekrefter presisjonen "han må vare *en kort tid* "; faktisk 30 år. Den nye keiseren Konstantin ¹ vil raskt forlate Roma og slå seg ned i øst i Byzantium (Konstantinopel omdøpt til Istanbul av tyrkerne). Men fra 476 brøt det vestlige riket Roma opp og de " *ti hornene* " til Daniel og Apokalypsen fikk sin uavhengighet ved å danne kongedømmene i Vest-Europa. Siden 476 forble Roma under okkupasjonen av de østgotiske barbarene, som det ble levert fra i 538, av general Belisarius sendt med sine hærer av keiseren Justinian som bodde i øst i Konstantinopel.

Vers 11: " *Og dyret som var og ikke er mer, er selv en åttende konge, og er av tallet på de syv og går til fortapelse.* »

i 538 ved det gunstige keiserlige dekretet fra keiser Justinian ¹ Han svarte dermed på en forespørsel fra kona Théodora, en tidligere "prostituert", som grep inn på vegne av Vigile, en av vennene hennes. Som vers 11 spesifiserer, dukker det pavelige regimet opp på tidspunktet for de "syv" styringene som er sitert, mens det utgjør en ny, enestående form som Daniel antydte som en " *annerledes* " konge. Det som går før tiden til de "syv" forrige kongene er tittelen på den romerske religiøse lederen som allerede er tilskrevet dens keisere og siden dens opprinnelse: "Pontifex Maximus", et latinsk uttrykk oversatt som "Sovereign Pontiff", som også har vært siden 538, den offisielle tittelen til den romersk-katolske paven. Det romerske regimet som eksisterer på den tiden da Johannes mottar visjonen er Imperiet, det sjette romerske styre; og på hans tid ble tittelen "suveren pave" båret av keiseren selv.

Romas tilbakevending til den historiske scenen skyldes at den frankiske kongen, Clovis I ' "konverterte" til datidens falske kristne tro, i 496; det vil si til romersk-katolisismen som hadde adlydt Konstantin I ⁰⁸ som allerede ble rammet av Guds forbannelse siden 7. mars 321. Etter imperialistisk dominans ble Roma

invadert og dominert av fremmede folk som ankom massiv migrasjon. Misforståelsen av forskjellige språk og kulturer er grunnlaget for uroen og de interne kampene som ødela romersk enhet og styrke. Denne handlingen brukes av Gud i dag i Europa for å svekke den og levere den til dens fiender. Forbannelsen av opplevelsen av "Babelstårnet" beholder således gjennom århundrer og årtusener alle dens virkninger og dens effektivitet i å lede menneskeheten inn i ulykker. Når det gjelder Roma, kom det til slutt under herredømmet av de ariske østgoterne, doktrinært i motsetning til den romersk-katolske tro støttet av de bysantinske keiserne. Den måtte derfor frigjøres fra dette herredømmet slik at etableringen av det romerske paveregimet ble mulig gjort på dens jord i 538. For å oppnå dette ifølge Dan.7:8-20, " *tre horn ble brakt lavt før pavedømmet (det lille hornet)*; er bekymrede folk som er fiendtlige til romersk-katolisismen til biskopene i Roma, suksessivt, i 476, heruli, i 534, vandalene, og 10. juli 538, "av en snøstorm", frigjort fra okkupasjonen av østgoterne av generalen Belisarius sendt av Justinian I ' Roma kunne gå inn i sitt eksklusive, dominerende og intolerante pavelige regime, innstiftet av denne keiseren, på forespørsel fra intrigøren Vigilius, den første paven i tittelen. Fra dette øyeblikket har Roma **blitt** " *den store byen som har kongedømme over jordens konger* ", fra vers 18, **som går til "fortapelse"**, som Ånden spesifiserer, her for andre gang, etter vers 8.

Pavedømmet går derfor ikke tilbake til Peter som han hevder, men til dekretet til Justinian I, ^{den} bysantinske keiseren som ga ham sin tittel og sin religiøse autoritet. Således ble søndagen beordret av den romerske keiseren Konstantin I ^{den} 7. mars 321 og pavedømmet som rettferdiggjør den ble innsatt av den bysantinske keiseren Justinian I i år 538; to dater med de mest forferdelige konsekvenser for hele menneskeheten. Det var også i 538 at biskopen av Roma tok tittelen pave for første gang.

Vers 12: " *De ti hornene som du så, er ti konger, som ennå ikke har mottatt et rike, men som får myndighet som konger i én time med dyret.* »

Her, i motsetning til Dan.7:24, retter meldingen seg mot en veldig kort tid på slutten av " *sluttiden* ".

Som på Daniels tid, på Johannes' tid, hadde de « *ti hornene* » i det romerske imperiet ennå ikke fått eller gjenvunnet sin uavhengighet. Men konteksten som er målrettet i dette kapittel 17 er verdens ende, det er rollen som de " *ti hornene* " spiller i denne nøyaktige konteksten som fremkalles av Ånden, som versene som følger vil bekrefte. Den profeterte "timen" refererer til tidspunktet for den siste trosprøven som ble kunngjort, i Åp 3:10, til de trofaste pionerene innen syvendedags adventisme i 1873. Budskapet var for oss, deres arvinger, adventistenes trofaste. lys gitt av Jesus Kristus til hans utvalgte i 2020.

I følge den profetiske koden gitt til profeten Esekiel (Esek.4:5-6), er *en profetisk "dag"* verdt et ekte " *år* ", og *derfor er en profetisk "time"* verdt 15 virkelige dager. Den store insistering av Åndens budskap som vil sitere uttrykket " *i en enkelt time* " tre ganger i kapittel 18, får meg til å utlede at denne " *timen* " er rettet mot tiden mellom begynnelsen av den 6. ^{av} de " *syv siste plager*". " og tilbakekomsten i herlighet av vår guddommelige Herre Jesus som vender tilbake i herligheten til erkeengelen " *Mikael* " for å redde sine utvalgte fra den

programmerte døden. Denne " *timen* " er derfor den der " *Armageddon-slaget* " varer.

Vers 13: « *De har én hensikt, og de gir sin makt og sin myndighet til dyret.* »

Med sikte på tiden for denne siste prøvelsen sier Ånden om de " *ti hornene* ": " *De har én hensikt, og de gir sin makt og sin autoritet til dyret .* " Dette målet som de deler består i å sikre at søndagshvilen respekteres av alle overlevende fra den tredje atomkrigen. Ruin reduserte den militære makten til gamle europeiske nasjoner kraftig. Men, seierherrene av konflikten, de amerikanske protestantene oppnådde fra de overlevende, en total oppgivelse av deres suverenitet. Motivet er djevlesk, men de falne er uvitende om det, og deres ånd overgitt til Satan kan bare utføre hans vilje.

Det er bare fra koalisjonen av " *dragen* ", " *dyret* " og den " *falske profeten* " at de " *ti hornene* " overgir sin autoritet til " *dyret* ". Og denne forsakelsen er forårsaket av intensiteten av lidelsen som Guds plager påfører dem. Mellom forkynnelsen av dødsdekretet og dets anvendelse, får sabbatsobservatører en frist på 15 dager til å ta i bruk « *dyrets merke* », dets romerske «søndag» besmittet av hedensk soltilbedelse. Jesu Kristi gjenkomst er planlagt til våren før 3. april 2030, med mindre det er en feil i tolkningen av begrepet " *time* ", bør dødsdekretet kunngjøres for denne datoen eller en dato som ligger mellom den og dagen våren 2030 i vår nåværende vanlige kalender.

For å fullt ut forstå hva den endelige tidssituasjonen vil være, bør du vurdere følgende fakta. Slutten på nådetiden kan bare identifiseres av de valgte embetsmenn som knytter den til kunngjøringen av søndagsloven; mer presist, etter henne. For samlingen av vantro og opprørske folk som fortsatt er i live, fremstår kunngjøringen av søndagsloven bare som et mål av allmenn interesse uten konsekvenser for dem. Og det er først etter å ha lidd de fem første plagene at deres hevngjerrige sinne fører til at de fullt ut godkjenner beslutningen om å " *drepe* " de som blir presentert for dem som de ansvarlige for deres himmelske straff.

Vers 14: « *De skal kjempe mot Lammet, og Lammet skal seire over dem, for det er herrenes Herre og kongenes Konge, og de som er kalt og utvalgte og trofaste som er med ham, skal også seire over dem.* »

" *De skal kjempe mot Lammet, og Lammet skal seire over dem ...*", fordi han er den allmektige Gud som ingen makt kan motstå. " *Kongenes konge og herrenes herre* " vil påtvinge sin guddommelige kraft på jordens mektigste konger og herrer. Og de utvalgte som forstår dette vil seire med ham. Ånden minner her om de tre kriteriene som Gud krever av dem som han frelser og som har forpliktet seg til frelsens vei som begynner for dem med den åndelige statusen "kalt" og som deretter forvandles, når dette er tilfelle, i " *valgt* " status , ved " *troskap* " manifestert mot skaperen Gud og hele hans bibelske lys. Slaget det refereres til er slaget ved " *Harmageddon* ", i Åp.16:16; " *timen* " da " *troskap* " til de " *utvalgte* " " *kalt* " settes på prøve. I Åp.9:7-9 åpenbarte Ånden forberedelsen til den protestantiske troen for denne åndelige « *krigføringen* ». Dømt til å dø, på grunn av sin troskap mot sabbaten, vitner de utvalgte om tilliten som er gitt til løftene som er profetert av Gud, og dette vitnesbyrdet som blir gitt ham, gir ham "æren"

som han krever i budskapet til den første *engelen* av 'Åp.14:7. Forsvarerne og tilhengerne av søndagen som ble gjort obligatoriske, vil i denne opplevelsen finne døden som de vil forberede seg til å gi til Jesu Kristi utvalgte. Jeg minner her, til de som er skeptiske og tviler på at Gud legger så stor vekt på hviledager, at vår menneskehet har mistet sin evighet på grunn av betydningen han hadde gitt til "to trær" i den jordiske hagen. " *Harmageddon* " er basert på det samme prinsippet som erstatning for de "to trærne" i dag har vi "dagen for kunnskap om godt og ondt", søndag og "dagen for hellig liv", sabbaten eller lørdagen.

Vers 15: " *Og han sa til meg: Vannet som du har sett, hvor skjøgen sitter, er folk og folkemengder og nasjoner og tungemål.* »

Vers 15 gir oss nøkkelen som lar oss tilskrive " *vannet* " som " *skjøgen sitter* " på, identiteten til de europeiske folkene kalt "kristne", men fremfor alt, falskt og villedende "kristne". Europa har karakteristikken av å bringe sammen folk som snakker forskjellige " *språk* "; som svekker fagforeningene og alliansene som er inngått. Men i nyere tid fungerer det engelske språket som en bro og fremmer internasjonal utveksling; den utbredte utdannelsen av mennesker reduserer effektiviteten til den guddommelige forbannelsesvåpen og motsetter seg utformingen av dens Skaper. Hans svar vil derfor være mer forferdelig: død ved krig og til slutt, ved prakten av hans strålende fremkomst.

Vers 16: " *De ti hornene som du så og dyret skal hate skjøgen, og de skal kle av henne og kle henne naken og ete hennes kjøtt og fortære henne med ild.* »

Vers 16 kunngjør programmet for det kommende kapittel 18. Han bekrefter reverseringen av de " *ti hornene og udyret* " som, etter å ha støttet og godkjent henne, ender opp med å ødelegge " *den prostituerte* ". Jeg husker her at " *dyret* " er regimet til sammenslutningen av sivile og religiøse makter og at det i denne sammenhengen angir makten til det offisielt protestantiske amerikanske folket og det katolske og protestantiske europeiske folket, mens "den prostituerte " utpeker presteskaper, det vil si læremyndighetene for katolsk religiøs makt: munk, prester, biskoper, kardinaler og paven. I reverseringen står således de katolske europeiske folkene og det protestantiske amerikanske folket, de to ofrene for den romerske løgneren, mot presteskaper til den romersk pavelige katolisismen. Og de vil " *fortære henne med ild* " når Jesus gjennom sin strålende innripen vil rive ned sin djevlelike forførende maske. De " *ti hornene* " vil " *kle av henne og blotte henne* " fordi hun levde i luksus, hun vil bli avkledd, og fordi hun kledde seg med et utseende av hellighet, vil hun enten fremstå som " *naken* ", i åndelig skam, uten noen himmelsk rettferdighet til å kle den. Presisjonen, " *de vil spise hans kjøtt* ", uttrykker den blodige voldsomheten i straffen hans. Dette verset bekrefter " *årgang* " -temaet i Åp 14:18 til 20: Ve vredens druer!

Vers 17: « *For Gud har lagt det i deres hjerter å gjennomføre sin hensikt og å gjennomføre én hensikt og å gi sitt rike til dyret, inntil Guds ord blir oppfylt.* »

Vers 17, under dommens tall, åpenbarer for oss en viktig tanke om den himmelske Gud som mennesker er galt i å forakte eller behandle med likegyldighet. Gud insisterer her, slik at hans utvalgte er overbevist om at han er den eneste Mesteren av det "forferdelige spillet" som vil bli satt på plass til forventet tid. Programmet ble ikke designet av djevelen, men av Gud selv. Alt

som han kunngjorde i sin store og opphøyde Åpenbaring som angår Daniel og Åpenbaringen har enten allerede blitt fullført, eller gjenstår å bli fullført. Og fordi " *enden på en ting er bedre enn dens begynnelse* " ifølge Ecc.7:8, sikter Gud for oss denne siste troskapsprøven som vil skille oss fra falske kristne og gjøre oss verdige til å gå inn i hans himmelske evighet etter atomødeleggelsen av tredje verdenskrig. Vi må derfor bare vente med selvtillit siden alt som vil bli organisert på jorden er et " *design* " designet av Gud selv. Og hvis Gud er for oss, hvem vil være mot oss, hvis ikke de hvis morderiske " *planer* " vil vende seg mot dem?

betyr « *inntil Guds ord blir oppfylt* » ? Ånden viser til den endelige skjebnen som er forbeholdt det pavelige « *lille horn* », som allerede profetert i Dan.7:11: « *Da så jeg på grunn av de arrogante ordene som hornet talte; **og mens jeg så, ble dyret drept, og dets kropp ble ødelagt, levert til ilden for å brennes*** »; i Dan.7:26: « *Da skal dommen komme, **og hans herredømme skal bli tatt fra ham, og det skal bli ødelagt og ødelagt for alltid*** »; og Dan.8:25: « *På grunn av sin fremgang og sine listers suksess vil han ha hovmod i sitt hjerte, og han vil ødelegge mange som levde fredelig, og han vil reise seg mot høvdingens høvding; **men den vil bli knust, uten at noen hånd må anstrenge seg*** .» Resten av " *Guds ord* " om slutten av Roma vil bli presentert i Åp. 18, 19 og 20.

Vers 18: « *Og kvinnen som du så, hun er den store byen som hersker over jordens konger.* »

Vers 18 gir oss det mest overbevisende beviset på at « *den store byen* » virkelig er Roma. La oss innse det, engelen snakker til Johannes personlig. Dessuten, ved å si til ham: " *Og kvinnen som **du** så er den store byen som har kongedømme over jordens konger* ", ledes Johannes til å forstå at engelen snakker om Roma, "byen med de syv høyder", som i sin tid imperielt dominerte de forskjellige kongedømmene i hele sitt enorme kolonirike. I sitt keiserlige aspekt har den allerede " *kongedømme over jordens konger* " og vil beholde det under pavelig herredømme.

I dette kapittel 17, kan du se, har Gud konsentrert sine åpenbaringer slik at vi med sikkerhet kan identifisere « *prostituerte* », hans fiende av den kristne «århundrenes tragedie». Han gir dermed tallet 17 en autentisk følelse av sin dømmekraft. Det er denne observasjonen som førte meg til å verdsette årsdagen for 1600-årsjubileet ^{for} etableringen av synd som utgjør vedtakelsen av solens dag 7. mars 321 (offisiell dato men 320 for Gud) som vi opplevde i år 2020 som nå har gått. Vi kan se at Gud virkelig har markert det med en enestående forbannelse i historien til den kristne æra (Covid-19) som har forårsaket en global økonomisk kollaps som er mer katastrofal enn andre verdenskrig. De andre forbannelsene av guddommelig rettferdig dom kommer deretter, vi vil oppdage dem, dag for dag.

Åpenbaringen 18: skjøgen får sin straff

Etter å ha avslørt detaljene som tillater identifikasjon av den prostituerte, vil kapittel 18 ta oss inn i den helt spesielle konteksten av slutten av " *slaget ved Armageddon* ". Ord avslører innholdet: " *timen for straffen for Babylon den store, moren til jordens skjøger* "; tiden for den blodige " *høsten* ".

Vers 1: " *Etter dette så jeg en annen engel komme ned fra himmelen med stor myndighet; og jorden ble opplyst av hans herlighet.* »

Engelen som bærer stor autoritet er på Guds side, faktisk Gud selv. Michael, høvdingen for englene, er et annet navn som Jesus Kristus bar i himmelen før sin jordiske tjeneste. Det var under dette navnet, og av den autoritet som ble anerkjent for ham av de hellige engler, at han drev ut djevelen og hans demoner fra himmelen, etter hans seier på korset. Det er derfor under disse to navnene han vender tilbake til jorden, i Faderens herlighet, for å trekke sine dyrebare utvalgte tilbake fra den; verdifulle fordi de er trofaste og denne testede troskapen har blitt demonstrert. Det er i denne sammenhengen han kommer til å ære med sin trofasthet de som klokt har adlydt ved å gi ham den " *ære* " som han krevde siden 1844 i henhold til Åp.14:7. Ved å holde sabbaten herliggjorde hans utvalgte ham som skaperguden som han alene legitimt besitter siden han skapte himmelske og jordiske liv.

Vers 2: " *Han ropte med høy røst og sa: Den store Babylon er falt, hun er falt! Det er blitt en bolig for demoner, en hule for hver uren ånd, en hule for hver uren og hatefull fugl.* "

" *Hun har falt, det har falt, Babylon den store!* ". Vi finner sitatet fra Åp 14:8 i dette vers 2, men denne gangen er det ikke talt profetisk, det er fordi bevisene på hans fall er gitt til de overlevende menneskene i dette siste øyeblikket av hennes villedende forførende aktivitet. Hellighetsmasken til det romerske pavelige Babylon faller også. Det er faktisk " *en bolig for demoner, en hule for hver uren ånd, en hule for hver uren og avskyelig fugl.* " Omtalen av « *fuglen* » minner oss om at bak jordiske handlinger ligger de himmelske inspirasjonene til de onde englene fra Satans leir, deres leder og første opprører av guddommelig skapelse.

Vers 3: " *Fordi alle folkeslag har drukket av hennes utukts vredes vin, og jordens konger har drevet hor med henne, og jordens kjøpmenn er blitt beriket av kraften til dens luksus.* »

"... *fordi alle nasjoner har drukket vinen fra hans utukts raseri, ...* " Religiøs aggresjon dukket opp på foranledning av den romersk-katolske pavemakten som, som hevdet å være i Jesu Kristi tjeneste, utviste total forakt for atferdsleksjonene han underviste sine disipler og apostler på jorden. Jesus full av mildhet, pavene fulle av raseri; Jesus, modell for ydmykhet, pavene, modeller for forfengelig og stolthet, Jesus som lever i materiell fattigdom, pavene lever i luksus og rikdom. Jesus reddet liv, pavene drepte urettmessig og unødvendig utallige mengder menneskeliv. Denne romersk pavelige katolske kristendommen hadde derfor ingen likhet med troen gitt som forbilde av Jesus. I Daniel profeterte

Gud « *suksessen til hans list* », men hvorfor ble denne suksessen oppnådd? Svaret er enkelt: fordi Gud ga det til ham. For vi må huske at det er under tittelen straff på " *den andre basunen* " i Åp. 8:8, at han vekket dette grusomme og harde regimet for å straffe overtredelsen av sabbaten som ble forlatt siden 7. mars 321. I en sammenligning, studer med plagene som ville ramme Israel for deres utroskap mot Guds bud, i 3Mos 26:19 sa Gud: «Jeg vil *bryte din styrkes stolthet, jeg vil gjenopprette din himmel som jern og ditt land som messing* .» I den nye pakten ble det pavelige regimet reist opp for å oppfylle de samme forbannelsene. I sitt prosjekt er Gud på samme tid Offer, Dommer og Bøddel for å tilfredsstille kravene til hans kjærlighetslov og hans fullkomne rettferdighet. Siden 321 har overtredelsen av sabbaten kostet menneskeheten dyrt, som har betalt sin pris i unødvendige kriger og massakrer, og i ødeleggende dødelige epidemier skapt av skaperen Gud. I dette verset er " *utukt* " (eller " *utskeielse* ") åndelig, og det beskriver uverdige religiøse oppførsel. " *Vinen* " symboliserer hennes lære som i Kristi navn destillerer " *rasen* " og det djevelske hatet blant alle menneskene som på grunn av henne har blitt ofre angrepet eller angripere.

Skylden til katolsk lære bør ikke skjule skylden til hele menneskeheten, som nesten alle ikke deler verdien opphøyet av Jesus Kristus. Hvis jordens konger drakk " *utuktvinen* " (*utskeielse*) fra " *Babylon* ", er det fordi hun som en " *prostituert* " var å behage klientene; det er regelen, kunden må være fornøyd ellers kommer de ikke tilbake. Og katolisismen opphøyet til det høyeste nivået grådighet, til punktet av kriminalitet, og kjærligheten til rikdom og luksuriøst liv. Som Jesus lærte, som flokker sammen. Onde og stolte menn ville ha gått tapt uansett med henne eller uten henne. Påminnelse: ondskap kom inn i menneskelivet gjennom Kain, morderen av sin bror Abel fra begynnelsen av jordisk historie. " *Jordens kjøpmenn er blitt beriket av kraften til dens luksus* ." Dette forklarer suksessen til det romersk-katolske paverregimet. Jordens kjøpmenn tror bare på penger, de er ikke religiøse fanatikere, men hvis religion beriker dem, blir det en akseptabel, og til og med anseelig, partner. Den endelige konteksten til temaet fører til at jeg hovedsakelig identifiserer amerikanske protestantiske kjøpmenn siden landet åndelig betegner den protestantiske troen. Siden 1500-^{tallet} har Nord-Amerika, hovedsakelig protestantisk i sin opprinnelse, tatt imot latinamerikanske katolikker, og siden den gang har den katolske troen vært like representert som den protestantiske troen. For dette landet, hvor bare «business» teller, betyr ikke lenger religiøse forskjeller noe. Vant av gleden av å bli rik som Genève-reformatoren, John Calvin, oppmuntret, fant protestantiske kjøpmenn i den katolske troen måten å bli rik på som den opprinnelige protestantiske normen ikke tilbød. Protestantiske templer er tomme med nakne vegger, mens katolske kirker er overbelastet med relikvier laget av edle materialer, gull, sølv, elfenben, alle materialer som dette temaet lister opp i vers 12. Rikdommen til katolsk tilbedelse er derfor, for Herren Gud, forklaring på svekkelsen av den amerikanske protestantiske troen. Dollaren, den nye Mammon, har kommet for å erstatte Gud i hjerter, og emnet doktriner har mistet all interesse. Opposisjonen eksisterer, men bare i politisk form.

Vers 4: “ *Og jeg hørte en annen røst fra himmelen som sa: Gå ut fra henne, mitt folk, så dere ikke skal få del i hennes synder og ikke få del i hennes plager.* »

Vers 4 fremkaller øyeblikket for endelig adskillelse: “ *Kom ut fra henne, mitt folk* ”; det er timen da de utvalgte vil bli tatt opp til himmelen for å møte Jesus. Det dette verset illustrerer er tiden for “ *høsten* ”, temaet i Åp 14:14 til 16. De tas opp, for som verset spesifiserer, skal de ikke “ta del” i “høsten”. ” som vil ramme pavelige Roma og dets presteskap. Men teksten spesifiserer at for å være blant de utvalgte som er tatt bort, må man ikke ha “ *deltatt i hans synder* ”. Og siden den primære synden er søndagshvilen, “ *dyrets merke* ” hedret av katolikker og protestanter i den siste trosprøven, kan ikke troende i disse to store religiøse gruppene delta i borttrykkelsen av de utvalgte. **Behovet for å "komme ut av Babylon" er konstant**, men i dette verset sikter Ånden mot øyeblikket da den siste muligheten oppstår til å adlyde denne Guds befaling fordi forkynnelsen av søndagsloven markerer slutten på nådens tid. Denne forkynnelsen fremmer bevissthet blant alle overlevende av den “ *sjette trompeten* ” (3. verdenskrig), som styrker deres valg under skaper-Guds våkent øye.

Vers 5: « *For hennes synder har samlet seg til himmelen, og Gud har husket hennes misgjerninger.* »

Med hans ord foreslår Ånden bildet av “Babelstårnet” hvis navn er forankret i navnet “Babylon”. Siden 321 og 538 har Roma, “ *den store byen* ” hvor den “ *prostituerte* ” har sin “ *trone* ”, hennes “hellige” pavestol siden 538, mangedoblet sine synder mot Gud. Fra himmelen holdt han telling og registrerte sine akkumulerte synder i 1709 år (siden 321). Ved sin strålende gjenkomst avslørte Jesus det pavelige regimet, og for Roma og dets falske hellighet er det på tide å betale for deres forbrytelser.

Vers 6: « *Gjælt henne som hun har betalt, og betal henne dobbelt etter hennes gjerninger. I koppen der hun helte, hell henne dobbel.* »

Etter utviklingen av temaene i Åp.14, kommer *årgangen etter innhøstingen*. Og det er til de mest ugudelige av de katolske og protestantiske ofrene for katolisismens løgner at Gud retter sine ord: “ *Betal henne som hun har betalt, og gi henne dobbelt tilbake i henhold til hennes gjerninger* ”. Vi husker fra historien at verkene hans var innsatsen og torturen til hans inkvisitoriske domstoler. Det er derfor denne typen skjebner som katolske religiøse lærere vil lide dobbelt så mye, hvis det er mulig. Det samme budskapet gjentas i formen: “ *I koppen der hun har helt, hell henne dobbel.* ” Bildet av drikkebegeret ble brukt av Jesus for å betegne torturen som kroppen hans skulle gjennomgå, inntil den siste smerten på et kors, allerede reist av Roma, ved foten av Golgata-fjellet. På denne måten minner Jesus om at den katolske troen viste avskyelig forakt for lidelsene han gikk med på å tåle, så det er hans tur til å oppleve dem. Et gammelt ordtak vil få sin fulle verdi på dette tidspunktet: Gjør aldri mot andre det du ikke vil at andre skal gjøre mot deg. I denne handlingen oppfyller Gud gjengjeldelsesloven: et øye for et øye, en tann for en tann; en helt rettferdig lov som han forbeholdt seg individuell bruk. Men på det kollektive nivået ble dens anvendelse autorisert til mennesker, som likevel fordømte den, og trodde at de kunne være mer rettferdige og gode enn

Gud. Konsekvensen er katastrofal, ondskapen og dens opprørske ånd har forverret og dominert vestlige folk av kristen opprinnelse.

I Åp 17:5, " *Babylon den store* ," " *skjøgen* ," " *holdt en gullbeger full av hennes vederstyggeligheter* ." Denne avklaringen retter seg mot hans religiøse aktivitet og hans spesielle bruk av eukaristiens beger. Hans manglende respekt for denne hellige ritualen som ble undervist og helliget av Jesus Kristus, ga ham en like spesiell straff. Kjærlighetens Gud gir vei for rettferdighetens Gud, og tanken på hans dom er tydelig åpenbart for menneskene.

Vers 7: " *Så mye som hun har herliggjort seg selv og fordypet seg i luksus, så gi henne pine og sørge. For hun sier i sitt hjerte: Jeg sitter som en dronning, jeg er ikke enke, og jeg vil ikke se sorg!* »

I vers 7 fremhever Ånden motsetningen mellom liv og død. Livet uberørt av dødens ulykke er muntert, bekymringsløst, useriøst, i jakten på nye fornøyelser. Pavelig romersk "Babylon" søkte rikdommen som kjøper luksusliv. Og for å få det fra de mektige og konger, brukte hun og bruker fortsatt Jesu Kristi navn for å selge syndenes forlatelse som "avlat". Dette er en detalj som veier svært tungt i vektskålen til Guds dom som hun nå må sone for psykisk og fysisk. Bebreidelsen for denne rikdommen og luksusen hviler på det faktum at Jesus og apostlene hans levde dårlig og var fornøyd med det som var nødvendig. « *Plage* » og « *sorg* » erstatter derfor « *rikdommen og luksusen* » til det romersk pavelige katolske presteskapet.

Under sin villedende virksomhet sa Babylon i sitt hjerte: « *Jeg sitter som en dronning* »; som bekrefter « *hans kongedømme over jordens konger* » i Åp.17:18. Og ifølge Åp.2:7 og 20, er hans " *trone* " i Vatikanet (vaticinate = profetere), i Roma. " *Jeg er ikke enke* "; hennes mann, Kristus, hvis kone hun hevder å være, er i live. " *Og jeg vil ikke se noen sorg* ." Det er ingen frelse utenfor Kirken, sa hun til alle sine motstandere. Hun gjentok det så mye at hun endte opp med å tro det. Og hun er virkelig overbevist om at hennes regjeringstid vil vare evig. Siden hun bodde der, har ikke Roma fått navnet «den evige stad»? Dessuten, ettersom hun ble støttet av de vestlige maktene på jorden, hadde hun god grunn til å tro at hun var menneskelig urørlig og usårbar. Hun fryktet heller ikke Guds kraft siden hun hevdet å tjene ham og representere ham på jorden.

Vers 8: " *På grunn av dette skal hennes plager komme på én dag, død, sorg og hungersnød, og hun skal bli fortært med ild. For mektig er Herren Gud som dømte henne.* »

Dette verset setter en stopper for alle hans illusjoner: " *på grunn av dette, på én dag* "; den der Jesus kommer tilbake i herlighet, " *hans plager vil komme* " eller, straffen fra Gud vil komme; " *død, sorg og hungersnød* " faktisk er det i motsatt rekkefølge at ting blir utført. Vi dør ikke av sult på en eneste dag, så for det første er åndelig " *sult* " tapet av livets brød som er grunnlaget for den kristne religiøse tro. Deretter bæres " *sorg* " for å markere døden til mennesker som står oss nær, som vi deler familiefølelser med. Og til slutt, « *døden* » rammer den skyldige synder, siden « *syndens lønn er døden* », ifølge Rom.6:23. " *Og den skal fortæres av ild* ," i samsvar med de profetiske kunngjøringene som gjentas i Daniel og Åpenbaringen. **Hun selv forårsaket at så mange skapninger ble brent på bålet hennes, urettmessig, at det er i fullkommen guddommelig**

rettferdighet at hun selv skulle omkomme i ilden. " *For mektig er Herren som dømte henne* "; under sin forførende virksomhet tilbad den katolske troen Maria, Jesu mor som bare dukket opp i form av det lille barnet hun holdt i armene. Dette aspektet appellerte til menneskelige sinn utsatt for sentimentalitet. En kvinne, enda bedre, en mor, hvor betryggende religion ble! Men det er sannhetens time, og Kristus som dømte den har nettopp vist seg i den allmektige Guds herlighet; og denne guddommelige kraften til Jesu Kristi, som avslørte den, ødelegger den og leverer den til hevnlystne sinne til dens forførte ofre.

Vers 9: " *Og alle jordens konger som har drevet utukt og luksus med henne, skal gråte og jamre over henne når de ser røyken fra hennes brennende.* »

Dette verset avslører oppførselen til " *jordens konger som overgav seg til hor og luksus.* " Inkludert er konger, presidenter, diktatorer, alle ledere av nasjoner som har fremmet suksessen og aktiviteten til den katolske troen, og som i den siste prøvelsen godkjente beslutningen om å drepe sabbatsholdere. . De " *skal gråte og jamre over henne når de ser røyken fra hennes brennende.* " Det er klart at jordens konger ser situasjonen glippe fra dem. De leder ikke lenger noen og legger bare merke til Romas ild som ble tent av de forførte ofrene, den guddommelige hevners henrettelsesinstrumenter. Deres tårer og klagesang er rettferdiggjort av det faktum at verdens verdier, som førte dem til den høyeste makten, plutselig kollapser.

Vers 10: " *Når de står borte, i frykt for hans pine, skal de si: Ve! Ulykke ! Den store byen, Babylon, den mektige byen! På en eneste time har din dom kommet!* »

Den "evige byen" dør, den brenner og *jordens konger* holder seg borte fra Roma. De frykter nå å måtte dele skjebnen hans. Det som skjer utgjør **for dem** en enorm **ulykke** : « *Ulykke! Ulykke ! Den store byen, Babylon ,* » ve gjentas to ganger som, " *hun er falt, hun er falt, Babylon den store .* " " *Den mektige byen!* " » ; så mektig at hun styrte verden gjennom sin innflytelse over lederne av kristne nasjoner; det er nettopp på grunn av denne koblingen som er fordømt av Gud, at kong Ludvig XVI og hans østerrikske kone Marie-Antoinette gikk opp på stillaset til giljotinen, så vel som deres støttespillere, ofre for den "store trengsel", slik Ånden hadde *kunngjort* det , i Åp.2:22-23. " *Om en time er dommen din kommet!* " » ; Jesu gjenkomst markerer tiden for verdens ende. Den siste testen markerte *en symbolsk "time"* profetert i Åp.3:10, men det vil være nok for Jesus Kristus å dukke opp for at hele den nåværende situasjonen kan snus, og denne gangen vil " *en time* " i bokstavelig forstand være nok til å oppnå denne forbløffende endringen.

Vers 11: " *Og jordens kjøpmenn gråter og sørger over henne, fordi ingen lenger kjøper lasten deres.* "

Ånden retter seg denne gangen mot " *jordens kjøpmenn* " spesielt rettet mot den amerikanske handelsånden som ble adoptert av overlevende over hele jorden, slik det ble nevnt i studiet av forrige kapittel 17. Også de « *gråter og sørger over henne, fordi ingen kjøper lasten deres lenger ; ...* ". Dette verset understreker skylden i protestantenes hengivenhet for den katolske troen som han sørger over , og vitner dermed om deres personlige tilknytning til *den* av økonomisk interesse. Så, i det absolutte motsatte, ble reformasjonsverket reist opp

av Gud for å fordømme romersk pavelig katolsk skyld og gjenopprette forståtte sannheter; hva sanne reformatorer gjorde i sin tid som Pierre Valdo, John Wicleff og Martin Luther. Kjøpmennene ser også med tristhet at verdien de elsker smuldrer opp foran øynene deres, siden de bare lever for gleden av å berike seg selv gjennom sine kommersielle aktiviteter; å gjøre forretninger oppsummerer gleden ved deres eksistens.

Vers 12: " *last av gull, sølv, edelstener, perler, fint lin, purpur, silke, karmosinrødt, av alle slags søttre, av alle slags gjenstander av elfenben, alle slags gjenstander laget av veldig edelt tre, messing, jern og marmor ,*

Før jeg lister opp de forskjellige materialene som er grunnlaget for den romersk-katolske avgudsreligion, husker jeg her dette spesielle punktet om den sanne tro som Jesus Kristus lærte. Han hadde erklært til den samaritanske kvinnen: « *Kvinne*», *sa Jesus til henne, «tro meg, den time kommer da det verken skal være på dette fjellet eller i Jerusalem at du skal tilbe Faderen. Du forguder det du ikke vet; vi tilber det vi vet, fordi frelsen kommer fra jødene . Men timen kommer, og er allerede kommet, da de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet; for dette er de tilbedere som Faderen krever. Gud er Ånd, og de som tilber ham, må tilbe ham i ånd og sannhet .* (Johannes 4:21-23).» Så sann tro trenger ikke noe materiale eller materiale, fordi den kun er basert på en sinnstilstand. Og følgelig er denne sanne troen av liten interesse for den grådige og tyvende verden, fordi den beriker ingen bortsett fra åndelig sett de utvalgte. De utvalgte tilber Gud i ånd, derfor i sine tanker, men også i sannhet, noe som betyr at deres tanker må bygges på standarden som er angitt av Gud. Alt utenfor denne standarden er en form for avgudsdyrkende hedenskap der den sanne Gud blir tjent som en avgud. Under sine erobringer adopterte det republikanske Roma religionene til de beseirede landene. Og mye av dens religiøse dogmer var av gresk opprinnelse, antikkens første store sivilisasjon. I vår tid, i pavelig form, finner vi all denne arven knyttet til de nye "kristne" "helgener", som starter med Herrens 12 apostler. Men etter å ha gått så langt som å undertrykke Guds andre bud som fordømmer denne avgudsdyrkelsen, opprettholder den katolske troen tilbedelsen av utskårne, malte bilder eller opptreden i demoniske visjoner. Det er derfor i ritualene til dens kulter vi finner disse utskårne avgudene som krever materialer for å ta form; materialer som Gud selv presenterer listen over: "...; ... *last av gull, sølv, edelstener, perler, fint lin, purpur, silke, skarlagensrød, alle slags søtt tre, alle slags elfenben, alle slags gjenstander laget av veldig edelt tre, messing, jern og marmor, ...* " . " *Gull, sølv, edelstener og kostbare gjenstander* " " *hyller festningsguden* " til den pavelige kongen av Dan.11:38. Deretter kler « *purpur og skarlagan* » *skjøgen Babylon den store* i Åp.17:4; « *gull, edelstener og perler* » er hennes *pryd* ; " *fint lin* " betegner hans krav på hellighet, ifølge Åp 19:8: " *For fint lin er de helliges rettferdige gjerninger .* " De andre materialene som er sitert er de hun laget sine utskårne idoler av. Disse luksusmaterialene uttrykker det høye nivået av hengivenhet til den avgudsdyrkende katolske tilbederen.

Vers 13: " *kanel, krydder, parfyme, myrra, røkelse, vin, olje, fint mel, hvete, okser, sauer, hester, vogner, kropper og menneskers sjeler. »*

" *parfymene, av myrra, røkelse, vin og olje,* " sitert antyder dets religiøse ritualer. De andre tingene er næringsstoffer og goder som henspiller på regjeringen til Salomo, Davids sønn, byggherren av det første tempel som ble bygget for Gud, ifølge 1. Kongebok 4:20 til 28. På denne måten fordømmer Ånden hans forsøk på å være illegitim. gjengi konstruksjonen av " *Guds tempel* " som det " *bespottet* ", i Åp.13:6, og som det " *velter* ", i Dan.8:11. Den endelige presisjonen av verset, om " *menneskenes kropp og sjeler* ", fordømmer hennes samarbeid med monarkene som hun deler, ulovlig, timelig makt med. I Kristi navn rettferdiggjorde hun religiøst avskyelige handlinger, som slaveri, tortur og drap av Guds skapninger; noe som Gud reserverer for seg selv på det religiøse området; dette til det punktet at han oppsummerer handlingene sine i disse termene: " *blodet til alle de som ble drept på jorden ble funnet i henne* ", i vers 18 i dette kapitlet 18. Ved å sitere " *menneskenes sjeler* ", tilskriver Gud ham tapet av " *sjeler* " levert til djevelen ved hans aktivitet og hans falske religiøse pretensjoner.

Påminnelse : I Bibelen og guddommelig tanke, betegner ordet " *sjel* " *en person i alle aspekter, hans fysiske kropp og hans mentale eller psykiske tanke, hans intellekt og hans følelser.* Teorien som presenterer " *sjelen* " som et element i livet, som løsner seg fra kroppen ved døden og overlever den, er av rent gresk hedensk opprinnelse. I den gamle pakt identifiserer Gud «sjelen med blodet» til hans menneske- eller dyreskapninger: 3Mos.17:14: « **For alt kjøds sjel er dets blod som er i den.** Derfor sa jeg til Israels barn: Dere skal ikke ete blod av noe kjøtt; **for alt kjøds sjel er dets blod** ; den som spiser det, skal utryddes. ". Han tar dermed det motsatte syn på fremtidige greske teorier og forbereder en bibelsk parade mot de filosofiske tankene som vil bli født blant hedenske folk. Menneske- og dyreliv er avhengig av blodets funksjon. Sølt, eller tilsmusset av kvelning, leverer ikke blodet lenger oksygen til elementene i den fysiske kroppen, inkludert hjernen, tankestøtte. Og hvis sistnevnte ikke er oksygenert, stopper tankeprinsippet og ingenting forblir i live etter dette siste stadiet; om ikke minnet om sammensetningen av *den døde "sjelen"* i Guds evige tanke med tanke på hans fremtidige "oppstandelse", når han skal "gjenopplive" den eller, når han skal "reise den opp igjen", iht. tilfellet, for evig liv eller for den definitive ødeleggelsen av den " *andre døden* ".

Vers 14: " *Fruktene som din sjel ønsket, har gått langt fra deg; og alt sart og vakkert går tapt for deg, og du vil aldri finne dem igjen.* »

Som en bekreftelse på det som ble forklart i det forrige verset, tilskriver Ånden " *ønsker* " fra pavelige Roma til dets " *sjel* ", dets forførende og villedende personlighet. Arving til greske filosofier, den katolske troen var den første som stilte spørsmålet om sjelens tilskrivelse til dyr og mennesker oppdaget på nye land. Faktisk har spørsmålet sitt svar; det er basert på valget av riktig hjelpeverb: mennesket **har ikke** en sjel, fordi det **er** en sjel.

Ånden oppsummerer konsekvensene av sann død som Han etablerte og åpenbarte i Pred.9:5-6-10. Disse detaljene vil ikke bli fornyet i skriftene til den nye alliansen. Vi ser derfor viktigheten av å studere hele Bibelen. Ødelagt vil « *Babylon* » for alltid ha « *mistet* » *fruktene som hennes sjel ønsket seg* og « *alle de delikate og storslåtte tingene* » som hun satte pris på og søkte. Men Ånden

spesifiserer også: " *for deg* "; fordi de utvalgte, i motsetning til henne, vil være i stand til å forlenge, evig, verdsettelsen av underene som Gud vil dele med dem.

Vers 15: " *Kjøperne av disse ting, som er beriket av det, skal holde seg langt borte i frykt for dets pine; de skal gråte og sørge* »

I versene 15 til 19 sikter Ånden mot " *kjøpmennene som ble beriket av den* ." Gjentakelser avslører en vektlegging av uttrykket " *på en enkelt time* ", gjentatt tre ganger i dette kapittelet, samt ropet " *Ve! Ulykke !* ". Tallet 3 symboliserer perfeksjon. Gud insisterer derfor på å bekrefte den ugjenkallelige karakteren til den profetiske kunngjøringen; denne straffen vil bli fullbyrdet i all sin guddommelige perfeksjon. Ropet: « *Ve! Ulykke !* ", lansert av kjøpmennene, gjenspeiler advarselsropet fra dens utvalgte i Åp. 14:8: " *Hun har falt! Hun falt ! Babylon den store* ." Disse kjøpmennene ser dens ødeleggelse på lang avstand, " *i frykt for dens pine* ". Og de har rett i å frykte denne frukten av den levende Guds rettferdige vrede, fordi ved å angre på ødeleggelsen av den, plasserer de seg i leiren hans, og vil på sin side bli ødelagt av det morderiske menneskelige sinnet til de trøstesløse ofrene for religiøst bedrag. Dette verset gjør oss oppmerksomme på det enorme ansvaret kommersielle interesser har for den romersk-katolske kirkes suksess. " *Kjøpmennene* " støttet den prostituerte og hennes verste grusomme og despotiske beslutninger, rent av en appetitt på økonomisk og materiell berikelse. De lukket øynene for alle hans svært avskyelige overgrep og fortjener å dele hans endelige skjebne. Et historisk eksempel gjelder pariserne som tok den katolske troens parti mot den reformerte troen fra begynnelsen av reformasjonen på kong Frans 1.s tid ^{og} etter ham.

Vers 16: " *Og vil si: Ve! Ulykke ! Den store byen, som var kledd i fint lin, purpur og skarlagensrød, og pyntet med gull og edelstener og perler! På en enkelt time ble så mye rikdom ødelagt!* »

Dette verset bekrefter målet; " *Babylon den store, kledd i fint lin, purpur og skarlagan* "; fargene på kongens kapper, siden det er av denne grunn at de hånende romerske soldatene dekket Jesu skuldre med en kappe av " *lilla* ". De kunne ikke forestille seg betydningen som Gud ga til handlingen deres: Som et soningsoffer ble Jesus bæreren av syndene til sine utvalgte utpekt av disse fargene, *karmosinrød eller purpur* , ifølge Jes.1:18. " *En enkelt time* " vil være nok til å ødelegge Roma, dets pave og dets presteskap, etter Jesu Kristi gjenkomst i herlighet, som kommer for å forhindre døden til hans utvalgte. I denne siste prøven vil deres troskap utgjøre hele forskjellen, slik at vi kan forstå hvorfor Gud spesielt insisterer på å styrke deres tro og den absolutte tilliten de må venne seg til å sette til ham. I lang tid kunne mennesket bare være overbevist om at slik ødeleggelse " *på en enkelt time* " var et mirakel og derfor en direkte inngripen fra Gud, som med Sodoma og Gomorra. I vår tid hvor mennesket har mestret atomild, er dette mindre overraskende.

Vers 17: " *Og alle losene, alle de som seiler til dette stedet, sjømennene og alle de som arbeider på havet, sto langt unna.* "

Dette verset retter seg spesielt mot " *de som utnytter havet, pilotene, sjømennene som seiler til dette stedet, alle holdt langt unna* ". Det var ved å utnytte kongers ønske om å berike seg selv at pavekirken selv ble beriket. Hun støttet og rettferdiggjorde erobringen av land ukjente for menn frem til tidspunktet

for oppdagelsen, da hennes katolske tjenere utførte forferdelige massakrer på befolkningen i Jesu Kristi navn. Dette var hovedsakelig tilfellet med Sør-Amerika og de blodige ekspedisjonene ledet av general Cortés. Gullet som ble hentet fra disse områdene returnerte til Europa for å berike de katolske kongene og det medskyldige pavedømmet. Videre minner insisteringen på det marine aspektet oss om at det er som et regime av " *dyret som stiger opp fra havet* " at hans kobling med " *sjømennene* " ble styrket for deres felles berikelse.

Vers 18: " *Og de ropte da de så røyken fra dens brenning: Hvilken by var lik den store byen?* »

" *Hvilken by var som den store byen?* » roper sjømennene når de ser « *røyken av dens brann* ». Svaret er raskt og enkelt: ingen. Fordi ingen by har konsentrert så mye makt, sivil som en keiserlig by, deretter religiøs siden 538. Katolisismen har blitt eksportert til alle land på planeten bortsett fra i Russland hvor den østlige ortodokse troen avviste den. Etter å ha ønsket ham velkommen, kjempet og forfulgte Kina ham også. Men i dag dominerer den fortsatt hele Vesten og dens utvekster av Amerika, Afrika og Australia. Det er det første religiøse turiststedet i verden som tiltrekker seg besøkende fra hele verden. Noen kommer for å se "gamle ruiner", andre drar dit for å se stedet der paven og kardinalene hans bor.

Vers 19: " *Og de kastet støv på hodet og gråt og sørget og ropte og sa: Ve! Ulykke! Den store byen, hvor alle de som hadde skip på havet ble beriket av sin overflod, ble ødelagt på en eneste time!* »

Dette er den tredje repetisjonen der alle de tidligere uttrykkene er samlet, så vel som avklaringen " *på en enkelt time ble det ødelagt* ". " *Den store byen hvor alle de som har skip på havet er blitt rike på grunn av sin overflod* ." Anklagen blir veldig tydelig, det var gjennom det pavelige regimets overflod at de maritime rederne ble rike ved å bringe verdens rikdommer til Roma. Roma henter sin berikelse fra sin deling av eiendommen til sine motstandere drept av sin evige allierte, den sivile monarkiske makten, dens væpnede fløy. Som et historisk eksempel har vi døden til "templarene", hvis eiendom ble delt mellom kronen til Philippe Le Bel og det romersk-katolske presteskaperet. Senere ville dette være tilfellet for «protestantene».

Vers 20: " *Himmel, fryd deg over henne! Og også dere, hellige, apostler og profeter, fryd dere! For Gud har gjort rett mot deg ved å dømme henne.* »

Ånden inviterer innbyggerne i himmelen og de sanne hellige, apostlene og profetene på jorden, til å glede seg over ødeleggelsen av det romerske Babylon. Gleden vil derfor stå i forhold til smertene og lidelsene hun gjorde eller ønsket å få sannhetens Guds tjenere til å holde ut, med hensyn til de siste utvalgte som var trofaste mot den hellige sabbaten.

Vers 21: « *Da tok en mektig engel en stein som en stor kvernstein og kastet den i havet og sa: Så skal den store byen Babylon bli revet ned med vold og ikke lenger bli funnet.* »

Sammenligningen av Roma med en " *stein* " antyder tre ideer. For det første konkurrerer pavedømmet med Jesus Kristus som selv er symbolisert med en " *stein* " i Dan.2:34: " *Du så da en stein ble løsnet uten hjelp av noen hånd, og traff føttene av jern og leire til bilde, og knuste dem i stykker.* » Andre vers i

Bibelen tillegger ham også dette symbolet på « *stein* » i *Zac.4:7*; " *hovedhjørne* " i *Sal.118:22*; *Mat.21:42*; og *Apg.4:11*: " ***Jesus er stenen som er forkastet av dere som bygger , og som er blitt hjørnesteinen*** ". Den andre ideen er hentydningen til det pavelige krav om å etterfølge apostelen " *Peter* "; hovedårsaken til " *fremgangen til hans virksomheter og suksessen til hans list* ", ting som Gud fordømte i *Dan.8:25*. Dette er så mye desto mer siden apostelen Peter aldri var lederen av den kristne kirke fordi denne tittelen går til Jesus Kristus selv. Den pavelige " *ruse* " er derfor også en " *løgn* ". Det tredje forslaget gjelder navnet på den pavelige religiøse høyborg, dens prestisjetunge basilika kalt "Sankt Peter av Roma", hvis svært kostbare konstruksjon førte til salg av "avlatsbrev" som avslørte det i øynene til den reformerende munken Martin Luther. Denne forklaringen er fortsatt nært knyttet til den andre ideen. Vatikanet fungerte som en kirkegård, men den antatte graven til Herrens apostel Peter var i virkeligheten graven til «Simon Peter magikeren», en tilbeder og prest for slangeguden ved navn Aesculapius.

Når vi kommer tilbake til vår tid, profeterer Ånden mot det romerske « *Babylon* ». Han sammenligner dens fremtidige ødeleggelse med bildet av en « *stor kvernstein* » av « *stein* » som en « *engel kaster i havet* ». Ved denne illustrasjonen bringer han mot Roma en anklage identifisert i *Matt.18:6*: « *Men hvis noen skandaliserer en av disse små som tror på meg, ville det være bedre for ham om en kvernstein ble hengt rundt halsen hans . og kaste den til bunnen av havet* . Og i hans tilfelle skandaliserte hun ikke bare en av disse små som tror på ham, men mengder. En ting er fortsatt sikkert, det er at når den først er " *ødelagt, vil den aldri bli funnet igjen* ". Hun vil aldri skade noen igjen.

Vers 22: " *Og lyden av harper, musikere, fløyter og trompeter skal ikke lenger høres blant dere; ingen av noen håndverkere skal finnes blant dere; 'skal ikke lenger høre lyden av kvernstein i ditt hjem* ' "

Ånden fremkaller deretter de musikalske lydene som uttrykte bekymringsløsheten og gleden til Romas innbyggere. Når de først er ødelagt, vil vi ikke lenger høre dem der. I en åndelig forstand henspiller den på Guds sendebud hvis ord ble hørt med samme virkning som de musikalske lydene til " *fløyte- eller trompetistene* "; et bilde gitt i lignelse i *Matt.11:17*. Han nevner også " *lydene* " laget av håndverkere overbelastet med arbeidsordrer, fordi fra en gammel by kom det bare " *lyder* " fra profesjonelle aktiviteter ut, inkludert " *lyden fra kvernsteinen* " som ble til å male kornet av korn, eller for å skjærpe skjæreinstrumenter som sigd og ljà, kniver og sverd; dette, allerede i det gamle kaldeiske Babylon, ifølge *Jer.25:10*.

Vers 23: " *Lyset fra lampen skal ikke lenger skinne blant dere, og brudgommens og konens røst skal ikke lenger høres blant dere, fordi deres kjøpmenn var de store på jorden, fordi alle nasjonene var forført av dine fortryllelser ,*

" *Lyset fra lampen vil ikke lenger skinne i hjemmet ditt.* » På åndelig språk advarer Ånden Roma om at Bibelens lys ikke lenger vil gi det muligheten til å bli opplyst for å kjenne sannheten i henhold til Gud. Bildene fra *Jer.25:10* gjentas, men " *brudgommens og brudens sanger* " blir her " *stemmen til brudgommen og bruden som ikke lenger vil bli hørt i ditt hus* ". Åndelig sett er de stemmene til

kallene fra Kristus og hans utvalgte forsamling til tapte sjeler for å bli omvendt og frelst. Denne muligheten vil være borte for alltid, etter dens ødeleggelse. " *For dine kjøpmenn var de store på jorden .*" Det var gjennom sin forførelse av de store menneskene på jorden at Roma var i stand til å utvide sin katolske religion til mange folkeslag på jorden. Hun brukte dem som representanter for sin religiøse virksomhet. Og resultatet er at " *alle nasjoner har blitt forført av dine fortryllelser .*" Her omtaler Gud katolske messer som " *fortryllelser* " som karakteriserer hedenske kulter av onde trollmenn og hekser. Det er sant at ved å bruke repeterende formalistiske formler, forgjeves repetisjoner, gir den katolske religionen lite rom for skaperguden til å uttrykke seg. Han prøver ikke engang å gjøre det, fordi han tilskriver henne en " *fremmed gud* " i *Dan.11:39* og *aldri anerkjente henne som en tjener*; «Guds sønns prest», pavens tittel, er derfor ikke hans stedfortreder. Følgende vers vil gi grunnen.

Vers 24: " *og fordi blodet fra profetene og de hellige og fra alle de som ble drept på jorden ble funnet i henne. »*

"... *og fordi blodet til profetene, fra de hellige ble funnet i det* ": Barskt, ufleksibelt, ufølsomt og grusomt gjennom hele sin historie, har Roma kommet seg gjennom blodet til sine ofre. Dette gjaldt for det hedenske Roma, men også for det pavelige Roma som fikk kongene til å drepe sine motstandere, tjenerne opplyst av Gud som våget å fordømme dens djevlelske natur. Noen ble beskyttet av Gud som Valdo, Wyclif og Luther, andre var det ikke og de endte livet som troens martyrer, på staker, blokker, piller eller galger. Den profetiske utsikten til å se dens handling definitivt opphøre kan bare glede innbyggerne i himmelen og de sanne hellige på jorden. "... *og av alle de som er blitt drept på jorden* ": Den som avsetter denne dommen vet hva han snakker om, fordi han har fulgt Romas handlinger siden grunnleggelsen i 747 fvt. Verdenssituasjonen i de siste dager er den siste frukten som er båret av det erobrende og dominerende Vesten av de andre folkene på jorden. Det monarkiske daværende republikanske Roma slukte menneskene på jorden som det underordnet. Modellen til dette samfunnet har vært 2000 år med sann og falsk kristendom. Etterpå ødela det hedenske Roma, det pavelige Roma bildet av Kristi fred og tok fra menneskeheten modellen som ville ha brakt lykke til folk. Ved å rettferdiggjøre slaktingen av Jesu Kristi sanne lammedisipler, har det åpnet veien for de religiøse sammenstøtene som leder menneskeheten til en skremmende folkemorderisk tredje verdenskrig. Det er ikke uten grunn at normen med halsskjæring vises offentlig av væpnede islamske grupper. Dette hatet mot islam er et sent svar på korstogenes kriger lansert av Urban II fra Clermont-Ferrand 27. november 1095.

Åpenbaring 19: Slaget Harmageddon av Jesus Kristus

Vers 1: “ *Etter dette hørte jeg som en høy røst av en stor mengde i himmelen som sa: Halleluja! Frelse, ære og makt tilhører vår Gud.* ”

Fortsetter fra forrige kapittel 18, finner de forløste og frelste utvalgte seg i himmelen, bærere av det " nye navnet " som betegner deres nye himmelske natur. Gleder og gleder hersker og de trofaste himmelsenglene opphøyer frelseren Gud. Denne " mengden "mange " skiller seg fra " skaren som ingen kunne telle " som er sitert i Åp.7:9. Det representerer en samling av Guds hellige himmelsengler som opphøyer hans " herlighet " fordi i vers 4 vil de jordiske utvalgte symbolisert av de " 24 eldste " svare og bekrefte deres tilslutning til bemerkningene som ble gitt, ved å si: " Amen! » Hvilket betyr: Virkelig!

Rekkefølgen av begrepene " *frelse, herlighet, makt* " har sin logikk. " *Frelse* " ble gitt til de jordiske utvalgte og hellige engler som ga " *ære* " til skaperguden som, for å redde dem, påkalte sin guddommelige " *makt* " til å ødelegge felles fiender.

Vers 2: “ *For hans dommer er sanne og rettferdige; for han har dømt den store skjøgen som fordervet jorden ved hennes utukt, og han har hevnet blodet til hennes tjenere ved å kreve det av sin egen hånd.* »

De folkevalgte som hadde tørsten etter sannhet og sann rettferdighet til felles, er nå fullt ut tilfredsstilt og oppfylt. I sin blinde galskap trodde menneskeheten avskåret fra Gud at den kunne bringe lykke til de siste folkene ved å myke opp standarden for sin rettferdighet; bare ondskapen utnyttet dette valget og som koldbrann invaderte det hele menneskeheten. Den gode og barmhjertige Gud viser i sin dom over « *Babylon den store* » at den som gir døden, må lide døden. Dette er ikke en handling av ondskap, men en handling av rettferdighet. Når den ikke lenger vet hvordan den skal straffe de skyldige, blir rettferdighet urettferdighet.

Vers 3: “ *Og de sa for andre gang: Halleluja! ...og røyken stiger opp for alltid og alltid.* »

Bildet er misvisende, fordi " *røyken* " fra brannen som ødela Roma vil forsvinne etter ødeleggelsen. " *Eoner av tider* " betegner prinsippet om evighet

som kun angår seierherrene av de universelle himmelske og jordiske prøvelser. I dette uttrykket antyder ordet « røyk » ødeleggelse og uttrykket « århundrer med århundrer » gir det en evig effekt, det vil si definitiv ødeleggelse; hun vil aldri reise seg igjen. Faktisk, i verste fall, kan " røyk " stige opp i de levendes sinn som et minne om en strålende guddommelig handling utført av Gud mot Roma, den blodige fienden.

Vers 4: " *Og de tjuefire eldste og de fire livsvesenene falt ned og tilbad Gud som satt på tronen og sa: Amen! Halleluja!* »

I sannhet ! Pris til YaHWéH! ...si sammen de forløste av jorden og verdenene som har forblitt rene. Tilbedelse av Gud er preget av utmattelse; en legitim form som er forbeholdt den.

Vers 5: " *Og en røst kom fra tronen som sa: Pris vår Gud, alle dere hans tjenere, som frykter ham, både små og store!* »

Denne stemmen er stemmen til " Mikael ", Jesus Kristus, de to himmelske og jordiske uttrykkene som Gud åpenbarer seg under for sine skapninger. Jesus sier: « *dere som fryktet ham* », han minner dermed om « frykt » for Gud som ble krevd i budskapet til den første engelen i Åp.14:7. " *Gudsfrykten* " oppsummerer bare den intelligente holdningen til en skapning overfor sin Skaper som har makt over liv og død over den. Som Bibelen lærer i 1 Joh 4:17-18: " *fullkommen kjærlighet driver frykt ut* ": " *Som han er, slik er også vi i denne verden: på dette er kjærligheten fullkommen i oss, så vi kan ha tillit til dagen av dømmekraft. Frykt er ikke i kjærlighet, men fullkommen kjærlighet driver ut frykt; for frykt innebærer straff, og den som frykter, er ikke fullkommen i kjærlighet* .» Jo mer den utvalgte elsker Gud, jo mer adlyder han ham, og jo mindre grunn har han til å frykte ham. De utvalgte er utvalgt av Gud blant de små, som apostlene og de ydmyke disiplene, men også blant de store som den store kong Nebukadnesar. Denne kongen av konger på sin tid er et perfekt eksempel på at uansett hvor stor han er blant menneskene, er en konge bare en svak skapning for den allmektige skaperguden.

Vers 6: " *Og jeg hørte som en røst av en stor mengde, som lyden av mange vann og som lyden av høy torden som sa: Halleluja! For Herren vår Gud, den allmektige, er kommet inn i sitt rike.* »

Dette verset samler uttrykk som allerede er sett. Den " *mange skaren* " sammenlignet med " *lyden av mange vann* " er representert ved sin Skaper i Åp.1:15. " *Stemmene* " som uttrykker seg er så " *tallrike* " at de bare kan sammenlignes med rumlingen, " *støyen fra torden* ." " *Halleluja! For Herren vår Gud, den allmektige, er kommet inn i sitt rike.* » Dette budskapet markerte handlingen til «den syvende basun» i Åp. 11:17: « *Vi takker deg, Herre Gud, allmektige, som er og som var, for du har grepet din store makt og tatt ditt rike i besittelse.* ."

Vers 7: " *La oss glede oss og glede oss og gi ham ære; for Lammets bryllup er kommet, og hans brud har gjort seg rede ,*

" *Fryden* " og " *gleden* " er fullt berettiget, fordi tiden for " *kamp* " har gått. I den himmelske « *herlighet* », « *bruden* », har forsamlingen av jordens forløste utvalgte sluttet seg til sin « *Brudgom* », Kristus, den levende Gud « *Mikael* », YaHWéH. I nærvær av alle deres himmelske venner, vil de forløste og Jesus

Kristus feire "bryllupsfesten " som forener dem. " *Bruden forberedte seg* " ved å gjenopprette alle de guddommelige sannhetene som den katolske troen fikk til å forsvinne i sin versjon av den kristne tro. " *Forberedelsen* " har vært lang, bygget over 17 århundrer med religiøs historie, men spesielt siden 1843, datoen for begynnelsen av det guddommelige kravet om de forskjellige restaureringene som har blitt essensielle, dvs. alle sannhetene som ikke ble gjenopprettet av de forfulgte protestantiske reformatorene . Fullføringen av denne forberedelsen ble oppnådd av de siste dissidente syvendedagsadventistene som forble i Guds godkjenning og lyset som Jesus ga ham til slutten og allerede til begynnelsen av 2021 når jeg skriver denne versjonen av dens lys.

Vers 8: " *Og det ble gitt ham å kle seg i fint lin, lyst og rent. For fint lin er de helliges rettferdige gjerninger.* »

« *Fint lin* » betegner « de rettferdige gjerninger til de «sanne siste» hellige ». Disse " *gjerningene* " som Gud kaller " *rettferdige* " er frukten av guddommelige åpenbaringer brakt suksessivt siden 1843 og 1994. Dette verket er den siste frukten som avslører de guddommelige inspirasjonene gitt siden 2018 til dem han elsker og velsigner og " *forbereder* " for " *bryllup* » nevnt i dette verset. Hvis Gud velsigner de " *rettferdige gjerningene* " til sine sanne " *helgener* ", tvert imot, forbannet og kjempet han, inntil han ødela den, leiren av falske helgener hvis " *gjerninger* " var "urettferdige".

Vers 9: « *Og engelen sa til meg: Skriv: Salige er de som er kalt til Lammets bryllupsmiddag! Og han sa til meg: Disse ordene er Guds sanne ord.* "

Denne saligprisningen tildeles de hellige som er forløst ved Jesu Kristi blod, hvis pionerer var opptatt av det i Dan.12:12 (*Salige er de som venter til 1335 dager*) til pionerene som nøyaktig vil bli symbolisert av de " *144 000* " eller 12 X 12 X 1000 av Apo.7. Å komme inn i himmelen for evigheten er virkelig en grunn til stor lykke som vil gjøre de som har denne sjansen guddommelig " *glade* ". Lykke er ikke den eneste faktoren for å dra nytte av dette privilegiet, men tilbudet om frelse tilbys oss av Gud som en "andre sjanse" etter arven og fordømmelsen av arvesyndens. Løftet om frelse og fremtidige himmelske gleder er bekreftet som det om Guds muntlige forpliktelse som er vår tro verdig fordi han permanent holder sine forpliktelser. De siste dagers prøvelser vil kreve sikkerheter der tvil ikke lenger vil ha en plass. De utvalgte vil måtte stole på tro bygget på Guds åpenbarte løfter fordi det som er skrevet er tidligere sagt. Det er derfor Bibelen, Den hellige skrift, kalles: Guds Ord .

Vers 10: " *Og jeg falt for hans føtter for å tilbe ham; men han sa til meg: Vær forsiktig så du ikke gjør det! Jeg er din medtjener og dine brødre som har Jesu vitnesbyrd. Tilbe Gud. For Jesu vitnesbyrd er profetiens ånd.* »

Gud utnytter Johannes feil for å avsløre for oss hans fordømmelse av den katolske troen som lærer medlemmene denne typen tilbedelse av skapningen. Men den retter seg også mot den protestantiske troen som også begår denne feilen ved å hedre den hedenske «solens dag» som er arvet fra Roma. Engelen som snakker til ham er utvilsomt "Gabriel" den guddommelige misjonslederen nær Gud som allerede har vist seg for Daniel og Maria, Jesu "surrogatmor". Så høyt rangert som han er, viser «Gabriel» samme ydmykhet som Jesus. Han gjør bare krav på tittelen " *ledsager i tjeneste* " til Johannes inntil de siste valgte dissenterende adventistene

i endetiden. Siden 1843 har de utvalgte med seg " *Jesu vitnesbyrd* " som ifølge dette verset betegner "profetiens ånd". Adventistene har, til sitt eget tap, begrenset denne " *profetiens ånd* " til arbeidet utført av Ellen G. White, Herrens sendebud mellom 1843 og 1915. De har dermed selv satt en grense for lyset gitt av Jesus. " *Profetiens ånd* " er imidlertid en permanent gave som er et resultat av et autentisk forhold mellom Jesus og hans disipler, og som først og fremst er basert på hans beslutning om å overlate en misjon til en tjener som han velger med all sin guddommeligheits autoritet. Dette arbeidet vitner om dette: " *profetiens ånd* " er fortsatt veldig aktiv og kan fortsette til verdens ende.

Vers 11: « *Da så jeg himmelen åpnet, og se, det viste seg en hvit hest. Han som red på ham, kalles trofast og sann, og han dømmer og kjemper i rettferdighet.* »

I denne scenen tar Ånden oss tilbake til jorden før « *Babylon den store* »s endelige seier og ødeleggelse. Ånden illustrerer øyeblikket da den strålende Kristus, når han kommer tilbake, konfronterer de jordiske opprørerne. I den herliggjorte Jesus Kristus kommer Gud ut av sin usynlighet: " *himmelen er åpen* ". Han dukker opp i bildet av det " *første seglet* " i Åp 6:2, som en rytter, leder, som drar ut " *som en seierherre og for å erobre* " montert på en " *hvit hest* " bilde av leiren hans preget av renhet og hellighet . Navnet " *trofast og sann* " som han gir seg selv i denne scenen plasserer handlingen i forlengelsen av den siste tiden profetert med navnet " *Laodikea* " i Åp.3:14. Dette navnet betyr "dømte mennesker" som her bekreftes av presisjonen: " *Han dømmer* ". Ved å spesifisere at han " *kjemper med rettferdighet* ", fremkaller Ånden øyeblikket av " *slaget ved Armageddon* " i Åp. 16:16, der han kjemper mot urettferdighetens leir ledet av djevelen og forenet av æren gitt til «solens dag» arvet fra Konstantin I ⁰⁸ de romersk-katolske pavene.

Vers 12: " *Hans øyne var som en ildflamme; på hodet hennes var det flere diadem; han hadde et skrevet navn, som ingen kjenner utenom han selv; »*

Når vi kjenner konteksten til scenen, kan vi forstå at " *hans øyne* " sammenlignet med en " *ildflamme* " ser på målene for hans sinne, de forente opprørerne " *forberedte seg til kamp* " siden Åp.9:7-9, dvs. siden 1843. Betydningen av " *flere diademer* " båret på " *hodet hans* " vil bli gitt i vers 16 i dette kapitlet: han er " *kongenes konge og herrenes herre* ". Hans " *skrevne navn som ingen kjenner unntatt ham selv* " betegner hans evige guddommelige natur.

Vers 13: " *Og han var ikledd et plagg farget med blod. Hans navn er Guds Ord.* »

Dette " *blodfargede plagget* " angir to ting. Den første er hans rettferdighet som han oppnådde ved å utøse sitt eget " *blod* " for å forløse sine utvalgte. Men dette offeret frivillig gjort av ham for å redde sine utvalgte krever døden til deres angripere og forfølgere. Hans " *kledning* " vil igjen bli dekket med " *blod* ", men denne gangen vil det være fiendenes " *tråkk i vinpressen av Guds vredes druer* " ifølge Jesaja 63 og Åp 14:17 til 20. Dette navnet « *Guds ord* » avslører den livsviktige betydningen av Jesu jordiske tjeneste og av hans åpenbaringer gitt suksessivt på jorden og fra himmelen etter hans oppstandelse. Vår Frelser var Gud selv skjult i et jordisk utseende. Hans faste undervisning mottatt av hans

folkevalgte vil utgjøre hele forskjellen mellom den frelste leiren og den tapte leiren.

Vers 14: “ *Hærene som er i himmelen fulgte ham på hvite hester, kledd i fint lin, hvitt, rent.* »

Bildet er strålende, renhetens " hvite " karakteriserer helligheten i Guds leir og dens mengder av engler som har vært trofaste. Det " *fine linet* " åpenbarer deres " rettferdige " og rene *gjerninger* .

Vers 15: “ *Fra hans munn kom et skarpt sverd for å slå nasjonene; han skal gjete dem med en jernstav; og han skal trække vinpressen til den allmektige Guds brennende vrede .* »

" *Guds ord* " betegnet Bibelen, dens hellige " *ord* " som samlet dens lære som veiledet den utvalgte i dens guddommelige sannhet. På dagen da han kom tilbake, kommer " *Guds ord* " som et " *skarpt sverd* " for å drepe hans opprørske, protesterende, kranglete fiender, klare til å utøse blodet til hans siste utvalgte. Ødeleggelsen av fiendene hans lyser opp uttrykket " *han skal herske over dem med en jernstav* " som også betegner dommens arbeid utført av de utvalgte som vil seire i henhold til Åp.2:27. Planen for guddommelig hevn kalt " *årgang* " i Åp. 14:17 til 20 bekreftes igjen her. Dette temaet er utviklet i Jes.63 hvor Ånden spesifiserer at Gud handler alene uten noen mann med ham. Årsaken er at de folkevalgte som allerede er tatt til himmelen, ikke er vitne til dramaet som rammer opprørerne.

Vers 16: « *Han hadde på klærne og på låret et navn skrevet: Kongenes konge og herrenes Herre.* »

" *Klærne* " betegner verkene til et levende vesen og " *låret hans* " antyder hans styrke og kraft, fordi en viktig detalj, han fremstår som en rytter, og å stå på en hest, musklene i " *lårene* " , de fleste mennesker blir satt på prøve og gjør handling mulig eller ikke. Hans image som en rytter var betydelig i fortiden siden dette var utseendet som krigerkrigere tok. I dag sitter vi igjen med symbolikken i dette bildet, som forteller oss at rytteren er en lærer som dominerer en gruppe mennesker symbolisert av den beredte " *hesten* ". Den som Jesus stiger opp gjelder hans utvalgte som for tiden er spredt over hele jorden. Hans navn " *kongenes konge og herrenes herre* " utgjør gjenstand for sann trøst for hans elskede utvalgte underlagt det urettferdige diktet fra jordens konger og herrer. Dette emnet fortjener en avklaring. Modellen for jordisk kongedømme var ikke utformet etter prinsipper godkjent av Gud. Sannelig, Gud ga Israel, **i henhold til hans anmodning** , å bli styrt på jorden av en konge, jeg siterer, "som de andre hedenske nasjonene" som eksisterte på den tiden. Gud svarte bare på anmodningen fra deres onde hjerter. For på jorden er den beste av konger bare et "avskyelig" vesen som " *høster der han ikke sådde* " og den som kjenner Gud venter ikke på å bli styrtet av sitt folk før han reformerer seg selv. Modellen presentert av Jesus fordømmer modellen som er overført på jorden fra generasjon til generasjon av dumme, uvitende og onde mennesker. I Guds himmelske verden er lederen en tjener for sitt folk, og han henter all sin ære fra dem. Nøkkelen til perfekt lykke er der, fordi ingen levende vesener lider på grunn av sine medmennesker. I sin strålende gjenkomst kommer Jesus for å ødelegge ugudelige konger og herrer, og deres ondskap, som de tillegger ham ved å hevde at deres

regjeringstid er en guddommelig rett. Jesus vil lære dem at dette ikke er tilfelle; til dem, men også til de menneskelige massene som rettferdiggjør sin urettferdighet. Dette er forklaringen på "lignelsen om talentene" som deretter blir oppfylt og brukt.

Etter konfrontasjonen

Vers 17: " *Og jeg så en engel stå i solen. Og han ropte med høy røst og sa til alle fuglene som fløy midt på himmelen: Kom og samles til Guds store måltid !*

Jesus Kristus " *Michael* " kommer i bildet av solsymbolet på guddommelig lys for å bekjempe de falske kristne tilbedere av solguden som rettferdiggjør endringen av hviledagen gjort av keiser Konstantin ¹. I deres konfrontasjon med Kristus Gud, vil de oppdage at den levende Gud er mer formidabel enn deres solgud. Med høy røst kaller Jesus Kristus til en samling av rovfugler.

Merk : Jeg må igjen spesifisere her at opprørerne ikke ønsker å tilbe solguddommen på en bevisst og frivillig måte, men de undervurderer det faktum at for Gud, beholder den første dagen som de ærer for sin ukentlige hvile, urenheten til hans hedenske bruk av preteritum. På samme måte avslører deres valg en stor forakt for den tidsorden han etablerte fra begynnelsen av sin skapelse av jorden. Gud teller dagene preget av jordens rotasjon på sin akse. Under sine inngrep for sitt folk Israel, husket han ukens rekkefølge ved å angi, ved å navngi den, den syvende dagen kalt "sabbat". Mange tror de kan rettferdiggjøres av Gud på grunn av sin oppriktighet. Verken oppriktighet eller overbevisning er av verdi for dem som utfordrer sannheten som er tydelig uttrykt av Gud. Dens sannhet er den eneste standarden som tillater forsoning gjennom tro på Jesu Kristi frivillige offer. Personlige meninger blir ikke hørt eller anerkjent av skaperen Gud, Bibelen bekrefter dette prinsippet med dette verset fra Jesaja 8:20: " *Til loven og til vitnesbyrdet! Hvis vi ikke snakker slik, vil det ikke være noen daggry for folket .»*

To " *høytider* " er forberedt av Gud: " *Lammets bryllupsmiddag* " hvis gjester er de utvalgte selv, siden de samlet representerer " *Bruden* ". Den andre " *festen* " er av den makabre typen, og mottakerne av den er bare " *rovfugler* ", gribber, kondorer, drager og andre arter av sjangeren.

Vers 18: " *Å spise kjøttet av konger, kjøttet av militære ledere, kjøttet av mektige menn, kjøttet av hester og de som rir på dem, kjøttet til alle, frie og trell, små og store.* " »

Etter ødeleggelsen av hele menneskeheten, vil det ikke være noen igjen som kan legge likene under jorden, og ifølge Jer.16:4, " *skal de spres som møkk på jorden .* " La oss finne hele verset som lærer oss skjebnen som Gud forbeholder dem han forbanner: « *De skal dø fortært av sykdom; de vil ikke bli gitt tårer eller begravelse; de skal være som møkk på jorden; de skal omkomme ved sverd og hungersnød; og deres døde kroppar skal være mat for luftens fugler og jordens dyr .»* I følge oppregningen presentert av Ånden i dette vers 18, slipper ingen unna døden. Jeg husker at " *hestene* " symboliserer folket ledet av deres sivile og religiøse ledere i henhold til Jakob 3:3: " *Hvis vi legger bittet i munnen på hester slik at de adlyder oss, styrer vi også hele kroppen deres.* »

Vers 19: " *Og jeg så dyret og jordens konger og deres hærer samlet for å føre krig mot ham som satt på hesten og mot hans hær.* »

Vi har sett at " *slaget ved Harmageddon* " var åndelig, og at aspektet på jorden besto av å bestemme døden til alle de siste sanne Jesu Kristi slaver. Denne avgjørelsen ble tatt før Jesu Kristi gjenkomst, og opprørerne var sikre på sitt valg. Men da den trådte i kraft, åpnet himmelen seg og åpenbarte den guddommelige hevneende Kristus og hans englehærer. Det er derfor ikke lenger noen kamp mulig. Ingen kan kjempe mot Gud når han dukker opp, og resultatet er det Åp.6:15-17 åpenbarte for oss: « *Kongene på jorden, de store, militærsejefene, de rike, de mektige, alle slavene og de frie mennene gjemte seg i hulene og i fjellene. Og de sa til fjellene og til klippene: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede! for hans vredes store dag er kommet, og hvem kan stå?* » Til det siste spørsmålet er svaret: de folkevalgte som skulle drepes av opprørerne; utvalgte helliget ved sin troskap til den hellige sabbat som profeterte Jesu seier over alle hans fiender og de av hans forløste.

Vers 20: " *Og dyret ble tatt, og med det den falske profet, som hadde gjort tegn foran det, hvorved han hadde forført dem som tok dyrets merke og tilbad dets bilde. De ble begge kastet levende i sjøen som brant med ild og svovel.* »

Merk følgende ! Ånden åpenbarer for oss den endelige skjebnen til den siste dommen ettersom Gud forbereder den for " *dyret og den falske profet* ", dvs. den katolske troen og den protestantiske troen sammen med de falske adventistene siden 1994. For " *sjøen som brenner av ild og svovel* " vil dekke jorden først ved slutten av det syvende årtusen for å ødelegge og utslette syndere, definitivt, etter den siste dommen. Dette verset åpenbarer for oss den fantastiske følelsen av vår skaper-Guds fullkomne rettferdighet. Den fastslår forskjellen mellom de virkelige gjerningsmennene og ofrene som er lurt, men skyldige fordi de er ansvarlige for valget deres. Religiøse herskere blir " *kastet levende i ildsjøen* " fordi ifølge Åp. 14:9 oppfordret de jordens menn og kvinner til å hedre " *dyrets merke* " hvis straff ble kunngjort.

Vers 21: " *Og de andre ble drept av sverdet som kom ut av munnen til ham som satt på hesten; og alle fuglene ble mette av kjøttet sitt* »

Disse " *andre* " gjelder ikke-kristne eller ikke-troende mennesker som fulgte den internasjonale bevegelsen og adlød den generelle ordren uten personlig involvering i handlingen utført av de kristne religiøse opprørerne. Da de ikke er dekket av rettferdigheten til blodet som ble utgytt av Jesus Kristus, overlever de ikke Kristi gjenkomst, men blir likevel drept av hans ord symbolisert ved " *sverdet som gikk ut fra hans munn* ". Disse falne vesener som er øyenvitner til den sanne Guds tilsynekomst vil komme til den siste dommen, men de vil ikke lide lidelsen av den langvarige døden til «ildsjøen» som er reservert for de store religiøse bakmennene som var aktive i opprøret. Etter å ha blitt konfrontert med herligheten til den store skaperguden, den store dommeren, vil de plutselig bli tilintetgjort.

Åpenbaring 20: **tusen år av det syvende årtusen** **og den siste dommen**

Djvelens straff

Vers 1: « *Da så jeg en engel komme ned fra himmelen, med nøkkelen til avgrunnen og en stor lenke i hånden.* »

“ *En engel* ” eller Guds sendebud “ *stiger ned fra himmelen* ” til jorden som, berøvet alle former for jordisk, menneskelig og dyreliv, her tar opp navnet sitt “ *avgrunn* ” som betegner den i 1.Mos.1:2. “ *Nøkkelen* ” åpner eller stenger tilgangen til dette øde landet. Og “ *den store lenken* ” holdt i “ *hans hånd* ” lar oss forstå at et levende vesen vil bli lenket på den øde jorden som vil bli hans fengsel.

Vers 2: « *Han tok tak i dragen, den eldgamle slangen, som er djevelen og Satan, og bandt ham i tusen år.* »

Uttrykkene som betegner “ *Satan* ”, den opprørske engelen, i Åp. 12:9 er sitert her igjen. De minner oss om hans svært høye ansvar for lidelsen forårsaket av hans opprørske karakter; fysisk og moralsk lidelse og smerte pålagt mennesker av dominatorene underlagt hans inspirasjoner og påvirkninger fordi de var like ille som han var. Som en “ *drage* ” ledet han det hedenske keiserlige Roma, og som en “ *slange* ”, pavelig kristen Roma, men avslørt på tidspunktet for reformasjonen, oppførte han seg igjen som en “ *drage* ” tjent av de væpnede katolske og protestantiske ligaene og “ *dragonnadene* ” av Ludvig XIV. Fra de demoniske englenes leir er “ *Satan* ” den eneste overlevende, mens han venter på hans sonende død ved den siste dommen, vil han forbli i live i ytterligere “ *tusen år* ” isolert, uten kontakt med noen skapning, på jorden som har bli et formløst og ørkenfengsel, tomt, kun befolket av nedbrytende lik og bein av mennesker og dyr.

Avgrunnens engel på den øde jord: ødeleggeren av Åp.9:11 .

Vers 3: “ *Og han kastet ham i dypet og stengte og forseglet inngangen over ham, så han ikke mer skulle forføre nasjonene før de tusen år var til ende. Etter det må han løses opp en liten stund.* »

Bildet som er gitt er nøyaktig, Satan er plassert på den øde jorden under et dekke som hindrer ham i å få tilgang til himmelen; slik at han finner seg underlagt begrensningene til den menneskelige normen hvis tap han forårsaket eller oppmuntret. De andre levende vesener, himmelske engler og mennesker som har blitt engler i sin tur er over ham, i himmelen som han ikke lenger har tilgang til siden Jesu Kristi seier over synd og død. Men situasjonen hans har blitt verre fordi han ikke lenger har noe selskap, ingen engel, ingen mann. I himmelen er “ *nasjonene* ” som dette verset siterer uten omtale av “ *jorden* ”. Dette er fordi de forløste av disse nasjonene alle er i himmelen i Guds rike. Rollen til “ *kjeden* ” blir dermed avslørt; det tvinger ham til å forbli alene og isolert på jorden. I det guddommelige programmet vil djevelen forbli en fange i “ *tusen år* ” på slutten av hvilken han vil bli løslatt, og ha tilgang til og kontakt med de onde døde som gjenoppstod i en annen oppstandelse, for den “ *andre død* ” til den siste. dom, på jorden som da, et øyeblikk, vil bli befolket igjen. Han vil nok en gang underlegge de fordømte opprørske nasjonene i forgjeves forsøk på å kjempe mot de forløste hellige engler og Jesus Kristus, den store Dommer.

De forløste dømmer de ugudelige

Vers 4: “ *Og jeg så troner; og dem som satt der, ble gitt makt til å dømme. Og jeg så sjelene til dem som var blitt halshugget på grunn av Jesu vitnesbyrd og på grunn av Guds ord, og til dem som ikke hadde tilbedt dyret eller dets bilde, og som ikke hadde fått merket på sine panner og på sine hender. De ble levende og regjerte med Kristus i tusen år .»*

" *De som sitter på troner* " har kongelig " *makt* " til å dømme . Dette er en viktig nøkkel til å forstå betydningen som Gud gir til ordet " *konge* ". Nå, i sitt rike, i Jesus Kristus " *Mikael* ", deler Gud sin dom med alle sine menneskeskapninger som er forløst fra jorden. Dommen over de jordiske og himmelske ugudelige vil være kollektiv og delt med Gud. Dette er det eneste aspektet ved kongedømmet til de forløste utvalgte. Herredømme er ikke forbeholdt en kategori utvalgte, men for alle, og Ånden minner oss om at i tiden som har gått på jorden, var det først forferdelige morderiske forfølgelser som han fremkaller, siterer: «sjelene til de som var blitt halshugget *fordi om Jesu vitnesbyrd og på grunn av Guds ord* »; Paul var en av dem. Ånden fremkaller dermed de kristne ofrene for romersk hedenskap og den intolerante romerske pavetroen som var aktiv mellom år 30 og 1843. Deretter retter den seg mot de siste utvalgte som er truet på livet av "dyret som stiger opp fra jorden" i Apo .13 : 11 -15, i den siste timen av jordtiden; i løpet av året 2029 til den første vårdagen før påske i år 2030.

I samsvar med kunngjøringen av den " *syvende basunen* " i Åp. 11:18, er " *tiden kommet for å dømme de døde* ", og dette er nytten av tiden for de " *tusen år* " som er sitert i dette vers 4. Dette vil være yrket til de forløste som har gått inn i Guds celestiale evighet. De vil måtte « *dømme* » onde menn og falne himmelske engler. Paulus sier i 1.Kor.6:3: « *Vet dere ikke at vi skal dømme englene? Og hvor mye mer skal vi ikke dømme dette livets ting?* »

Den andre oppstandelsen for de falske opprørerne

Vers 5: “ *Resten av de døde levde ikke igjen før de tusen årene var fullført. Dette er den første oppstandelsen. »*

Se opp for fellen! Uttrykket " *De andre døde kom ikke tilbake til livet før de tusen årene var fullført* " utgjør en parentes og uttrykket som følger den " *Det er den første oppstandelsen* ", gjelder de første døde i Kristus oppstandne. ved begynnelsen av " *tusen år* » sitert. Parentesen fremkaller uten å navngi kunngjøringen om en andre « *oppstandelse* » reservert for de onde døde som vil gjenoppstå ved slutten av «*de tusen år* » for den siste dommen og dødsstraffen til « *sjøen av ild og svovel* »; som fullfører den " *andre døden* ".

Vers 6: “ *Salige og hellige er de som har del i den første oppstandelsen! Den andre døden har ingen makt over dem; men de skal være Guds og Kristi prester, og de skal regjere med ham i tusen år. »*

Dette verset oppsummerer veldig enkelt Guds åpenbarte rettferdige dom. Saligprisning er rettet til de sanne utvalgte som deltar i begynnelsen av " *tusen år* " i " *de dødes oppstandelse i Kristus* ". De vil ikke komme til dom, men vil selv være dommere i dommen organisert av Gud, i himmelen, i « *tusen år* ». Den annonserte " *regjeringstid* " på " *tusen år* " er bare en " *regjeringstid* " av dommeraktivitet og er begrenset til disse " *tusen år* ". Etter å ha gått inn i

evigheten, trenger ikke de utvalgte å frykte eller lide " *den andre døden* ", for tvert imot er det de som skal få de onde døde som blir dømt til å lide den. Og vi vet at disse er de største og mest onde, grusomme og morderiske religiøse skyldige. De valgte dommerne vil måtte bestemme lengden på lidelsestiden som hvert av de dømte vesenene individuelt må oppleve, i prosessen med deres ødeleggelse av " *den andre døden* ", som ikke har noe til felles med den nåværende første jordiske døden. . For det er skaperguden som gir ilden formen til dens ødeleggende handling. Ild har ingen effekt mot himmellegemer og jordiske kropper beskyttet av Gud, slik erfaringen til Daniels tre ledsagere viser i Daniel 3. For den siste dommen vil oppstandelseslegemet reagere annerledes enn det nåværende jordiske legeme. I Markus 9:48 åpenbarer Jesus sin egenart for oss og sier: " *der deres orm ikke dør, og hvor ilden ikke slukkes* ". Akkurat som ringene på kroppen til en meitemark forblir individuelt animerte, vil kroppen til de fordømte ha liv ned til sitt siste atom. Hastigheten på deres forbruk vil derfor avhenge av lengden på lidelsestiden som bestemmes av de hellige dommere og Jesus Kristus.

Den siste konfrontasjonen

Vers 7: " *Når de tusen årene er fullført, vil Satan bli løslatt fra sitt fengsel.*

»

På slutten av "tusen årene", for en kort tid, vil han finne selskap igjen. Dette er øyeblikket for den andre " *oppstandelsen* " reservert for jordiske opprørere.

Vers 8: " *Og han skal gå ut for å forføre nasjonene som er i jordens **fire hjørner** , **Gog og Magog**, for å samle dem til krig; deres antall er som havets sand.* »

Dette selskapet er det av " *nasjonene* " som er gjenoppstått over hele jorden som indikert av formelen for de " *fire hjørnene*". *av jorden* " eller fire kardinalpunkter som gir handlingen en universell karakter. En slik samling har ingenting å sammenligne, bortsett fra når det gjelder krigsstrategi, en likhet med konflikten fra den tredje verdenskrigen til den " *sjette basunen* " i Åp.9:13. Det er denne sammenligningen som får Gud til å gi dem som er samlet ved den endelige dommen navnene "Gog og Magog" som opprinnelig ble sitert i Esek.38:2, og før det i 1.Mos.10:2, hvor "Magog" er Jafets andre sønn. ; men en liten detalj avslører bare det komparative aspektet ved denne evokasjonen, for i Esekiel er Magog landet Gog, og det utpeker Russland som vil sette i verk, under den tredje verdenskrig, det største antallet soldater gjennom tidene. krigshistorie; som rettfærdiggjør dens enorme ekspansjon og raske erobring av landene på det vesteuropeiske kontinentet.

Ånden sammenligner dem med " *havets sand* " og understreker dermed viktigheten av antall ofre for den siste dommen. Det er også en hentydning til deres underkastelse til djevelen og hans menneskelige agenter åpenbart i Åp. 12:18 eller 13:1 (avhengig av den bibelske versjonen): når vi snakker om " *dragen* " leser vi: " *Og han sto på sanden av havet.* "

En uforbederlig opprører, Satan begynner å håpe igjen at han vil være i stand til å beseire Guds hær, og han forfører de andre fordømte menneskene ved å overbevise dem om å delta i kamp mot Gud og hans utvalgte.

Vers 9: “ *Og de dro opp på jorden og omringet de helliges leir og den elskede byen. Men en ild kom ned fra himmelen og fortærte dem.* » Men en erobring av jord betyr ikke lenger noe når vi ikke kan gripe motstanderen fordi han er blitt urørlig; som Daniels følgesvenner, kan verken ild eller noe annet skade dem. Og tvert imot, « *ilden fra himmelen* » rammer dem selv i « *de helliges leir* » som den ikke har noen effekt på. Men denne ilden « *fortærer* » Guds og hans utvalgte fiender. I Sakarja 14 profeterer Ånden de to krigene som er adskilt av « *tusen år* ». Det som går foran og oppnås av "den sjettede basunen" er presentert i vers 1 til 3, resten gjelder den andre krigen som ble ført i timen for den siste dommen, og etter den, den universelle orden etablert på den nye jorden. I vers 4 fremkaller profetien Kristi og hans utvalgte nedstigning til jorden i disse termene: “ *Hans føtter skal den dagen stå på olivenfjellet, som ligger overfor Jerusalem, på siden av 'østen; fjellet av oliven vil dele seg på midten, mot øst og mot vest, og en veldig stor dal vil bli dannet: halvparten av fjellet vil trekke seg tilbake mot nord, og halvparten mot sør.* » Leiren til de hellige fra den siste dommen er dermed identifisert og lokalisert. La oss merke oss at det er først ved slutten av de himmelske « *tusen år* » at Jesu « *føtter* » vil « *plassere* » på jorden, « *på olivenfjellet som ligger overfor Jerusalem, på østsiden* » . . Feiltolket ga dette verset opphav til den feilaktige troen på Jesu Kristi jordiske styre under «tusenårsriket».

Vers 10: “ *Og djevelen, som forførte dem, ble kastet i sjøen med ild og svovel, hvor dyret og den falske profet er. Og de skal pines dag og natt i all evighet.* »

Tiden er inne for å implementere dommen over religiøse opprørere åpenbart i Åp.19:20. I samsvar med kunngjøringen i dette verset er " *djevelen, dyret og den falske profeten* " sammen " *kastet levende i sjøen av ild og svovel* " som er et resultat av virkningen av " *ilden fra himmelen* " som ble lagt til. til dette er den smeltede underjordiske magmaen som frigjøres av brudd i jordskorpen over hele planetens overflate. Jorden ser så ut som "solen" hvis "ild" fortærer opprørernes kjød, som selv er tilbedere (bevisst men skyldig) av solen skapt av Gud. Det er i denne handlingen at de jordiske og himmelske skyldige lider under " *pinene* " av den " *andre døden* " som er profetert siden Åp.9:5-6. Den urettferdige støtten som ble gitt til den falske hviledagen forårsaket denne forferdelige slutten. For heldigvis for de fordømte, uansett hvor lang tid det måtte være, har den « *andre døden* » også en slutt. Og uttrykket " *for alltid og alltid* " gjelder ikke selve " *plagene* ", men de destruktive konsekvensene av " *ilden* " som forårsaker dem, fordi dette er konsekvensene som vil være definitive og evige.

Prinsippene for den siste dommen

Vers 11: “ *Da så jeg en stor hvit trone og ham som satt på den. Jorden og himmelen flyktet fra hans ansikt, og det fantes ikke noe sted for dem.* ”

" *Hvit* " av fullkommen renhet, dens " *store trone* " er bildet av den fullkomne rene og hellige karakteren til Gud skaperen av alt liv og ting. Dens perfeksjon kan ikke tolerere tilstedeværelsen av " *jorden* " i dens ødelagte og fortærede aspekt som den siste dommen ga den. Dessuten er skurkene av all opprinnelse ødelagt, symbolenes tid er forbi og det himmelske universet og dets

milliarder av stjerner har ikke lenger noen grunn til å eksistere; " *himmelen* " av vår jordiske dimensjon og alt den inneholder er derfor eliminert, forsvunnet i intetheten. Det er tid for evig liv i en evig dag.

Vers 12: " *Og jeg så de døde, både store og små, stå foran tronen. Bøker ble åpnet. Og en annen bok ble åpnet, som er livets bok. Og de døde ble dømt etter sine gjerninger, etter det som er skrevet i disse bøkene.* »

Disse " *døde* " som ble funnet skyldige, ble gjenoppstått for den endelige dommen. Gud gjør ikke noe unntak for noen, hans rettfærdige dom påvirker de " *store* " og de " *små* ", de rike og de fattige og påtvinger dem samme skjebne, død, for første gang i deres liv, egalitær.

Disse versene som følger gir detaljer om handlingen til den siste dommen. Allerede profetert i Dan.7:10, " *bøkene* " av englenes vitnesbyrd er " *åpne* " og disse usynlige vitnene la merke til feilene og forbrytelsene begått av de fordømte og etter dommen i hver sak av de utvalgte og Jesus Kristus, en endelig ugjenkallelig endelig dom ble enstemmig vedtatt. På tidspunktet for den endelige dommen vil dommen som er avsagt bli fullbyrdet.

Vers 13: " *Havet gav opp de døde som var i det, døden og helvete ga opp de døde som var i dem. og hver ble dømt etter sine gjerninger.* »

Prinsippet definert i dette verset gjelder for begge oppstandelsene. De " *døde* " forsvinner i " *havet* " eller på " *landet* "; Det er disse to mulighetene som er utpekt i dette verset. La oss merke oss formen " *hadde* " som enheten " *jorden* " fremkalles av. For sannelig er dette navnet rettfærdiggjort, da Gud har erklært til syndige mennesker: " *Du er støv, og til støv skal du vende tilbake* " i 1.Mos.3:19. " *Hadde* " er derfor " *støvet* " av " *jorden* ". Døden har noen ganger fortært mennesker ved ild som derfor ikke blir " *tilbakeført til støv* " i henhold til den vanlige begravelseritualen. Dette er grunnen til at Ånden, uten å utelukke dette tilfellet, spesifiserer at « *døden* » i seg selv vil returnere dem den har truffet, uansett form; ved å forstå desintegrasjonen forårsaket av atombrann som ikke etterlater spor av en fullstendig oppløst menneskekropp.

Vers 14: " *Og døden og helvete ble kastet i ildsjøen. Dette er den andre døden, ildsjøen.* »

" *Døden* " var et prinsipp som var helt i motsetning til livets og formålet var å eliminere skapninger hvis livserfaring ble dømt og fordømt av Gud. Den eneste hensikten med livet er å presentere for Gud en ny kandidat for hans utvalg av evige venner. Etter at denne utvelgelsen fant sted, og de ugudelige ble ødelagt, har ikke « *døden* » og « *jorden* » « *de døde* » lenger noen grunn til å eksistere. De destruktive prinsippene for disse to tingene er selv ødelagt av Gud. Etter « *ildsjøen* » skapes rom for liv og det guddommelige lyset som lyser opp dens skapninger.

Vers 15: " *Den som ikke ble funnet skrevet i livets bok, ble kastet i ildsjøen.* " »

Dette verset bekrefter det, Gud har i sannhet bare plassert for mennesket to veier, to valg, to skjebner, to skjebner (5 Mos.30:19). Navnene på de utvalgte har vært kjent av Gud fra verdens grunnleggelse eller enda lenger, fra programmeringen av prosjektet hans med sikte på å gi frie og uavhengige skapninger for selskap. Dette valget kom til å koste ham forferdelig lidelse i en kropp av kjøtt, men hans ønske om kjærlighet var større enn frykten, han lanserte

prosjektet sitt og visste på forhånd den detaljerte oppfyllelsen av vår historie om himmelliv og jordisk liv. Han visste at hans første skapning en dag ville bli hans dødelige fiende. Men han ga ham, til tross for denne kunnskapen, enhver sjanse til å forlate prosjektet sitt. Han visste at det var umulig, men han lot det skje. Han kjente dermed navnene på de utvalgte, deres handlinger, vitnesbyrdet fra hele deres liv og veiledet og ledet dem til ham hver i sin tid og epoke. Bare én ting er umulig for Gud: overraskelse.

Han kjente også navnene på mengden av likegyldige, opprørske, avgudsdyrkende menneskeskapninger som prosessen med menneskelig reproduksjon har skapt. Forskjellen i Guds dom åpenbart i Åp.19:19-20 gjelder for alle hans skapninger. Noen av dem som er mindre skyldige vil bli drept av " *Guds ord* " uten å oppleve " *plagene fra den andre dødens ild* " som utelukkende er ment for kristne og jødiske religiøse skyldige. Men den andre « *oppstandelsen* » gjelder alle hans menneskeskapninger født på jorden og engler skapt i himmelen, for Gud erklærte i Rom.14:11: «*For det er skrevet: Så sant jeg lever, sier Herren, hvert kne skal bøye seg for meg. , og hver tunge skal gi Gud ære .*»

Åpenbaringen 21: det herliggjorte nye Jerusalem symbolisert

Vers 1: “ *Da så jeg en ny himmel og en ny jord; for den første himmel og den første jord var forsvunnet, og havet var ikke mer. »*

Ånden deler med oss følelsene inspirert av etableringen av den nye flerdimensjonale orden etter slutten av det 7. ^{årtusen}. Fra dette øyeblikket vil tiden ikke lenger telles, alt som lever går inn i uendelig evighet. Alt er nytt eller mer presist fornyet. " *Himmel og jord* " fra syndens tid har forsvunnet, og symbolet på " *døden* ", " *havet* " er ikke lenger. Som Skaper forandret Gud utseendet til planeten Jorden, og fikk alt som representerte en risiko eller fare til å forsvinne for dens innbyggere; så ingen flere hav, ikke flere fjell med bratte steinete topper. Det har blitt en stor hage som den første " *Eden* " hvor alt er ære og fred; som vil bli bekreftet i Rev.22.

Vers 2: “ *Og jeg så den hellige by, det nye Jerusalem, komme ned fra himmelen fra Gud, beredt som en brud prydet for sin mann. »*

Denne nye rekreasjonen vil ønske velkommen til forsamlingen av de utvalgte forløste hellige fra landet som er navngitt i dette verset " *hellige by* ", som i Åp.11:2, " *Nye Jerusalem* ", " *bruden* " til Jesu Kristi " *ektemann* ". Hun " *kommer ned fra himmelen* ", fra Guds rike hvor hun gikk inn ved gjenkomsten i sin Frelasers herlighet. Hun steg deretter ned til jorden for første gang ved slutten av « *tusen år* » med den himmelske dommen for den siste dommen. Deretter gikk hun tilbake til himmelen og ventet til den " *nye himmelen og den nye jorden* " var klare til å ta imot henne. Legg merke til at ordet " *himmel* " er i entall, fordi det fremkaller perfekt enhet, i motsetning til flertall, " *himmel* ", som antydnet i 1.Mos.1:1, delingen av himmelske vesener i to motstridende leire.

Vers 3: « *Og jeg hørte en høy røst fra tronen som sa: Se, Guds tabernakel med mennesker! Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være med dem.* »

Den " *nye jorden* " ønsker en fremtredende gjest velkommen, siden " *Gud selv* ", som forlater sin eldgamle himmelske trone, kommer for å installere sin nye trone på jorden der han har beseiret djevelen, synden og døden. " *Guds tabernakel* " betegner Guds Jesu Kristi himmellegeme " *Mikael* " (= som er lik Gud). Men det er også symbolet på forsamlingen av de utvalgte som Jesu Kristi Ånd hersker over. " *Tabernakel, tempel, synagoge, kirke* ", alle disse begrepene er symboler på folket til de forløste helgener før de er bygninger konstruert av mennesker; hver av dem markerer et stadium i fremgangen til det guddommelige prosjektet. Og først, " *tabernaklet* " betegner hebreernes utgang fra Egypt ledet og ført til ørkenen av Gud, synlig manifestert av skyen som falt ned som en søyle over det hellige teltet. Han var da allerede « *med menn* »; som rettferdiggjør bruken av dette begrepet i dette verset. Så markerer " *templet* " den solide konstruksjonen av " *tabernaklet* "; arbeid bestilt og utført under kong Salomo. På hebraisk, utelukkende, betyr ordet " *synagoge* ": *forsamling*. I Åp.2:9 og 3:9 omtaler Kristi Ånd den opprørske jødiske nasjonen som « *Satans synagoge* ». Det siste ordet " *kirke* " betegner forsamlingen på gresk (ecclesia); språket for formidlingen av den kristne bibellæren. Jesus sammenlignet " *hans legeme* " i " *templet* " i " *Jerusalem* ", og ifølge Ef.5:23, er forsamlingen, hans " *kirke* ", " *hans legeme* ": " *for mannen er hustruens hode, slik Kristus er den Kirkens leder, som er hans legeme, og som han er Frelseren for* . Vi husker den sorgen som Jesu apostler opplevde da han forlot dem for å stige opp til himmelen. Denne gangen kan " *min mann bo hos meg* " si Den Utvalgte i sin installasjon på den " *nye jorden* ". Det er i denne sammenhengen at budskapene til de tolv navnene på de " *tolv stammene* " i Åp.7 kan uttrykke den uforfalskede gleden og lykken ved deres seier.

Vers 4: " *Han skal tørke bort hver tåre fra øynene deres, og døden skal ikke være mer, og det skal ikke være mer sorg, heller ikke gråt eller smerte, for det første er borte.* " »

Koblingen til Åp.7:17 bekreftes ved at vi her finner det guddommelige løftet som Åp.7 slutter med: " *Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne* ". Kuren mot gråt er glede og glede. Vi snakker om timen da Guds løfter vil bli holdt og oppfylt. Se nøye på denne fantastiske fremtiden, for foran oss er tiden planlagt for " *død, sorg, gråt, smerte* " som ikke lenger vil være, bare fornyelsen av alle ting av vår opphøyde og fantastiske skaper Gud. Jeg spesifiserer at disse

forferdelige tingene bare vil forsvinne etter den siste dommen som vil bli fullbyrdet ved slutten av de "tusen årene". For de utvalgte, men bare dem, vil virkningene av ondskap opphøre ved tilbakekomsten i herlighet av Herren Gud, den allmektige.

Vers 5: " *Og han som satt på tronen sa: Se, jeg gjør alt nytt. Og han sa: Skriv; for disse ordene er sikre og sanne.* »

Skaperen Gud, personlig, forplikter seg med løfte, og han vitner om dette profetiske ordet: " *Se, jeg gjør alle ting nye* ". Det er ingen vits å lete etter et bilde i våre jordiske nyheter for å prøve å få en ide om hva Gud forbereder, for det som er nytt kan ikke beskrives. Og inntil da har Gud bare minnet oss om de smertefulle tingene i vår tid ved å fortelle oss at de ikke lenger vil være i den " *nye jorden og den nye himmelen* " som dermed beholder alt sitt mysterium og overraskelser. Engelen legger til denne uttalelsen: " *for disse ordene er sikre og sanne.* " Guds kall om nåde i Jesus Kristus krever urokkelig tro for å oppnå belønningen av Guds løfter. Det er en vanskelig vei som strider mot verdens normer. Det krever en stor ånd av offer, selvfornektelse, i ydmykheten til en slave som er underkastet sin Herre. Guds anstrengelser for å styrke vår tillit er derfor godt begrunnet: «visshet i sannheten åpenbart og uttrykt» er standarden for sann tro.

Vers 6: " *Og han sa til meg: Det er gjort! Jeg er alfa og omega, begynnelsen og slutten. Den som tørster vil jeg gi fra kilden med livets vann, gratis.* "

Skaperen Gud Jesus Kristus skaper " *alt nytt* ". " *Det er gjort!* " » ; Sal.33:9: " *For han sa, og det skjedde; han bestiller, og det eksisterer.* " Hans kreative ord blir fullført så snart ordene kommer ut av munnen hans. Siden år 30, bak oss, har programmet for den kristne æra åpenbart i Daniel og Åpenbaringen blitt oppfylt ned til de minste detaljene. Gud inviterer oss til å se igjen inn i fremtiden som han har forberedt for sine utvalgte; de kunngjorte tingene vil bli utført på samme måte, med full sikkerhet. Jesus forteller oss som i Åp.1:8: " *Jeg er alfa og omega, begynnelsen og enden* ". Ideen om " *begynnelse og slutt* " gir bare mening i vår opplevelse av jordisk synd som vil ende helt på " *slutten* " av det syvende årtusen etter ødeleggelsen av syndere og død. Til Guds sønner spredt over et handelsland tilbyr Jesus « *fritt* », « *fra kilden til livets vann* ». Han er seg selv, " *kilden* " til dette " *livets vann* " som symboliserer evig liv. Guds gave er gratis, denne avklaringen fordømmer salget av romersk-katolske "avlatsbrev" som utpekte en benådning oppnådd til en pris fra pavedømmet.

Vers 7: " *Den som seirer, skal arve disse ting; Jeg vil være hans Gud, og han skal være min sønn.* "

Guds utvalgte er medarvinger med Jesus Kristus. For det første, gjennom sin egen « *seier* » , « *arvet* » Jesus en kongelig herlighet anerkjent av alle hans himmelske skapninger. Etter ham, hans utvalgte, også " *seirere* ", men gjennom hans " *seier* ", vil " *arve disse nye tingene* " spesielt skapt av Gud for dem. Jesus bekreftet sin guddommelighet til apostelen Filip, i Johannes 14:9: « *Jesus sa til ham: Jeg har vært hos deg så lenge, og du har ikke kjent meg, Filip! Den som har sett meg, har sett Faderen; hvordan sier du: Vis oss Faderen?* » Mannen messias presenterte seg selv som den " *Evige Faderen* ", og bekreftet dermed kunngjøringen profetert i Jes.9:6 (eller 5) som gjaldt ham. Jesus Kristus er derfor

for sine utvalgte, både deres bror og deres Far. Og de er selv hans brødre og hans sønner. Men kallet er individuelt, så Ånden sier, som på slutten av de 7 epokene med temaet "Brev": " *til den som seirer* ", " *han skal være min sønn* ". Seier over synd er nødvendig for å dra nytte av statusen som « *sønn* » av den levende Gud.

Vers 8: " *Men de feige, de vantro, de avskyelige, morderne, de seksuelt umoralske, magikerne, avgudsdyrkerne og alle løgnere, deres del skal være i sjøen som brenner med ild og svovel, som er den annen død. . »*

Disse kriteriene for menneskelige karakterer finnes i hele den hedenske menneskeheten, men Ånden sikter her fruktene av den falske kristne religionen; fordømmelsen av den jødiske religionen blir tydelig uttrykt og åpenbart av Jesus i Åp.2:9 og 3:9.

I følge Åp.19:20, "... *innsjøen som brenner av ild og svovel* " vil, ved den siste dommen, være den delen som er reservert for " *dyret og den falske profet* ": den katolske troen og den protestantiske troen. Den falske kristne religionen er ikke forskjellig fra den falske jødiske religionen. Hans prioriterte verdier er det motsatte av Guds. Mens de jødiske fariseerne bebreidet Jesu disipler for ikke å vaske hendene før de spiste (Matt.15:2), hadde Jesus aldri gitt dem denne bebreidelsen, og han sa så i Mat.15:17 til 20: " *Gjør du forstår ikke at det som kommer inn i munnen, går inn i magen og deretter kastes på de himmelige steder? Men det som kommer ut av munnen kommer fra hjertet, og det er dette som gjør et menneske urent. For fra hjertet kommer onde tanker, drap, utroskap, utukt, tyveri, falskt vitnesbyrd, baktalelse . Dette er de ting som gjør mennesket urent; men å spise uten å vaske hendene gjør ikke et menneske urent* ". På samme måte maskerer den falske kristne religionen sine synder mot Ånden ved først og fremst å avvise kjødets synder. Jesus ga sin mening ved å si til jødene i Mat.21:3: " *Tollere og de prostituerte skal gå foran dere inn i himmelriket* »; åpenbart på betingelse av at alle omvender seg og omvender seg til Gud og hans renhet. Det er falsk religion som Jesus behandler " *blinde veiledere* " som han bebreider i Mat.23:24, for å " *filtrere ut myggen og svelge kamelen* ", eller for å " *se halmen i naboens øye uten å se bjelke som er i sin egen* " ifølge Lukas 6:42 og Mat.7:3 til 5.

Det er lite håp for noen som identifiserer seg med alle disse personlighetskriteriene som Jesus lister opp. Hvis bare én samsvarer med din natur, må du kjempe mot den og overvinne feilen din. Troens første kamp er mot en selv; og det er den vanskeligste motgangen å overvinne.

I denne oppregningen, som favoriserer deres åndelige betydning, siterer Jesus Kristus, den store guddommelige dommer, feilene som er anklaget for den falske kristne tro av typen pavelig romersk-katolisisme. Ved å sikte på «de feige», utpeker han dem som nekter å vinne i deres troskamp, fordi hans løfter alle er forbeholdt « *han som seirer* ». Det er imidlertid ingen seier mulig for de som nekter å kjempe. Det " *trofaste vitnet* " må være modig; gå ut av feigingen. « *Uten tro er det umulig å behage Gud* » (Hebr.11:6); gå ut, " *den vantro* ". Og tro som ikke samsvarer med Jesu tro gitt som et forbilde å etterligne, er bare vantro. " *Vederstyggeligheter* " er avskyelige for Gud og de forblir fruktene til hedningene ; utgang, " *den avskyelige* ". Det er en lekkasje som tilskrives " *Babylon den store, mor til skjøger og jordens vederstyggeligheter* " ifølge Åp.17:4-5. « *Mordere* »

overtrer det sjette budet; utgang, " morderen ". Drapet tilskrives den katolske troen og den protestantiske troen til " hyklerne " ifølge Dan.11:34. De " ubeskjedne " kan endre sin oppførsel og overvinne sin ondskap, ellers; gå ut av " den skamløse ". Men den åndelige «fuktigheten » som tilskrives den katolske troen sammenlignet med en « prostituert » , lukker helt døren til himmelen for det. Videre fordømmer Gud i hennes " ukyskhet " som fører til åndelig " utroskap ": handel med djevelen. " Magikere " er katolske prester og protestantiske tilhengere av demonisk spiritualisme; exit, " magikeren "; denne handlingen tilskrives " Babylon den store " i Åp.18:23. " Avgudsdyrkerne " betegner også den katolske troen, dens utskårne avguder gjenstander for tilbedelse og bønn; utgang, " avgudsdyrkeren ". Og til slutt siterer Jesus " løgnerne " som har som sin åndelige far " djevelen, en løgner og morder fra begynnelsen og løgnens far " ifølge Johannes 8:44; gå ut av " løgneren ".

Vers 9: « Da kom en av de syv englene som holdt de syv ampuller med de syv siste plager og talte til meg og sa: Kom, jeg vil vise deg bruden, Lammets hustru. »

I dette verset sender Ånden et budskap om oppmuntring til de utvalgte som seirende vil gå gjennom den tragiske og forferdelige tiden med de guddommelige " syv siste plager ". Belønningen deres vil være å se (" Jeg vil vise deg ") herligheten forbeholdt de seirende utvalgte som utgjør og representerer, i denne siste historiske fasen av syndens land, " bruden, Lammets hustru ", Jesus Kristus ...

De " syv englene som holdt de syv ampuller fylt med de syv siste plager " var rettet mot mennesker som oppfyller kriteriene til den falske kristne religionen som ble sitert i forrige vers. Disse " syv siste plagene " var delen som Gud snart ville gi til den falne leiren. Han vil nå vise oss, i symbolske bilder, delen som vil gå til de seirende, forløste utvalgte. I en symbolikk som avslører følelsene som Gud har for dem, vil engelen vise de utvalgte hvis forsamling til sammen utgjør " Lammens brud ". Ved å spesifisere " Lammets hustru ", bekrefter Ånden læren gitt i Efeserne 5:22 til 32. Apostelen Paulus beskriver et ideelt mann og hustru forhold som dessverre bare vil finne sin oppfyllelse i forholdet mellom de utvalgte og Kristus . Og vi må lære å lese historien om 1. Mosebok på nytt, i lys av denne leksjonen gitt av den levende Guds Ånd, skaperen av alt liv og strålende oppfinner av dets perfekte verdier. Ordet « kvinne » forbinder « bruden », « Kristi utvalgte » til bildet av « kvinnen » presentert i Åpenbaringen 12.

Generell beskrivelse av de glorifiserte utvalgte

Vers 10: " Og han førte meg bort i ånden til et stort og høyt fjell. Og han viste meg den hellige by Jerusalem, som kom ned fra himmelen fra Gud, med Guds herlighet. »

I ånden blir Johannes ført til øyeblikket da Jesus Kristus og hans utvalgte stiger ned fra himmelen etter den himmelske dommen i " tusen år " i det syvende årtusen. I Åp.14:1 ble de " forseglede " adventistene " 144 000 " av de kristne åndelige " tolv stammer " vist på " Sions berg ." Etter « tusen år » blir det profeterte oppfylt i den « nye jords » virkelighet. Siden Jesu Kristi gjenkomst har de utvalgte mottatt fra Gud et herliggjort himmelsk legeme gjort evig. De gjenspeiler dermed " Guds herlighet ". Denne forvandlingen er kunngjort av

apostelen Paulus i 1.Kor.15:40 til 44: « *Det er også himmelske og jordiske legemer; men lysstyrken til himmellegemer er forskjellig, den til jordiske kropp er forskjellig. En er solens lysstyrke, en annen månens lysstyrke, og en annen lysstyrken til stjernene; selv en stjerne skiller seg i lysstyrke fra en annen stjerne. Slik er det også med de dødes oppstandelse. Kroppen er sådd forgjengelig; han reiser seg uforgjengelig; det blir sådd foraktelig, det reiser seg herlig; han blir sådd skrøpelig, han reiser seg full av styrke; han er sådd som en dyrekropp, han gjenoppstår som en åndelig kropp. Hvis det er en dyrekropp, er det også en åndelig kropp .* »

Vers 11: « *Dens lysstyrke var som en veldig edelstein, en jaspisstein gjennomsiktig som krystall. »*

Sikkert i forrige vers, " *Guds herlighet* " som kjennetegner den, bekrefte siden " *jaspissteinen* " også betegner aspektet av " *Han som sitter på tronen* " i Åp.4:3. Mellom de to versene merker vi en forskjell siden i Åp. 4, for dommens kontekst, har denne " *jaspissteinen* " som symboliserer Gud, også utseendet til en " *sardonyx* ". Her, etter at problemet med synd er løst, presenterer den utvalgte seg selv i et aspekt av perfekt renhet " *gjennomsiktig som krystall* " .

Vers 12: « *Den hadde en stor og høy mur. Den hadde tolv dører, og på dørene tolv engler, og navn skrevet av de tolv stammene av Israels barn:* »

Bildet foreslått av Jesu Kristi Ånd er basert på symbolikken til " **templet** " . **hellig** " åndelig nevnt i Ef.2:20 til 22.: " *Dere er bygget på apostlenes og profetenes grunnvoll, Jesus Kristus selv er hjørnesteinen. I ham reiser hele bygningen, godt koordinert, seg til å være et hellig tempel i Herren. I ham blir du også bygget til en Guds bolig i Ånden.* ". Men denne definisjonen gjaldt bare de utvalgte fra den apostoliske tid. Den " *høye muren* " viser utviklingen av den kristne tro fra år 30 til år 1843; la oss legge merke til at inntil denne datoen forblir sannhetsstandarden som apostlene har forstått og forkynt uendret. Dette er grunnen til at endringen i hviledagen etablert i 321 **bryter** den hellige pakt som ble inngått med Gud ved Jesu Kristi blod. Når det gjelder de sanne mottakerne av åpenbaringen av denne profetien, er symbolene som avbilder adventisttroen, skilt av Gud siden 1843, avbildet av "tolv dører", "åpne" foran de valgte embetsmennene i " *Philadelphia* " (Åp.3: 7) og " lukket " foran de falne " *levende døde* " av " *Sardis* " (Åp.3:1). De " *bærer navnene på de 12 stammene som er beseget med Guds segl* " i Åp.7.

Vers 13: « *Mot øst tre porter, mot nord tre porter, mot sør tre porter og mot vest tre porter. »*

Denne orienteringen av " *dørene* " til de fire kardinalpunktene illustrerer dens universelle karakter; som fordømmer og gjør illegitim religionen som hevder universalisme oversatt med den greske roten "katholikos" eller "katolsk". Således, siden 1843, for Gud, er adventismen den eneste kristne religionen som han har betrodd sitt " *evige evangelium* " (Åp. 14:6) for et universelt oppdrag med å undervise jordens befolkning. Bortsett fra sannheten som han åpenbarer for sine åndelige utvalgte inntil verdens ende, er det ingen frelse . Adventismen ble født i form av en religiøs vekkelsesbevegelse motivert av kunngjøringen om Jesu Kristi gjenkomst som ventes, første gang, for våren 1843; og den må opprettholde denne karakteren til Jesu Kristi sanne endelige gjenkomst, planlagt våren 2030. Fordi en

"bevegelse" er en aktivitet i konstant utvikling, ellers er den ikke lenger en "bevegelse", men en "blokkert" og død institusjon, som favoriserer tradisjon og religiøs formalisme; eller alt som Gud hater og fordømmer; og har allerede fordømt blant de opprørske jødene, de første vantrø.

Detaljert beskrivelse i kronologisk rekkefølge

Grunnleggende om den kristne tro

Vers 14: " *Bymuren hadde tolv grunnmurer, og på dem de tolv navnene til Lammets tolv apostler.* »

Dette verset viser den apostoliske kristne tro som dekker, som vi har sett, perioden mellom 30 og 1843, og hvis lære ble forvrengt av Roma i 321 og 538. Den "høye muren" er dannet av den hundre år gamle forsamlingen av « **levende steiner** » ifølge 1. Pie.2:4-5: « *Nær deg til ham, en levende stein, forkastet av mennesker, men utvalgt og dyrebar for Gud; og dere selv, som levende steiner, bygger dere selv for å danne et åndelig hus, et hellig prestedømme, for å ofre åndelige ofre som er velbehagelige for Gud gjennom Jesus Kristus.* »

Vers 15: « *Han som talte til meg, hadde et gullrør som et mål, for å måle byen, dens porter og dens mur.* »

Her, som i Åp. 11:1, er det et spørsmål om å "måle" eller dømme verdien av de herliggjorte utvalgte, over adventisttiden (*de 12 porter*), og om den apostoliske tro (*fundamentet og muren*). Hvis "røret" i Åp. 11:1 var "som en stav", et redskap for straff, det absolutte motsatte, at dette verset er et "gyllent rør"; « *gull* » er symbolet på « *tro renses ved prøvelse* », ifølge 1 Pet.1:7: « *slik at prøvelsen av deres tro, dyrere enn forgjengelig gull (som imidlertid prøves ved ild), resulterer i lovprisning, ære og ære, når Jesus Kristus viser seg.* » Troen er derfor standarden for Guds dom.

Vers 16: " *Byen var i form av en firkant, og dens lengde var lik bredden. Han målte byen med røret og fant tolv tusen stadier; lengden, bredden og høyden var like.* »

" *Firkanten* " er i overflateareal den perfekte ideelle formen. Det er opprinnelig funnet i det «helligste» eller «det aller helligste»-aspektet av tabernaklet som ble bygget på Moses tid. Formen på " *firkanten* " er bevis på intelligent involvering, naturen presenterer ingen perfekt " *firkant* ". Guds intelligens vises i dimensjonene til den hebraiske helligdommen som ble dannet av en justering av tre " *firkanter* ". To ble brukt for "det hellige sted" og det tredje, for " *det helligste* " eller " *det aller helligste* ", som utelukkende var reservert for Guds nærvær og derfor, atskilt med " *et slør* ", et sydebilde som Jesus vil sone i sin time. Disse proporsjonene på tre tredjedeler var bildet av de 6000 eller tre ganger 2000 årene som ble viet til utvelgelsen av de utvalgte i frelseprosjektet designet av Gud. På slutten av dette utvalget blir de utvalgte således avbildet av " *firkanten* " til "det aller helligste" som profeterte resultatet av frelseporsjektet; dette åndelige stedet blir tilgjengelig på grunn av forsoningen som ble forårsaket av paktens i Kristus. Og den åndelige « *plassen* » i templet som er beskrevet, mottok dermed sitt grunnlag den 3. april 30, da frelsen begynte med vår Forløser Jesu Kristi frivillige forsonende død. Bildet av " *firkanten* " er ikke

nok til å perfektjonere denne definisjonen av ekte perfektjon, hvis symbolske tall er "tre". Det er også en "kub" som presenteres for oss. Med samme mål, i " *lengde, bredde og høyde* ", har vi denne gangen, "tre"-symbolet på den perfekte "kubiske" perfektjon, forsamlingen av de utvalgte som er forløst av Jesus Kristus. I 2030 vil byggingen av " *den firkantede byen* (og til og med kubikk: " *dens høyde* "), *dens fundament og dens tolv porter* være fullført. Ved å gi den en kubisk form, forbyr Ånden den bokstavelige tolkningen av "by" som mengde gir den.

Antallet målt, " *12.000 stadia* ", har samme betydning som de " *12.000 seglene* " i Åp.7. Som en påminnelse: 5 + 7 x 1000, det vil si menneske (5) + Gud (7) x i mengde (1000). Ordet " *stadioner* " antyder deres deltakelse i løpet hvis mål er å " *vinne premien fra det himmelske kall* " i henhold til Paulus lære, i Phi.3:14: " *Jeg løper mot målet, for å vinne prisen av Guds himmelske kall i Jesus Kristus.* » ; og i 1.Kor.9:24: « *Vet dere ikke at de som løper på stadion alle løper, men én får prisen? Løp for å vinne den.* » De seirende utvalgte løp og vant prisen tildelt av Gud i Jesus Kristus.

Vers 17: " *Og han målte opp veggen og fant hundre og førtifire alen, en manns mål, som var engelens mål.* »

Bak " *alene* ", misvisende mål, åpenbarer Gud sin dom for oss og han åpenbarer for oss at bare menn symbolisert med tallet "5" er inkludert i sammensetningen av Den Utvalgte, som har inngått en allianse med Gud hvis nummer er "7". Summen av disse to tallene gir "12" som, når "kvadrater", gir tallet "144". Det nøyaktige " *målet på mennesket* " bekrefter dommen *over utvalgte menn* " som er forløst ved blodet som er utgytt av Jesus Kristus. Tallet "12" er altså til stede i alle faser av prosjektet til den hellige alliansen som ble inngått med Gud: 12 hebraiske patriarker, 12 apostler av Jesus Kristus og 12 stammer for å avbilde adventisttroen etablert siden 1843-1844.

Vers 18: " *Muren var laget av jaspis, og byen var rent gull, som rent glass.* »

Gjennom disse symbolene åpenbarer Gud sin verdsettelse av troen demonstrert av hans utvalgte frem til 1843. De hadde ofte lite lys, men deres vitnesbyrd om Gud kompenserte og fylte ham med kjærlighet. Det " *rene gullet og det rene glasset* " i dette verset illustrerer renheten til deres sjeler. De har ofte gitt opp livet sitt for å stole på Guds løfter åpenbart gjennom Jesus Kristus. Tilliten til ham vil ikke bli skuffet, han vil selv ønske dem velkommen til " *den første oppstandelsen* ", den av de sanne " *døde i Kristus* ", våren 2030.

Det apostoliske grunnlaget

Vers 19: " *Fundamentene til byens mur var utsmykket med edelstener av alle slag: den første grunnmuren var av jaspis, den andre av safir, den tredje av kalsedon, den fjerde av smaragd,* "

Vers 20: " *den femte av sardonyx, den sjette av sardonyx, den sjuende av krysolitt, den åttende av beryl, den niende av topas, den tiende av krysoptas, den ellefte av hyasint, den tolvte av ametyst.* »

Gud kjenner tankene til mennesker og hva de føler når de beundrer skjønnheten til edelstener når de blir kuttet eller polert. For å skaffe seg disse tingene bruker noen formuer til det punktet å ødelegge seg selv, slik er deres

hengivenhet for dem. I samme prosess vil Gud bruke denne menneskelige følelsen til å uttrykke følelsene han har for sine elskede og velsignede utvalgte.

Disse forskjellige " *edelstenene* " lærer oss at de utvalgte ikke er identiske kloner, fordi hver person har sin egen personlighet, på det fysiske nivået, åpenbart, men spesielt på det åndelige nivået, på nivået av deres karakter. Eksemplet gitt av Jesu " *tolv apostler* " bekrefter denne tanken. Mellom Jean og Pierre, for en forskjell! Men Jesus elsket dem både med og for deres ulikheter. Den sanne rikdommen i livet skapt av Gud ligger i disse mangfoldet av personligheter som alle har vært i stand til å gi ham førsteplassen i sine hjerter og hele sin sjel.

Adventisme

Vers 21: " *De tolv portene var tolv perler; hver dør var av en enkelt perle. Bytorget var rent gull, som gjennomsiktig glass.* »

Siden 1843 har de utvalgte ikke vist en større tro enn de som gikk foran dem i Frelserens Dommers dom. Symbolet " *én perle* " skyldes velsignet adventismes tilgang til den fulle forståelsen av Guds frelsesplan. For Gud, siden 1843, har de utvalgte adventistene vist seg verdige til å motta alt hans lys. Men dette blir levert i konstant vekst, bare de siste dissidente adventistene mottar den siste perfekte formen for profetiske forklaringer. Det jeg mener er at den siste utvalgte adventisten ikke vil ha større verdi enn de andre som er forløst fra apostolisk tid. " *Perlen* " signaliserer kulminasjonen av frelseprosjektet satt i gang av Gud. Den avslører en spesifikk opplevelse som besto av å gjenopprette alle doktrinære sannheter forvrent og angrepet av den romersk pavelige katolske tro og den protestantiske troen som hadde falt i frafall. Og til slutt avslører den for oss den enorme betydningen som Gud gir til implementeringen av dekretet i Daniel 8:14 våren 1843: "Inntil to tusen tre hundre om kvelden og hellighet vil bli rettferdiggjort ". " *Perlen* " er bildet av denne " *rettferdiggjorte hellighet* " som, i motsetning til andre edelstener, ikke må kuttes for å avsløre dens skjønnhet. I denne siste sammenhengen fremstår forsamlingen av de hellige utvalgte harmonisk, " *uforkastelig* " ifølge Åp 14:5, og gir Gud all den ære han fortjener. Den profetiske sabbaten og det syvende årtusen som er profetert av den, kommer sammen og fullbyrdes i hele fullkommenheten til frelseprosjektet unnfanget av den store skaper Gud. Hans " *prisbare perle* " i Matt.13:45-46 uttrykker all den prakten han ønsket å gi den.

De store forandringene i det nye Jerusalem

Ånden spesifiserer: " *bytorget var laget av rent gull, som gjennomsiktig glass.* » Ved å sitere dette " *stedet for rent gull* " eller den rene tro, foreslår han en sammenligning med Paris som bærer syndens bilde ved å motta navnene " *Sodoma og Egypt* " i Åp.11:8.

Vers 22: " *Jeg så ikke noe tempel i byen; for Herren Gud, den allmektige, er hans tempel, likesom Lammet.* »

Tiden for symboler har gått, de utvalgte har gått inn i den sanne gjennomføringen av det guddommelige frelseprosjektet. Slik vi forstår det i dag

på jorden, vil ikke «innsamlingens tempel » lenger ha noen nytte. Inntreden i evigheten og virkeligheten vil gjøre « **skyggene** » ubrukelige som profeterte i henhold til Kol.2:16-17: « *La derfor ingen dømme dere angående spising eller drikking, eller høytid, nymåne eller sabbater. : Det var **skyggen** av det som skulle komme, men legemet er i Kristus .» Merk følgende ! I dette verset gjelder formelen " om sabbatene " " sabbatene " forårsaket av religiøse høytider og ikke " den ukentlige sabbaten" etablert og helliggjort av Gud på den syvende dagen siden verdens skapelse. Akkurat som Kristi første komme gjorde de festlige ritualene som profeterte om ham i den gamle pakt ubrukelige, vil inntreden i evigheten gjøre jordiske symboler foreldet og det vil tillate de utvalgte å se, høre og følge 'Lammet være, Jesus Kristus,' det sanne hellige guddommelige " *tempelet* " som for evig vil være det synlige uttrykket for den skapende Ånd.*

Vers 23: « *Byen trenger verken solen eller månen for å tenne den; for Guds herlighet opplyser ham, og Lammet er hans fakkell.* »

I guddommelig evighet lever de utvalgte i et permanent lys uten en lyskilde som vår nåværende sol hvis eksistens bare rettferdiggjøres av vekslingen mellom " dag og natt "; " natt eller mørke " rettferdiggjort på grunn av synd. Når synden er løst og borte, er det bare plass igjen for " lyset " som Gud hadde erklært som " godt " i 1.Mos.1:4.

Guds Ånd forblir usynlig og Jesus Kristus er aspektet der hans skapninger kan se ham. Det er av denne grunn at han blir presentert som " *fakkelen* " til den usynlige Gud.

Men åndelig tolkning avslører en stor forandring. Når de kommer inn i himmelen, vil de utvalgte bli direkte undervist av Jesus, de vil da ikke lenger trenge « *solen* », symbolet på den nye alliansen, og heller ikke « *månen* », symbolet på den gamle jødiske alliansen; begge er, ifølge Åp. 11:3, i Skriften, de bibelske « *to vitner* » om Gud, nyttige til å opplyse mennesker i deres oppdagelse og forståelse av hans frelsesprosjekt. Oppsummert vil de utvalgte ikke lenger trenge Bibelen.

Vers 24: « *Nasjonene skal vandre i dets lys, og jordens konger skal bringe sin herlighet inn i det.* »

" *Nasjonene* " det gjelder er " *nasjonene* " som er himmelske eller har blitt himmelske. Den " *nye jorden* " har også blitt Guds nye rike, og det er der enhver levende skapning kan finne skaperguden. " *Jordens konger* " som utgjør de utvalgte vil " *bringe herligheten* " av sin sjels renhet i dette evige livet installert på den " *nye jorden* ". Dette uttrykket " *jordens konger* " som oftest retter seg nedsettende mot de opprørske jordiske autoritetene, betegner på en subtil måte de utvalgte i Åp. 4:4 og 20:4 hvor de blir presentert "sittende" på " *troner* " . . På samme måte leser vi i Åp.5:10: " *Du har gjort dem til et rike og prester for vår Gud, og de skal regjere på jorden .*"

Vers 25: « *Hennes porter skal ikke være lukket om dagen, for det skal ikke være natt der.* »

Meldingen fremhever forsvinningen av dagens usikkerhet. Fred og trygghet vil være perfekt i lyset av en evig dag uten ende. I livets historie ble bildet av mørket skapt bare på jorden på grunn av kampen mellom guddommelig " *lys* " og " *mørket* " i djevelens leir.

Vers 26: « *Nasjonenes herlighet og ære skal bringes dit.* »

I 6000 år har menn organisert seg i stammer, folk og nasjoner. I løpet av den kristne æra, i Vesten, forandret folk sine riker til nasjoner, og de kristne utvalgte ble valgt blant dem på grunn av " *herligheten og æren* " de ga Gud i Jesus Kristus.

Vers 27: " *Ingenting urent skal komme inn i henne, heller ingen som driver med vederstyggelighet eller løgn; bare de som er skrevet i Lammets livsbok skal komme inn .* "

Gud bekrefter det, frelse er gjenstand for et stort krav fra hans side. Bare helt rene sjeler, som viser kjærlighet til guddommelig sannhet, kan velges til evig liv. Nok en gang fornyer Ånden sin avvisning av den " *urene* " som betegner den falne protestantiske troen i budskapet om " *Sardes* " i Åp.3:4, og den katolske troen hvis tilhenger " *overgir seg selv til avskyelighet og til religiøse og sivile løgner*". . For de som ikke tilhører Gud lar seg manipulere av djevelen og hans demoner.

Nok en gang, minner Ånden oss om, er overraskelser forbeholdt mennesker fordi Gud siden verdens grunnvoll har kjent navnene på sine utvalgte fordi de "er skrevet i hans livs bok " . Og ved å spesifisere " *i boken om livet til lammet* ", utelukker Gud enhver ikke-kristen religion fra sin frelsesplan . Etter å ha avslørt i sin åpenbaring utelukkelsen av falske kristne religioner, fremstår veien til frelse som « *trang og smal* » slik Jesus erklærte det i Mat.7:13-14: « *Gå inn gjennom den trange port. For vid er porten, og bred er veien som fører til fortapelsen, og det er mange som går inn gjennom den. Men **trang** er porten og **smal** er veien som fører til livet, og det er få som finner den .* »

Åpenbaring 22: Den endeløse evighetens dag

Fullkommenheten til den jordiske tiden for guddommelig utvelgelse endte med Apo.21: 7 x 3. Tallet 22 markerer paradoksalt nok historiens begynnelse, selv om det i denne boken utgjør dens epilog. Denne fornyelsen, som angår " *alt* " ifølge Gud, er knyttet til den " *nye jorden og den nye himmelen* ", som begge er evige.

Vers 1: " *Og han viste meg en elv med livets vann, klar som krystall, som strømmer ut fra Guds og Lammets trone.* »

I dette opphøyde, forfriskende bildet av friskhet, minner Ånden oss om at forsamlingen av de utvalgte som har blitt evig, avbildet av " *livets vannflod* ", er en skapelse, et Guds verk åndelig gjenskapt i Kristus hvis nærvær er synlig, er foreslått av hans " *trone* "; og dette, ved hjelp av offeret til «*lammet* », Jesus Kristus; evigheten er frukten av den nye fødselen som dette offeret frembrakte hos de utvalgte.

" *Elven* " er en høyvolumstrøm av ferskvann. Han avbilder livet som, i likhet med ham, er i konstant aktivitet. Ferskvann utgjør 75 % av vår jordiske kropp; dette betyr at ferskvann er essensielt for ham, og dette er grunnen til at Gud sammenligner sitt ord, like essensielt for å oppnå evig liv, med " *en kilde til livets vann* " ifølge Ap.7:17, idet han selv er dette " *kilde til levende vann* " ifølge Jer.2:13. I Hans åpenbaring så vi i Åp.17:15 at " *vannene* " symboliserer " *folkeslag* "; her er " *elven* " et symbol på at de forløste utvalgte blir evige.

Vers 2: " *Midt på bytorget og på de to breddene av elven var det et livstre, som bar frukt tolv ganger, ga sin frukt hver måned, og hvis blader var til helbredelse for nasjonene.* »

I dette andre bildet, Jesus Kristus, er " *livets tre* " funnet " *i midten* " av hans forsamling av utvalgte samlet rundt ham på " *plassen* " i forsamlingen. Han er " *i midten* " av dem, men også på sidene deres, representert ved " *de to bredder av elven* ". For Jesu Kristi guddommelige Ånd er allestedsnærværende; tilstede overalt og i alle. Frukten til dette " *treet* " er " *liv* " som fornyes konstant, siden " *dets frukt* " oppnås i hver av de " *12 månedene* " i vårt jordiske år. Dette er nok et vakkert bilde av evig liv og en påminnelse om at det holdes evig ved Guds vilje.

Jesus sammenlignet ofte mennesket med « *frukttrær* » som « *vi dømmer etter deres frukt* ». Han tilskrev seg selv, fra begynnelsen i 1.Mos.2:9, det symbolske bildet av et " *livets tre* ". Men trær har som " *klær* " utsmykningen av " *bladene* ". For Jesus symboliserer hans " *kledning* " hans rettferdige gjerninger og derfor hans forløsning fra syndene til hans utvalgte, som skylder ham sin frelse. Så akkurat som " *bladene* " av " *trærne* " *kurerer sykdommer*, " *kurerer* " de rettferdige gjerningene som ble utført av Jesus Kristus den dødelige sykdommen i arvesynden som er arvet av de utvalgte siden Adam og Eva som hadde brukt " *blader* " av trær for å dekke deres fysiske og åndelig nakenhet oppdaget av opplevelsen av synd.

Vers 3: « *Det skal ikke være mer forbannelse. Guds og Lammets trone skal være i byen; hans tjenere skal tjene ham og se hans ansikt,* »

Fra dette verset uttrykker Ånden seg i fremtidig tid, og gir hans budskap betydningen av oppmuntring for de utvalgte som fortsatt vil måtte kjempe mot det onde og dets konsekvenser inntil Kristi gjenkomst og deres fjernelse fra jorden.

Det er " *anathema* ", forbannelsen av synden begått av Eva og Adam, som hadde gjort Gud usynlig for menneskelige øyne. Skapelsen av Israel i den gamle pakt hadde ikke forandret noe, fordi synden fortsatt gjorde Gud usynlig. Han måtte fortsatt gjemme seg under utseendet til en sky om dagen som ble flamboyant om natten. Helligdommens aller helligste sted var utelukkende forbeholdt ham, under dødsstraff for en lovbrøyer. Men disse jordiske forholdene er ikke lenger. På den nye jorden er Gud synlig for alle sine tjenere, hva deres tjeneste vil være forblir fortsatt et mysterium, men de vil ha kontakt med ham mens apostlene gned skuldrene med Jesus Kristus og snakket med ham; ansikt til ansikt.

Vers 4: " *Og hans navn skal være på deres panner.* »

Guds navn utgjør det sanne « *den levende Guds segl* ». Sabbatshvilen er bare det ytre "tegn" på dette. Fordi Guds " *navn* " betegner hans karakter, som han symboliserer ved ansiktene til de " *fire dyrene* ": " *løven, kalven, mannen og ørnen* " som perfekt illustrerer de harmoniske kontrastene i Guds karakter. : kongelig og sterk, men klar for offer, menneskelig utseende, men himmelsk natur. Jesu ord er blitt oppfylt; de som er like flokkes sammen. Også de som deler guddommelige verdier er blitt utvalgt av Gud for evig liv og er samlet til ham. " *Pannen* " huser mannens hjerne, det motoriske senteret for tanken hans og hans personlighet. Og denne animerte hjernen studerer, reflekterer og godkjenner eller avviser sannhetsstandarder som Gud presenterer for den for å redde den. Hjernen til de utvalgte elsker kjærlighetsdemonstrasjonen organisert av Gud i Jesus Kristus, og de kjempet, i henhold til de etablerte reglene, for å overvinne det onde med hans hjelp, for å få retten til å leve med ham.

Til syvende og sist finner alle de som deler Guds karakter åpenbart av Jesus Kristus seg sammen med ham for å tjene ham for evig. Tilstedeværelsen av Guds " *navn* " " *skrevet på deres panner* " forklarer deres seier; og dette, spesielt, i den siste prøven av adventisttroen, der menn hadde valget mellom å skrive på " *pannen sin* ", " *Guds navn* " eller navnet til det opprørske " *dyret* ".

Vers 5: " *Det skal ikke være mer natt; og de trenger verken lampe eller lys, for Herren Gud vil gi dem lys. Og de skal regjere i all evighet.* »

I følge 1.Mos.1:5, bak ordet " *natt* " står ordet " *mørke* ", et symbol på synd og ondskap. « *Lampen* » betegner Bibelen, Guds hellige skrevne ord som åpenbarer standarden for « *hans lys* », det gode og det gode. Det vil ikke lenger være nyttig, de utvalgte vil ha direkte tilgang til dens guddommelige inspirasjon, men den beholder for øyeblikket, på syndens jord, sin essensielle « *opplysende* » rolle som alene fører til evig liv.

Vers 6: " *Og han sa til meg: Disse ordene er sikre og sanne; og Herren, profetenes ånders Gud, har sendt sin engel for å vise sine tjenere hva som snart skal skje ".*

For andre gang finner vi denne guddommelige bekreftelsen: " *Disse ordene er sikre og sanne.* " Gud streber etter å overbevise leseren om profetien, fordi hans evige liv står på spill i hans valg. Stilt overfor hans guddommelige bekreftelser, er

mennesket betinget av de fem sansene som hans Skaper ga ham. Fristelsene er mange og effektive for å vende ham bort fra spiritualitet. Guds insistering er derfor fullt ut berettiget. Faren for sjeler er reell og alltid tilstede.

Det er passende å oppdatere vår lesning av dette verset som presenterer en sjelden bokstavelig karakter i denne profetien. Det er ikke noe symbol i dette verset, men bekreftelsen på at Gud er inspirasjonen til profetene som skrev bøkene i Bibelen og at han som en siste åpenbaring sendte "Gabriel" til Johannes, slik at han åpenbarer for ham i bilder hva, i 2020, vil skje "omgående", eller har allerede blitt oppnådd, i stor grad. Men mellom 2020 og 2030 vil den mest forferdelige epoken måtte krysses; forferdelige tider preget av død, kjernefysisk ødeleggelse og de forferdelige "*sju siste plagene fra Guds vrede*"; mennesket og naturen vil lide fryktelig til de forsvinner.

Vers 7: « *Og se, jeg kommer raskt. Lykkelig er den som holder ordene i profetien i denne boken!* »

Jesu gjenkomst kunngjøres våren 2030. Saligprisning er for oss, i den grad vi "*beholder*" "inntil slutten", "*ordene fra profetien i denne boken*" Åpenbaringen.

Adverbet "*prompt*" definerer den plutselige tilsynekomst av Kristus i timen for hans gjenkomst, fordi tiden går regelmessig uten akselerasjon eller nedgang. Siden Daniel 8:19 minner Gud oss om: "*det er fastsatt en tid for enden*": "*Da sa han til meg: Jeg vil lære deg hva som skal skje ved vredens ende, for det er en tid som er markert for enden.*" Den kan bare gripe inn på slutten av de 6000 årene som er programmert av Gud for hans utvelgelse av utvalgte, det vil si på den første vårdag som går før 3. april 2030.

Vers 8: « *Jeg er Johannes, som har hørt og sett dette. Og da jeg hadde hørt og sett, falt jeg for føttene til engelen som viste meg dem, for å ~~tilbe ham~~ og bøye meg for ham.* »

For andre gang kommer Ånden for å sende oss sin advarsel. I de originale greske tekstene oversettes verbet "proskuneo" som "å bøye seg foran". Verbet "å tilbe" er en arv fra den latinske versjonen kalt "Vulgate". Tilsynelatende banet denne dårlige oversettelsen vei for å forlate fysisk utmattelse i den religiøse praksisen til frafalne kristendom til det punktet at man be "stående", på grunn av en annen falsk oversettelse av det greske verbet "istemi", i Mark 11:25. I teksten har formen "stékété" betydningen av "forbli fast eller holde ut", men Oltramare-oversettelsen brukt i L.Segond-versjonen oversatte den til "stasis" som betyr "stå" i bokstavelig forstand. En falsk oversettelse av Bibelen legitimerer dermed på en villedende måte en uverdigg, arrogant og opprørende holdning til den store skaperguden, den allmektige, hos mennesker som mister sansen for det virkelig hellige. Og dette er ikke den eneste... Dette er grunnen til at vår holdning til bibeloversettelser må være mistenksom og forsiktig, spesielt siden Gud i Åp.9:11 åpenbarer den "destruktive" bruken (Abaddon- *Apollyon*), av Bibelen skrevet. "*på hebraisk og gresk*". Sannheten finnes bare i originaltekstene, bevart på hebraisk, men forsvunnet og erstattet av de greske skriftene om den nye pakt. Og der, må det erkjennes, dukket "stående" bønn opp blant protestantiske troende, målrettet av de guddommelige ordene til "*5. trompet*". For paradoksalt nok har knelende bønn fortsatt lenger blant katolikker, men vi bør ikke bli overrasket, for

det er i denne katolske religionen at djevelen leder sine tilhengere og hans ofre til å knekke seg foran utskårne bilder som er forbudt ved det andre av Guds ti bud; bud som katolikker ignorerer, siden det i den romerske versjonen slettes og erstattes.

Vers 9: « *Men han sa til meg: Pass på å ikke gjøre dette! Jeg er din medtjener og dine brødres profeters og dem som holder ordene i denne boken. Tilbe foran Gud, bøy deg ned.* »

Feilen som Johannes har begått, foreslås av Gud som en advarsel rettet til hans utvalgte: «Vær forsiktig så du ikke faller i avgudsdyrkelse!» som utgjør hovedfeilen til de kristne religionene som er forkastet av Gud i Jesus Kristus. Han organiserer denne scenen på samme måte som han organiserte sin siste leksjon ved å beordre apostlene sine om å ta opp våpnene deres i timen han ble arrestert. Da tiden kom, forbød han dem å bruke den. Leksjonen ble gitt og hun sa: " *Vær forsiktig så du ikke gjør det .*" I dette verset får Johannes forklaringen: " *Jeg er din medtjener .*" « *Englene* », inkludert « *Gabriel* », er, i likhet med mennesker, skapninger av skaperguden som i det andre av hans ti bud har forbudt å bøye seg for hans skapninger, foran utskårne bilder eller malte bilder; alle former som idolet kan ta. Vi kan dermed lære av dette verset ved å legge merke til den motsatte oppførselen til englene. Her forbyr Gabriel, den mest verdige himmelske skapningen etter Michael, utmattelse foran ham. På den annen side ber Satan, i sine forførende opptredener, i skikkelse av "jomfruen", om at monumenter og tilbedelsessteder blir reist for å tilbe og tjene henne ... mørkets lysende maske faller.

Engelen spesifiserer videre " *og dine brødre, profetene og dem som holder ordene i denne boken* ". Mellom denne setningen og den i Åp. 1:3 merker vi forskjellen på grunn av tiden som gikk mellom begynnelsen av dekrypteringstidspunktet, 1980, og det for gjeldende versjon av 2020. Mellom disse to datoene, "han som *leser* » fikk andre Guds barn til å dele det dechiffrede lyset, og de gikk på sin side inn i " *profetenes* " verk . Denne multiplikasjonen tillater enda et større antall andre kalte personer å få tilgang til valget ved å høre den åpenbarte sannheten, og ved å omsette den i konkret praksis.

Vers 10: " *Og han sa til meg: Forsegel ikke ordene i profetien i denne boken. For tiden er nær.* »

Budskapet er misvisende fordi det er adressert til Johannes, som Gud har fraktet til vår siste tidsalder fra begynnelsen av boken, ifølge Åp.1:10. Vi må også forstå at ordren om ikke å forsegle ordene i boken er adressert direkte til meg på det tidspunktet boken er fullstendig ulukket; den blir da den " *lille åpne boken* " i Åp.10:5. Og når den " *åpnes* " med Guds hjelp og autorisasjon, er det ikke lenger snakk om å lukke den med "sel". Og dette, " *for tiden er nær* "; våren 2021 er det 9 år igjen, før Herren Gud Jesu Kristi strålende gjenkomst.

Imidlertid begynte den første åpningen av den « *lille boken* » etter dekretet i Dan.8:14, dvs. etter 1843 og 1844; for den viktige forståelsen av emnet for den siste adventistenes trosprøve skyldes åpenbaringene gitt direkte av Jesus Kristus selv, eller av hans engel, til vår søster Ellen.G.White, under hennes tjeneste.

Vers 11: « *La den som er urettferdig, bli urettferdig igjen, la den som er uren, bli uren igjen; og la den rettferdige fremdeles praktisere rettferdighet, og den som er hellig, hellige seg selv.* »

Ved første lesning bekrefter dette verset at dekretet i Dan.8:14 trer i kraft. Separasjonen av adventister utvalgt av Gud mellom 1843 og 1844 bekrefter budskapet om "Sardis" hvor vi finner protestantene "levende" men "døde" og "besmittet" åndelig, og adventistpionerene "verdige til hvithet" kalt i dette verset "rettferdighet og helliggjørelse". Men åpningen av den "lille boken" er progressiv som "de rettferdiges vei som fortsetter å vokse som dagens lys, fra dagry til sitt høydepunkt". Og pioner-adventistene var uvitende om at ^{en} trosprøve kom til å sile dem mellom 1991 og 1994, slik studiet av "den femte trompet" åpenbarte for oss. Som et resultat blir andre lesninger av dette verset mulig.

Beseglingstiden er i ferd med å ende som vi leser i Åp.7:3: « *Gjør ingen skade på jorden eller havet eller trærne, før vi har forseglet pannene til vår Guds tjenere.* » Hvor skal vi plassere fullmakten til å skade land, hav og trær? Det finnes to muligheter. Før "den sjette basunen" eller før de "syv siste plagene"? Den "sjette basunen" utgjør en sjette advarselsstraff gitt av Gud til jordiske syndere, det virker logisk for meg i dette tilfellet å beholde den andre muligheten. Fordi "Guds vredes syv siste plager" har den protestantiske "jorden" og det katolske "havet" som mål. La oss tenke på at ødeleggelsene som ble utført av "den sjette basunen" ikke forhindrer, men fremmer omvendelsen til de kalte utvalgte som er forløst ved Jesu Kristi blod.

Det er derfor, etter "den sjette basunen" og like før de "syv siste plager", og på tidspunktet for opphør av beseglingen som markerer slutten på den kollektive og individuelle nådens tid, at vi fortsatt kan plassere ordene fra dette verset: « *La den som er urettferdig, bli urettferdig igjen, la den som er uren, bli uren igjen! og la den rettferdige fremdeles praktisere rettferdighet, og den som er hellig, hellige seg selv.* » Alle vil her kunne se hvordan Ånden i dette verset bekrefter den gode oversettelsen som jeg presenterte for det grunnleggende "adventist"-verset som er Daniel 8:14: "... hellighet vil bli rettferdiggjort". Ordene "rettferdighet og hellig" er sterkt støttet og derfor bekreftet av Gud. Denne meldingen forutser derfor tidspunktet for slutten av nådeperioden, men en annen forklaring er som følger. Når boken når slutten av boken, sikter Ånden mot tidspunktet da den fullstendig dechiffrede boken blir den "lille åpne boken", og fra dette øyeblikket vil dens aksept eller avslag utgjøre forskjellen mellom "den som er rettferdig og den som uren seg selv" og vår Herre inviterer "den hellige til å hellige seg videre". Jeg husker igjen at "besmittelsen" ble tilskrevet protestantismen i "Sardes" - budskapet. Ånden sikter med sine ord mot denne protestantismen og institusjonelle adventismen som har delt sin forbannelse siden 1994, da den sluttet seg til den ved å gå inn i den økumeniske alliansen. Aksept av det dechiffrede budskapet i denne boken vil derfor "nok en gang", men den siste, utgjøre forskjellen mellom den som tjener Gud og den som ikke tjener ham" ifølge Mal.3:18.

Så jeg oppsummerer leksjonene i dette verset. For det første bekrefter den adventistenes adskillelse fra protestantismen mellom 1843 og 1844. I andre

lesning gjelder den mot offisiell adventisme som kom tilbake til den protestantiske og økumeniske alliansen etter 1994. Og jeg foreslår en tredje lesning som vil gjelde ved slutten av tiden for nåde i 2029 før Jesu Kristi gjenkomst fastsatt til begynnelsen av våren som kommer før 3. april påske 2030.

Det gjenstår for oss etter disse forklaringene å forstå at årsaken til den institusjonelle adventismens fall, som førte til at den ble " oppkastet " av Jesus Kristus i hans budskap adressert til Laodikea, er mindre avvisningen av å tro på hans gjenkomst i 1994, at avslaget på å ta hensyn til bidraget av lys som har kommet for å belyse den sanne oversettelsen av Daniel 8:14; et lys demonstrert på en ubestridelig måte av selve den originale hebraiske bibelteksten. Denne synden kunne bare fordømmes av rettferdighetens Gud som ikke anser de skyldige som uskyldige.

Vers 12: " *Se, jeg kommer snart, og min lønn er med meg, for å gjengjelde hver etter hans gjerning .*"

Om 9 år kommer Jesus tilbake i en ubeskrivelig guddommelig herlighet. I Åp 16 til 20 åpenbarte Gud for oss arten av den delen av hans gjengjeldelse som er forbeholdt urettferdige og intolerante opprørske katolske, protestantiske og adventistiske syndere. Han presenterte også for oss den delen som var reservert for hans utvalgte adventister som forble trofaste og som ærer hans profetiske ord og hans hellige syvendedags sabbat, i Åp . *hva "er hans verk "*, som gir lite rom for de skyldige til å rettferdiggjøre seg selv i Kristi øyne. Selvrettferdiggjørende ord blir ubrukelige fordi det da vil være for sent å transformere feilene fra tidligere valg.

Vers 13: « *Jeg er alfa og omega, den første og den siste, begynnelsen og enden.* »

Det som har en begynnelse har også en slutt. Dette prinsippet gjelder lengden på jordisk tid gitt av Gud for hans utvalg av utvalgte. Mellom alfa og omega vil det ha gått 6000 år. I år 30 den 3. april vil Jesu Kristi frivillige soningsdød også ha markert alfatiden for den kristne alliansen på 2000 år; våren 2030 vil markere sin omega-tid med full kraft.

Men alfa er også 1844 med sin omega 1994. Og til slutt, alfa er for meg og de siste folkevalgte, 1995 med sin omega, 2030.

Vers 14: " *Salige er de som holder hans bud (og ikke ~~vaske klærne deres~~), for å ha rett til livets tre, og gå inn gjennom portene inn i byen!* »

Den andre formen for den « *store trengsel* » ligger foran oss med dens følge av mengder av dødsfall. Derfor haster det å få beskyttelse og hjelp fra Gud gjennom Jesus Kristus. Som bildet antyder, må synderen " *holde sine bud* » ; **de av Gud og de av Jesus, " Guds Lam " som betyr at han må gi avkall på alle de former som synden kan ta.** Den tilslørte oversettelsen av dette verset som er bevart i våre nåværende bibler, skyldes romersk-katolisisme ledet fra Vatikanet. De andre manuskriptene, de eldste, og derfor mer trofaste, foreslår: " *Salige er de som holder hans bud* ". Og siden synd er overtredelse av loven, blir budskapet forvrengt og erstatter den nødvendige og livsviktige lydighet med det enkle kravet om kristen tilhørighet. Hvem tjener på forbrytelsen? Til dem som vil kjempe mot sabbaten inntil Jesu Kristi strålende gjenkomst. Det sanne budskapet er oppsummert som følger: "Salig er den som adlyder sin Skaper". Dette budskapet

gjentar bare det som er sitert i Åpenbaringen 12:17 og 14:12, nemlig: " *de som holder Guds bud og troen på Jesus* ". Dette er mottakerne av det siste budskapet som Jesus sendte. Den som dømmes det oppnådde resultatet er Jesus Kristus selv, og hans krav er lik lidelsen som ble utholdt i hans martyrium. Belønningen for de utvalgte vil være veldig stor; de vil oppnå udødelighet og gå inn i evig liv gjennom adventistveien symbolisert ved de " *tolv portene* " til det symbolske " *nye Jerusalem* ".

Vers 15: « *Ut med hunder, tryllekunstnere, horer, mordere, avgudsdyrkere og alle som elsker og praktiserer løgn!* »

Hvem er de som Jesus navngir slik? Denne skjulte anklagen gjelder hele den kristne tro som har falt fra; den katolske troen, den mangfoldige protestantiske troen inkludert adventisttroen som har inngått sin allianse siden 1994; Adventisttroen ble så rikt velsignet av ham i begynnelsen av hans eksistens, og enda mer med hensyn til hans siste representanter som ble tvunget til dissidens. " *Hundene* " er hedningene, men også, og fremfor alt, de som hevder å være hans brødre **og forråder ham**. Dette begrepet " *hunder* " er paradoksalt nok for moderne vestlige mennesker det av dyret som anses som et symbol på troskap, men for østlendinger selve bildet av eksekrasjon. Og her utfordrer Jesus til og med deres menneskelige natur og anser dem for å være upålitelige dyr. De andre vilkårene bekrefter denne dommen. Jesus bekrefter ordene i Åp.21:8, og her uttrykker tillegget av begrepet " *hunder* " hans personlige dømmekraft. Etter den sublime demonstrasjonen av kjærlighet som han ga til menn, er ingenting mer forferdelig enn å bli forrådt av de som hevder å tilhøre ham og hans offer.

Deretter kaller Jesus dem " *magikere* " på grunn av deres handel med dårlige engler, spiritualisme, som først forførte den katolske troen med åpenbaringene av "Jomfru Maria", noe bibelsk umulig. Men miraklene utført av demonene ligner på det Faraos " *magikere* " utførte før Moses og Aron.

Ved å kalle dem « *ukyske* », fordømmer Jesus frigjøringen av moral, men fremfor alt de unaturlige religiøse alliansene som er inngått av de protestantiske kirkene med den katolske troen fordømt av Guds profeter som djevelens tjener. De gjengir «som døtre» «*utukten*» til deres «*prostituerte mor Babylon den store*», fordømt i Åp 17:5.

Frafalne er også " *mordere* " som vil forberede seg på å drepe Jesu utvalgte hvis han ikke griper inn for å forhindre dem gjennom hans strålende komme.

De er « *avgudsdyrkere* » fordi han interesserer seg mer for det materielle livet enn det åndelige livet. De forblir likegyldige når Gud tilbyr dem sitt lys som de frekt avviser ved å demonisere hans sanne budbringere.

Og for å fullføre dette verset, spesifiserer han: " *og den som elsker og praktiserer løgner!* » Ved å gjøre det fordømmer han de hvis natur er knyttet til løgn, til det punktet at de er totalt ufølsomme for sannheten. Det har blitt sagt om smak og farger at de ikke kan diskuteres; det er det samme med kjærlighet til sannhet eller løgn. Men for sin evighet velger Gud utelukkende blant sine skapninger som menneskelig reproduksjon gir opphav til, de som har denne kjærligheten til sannheten.

Det endelige resultatet av Guds frelsesplan er forferdelig. Suksessivt kastet ut er de antediluvianske forherdede ikke-angrende syndere, den eldgamle vantro

jødiske alliansen, den avskyelige romersk pavelige katolske tro, den avgudsdyrkende ortodokse troen, den kalvinistiske protestantiske troen, og til slutt den institusjonelle adventisttroen, det siste offer for ånden til tradisjon som de tidligere har alle like favorisert.

"Adventist"-budskapet hadde fatale konsekvenser, for det første, for jødene, som falt av sin nektelse av å tro på Messias **første komme kunngjort i Dan.9:24 til 27. For det andre, de kristne kastet ut av Jesus, som alle deler.** skylden for å vise manglende interesse for den siste "adventist"-meldingen som kunngjør **hans andre komme** . Deres mangel på kjærlighet til sannheten er dødelig for dem. I 2020 deler disse store offisielle religionene alle dette forferdelige budskapet som Jesus adresserte i 1843 til protestantismen fra " *Sardis* "-tiden i Åp 3:1: " *Det sies at du lever, og du er død* ".

Vers 16: « *Jeg, Jesus, har sendt min engel for å vitne for dere om dette i menighetene. Jeg er Davids rot og ætt, den lyse morgenstjernen.* »

Jesus sendte sin engel Gabriel til Johannes, og gjennom Johannes til oss, hans trofaste tjenere i de siste dager. For det er først i dag at dette fullstendig dechiffrede budskapet lar oss forstå budskapene han retter til sine tjenere og disipler fra de syv epoker eller syv forsamlinger. Jesus fjerner tvil om sin symbolske fremkalling av Apo.5: " *Davids rot og etterkommere* ". Han legger til: " *den lyse morgenstjernen* ". Denne stjernen er solen, men han identifiserer seg bare med den som et symbol. Fordi, ubevisst, oppriktige vesener som elsker Jesus Kristus for hans offer, ærer vår sol, denne stjernen guddommeliggjort av hedningene. Hvis mange ikke er klar over det, er ikke mengder, selv opplyste om emnet, klare, og heller ikke i stand til å forstå alvorret i denne hedenske avgudshandlingen. Mennesket må glemme seg selv, for å sette seg i stedet for Gud som føler ting veldig annerledes på grunn av det faktum at hans sinn allerede har fulgt menneskenes handlinger i nesten 6000 år. Den identifiserer hver handling for hva den egentlig representerer; noe som ikke er tilfelle for menn hvis korte liv først og fremst er opptatt av å tilfredsstille deres ønsker, først og fremst kjødelige og jordiske, men det er også tilfelle for de som er åndelige og veldig religiøse og som forblir blokkert av respekt for fedrenes tradisjoner.

På slutten av *Thyatira* -budskapet sa Ånden til " *den som seirer* ": " *Og jeg vil gi ham morgenstjernen* ." Her presenterer Jesus seg selv som " *morgenstjernen* ". Vinneren vil derfor få Jesus og med ham alt livets lys som har sin kilde i ham. Påminnelsen om dette uttrykket antyder den fulle oppmerksomheten til de sanne siste "adventistene" på disse versene i 1.Pt.2:19-20-21: " *Og vi holder det profetiske ord desto sikrere, som dere gjør vel å betale for oppmerksomhet, som på en lampe som skinner på et mørkt sted, inntil dagen gryr og morgenstjernen går opp i deres hjerter; først og fremst vet dere selv at ingen profeti i Skriften kan være gjenstand for privat tolkning, for det var ikke etter menneskets vilje at en profeti noen gang ble brakt, men den er drevet av Den Hellige Ånd at mennesker har talt fra Gud.* » Vi kunne ikke si det bedre. Etter å ha hørt disse ordene, forvandler den utvalgte dem til gjerninger som Jesus Kristus tar i betraktning.

Vers 17: « *Og Ånden og bruden sa: Kom! Og la den som hører si: Kom! Og la den som tørster komme; Den som vil, kan ta livets vann fritt* ."

Fra begynnelsen av sin jordiske tjeneste har Jesus lansert dette kallet: "Kom". Men ved å ta bildet av "tørst", vet han at den som ikke er "tørst" ikke vil komme for å drikke. Hans kall vil bare bli hørt av de som «tørster» etter dette evige livet som hans fullkomne rettferdighet tilbyr oss av hans nåde alene, som en ny sjanse. Jesus alene betalte prisen; han tilbyr det derfor "gratis". Ingen katolsk eller guddommelig "overbærenhet" tillater at den kan oppnås for penger. Dette universelle kallet forbereder en samling av folkevalgte fra alle nasjoner og alle opprinnelser. Kallet "Kom" blir nøkkelen til denne grupperingen av utvalgte som trosprøven i de siste dager vil skape. Men de vil oppleve prøven spredt på jorden og vil bare bli gjenforent når Jesus Kristus kommer tilbake i sin herlighet for å fjerne dem fra syndens land.

Vers 18: "Jeg forkynner for enhver som hører ordene i profetien i denne boken: Hvis noen legger noe til det, skal Gud slå ham med plagene som er beskrevet i denne boken; »

Åpenbaring er ingen vanlig bibelsk bok. Det er et litteraturverk guddommelig kodet i bibelsk språk som kan gjenkjennes av de som søker i hele Bibelen fra begynnelse til slutt. Uttrykk blir kjent gjennom gjentatt lesing. Og de "bibelske konkordansene" gjør det mulig å finne lignende uttrykk. Men nettopp fordi koden er veldig presis, blir oversettere og transkribere advart: "Hvis noen legger noe til den, vil Gud slå ham med plagene som er beskrevet i denne boken".

Vers 19: "Og hvis noen tar noe fra ordene i denne profetiens bok, skal Gud ta hans del fra livets tre og fra den hellige by, som er beskrevet i denne boken. »

Av samme grunn truer Gud alle som «tar bort noe fra ordene i denne profetiens bok». Den som tar denne risikoen blir også advart: "Gud skal avskjære hans del fra livets tre og fra den hellige by, beskrevet i denne boken." Endringene som er notert vil derfor få forferdelige konsekvenser for de som har begått dem.

Jeg gjør deg oppmerksom på denne leksjonen. Hvis endringen av denne uforståelige kodede boken blir straffet av Jesus Kristus på disse to strenge måtene, hva vil det være for dem som avviser dens fullstendig forståelige dekodete budskap?

Gud har gode grunner til å presentere denne advarselen tydelig, fordi denne åpenbaringen, hvis ord er valgt av ham, er av samme verdi som teksten til hans "ti bud" "gravert med fingeren på steintavler". Nå, i Dan.7:25, profeterte han at hans kongelige "lov" ville bli "endret" så vel som "tidene". Handlingen ble utført, som vi har sett, av romersk autoritet, suksessivt keiserlig i 321, deretter pavelig, i 538. Denne handlingen som han anså for å være "arrogant" vil bli straffet med døden, og Gud formaner oss til ikke å reproducere, mot profetier, denne typen feil som han bestemt fordømmer.

Guds verk forblir hans verk uavhengig av tiden det utføres. Å tyde profetien hans er umulig uten hans veiledning. Dette betyr at det dekoderte verket har samme verdi som det som er kryptert. Innse derfor at dette arbeidet der Guds tanke åpenbares tydelig er av meget høy "hellighet". Det utgjør det ultimate "vitnesbyrdet om Jesus" som Gud henvender til sine siste dissidente syvendedags adventisttjenere; og samtidig, med praktiseringen av den sanne

lørdagssabbaten, er det i 2021, den siste " rettfærdiggjorte hellighet " planlagt siden dekretet i Dan.8:14 trådte i kraft i 1843.

Vers 20: « *Den som vitner om dette, sier: Ja, jeg kommer raskt . Amen! Kom, Herre Jesus!* »

Fordi den inneholder de siste ordene som Jesus Kristus henvendte seg til sine disipler, er denne Åpenbaringsboken av meget høy hellighet. I ham finner vi ekvivalenten til lovens tabeller, inngravert med Guds finger og gitt til Moses. Jesus vitner; hvem vil våge å bestride denne guddommelige attesten? Alt er sagt, alt avsløres, han har ikke mer å si enn: " *Ja, jeg kommer raskt .*" Et enkelt " *Ja* " som involverer hele hans guddommelige person, betyr at hans nærme komme er sikkert fordi han fornyer sitt løfte: " *Jeg kommer raskt "; a " raskt » datert som får sin fulle betydning: våren 2030. Og han bekrefter sin erklæring ved å si « *Amen* »; som betyr: "I sannhet".*

Hvem sier da: " *Kom, Herre Jesus* "? I følge vers 17 i dette kapitlet er de " *Ånden og bruden* ."

Vers 21: « *Herren Jesu nåde være med alle de hellige!* »

Dette siste verset i Åpenbaringen avslutter boken ved å fremkalle " *Herren Jesu nåde* ". Dette er et tema som ofte var i motsetning til loven i begynnelsen av den kristne forsamling. På den tiden kunne nåden håndheves mot loven av de som nektet Kristi tilbud. Jødernes arv av loven gjorde at de så guddommelig rettfærdighet bare gjennom den. Jesus ønsket ikke å fjerne dem fra lydighet til loven, men han kom for å « *oppfylle* » det dyrefrene hadde profetert til ham. Det er derfor han sa i Mat.5:17: « *Tro ikke at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene; Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle* .»

Det mest forbløffende er å høre kristne motsette seg lov og nåde. For, som apostelen Paulus forklarer, er nåden ment å hjelpe mennesket med å oppfylle loven til det punktet som Jesus erklærer i Johannes 15:5: «*Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg og i hvem jeg blir, bærer mye frukt, for uten meg kan dere ingenting gjøre* .» Hvilke ting å " *gjøre* " snakker han om og hvilken " *frukt* " er det? Av respekt for loven som hans nåde gjør mulig takket være hans hjelp i Den Hellige Ånd.

Det ville vært ønskelig og lønnsomt om « *Herren Jesu nåde hadde vært* » og kunne ha handlet « *i alle* »; men dette forvrengte verset uttrykker bare et urealiserbart ønske. La oss alle allerede håpe at det blir veldig mange av dem; så mange som mulig; vår beundringsverdige Gud, Skaper og Frelser fortjener det; han er det suverent verdig. Ved å spesifisere " *med alle de hellige* ", fjerner originalteksten enhver tvetydighet; Herrens nåde er i stand til utelukkende å gagne dem, de " *som han helliger ved sin sannhet* " (Johannes 17:17). Og til de som tenker på å oppnå evig liv ved å ta veien som Jesus Kristus hevdet, minner jeg dere om at mellom « *sti* » og « *liv* », er det den essensielle « *sannheten* », ifølge Johannes 14:6. Ingen fornærmelse mot opprørerne som krever velsignelsen av dette verset, siden 1843 har Herrens nåde bare kommet dem som han helliggjør ved gjenopprettelsen av hans hellige sabbatshvile på lørdag. Det er denne handlingen som assosiert med vitnesbyrdet om kjærlighet til dens " *sannhet* " gjør de utvalgte til de hellige verdige den aktuelle nåden. Derfor kan nåde ikke dedikeres til "alle". Så pass deg for dårlige, misvisende oversettelser av Bibelen,

som fører til forferdelig endelig desillusjon for de som stoler på dem for deres ulykke!

Den guddommelige åpenbaringen som presenteres i dette verket har bekreftet leksjonene som er profetert i 1. Mosebok, hvor vi har vært i stand til å legge merke til den avgjørende betydningen. På slutten av dette arbeidet virker det nyttig å minne om disse hovedleksjonene. Dette er berettiget og jeg vil også påpeke at i vår samtidsverden blir den kristne tro massivt presentert i en forvrengt form på grunn av den romersk-katolisismens kulturarv. Sannheten som kreves av Gud, forble i den enkle og logiske tilstanden som ble forstått av Jesu Kristi første apostler, men denne ofte ignorerte enkelheten blir, på grunn av sin minoritetskarakter, kompleks for de uinnvidde. For å identifisere Jesu Kristi senere siste-dagers-hellige og Åpenbaringens åndelige struktur, er dekretet i Daniel 8:14 uunnværlig. Men for å identifisere dette dekretet, er studiet av hele Daniels bok og tydingen av dens profetier også avgjørende. Disse tingene forstått, avslører Apokalypsen sine hemmeligheter for oss. Disse nødvendige studiene forklarer vanskelighetene vi møter når vi prøver å overbevise den vantro mannen om vår tid i Vesten, og spesielt i Frankrike.

Jesus sa at ingen kan komme til ham uten Faderen som leder ham, og han sa også om hans utvalgte at de må bli født av vann og Ånd. Disse to læresetningene betyr komplementært at Gud kjenner den åndelige naturen til sine utvalgte blant alle sine skapninger. Følgelig vil hver av dem reagere i henhold til sin egen natur; også de som har gunstige fordommer om sabbaten som allerede er praktisert av jødene, vil uten for store vanskeligheter godta de profetiske åpenbaringene som viser at den er krevd av Gud siden 1843. Omvendt vil de som har ugunstige fordommer om den avvise alle bibelske argumenter og han vil finne gode grunner til å rettferdiggjøre sitt avslag. Å forstå dette prinsippet beskytter oss mot å bli desillusjonert av dem vi presenterer Kristi sannhet for. Ved å avsløre sannheten om guddommelig tanke, gir profetien all sin kraft til *det "evige evangelium"* som Jesu disipler må "*undervise nasjonene inntil verdens ende*".

Apokalypsens "dyr"

Kronologisk og suksessivt dukket Guds og hans utvalgte fiender opp i bildet av "*dyrene*".

Den første betegner det keiserlige Roma avbildet av "*dragen med ti horn og syv hoder som bærer diadem*", i Åp. 12:3; "*Nikolaittene*" i Åp.2:6; "*djevelen*" i Åp.2:10.

Det andre gjelder pavelige katolske Roma avbildet av "*dyret som stiger opp fra havet, med ti horn iført diademer og syv hoder*" i Åp 13:1; "*Satans trone*" i Åp.2:13; «*kvinnen Jesabel*» i Åp.2:20; "*månen farget med blod*" i Åp.6:12; "*den månelyse tredje*" av den "*fjerde basunen*" i Åp.8:12; «*havet*» i Åp.10:2; "*røret som en stav*" i Åp.11:1; "*halen*" til "*dragen*" i Åp.12:4; "*slangen*" i Åp.12:14; og "*drage*" av vers 13, 16 og 17; "*Babylon den store*" i Åp.14:8 og 17:5.

Den tredje retter seg mot fransk revolusjonær ateisme, avbildet av "*dyret som reiser seg fra avgrunnen*" i Åp.11:7; den "*store trengsel*" i Åp.2:22; den "*fjerde basunen*" i Åp.8:12; "*munnen som svelger opp elven*" som symboliserer det katolske folket, i Åp.12:16. Dette gjelder den første formen av "*andre ve*"

som er sitert i Åp.11:14. Dens andre form vil bli oppnådd av den " *sjette trompet* " i Apo.9:13, ifølge Apo.8:13 under tittelen " *andre ve* ", mellom 7. mars 2021 og 2029, under det virkelige aspektet av en verden Krigen tredje ender i atomkrig. Det menneskelige folkemordet som avfolker jorden (*avgrunnen*) er koblingen som er etablert mellom " *den fjerde og den sjette trompeten* ". Detaljer om utviklingen av denne krigen er avslørt i Dan.11:40 til 45.

Det fjerde " *dyret* " betegner den protestantiske troen og den katolske troen, dens allierte, i den siste trosprøven i jordisk historie. Hun " *kommer opp fra jorden* ", i Åp.13:11; som betyr at hun er seg selv, og kommer ut av den katolske troen symbolisert ved " *havet* ". I overveldende grad etablerte reformasjonens æra en protestantisk religion, med flere aspekter, preget av frafall, og vitnet i John Calvins verk om en krigersk, hard, grusom og forfølgende karakter. Ikraftttredelsen av dekretet til Dan.8:14 fordømte det globalt fra våren 1843.

Den institusjonelle adventisttroen, som dukket opp levende fra den protestantiske trosprøven fra 1843-1844, har falt tilbake og vendt tilbake til statusen til den protestantiske troen og dens guddommelige forbannelse siden høsten 1994; dette på grunn av den offisielle avvisningen av det guddommelige profetiske lyset åpenbart i dette verket fra 1991. Denne åndelige døden til den institusjonelle formen er profetert i Åp.3:16: "Jeg vil spy deg ut av *min munn* ".

De endelige oppfyllelsene av profetiene ligger foran oss, og alles tro vil bli satt på prøve. Herren Jesus Kristus vil gjenkjenne, blant alle mennesker, de som tilhører ham, de som tar imot hans vitale åpenbaringer, frukten av guddommelig kjærlighet, med glede og takknemlig troskap.

På tidspunktet for det siste valget, vil de utvalgte utmerke seg ved det faktum at de vil vite hvorfor de falne fall, guddommelig åpenbaring vil dermed utgjøre forskjellen mellom de frelste og de tapte som fra den apostoliske æra "Efesus", i Apo 2:5, sa Gud: « *Husk derfor hvor du er falt fra* »; og i 1843, i « *Sardis* »-tiden, sa han også til protestantene i Åp.3:3: « *Husk hvordan dere mottok og hørte; og bevar og omvend deg* »; dette strekker seg til de falne adventistene siden 1994, som selv om de holder sabbaten, mottar fra Jesus dette budskapet i Åp 3:19: « *Jeg irttesetter og straffer alle dem jeg elsker; vær derfor nidkjær og omvend deg* ."

Ved å forberede denne profetiske åpenbaringen, satte skaperguden, som ble møtt i personen Jesus Kristus, seg som mål å la sine utvalgte klart identifisere sine fiender; tingen er gjort og Guds hensikt er oppnådd. På denne måten åndelig beriket, blir hennes utvalgte " *bruden forberedt til Lammets bryllupsmåltid* ". Han " *kledde henne i fint hvitt lin, som er de helliges rettferdige gjerninger* " i Åp.19:7. Du som har lest innholdet i dette verket, hvis du har sjansen og velsignelsen til å være blant dem, " *forbered deg til å møte din Gud* " (Amos 4:12), i hans sannhet!

Mens dechiffreringen av de mystiske profetiene til Daniel og Åpenbaringen er fullstendig fullført og tidspunktet for Kristi sanne gjenkomst nå er kjent for oss, etterlater dette spørsmålet fra Jesus Kristus sitert i Lukas 18:8 en noe foruroligende tvil: «Jeg sier dere, *han vil bringe rettferdighet til dem raskt. Men når Menneskesønnen kommer, vil han da finne troen på jorden?* ". For overfloden av intellektuell kunnskap om sannheten kan ikke kompensere for svakheten i kvaliteten til denne troen. Menneskeheten som vil bli konfrontert med

Jesu Kristi gjenkomst har utviklet seg i et klima som er gunstig for alle former for sterkt oppmuntret egoisme. Individuell suksess har blitt målet som skal oppnås for enhver pris, selv ved å knuse ens neste, og dette under en lang periode med verdensfred over mer enn 70 år. Når vi vet at himmelens verdier foreslått av Jesus Kristus er i absolutt motsetning til denne normen i vår tid, virker spørsmålet hans tragisk begrunnet, fordi det kan angå mennesker som trodde seg "valgt", men vil bare forbli for deres ulykke. av de "kalte"; fordi Jesus ikke vil ha funnet i dem den egenskapen av tro som kreves for å være verdig hans nåde.

Bokstaven dreper, men Ånden gir liv

Dette siste kapittelet fullfører dechiffringen av Apocalypse Revelation. Faktisk har jeg nettopp presentert de bibelske kodene som gjør det mulig å identifisere symbolene som Gud bruker i sine profetier, men mens deres mål er å avsløre kravet hans om at sabbaten skal komme tilbake siden 1843-1844, vises ikke ordet sabbat bare én gang i disse profetiske tekstene til Daniel eller Åpenbaringen. Det er alltid foreslått, men ikke tydelig sitert. Grunnen til å ikke navngi det tydelig er at praktiseringen av sabbaten er en grunnleggende normalitet i den apostoliske kristne tro, for alle kan se at temaet sabbaten aldri var et spørsmål om kontrovers mellom jødene og de første apostlene, disipler av Jesus Kristus. Djevelen har imidlertid ikke sluttet å angripe ham, først oppfordret jødene til å "smitte" ham, deretter de kristne, ved å få ham til å "ignorere". For å oppnå dette resultatet inspirerte han falske oversettelser av originaltekstene som omtalte ham. Denne presentasjonen av guddommelig sannhet ville heller ikke være fullstendig uten fordømmelsen av disse motbydelige ugjerningene, hvis ofre først er Gud i Jesus Kristus, deretter de som hans sonende død kunne ha tilbudt evig liv.

Jeg bekrefter, for Gud, at det finnes i skriftene til de gamle og nye pakter, det vil si hele Bibelen, **ikke noe** vers som lærer en endring i sabbatens status fra det fjerde av dens ti bud; dessuten helliget av Gud, fra begynnelsen av hans skapelse av vår jordiske verden.

Siden det protestantiske frafallet på grunn av ikrafttredelsen av dekretet til Daniel 8:14, våren 1843 og frem til i dag, har lesing av Bibelen drept. Jeg vil påpeke at det ikke er Bibelen som med vilje dreper, det er bruken som er gjort av den basert på oversettelsesfeil som vises i de oversatte versjonene av de originale " *hebraiske og greske* " tekstene; men fremfor alt er det også et problem på grunn av dårlige tolkninger. Gud selv bekrefter tingen, i bilder, i Åp.9:11: " *De hadde over seg som konge avgrunnens engel, kalt på hebraisk Abaddon og på gresk Apollyon* ". Jeg husker her det skjulte budskapet i dette verset: " *Abaddon og Apollyon* " betyr " *på hebraisk og gresk* ": Destroyer. " *Avgrunnens engel* " ødelegger troen ved å bruke de bibelske " *to vitner* " i Åp.11:3.

Siden 1843 har falske troende også gjort to feil i lesingen av Bibelens historiske vitnesbyrd. Den første er å ha lagt større vekt på Jesu Kristi fødsel enn til hans død, og den andre forsterker denne feilen ved å legge større vekt på hans oppstandelse enn til hans død. Denne doble feilen vitner mot dem, fordi demonstrasjonen av Guds kjærlighet til sine skapninger i hovedsak hviler på hans frivillige beslutning om å gi, i Kristus, sitt liv til forløsning av sine utvalgte. Å prioritere Jesu oppstandelse består i å forvrengte Guds frelsesprosjekt, og dette medfører for de skyldige konsekvensen av å avskjære seg fra ham og bryte hans hellige, rettfærdige og gode allianse. Kristi seier hviler på hans aksept av døden, hans oppstandelse er bare den lykkelige og rettfærdige konsekvensen av hans guddommelige fullkommenhet.

Kolosserne 2:16-17: « *La derfor ingen dømme dere om det å spise eller drikke, eller om høytid eller nymåne eller sabbater: dette var skyggen av de kommende ting, men legemet er i Kristus.* »

Dette verset brukes ofte for å rettfærdiggjøre å stoppe praksisen med den ukentlige « *sabbaten* ». To grunner fordømmer dette valget. Den første er at uttrykket " *sabbater* " betegner " *sabbatene* " forårsaket av de årlige religiøse " *høytidene* " ordinert av Gud i 3. Mosebok 23. Disse er bevegelige " *sabbater* " som plasseres i begynnelsen og noen ganger på slutten under religiøse " *høytider* ". De fremkalles av uttrykket " *du skal ikke gjøre noe arbeidsarbeid på den dagen* ". De har ingen relasjon til *den ukentlige* « *sabbaten* » annet enn navnet deres « *sabbat* » som betyr «å opphøre, å hvile» og som vises for første gang i 1.Mos.2:2: « *Gud hvilet* ». Det bør også bemerkes at ordet " *sabbat* " som er sitert i den hebraiske teksten til det fjerde bud, ikke forekommer i L.Segond-oversettelsen som betegner det, bare under navnet " *hviledag* " eller " *syvende dag* ". Imidlertid tar det sin rot fra verbet som er sitert i 1.Mos.2:2: " *hvile* " eller " *sabbaten* " som er tydelig navngitt i JNDarby-versjonen av Bibelen.

Den andre grunnen er denne: Paulus sa om " *høytider og sabbater* " at de er " *skygger av det som skal komme* ", det vil si ting som profeterer en realitet som var eller vil være. Forutsatt at "den *syvendedags sabbat* " gjelder i dette verset, gjenstår det en " *kommende skygge* " inntil ankomsten av det syvende årtusen som den profeterer. Jesu Kristi død avslørte betydningen av " *syvendedags sabbat* " som profeterer, på grunn av hans seier over synd og død, de himmelske " *tusen år* " hvor Hans utvalgte vil dømme de falne jordiske og himmelske døde.

I dette verset ble " *høytidene, nymånene* " og deres " *sabbater* " knyttet til eksistensen av den nasjonale formen til Israels gamle pakt. Ved å opprette, gjennom sin død, den nye pakt, gjorde Jesus Kristus disse profetiske tingene ubrukelige; de måtte opphøre og forsvinne som en " *skygge* " som blekner før virkeligheten av hans fullførte jordiske tjeneste. Mens den ukentlige "sabbaten" venter på det syvende årtusenets komme for å møte sin profeterete virkelighet og miste nytten.

Paulus nevner også « *å spise og drikke* ». Som en trofast tjener vet han at Gud har talt om disse tingene i 3. Mosebok 11 og 5. Mosebok 14, hvor han foreskriver den rene maten som er tillatt og den urene maten som er forbudt. Paulus' bemerkninger er ikke ment å utfordre disse guddommelige ordinansene, men bare menneskelige meninger (*som ingen...*) uttrykte om dette emnet som han vil utvikle i Rom 14 og 1 Kor.8 hvor hans tanker kommer tydeligere frem. Emnet gjelder mat som er ofret til avguder og falske guder. Han minner de utvalgte som danner Guds åndelige Israel om deres plikter overfor ham, og sier i 1.Kor.10:31: " *Enten du spiser eller drikker eller gjør noe annet, gjør alt til Guds ære .*" Blir Gud herliggjort av dem som ignorerer og forakter hans åpenbarte ordinanser om disse sakene?

Det er Jakob, Jesu bror som taler på vegne av apostlene **om omskjærelse** , i Apg 15:19-20-21: « *Derfor er jeg av den oppfatning at vi ikke skal bekymre de av nasjonene som vender seg til Gud, men å skrive til dem at de avholder seg fra avgudenes urenhet og fra hor og fra det som er kvalt, og fra blod; for Moses fra gamle slekter har i hver by dem som forkynner ham, som blir lest i synagogene hver sabbat .*»

Ofte brukt for å rettferdiggjøre hedenske konvertitters frihet mot sabbaten, utgjør disse versene tvert imot det beste beviset på dens praksis oppmuntret og undervist av apostlene. Ja, Jacques mener at det ikke er nyttig å påtvinge dem omskjæring, og han oppsummerer de essensielle prinsippene fordi dyptgående religiøs undervisning vil bli presentert for dem når de går "hver sabbat" til de jødiske synagogene i deres **lokalteter** .

Et annet påskudd som ble brukt for å rettferdiggjøre opphør av den rene og urene klassifiseringen av matvarer: synet gitt til Peter i Apostlenes gjerninger 10. Hans forklaring er utviklet i Apostlenes gjerninger 11 hvor han identifiserer de "urene dyrene" i synet med de hedenske "mennene" som kom for å be ham om å gå til den romerske centurion "Cornelius". I denne visjonen forestiller Gud seg den urene naturen til hedninger som ikke tjener Ham og tjener falske guddommer. Men Jesu Kristi død og oppstandelse bringer en stor forandring for dem, for nådens dør åpnes for dem gjennom troen på Jesu Kristi sonoffer. Det er gjennom denne visjonen at Gud lærer Peter denne nye tingen. Følgelig forblir og fortsetter klassifiseringen av ren og uren som ble etablert av Gud i 3. Mosebok 11 til verdens ende. Bortsett fra at siden 1843, med dekretet i Dan.8:14, har menneskets diett tatt opp normen for den opprinnelige « *helligjørelsen* » etablert og beordret i 1.Mos.1:29: « *Og Gud sa: Se, jeg Jeg har gitt hver frøbærende plante som er på*

hele jordens overflate, og hvert tre der det er frukt av et tre, som bærer frø; dette vil være mat for deg ."

Jesus ga sitt liv i fysisk og mental tortur for å redde sine utvalgte. Tvil ikke på det høye nivået av hellighet som denne lidenskapelige døden krever tilbake fra den han redder. I sannhet !

Jesu Kristi jordiske tid

Sabbatens perle 20. mars 2021

Fra begynnelsen av min tjeneste var jeg overbevist, og jeg sang det, at «Jesus ble født om våren». På denne sabbaten 20. mars 2021 fant vårjevndøgn seg klokken 10:37 ved starten av et åndelig møte. Ånden førte meg så til å søke bevisene på det som til da bare var en enkel trosøverbekreftelse. En jødisk kalender tillot oss å plassere tidspunktet for vårjevndøgn i året – 6 før vår offisielle kristne datering av fødselen til vår Frelser, på «sabbaten» 21. mars.

Hvorfor år - 6?

Fordi vår offisielle datering av Jesu Kristi fødsel var bygget på to feil. Det var først på 600-^{tallet} e.Kr. at den katolske munken Dionysius den lille satte seg fore å etablere en kalender. I mangel av bibelske eller historiske detaljer, plasserte han denne fødselen på datoen for døden til kong Herodes, som han plasserte i 753 etter grunnleggelsen av Roma. Siden den gang har historikere bekreftet en feil på 4 år i regnestykket hans; som plasserer Herodes død i 749 fra grunnleggelsen av Roma. Men Jesus ble født før Herodes død og Matt.2:16 gir oss en presisjon som setter Jesu alder til " *to år* " på tidspunktet for "massakren på de uskyldige" bestilt av den sinte kong Herodes, fordi han led og kjente døden komme som ville rive ham bort fra maktens nytelser. Detaljene er viktige, fordi teksten spesifiserer, " *to år, i henhold til datoen han hadde nøye forhørt seg med vise menn .* " I tillegg til de fire årene av den forrige feilen, er året – 6, eller 747 for grunnleggelsen av Roma, fastsatt bibelsk.

Årets vårjevndøgn – 6

Når han faller på en sabbat, i år – 6, forteller Bibelen oss at en engel presenterte seg for «hyrder *som vokter over hjordene deres* ». Sabbaten forbyr

handel, men ikke hold og omsorg gitt til dyr; Jesus bekreftet dette ved å si: « *Hvem av dere har en sau som faller i en grop og ikke kommer og utfrier den, heller ikke på sabbatsdagen? ?* ». Av en engel ble fødselen til den " gode hyrden ", frelser og veileder for menneskesau, først kunngjort til menneskelige hyrder, voktere og beskyttere av dyresauer. Engelen forklarte: " *...for i dag er det født dere en Frelser i Davids by, som er Kristus, Herren .* " Denne " i dag " var derfor sabbatsdagen og kunngjøringen som ble gjort om natten, Jesu fødsel fant sted mellom kl. 18.00, begynnelsen av sabbaten, og den nattlige timen for kunngjøringen av engelen til gjeterne. Vi må nå fastslå det nøyaktige tidspunktet da, i Israels tidsurskive, vårjevndøgn – 6 ble oppfylt. Men dette er ennå ikke mulig fordi vi ikke har noen informasjon om denne perioden.

Jesu fødsel på sabbaten gjør Guds frelsesplan lys og fullkommen logisk. Jesus erklærte seg for å være « *Menneskesønnen* » , « *Sabbatens Mester* » . For sabbaten er midlertidig og dens nytte vedvarer til dagen for dens annet komme, denne gangen mektig og herlig. Jesus gir sabbaten dens fulle mening siden han profeterer resten av det syvende årtusen vunnet for sine utvalgte alene ved hans seier over synd og død.

For å markere sin inntreden i voksenlivet, i en alder av «tolv år», griper Jesus åndelig inn med de religiøse menneskene som han stiller spørsmål om Messias kunngjort i Den hellige skrift. Adskilt fra foreldrene som søkte etter ham i tre dager, vitnet han om sin guddommelige uavhengighet og sin bevissthet om sitt oppdrag til fordel for jordiske mennesker.

Så kommer tiden for hans aktive og offisielle jordiske tjeneste. Lærdommen i Daniel 9:27 presenterer den i form av en " *pakt* " av " *a uke* " som symboliserer syv år mellom høsten 26. og høsten 33. Mellom disse to høstene er, i en sentral posisjon, våren og høytiden for påske i år 30, der, kl. 15.00, "midt i påskeuken, onsdag 3., 30. april Jesus Kristus fikk *dyret "offer og offer "* fra den hebraiske ritualen til å opphøre, ved å ofre sitt liv for å sone for syndene til bare hans utvalgte. På sin dødsdag var Jesus 35 år og 13 dager gammel. Da Jesus døde seirende over synd og død, kunne han overgi sin ånd til Gud og si: « *Det er fullbrakt .»* Hans seier over døden ble senere bekreftet av hans oppstandelse. Han fulgte og underviste således sine apostler og disipler inntil han, mens de så på, steg opp til himmelen før pinsefesten, i henhold til vitnesbyrdet gitt i Apostlenes gjerninger 1:1 til 11. Men englene forberedte i denne anledning kunngjøringen om hans strålende tilbake, og sa: « *Galileamenn, hvorfor står dere her og ser mot himmelen? Denne Jesus , som ble tatt opp fra deg til himmelen, skal komme på samme måte som du så ham gå til himmelen.* ". På pinsedagen begynte han sin himmelske tjeneste av «Hellig Ånd» som lar ham handle inntil verdens ende, samtidig, i ånden til hver av hans utvalgte spredt på jorden. Det er da hans navn profeterte i Jes.7:14, 8:8 og Matt.1:23, " *Emanuel* " som betyr "Gud med oss", får, enda mer, sin sanne betydning.

Detaljene gitt i dette dokumentet utgjør belønninger som Jesus gir til sine utvalgte som et tegn på takknemlighet for deres demonstrasjon av tro. Dette er hvordan datoen for hans død gjør det mulig for oss å vite og dele med ham datoen for hans endelige strålende tilbakekomst, som han planla til den første vårdagen i år 2030; det vil si 2000 år etter våren da han ble korsfestet 3. 30. april.

Hellighet og helligjørelse

Hellighet og helligjørelse er uatskillelige og betingelser for frelse som tilbys av Gud i Jesus Kristus. Paulus minner om dette i Heb.12:14: « *Jag etter fred med alle og hellighet, uten hvilken ingen skal se Herren .»*

Dette guddommelige konseptet om " **helligjørelse** " må forstås perfekt fordi det angår "alt som tilhører Gud", og som alle eiere kan det ikke fradrives uten konsekvenser for de som våger å gjøre det. Nå er det ikke nødvendig å identifisere og etablere en liste over tingene som tilhører ham; Skaperen av livet og alt i det, alt tilhører ham. Han har derfor rett til liv og død over alle sine levende skapninger. Men, og etterlater alle retten til å leve med ham eller død uten ham, og hans utvalgte slutter seg til ham ved et fritt og frivillig valg om å tilhøre ham for evig. Denne forsoningen med ham gjør hans utvalgte til hans eiendom. De som han ønsker velkommen og anerkjenner, går inn i hans begrep om **helligjørelse** som allerede gjaldt alle lovene som livet på jorden er underlagt. Helligjørelse består derfor i å gå med på å underkaste seg de fysiske og moralske lovene som er etablert, og derfor godkjent, av Gud. Det er av denne doble grunnen at sabbaten og de ti bud konkret uttrykker denne guddommelige helligjørelsen, hvis overtredelse vil kreve Messias Jesu død.

Dette begrepet helligjørelse er så grunnleggende at Gud så det passende å definere det fra begynnelsen av Bibelen i 1.Mos.2:3, ved å hellige den syvende dag. Det er derfor ikke overraskende at dette tallet syv blir dets "kongelige segl" gjennom hele Bibelen og mer spesielt i Åp.7:2: " *Og jeg så en annen engel som gikk opp mot den **stigende sol** , og som holdt **seglet av den levende Gud** ; han ropte med høy røst til de fire englene som det ble gitt til å skade jorden og havet, og han sa : De som har ører til å høre forslaget fra Guds subtile Ånd, vil ha lagt merke til at dette " **den levende Guds segl** " er sitert i dette kapittelet "7" i Åpenbaringen.*

På denne påske- og sabbatsdagen 3. april 2021, årsdagen for vår Frelser Jesu Kristi død, ledet Guds Ånd mine tanker til Moses' hebraiske helligdom og tempelet bygget av kong Salomo i Jerusalem. Jeg la merke til en detalj der som

sterkt bekrefter tolkningen jeg ga av denne helligdommen; nemlig en profetisk rolle i det store frelseprosjektet forberedt for de utvalgte som er forløst av Gud.

Siden 1948, fortsatt bærer på den guddommelige forbannelsen på grunn av deres nektet å anerkjenne Jesus Kristus som "Messias" sendt av Gud, har jødene gjenvunnet sitt nasjonale land. Siden den gang har en idé, en enkelt tanke besatt dem: gjenoppbygging av tempelet i Jerusalem. Akk for dem, dette vil aldri skje, for Gud har en god grunn til å forhindre det; hans rolle endte med Jesu Kristi død og oppstandelse. Tempels hellighet fant hele sin oppfyllelse i "Messias" sjel, i hans kjød og hans ånd, perfekt og uten noen plett. Jesus åpenbarte denne leksjonen da han i Johannes 2:14 sa om kroppen hans: «*ødelegg dette tempelet, og om tre dager skal jeg reise det opp .»*

Slutten på tempels nytteverdi ble bekreftet av Gud på flere måter. Først fikk han den ødelagt i år 70 e.Kr. av Titus romerske tropper, som profetert i Daniel 9:26. Så, etter å ha utvist jødene, overlot han stedet for tempelet til religionen islam, som bygde to moskeer der; den eldste "Al-Aqsa" og Klippedomen. Israel har derfor, fra Gud, verken mulighet eller autorisasjon til å gjenoppbygge sitt tempel. Fordi denne gjenoppbyggingen ville forvrengte hans profeterte frelsesprosjekt.

Gyldighetstiden for Jerusalem-tempelet ble inngravert i form av konstruksjonen. Men for å se klarere, må vi allerede undersøke de avslørte detaljene i denne religiøse bygningen som bærer hellighet. La oss merke oss at templet skulle bygges av kong David som uttrykte ønsket og hadde valgt Jerusalem til å ønske det velkommen; Gud var enig. For å gjøre dette hadde han pyntet og befestet denne eldgamle byen kalt "Jebus" fra Abrahams tid. Dermed gikk det mellom David og «Davids sønn», «Messias», «tusen år». Men Gud lot ham ikke gjøre det, og han gjorde ham kjent med grunnen; han var blitt en blodig mann ved å få sin trofaste tjener «Hittitten Uria» drept for å ta hans kone, «Batseba», som senere ble mor til kong Salomo. Slik bar David prisen for sin skyld, straffet med døden til sin første sønn, født av Batseba, og etter å ha gjort uten Guds ordre, ble han straffet og Gud foreslo ham å velge sin straff mellom tre valg. I følge 2. Sam.24:15 valgte han dødeligheten til den epidemiske pesten som tok livet av 70 000 ofre på tre dager.

I 1. Kongebok 6 finner vi beskrivelsen av templet bygget av Salomo. Han gir det navnet "JaHWéHs hus". Dette begrepet "hus" antyder et sted for familiegjenforening. Det bygde huset profeterer familien til den forløsende skaper Gud. Den består av to sammenhengende elementer: helligdommen og tempelet.

På jorden utføres religiøse ritualer som praktiseres i sonen som er autorisert for mennesket. Salomo kaller det: tempel. Som en forlengelse av det aller helligste, som han kaller helligdom, og som det bare er atskilt fra med et forheng, er tempelrommet førti alen langt, eller dobbelt så stort som helligdommen. Templet dekker dermed 2/3 av hele huset.

Selv om den ble konstruert senere på Moses' tid, er den jødiske pakten fullstendig under paraplyen av pakten som ble inngått mellom Gud og Abraham ved begynnelsen av det tredje årtusen siden Adam. "Messias vil presentere seg for det jødiske folk ved begynnelsen av det femte årtusenet, 2000 år senere. Imidlertid er tiden som Gud har tildelt jorden for dens utvelgelse av utvalgte, 6000 år. Vi

finner dermed for tid, andelen $2/3 + 1/3$ av huset til YaHWéH. Og i denne sammenligningen tilsvarer $2/3$ av Abrahams pakt $2/3$ av YaHWéHs hus som ender på det skillende forhenget. Dette sløret spiller en hovedrolle siden det markerer overgangen fra det jordiske til det himmelske; denne å vite at denne endringen markerer fullføringen av den profetiske rollen til det jordiske tempelet. Disse forestillingene gir det skillende slør betydningen av synd som skiller den fullkomne himmelske Gud fra det ufullkomne og syndige jordiske menneske siden Adam og Eva. Det skillende sløret har en dobbel karakter, fordi det må samsvare med den himmelske fullkommenhet og den jordiske ufullkommenheten til de to sammenkoblede delene. Det er da rollen som Messias dukker opp fordi han perfekt legemliggjør denne egenskapen. I sin guddommelige fullkommenhet ble Jesus Kristus synd ved å bære de av sine utvalgte i deres sted for å sone for dem og betale den dødelige prisen.

Denne analysen fører til at vi i helligdommen ser bildet av en profetisk rekkefølge av de store åndelige fasene som markeres hvert 2000. år: 1. offer fremført av Adam – Offer fremført av Abraham ved Moria-fjellet, fremtidig Golgata – Kristi offer ved foten av Golgatafjellet – Offer av de siste utvalgte forhindret av den strålende gjenkomsten til frelseren Jesus Kristus i Mikael.

For Gud, for hvem ifølge 2. Peter 3:8 " *en dag er som tusen år og tusen år som en dag* ", (se også Salme 90:4), er det jordiske programmet bygget på bildet av uke i én rekke på: 2 dager + 2 dager + 2 dager. Og bak denne rekkefølgen åpner en evig " *syvende dag* ".

Innholdet i de to rommene i det hellige hus er ekstremt avslørende.

Helligdommen eller det aller helligste sted

De to kjerubene med utstrakte vinger

Helligdommen som kalles det aller helligste er 20 alen lang og 20 alen bred. Det er et perfekt torg. Og dens høyde var også 20 alen; som gjør det til en kube; det tredobbelte bildet av perfektjon ($= 3 : L = l = H$); dette som beskrivelsen av "det nye Jerusalem som kommer ned fra himmelen fra Gud" i Åp.20. Dette aller helligste stedet er forbudt av Gud for mennesker under dødsstraff. Årsaken er enkel og logisk; dette stedet kan bare ønske Gud velkommen fordi det symboliserer himmelen og avbilder Guds himmelske karakter. I hans tanker er hans frelsesplan der alle de symbolske elementene som er installert i denne helligdommen spiller sin rolle. Virkeligheten er i Gud i den himmelske dimensjonen, og på jorden gir han illustrasjonen av denne virkeligheten gjennom symboler. Jeg klarer dermed å ta opp emnet for denne spesifikke oppdagelsen av denne påsken 2021. Vi leser i 1. Kongebok 6:23 til 27: « *Han laget i helligdommen to kjeruber av vill oliventre, ti alen høye. Hver av de to vingene på en av kjerubene hadde fem alen, som var ti alen fra tuppen av den ene vinge til tuppen av den andre. Den andre kjeruben hadde også ti alen. Mål og form var den samme for begge kjerubene. Høyden på hver av de to kjerubene var ti alen. Salomo plasserte kjerubene midt i huset, inne. Vingene deres var spredt: den førstes vinge rørte ved en av veggene, og den andres vinge rørte ved den andre veggen; og deres andre vinger møttes i enden i midten av huset .»*

Disse kjerubene fantes ikke i Moses tabernakel, men ved å plassere dem i Salomos tempel, lyser Gud opp betydningen av dette aller helligste. I retning av bredden krysses stykket av de to vingeparene til de to kjerubene, og gir det dermed en himmelsk standard, i praksis utilgjengelig for mennesket som bare lever på jorden. Jeg benytter anledningen her til å fordømme og gjenopprette en sannhet angående disse kjerubene som, i et hedensk mystisk delirium, malere så kjent som "Michelangelo" har gitt utseendet til bevingede babyer som spiller instrumenter eller skyter piler med hendene. Det er ingen babyer i himmelen. Og for Gud, ifølge Sal.51:5 eller 7: " *Se, jeg ble født i misgjerning, og min mor unnfanget meg i synd* ", og Rom.3:23: " *For alle har syndet og er fratatt æren av Gud* ", er det ikke noe som heter en uskyldig eller ren baby, for siden Adam har mennesket blitt født som synder ved arv. De himmelske englene ble alle skapt som unge menn, slik Adam var på jorden. De eldes ikke og forblir alltid de samme. Alderdom er en unik jordisk egenskap, konsekvensen av synd og død, dens sluttlønn, ifølge Rom.6:23.

Arken til den hellige allianse

1 Kongebok 8:9: « *Det var i arken bare de to steintavlene som Moses satte der ved Horeb, da Herren inngikk en pakt med Israels barn da de drog ut av landet Egypt .»*

I helligdommen eller det aller helligste er det derfor to enorme kjeruber med utstrakte vinger, symboler på den aktive himmelske karakteren, men også og fremfor alt, **paktens ark** som er plassert **midt i** rommet mellom de to store kjerubene. For det er for å skjerme det huset bygges. I den rekkefølgen som Gud presenterer for Moses de religiøse tingene som han må utføre, finnes først, paktens ark. Men denne beholderen er mindre verdifull enn innholdet: de to steinbordene som Gud med sin finger har gravert sin ultrahellige lov om de ti bud på. Det er refleksjonen av hans tenkning, hans norm, hans uforanderlige karakter. I en egen studie (2018-2030, den ultimate adventistforventningen), har jeg allerede demonstrert dens profetiske karakter for den kristne tid. I helligdommen leser vi Guds hemmelige tanker. Der finner vi elementene som favoriserer og gjør fellesskapet med ham mulig. Det er nok å si at synderen som forblir en forsettlig overtredelse av hans ti bud, bedrar seg selv hvis han tror han kan kreve sin frelse. Forholdet hviler utelukkende på tro plassert på de symboliserte realitetene som finnes på dette aller helligste sted. I ti bud oppsummerer Gud sin livsstandard som er foreskrevet for mennesker formet i hans bilde; som betyr at Gud selv ærer og utfører hans bud. Livet gitt til mennesket er basert på respekt for disse budene. Og deres overtredelse gir opphav til synd som kan straffes med den skyldiges død. Og siden Adam og Eva har ulydighet plassert hele menneskeheten under denne dødelige tilstanden. Døden falt derfor på mennesker som en sykdom uten kur.

Nådestolen

I helligdommen, over nådestolen, det symbolske bildet av alteret som Guds Lam skal brennes på, ser to andre mindre engler på alteret og deres vinger møtes i midten. I dette bildet viser Gud interessen som trofaste engler gir til frelsesplanen som hviler på Jesu Kristi forsonende død. For Jesus kom ned fra

himmelen for å se ut som et menneskebarn. Den som ga sitt liv på korset på Golgata var først deres himmelske venn "Michael", englenes sjef og synlige himmelske uttrykk for skaperen Gud Ånd, og englene anser seg med rette som "medtjenere" til hans *utvalgte* .

På det aller helligste er arken dekket av nådestolen plassert under vingene til de to store og de minste kjerubene. I dette bildet finner vi illustrasjonen av dette verset fra Mal.4:2: " Men for dere som frykter mitt navn, *skal rettferdighetens sol gå opp , og helbredelse skal være under hans vinger ; du skal gå ut og hoppe som kalver i en stall .* » Nådestolen, et symbol som prefigurerer korset som Jesus ble korsfestet på, vil virkelig bringe helbredelse mot syndens dødelige sykdom. Jesus døde for å befri fra synd og sto opp igjen for å befri sine utvalgte fra de onde hendene til ikke-angrende og opprørske syndere. Overtredelsen av loven i arken førte til døden for alle menneskelige skapninger på jorden. Og for de utvalgte utvalgt av Gud i Kristus, for dem alene, har nådestolen plassert over arken som inneholder den overtrådte loven, ført til triumfen for evig liv som de vil gå inn i i timen for den første oppstandelsen; det av de hellige som er forløst ved blodet som ble utøst av Jesus Kristus på denne nådestolen. Deres helbredelse fra døden vil da være fullstendig. I følge Mal.4:2 er kjerubene bildet av den himmelske Åndsguden som Åp.4 betegner med symbolet på de " *fire levende skapninger* ". Fordi helbredelsen knyttet til nådestolen er godt plassert under de to sentrale vingene til de to store kjerubene.

Akkurat som i den årlige hebraiske ritualen for "forsoningsdagen", ble bukkens dyreblood strødd på forsiden og på nådestolen, mot øst, var det nødvendig for Jesu Kristi blod å faktisk strømme han også på denne samme nådestolen. For dette formålet påkalte ikke Gud tjenesten til en menneskelig prest. Han hadde planlagt og organisert alt på forhånd, ved at arken og de hellige ting ble fraktet fra det aller helligste og det hellige på profeten Jeremias tid til en hule som ligger i kjelleren ved foten av Golgata-fjellet, under steinete. bakken, seks meter dyp, rett under det 50 cm kubiske hulrommet, gravd på overflaten i fjellet, der de romerske soldatene reiste korset som Jesus ble korsfestet på. Gjennom en lang og dyp forkastning skapt av jordskjelvet nevnt i Bibelen, rant blodet hans bokstavelig talt på venstre side av nådestolen, det vil si på høyre side av den korsfestede Kristus. Det er altså ikke uten grunn at Matt.27:51 vitner om disse tingene: " *Og se, forhenget i templet ble revet i to, fra topp til bunn, jorden skalv, klippene revnet ...*". I 1982 avslørte en vitenskapelig undersøkelse at det tørkede blodet samlet av Ron Wyatt var unormalt sammensatt av 23 X-kromosomer og et enkelt Y-kromosom. Den guddommelige skaperen ønsket å etterlate seg et bevis på hans guddommelige natur som er lagt til hans hellige likklede på som bildet av ansiktet og kroppen hans fremstår som negativt. Dermed fikk den overtrådte loven i arken sin fullstendige erstatning ved å motta blodet på alteret som var virkelig rent fra all synd fra vår Frelser Jesu Kristi. For ved å åpenbare disse tingene til Ron Wyatt, søkte Gud ikke å tilfredsstille menneskelig nysgjerrighet, men ønsket å styrke læren om helliggjørelsen av hans guddommelighet i Jesus Kristus. Fordi han har et blod som er forskjellig fra andre mennesker, gir han en grunn til å tro på sin perfekte og rene natur, fri fra alle former for synd. Han bekrefter dermed at han kom for å inkarnere en ny eller " *siste Adam* " som Paulus sier i 1.Kor.15:45,

for selv om han ble sett, hørt og drept i en kropp av kjøtt som liknet vår, var han uten noen genetisk kobling med menneskearten. En slik oppmerksomhet på detaljer i gjennomføringen av hans frelsesprosjekt avslører betydningen som Gud gir symbolene i læren hans. Og vi forstår bedre hvorfor, Moses ble straffet for å ha forvrent dette guddommelige frelseprosjektet ved å ha slått Horebs klippe to ganger. Den andre gangen, ifølge ordren gitt av Gud, måtte han bare snakke med ham for å få vannet.

Mosestaven, mannaen, Moserullen

4 Mos.17:10: " *Herren sa til Moses: Bring Arons stav tilbake **foran vitnesbyrdet** , for å bli oppbevart som et tegn for opprørets barn, så du vil gjøre slutt på deres knurring for meg, og at de vil ikke dø perioden ."*

2 Mos.16:33-34: " *Da sa Moses til Aron: Ta et kar og legg i det en omer full av manna, og legg det **fram for JaHWéH**, så det kan bli bevart for dine etterkommere. I henhold til den befaling som YaHWéH ga Moses, la Aron den **foran vitnesbyrdet** , for at den skulle bli bevart .»*

Deut.31:26: " *Ta denne lovboken og legg den **ved siden av paktsarken** til Herren din Gud, så skal den være der som et vitne mot deg ."*

Basert på disse versene, la oss tilgi apostelen Paulus feilen hans som førte til at han plasserte disse elementene i arken og ikke ved siden av eller foran den, i Hebr.9:3-4: «Bak det andre forhenget var delen . *av tabernaklet kalt det aller helligste , som inneholder gullalteret for røkelse* og paktens ark, helt dekket med gull. ~~Foran arken~~ var det et gullkar som inneholdt manna, Arons stav som hadde slått ut, og paktens bord . Likeledes var røkelsesalteret ikke i helligdommen, men på tempelsiden foran forhenget. Men elementene som ble plassert ved siden av arken, var der for å vitne om miraklene som ble utført av Gud for hans hebraiske folk som hadde blitt Israel, en fri og ansvarlig nasjon.

Ved siden av arken, staven til Moses og Aron, krever tillit til Guds sanne profeter. I følge 5Mos.8:3 minner mannaen de utvalgte før Jesus om at « *mennesket ikke skal leve av brød og vann alene, men av hvert ord som utgår fra YaHWéHs munn* ». Og dette ordet er også representert der i form av bokrullen skrevet av Moses, under Guds diktat. Over arken lærer nådestolalteret at uten tro på det villige offeret av Jesu Kristi liv, er forbindelse med Gud umulig. Dette settet av ting utgjør det teologiske grunnlaget for den nye pakten som ble opprettet på menneskeblodet som ble utgytt av Jesus Kristus. Og veldig logisk, dagen da, i ham, Guds prosjekt ble oppnådd og fullført, ble symbolenes rolle og høytiden "Yom Kippur" eller "forsoningsdagen" som profeterte den foreldet og ubrukelig. I møte med virkeligheten blekner skygger. Dette er grunnen til at templet, der de profetiske ritualene ble praktisert, måtte forsvinne og aldri dukke opp igjen. Som Jesus lærte, må den som tilber Gud tilbe ham « *i ånd og sannhet* », ha « *fri tilgang* » til hans himmelske Ånd gjennom Jesu Kristi formidling. Og denne tilbedelsen er ikke knyttet til noe jordisk sted, verken i Samaria eller i Jerusalem, og enda mindre i Roma, Santiago de Compostela, Lourdes eller Mekka.

Selv om det ikke er knyttet til et jordisk sted, demonstreres tro ved gjerninger som Gud har forberedt på forhånd for sine utvalgte mens de lever på jorden. Helligdomssymbolikken opphørte ved begynnelsen av det femte åruset

etter 4000 år med synd. Og hvis Guds prosjekt hadde blitt bygget over 4000 år, ville de utvalgte ha gått inn i resten av Gud som var profetert innen den ukentlige sabbaten. Men dette var ikke tilfelle, for siden Sakarja har Gud profetert to allianser. Han utdyper det andre, og sier i Sak.2:11: " *Mange nasjoner skal slutte seg til JaHWéH på den dagen og bli mitt folk; Jeg vil bo iblant dere, og dere skal kjenne at Herren, hærskares Gud, har sendt meg til dere.* » De to alliansene er illustrert av « *to oliventrær* » i Zac.4:11 til 14: « *Jeg svarte og sa til ham: Hva betyr disse to oliventrærne, til høyre for lysestaken og til venstre? **Jeg talte for andre gang** og sa til ham: Hva betyr de to olivengrenene, som er i nærheten av de to gygne kanalene som det renner gull fra? Han svarte meg: Vet du ikke hva de mener? Jeg sier: **Nei, min herre**.* Og han sa: Dette er de to salvede som står for all jordens Herre .» Å lese disse versene får meg til å oppdage en sublim finesse av skaperen Gud, Den Hellige Ånd som inspirerer det bibelske ordet. Sakarja blir tvunget til å spørre **to ganger** hva de " *to oliventrærne* " betyr for at Gud skal svare ham. Dette er fordi prosjektet til den guddommelige alliansen vil oppleve **to** påfølgende faser, men den andre fasen er undervist av leksjonene fra den første. Det er to av dem, men i virkeligheten er de bare én, fordi den andre bare er kulminasjonen av den første. Ja, hva er den gamle pakt verdt uten Messias Jesu forsonende død? Ingenting, ikke engang halen av en pære, som munken Martin Luther ville ha sagt. Og dette er årsaken til tragedien som fortsatt rammer nasjonale jøder i dag. I disse versene profeterer Gud også om deres avvisning av den nye pakt ved svaret Sakarja gir på spørsmålet " *Vet du ikke hva de mener?*" *Jeg sier: **Nei, min herre**.* For faktisk vil de nasjonale jødene ignorere denne betydningen til øyeblikket av den siste prøven før Jesu Kristi gjenkomst, hvor de vil konvertere eller bekrefte sitt avslag på bekostning av deres eksistens.

Åpenbart har den kristne omvendelse av hedenske folk bevist at den guddommelige planen faktisk ble fullført i personen Jesus Kristus, og dette er det eneste tegnet som Gud fortsatt tilbyr nasjonale jøder for å forbli i hans hellige allianse. Slik bekreftet, skulle denne andre eller nye pakt strekke seg over den siste tredjedelen av de 6000 årene av den jordiske syndens tid. Og det er først ved sin endelige strålende gjenkomst at Jesus Kristus vil markere tiden for fullføringen av den andre pakt; fordi frem til denne gjenkomsten, forblir læren som er profetert av symbolene nyttig for å forstå det overordnede prosjektet utarbeidet av Gud siden vi skylder ham kunnskapen om tiden for hans strålende gjenkomst: begynnelsen av våren 2030. Således, i 1844, ved å gi sabbaten til sine utvalgte trekker Gud på leksjonene som er skrevet inn i symbolikken til den hebraiske helligdommen og Salomos tempel. Han fordømmer synden på den katolske søndagen som er arvet fra keiser Konstantin siden 7. mars 321, og antyder behovet for en ny "rensing av helligdommen" som virkelig ble fullført en gang for alle i Jesus Kristus korsfestet og oppstanden. Gud ventet faktisk til 1844 med å tydeligere fordømme sin fordømmelse av "romersk søndag". Fordi dens vedtak plasserte den opprinnelig rene kristne tro under syndens forbannelse som bryter forholdet til Gud i samsvar med kunngjøringen gitt i Dan.8:12.

Helliggjørelse innebærer derfor nødvendigvis respekt for den hellige sabbat, i seg selv helliget av Gud fra slutten av den første uken av hans skapelse av jordsystemet. Spesielt siden den profeterer de utvalgtes inntreden i resten

oppnådd ved Jesu seier, og den er til stede i det fjerde av de ti Guds bud som finnes i vitnesbyrdets ark i det aller helligste, helligdommen, symbolet på Den himmelske Guds Ånd tre ganger hellig, hellig i fullkommenheten av hans tre påfølgende roller som Fader, Sønn og Hellig Ånd. Alle tingene som finnes der ligger Guds hjerte nært og må være like kjære i tankene og hjertene til hans utvalgte, hans barn, folk i hans "hus". Utvelgelsen av de utvalgte autentiske hellighet er dermed etablert og identifisert.

I motsetning til Moseloven som gjennomgår tilpasninger til fremme av Guds prosjekt, får det som er gravert på steiner en evighetsverdi inntil verdens ende. Og dette er tilfellet med dets ti bud, hvorav ingen kan modifiseres og enda mindre fjernes, slik pavelige Roma våget å gjøre for det andre av disse ti bud. Den djvelske intensjonen om å lure kandidatene for evigheten kommer til syne i tillegg til et bud for å beholde tallet ti. Men det guddommelige forbudet mot å bøye seg for skapninger, utskårne bilder eller representasjoner har virkelig blitt fjernet. Vi kan angre på denne typen ting, men det lar oss likevel avsløre falsk tro. Den som ikke søker å forstå og forblir overfladisk, lider logisk sett under konsekvensen av sin oppførsel; han ignorerer vilkårene for sin dom inntil hans fordømmelse av Gud.

Templet eller det hellige sted

La oss forlate det religiøse himmelske aspektet sett fra himmelen for å se på det under det som religiøs hellighet gir det på jorden. Vi oppdager det i elementene plassert i "tempel"-delen av "YAHWÉHs hus". I tabernaklet på Moses' tid var dette rommet møteteltet. Det er tre av disse elementene og de gjelder bordet med skuebrød, lysestaken med syv piper og syv lamper og røkelsesalteret plassert rett foran forhenget midt i rommet. Når du kommer utenfra, er brødbordet til venstre, mot nord og lysestaken til høyre, mot sør. Disse symbolene er de av en virkelighet som tar form i livet til de utvalgte som er forløst ved blodet som er utgytt av Jesus Kristus. De er perfekt komplementære og uatskillelige.

Den gygne lysestaken med syv lamper

2Mo.26:35: " *Du skal dekke bordet utenfor forhenget og lysestaken overfor bordet, på sørsiden av tabernaklet; og du skal dekke bordet på nordsiden .»*

I tempelet er det plassert til venstre, på sørsiden. Symbolene leses over tid, fra sør til nord. Lysestaken avbilder Guds Ånd og lys fra begynnelsen av den gamle pakt. Den hellige alliansen er allerede basert på ofringen av *det påskelige "Guds lam"* symbolisert og innledet av lam eller unge værere ofret siden Adam. I Åp.5:6 er symbolene på lysestaken festet til den: " *sju øyne som er de syv Guds ånder som er sendt gjennom hele jorden* " og " *syv horn* " som tilskriver den helliggjørelsen av makt.

Lysestaken er der for å dekke behovet for lys hos de utvalgte. De oppnår det i Jesu Kristi navn, i hvem er helliggjørelsen (= 7) av det guddommelige lys. Denne helliggjørelsen er symbolisert med tallet "sju" som er til stede i bibelsk åpenbaring siden opprettelsen av den syv dager lange uken fra begynnelsen. I Sakarja tilskriver Ånden « *sju øyne* » til hovedsteinen som Serubabel skal

gjenoppbygge Salomos tempel som ble ødelagt av babylonerne. Og han sier om disse " sju øynene ": " Disse syv er YaHWéHs øyne, som går gjennom hele jorden. » I Åp.5:6 tilskrives dette budskapet Jesus Kristus, « Guds Lam »: « Og jeg så et lam midt på tronen og de fire levende skapninger og iblant de eldste som var der som om det var opptent. **Han hadde syv horn og syv øyne, som er de syv Guds ånder som er sendt gjennom hele jorden** .» Dette verset bekrefter sterkt helliggjørelsen av Messias Jesu guddommelighet. Den store skaperen Gud sendte seg selv til jorden for å oppfylle sitt frivillige soningsoffer i Jesus. Det er denne guddommelige Ånds handling at jeg skylder forklaringene som presenteres i mine verk. Lys er progressivt og kunnskap vokser med tiden. Vi skylder ham all vår forståelse av hans profetiske ord.

Parfymealteret

Ved å ofre sin fysiske kropp til døden, i den perfekte normen for hans ånd og hele hans sjel, bringer Jesus Kristus frem for Gud en behagelig lukt som den hebraiske ritualen symboliserer ved parfymer. Kristus er representert i disse parfymene, men også i rollen som officianten som tilbyr dem.

Rett foran forhenget, og vendt mot vitnesbyrdets ark og dets nådestol, er det røkelsesalteret som gir offisienten, ypperstepresten, hans rolle som forbeder for feilene begått av hans utvalgte alene. For Jesus tok ikke på seg hele verdens synder, men bare de av sine utvalgte som han ga tegn på sin takknemlighet. På jorden har ypperstepresten kun en symbolsk profetisk verdi, fordi forbønnsretten kun tilhører Kristus Frelseren. Forbønn er hennes enerett, og den har en " eviglig " karakter i henhold til Melkisedeks orden som dette er ytterligere tydeliggjort i Dan.8:11-12: " *Hun reiste seg til lederen av hæren, tok bort det evige offeret fra ham og omstyrtet stedet for hans helligdom. Hæren ble overgitt med det evige offer på grunn av synd; hornet kastet sannheten til jorden, og lyktes i sine forpliktelser* "; og i Hebr.7:23. Ordene " offer " som er krysset ut, er ikke sitert i den originale hebraiske teksten. I dette verset fordømmer Gud konsekvensene av romersk pavenstyre. Den kristnes direkte forhold til Jesus blir avledet til fordel for den pavelige leder; Gud mister sine tjenere som mister sin sjel. I sin guddommelige fullkommenhet er det bare Gud i Kristus som kan legitimere hans forbønn, fordi han tilbyr, som en løsepenge for dem han går i forbønn for, sitt frivillige medfølende offer som bærer en behagelig lukt for Guddommen Kjærlighet og Rettferdighet som han representerer samtidig tid. Hans forbønn er ikke automatisk; han utøver den eller ikke, avhengig av om supplikanten fortjener det eller ikke. Jesu Kristi forbønn er motivert av hans medfølelse for de naturlige kjødelige svakhetene til hans utvalgte, men ingen kan bedra ham, han dømmer og kjemper med rett og rettferdighet og anerkjenner sine sanne tilbedere og slaver; hva hans sanne disipler er. I ritualet symboliserer parfymer den behagelige lukten av Jesus, som dermed kan be sine trofaste helgeners bønner med sin personlige parfyme behagelig for Gud. Prinsippet ligner på å krydre en rett som skal spises. Profetisk bilde av den seirende Kristus, den jordiske ypperstepresten blir foreldet og må forsvinne sammen med templet der han praktiserer sine religiøse ritualer. Prinsippet om forbønn forblir etter dette, fordi bønnene som rettes til Gud av de

hellige, presenteres i navnet og av verdiene til Jesu Kristi himmelske forbeder og Gud i fylde på samme tid.

Bordet med skuebrød

I templet er det plassert til høyre, på nordsiden. Visebrødet representerer den åndelige næring som utgjør Jesu Kristi liv, sann himmelsk manna gitt til de utvalgte. Det er tolv brød som det er tolv stammer i den guddommelige og menneskelige alliansen fullført i Jesus Kristus fullt ut Gud (= 7) og fullt menneske (= 5); tallet tolv er tallet på denne alliansen mellom Gud og mennesker, Jesus Kristus er applikasjonen og den perfekte modell. Det er på ham Gud bygger sine allianser på de 12 patriarkene, Jesu 12 apostler, de 12 stammene som er beseglet i Åp.7. I lesningen av orienteringen mot nord for "tempelet", er dette bordet på siden av den nye pakt og på siden av den store kjeruben plassert til venstre i helligdommen.

Firkanten

Offeralteret

I Åpenbaringen 11:2 tilskriver Ånden helligdommens " gård " en spesiell skjebne: " Men den ytre forgården til templet, la den stå i utenfor, og ikke mål det; for det er gitt til nasjonene, og de skal trække den hellige by under føtter i to og førti måneder .» " Hoffet " angir den ytre gårdsplassen som ligger før inngangen til det hellige sted eller overbygde tempel. Der finner vi elementer av religiøst ritual som angår det fysiske aspektet ved vesener. For det første er det offeralteret som de ofrede dyrene brennes på. Siden Jesu Kristi komme, som kom for å utføre det fullkomne offer, ble dette ritualet foreldet og endte i samsvar med profetien i Dan.9:27: «Han skal inngå en sterk pakt med mange for en uke, og for en halv uke. **han vil få slaktofferet og ofringen til å opphøre** ; ødeleggeren vil begå de mest avskyelige ting, inntil ruin og det som er løst faller over ødeleggeren ." I Heb.10:6 til 9 bekrefte saken: « **Du har ikke tatt imot brennoffer eller syndoffer** . Da sa jeg: Se, jeg kommer (I bokrullen taler det om meg) for å gjøre din vilje, Gud. Etter først å ha sagt: **Ofre og gaver du ikke ville ha og du tok ikke imot, verken brennoffer eller syndoffer** (som ofres etter loven), sa han: Se, jeg kommer for å gjøre din vilje. Han opphever dermed det første for å etablere det andre. Det er i kraft av denne viljen vi blir helliget, ved ofringen av Jesu Kristi legeme, en gang for alle .» Det ser ut til at Paulus, den antatte forfatteren av dette brevet rettet til "hebreerne", skrev det under Jesu Kristi diktat; som rettferdiggjør dets enorme lys og dens uforlignelige presisjon. Faktisk var det bare Jesus Kristus som personlig kunne si til ham: "(I bokrullen handler det om meg) ". Men vers 8 i teksten til Salme 40 sier: " med bokrullen skrevet for meg ." Denne endringen kan derfor rettferdiggjøres av denne personlige handlingen til Kristus med Paulus, som forble isolert i tre år i Arabia, forberedt og instruert direkte av Ånden. Og jeg minner deg om at dette allerede var tilfellet med bokrullen skrevet av Moses som skrev den under Guds diktat.

Havet, tank av avvaskninger

Det andre elementet på torget er ablusjonstanken, en prefigurasjon av dåpsritualet. Gud gir den ordet "hav" for navnet. I menneskelig erfaring er havet synonymt med "død". Hun slukte antediluvierne med sin flommen og druknet hele Faraos kavaleri som forfulgte Moses og hans hebraiske folk. I dåpen, nødvendigvis i total nedsenking, er det meningen at den gamle syndige mannen skal dø for å komme opp av vannet som en ny skapning som er forløst og gjenskapt av Jesus Kristus som tilregner ham sin fullkomne rettferdighet. Men dette er kun et teoretisk prinsipp hvis anvendelse vil avhenge av karakteren til kandidaten som presenterer seg. Kommer han, som Jesus, ved dåpen, for å gjøre Guds vilje? Svaret er individuelt og Jesus tilregner eller tilregner ikke sin rettferdighet avhengig av tilfellet. Det som er sikkert er at den som ønsker å gjøre hans vilje, vil respektere med glede og takknemlighet den hellige guddommelige lov, hvis overtredelse utgjør synd. Hvis han må dø i dåpens vann, er det ikke snakk om at han blir gjenfødt i Kristi tjeneste, bortsett fra ved et uhell på grunn av menneskets kjødelige svakhet.

Således, renses for sine synder og iført Jesu Kristi tilregnete rettferdighet, som presten i den gamle pakt, kan de kristne utvalgte gå inn i det hellige sted eller tempel for å tjene Gud i Jesus Kristus. Veien til sann guddommelig religion avsløres dermed av denne billedkonstruksjonen fordi disse bare er symboler, virkeligheten vil vises i verkene som de rettferdiggjorte utvalgte vil bringe frem for mennesker, engler og skaperguden.

Guds plan profetert i bilder

I sin plan fjernet Gud synden til de utvalgte ved Jesu Kristi blod som ble brakt til nådestolen til helligdommen eller det aller helligste. Med tillatelse til eksepsjonelle utgravninger på stedet for Mount Golgata i Jerusalem frem til 1982, avslørte adventistsykepleierarkeolog Ron Wyatt at Jesu blod faktisk strømmet ned på venstre side av nådestolen som ligger i en underjordisk hule seks meter under korset av Kristi korsfestelse; det som skjedde ved foten av Golgata-fjellet. I den prestelige ritualen vender presten plassert i det hellige sted mot nådestolen og de himmelske tingene installert i det aller helligste, helligdommen. Derfor er det som er til venstre for mennesket til høyre for Gud. På samme måte skrives hebraisk fra høyre til venstre for mennesket, i retning nord-sør, derfor fra venstre til høyre for Gud. Dermed er planen for de to paktene skrevet i lesningen av dette aller helligste, fra menneskets høyre til venstre; eller det motsatte for Gud. Gamle paktjøder tjente Gud under det symbolske bildet av kjeruben som ligger i helligdommen til høyre for dem. Under alliansen deres ble blodet til bukken som ble drept på «forsoningsdagen» stenet på forsiden og på nådestolen. Sprinklingen ble utført syv ganger med fingeren av ypperstepresten mot øst. Det er sant at den gamle alliansen var den østlige fasen av hans spareprosjekt. Synderne som skulle bli tilgitt, var selv i Østen, i Jerusalem. Den dagen Jesus utøste sitt blod, falt det på denne samme nådestolen, og den nye pakt som ble opprettet på hans blod og hans rettferdighet begynte under tegnet til den andre kjeruben på venstre, sørsiden. Således, sett av Gud, skjedde denne fremgangen fra hans venstre til **hans** " høyre ", siden av hans velsignelse, som det står skrevet i Salme 110:1: " *Av David. Salme. Herrens ord til min Herre: Sett deg ved **min høyre hånd** inntil jeg gjør*

dine fiender til skammel for dine føtter . Og bekreftende Heb.7:17, vers 4 til 7 spesifiserer: “ *JehWeH har sverget, og han skal ikke omvende seg: Du er prest for alltid, på Melkisedeks vis. Herren ved din høyre hånd knuser konger på sin vredes dag. Han utøver rettferdighet blant nasjonene: alt er fullt av lik; han knuser hoder over hele landet. Han drikker av bekken mens han går, det er derfor han løfter hodet* .» Dermed får den saktmodige, men rettferdige Jesus Kristus spottere og opprørere til å betale prisen for deres forakt for det opphøyde vitnesbyrd om hans medfølende kjærlighet til sine forløste utvalgte.

Slik at når de går inn i gården eller templet, viser hebreerne ryggen til den «oppgående sol» som hele tiden er tilbedt av hedningene på forskjellige steder på jorden, og Gud ønsket at helligdommen skulle bygges langs dens lengde i øst-Vestaksen. I sin bredde var den høyre vegg til det aller helligste derfor plassert mot "nord" og venstre vegg på "sør"-siden.

I Matt.23:37 ga Jesus seg selv bildet av en " *høne som beskytter ungene sine under sine vinger* ": " *Jerusalem, Jerusalem, som dreper profetene og steiner dem som er sendt til deg, hvor mange ganger har jeg ønsket å samle dine barn sammen, som en høne samler ungene sine under sine vinger, og du ville ikke!* ". Dette er hva de utstrakte vingene til de to kjerubene lærer, for hver av de to påfølgende alliansene. I følge 2.Mos.19:4 sammenligner Gud seg selv med en " *ørn* ": " *Du har sett hva jeg gjorde mot Egypt, og hvordan jeg bar deg på ørnevinger og førte deg til meg* ". I Åp.12:14 spesifiserer han " *stor ørn* ": " *Og den store ørns to vinger ble gitt til kvinnen, for at hun skulle fly inn i ørkenen, til sitt sted, hvor hun får næring for en tid, tid , og en halv tid, langt fra slangens ansikt* .» Disse bildene illustrerer den samme virkeligheten: Gud beskytter dem han elsker fordi de elsker ham, i de to påfølgende alliansene, før og etter Jesus Kristus.

Til slutt, symbolsk, representerte det hebraiske tempel Kristi legeme, de utvalgte og kollektivt Kristi brud, hans utvalgte, forsamlingen av de utvalgte. Av alle disse grunnene har Gud etablert sanitære kostholdsregler slik at disse forskjellige formene for templet blir helliggjort og respektert; 1Kor.6:19: « *Vet du ikke at ditt legeme er et tempel for Den Hellige Ånd som er i deg, som du har fra Gud, og at du ikke er din egen?* »

Gull, ingenting annet enn gull

Vi må også merke oss viktigheten av dette kriteriet: alle møbler og redskaper, kjerubene og selve innerveggene er laget av gull eller dekket med slått gull. Det karakteristiske for gull er dets uforanderlige karakter; dette er den eneste verdien som Gud gir det. Det er ikke overraskende at han gjorde gull til symbolet på perfekt tro, den unike og perfekte modellen som var Jesus Kristus. Det indre av templet og helligdommen avbilder det indre aspektet av Jesu Kristi ånd bebodd av helliggjørelse, renheten til Guds Hellige Ånd; hans karakter var uforanderlig og dette var årsaken til hans seier over synd og død. Eksempelet gitt av Jesus er presentert av Gud som et forbilde å etterligne for alle hans utvalgte; dette er dens krav, den eneste betingelsen for å bli individuelt og kollektivt forenlig med evig celestiaalt liv, lønnen og belønningen til seierherrene. Verdien som var hans må bli våre, vi må ligne ham som kloner, som det står skrevet i 1 Joh 2:6: " *Den som sier at han blir i ham, skal også gå som han vandret - det samme* ". Betydningen

av gull er gitt oss i 1 Peter 1:7: " for at prøvelsen av din tro, som er dyrere enn gull som går til grunne (som imidlertid prøves ved ild), kan resultere i lovprisning, ære og ære." , når Jesus Kristus viser seg . Gud prøver troen til sine utvalgte. Selv om det ikke kan endres, kan gull inneholde spor av urene materialer, og for å fjerne det må det varmes opp og smeltes. Slaggen eller urenheterne stiger deretter til overflaten og kan fjernes. Det er bildet av opplevelsen av det jordiske livet til de forløste disiplene hvor Kristus rykker opp det onde og renses dem, utsetter dem for forskjellige prøvelser. Og det er bare under betingelsen om deres seier i prøvelsen at deres evige skjebne på slutten av livet avgjøres av den store dommeren Jesus Kristus. Denne seieren kan bare oppnås ved hans støtte og hjelp, som han erklærte i Johannes 15:5-6 og 10 til 14: « Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg og i hvem jeg blir, bærer mye frukt, for uten meg kan dere ingenting gjøre. Hvis noen ikke blir i meg, blir han kastet ut som en gren og visner; så samler vi grenene, vi kaster dem på ilden, og de brenner ." Det kreves lydighet mot guddommelige bud: « Hvis dere holder mine bud, blir dere i min kjærlighet, slik jeg har holdt min Fars bud og blir i hans kjærlighet. ". Å dø for ens venner blir den perfekte kulminasjonen av normen for ens sublimerede kjærlighet: " Dette er mitt bud: Elsk hverandre, slik jeg har elsket dere." Det finnes ingen større kjærlighet enn å gi sitt liv for sine venner .» Men denne erkjennelsen fra Jesus er betinget: " **Dere er mine venner, hvis dere gjør det jeg befaler dere .** "

På sin side var lysestaken med syv lamper laget av solid gull. Han kunne da bare symbolisere Jesu Kristi fullkommenhet. Gullet som senere ble funnet i romersk-katolisismens kirker gjenspeiler påstanden om dens falske tro. Dette er grunnen til at protestantiske templer ble fratatt alle pyntegenstander, ydmyke og strenge. I symbolikken til helligdommen og templet, beviser tilstedeværelsen av gull at helligdommen bare kan representere den guddommelige Jesus Kristus. Men i forlengelsen står det skrevet at han er hodet, menighetens overhode som er hans legeme i Ef.5:23-24: « For mannen er hustruens hode, likesom Kristus er menighetens overhode. , som er hans legeme , og som han er Frelseren for. Akkurat som Kirken er underordnet Kristus, så må også hustruer underordne seg sine menn i alle ting. » Men så spesifiserer Ånden: « Ektemenn, elsk deres hustruer, slik Kristus elsket kirken og ga seg selv for henne, for å hellige henne ved ordet , etter å ha renseset henne ved dåp i vann, for å gjøre denne kirken vises for ham herlig, uten flekk eller rynke eller noe slikt, men hellig og ulastelig. ". Her er så klart uttrykt hva den sanne kristne religion består av. Standarden er ikke bare teoretisk fordi den er en praksis implementert i all sin virkelighet. Det kreves enighet med standarden til hans åpenbarte " **ord** "; som innebærer å holde Guds bud og ordinanser og kjenne til mysteriene som er åpenbart i Bibelens profetier. Dette kriteriet, " *uforkastelig* eller *upåklagelig* " av de utvalgte, er tilbakekalt og bekreftet i Åp. 14:5 hvor det tilskrives "adventist"-helgenene for Kristi sanne endelige gjenkomst. De er betegnet med symbolet på " 144 000 " forseglet med " **Guds segl** " i Åp.7. Deres erfaring er **helhetens helliggjørelse** . Denne studien viser at tabernaklet, helligdommen, templet og alle deres symboler profeterte Guds store frelsesprosjekt. De fant sin hensikt og oppfyllelse i manifestasjonen av Jesu Kristi jordiske tjeneste åpenbart for mennesker. Dermed er forholdet som den

utvalgte opprettholder til ham av profetisk natur og karakter; uvitende menneske betror seg til skaperen Gud som vet alt; som bygger sin fremtid og åpenbarer den for ham.

Studiet av templet bygget av kong Salomo har nettopp vist oss at vi ikke må forveksle «tempeldelen» som er tilgjengelig for mennesker med «helligdommen» som er reservert utelukkende for den celestiale Gud. Som et resultat av dette mister ordet "helligdom" brukt i stedet for ordet "hellighet" i Dan.8:14 denne gangen all legitimitet, fordi det gjelder et himmelsk sted hvor ingen renselse er nødvendig i 1843. Og tvert imot, ordet "hellighet" angår de hellige som må bryte fra syndens praksis på jorden for å bli helliggjort eller valgt ut av Gud.

Ved Jesu Kristi død ble sløret som skilte «tempelet» fra «helligdommen» revet av Gud, men bare de helliges bønner ville få åndelig tilgang til den himmelske helligdommen hvor Jesus ville gå i forbønn for dem. Tempeldelen skulle fortsette sin rolle som et samlingshus for de utvalgte på jorden. Det var det samme i 1843, prinsippet ble fornyet. "Tempelet" for de hellige forblir på jorden, og i "helligdommen", bare det himmelske, gjenopptas Kristi forbønn offisielt til fordel for bare de utvalgte adventistene. Det er derfor ikke lenger et "helligdom" på jorden i den nye alliansen hvor symbolet forsvinner. Alt som gjenstår er det åndelige "tempelet" til de forløste utvalgte.

Den eneste urenheten som krevde rensing var menneskenes synder på jorden, for ingen av deres synd kom til å urene himmelen. Bare nærværet til djevelen og hans opprørske demoner kunne gjøre dette, og det er grunnen til at Jesus Kristus, seirende i Michael, utviste dem fra himmelen og kastet dem på syndens jord hvor de må forbli til deres død.

Det er en ting til å forstå etter å ha diskutert symbolikken til hellighet. Så hellige som disse symbolene er, er de bare materielle ting. Sann hellighet er i de levende, og det er grunnen til at Jesus Kristus var mer enn templet som selv eksisterte utelukkende for å beskytte Guds lov, bildet av hans karakter og hans rettferdighet krenket av den jordiske synderen. Det er bare for å tjene som støtte for læren til sine utvalgte at Gud fikk disse tingene utført av Moses og hans arbeidere. Det er for å unngå avgudsdyrkende oppførsel at Gud bemyndiget en mann, hans tjener Ron Wyatt, til å finne og røre ved arken med hans vitnesbyrd i 1982. Fordi "Jesu vitnesbyrd" som "er profetiens ånd" er mye overlegent til ham og mer nyttig siden han kom personlig for å avsløre betydningen av frelseprosjektet utarbeidet for hans utvalgte utvalgte på jorden. Ron Wyatt fikk filme de ti bud tatt ut av arken av engler, men han nektet å beholde filmen. Disse fakta beviser at Gud på forhånd visste hans avslag, men dette valget beskytter oss mot avgudsdyrkelsen som en slik innspilling kunne ha frembrakt hos noen av hans mer sårbare utvalgte. Denne virkeligheten har blitt åpenbart for oss, slik at vi holder den i våre hjerter som et søtt privilegium gitt av vår kjærlighets Gud.

Separasjonene i 1. Mosebok

Mens studiet av dette arbeidet har åpenbart for oss hemmelighetene som er skjult i profetiene til Daniel og Åpenbaringen, må jeg nå hjelpe deg å oppdage profetiene som ble åpenbart i 1. Mosebok, et ord som betyr "begynnelse".

Merk følgende !!! Vitnesbyrdet som vi vil legge merke til i denne studien av 1. Mosebok kom direkte fra Guds munn som dikterte det til sin tjener Moses. Å ikke tro på denne historien utgjør den største forargelsen som kan gjøres direkte mot Gud, en forargelse som definitivt lukker døren til himmelen fordi den avslører det totale fraværet av "tro, uten hvilken det er umulig å være behagelig for Gud, " ifølge Hebreerne 11:6.

I prologen til sin apokalypse insisterte Jesus sterkt på dette uttrykket: « *Jeg er alfa og omega, begynnelsen og slutten* », som han siterer igjen på slutten av sin åpenbaring i Åp.22:13. Vi har allerede lagt merke til den profetiske karakteren til 1. Mosebok, spesielt når det gjelder den syvdagers uken som profeterer syv tusen år. Her nærmer jeg meg denne 1. Mosebok fra aspektet av temaet " **separasjon** " som spesielt karakteriserer den som vi vil se.

Første Mosebok 1

Den 1. dagen

1. Mosebok 1:1: " *I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden* "

Som ordet " *begynnelse* " indikerer, ble " *jorden* " virkelig skapt av Gud som sentrum og grunnlaget for en ny dimensjon, parallelt med formene for det himmelske liv som gikk forut. For å bruke bildet av en maler, for ham handler det om å skape og implementere skapelsen av et nytt maleri. Men la oss allerede merke at « *himlene og jorden* » er **atskilt fra deres opprinnelse** . " *Himmelen* " betegner det tomme, mørke og uendelige interstellare kosmos; og " *jorden* " vises da i form av en ball dekket av vann. " *Jorden* " hadde ingen pre-eksistens til skapelsesuken siden den er skapt i begynnelsen eller " *begynnelsen* " av skapelsen av denne spesifikke jordiske dimensjonen. Den kommer ut av intetheten og tar form på Guds befaling for å oppfylle en rolle som ble nødvendig på grunn av friheten som er opphavet til synden begått i himmelen av dens aller første skapning; den som Jesaja 14:12 betegner med navnene « *morgenstjerne* » og « *sønn av daggry* » har blitt Satan siden han utfordret Guds autoritet. Han har siden vært leder for den eksisterende himmelske opprørsleiren og den fremtidige jordiske leiren.

1.Mos.1:2: " *Jorden var uformelig og tom: det var mørke på dypet, og Guds Ånd beveget seg over vannet* . "

Når en maler begynner med å påføre bakgrunnslaget på lerretet, presenterer Gud situasjonen som råder i det himmelske livet som allerede er skapt og det jordiske livet som han vil skape. Han betegner dermed med ordet " *mørke* " alt som ikke er i hans godkjenning, som han vil kalle " *lys* " i absolutt opposisjon. La oss legge merke til koblingen som dette verset etablerer mellom ordet « *mørke* »

», alltid i flertall siden dets aspekter er flere, og ordet « *avgrunn* » som angir at jorden ikke bærer noen form for liv. Gud brukte dette symbolet for å betegne sine fiender: de "gudløse" revolusjonære og fritenkere i Åp.11:7 og opprørerne fra pavelig katolisisme i Åp.17:8. Men de opprørske protestantene sluttet seg til dem i 1843, og gikk etter tur under Satans herredømme, "*avgrunnens engel*" i Åp.9:11; som fikk selskap av utro adventisme i 1995.

I bildet som tilbys i dette verset ser vi at "mørket" skiller "*Guds ånd*" fra "*vannene*" som vil profetere symbolsk, i Daniel og Åpenbaringen, om masser av "*folk, nasjoner og tungemål*" under symbolene « *havet* » i Dan.7:2-3 og Åp.13:1, og under « *elver* » i Åp.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Separasjonen vil snart tilskrives den opprinnelige "*synden*" som vil bli begått av Eva og Adam. Som i bildet som er gitt, gnir Gud skuldrene med mørkets verden knyttet til de opprørske englene som følger Satan i hans valg om å utfordre Guds autoritet.

1.Mos.1:3: "*Gud sa: La det bli lys! Og lyset var*

Gud setter sin standard for "*godt*" i henhold til sin egen og suverene dom. Dette alternativet "*godt*" er knyttet til ordet "*lys*" på grunn av dets strålende aspekt, synlig for alle og av alle, fordi det gode ikke genererer "skam" som fører til at mennesket gjemmer seg for å utføre sin ondskap. Denne "skam" vil Adam føle etter synden i henhold til 1.Mos.3, sammenlignet med 1.Mos.2:25.

1.Mos.1:4: "*Gud så at lyset var godt; og Gud skilte lyset fra mørket.*"

Dette er **den første dommen** uttrykt av Gud. Han avslører sitt valg av det **gode** fremkalt av ordet « *lys* » og hans fordømmelse av det **onde** som er betegnet med ordet « *mørke* ».

Gud åpenbarer for oss hensikten med sin jordiske skapelse og derfor det endelige resultatet som hans prosjekt vil oppnå: den definitive **adskillelsen** av de som elsker hans "*lys*" fra de som foretrekker "*mørke*". "*Lys og mørke*" er de to valgene som er muliggjort av frihetsprinsippet som Gud ønsket å gi til alle sine himmelske og jordiske skapninger. Disse to motstridende leirene har til syvende og sist to ledere; Jesus Kristus for "*lyset*" og Satan for "*mørket*". Og disse to motsatte leirene vil, i likhet med jordens to poler, også ha to forskjellige absolutte ender; de utvalgte vil leve evig i Guds lys i henhold til Åp.21:23; og ødelagt av Kristi gjenkomst, vil opprørerne ende opp som "*støv*" på den øde jorden som igjen blir "*avgrunnen*" i 1.Mos.1:2. Oppstandne for dom, vil de bli definitivt tilintetgjort ved å bli fortært i "*ildsjøen*" til den "*andre død*" ifølge Åp.20:15.

1.Mos.1:5: "*Gud kalte lyset dag, og mørket kalte han natt. Så ble det kveld, og det ble morgen: det var den første dagen.*»

Denne "*første dag*" av skapelsen er dedikert til den definitive separasjonen av de to leirene dannet av valgene "*lys og mørke*" som vil møte hverandre på jorden frem til Jesu Kristi endelige seier og fornyelsen av skapelsen. Den "*første dagen*" er således "*merket*" av den autorisasjonen som Gud gir opprørerne til å kjempe mot ham i løpet av de "syv tusen" årene som er profetert av hele uken. Det er derfor ideelt egnet til å bli tegnet, det vil si "*merket*" for den falske guddommelige tilbedelsen som ble funnet i løpet av seks årtusener blant utro hedenske eller jødiske folk, men spesielt i den kristne tid, siden vedtakelsen av "dagen of the Unconquer Sun" som en ukentlig hviledag pålagt av den keiserlige autoriteten til Konstantin I · 7. mars 321. Dette er hvordan den

nåværende "kristne" søndagen siden denne datoen har blitt " *dyrets merke* " fortsatte til religiøs støtte gitt til ham av den pavelige romersk-katolske tro fra 538. Åpenbart hadde «*alfa* » i 1. Mosebok mye å tilby Jesu Kristi trofaste tjenere på « *omega* »-tiden. Og det er ikke over.

Den 2. dagen

1.Mos.1:6: " *Gud sa: La det være en utvidelse mellom vannet, og la det skille vannet fra vannet .*"

Her er det igjen et spørsmål om **separasjon** : " *vann fra vann* ". Handlingen profeterer **adskillelsen** av Guds skapninger symbolisert av " *vannet* ". Dette verset bekrefter den naturlige **adskillelsen** av det himmelske liv fra det jordiske liv, og i begge, **separasjonen** av "Guds sønner" fra "djevelens sønner" som likevel er kalt til å leve sammen inntil dommen markert ved Jesu Kristi død for de opprørske onde englene, og frem til Jesu Kristi ære tilbake for jordboerne. Denne **separasjonen** vil rettferdiggjøre det faktum at mennesket vil bli skapt litt underlegent de himmelske englene siden den himmelske dimensjonen vil være utilgjengelig for ham. Jordens historie vil være en lang sortering til dens ende. Synd etablerte uorden og Gud organiserer denne lidelsen gjennom selektiv sortering.

1.Mos.1:7: " *Og Gud skapte utsvinget og skilte vannet som er under utskjæringen, fra vannet som er over utskjæringen. Og slik ble det .*"

Bildet som er gitt **skiller** det jordiske livet som er profetert av " *vannene som er under* " fra det himmelske livet som er " *over vidden* ".

1.Mos.1:8: « *Gud kalte utskjæringen himmel. Så ble det kveld, og det ble morgen: dette var den andre dagen .*»

Denne himmelen betegner det atmosfæriske laget som, dannet av de to gassene (hydrogen og oksygen) som utgjør vann, omgir hele jordoverflaten og som ikke er naturlig tilgjengelig for mennesker. Gud knytter det til tilstedeværelsen av et usynlig himmelliv, noe som er tilfellet siden djevelen selv vil få navnet " *fyrsten over luftens makt* " i Ef.2:2: "... *som du en gang gikk i, iht. denne verdens vei, ifølge fyrsten av luftens makt, av ånden som nå virker i opprørets sønner* "; holdning som han allerede hadde i den himmelske verden.

Den 3. dagen

1.Mos.1:9: " *Gud sa: La vannet som er under himmelen samles på ett sted, og la det tørre land vise seg. Og slik ble det .*"

Inntil dette tidspunktet dekket " *vannet* " hele jorden, men de inneholdt ennå ikke noen form for det marine dyrelivet som vil bli skapt på den 5. ^{dagen} . Denne presisjonen vil gi all sin autentisitet til handlingen av flommen i 1. Mosebok 6, som vil kunne spre formen av dyreliv i havet på den neddykkede jorden; som da vil rettferdiggjøre å finne marine fossiler og skjell der.

1.Mos.1:10: " *Gud kalte det tørre land jord, og vannmassene kalte han hav. Gud så at det var bra .*"

Denne nye **separasjonen** er dømt som " *god* " av Gud fordi utenfor havene og kontinentene gir han disse to begrepene " *hav og land* " rollen som to symboler som vil betegne henholdsvis den katolske kristne kirke og den katolske kirke. Kristen protestant forlot den første under navnet reformert kirke. Deres **separasjon** utført mellom 1170 og 1843 blir derfor dømt som " *gode* " av Gud. Og hans oppmuntring til sine trofaste tjenere i reformasjonens tid ble åpenbart i Åp 2:18 til 29. I disse versene finner vi denne viktige presiseringen av versene 24 og 25 som vitner om en eksepsjonell midlertidig situasjon: «Til deg , *til alle andre i Tyatira, som ikke mottar denne læren, og som ikke har kjent Satans dyp, som de kaller dem, sier jeg dere: Jeg legger ingen annen byrde på dere ; bare hold på det du har til jeg kommer .* " Nok en gang, gjennom denne omgrupperingen, bringer Gud orden i uorden skapt av opprørske engle- og menneskeånder. La oss legge merke til denne andre læren, " *jorden* " vil gi sitt navn til hele planeten fordi den " *tørre* " er forberedt til å være det naturlige miljøet for livet til mennesket for hvem denne skapelsen er laget av Gud. Den marine overflaten er fire ganger større enn overflaten på den tørre jorden, og planeten kunne ha tatt navnet " *havet* " bedre fortjent, men ikke rettferdiggjort i det guddommelige prosjektet. Ordene i dette "ordtaket": "fugler flokker sammen og fugler av en fjær flokker sammen", finnes i disse grupperingene. Således, mellom 1170 og 1843, ble trofaste og fredelige protestanter frelst av Kristi rettferdighet som ble tilregnet dem unntaksvis uten lydighet til sabbatshvilen av den sanne syvende dag: lørdag. Og det er kravet til denne hvilen som gjør " *jorden* " til symbolet på en falsk kristen tro fra 1843, ifølge Dan.8:14. Beviset for denne guddommelige dommen vises i Åp. 10:5 siden Jesus setter " *sine føtter* " på " *havet og jorden* " for å knuse dem med sin vrede.

1.Mos.1:11: " *Da sa Gud: La jorden frembringe grønt, gress som gir frø, og frukttrær som gir frukt etter sitt slag, med frø i seg på jorden. Og slik ble det .* »

Prioriteten gitt av Gud til det tørre landet bekreftes: først får det kraften til å " **produsere** " " *grønt, gress som bærer frø, frukttrær som gir frukt i henhold til sitt slag* "; alle ting produsert først for menneskets behov, og deretter for de jordiske og himmelske dyrene som vil omgi ham. Disse produksjonene av jorden vil bli brukt av Gud som symbolske bilder for å avsløre hans leksjoner for sine tjenere. Mennesket, som " *treet* ", vil bære frukt, godt eller dårlig.

1.Mos.1:12: " *Jorden bar frem grønt, gress som bar frø etter sitt slag, og trær som ga frukt og hadde frø i seg etter sitt slag. Gud så at det var bra. »*

På denne tredje ^{dagen} er det ingen feil som ødelegger arbeidet skapt av Gud, naturen er perfekt, ansett som " *god* ". I perfekt atmosfærisk og terrestrisk renhet multipliserer jorden sine produksjoner. Fruktene er ment for vesenene som skal leve på jorden: mennesker og dyr som igjen vil produsere frukt i henhold til deres personlighet.

1.Mos.1:13: « *Så ble det kveld, og det ble morgen, det var den tredje dag .* »

Den 4. dagen

1.Mos.1:14: “ *Gud sa: La det bli lys på himmelhvelvingen for å skille dag fra natt. la dem være tegn for å markere tidene, dagene og årene .* ”

En ny **separasjon** vises: " dag fra natt ". Inntil denne fjerde dagen ble ikke dagslys oppnådd av et himmellegeme. Separasjonen av dag og natt eksisterte allerede i en virtuell form skapt av Gud. For å gjøre sin skapning uavhengig av hans nærvær, vil Gud på den fjerde dagen skape himmelske stjerner som vil tillate mennesker å etablere kalendere basert på posisjonen til disse stjernene i det interstellare kosmos. Dermed vil stjernetegnene dukke opp, astrologi før sin tid, men uten den nåværende spådommen som er knyttet til den, dvs. astronomi.

1.Mos.1:15: “ *Og la dem være lys på himmelvidden for å gi lys på jorden. Og slik ble det .* ”

" Jorden " må opplyses av " dag " så vel som av " natt ", men " lyset " av " dagen " må overgå " nattens " fordi det er det symbolske bildet av sannhetens Gud, skaperen av alle som lever. Og rekkefølgen i rekkefølgen " nattdag " profeterer hans endelige seier mot alle hans fiender som også er de av hans elskede og velsignede utvalgte. Denne rollen som består av å " lyse opp jorden " vil gi disse stjernene en symbolsk betydning av religiøs handling som lærer sannheter eller løgner presentert i skaper-Guds navn.

1.Mos.1:16: “ *Gud skapte de to store lysene, det største lyset til å herske over dagen og det minste lyset til å råde over natten; han skapte også stjernene .* ”

Legg nøye merke til denne detaljen: ved å fremkalle " solen " og " månen ", " de to store lysene ", betegner Gud solen med uttrykket " den største " mens formørkelsene beviser det, vises de to sol- og måneskivene for oss under samme størrelse, den ene dekker den andre gjensidig. Men Gud som skapte den vet før mennesket at dens lille utseende skyldes dens avstand fra jorden, solen er 400 ganger større, men 400 ganger lenger enn månen. Med denne presisjonen bekrefter og bekrefter han sin øverste tittel som skapergud. Videre, på et åndelig nivå, avslører den sin uforlignelige "storhet" sammenlignet med månens litenhet, symbol på natt og mørke. Anvendelsen av disse symbolske rollene vil gjelde Jesus Kristus kalt " lys " i Johannes 1:9: " *Dette lyset var det sanne lyset, som når det kommer til verden, opplyser hvert menneske* ". La oss merke oss at den eldgamle alliansen til det kjødelige jødiske folk bygget på en månekalender ble plassert under tegnet av en "mørk" æra; dette inntil Kristi første og andre komme. Akkurat som feiringen av "nymånernes høytider", en tid da den forsvinnende månen blir usynlig, profeterte at Kristi solæra skulle komme, som Mal.4:2 sammenligner med en "rettferdighetens sol": " *Men for du som frykter mitt navn, rettferdighetens sol skal gå opp , og helbredelse skal være under hans vinger; du skal gå ut, og du skal hoppe som kalver fra en stall ...* ". Etter den gamle jødiske alliansen ble " månen " symbolet på den falske kristne troen, suksessivt katolsk siden 321 og 538, deretter protestantisk siden 1843, og ... institusjonell adventist siden 1994.

Verset nevner også " stjernene ". Lyset deres er svakt, men de er så mange at de likevel lyser opp himmelen til jordiske netter. " Stjernen " blir dermed symbolet på religiøse budbringere som blir stående eller som faller som tegnet på det " 6. segl " i Åp.6:13 der stjernefallet kom for å profetere den 13. november 1833 til de utvalgte ' protestantismens massive fall i år 1843. Dette fallet gjaldt

også Kristi sendebud, mottakere av budskapet fra " Sardes " som Jesus erklærte til: " *du anses å være i live og du er død* ". Dette fallet huskes i Åp.9:1: « *Den femte engelen blåste i sin basun. Og jeg så en stjerne som hadde falt fra himmelen til jorden . Nøkkelen til avgrunnsgropen ble gitt til ham .»* Før protestantenes fall fremkaller Åp. 8:10 og 11 den katolisismen som definitivt ble fordømt av Gud: « *Den tredje engelen blåste i basunen. Og det falt fra himmelen en stor stjerne som brenner som en fakkell ; og det falt på en tredjedel av elvene og på vannkilder. »* Vers 11 gir den navnet " Wormwood ": " *Navnet på denne stjernen er Wormwood ; og tredjedelen av vannet ble forvandlet til malurt , og mange mennesker døde ved vannet, fordi de var blitt bitre .»* Saken bekreftes i Åp 12:4: « *Hans hale dro bort en tredjedel av himmelens stjerner og kastet dem til jorden. Dragen sto foran kvinnen som skulle føde, for å sluke barnet hennes når hun hadde født .* De religiøse sendebudene vil da bli ofre for henrettelsene av de franske revolusjonærene i Åp 8:12: « *Den fjerde engelen blåste i basunen. Og en tredjedel av solen ble slått, og en tredjedel av månen og en tredjedel av stjernene, slik at en tredjedel ble formørket , og dagen mistet en tredjedel av sitt lys, og natten likeså .* Målene til frittenkende revolusjonære som er fiendtlige til alle former for religion er også, alltid delvis (*den tredje*), " *solen* " og " *månen* " .

I 1.Mos.15:5 symboliserer " *stjernene* " " *ætten* " som ble lovet til Abraham: " *Og da han hadde ført ham ut, sa han: Se mot himmelen og tell stjernene, hvis du kan telle dem. Og han sa til ham: Dette skal være din ætt .»* Merk følgende ! Budskapet indikerer en tallrik mengde, men sier ingenting om kvaliteten på troen til denne mengden der Gud vil finne " *mange kalte, men få utvalgte* " ifølge Matt.22:14. " *Stjernene* " symboliserer igjen de utvalgte i Dan.12:3: " *De intelligente skal skinne som himmelens prakt, og de som lærer mange rettferdighet, skal skinne som stjernene for alltid og alltid* " .

1.Mos.1:17: « *Gud satte dem på himmelvidden for å gi lys til jorden, »*

Vi ser her av en åndelig grunn Guds insistering på denne rollen til stjernene: " *å lyse opp jorden* " .

1.Mos.1:18: " *for å styre dagen og natten og skille lyset fra mørket. Gud så at det var bra .* " .

Her bekrefter Gud den åndelige symbolske rollen til disse stjernene ved å knytte sammen « *dag og lys* » på den ene siden og « *natt og mørke* » på den andre.

1.Mos.1:19: « *Så ble det kveld, og det ble morgen, det var den fjerde dag .»*

Jorden kan nå dra nytte av lys og solvarme for å sikre sin fruktbarhet og produksjon av plantemat. Men solens rolle vil først bli viktig etter synden som Eva og Adam vil begå. Livet til dette tragiske øyeblikket hviler på den mirakuløse kraften til Guds skaperkraft. Det jordiske livet er organisert av Gud for denne tiden da synden vil ramme jorden med all dens forbannelse.

Den 5. dagen

1.Mos.1:20: " *Gud sa: La vannet frembringe levende vesener i overflod, og la fugler fly på jorden til himmelvidden .* " .

På denne femte ^{dagen} gir Gud " vannet " kraften til å " frembringe i overflod levende dyr " så mange og så varierte at moderne vitenskap har vanskeligheter med å liste dem alle. På bunnen av avgrunnen i totalt mørke oppdager vi en ukjent livsform av bittesmå fluorescerende dyr som blinker, blinker og endrer lysintensitet og jevn farge. På samme måte vil himmelvidden motta animasjonen av flukten til " fugler ". Her vises symbolet på " vinger " som lar bevingede kjødelige dyr bevege seg gjennom luften. Symbolet vil festes til himmelske ånder som ikke trenger det fordi de ikke er underlagt jordiske og himmelske fysiske lover. Og i jordens bevingede arter vil Gud tilskrive seg selv bildet av "ørnen " som stiger høyest i høyden blant alle arter av fugler og flygende dyr. " Ørnen " blir også symbolet på imperiet, for kong Nebukadnesar i Dan.7:4 og det for Napoleon 1. ⁱ Åp.8:13: " Jeg så, og jeg hørte **en ørn fly midt fra himmelen** og sa med høy røst: *Ve, ve, ve dem som bor på jorden, på grunn av de andre lydene av trompetene til de tre englene som er i ferd med å blåse!* » Fremkomsten av dette keiserlige regimet spådde de tre store " ulykkene " som vil ramme innbyggerne i vestlige land under symbolet på de tre siste " trompetene " til Apo. 9 og 11, fra 1843, da dekretet i Dan.8:14 trådte i kraft.

Bortsett fra "ørnen ", vil de andre " himmelens fugler " symbolisere de himmelske englene, de gode og de onde.

1.Mos.1:21: " Gud skapte store fisker og alle levende skapninger som rører seg, som vannet frembringer i overflod etter sitt slag; han skapte også hver bevinget fugl etter sitt slag. Gud så at det var bra . "

Gud forbereder livet i havet for tilstanden synd, tiden da den "største fisken " vil lage den minste til maten, dette er den planlagte skjebnen og nytten av deres overflod i hver art. De " vingede fuglene " vil ikke unnsnippe dette prinsippet fordi de også vil drepe hverandre for mat. Men før synden skader ingen sjødyr eller fugl noen andre, livet besjeler dem alle og de lever sammen i perfekt harmoni. Dette er grunnen til at Gud dømmer situasjonen " god ". De marine " dyrene " og " fuglene " vil spille en symbolsk rolle etter synd. De dødelige kampene mellom arter vil da gi " havet " betydningen av "døden" som Gud gir det i ritualet for de hebraiske prestene. Karet som brukes til dette formålet vil få navnet " havet " til minne om krysset av "Rødehavet", begge ting er et forvarsel om kristen dåp. Ved å gi det navnet " dyret som stiger opp fra havet " i Åp. 13:1, identifiserer Gud den romersk-katolske religionen og monarkiet som støtter den med en forsamling av "døde" som dreper og sluker sine naboer som fisken. fra " havet ". På samme måte vil ørnene, haukene og sluker duene og duene på grunn av Evas og Adams synd og mange flere av deres menneskelige etterkommere inntil Kristi herlighet kommer tilbake.

1.Mos.1:22: " Gud velsignet dem og sa: *Vær fruktbare og bli mange og fyll havets vann! og la fuglene formere seg på jorden .*

Guds velsignelse materialiseres ved multiplikasjon, i denne sammenhengen av marine dyr og fugler, men også snart, av mennesker. Kristi kirke er også kalt til å multiplisere antallet tilhengere, men der er ikke Guds velsignelse nok, fordi Gud kaller, men han tvinger ingen til å svare på hans tilbud om frelse.

1.Mos.1:23: « *Så ble det kveld, og det ble morgen, det var den femte dag .*»

Legg merke til at livet i havet blir skapt på den femte dagen, og dermed **adskilt** fra skapelsen av liv på land, på grunn av dets åndelige symbolikk som angår den første formen for forbannet og frafallen kristendom; hva den katolske religionen i Roma vil representere siden 7. mars 321, datoen for vedtakelsen av den falske hedenske hviledagen, den første dagen og "solens dag", senere omdøpt til: søndag, Herrens dag. Denne forklaringen bekreftes av fremkomsten av romersk katolisisme i løpet av det 5. ^{årtusen} og protestantismen som dukket opp i løpet av det 6. ^{årtusen}.

Den 6. dagen

1.Mos.1:24: “ *Gud sa: La jorden frembringe levende dyr etter deres slag, storfe, kryp og kryp etter deres slag. Og slik ble det .* ”

Den sjette ^{dagen} er preget av skapelsen av jordisk liv som igjen, etter havet, " **produserer** levende dyr etter deres art, av storfe, av kryp og av landdyr, etter deres art . » Gud setter i gang en reproduksjonsprosess av alle disse levende skapningene . De vil spre seg over landoverflaten.

1.Mos.1:25: “ *Gud skapte dyrene på jorden etter deres slag, storfeet etter deres slag og alt kryp på jorden etter deres slag. Gud så at det var bra .* ”

Dette verset bekrefter handlingen som ble bestilt i det forrige. La oss merke denne gangen at Gud er skaperen og lederen av dette jordiske dyrelivet som er produsert på jorden. Som med de fra havet, vil landdyr leve i harmoni til tiden for menneskelig synd. Gud finner denne dyreskapningen " *god* " der symbolske roller er skapt, og han vil bruke dem i sine profetiske budskap etter etableringen av synd. Blant krypdyrene vil " *slangen* " spille en hovedrolle som et medium som anstifter synd brukt av djevelen. Etter synd vil jordens dyr ødelegge hverandre art mot art. Og denne aggressiviteten vil rettferdiggjøre, i Åp. 13:11, navnet " *dyret som stiger opp fra jorden* " som betegner den protestantiske religionen i sin siste status forbannet av Gud i sammenheng med den ultimate prøven av adventistisk tro rettferdiggjort av den sanne gjenkomsten av Jesus Kristus planlagt våren 2030. Vær imidlertid oppmerksom på at protestantismen bærer denne forbannelsen ignorert av folkemengdene siden 1843.

1.Mos.1:26: “ *Da sa Gud: La oss skape mennesker i vårt bilde, etter vår likhet, og la ham herske over havets fisk og luftens fugler og buskapen og over hele jorden og over alt det krypende som kryper på jorden .* »

Ved å si « *La oss gjøre* », forbinder Gud med sitt skapende arbeid den trofaste engleverden som er vitne til hans handling og omgir ham full av entusiasme. Under temaet **separasjon**, legg merke til her, gruppert på den 6. ^{dagen}, skapningen av landdyr og mennesket som er nevnt i dette vers 26, nummeret på Guds navn, nummeret oppnådd ved å legge til de fire hebraiske bokstavene "Yod" = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26"; bokstaver som utgjør navnet hans, translitterert "YaHWÉH". Dette valget er desto mer berettiget siden, « *skapt i Guds bilde* », « *menneske* » kommer Adam til å representere ham symbolsk i den jordiske skapelsen som et bilde av Kristus. Gud gir ham sitt fysiske og mentale aspekt, det vil si evnen til å dømme mellom godt og ondt som vil gjøre ham ansvarlig. Skapt på samme dag som dyrene, vil " *mennesket* " få valget om sin "

liknelse ": Gud eller dyret, " *dyret* ". Imidlertid er det ved å la seg forføre av "et dyr", " *slangen* ", at Eva og Adam vil avskjære seg fra Gud og miste sin " *liknelse* ". Ved å gi mennesket herredømme over « *krypdyrene som kryper på jorden* », inviterer Gud mennesket til å ha herredømme over «slangen» og derfor ikke la seg lære av den. Dessverre for menneskeheten vil Eva bli isolert og separert fra Adam når hun blir forført og gjort skyldig i synden ulydighet.

Gud betror mennesket hele sitt jordiske skaperverk med de liv den inneholder og produserer i havet, på jorden og i himmelen.

1.Mos.1:27: " *Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, mann og kvinne skapte han .*"

Den 6. ^{dagen} varer som de andre, 24 timer, og det ser ut til at kreasjonene til mannen og kvinnen er gruppert her for det pedagogiske formål å oppsummere skapelsen deres. Faktisk, 2. Mosebok tar opp denne skapelsen av mennesket ved å avsløre mange handlinger som sannsynligvis ble utført over flere dager. Historien om dette kapittel 1 får dermed en normativ karakter som avslører de symbolske verdiene som Gud ønsket å gi til de første seks dagene i uken.

Denne uken har desto mer symbolsk verdi ettersom den avbilder Guds frelsende prosjekt. «Mannen» symboliserer og profeterer Kristus og «kvinnen», den «utvalgte kirke» som vil bli reist opp fra ham. Videre, før synd, spiller sanntid ingen rolle fordi i tilstanden av perfektjon er tiden ikke talt og nedtellingen på "6000 år" vil begynne i den første våren preget av den første menneskelige synden. I perfekt regelmessighet følger 12-timers netter og 12-timers dager på hverandre kontinuerlig. I dette verset understreker Gud likheten med mennesket skapt etter sitt eget bilde. Adam er ikke svak, han er full av styrke og han ble skapt i stand til å motstå djevelens fristelser.

1.Mos.1:28: " *Og Gud velsignet dem, og Gud sa til dem: Vær fruktbare og bli mange og fyll jorden og legg den under deg! og herske over havets fisk og luftens fugler og over alle levende skapninger som rører seg på jorden .»*

Budskapet er adressert av Gud til hele menneskeheten som Adam og Eva er de opprinnelige modellene av. I likhet med dyr blir de på sin side velsignet og oppmuntret til å formere seg for å formere mennesker. Mennesket får herredømme over dyreskapninger fra Gud, noe som betyr at det ikke må la seg dominere av dem, av sentimentalitet og sentimental svakhet. Han må ikke skade dem, men leve i harmoni med dem. Dette, i sammenhengen som går foran syndens forbannelse.

1.Mos.1:29: " *Og Gud sa: Se, jeg gir dere all urt som bærer frø, som er på hele jorden, og hvert tre som har frukt av et tre i seg, som gir frø. vil være maten din .*"

I sin planteskapelse åpenbarer Gud all sin godhet og generøsitet ved å multiplisere antall frø av hver planteart, frukttrær, korn, urter og grønnsaker. Gud tilbyr mennesket den perfekte ernæringsmodellen som fremmer god fysisk og mental helse som er gunstig for hele organismen og menneskesjelen, også i dag som på Adams tid. Dette emnet har blitt presentert siden 1843 av Gud som et krav til hans utvalgte, og det får enda større betydning i våre siste dager hvor mat er offer for kjemikalier, gjødsel, plantevernmidler og andre som ødelegger liv i stedet for å fremme det. .

1.Mos.1:30: " *Og til alle jordens dyr og til alle himmelens fugler og til alt som rører seg på jorden, som har livsånde i seg, gir jeg hver grønn urt til mat. Og slik ble det .* "

Dette verset presenterer nøkkelen som rettferdiggjør muligheten for dette harmoniske livet. Alle levende ting er veganske, så de har ingen grunn til å skade seg selv. Etter synd vil dyr som oftest angripe hverandre for å få mat, døden vil da ramme dem alle på en eller annen måte.

1.Mos.1:31: " *Gud så alt han hadde laget, og se, det var meget godt. Så ble det kveld, og det ble morgen; det var den sjette dagen .* »

På slutten av den 6. ^{dagen} er Gud tilfreds med sin skapelse som, med menneskets nærvær på jorden, denne gangen dømmes som " *svært god* ", mens den først var " *god* " på slutten av den 5. ^{dagen} .

Guds intensjon om å **skille** de første 6 dagene i uken fra den 7. ^{demonstreres} ved deres gruppering i dette kapittel 1 i 1. Mosebok. På denne måten forbereder han strukturen til det fjerde ^{budet} i sin guddommelige lov som han i sin tid vil presentere for hebreerne som er befridd fra egyptisk slaveri. Siden Adam har mennesker hatt 6 dager i uken, hver uke, til å utføre sine jordiske yrker. For Adam begynte ting bra, men etter å ha blitt skapt fra ham, vil kvinnen, hans gudgitte « *hjelper* », bringe synd inn i den jordiske skapelsen, slik 3. Mosebok vil avsløre. Av kjærlighet til sin kone vil Adam i sin tur spise den forbudte frukten, og hele paret vil finne seg selv rammet av syndens forbannelse. I denne handlingen profeterer Adam Kristus som vil komme for å dele og betale i hans sted skylden til sin elskede utvalgte kirke. Hans død på korset, ved foten av Golgata-fjellet, vil sone for synden som er begått og erobre synden og døden, Jesus Kristus vil få rett til å få sine utvalgte til å dra nytte av hans fullkomne rettferdighet. Han kan dermed tilby dem evig liv tapt siden Adam og Eva. De utvalgte vil samtidig gå inn i dette evige livet ved begynnelsen av det 7. ^{årtusen} , det er da sabbatens profetiske rolle vil bli oppfylt. Du kan derfor forstå hvorfor dette temaet om hvile på den 7. ^{dagen} er presentert i kapittel 2 i 1. Mosebok, **atskilt** fra de første 6 dagene gruppert sammen i kapittel 1.

1. Mosebok 2

Den syvende dagen

1.Mos.2:1: " *Slik ble himmelen og jorden fullendt og hele deres hær .* "

De første seks dagene er atskilt fra den " *syvende* " fordi Guds skaperverk på jorden og himlene tar slutt. Dette gjaldt for leggingen av grunnlaget for skapt liv i den første uken, men enda mer for de 7000 årene som det også profeterte. De første seks dagene kunngjør at Gud vil arbeide i motgang i møte med djevelens leir og hans destruktive handlinger i 6000 år. Hans arbeid vil bestå i å tiltrekke sine utvalgte til seg for å velge dem blant alle mennesker. Han vil gi dem forskjellige bevis på sin kjærlighet og vil beholde dem som elsker og godkjenner ham i alle hans aspekter og alle områder. For de som ikke gjør dette, vil slutte seg til djevelens forbannede leir. " *Hæren* " som er sitert, betegner de levende styrkene i de to leirene som vil motsette seg og kjempe mot hverandre på " *jorden* " og i "

himmelen " hvor " *himmelens stjerner* " symboliserer dem. Og denne kampen for utvelgelse vil vare i 6000 år.

1.Mos.2:2: " *På den syvende dagen fullførte Gud sitt arbeid som han hadde gjort, og han hvilte på den syvende dagen fra all sin gjerning som han hadde gjort.* "

På slutten av den første uken av jordisk historie lærer Guds hvile en første leksjon: Adam og Eva har ennå ikke syndet; som forklarer muligheten for Gud til å oppleve sann hvile. Guds hvile er derfor betinget av fraværet av synd i hans skapninger.

Den andre leksjonen er mer subtil, og den er gjemt i det profetiske aspektet av denne " *syvende dag* " som er et bilde av det " *syvende* " årtuset av det store frelseprosjektet programmert av Gud.

Inngangen til det " *syvende* " årtuset, kalt " *tusen år* " i Åp.20:4-6-7, vil markere fullføringen av utvelgelsen av de utvalgte. Og for Gud og hans utvalgte frelst i live eller oppstanden, men alle blir herliggjort, resten oppnådd vil være konsekvensen av Guds seier i Jesus Kristus over alle hans fiender. I den hebraiske teksten er verbet " *hvilte* " "shavat" fra samme rot som ordet " *sabbat* ".

1.Mos.2:3: " *Gud velsignet den syvende dag og helliget den, fordi han på den hvilte fra all sin gjerning som han hadde skapt ved å gjøre den.* "

Ordet sabbat er ikke nevnt, men dets bilde finnes allerede i **helligjørelsen** av den " *syvende dag* ". Forstå derfor godt årsaken til denne **helligjørelsen** av Gud. Hun profeterer øyeblikket da hennes offer i Jesus Kristus vil motta sin endelige belønning: lykken over å være omgitt av alle hennes utvalgte som i sin tid vitnet om deres troskap i martyrdøden, lidelsen, deprivasjonen, som oftest, helt til døden. Og ved begynnelsen av det " *syvende* " årtuset vil de alle være i live og trenger ikke lenger å frykte døden. For Gud og hans trofaste leir, kan man forestille seg årsaken til større " *hvile* " enn dette? Gud vil ikke lenger se de som elsker ham lide, han vil ikke lenger trenge å dele deres lidelse, det er denne " ***hvilen*** " som han feirer hver " *syvendedags sabbat* " i våre evige uker. Denne frukten av hans endelige seier vil ha blitt oppnådd ved Jesu Kristi seier over synd og død. I seg selv, på jorden og blant andre mennesker utførte han et knapt troverdig arbeid: han tok døden på seg for å skape sitt utvalgte folk og sabbaten kunngjorde fra Adam til menneskeheten at han ville overvinne synden for å tilby sin rettferdighet og evig liv til dem. som elsker og tjener ham trofast; noe som Åp.6:2 forkynner og bekrefter: « *Jeg så, og se, det dukket opp en hvit hest. Den som red den hadde bue; det ble gitt ham en krone, og han dro seirende ut og seier* .»

Inngangen til det syvende årtusen markerer de utvalgtes inntreden i Guds evighet, og det er derfor, i denne guddommelige historien, er ikke den syvende dagen avsluttet med uttrykket "det var en kveld, det var Det var morgen, det var ... dag ." I sin apokalypse gitt til Johannes, vil Kristus fremkalle dette syvende årtuset, og han vil avsløre at det også vil være sammensatt av « *tusen år* » i henhold til Åp. 20:2-4, som de første seks som gikk foran det. Det vil være en tid med himmelsk dom der de utvalgte vil måtte dømme de døde i den forbannede leiren. Minnet om synd vil derfor bli opprettholdt i disse siste « *tusen år* » av den store sabbaten som er profetert hver helg. Bare den siste dommen vil sette en

stopper for tanken om synd når, på slutten av det syvende årtusen, alle de falne vil ha blitt ødelagt i " *den andre dødens ildsjøen* ".

Gud gir forklaringer om sin jordiske skapelse

Advarsel: Forvildede mennesker sår tvil ved å presentere denne delen av 1. Mosebok 2 som et andre vitnesbyrd som ville motsi historien om 1. Mosebok. Disse menneskene har ikke forstått den narrative metoden som brukes av Gud. Han presenterer i 1. Mosebok, hele de første seks dagene av skapelsen hans. Så, fra 1.Mos.2:4, kommer han tilbake for å gi ytterligere detaljer om visse emner som ikke er forklart i 1. Mosebok.

1.Mos.2:4: " *Dette er opprinnelsen til himmelen og jorden, da de ble skapt* "

Disse tilleggsforklaringene er helt nødvendige fordi temaet synd må få sine egne forklaringer. Og som vi har sett, er dette temaet synd allestedsnærværende i formene som Gud har gitt til sine jordiske og himmelske prestasjoner. Selve konstruksjonen av den syv dager lange uken bærer på mange mysterier som bare tiden vil avsløre for Kristi utvalgte.

1.Mos.2:5: " *Da JaHWéH Gud skapte jorden og himmelen, var det ennå ikke en busk av marken på jorden, og heller ikke noe gress på marken spiret fram; for JaHWéH Gud hadde ikke sendt regn på jorden, og det var ingen mann til å dyrke jorden .*

Legg merke til utseendet til navnet " *YaHWéH* " som Gud kalte seg selv etter anmodning fra Moses i henhold til 2. Mosebok 3:14-15. Moses skriver denne åpenbaringen under diktat av Gud, som han kaller " *YAHWéH* ". Den guddommelige åpenbaringen her henter sin historiske referanse fra utvandringen fra Egypt og opprettelsen av nasjonen Israel.

Bak disse tilsynelatende svært logiske detaljene ligger profeterte ideer. Gud fremkaller veksten av planteliv, " *busker og urter på markene* ", som han legger til " *regn* " og tilstedeværelsen av " *menneske* " som vil " *dyrke jorden* ". I 1656, etter Adams synd, i 1.Mos.7:11, vil " *flommens regn* " ødelegge plantelivet, " *busker og urter på marken* " så vel som " *menneske* " og hans " *avlinger* " på grunn av intensivering av synd.

1.Mos.2:6: " *Men en damp steg opp fra jorden og vannet hele jordens overflate .*

Før han ødelegger noe, før synd, lar Gud " *jorden vannes over hele overflaten med en damp* ". Handlingen er skånsom og effektiv og passer til det syndfrie, strålende og helt rene liv. Etter synd vil himmelen sende ødeleggende stormer og styrtregn som et tegn på dens forbannelse.

Dannelsen av mennesket

1.Mos.2:7: " *Jehova Gud formet mennesket av jordens støv og blåste livsånde i dets nesebor, og mennesket ble en levende skapning .*

Skapelsen av mennesket er basert på en ny **adskillelse** : den av " *jordens støv* " som en del av det blir tatt for å danne et liv skapt i Guds bilde. I denne handlingen åpenbarer Gud sin plan for å oppnå og til slutt velge utvalgte mennesker av jordisk opprinnelse som han vil gjøre evige.

Når Gud skaper ham, er mennesket gjenstand for spesiell oppmerksomhet fra sin Skaper. Legg merke til at han "former" ham fra "jordens støv" og denne eneste opprinnelsen profeterer hans synd, hans død og hans tilbakevenden til tilstanden "støv". Denne guddommelige handlingen kan sammenlignes med den til en "keramiker" som former et "leirekar"; bilde som Gud vil kreve i Jer.18:6 og Rom.9:21. Videre vil livet til "menneske" avhenge av hans "pust" som Gud puster inn i hans "nesebor". Det er derfor faktisk den pulmonale "pusten" og ikke den åndelige pusten som mange tenker på. Alle disse detaljene blir avslørt for å minne oss om hvor skjørt menneskeliv er, avhengig av Gud for å forlenge det. Det forblir frukten av et permanent mirakel fordi livet bare finnes i Gud og i ham alene. Det var ved hans guddommelige vilje "mennesket ble et levende vesen." Hvis livet til en god eller ond mann forlenges, er det bare fordi Gud tillater det. Og når døden rammer ham, er det fortsatt hans avgjørelse det er snakk om.

Før synden ble Adam skapt perfekt og uskyldig, besatt av kraftig vitalitet og gikk inn i evig liv, omgitt av evige ting. Bare formen for hans skapelse profeterer hans forferdelige skjebne.

1.Mos.2:8: "Da plantet YaHWéH Gud en hage i Eden, på østsiden, og der plasserte han mannen som han hadde formet."

En hage er bildet av det ideelle stedet for mennesket som finner alle sine fortryllende ernæringsmessige og visuelle elementer samlet der; praktfulle blomster som ikke falmer og aldri mister sine parfymer av behagelige lukter multiplisert til det uendelige. Denne maten som tilbys i hagen bygger ikke ens liv som før synden ikke er avhengig av mat. Mat blir derfor konsumert av mennesket for hans eneste fornøyelse. Presisjonen "Gud plantet en hage" vitner om hans kjærlighet til sin skapning. Han blir gartner for å tilby mennesket dette fantastiske stedet å bo.

Ordet Eden betyr "hage av gleder" og tar Israel som et sentralt referansepunkt, lokaliserer Gud dette Eden øst for Israel. For sine "fryd" er mennesket plassert i denne deilige hagen av Gud, hans Skaper.

1.Mos.2:9: "Jehve Gud skapte trær av alle slag til å vokse opp av jorden, behagelige å se og gode å spise, og livets tre midt i hagen, og treet til kunnskap om godt og ondt.»

Karakteren til en hage er tilstedeværelsen av frukttrær som tilbyr "klar til å spise" som utgjør fruktene deres med flere myke og søte smaker. De er alle der for Adams eneste glede, fortsatt alene.

I hagen er det også to trær med diametralt motsatte tegn: "livets tre" som inntar den sentrale plassen, "midt i hagen". På denne måten er hagen og dens frodige tilbud helt knyttet til den. Nær ham er "treet til kunnskap om godt og ondt". Allerede i sin betegnelse profeterer ordet "ondskap" tilgang til synd. Vi kan da forstå at disse to trærne er bildene av de to leirene som vil møte hverandre på syndens jord: Jesu Kristi leir avbildet av "livets tre" mot djevelens leir, som i likhet med navnet av "treet" indikerer, har kjent eller erfart, suksessivt, "godt" fra det ble skapt til den dagen da "det onde" fikk det til å gjøre opprør mot sin Skaper; det Gud kaller "synde mot ham". Jeg minner deg om at disse prinsippene om "godt og ondt" er de to valgene eller to mulige ekstreme motsatte frukter som **den totale friheten** til et "levende vesen" produserer. Hvis den første engelen

ikke hadde gjort det, ville andre engler fortsatt ha gått i opprør, som den jordiske opplevelsen av menneskelig oppførsel nå allerede har bevist.

I all den sjenerøse ofringen av hagen som Gud har forberedt for Adam, er dette treet " *kunnskapen om godt og ondt* " som er der for å prøve menneskets trofasthet. Dette begrepet " *kunnskap* " må forstås godt fordi for Gud får verbet " *å vite* " en ekstrem betydning av å oppleve " *godt eller ondt* " som vil være basert på handlinger av lydighet eller ulydighet. Treet i hagen er bare den materielle støtten for lydighetsprøven og dets frukt overfører bare ondskap fordi Gud ga det denne rollen ved å presentere det som et forbud. Synden ligger ikke i frukten, men i å spise den, vel vitende om at Gud har forbudt den.

1.Mos.2:10: " *En elv kom ut fra Eden for å vanne hagen, og derfra delte den seg i fire grener .*"

Et nytt budskap om **atskillelse** presenteres, akkurat som elven som kommer ut av Eden deler seg i " *fire armer* ", profeterer dette bildet fødselen av menneskeheten hvis etterkommere vil spre seg universelt enten til de fire kardinalpunktene, eller fire vinder fra himmelen gjennom alle jorden. " *Elven* " er symbolet på et folk, vann er symbolet på menneskeliv. Ved denne inndelingen " *i fire armer* ", vil elven som kommer ut av Eden spre sitt livsvann over hele jorden, og denne ideen profeterer Guds ønske om å spre sin kunnskap over hele overflaten. Hans prosjekt vil bli fullført i henhold til 1.Mos.10 ved separasjonen av Noah og hans tre sønner etter slutten av vannflommen. Disse vitnene til flommen vil overføre minnet om den forferdelige guddommelige straffen fra generasjon til generasjon.

Vi kjenner ikke til det visuelle utseendet som jorden hadde før flommen, men før folkenes separasjon må den bebodde jorden ha fremstått som et enkelt kontinent bare vannet av denne vannkilden som fosset ut fra Edens hage. Dagens innlandshav eksisterte ikke, og de er en konsekvens av flommen som dekket hele jorden i et år. Fram til flommen ble hele kontinentet vannet av disse fire elvene, og deres sideelver fordelte ferskvann over hele overflaten av den tørre jorden. Under flommen kollapset Gibraltarstredet og Rødehavet, og forberedte dannelsen av Middelhavet og Rødehavet invadert av saltvann fra havene. Vit at på den nye jorden hvor Gud vil etablere sitt rike, vil det ikke være noe hav i henhold til Åp.21:1, akkurat som det ikke vil være noen død mer. Splittelse er konsekvensen av synd, og den mest intense formen av den vil bli straffet av flommens ødeleggende vann. Ved å lese dette budskapet, under dets profetiske aspekt alene, betegner elvens " *fire armer* " *fire folk som karakteriserer menneskeheten*.

1.Mos.2:11: « *Den førstes navn er Pison; det er det som omgir hele landet Havila, hvor gullet finnes .*»

Navnet på den første elven som heter Pishon eller Phison betyr: overflod av vann. Området der Eden plantet av Gud var lokalisert må ha vært der de nåværende Tigris og Eufrat har sin kilde; for Eufrat til Ararat-fjellet og for Tigris til Taurus. Mot øst og midt i Tyrkia er det fortsatt den enorme Van-sjøen som utgjør en enorm reserve av ferskvann. Med sin guddommelige velsignelse fremmet det rikelige vannet den ekstreme fruktbarheten i Guds hage. Landet Havila, kjent for gullet sitt, lå ifølge noen nordøst i dagens Tyrkia. Den strakte seg til kysten av dagens Georgia. Men denne tolkningen utgjør et problem fordi ifølge

1.Mos.10:7 er " *Havila* " en " *sønn av Kusj* " selv . " *sønn av Ham* ", og det betegner Etiopia som ligger sør for Egypt. Dette får meg til å finne dette landet " *Havila* " i Etiopia, eller i Jemen, hvor det var gullgruvene som dronningen av Saba tilbød kong Salomo.

1.Mos.2:12: " *Gullet i dette landet er rent; bdellium og onyx stein finnes også der .* "

" *Gull* " er symbolet på tro og Gud profeterer for Etiopia, ren tro. Det vil allerede være det eneste landet i verden som har bevart den religiøse arven til dronningen av Saba etter oppholdet hos kong Salomo. La oss også legge til for dens fordel, at i sin uavhengighet bevart under århundrene med religiøst mørke som preget folkene i det "kristne" Vest-Europa, beholdt etiopierne den kristne tro og de praktiserte den sanne sabbaten mottatt ved møtet med Salomo. Apostelen Filip døpte den første etiopiske kristne som åpenbart i Apostlenes gjerninger 8:27-39. Han var en evnukk forkynner for dronning Candace og hele folket mottok hans religiøse lære. En annen detalj vitner om velsignelsen til dette folket, Gud hadde dem beskyttet mot sine fiender ved den krigerske handlingen som ble utført og frivillig bestemt av den berømte navigatøren Vasco da Gama.

Som bekrefter den svarte fargen på den etiopiske huden, " *onyx stone* " er "svart" i fargen og består av silisiumdioksid; ekstra rikdom for dette landet; fordi bruken til produksjon av transistorer gjør den spesielt verdsatt i dag.

1.Mos.2:13: " *Den andre elvens navn er Gihon; det er det som omgir hele Kush-landet .»* "

La oss glemme «elvene» og sette i stedet menneskene de symboliserer. Dette andre folket " *omgir landet Kush* ", det vil si Etiopia. Sems etterkommere vil utvikle seg i landet Arabia og så langt som til Persia. Det omgir faktisk territoriet til Etiopia, så det kan symboliseres og refereres til med navnet "elven " " *Gihon* ". I våre siste dager er dette følget den "muslimske" religionen i Arabia og Persia. Dermed blir konfigurasjonen av begynnelsen av skapelsen reproduisert ved tidens slutt.

1.Mos.2:14: « *Navnet på den tredje er Hiddekel; det er det som renner øst for Assyria. Den fjerde elven er Eufrat .»* "

" *Hiddekel* " betegner "Tiger River", og folket som er utpekt vil være India symbolisert av "Bengal tiger"; Asia og dens østlige sivilisasjon falskt utpekt som "den gule rasen" er derfor profetert og bekymret, og den ligger faktisk " *øst for Assyria* ". I Dan.12 brukte Gud symbolet på denne menneskeetende " *elven* " " *tigere* " for å illustrere adventistenes prøvelse som ble opplevd mellom 1828 og 1873, på grunn av mengden av åndelige dødsfall den forårsaket.

Navnet " *Eufrat* " betyr: blomstrende, fruktbart. I profetien Åpenbaringen symboliserer " *Eufrat* " Vest-Europa og dets utvekster, Amerika og Australia, som Gud presenterer dominert av det romerske pavelige religiøse regimet som han med byen kaller " *Babylon den store* ". Denne etterkommeren av Noah vil være den av Jafet som strekker seg mot vest mot Hellas og Europa, og mot nord mot Russland. Europa var jorden der den kristne tro opplevde alle sine gode og dårlige utviklinger etter Israels nasjonale fall; adjektivene «blomstrende, fruktbar» er rettfærdiggjort, og ifølge varselet vil sønnene til Lea, den uelskede kvinnen, være flere enn de til Rakel, hustruen som Jakob elsket.

Det er godt å finne i denne meldingen påminnelsen om at til tross for alle deres endelige religiøse inndelinger, hadde disse fire typene jordiske sivilisasjoner den samme skaperguden som Far, for å rettferdiggjøre deres eksistens.

1.Mos.2:15: " *Jehve Gud tok mannen og satte ham i Edens hage for å dyrke den og ta vare på den .* "

Gud tilbyr Adam et yrke som består i å " *dyrke og stelle* " hagen. Formen for denne kultivering er ukjent for oss, men den ble utført uten noen form for tretthet før synden. På samme måte, uten noen form for aggresjon i hele skaperverket, ble vaktholdet hans forenklet til det ytterste. Denne rollen som vakt innebar imidlertid eksistensen av en fare som snart vil få et reelt og presist aspekt: den djevlelske forførelsen av menneskelig tanke i denne samme hagen.

1.Mos.2:16: " *Jehova Gud ga denne befaling til mennesket: Du kan spise av alle trærne i hagen; »*

Massevis av frukttrær er gjort fritt tilgjengelig for Adam. Gud oppfyller ham utover hans behov som består i å tilfredsstille matønsker ved å variere smaker og aromaer. Guds tilbud er hyggelig, men det er bare den første delen av en " *befaling* " som Han gir til Adam. Den andre delen av denne " *ordren* " kommer deretter.

1.Mos.2:17: " *Men du skal ikke ete av treet til kunnskap om godt og ondt, for den dagen du spiser av det skal du dø .* "

I Guds " *ordre* " er denne delen svært alvorlig, fordi trusselen som presenteres vil bli anvendt uforsonlig så snart ulydighet, syndens frukt, er fullbyrdet og fullbyrdet. Og ikke glem, for at prosjektet med den universelle oppgjør av synd skal bli fullført, må Adam falle. For bedre å forstå hva som kommer til å skje, la oss huske at Adam fortsatt er alene når Gud advarer ham ved å presentere sin " *ordre* " om ikke å spise av " *kunnskapens tre om godt og ondt* " eller ikke å bli matet av djevelens ideer. Videre, i sammenheng med evig liv, måtte Gud forklare ham hva «å dø» betyr. Fordi trusselen er der, i denne " *du vil dø* ". Oppsummert, Gud tilbyr Adam en skog, men forbyr ham et enkelt tre. Og for noen mennesker er dette forbudet alene uutholdelig, det er da treet skjuler skogen, som ordtaket lærer. Å spise fra " *treet til kunnskap om godt og ondt* " betyr: å spise av djevelens lære som allerede er animert av en ånd av opprør mot Gud og hans rettferdighet. Fordi *det forbudte "treet"* plassert i hagen er et bilde av hans person, akkurat som " *livets tre* " er et bilde av karakteren Jesus Kristus.

1.Mos.2:18: " *Jahve Gud sa: Det er ikke godt for mennesket å være alene; Jeg vil hjelpe ham å like ham .* "

Gud skapte jorden og mennesket for å åpenbare hans godhet og djevelens ondskap. Hans frelseprosjekt blir åpenbart for oss i det som følger. For å forstå, vit at mennesket spiller rollen som Gud personlig som får ham til å tenke, handle og snakke slik det selv tenker, handler og snakker. Denne første Adam er et profetisk bilde av Kristus som Paulus vil presentere som den nye Adam.

For å avsløre djevelens ondskap og Guds godhet, er det nødvendig for Adam å synde slik at jorden vil bli dominert av djevelen og hans onde gjerninger vil bli åpenbart universelt. Forestillingen om paret eksisterer bare på jorden skapt for synd, fordi duoen som er dannet på denne måten er av en åndelig grunn som profeterer forholdet mellom den guddommelige Kristus og hans ektefelle som

utpeker hans utvalgte. Den Utvalgte må vite at hun er både offer og begunstiget av frelsesplanen som er planlagt av Gud; hun er et offer for synd som er gjort nødvendig for Gud slik at han til slutt kan fordømme djevelen, og en nyter godt av hans frelsende nåde fordi, klar over sitt ansvar for syndens eksistens, vil han selv betale prisen for synden. synd i Jesus Kristus. Så først fant Gud at ensomhet ikke var bra, og hans behov for kjærlighet var så stort at han var villig til å betale dyrt prisen for å oppnå den. Dette selskapet, dette ansikt til ansikt, som tillater deling, kaller Gud « *hjelp* » og mennesket vil bruke begrepet når de fremkaller sin kvinnelige menneskelige motpart. Når det gjelder hjelp, vil hun få ham til å falle og lede ham til synd av kjærlighet. Men denne kjærligheten fra Adam til Eva er i bildet av Kristi kjærlighet til hans utvalgte funnet syndere, verdige til evig død.

1.Mos.2:19: “ *Jahve Gud dannet av jorden hvert dyr på marken og alle fugler i luften og førte dem til menneskene for å se hva han ville kalle dem, og for at hver levende skapning skulle bære navnet som mann ville gi det .* ”

Det er den overordnede som gir navn til det som er underlegent for ham. Gud ga seg selv sitt navn og ved å gi Adam denne retten, bekrefter han dermed menneskets herredømme over alt som lever på jorden. I denne første formen for jordisk skapelse reduseres markens dyrearter og luftens fugler, og Gud bringer dem til Adam, akkurat som han førte dem før flommen to og to til Noah.

1.Mos.2:20: “ *Og mannen ga navn til alle buskaper og til himmelens fugler og til alle markens dyr; men for mennesket fant han ingen hjelp som ham .»* De såkalte forhistoriske monstre ble skapt etter synden for å intensivere konsekvensene av den guddommelige forbannelsen som vil ramme hele jorden inkludert havet. I uskyldens tid består dyrelivet av "kveg" som er nyttig for mennesket, " fuglene " av himmelen " og " markenes dyr " mer uavhengige. Men i denne presentasjonen har han ikke funnet et menneskelig motstykke fordi han ennå ikke eksisterer.

1.Mos.2:21: “ *Da lot JaHWéH Gud en dyp søvn falle over mannen, og han sovnet; han tok et av hans ribben og lukket kjøttet på plass .»* ”

Skjemaet som ble gitt til denne kirurgiske operasjonen avslører ytterligere spareprosjektet. I Mikael eliminerer Gud seg selv fra himmelen, han forlater og skiller seg fra sine gode engler, som er normen for den " *dype søvnen* " som Adam er dyppet i. I Jesus Kristus, født i kjødet, blir det guddommelige ribben tatt, og etter hans død og oppstandelse, på sine tolv apostler, skaper han sin " *hjelp* ", hvorfra han tok det kjødelige aspektet og sine synder og som han gir sin "hellige Ånd". Den åndelige betydningen av dette ordet " *hjelp* " er stor fordi det gir hans kirke, hans utvalgte rollen som " *hjelp* " i dets realisering av frelsesplanen og den universelle globale løsningen av synd og skjebnen til syndere.

1 Mos.2:22: " *Jehova Gud formet en kvinne av ribbenet som han hadde tatt fra mannen, og han førte henne til mannen .* " ”

Dermed profeterer dannelsen av kvinnen den om Kristi utvalgte. For det er ved å komme i kjødet at Gud danner sin trofaste menighet, offer for sin kjødelige natur. For å redde de utvalgte fra kjødet, måtte Gud ta form i kjødet. Og også, ettersom han hadde evig liv i seg selv, kom han for å dele det med sine utvalgte.

1.Mos.2:23: " *Og mannen sa: Se, denne gangen er hun som er bein av mine ben og kjøtt av mitt kjøtt! Hun skal kalles kvinne, fordi hun ble tatt fra mannen .»*

Gud kom til jorden for å omfavne den jordiske normen for å kunne si om sin utvalgte hva Adam sier om sin kvinnelige motpart som han gir navnet " *kvinne* ". Saken er mer åpenbar på hebraisk fordi hankjønnsordet mann er, "ish" blir "isha" for det feminine ordet kvinne. I denne handlingen bekrefter han sitt herredømme over henne. Men etter å ha blitt tatt fra ham, vil denne " *kvinnen* " bli uunnværlig for ham som om " *ribben* " tatt fra kroppen hans ønsket å vende tilbake til ham og ta dens plass. I denne unike opplevelsen vil Adam føle for sin kone følelsene som moren vil føle for barnet hun føder etter å ha båret ham i magen. Og denne opplevelsen etterlevs også av Gud fordi de levende skapningene som han skaper rundt seg, er barn som kommer ut av ham; som gjør ham like mye til mor som far.

1 Mos.2:24: " *Derfor skal en mann forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de skal bli ett kjød ."*

I dette verset uttrykker Gud sin plan for sine utvalgte som ofte vil måtte bryte kjødelige familieforhold for å knytte bånd til de utvalgte velsignet av Gud. Og ikke glem først, i Jesus Kristus, forlot Michael sin status som himmelsk Far for å komme og vinne kjærligheten til sine utvalgte disipler på jorden; dette i den grad at han ga avkall på å bruke sin guddommelige kraft til å kjempe mot synden og djevelen. Her forstår vi at temaene **separasjon** og **felleskap** er uatskillelige. På jorden må de utvalgte **skilles** kjødelig fra dem han elsker for å gå inn i åndelig **felleskap** og bli «ett» med Kristus og alle hans utvalgte, og hans trofaste gode engler.

Ønsket til " *ribben* " om å vende tilbake til sin opprinnelige plass finner sin mening i den seksuelle koblingen av mennesker, en handling av kjød og ånd hvor mann og kvinne fysisk danner ett kjød.

1 Mos.2:25: « *Mannen og hans kone var begge nakne, og de skammet seg ikke .»*

Fysisk nakenhet plager ikke alle. Det er tilhengere av naturisme. Og i begynnelsen av menneskets historie forårsaket ikke fysisk nakenhet " *skam* ". Tilsynekomsten av " *skam* " vil være et resultat av synd, som om å spise fra " *treet til kunnskap om godt og ondt* " kunne åpne menneskesinnet for hittil ukjente effekter og ignorert. I virkeligheten vil frukten av det forbudte treet ikke være forfatteren av denne endringen, det vil bare være midlet, fordi den som endrer verdiene til ting og samvittighet er Gud og han alene. Det er han som vil vekke følelsen av " *skam* " som det syndige paret vil føle i sinnet om deres fysiske nakenhet som ikke vil være ansvarlig; fordi feilen vil være moralsk og vil bare gjelde den ulydigheten som er implementert, bemerket av Gud.

For å oppsummere læren i 1. Mosebok 2, presenterte Gud først for oss helliggjørelsen av hvilen eller sabbaten på den syvende dag, som profeterer den store hvilen som vil bli gitt i det syvende årtusen både til Gud og til hans trofaste utvalgte. Men denne hvilen måtte vinnes av den jordiske kampen som Gud vil føre mot synden og djevelen, ved å bli inkarnert i Jesus Kristus. Adams jordiske

erfaring illustrerte denne frelsesplanen designet av Gud. I Kristus ble han kjødt for å skape sin utvalgte av kjøtt som til slutt vil motta et himmellegeme som ligner englenes.

1. Mosebok 3

adskillelse fra synd

1.Mos.3:1: “ *Slangen var den mest listige av alle markens dyr som Herren Gud hadde skapt. Og han sa til kvinnen: Har Gud virkelig sagt: Dere skal ikke ete av hvert tre i hagen?* »

Den stakkars " *slangen* " hadde ulykken å bli brukt som medium av de mest " *utspekulerte* " av englene skapt av Gud. Dyr som krypdyr som " *slangen* " ikke snakket om; Språket var en særegenhet ved Guds bilde gitt til mennesket. Pek på det gode, djevelen får ham til å snakke til kvinnen i en tid da hun er skilt fra mannen sin. Denne isolasjonen vil være fatal for ham fordi i nærvær av Adam ville djevelen hatt vanskeligere med å lede mennesker til å være ulydige mot Guds ordre.

Jesus Kristus åpenbarte eksistensen av djevelen som han betegner ved å si i Johannes 8:44, at han er " *løgnens far og en morder fra begynnelsen* ". Hans ord tar sikte på å rokke ved menneskelige sikkerheter, og til "Ja eller Nei" som kreves av Gud, legger han til "men" eller "kanskje" som fjerner visshetene som gir sannheten sin styrke. Budet gitt av Gud ble mottatt av Adam som deretter overførte det til sin kone, men hun hørte ikke stemmen til Gud som ga kommandoen. Også hennes tvil hviler på mannen hennes, som: "forsto han hva Gud fortalte ham?" »

1 Mos.3:2: « *Kvinnen svarte slangen: Vi spiser av frukten av trærne i hagen .»*

Bevisene ser ut til å støtte djevelens ord; han resonnerer og snakker intelligent. " *Kvinnen* " gjør sin første feil ved å svare på den talende " *slangen* "; som ikke er normalt. For det første rettferdiggjør det Guds godhet som ga dem muligheten til å spise av alle trærne, bortsett fra den som er forbudt.

1.Mos.3:3: « *Men frukten på treet som er midt i hagen, har Gud sagt: Dere skal ikke ete av det og ikke røre ved det, for at dere ikke skal dø.* »

Adams overføring av budskapet om guddommelig befaling vises i uttrykket " *for at du ikke skal dø* ." Dette er ikke de nøyaktige ordene som Gud sa fordi han sa til Adam: " *Den dagen du spiser av det, skal du dø* ". Svekkelsen av guddommelige ord vil oppmuntre til konsum av synd. Ved å rettferdiggjøre sin lydighet mot Gud for en årsak til "frykt" tilbyr " *kvinnen* " djevelen muligheten til å bekrefte denne " *frykten* " som ifølge ham ikke er rettferdiggjort.

1 Mos.3:4: “ *Da sa slangen til kvinnen: Du skal ikke dø ;* »

Og den øverste løgneren avsløres i denne uttalelsen som motsier Guds ord: " *du skal ikke dø* ."

1 Mos.3:5: " *Men Gud vet at den dagen du spiser av det, vil dine øyne bli åpnet, og du skal bli som guder og kjenne godt og ondt .*"

Han må nå rettferdiggjøre ordren gitt av Gud som han tillegger en ond og egoistisk tanke: Gud ønsker å holde deg i elendighet og underlegenhet. Han ønsker egoistisk å hindre deg i å bli som ham. Han presenterer kunnskapen om godt og ondt som en fordel som Gud ønsker å beholde for seg selv alene. Men hvis det er fordel å kjenne det gode, hvor er fordelen ved å kjenne det onde? Godt og ondt er absolutte motsetninger som dag og natt, lys og mørke, og for Gud består kunnskap av å oppleve eller handle. I virkeligheten hadde Gud allerede gitt mennesket den **intellektuelle kunnskapen** om godt og ondt ved **å tillate** trærne i hagen og **forby** den som representerer "godt og ondt"; fordi han er et symbolsk bilde av djevelen som konkret opplevde suksessivt « *godt* » og deretter « *ondt* » ved å gjøre opprør mot sin Skaper.

1 Mos.3:6: " *Kvinnen så at treet var godt å spise og behagelig å se på, og at det var dyrebart for å åpne sinnet; hun tok av frukten og spiste; hun ga også noe til mannen hennes, som var med henne, og han spiste av det .»*

Ordene som kommer fra slangen har sin effekt, tvilen forsvinner og kvinnen blir mer og mer overbevist om at slangen fortalte henne sannheten. Frukten virker god og visuelt tiltalende for henne, men fremfor alt anser hun den som " *dyrbar for å åpne opp intelligensen* ". Djevelen oppnår det ønskede resultatet, han har nettopp rekruttert en tilhenger av sin opprørske holdning. Og ved å spise den forbudte frukten, blir hun selv et tre av kunnskapen om det onde. Fylt med kjærlighet til sin kone, som han ikke er klar til å akseptere å bli **skilt fra** , foretrekker Adam å dele sin katastrofale skjebne fordi han vet at Gud vil anvende hans dødelige sanksjon. Og ved å spise den forbudte frukten i sin tur, er det hele paret som vil lide under djevelens tyranniske herredømme. Ikke desto mindre, paradoksalt nok, er denne lidenskapelige kjærligheten i bildet av det som Kristus vil oppleve for sin utvalgte, han samtykker også i å dø for henne. Gud kan også forstå Adam.

1 Mos.3:7: " *« Øynene til begge ble åpnet, og de visste at de var nakne, og etter å ha sydd sammen fikenblader, laget de belter til seg selv .»*

I dette øyeblikket, da synden ble fullbyrdet av menneskeparet, begynte nedtellingen på 6000 år planlagt av Gud. For det første blir deres bevissthet forvandlet av Gud. Øynene som hadde vært ansvarlige for ønsket om frukten " *behagelig for synet* " er ofre for en ny dom over tingene. Og den håpet og ettertraktede fordelen blir til en ulempe, siden de føler «skam » over sin nakenhet som inntil da ikke hadde utgjort noe problem, verken overfor dem eller mot Gud. Den fysiske nakenheten som ble oppdaget var bare det kjødelige aspektet ved den åndelige nakenheten som det ulydige paret befant seg i. Denne åndelige nakenheten fratok dem guddommelig rettferdighet og dødssanksjonen gikk inn i dem, slik at oppdagelsen av deres nakenhet var den første effekten av døden gitt av Gud. Døden var altså konsekvensen av erfaren kunnskap om det onde; det Paulus lærer ved å si i Rom.6:23: " *for syndens lønn er døden* ". For å dekke nakenheten sin, tok de opprørske ektefellene til et menneskelig initiativ som besto av å " *sy fikenblader* " for å lage " *belter* ". Denne handlingen avbilder åndelig menneskets forsøk på å rettferdiggjøre seg selv. " *beltet* " vil bli symbolet på "

sannheten " i Ef.6:14. « Beltet » laget av « fikenblader » av Adam står derfor i opposisjon, et symbol på **løgnen** som synderen søker ly for å berolige seg bak.

1 Mos.3:8: " *Da hørte de JaHWéH Guds røst gå gjennom hagen mot kvelden, og mannen og hans kone gjemte seg for JaHWéH Guds åsyn, blant trærne i hagen.* "

Han som ransaker nyrene og hjertene vet hva som nettopp har skjedd og som stemmer overens med hans reddeprosjekt. Dette er bare det første trinnet som vil gi djevelen et område for å avsløre hans tanker og hans onde natur. Men han må møte mannen fordi han har mange ting å fortelle ham. Nå har ikke mennesket hastverk med å møte Gud, sin Far, sin Skaper, som han nå bare søker å flykte fra, så frykter det å høre hans bebreidelser. Og hvor skal man gjemme seg i denne hagen fra Guds blikk? Igjen, å tro at " *hagens trær* " kan skjule ham for ansiktet hans, vitner om den mentale tilstanden som Adam falt i siden han ble en synder.

1 Mos.3:9: " *Men JaHWéH Gud kalte på mannen og sa til ham: Hvor er du?* »

Gud vet utmerket godt hvor Adam gjemmer seg, men han stiller ham spørsmålet " *hvor er du?*" » å strekke ut en hjelpende hånd og trekke ham mot tilståelsen av sin feil.

1 Mos.3:10: " *Og han sa: Jeg hørte din røst i hagen, og jeg ble redd, fordi jeg var naken og gjemte meg .*"

Responsen gitt av Adam er i seg selv en bekjennelse av hans ulydighet, og Gud vil utnytte hans ord for å få sin måte å presentere syndens opplevelse på.

1.Mos.3:11: " *Og JaHWéH Gud sa: Hvem har fortalt deg at du er naken? Spiste du av treet som jeg forbød deg å spise av?* »

Gud ønsker å trekke ut fra Adam bekjennelsen av hans feil. Fra deduksjon til deduksjon ender han opp med å stille henne spørsmålet: " *Spist du av treet som jeg hadde forbudt deg å spise av?*" ".

1.Mos.3:12: « *Mannen sa: Kvinnen som du satte hos meg, ga meg fra treet, og jeg spiste .*»

Selv om det er sant, er ikke Adams svar strålende. Han bærer i seg djevelens merke og vet ikke lenger hvordan han skal svare ja eller nei, men i likhet med Satan reagerer han på en omveiende måte for ikke bare å innrømme sin egen og enorme skyld. Han går så langt som å minne Gud om hans del i opplevelsen, siden han ga ham sin kone, den første skyldige, tenker han før seg selv. Den beste delen av historien er at alt er sant og Gud er ikke uvitende om det siden synd var nødvendig i prosjektet hans. Men der han tar feil er at ved å følge kvinnens eksempel, viste han sin preferanse for henne til skade for Gud, og dette var hans største feil. For fra begynnelsen var Guds krav å bli elsket over alt og alle.

1 Mos.3:13: " *Og Herren Gud sa til kvinnen: Hvorfor har du gjort dette? Kvinnen svarte: Slangen lurte meg, og jeg spiste den .*»

Den store dommeren vender seg så til kvinnen som er anklaget av mannen, og der er kvinnens svar igjen i samsvar med fakta: " *Slangen forførte meg, og jeg spiste den* ". Så hun lot seg forføre og det er hennes dødelige feil.

1.Mos.3:14: " *Og Herren Gud sa til slangen: Fordi du har gjort dette, skal du være forbannet fremfor alt storfe og over alle markens dyr, dager av ditt liv .* "

Denne gangen spør ikke Gud " *slangen* " hvorfor han gjorde dette, fordi Gud er klar over at han ble brukt som medium av Satan, djevelen. Skjebnen som Gud gir " *slangen* " angår faktisk djevelen selv. For " *slangen* " var søknaden umiddelbar, men for djevelen var det bare en profeti som skulle gå i oppfyllelse etter Jesu Kristi seier over synd og død. I følge Åp.12:9 var den første formen for denne søknaden hans utvisning fra himmelriket så vel som de onde englene fra leiren hans. De ble kastet på jorden som de aldri vil forlate før deres død og i tusen år, isolert på den øde jord, vil Satan krype i støvet som tok imot de som døde på grunn av ham og friheten som han misbrukte den med. På jorden som er forbannet av Gud, vil de oppføre seg som slanger, både redde og forsiktige fordi de er beseiret av Jesus Kristus og flykter fra mannen som har blitt deres fiende. De vil skade menn gjemt i usynligheten til deres himmellegemer ved å sette dem mot hverandre.

1.Mos.3:15: " *Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen og mellom din ætt og hennes ætt: hun skal knuse hodet ditt, og du skal knuse hælen hennes .* "

Brukt på " *slangen* ", bekrefter denne setningen virkeligheten som oppleves og observeres. Dens anvendelse på djevelen er mer subtil. Fiendskapet mellom hans side og menneskeheten blir bekreftet og erkjent. " *Sammen til kvinnen som knuser hodet hans* " vil være Kristi og hans trofaste utvalgte. Hun vil ende opp med å utslette ham, men før det vil demonene ha hatt den evige muligheten til å " *såre hælen* " til " *kvinnen* ", Kristi utvalgte selv avbildet, først av denne " *hælen* ". For " *hælen* " er omdreiningspunktet for menneskekroppen akkurat som " *hjørnesteinen* " er steinen som Guds åndelige tempel er bygget på.

1.Mos.3:16: " *Han sa til kvinnen: Jeg vil øke smerten ved din fødsel, du skal føde barn med smerte, og ditt ønske vil være etter din mann, men han skal herske over deg.* "

Før hun blir forløst ved sin død, vil kvinnen måtte " *lide under sine svangerskap* "; hun vil " *føde med smerte* ", alle ting bokstavelig talt oppnådd og notert. Men her igjen bør den profetiske betydningen av bildet bemerkes. I Johannes 16:21 og Åp 12:2 symboliserer " *kvinnen i fødselssmerter* " Kristi kirke i den romerske keiserlige og deretter pavelige forfølgelser i den kristne tid.

1 Mos.3:17: " *Og han sa til mannen: Fordi du har adlød din hustrus røst og spist av treet som jeg befalte deg, skal du ikke ete av det. Jorden vil bli forbannet på grunn av deg. Det er på grunn av arbeid at du vil få din næring fra det alle dagene av ditt liv,* "

Når han vender tilbake til mennesket, gir Gud ham den sanne beskrivelsen av situasjonen hans som han skammelig hadde forsøkt å skjule. Hans skyldfølelse er fullstendig, og Adam vil også oppdage at før han utfrier ham, vil hans død bli innledet av et sett med forbannelser som vil få noen til å foretrekke døden fremfor livet. Jordens forbannelse er en forferdelig ting, og Adam vil lære det på den harde måten.

1.Mos.3:18: " *Han skal produsere torner og torner for deg, og du skal ete gresset på marken .* "

Borte er den enkle dyrkingen av Edens hage, den er erstattet av den uopphørlige kampen mot kvaksalvergress, " *tister, torner* " og ugress som formerer seg i jordens jord. Desto mer siden denne forbannelsen av jorden vil

fremskynde menneskehetens død, fordi mennesket i de siste dager vil forgifte seg selv ved å legge kjemisk gift i jorden til avlingene sine, for å eliminere ugress og skadeinsekter. Rikelig og lett tilgjengelig mat vil ikke lenger være tilgjengelig utenfor hagen som han vil bli jaget bort fra, så vel som hans favorittkone til Gud.

1.Mos.3:19: “ *I ditt ansikts svette skal du ete brød inntil du vender tilbake til jorden du ble tatt fra; for du er støv, og til støv skal du vende tilbake .*”

Denne skjebnen som faller på mennesket rettfærdiggjør den formen der Gud åpenbarte sin skapning og sin dannelses nettopp, fra " *jordens støv* ". Adam lærer på sin bekostning og på vår bekostning hva døden fremkalt av Gud består av. La oss merke oss at den døde ikke er noe mer enn " *støv* " og at det ikke er igjen utenfor dette " *støvet* " en levende ånd som kommer ut av denne døde kroppen. Eccl.9 og andre sitater bekrefter denne dødelige statusen.

1 Mos.3:20: " *Adam kalte sin hustru Eva, for hun var mor til alle levende .*”

Her markerer Adam sitt herredømme over « *kvinnen* » ved å gi henne navnet « *Eva* » eller « *Livet* »; et navn rettfærdiggjort som en grunnleggende realitet i menneskets historie. Vi er alle fjerne etterkommere, født av Eva, den forførte konen til Adam, gjennom hvem dødens forbannelse ble overført og vil være det til Jesu Kristi gjenkomst i herlighet tidlig på våren 2030.

1.Mos.3:21: “ *JahWeH Gud laget klær av skinn til Adam og hans kone og kledde dem med dem .*”

Gud glemmer ikke at synden til de jordiske ektefellene var en del av hans frelsesprosjekt som nå vil ta en demonstrert form. Etter synd blir guddommelig tilgivelse tilgjengelig i Kristi navn som vil bli ofret og korsfestet av romerske soldater. I denne handlingen vil et uskyldig vesen, fri fra all synd, gå med på å dø for å sone, i deres sted, for syndene til hans eneste trofaste utvalgte. Fra begynnelsen ble uskyldige dyr drept av Gud for at deres " *skinn* " skulle dekke Adam og Evas nakenhet. I denne handlingen erstatter han " *rettfærdigheten* " som mennesket har forestilt seg med det som hans frelsesplan tilskriver ham gjennom tro. « *Rettfærdigheten* » som mennesket forestilte seg, var bare en villedende løgn, og i stedet tilregner Gud dem « *et plagg* » som symboliserer « *hans autentiske rettfærdighet* », « *hans sannhets belte* » som er basert på frivillig offer av Kristus og ofring av sitt liv til forløsning for dem som trofast elsker ham.

1.Mos.3:22: “ *JahWeH Gud sa: Se, mennesket er blitt som en av oss, til kunnskap om godt og ondt. La oss nå hindre ham i å rekke ut hånden og ta av livets tre og spise og leve evig .*”

I Michael henvender Gud seg til sine gode engler som er vitne til dramaet som nettopp har funnet sted på jorden. Han sa til dem: « *Se, mennesket er blitt som en av oss, for kunnskap om godt og ondt .*» Dagen før sin død vil Jesus Kristus bruke det samme uttrykket med hensyn til Judas, forræderen som skulle overlevere ham til de religiøse jødene og deretter til romerne for å bli korsfestet, dette i Johannes 6:70: « *Jesus svarte dem: Var er det ikke jeg som valgte deg, de tolv? Og en av dere er en demon!* ". " *vi* " i dette verset blir " *du* " på grunn av den forskjellige konteksten, men Guds tilnærming er den samme. Uttrykket " *en av oss* " refererer til Satan som fortsatt har fri tilgang og bevegelse i Guds himmelske rike blant alle englene som ble skapt ved begynnelsen av den jordiske skapelsen.

Behovet for å hindre mennesket i å spise av «*livets tre*» var et krav til sannheten som Jesus kom for å vitne om i sine ord stilt til den romerske prefekten Pontius Pilatus. " *Livets tre* " var bildet av Kristus, forløseren, og å spise det betydde å ernære seg selv med hans lære og med hele hans åndelige personlighet, å ta ham som en stedfortreder og personlig frelser. Dette var den eneste tilstanden som kunne ha rettfærdiggjort forbruket av dette " *livets tre* ". Livets kraft var ikke i treet, men i det treet symboliserte: Kristus. Videre betinget dette treet evig liv, og etter arvesynden gikk dette evige livet tapt for alltid inntil Guds endelige gjenkomst i Kristus og Mikael. " *Livets tre* " og de andre trærne kunne derfor forsvinne så vel som Guds hage.

1.Mos.3:23: " *Og JaHWéH Gud drev ham ut av Edens hage, for at han skulle dyrke landet han var tatt fra .* "

Alt som gjenstår for Skaperen er å fordrive fra den fantastiske hagen menneskeparet som, dannet fra den første Adam (ord som betegner menneskearten: den røde = den sangvinske), har vist seg uverdigg ved sin ulydighet. Og utenfor hagen vil det smertefulle livet, i en fysisk og mentalt svekket kropp, begynne for ham. Returen til et land som har blitt hardt og opprørsk vil minne mennesker om deres " *støv* "-opprinnelse.

1.Mos.3:24: " *Slik drev han Adam ut; og han plasserte øst for Edens hage kjerubene som viftet med et flammende sverd for å vokte veien til livets tre .* »

Det er ikke lenger Adam som vokter hagen, men det er engler som hindrer ham i å gå inn i den. Hagen vil til slutt forsvinne litt før flommen som skjedde i 1656 siden Evas og Adams synd.

I dette verset har vi en nyttig avklaring for å lokalisere plasseringen av Edens hage. Skytsenglene er plassert " *øst for hagen* ", som derfor selv er vest for stedet der Adam og Eva trekker seg tilbake. Det antatte området presentert i begynnelsen av dette kapittelet samsvarer med denne avklaringen: Adam og Eva trekker seg tilbake til landet sør for Ararat-fjellet, og den forbudte hagen ligger i området "rikelig med vann" i Tyrkia nær Van-sjøen. vest for deres posisjon.

1. Mosebok 4

Separasjon ved død

Dette kapittel 4 vil tillate oss å bedre forstå hvorfor det var nødvendig for Gud å tilby Satan og hans opprørske demoner et demonstrasjonslaboratorium som avslører omfanget av deres ondskap.

I himmelen hadde ondskapen grenser fordi himmelske vesener ikke hadde makt til å drepe hverandre; for de var alle et øyeblikk udødelige. Denne situasjonen tillot derfor ikke Gud å avsløre det høye nivået av ondskap og grusomhet som hans fiender var i stand til. Jorden ble derfor skapt med det formål å godkjenne døden i dens grusomste former som sinnet til et vesen som Satan kan forestille seg.

Dette kapittel 4, plassert under den symbolske betydningen av dette tallet 4 som er universalitet, vil derfor fremkalle omstendighetene rundt den jordiske menneskehetens første død; døden er dens spesielle og unike universelle karakter blant alle skapninger laget av Gud. Etter Adam og Evas synd var det jordiske livet " *et skue for verden og englene* " som sagt i 1.Kor.4:9, det inspirerte og trofaste vitnet Paulus, eks-Saul av Tarsus, den første befalede forfølgeren av Kristi kirke.

1.Mos.4:1: " *Adam kjente sin hustru Eva; hun ble gravid og fødte Kain og sa: Jeg har dannet en mann ved hjelp av JaHWéH .*

I dette verset åpenbarer Gud for oss betydningen han gir til verbet « å kjenne », og dette punktet er viktig i prinsippet om rettferdiggjørelse ved tro, slik det står skrevet i Johannes 17:3: « *Nå er det evige liv at de kjenner deg , den eneste sanne Gud, og ham som du har sendt, Jesus Kristus .* Å kjenne Gud betyr å engasjere seg i et kjærlig forhold til ham, åndelig i dette tilfellet, men kjødelig når det gjelder Adam og Eva. Igjen etter denne modellen av det første paret, ble et "barn" født fra denne kjødelige kjærligheten; vel et "barn" må også gjenfødtes i vårt åndelige kjærlige forhold som oppleves med Gud. Denne nye fødselen på grunn av den virkelige " *kunnskapen* " om Gud er åpenbart i Åp. 12:2-5: " *Og hun var med barn, og hun ropte i fødsel og i fødselssmerter. ... Hun fødte en sønn, som skal styre alle nasjoner med en jernstav. Og hennes barn ble tatt opp til Gud og til hans trone .»* Barnet født av Gud må reprodusere karakteren til sin Far, men dette var ikke tilfellet med den første sønnen født av mennesker.

Navnet Kain betyr oppkjøp. Dette navnet spår en kjødelig og jordisk skjebne for ham, det motsatte av det åndelige menneske som hans yngre bror Abel vil være.

La oss merke seg at i denne begynnelsen av menneskehetens historie, forbinder moren som føder Gud med denne fødselen fordi hun er klar over at skapelsen av dette nye livet er konsekvensen av et mirakel utført av den store skaperen Gud YaHWéH. I våre siste dager er dette ikke lenger eller sjelden tilfelle.

1 Mos.4:2: " *Hun fødte igjen hans bror Abel. Abel var en hyrde, og Kain var en plogmann .»*

Abel betyr pust. Mer enn Kain blir barnet Abel presentert som en kopi av Adam, den første som mottok lungepusten fra Gud. Faktisk, ved sin død, myrdet av sin bror, representerer han bildet av Jesus Kristus, den sanne Guds Sønn, frelser for de utvalgte som han vil forløse med sitt blod.

Yrkene til de to brødrene bekrefter deres motsatte natur. I likhet med Kristus, " *Abel var en hyrde* " og som den jordiske materialistiske vantro, " *Kain var en plogmann* ". Disse første barna i menneskehetens historie kunngjør skjebnen som er profetert av Gud. Og de kommer for å gi detaljer om spareprosjektet hans.

1.Mos.4:3: " *Etter en tid ga Kain et offer til JaHWéH av jordens frukter; »*

Kain vet at Gud eksisterer, og for å vise ham at han ønsker å ære ham, gir han ham « *et offer av jordens frukter* », det vil si ting som hans virksomhet har frembrakt. I denne rollen tar han bildet av mengden av jødiske, kristne eller muslimske religiøse mennesker som fremhever sine gode gjerninger uten å

bekymre seg for å prøve å vite og forstå hva Gud elsker og forventer av dem. Gaver er bare meningsfulle hvis de blir verdsatt av personen som mottar dem.

1 Mos.4:4: “ og Abel på sin side gjorde henne til en av de førstefødte av sin hjord og av deres fett. JaHWéH så velvillig på Abel og hans offer; »

Abel etterligner sin bror, og på grunn av sin yrke som hyrde gir han et offer til Gud « fra den førstefødte av hans hjord og deres fett ». Dette er til behag for Gud fordi han i ofringen av disse " **førstefødte** " ser det forventede og profeterte bildet av sitt eget offer i Jesus Kristus. I Åp.1:5 leser vi: “ ... og fra Jesus Kristus, det trofaste vitne, **de dodes førstefødte** og fyrsten over jordens konger! Til ham som elsker oss, som har fridd oss fra våre synder ved sitt blod, ...”. Gud ser hans frelsende prosjekt i Abels tilbud og kan bare finne det gledelig.

1.Mos.4:5: “ men han så ikke velvillig på Kain og hans offer. Kain ble veldig sint, og ansiktet hans falt. »

Sammenlignet med Abels tilbud er det logisk at Gud ville gi liten interesse for Kains tilbud som like logisk bare kan bli skuffet og trist. " *Ansiktet hans er nedslått* ", men la oss merke at irritasjonen fører til at han " **blir veldig irritert** ", og dette er ikke normalt fordi denne reaksjonen er en frukt av skuffet stolthet. Irritasjon og stolthet vil snart gi en mer alvorlig frukt: drapet på broren Abel, gjenstand for hans sjalusi.

1.Mos.4:6: “ Og JaHWéH sa til Kain: *Hvorfor er du vred, og hvorfor er ditt ansikt kastet ned?* »

Bare Gud vet grunnen til at han foretrekker Abels tilbud. Kain kan bare finne Guds reaksjon som urettferdig, men i stedet for å bli sint, bør han be Gud om å la ham forstå årsaken til dette tilsynelatende urettferdige valget. Gud har full kjennskap til Kains natur, som ubevisst spiller rollen som den onde tjeneren til Matt.24:48-49 for ham: « *Men hvis han er en ond tjener, som sier i seg selv: Min herre venter med å komme , han begynner å slå kameratene sine , hvis han spiser og drikker med fyl liker,...* ". Gud stiller ham et spørsmål som han vet svaret perfekt på, men igjen, ved å gjøre det gir han Kain en mulighet til å dele årsaken til hans lidelse med ham. Disse spørsmålene vil forbli ubesvart av Kain, så Gud advarer ham mot det onde som vil ta tak i ham.

1.Mos.4:7: « *Sannelig, hvis du gjør godt, vil du løfte ditt åsyn, og gjør du det onde, ligger synden for døren, og dens lyster er til deg , men du har herredømme over den .* »

Etter at Eva og Adam har spist og tatt på seg status som djevelen ved å ha " *kjent godt og ondt* ", dukker han opp igjen for å presse Kain til å drepe sin bror Abel. De to valgene, « *godt og ondt* », står foran ham; " *det gode* " vil føre ham til å resignere og akseptere Guds valg selv om han ikke forstår det. Men valget av « *ondt* » vil få ham til å synde mot Gud, ved å få ham til å overtre hans sjette bud: « *Du skal ikke begå drap* »; og nei, " *du skal ikke drepe* " slik oversetterne presenterte det. Guds bud fordømmer kriminalitet, ikke drap på skyldige kriminelle som han gjorde lovlig ved å beordre det, og i dette tilfellet forandret Jesu Kristi komme ingenting i denne rettferdige dommen fra Gud.

Legg merke til formen der Gud fremkaller " *synd* " som om han snakket om en kvinne, ifølge hvilken han hadde sagt til Eva i 1.Mos.3:16: " *dine ønsker vil være til din mann, men han vil ha herredømme over deg* ". For Gud er

fristelsen " syndens " lik den til en kvinne som ønsker å forføre mannen sin, og han må ikke la seg "domineres " av henne eller av ham. På denne måten ga Gud mennesket ordre om ikke å la seg forføre av « **synd** » representert av kvinnen.

1 Mos.4:8: " *Men Kain talte til sin bror Abel; men mens de var ute på marken, falt Kain over sin bror Abel og drepte ham.* »

Til tross for denne guddommelige advarselen, vil Kains natur produsere sin frukt. Etter en ordveksling med Abel, kastet Kain, en morder i hans ånd fra begynnelsen, som hans åndelige far, djevelen, *seg over sin bror Abel og drepte ham* . Denne opplevelsen profeterer menneskehetens skjebne der bror vil drepe bror, ofte av sekulær eller religiøs sjalusi til verdens ende.

1 Mos.4:9: " *Herren sa til Kain: Hvor er din bror Abel? Han svarte: Jeg vet ikke; er jeg min brors vokter?* »

Som han hadde sagt til Adam som gjemte seg for ham: « *Hvor er du?* ", sa Gud til Kain " *Hvor er din bror Abel?* », alltid for å gi ham muligheten til å tilstå sin feil. Men dumt, fordi han ikke kan ignorere at Gud vet at han drepte ham, svarer han frekt " *Jeg vet ikke* ", og med en utrolig arroganse stiller han på sin side et spørsmål til Gud: " *Er jeg min brors verge?* »

1.Mos.4:10: " *Og Gud sa: Hva har du gjort? Røsten av din brors blod roper fra jorden til meg* "

Gud gir ham sitt svar som betyr: du er ikke hans vokter fordi du er hans morder. Gud vet godt hva han har gjort, og han presenterer det for ham i et bilde: " *Røsten av din brors blod roper fra jorden til meg* ". Denne billedformelen som gir det utgytte blodet en stemme som roper mot Gud, vil bli brukt i Apo.6 for å fremkalle i "5. ^{segl} ", ropet til martyrene som ble drept av de romerske pavelige forfølgelsene av den katolske religionen: Apo. 6:9-10: « *Da han åpnet det femte segl, så jeg under alteret sjelene til dem som var blitt drept på grunn av Guds ord og på grunn av det vitnesbyrd de hadde gitt. De ropte med høy røst og sa: Hvor lenge, o hellige og sanne Mester, drøyer du med å dømme og hevne vårt blod på dem som bor på jorden?* ". Urettmessig utgytt blod krever derfor hevn over de skyldige. Denne legitime hevnen vil komme, men det er noe som Gud forbeholder seg eksklusivt for seg selv. Han erklærer i 5 Mos.32:35: « *Hevnen og gjengjeldelsen er min, når deres fot snubler! For dagen for deres undergang er nær, og det som venter dem skal ikke utsette.* » I Jes.61:2, sammen med " *nådens år* ", står " *hevners dag* " i messias Jesu Kristi program: "... *han har sendt meg... for å forkynne et nådens år for JaHWéH, og en hevners dag fra vår Gud ; å trøste alle de syke ; ...*". Ingen kunne ha forstått at " *publiseringen* " av dette " *nådens år* " måtte skilles fra " *hevners dag* " med 2000 år.

Dermed kan de døde bare rope ut i minnet om Gud hvis minne er ubegrenset.

Forbrytelsen begått av Kain fortjener rettferdig straff.

1 Mos.4:11: " *Nå skal du være forbannet av jorden som åpnet sin munn for å ta imot din brors blod fra din hånd.* »

Kain skal bli forbannet fra jorden og ikke bli drept. For å rettferdiggjøre denne guddommelige mildhet, må vi innrømme at denne første forbrytelsen ikke hadde noen presedens. Kain visste ikke hva det innebar å drepe, og det var sinnet som blindet all fornuft som førte ham til fatal brutalitet. Nå som broren hans er

død, vil menneskeheten ikke lenger kunne si at den ikke visste hva døden er. Loven fastsatt av Gud i 2. Mosebok 21:12 vil da tre i kraft: " *Den som slår et menneske dødelig skal straffes med døden .* "

Dette verset presenterer også dette uttrykket: " *jorden som åpnet sin munn for å ta imot din brors blod fra din hånd* ". Gud personifiserer jorden ved å gi den en munn som absorberer blodet som utøses på den. Så taler denne munnen til henne og minner henne om den dødelige handlingen som gjorde henne uren. Dette bildet vil bli tatt opp i 5 Mos.26:10: « **Jorden åpnet sin munn** og slukte dem sammen med Korah, da de som var samlet døde, og ilden fortærte de to hundre og femti menn: de tjente de advarende folket. . " Så vil det stå i Åp.12:16: " *Og jorden hjalp kvinnen, og jorden åpnet sin munn og slukte elven som dragen hadde kastet ut av munnen sin .* " " *Elven* " symboliserer de franske katolske monarkiske ligaene hvis spesiallagde militærkorps av "drager" forfulgte trofaste protestanter og jaget dem inn i fjellene i landet. Dette verset har en dobbel betydning: den protestantiske væpnede motstanden, deretter den blodige franske revolusjonen. I begge tilfeller forestiller uttrykket " *jorden åpnet sin munn* " at det tar imot blodet til mengder av mennesker.

1.Mos.4:12: " *Når du dyrker jorden, vil den ikke lenger gi deg sin rikdom. Du skal være en vandrer og en vandrer på jorden. »*

Kains straff er begrenset til jorden som han var den første til å besmitte ved å utøse menneskeblod på den; mennesket som opprinnelig ble skapt i Guds bilde. Siden synden beholder den sine egenskaper fra Gud, men har ikke lenger sin fullkomne renhet. Menneskets aktivitet besto hovedsakelig i å produsere mat ved å bearbeide jorden. Kain vil derfor måtte finne andre måter å få mat på.

1 Mos.4:13: " *Kain sa til JaHWéH: Min straff er for stor til å bære .* "

Hvilket betyr: under disse forholdene er det bedre at jeg begår selvmord.

1.Mos.4:14: " *Se, du kaster meg bort fra denne jorden i dag; Jeg vil være skjult for ditt ansikt, jeg vil være en vandrer og en vandrer på jorden, og den som finner meg, skal drepe meg. »*

Her er han nå veldig pratsom og han oppsummerer situasjonen som en dødsdom.

1.Mos.4:15: " *Herren sa til ham: Hvis noen drepte Kain, ville Kain bli hevnet sju ganger. Og Herren satte et tegn på Kain, så den som fant ham ikke skulle drepe ham .»*

Fast bestemt på å skåne Kains liv av de grunnene som allerede er sett, fortalte Gud ham at hans død ville bli betalt for, " *hevnet* ", " *sju ganger* ". Så nevner han " *et tegn* " som vil beskytte ham. For så vidt profeterer Gud den symbolske verdien av tallet «syv» som vil betegne sabbaten og helliggjørelsen av hvile, som, profetert ved slutten av ukene, vil finne sin fulle oppfyllelse i det syvende årtusenet av hans frelsesprosjekt. Sabbaten vil være tegnet på å tilhøre skaperguden i Esek.20:14-20. Og i Esek.9 settes " *et tegn* " på dem som tilhører Gud, slik at de ikke skal bli drept i den guddommelige straffens time. Til slutt, for å bekrefte dette prinsippet om beskyttet **adskillelse** , i Åp.7, kommer " *et tegn* ", " *den levende Guds segl* ", for å " *forsegle pannen* " til Guds tjenerne, og dette " *segl og tegn* " er hans sabbat på den syvende dag.

1.Mos.4:16: “ *Da gikk Kain bort fra YaHWéHs ansikt og bodde i landet Nod, øst for Eden .* ”

Det var allerede øst for Eden at Adam og Eva hadde trukket seg tilbake etter å ha blitt utvist fra Guds hage. Dette landet her får navnet Nod som betyr: lidelse. Kains liv vil derfor være preget av mental og fysisk lidelse fordi det å bli avvist langt fra Guds ansikt setter spor selv i det harde hjertet til Kain som hadde sagt i vers 13, fryktet ham: "Jeg vil være skjult langt fra ditt nærvær. " *ansikt* ».

1.Mos.4:17: “ *Kain kjente sin hustru; hun ble gravid og fødte Enok. Så bygde han en by, og han kalte byen etter sin sønn Enok .* »

Kain vil bli patriark for befolkningen i en by som han gir navnet til sin første sønn: Enok som betyr: å initiere, å instruere, å trene og å begynne å bruke en ting. Dette navnet oppsummerer alt som disse verbene representerer, og det er passende fordi Kain og hans etterkommere innleder en type samfunn uten Gud som vil fortsette til verdens ende.

1 Mos.4:18: “ *Enok fødte Irad, Irad fødte Mehujael, Mehujael fødte Metusjael, og Metusjael fødte Lamek .* »

Denne korte genealogien stopper med vilje på karakteren som heter Lamech, hvis eksakte betydning forblir ukjent, men ordet fra denne roten gjelder instruksjon som navnet Enok, og også en forestilling om makt.

1 Mos.4:19: “ *Lamek tok to hustruer: den ene het Ada og den andre Silla .* »

Vi finner i denne Lamech et første tegn på bruddet med Gud, ifølge hvilket « *en mann skal forlate sin far og sin mor for å holde seg til sin hustru, og de to skal bli ett kjød* » (se 1.Mos.2:24). Men i Lamek knytter mannen seg til to kvinner, og de tre skal bli ett kjød. Åpenbart er atskillelsen fra Gud total.

1Mo 4:20: " *Ada fødte Jabal: han var far til dem som bor i telt og småfe .* "

Jabal er patriarken til nomadiske hyrder slik visse arabiske folk fortsatt er i dag.

1.Mos.4:21: “ *Hans bror het Jubal; han var far til alle dem som spiller på harpe og pipespiller .* »

Jubal var patriarken til alle musikere som har en viktig plass i sivilisasjoner uten Gud, også i dag hvor kultur, kunnskap og kunstneren er grunnlaget for våre moderne samfunn.

1 Mos.4:22: “ *Zilla på sin side fødte Tubal Kain, som smidde alle instrumenter av messing og jern. Tubal Kains søster var Naama .* »

Dette verset motsier den offisielle læren til historikere som antar en bronsealder før jernalderen. I sannhet, ifølge Gud, visste de første menneskene å smi jern, og kanskje siden Adam selv fordi teksten ikke sier om Tubal Kain at han var faren til de som smide jern. Men disse avslørte detaljene er gitt til oss slik at vi forstår at sivilisasjonen har eksistert siden de første menneskene. Deres gudløse kulturer var ikke mindre raffinert enn vår i dag.

1 Mos.4:23: “ *Lamek sa til sine koner: Ada og Silla, hør på min røst! Kvinner fra Lamech, hør mitt ord! Jeg drepte en mann for såret mitt, og en ung mann for mitt blåmerke.* »

Lamech skryter av sine to koner av å ha drept en mann, noe som sårer ham i Guds dom. Men med arroganse og hån legger han til at han også drepte en ung

mann, noe som forverrer hans sak i Guds dom og som gjør ham til en autentisk "morder" og gjenganger.

1 Mos.4:24: “ *Kain skal hevnes sju ganger, og Lamek syttisju ganger.* »

Han håner så mildheten som Gud viste mot Kain. Siden Kains død etter å ha drept en mann skulle hevnes «sju ganger», etter å ha drept en mann og en ung mann, vil Lamek bli hevet av Gud «syttisju ganger». Vi kan ikke forestille oss slike avskyelige bemerkninger. Og Gud ønsket å åpenbare for menneskeheten at dens første representanter fra andre generasjon, Kains til den syvende, Lamechs, hadde nådd det høyeste nivået av ugudelighet. Og dette er hans demonstrasjon av konsekvensen av å bli skilt fra ham.

1.Mos.4:25: “ *Adam kjente fortsatt sin kone; og hun fødte en sønn og kalte ham Set; for, sa hun, Gud har gitt meg en annen ætt i stedet for Abel, som Kain drepte .»*

Navnet Seth uttales "cheth" på hebraisk angir grunnlaget for menneskekroppen. Noen oversetter det som "ekvivalent eller restitusjon", men jeg har ikke klart å finne en begrunnelse for denne påstanden på hebraisk. Jeg beholder derfor "kroppens grunnvoll" fordi Seth vil bli roten eller grunnleggende grunnlaget for den trofaste avstamning som 1. Mos.6 vil betegne med uttrykket " *Guds sønner* ", og overlate til "kvinnene" opprørske etterkommere av avstamningen til Kain som bedrar dem, i opposisjon, betegnelsen " *menneskedøtre* " .

I Seth sår og oppdrar Gud en ny " ætt " der den syvende etterkommeren, en annen Enok, er gitt som eksempel i 1.Mos.5:21 til 24. Han hadde det privilegium å komme levende inn i himmelen uten å gå gjennom døden, etter 365 år med jordisk liv levd i troskap mot skaperguden. Denne Enok bar navnet hans godt fordi hans «utdanning» var til Guds ære i motsetning til hans navnebror, sønn av Lamek, sønn av Kains slekt. Og begge, opprøreren Lamek og Enok, den rettferdige, var de «syvende» etterkommerne av deres slekt.

1 Mos.4:26: “ *Set hadde også en sønn, og han kalte ham Enosj. Det var da folk begynte å påkalle navnet YaHWéH .* »

Enosch betyr: mannen, den dødelige, den ugudelige. Dette navnet er knyttet til øyeblikket da folk begynte å påkalle navnet YaHWéH. Det Gud ønsker å fortelle oss ved å forbinde disse to tingene, er at mannen i den trofaste slekten har blitt klar over ondskapen i hans natur, som dessuten er dødelig. Og denne bevisstheten førte til at han søkte sin Skaper for å ære ham og trofast gi ham en tilbedelse som var behagelig for ham.

1. Mosebok 5

Separasjon gjennom helliggjørelse

I dette kapittel 5 samlet Gud slekten som forble trofast mot ham. Jeg presenterer for deg den detaljerte studien av bare de første versene som lar oss

forstå årsaken til denne oppregningen som dekker tiden mellom Adam og den berømte Noah.

1.Mos.5:1: “ *Dette er boken om Adams ætt. Da Gud skapte mennesket, skapte han det i Guds likhet .* ”

Dette verset setter standarden for listen over navn på mennene som er sitert. Alt er basert på denne påminnelsen: " *Da Gud skapte mennesket, skapte han det i Guds likhet* ". Vi må derfor forstå at for å komme inn på denne listen må mennesket ha bevart sin " *liknelse av Gud* ". Vi kan dermed forstå hvorfor navn som er like viktige som Kains navn, ikke kommer inn på denne listen. For det er ikke et spørsmål om en fysisk likhet, men om en likhet med karakter, og kapittel 4 har nettopp vist oss den om Kain og hans etterkommere.

1 Mos.5:2: " *Han skapte mann og kvinne og velsignet dem og kalte dem ved navnet mann da de ble skapt .* "

Også her betyr påminnelsen om Guds velsignelse av mannen og kvinnen at navnene som vil bli sitert har blitt velsignet av Gud. At Gud insisterer på at de har blitt skapt, fremhever viktigheten han legger på å bli anerkjent som skaperen Gud som skiller, helliggjør sine tjenere, ved sabbatens tegn, resten observert i løpet av den syvende dagen fra alle ukene deres. Å opprettholde Guds velsignelse med helliggjørelsen av sabbaten og likheten med hans karakter er betingelsene som kreves av Gud for at et menneske skal forbli verdig til å bli kalt " *menneske* ". Bortsett fra disse fruktene, blir mennesket etter hans vurdering et mer utviklet og utdannet "dyr" enn andre arter.

1 Mos.5:3: « *Adam, som var hundre og tretti år gammel, fikk en sønn i hans lignelse, etter hans bilde, og han kalte ham Set .»*

Synlig mellom Adam og Seth mangler to navn: Kain (som ikke er av den trofaste slekten) og Abel (som døde uten etterkommere). Standarden for velsignet utvalg blir dermed demonstrert. Det samme vil gjelde for alle de andre navnene som er nevnt.

1 Mos.5:4: “ *Adams dager etter Sets fødsel var åtte hundre år; og han fikk sønner og døtre .* ”

Det vi må forstå er at Adam " *avlede sønner og døtre* ", før fødselen til " *Seth* " og etter den, men disse viste ikke farens eller "Sets" tro. De sluttet seg til «dyremennene» som var utro og respektløse mot den levende Gud. Således, blant alle de som ble født til ham, etter Abels død, var " *Seth* " den første som utmerkte seg ved sin tro og sin troskap mot Gud JaHWéH som skapte og dannet sin jordiske far. Andre etter ham, som forble anonyme, kan ha fulgt hans eksempel, men de forblir anonyme fordi listen valgt av Gud er bygget på rekkefølgen av de første trofaste mennene av hver av etterkommerne som ble presentert. Denne forklaringen gjør forståelig den allerede høye alderen, "130 år" for Adam da sønnen "Seth" ble født. Og dette prinsippet gjelder for hver av de utvalgte som er nevnt i den lange listen som stopper på Noah, fordi hans tre sønner: Sem, Kam og Jafet vil ikke være utvalgte, ikke være i hans åndelige likhet.

1 Mos.5:5: “ *Alle dagene som Adam levde, var ni hundre og tretti år; så døde han .* ”

Jeg går direkte til den syvende utvalgte som heter Enok; en Enok hvis karakter er den absolutte motsetningen til Enok, sønn av Kain.

1 Mos.5:21: “ *Enok, som var sekstifem år gammel, ble far til Metusalem .”*

1 Mos.5:22: “ *Enok, etter Metusalems fødsel, vandret med Gud i tre hundre år; og han fikk sønner og døtre .”*

1 Mos.5:23: “ *Alle Enoks dager var tre hundre og sekstifem år .”*

1 Mos.5:24: “ *Enok vandret med Gud; da var han ikke mer, for Gud tok ham ”.*

Det er med dette spesifikke uttrykket fra Enok-saken at Gud åpenbarer det for oss: antediluvierne fikk også sin "Elijah" tatt til himmelen uten å gå gjennom døden. Formelen til dette verset skiller seg faktisk fra alle de andre som slutter når det gjelder Adams liv, med ordene " så døde han ".

Deretter kommer Metushelah, mannen som levde lengst på jorden, 969 år; så en annen Lamek av denne slekten velsignet av Gud.

Gen:5:28: « *Lamek, som var hundre og åttito år gammel, fikk en sønn »*

Gen: 5:29: " *Han kalte ham Noah og sa: Denne skal trøste oss for vår tretthet og det harde arbeidet våre hender kommer fra dette landet som JaHWéH har forbannet .”*

For å forstå betydningen av dette verset, må du vite at navnet Noah betyr: hvile. Lamech forestilte seg absolutt ikke i hvilken grad ordene hans ville gå i oppfyllelse, fordi han bare så " *den forbannede jorden " fra vinkelen " vår tretthet og det smertefulle arbeidet til våre hender, " sa han. Men på Noahs tid vil Gud ødelegge den på grunn av ondskaper til menneskene den bærer, slik 1. Mosebok 6 vil tillate oss å forstå. Imidlertid var Lamek, far til Noah, en utvalgt som, i likhet med de få utvalgte på sin tid, må ha vært lei seg over å se ondskaper til mennene rundt dem vokse.*

1 Mos.5:30: “ *Lamek levde, etter Noahs fødsel, fem hundre og nittifem år; og han fikk sønner og døtre »*

1 Mos.5:31: “ *Alle Lameks dager var syv hundre og sytti og syv år; så døde han »*

1 Mos.5:32: « *Noah, fem hundre år gammel, fikk Sem, Kam og Jafet »*

1. Mosebok 6

Separasjon mislykkes

1.Mos.6:1: « *Da menneskene begynte å formere seg på jorden, og det ble født dem døtre, »*

I henhold til erfaringene som er lært tidligere, er denne menneskelige mengden dyrenormen som forakter Gud som dermed har gode grunner til å avvise dem også. Forførelsen av Adam av hans kone Eva reproduseres gjennom hele menneskeheten, og det er normalt etter kjødet: jenter forfører menn og de får det de ønsker fra dem.

1 Mos.6:2: “ *Guds sønner så at menneskenes døtre var vakre, og de tok seg til hustru blant alle de de utvalgte ”*

Det er her ting blir vanskelige. **Skillet** mellom de helligede og de irreligiøse vantro forsvinner til slutt. De helligede her logisk kalt " *Guds sønner* " faller under forførelsen av " *menneskenes døtre* " eller av den "dyre" menneskelige gruppen. Allianser gjennom ekteskap blir dermed årsaken til sammenbruddet av **separasjonen** som Gud ønsker og søker. Det var denne uforglemmelige opplevelsen som senere skulle få ham til å forby Israels sønner å ta utenlandske kvinner som koner. Flommen som vil resultere viser hvor mye dette forbudet bør overholdes. Til hver regel er det unntak, fordi noen kvinner tok den sanne Gud med den jødiske mannen som Rut. Faren er ikke at kvinnen er en utlending, men at hun leder en « *Guds sønn* » til hedensk frafall ved å få ham til å adoptere den tradisjonelle hedenske religionen fra hans opprinnelse. Dessuten er det motsatte også forbudt fordi en kvinnes «Guds datter» setter seg selv i livsfare ved å gifte seg med en «mennesønn» «dyr» og av falsk religion, noe som er enda farligere for henne. For hver "kvinne" eller "jente" er bare "kvinne" i løpet av hennes liv på jorden, og de utvalgte blant dem vil motta som menn et aseksuelt himmellegeme som ligner på Guds engler. Evigheten er unisex og bildet av Jesu Kristi karakter, den perfekte guddommelige modell.

Ekteskapsproblemet er fortsatt til stede. For den som gifter seg med en som ikke tilhører hans religion, vitner mot sin egen tro, enten den er rett eller gal. Videre viser denne handlingen likegyldighet overfor religion og derfor overfor Gud selv. De utvalgte må elske Gud over alt annet for å være verdige til utvelgelse. Imidlertid er alliansen med utlendingen mishagelig for ham, den folkevalgte som inngår den blir uverdigg til å velges og hans tro blir overmodig, en illusjon som vil ende i fryktelig desillusjon. Det gjenstår å trekke et endelig fradrag. Hvis ekteskapet fortsatt utgjør dette problemet, er det fordi det moderne menneskelige samfunn befinner seg i samme tilstand av umoral som de på Noahs tid. Dette budskapet er derfor for vår siste tid hvor løgner dominerer menneskesinnet som blir fullstendig lukket for guddommelig "sannhet".

På grunn av dens betydning for vår «endetid», ledet Gud meg til til slutt å utvikle dette budskapet som er åpenbart i denne beretningen i Første Mosebok. Fordi opplevelsen til de antediluvianske utvalgte oppsummeres av en lykkelig " *begynnelse* " og en tragisk " *slutt* " i frafall og vederstyggelighet. Imidlertid oppsummerer denne erfaringen også den siste kirken i sin institusjonelle form "Syvendedags adventist", offisielt og historisk velsignet i 1863, men åndelig i 1873, i "Philadelphia", i Åp.3:7, for *dens* " *begynnelse* " , og " *kastet opp* " av Jesus Kristus i Åp.3:14, i " *Laodikea* " i 1994, på hans " *ende* " , på grunn av hans formalistiske lunkenhet og på grunn av hans allianse med den økumeniske fiendens leir i 1995. Guds godkjenning for denne kristne religiøse institusjonen er altså fastslått av "en *begynnelse* og en *slutt* ." Men på samme måte som den jødiske pakt ble videreført av de tolv apostlene som ble utvalgt av Jesus, slik fortsetter adventistarbeidet av meg og av alle som mottar dette profetiske vitnesbyrdet og gjengir troens gjerninger som Gud opprinnelig velsignet i pionerene innen adventismen i 1843 og 1844. Jeg spesifiserer at Gud velsignet motivasjonene til deres tro og ikke standarden for deres profetiske tolkninger som senere skulle trekkes i tvil. Praksisen med at sabbaten muligens blir formalistisk og tradisjonell, så velsigner siktet av Guds dom ikke lenger noe annet enn

kjærligheten til sannheten som er bemerket i hans utvalgte, "fra begynnelse til slutt" eller, inntil Kristi sanne herlige gjenkomst, satt for siste gang våren 2030.

Ved å presentere seg selv i Åp.1:8 som " *alfa og omega* ", åpenbarer Jesus Kristus for oss en nøkkel til å forstå strukturen og aspektet han åpenbarer for oss gjennom hele Bibelen, sin " *dom* ", det er alltid basert på en observasjon av situasjonen til " *begynnelsen* " og på det som vises på " *slutten* ", av et liv, en allianse eller en kirke. Dette prinsippet vises i Dan.5 der ordene skrevet på veggen av Gud, " *nummerert, nummerert* ", etterfulgt av " *veid og delt* ", representerer " *begynnelsen* " på livet til kong Belsasar og tiden for dets " *slutt* ". På denne måten bekrefter Gud at hans dom er basert på permanent kontroll av subjektet som dømmes. Han var under hans observasjon fra " *begynnelsen* " eller " *alfa* " til " *slutten* ", hans " *omega* ."

I Åpenbaringsboken og i temaet for brevene som er adressert til de " *sju kirkene* ", fastsetter det samme prinsippet " *begynnelsen og slutten* " for alle de berørte " *kirkene* ". Først finner vi den apostoliske kirke, hvis strålende " *begynnelser* " er tilbakekalt i budskapet levert til " *Efesus* " og hvor dens " *ende* " setter den under trusselen om å få Guds Ånd trukket tilbake på grunn av hans mangel på nidkjærhet. Heldigvis vitner budskapet levert i " *Smyrna* " før 303 at Kristi kall til omvendelse vil ha blitt hørt til Guds ære. Deretter begynner den romersk-pavelige katolske kirke i " *Pergamum* ", i 538, og slutter i " *Tyatira* ", på tidspunktet for den protestantiske reformasjonen, men spesielt offisielt da pave Pius 6 døde, holdt i fengsel i Valencia, i min by , i Frankrike, i 1799. Så kommer saken om den protestantiske troen, hvis godkjenning av Gud også er begrenset i tid. Dens " *begynnelser* " er nevnt i " *Tyatira* " og dens " *slutt* " blir avslørt i " *Sardes* " i 1843 på grunn av dens praksis på søndag, arvet fra den romerske religionen. Jesus kunne ikke vært klarere, budskapet hans, " *du er død* ", fører ikke til forvirring. Og for det tredje under " *Filadelfia og Laodikea* " lukker saken om institusjonell adventisme som vi tidligere så temaet for budskap adressert til de " *sju kirkene* " og tiden for epoker som de symboliserer.

Ved å åpenbare for oss i dag hvordan han dømte ting som allerede var oppnådd, og fra « *begynnelsen* » som 1. Mosebok, gir Gud oss nøklene til å forstå hvordan han bedømmer fakta og menighetene i vår tid. « *Dommen* » som kommer frem fra vårt studium bærer således « *Segl* » av Åndens guddommelighet.

1 Mos.6:3: " *Da sa YaHWéH: Min ånd skal ikke forbli i mennesket for alltid, for mennesket er kjød, og dets dager skal være hundre og tyve år .* »

Mindre enn 10 år før Kristi gjenkomst får dette budskapet i dag en forbløffende aktualitet. Livsånden gitt av Gud " *vil ikke forbli i mennesket for alltid, for mennesket er kjød, og dets dager skal være hundre ~~og~~ tjue år .* " Dette var faktisk ikke meningen Gud ga til ordene hans. Forstå meg, og forstå Ham: Gud gir ikke avkall på sitt seks tusen år lange prosjekt med å kalle og velge de utvalgte. Problemet hans ligger i den enorme levetiden han ga antediluvierne siden Adam som døde 930 år gammel, etter ham vil en annen Methuschela leve til å bli 969 år gammel. Hvis det er 930 år med trofasthet, er det utholdelig og til og med behagelig for Gud, men hvis det er en arrogant og avskyelig Lamek, anslår Gud at det å holde ut ham i gjennomsnitt 120 år vil være mer enn nok. . Denne

tolkningen bekreftes av historien, siden flommens slutt har lengden på menneskeliv blitt redusert til gjennomsnittlig 80 år i vår tid.

1.Mos.6:4: “ *Kjempene var på jorden i de dager, og også etter at Guds sønner kom til menneskedøtrene, og de fødte dem barn: dette er heltene som var kjent i antikken .* ”

Jeg måtte legge til presisjonen " **og også** " fra den hebraiske teksten, fordi betydningen av meldingen er forvandlet. Gud åpenbarer for oss at hans første skapelse før diluvien var av en gigantisk standard, Adam selv må ha målt omtrent 4 eller 5 meter i høyden. Forvaltningen av jordoverflaten endres og reduseres. Et enkelt trinn av disse « *kjempene* » var verdt fem av våre, og han måtte få fem ganger mer mat fra jorden enn en mann i dag. Det opprinnelige landet ble derfor raskt befolket og bebodd over hele overflaten. Presisjonen « **og også** » lærer oss at denne standarden for « *kjemper* » ikke er blitt modifisert av alliansene mellom de helligede og de forkastede, « *Guds sønner* » og « *menneskenes døtre* ». Noah var derfor selv en kjempe på 4 til 5 meter i tillegg til hans barn og deres koner. På Moses' tid ble disse antediluvianske standardene fortsatt funnet i Kanaans land, og det var disse kjempene, «anakimene» som skremte de hebraiske spionene som ble sendt inn i landet.

1 Mos.6:5: " *Herren så at menneskenes ondskap var stor på jorden, og at alle deres hjertes tanker daglig bare var på det onde .* "

En slik observasjon gjør avgjørelsen hans forståelig. Jeg minner deg om at han skapte jorden og mennesket for å avsløre denne ondskaper som er skjult i tankene til hans himmelske og jordiske skapninger. Den ønskede demonstrasjonen ble derfor oppnådd siden " *alle tankene i deres hjerter ble rettet hver dag bare mot det onde* " .

1 Mos.6:6: " *Jehova angret at han hadde skapt mennesket på jorden, og han ble bedrøvet i sitt hjerte .* "

Å vite på forhånd hva som skal skje er én ting, men å oppleve det i sin oppfyllelse er en annen. Og konfrontert med realiteten med å dominere ondskaper, kan tanken på omvendelse, eller mer presist på anger, et øyeblikk oppstå i Guds sinn, så stor er hans lidelse i møte med denne moralske katastrofen.

1 Mos.6:7: “ *Og Herren sa: Jeg vil utrydde fra jordens overflate menneskene som jeg har skapt, fra mennesker til fe og til kryp og til himmelens fugler. for jeg angret at jeg har gjort dem .* ”

Rett før vannflommen legger Gud merke til Satans og hans demoners triumf på jorden og dens innbyggere. For ham var prøvelsen forferdelig, men han oppnådde demonstrasjonen han ønsket å oppnå. Alt som gjenstår er å ødelegge denne første livsformen der menn lever for lenge og er for mektige i gigantiske størrelser. Landdyr nær mennesker som husdyr, krypdyr og luftens fugler vil måtte forsvinne for alltid med dem.

1 Mos.6:8: “ *Men Noah fant nåde i YaHWéHs øyne .* ”

Og ifølge Esé.14 var han den eneste som fant nåde for Gud, hans barn og deres koner var ikke verdige til å bli frelst.

1 Mos.6:9: “ *Dette er Noahs ætt. Noah var en **rettferdig og rettskaffen mann** på sin tid; Noah vandret med Gud .* ”

I likhet med Job blir Noah dømt som « *rettferdig og rettskaffen* » av Gud. Og som den rettferdige Enok før ham, tilregner Gud ham å « *gå* » med ham.

1 Mos.6:10: « *Noah fikk tre sønner: Sem, Kam og Jafet .*»

I alderen 500 år ifølge 1.Mos.5:22, " *Noah fikk tre sønner: Sem, Kam og Jafet* ". Disse sønnene skal vokse opp, bli menn og ta koner. Noah vil derfor få hjelp og hjelp av sønnene sine når han skal bygge arken. Mellom tidspunktet for deres fødsel og flommen vil det gå 100 år. Dette beviser at de "120 årene" i vers 3 ikke gjelder tiden han har fått til å fullføre konstruksjonen.

1 Mos.6:11: " *Jorden var fordervet for Gud, jorden var full av vold .*"

Korrupsjon er ikke nødvendigvis voldelig, men når vold preger og preger den, blir lidelsen til den kjærlige Gud intens og utholdelig. Denne volden, som nådde sitt høydepunkt, er av den typen som Lamek skrøt av i 1.Mos.4:23: " *Jeg har drept en mann for mitt sår, og en ung mann for mitt blåmerke .*"

1 Mos.6:12: " *Og Gud så på jorden, og se, den var fordervet. for alt kjød hadde fordervet sin vei på jorden .*»

Om mindre enn 10 år vil Gud se på jorden igjen og finne den i samme tilstand som da flommen skjedde, " *alt kjød vil ha fordervet sin vei .*" Men du må forstå hva Gud mener når han snakker om korrupsjon. For hvis referansen til dette ordet er menneskelig, er svarene like mange som meningene om emnet. Med Skaperguden er svaret enkelt og presist. Han kaller korrupsjon alle perversjonene som er brakt av mann og kvinne til den orden og regler han har etablert: I korrupsjon påtar ikke mannen lenger sin rolle som mann, og heller ikke kvinnens rolle som kvinne. Tilfellet Lamech, bigamist, etterkommer av Kain, er et eksempel, fordi den guddommelige normen forteller ham: " *en mann vil forlate sin far og sin mor for å klamre seg til sin kone* ". Utseendet til kroppsstrukturen deres avslører rollene til menn og kvinner. Men for bedre å forstå rollen til det som er gitt som « *hjelp* » til Adam, gir dets symbolske bilde av Kristi kirke oss svaret. Hvilken « *hjelp* » kan Kirken gi Kristus? Hans rolle består i å øke antallet av de utvalgte som blir frelst og å godta å lide for ham. Det er det samme for kvinnen gitt til Adam. Blottet for Adams muskelkraft, er hennes rolle å føde og oppdra barna sine til de igjen fant en familie og dermed jorden vil bli befolket, i henhold til ordren befalt av Gud i 1.Mos.1:28: " *Og Gud velsignet dem , og Gud sa til dem: **Vær fruktbare og bli mange, og fyll jorden og underlegg den ! og herske over havets fisk og luftens fugler og over alle levende skapninger som rører seg på jorden .***» I sin perversjon har det moderne livet snudd ryggen til denne normen. Konsentrert byliv og industriell sysselsetting skapte sammen det stadig økende behovet for penger. Dette har ført til at kvinner har forlatt sin rolle som mødre for å jobbe i fabrikker eller i butikker. Dårlig oppdratt, barna har blitt lunefulle og krevende og produserer en frukt av vold i 2021, og de samsvarer fullstendig med beskrivelsen som ble gitt av Paulus til Timoteus i 2 Tim.3:1 til 9. Jeg oppfordrer deg til å ta deg tid til å lese , med all den oppmerksomhet de fortjener, fullt ut, de to brevene han adresserer til Timoteus, for i disse brevene å finne standardene satt av Gud, fra begynnelsen, vel vitende om at han ikke forandrer seg og ikke vil forandre seg før den kommer tilbake til ære våren 2030.

1 Mos.6:13: " *Da sa Gud til Noah: Enden på alt kjød er bestemt av meg; for de har fylt jorden med vold; se, jeg vil ødelegge dem med jorden .*»

Med ondskapen etablert irreversibelt, er ødeleggelsen av jordens innbyggere fortsatt det eneste Gud kan gjøre. Gud gjør kjent for sin eneste jordiske venn sitt forferdelige prosjekt fordi hans avgjørelse er tatt og definitivt bestemt. Vi må merke oss den spesielle skjebnen som Gud gir Enok, den eneste som går inn i evigheten uten å gå gjennom døden, og Noah, den eneste mannen som ble funnet verdig til å overleve den utryddende flommen. For i sine ord sier Gud " *de har ...*" og " *Jeg vil ødelegge dem* ". Fordi han forble trofast, ble ikke Noah berørt av Guds avgjørelse.

1 Mos.6:14: « *Lag deg en ark av bartre; du skal ordne denne arken i celler, og du skal dekke den med bek innvendig og utvendig .*»

Noah må overleve og ikke han alene fordi Gud vil at livet til hans skapelse skal fortsette til slutten av de 6000 årene med utvelgelse av prosjektet hans. For å bevare utvalgt liv under vannflommen, må det bygges en flytende ark. Gud gir sine instruksjoner til Noah. Den vil bruke vannavstøtende bartre og buen vil gjøres vanntett med et belegg av bek, harpiksen tatt fra furu eller gran. Han skal bygge celler slik at hver art lever hver for seg for å unngå stressende konfrontasjoner for dyrene om bord. Oppholdet i arken vil vare i et helt år, men arbeidet er ledet av Gud, som ingenting er umulig for.

1 Mos.6:15: « *Slik skal du lage den: Arken skal være tre hundre alen lang, femti alen bred og tretti alen høy .*»

Hvis " *alen* " var en kjempes, kunne den være fem ganger større enn hebreerne, som var omtrent 55 cm. Gud åpenbarte disse dimensjonene i standarden kjent av hebreerne og Moses som mottok denne beretningen fra Gud. Den konstruerte buen var derfor 165 m lang, 27,5 m bred og 16,5 m høy. Buen i form av en rektangulær boks var derfor av en imponerende størrelse, men den ble bygget av menn hvis størrelse var relatert til den. Fordi vi finner, for sin høyde, tre etasjer på cirka fem meter for menn som selv målte mellom 4 og 5 m i høyden.

1 Mos.6:16: " *Du skal lage **et vindu** til arken , som du skal redusere til **en alen** på toppen; du skal opprette **en dør** på siden av arken; og du skal bygge en lavere etasje, en andre og en tredje .* »

I følge denne beskrivelsen ble den eneste " *døren* " til arken plassert i første etasje " *på siden av arken* ". Arken var helt lukket, og under taket på det tredje nivået skulle et enkelt vindu 55 cm høyt og bredt holdes lukket til flommen var over, ifølge 1.Mos.8:6. Beboerne av arken levde i mørket og det kunstige lyset fra oljelamper gjennom flommen.

1.Mos.6:17: " *Og jeg vil la en vannflod komme over jorden for å ødelegge alt kjød som har livsånde under himmelen; alt på jorden vil gå til grunne .*"

Gud ønsker med denne ødeleggelsen å etterlate et advarselsbudskap til mennesker som vil gjenbefolke jorden etter flommen og inntil Jesu Kristi gjenkomst i herlighet ved slutten av de 6000 årene av det guddommelige prosjektet. Alt liv vil forsvinne med sin antediluvianske norm. For etter flommen vil Gud gradvis redusere størrelsen på levende vesener, mennesker og dyr, til størrelsen på de afrikanske pygmeene.

1 Mos.6:18: « *Men jeg vil opprette min pakt med dere; du skal gå inn i arken, du og dine sønner, din kone og dine sønners koner med deg .* »

Det er åtte overlevende fra den kommende flommen, men syv av dem drar eksepsjonelt nytte av Noahs spesielle og individuelle velsignelse. Beviset finnes i Ese.14:19-20, hvor Gud sier: « *Eller om jeg sender en pest inn i dette landet og utøser min harme mot det ved dødelighet, for å utrydde mennesker og dyr fra det, og det var blant ham Noah , Daniel og Job, jeg lever! sier Herren, Herren, de ville ikke frelse sønner eller døtre, men ved sin rettferdighet ville de frelse sine egne sjeler* .» De vil være nyttige for gjenbefolkningen av jorden, men fordi de ikke er av Noahs åndelige nivå, bringer de inn i den nye verden deres ufullkommenhet som ikke vil ta lang tid å bære sine dårlige frukter.

1 Mos.6:19: « *Av alt levende, av alt kjød, skal du føre inn i arken to av hvert slag, for å holde dem i live hos deg: det skal være en hann og en hunn.* »

Ett par per art " *av alt som lever* " er bare normen som er nødvendig for reproduksjon, disse vil være de eneste overlevende blant landdyrslekten.

1 Mos.6:20: « *Av fuglene etter deres slag og av storfeet etter deres slag og av alt kryp på jorden etter deres slag, skal to av alle slag komme til deg, så du kan bevare livet deres.* »

I dette verset, i sin oppregning, nevner ikke Gud ville dyr, men de vil bli nevnt som tatt ombord i arken i 1.Mos.7:14.

1.Mos.6:21: " *Og du, ta av all maten som spises, og ta den sammen med deg, så den kan være mat for deg og for dem .* "

Maten som trengtes for å mate åtte personer, og alle dyrene som ble tatt om bord i et år, måtte ta en stor plass i arken.

1.Mos.6:22: " *Dette gjorde Noah: han utførte alt som Gud hadde befalt ham .* "

Trofast og støttet av Gud utførte Noah og sønnene hans oppgaven Gud hadde gitt ham. Og her må vi huske at jorden er et enkelt kontinent som bare vannes av elver og elver. I området ved Mount Ararat der Noah og sønnene hans bor, er det bare en slette og ikke noe hav. Hans samtidige ser derfor Noah bygge en flytende konstruksjon midt på et sjøløst kontinent. Vi kan da forestille oss hån, sarkasme og fornærmelser som de måtte overøse den lille gruppen velsignet av Gud med. Men spotterne vil snart slutte å håne den utvalgte, og de vil drukne i vannet i flommen som de ikke ønsket å tro på.

1. Mosebok 7

Den endelige separasjonen av flommen

1 Mos.7:1: " *Herren sa til Noah: Gå inn i arken, du og hele din husstand! for jeg har sett deg rett foran meg blant denne generasjonen .* »

Sannhetens øyeblikk kommer og den endelige **separasjonen** av skapelsen er fullført. Ved å « *gå inn i arken* » vil livet til Noah og hans familie bli reddet. Det er en sammenheng mellom ordet " *ark* " og " *rettferdigheten* " som Gud tilregner Noah. Denne koblingen går gjennom den fremtidige " *vitnesbyrdets ark* " som vil være den hellige kiste som inneholder Guds " *rettferdighet* ", uttrykt i

form av de to bordene der fingeren hans vil gravere hans " **ti bud** ". I denne sammenligningen blir Noah og hans følgesvenner vist like i den grad at de alle drar nytte av redning når de går inn i arken, selv om Noah er den eneste som er verdig å bli identifisert med denne guddommelige loven som antydnet av den guddommelige presisjonen: " **Jeg så du har rett** . " Noah var derfor i fullkommen overensstemmelse med den guddommelige lov som allerede ble undervist i sine antediluvianske tjenere i dens prinsipper.

1 Mos.7:2: *Du skal ta til deg syv par av alle rene dyr, hannen og hunnen hans; et par dyr som ikke er rene, hannen og hunnen hans; »*

Vi er i en antediluviansk kontekst og Gud fremkaller forskjellen mellom dyret klassifisert som " *rent eller uren* ". Denne standarden er derfor like gammel som jordens skapelse, og i 3. Mosebok 11 har Gud bare husket disse standardene som han etablerte fra begynnelsen. Gud har derfor, i likhet med « *sabbaten* », gode grunner til å kreve av sine utvalgte, i vår tid, respekt for de tingene som forherliger hans etablerte orden for mennesket. Ved å velge " *syv rene par* " for et enkelt " *urent* ", viser Gud sin preferanse for renheten som han markerer med sitt "segl", tallet "7" for helliggjørelsen av tiden for sitt jordiske prosjekt.

1 Mos.7:3: " *også syv par av himmelens fugler, hanner og hunner, for å holde deres slekt i live på hele jordens overflate .* "

På grunn av deres bilde av englernes himmelske liv, blir også « *sju par* » av « *himmelens fugler* » frelst.

1.Mos.7:4: « *I sju dager til, og jeg vil sende regn på jorden førti dager og førti netter, og jeg vil utrydde fra jordens overflate hver skapning som jeg har skapt.* »

Tallet " *sju* " (7) er fortsatt nevnt som betegner " *sju dager* " som **skiller** øyeblikket da dyr og mennesker går inn i arken, fra de første vannfallene. Gud vil forårsake ustanselig regn i " *40 dager og 40 netter* ". Dette tallet "40" er det for testen. Det vil gjelde de " *40 dagene* " av utsendelsen av de hebraiske spionene til Kanaans land og de " *40 årene* " med liv og død i ørkenen som et resultat av deres nektet å gå inn i landet befolket av kjemper. Og når han går inn i sin jordiske tjeneste, vil Jesus bli overgitt til djevelens fristelse etter « *40 dager og 40 netter* » med faste. Det vil også gå « *40 dager* » mellom Kristi oppstandelse og utgytelsen av Den Hellige Ånd i pinsen.

For Gud er hensikten med dette styrtregnet å ødelegge " *vesenene han har skapt* ". Han husker dermed at som skaperguden tilhører alle hans skapningers liv ham, for å redde dem eller ødelegge dem. Han ønsker å gi fremtidige generasjoner en bitter lærdom som de ikke må glemme.

1 Mos.7:5: " *Noah utførte alt som JaHWéH hadde befalt ham .* "

Trofast og lydige, Noah skuffet ikke Gud, og han utførte alt han befalte ham å gjøre.

1 Mos.7:6: « *Noah var seks hundre år gammel da vannflommen kom over jorden .* »

Andre detaljer om tiden vil bli gitt, men allerede dette verset plasserer flommen i det 600.^{året} av Noahs liv. Siden fødselen av hans første sønn i hans 500.^{år}, har det gått 100 år.

1 Mos.7:7: « *Og Noah gikk inn i arken med sine sønner, sin hustru og sine sønners koner for å unnslippe vannflommen .»*

Bare åtte mennesker vil slippe unna flommen.

1.Mos.7:8: " *Mellom de rene dyrene og de dyrene som ikke er rene, fuglene og alt som rører seg på jorden, "*

Gud er bekreftende. Gå inn i arken, et par av " *alt som rører seg på jorden* " for å bli frelst. Men av hvilken " *jord* ", antediluvian eller postdiluvian? Nåtiden til verbet " *beveger seg* " antyder den postdiluvianske jorden fra Moses tid som Gud henvender seg til i sin historie. Denne subtiliteten kan rettferdiggjøre forlatelse og fullstendig utryddelse av visse monstrøse arter, uønskede på den gjenbefolkede jorden, hvis de eksisterte før flommen.

1 Mos.7:9: " *han gikk inn i arken med Noah, to og to, en hann og en kvinne, slik Gud hadde befalt Noah. "*

Prinsippet gjelder dyr, men også de tre menneskepar som er dannet av hans tre sønner og deres koner og hans egne som angår ham og hans kone. Guds valg om kun å velge ut par åpenbarer for oss rollen som Gud vil gi dem: å reprodusere og formere seg.

1 Mos.7:10: " *Syv dager senere var vannet fra flommen på jorden ."*

I følge denne klargjøringen skjedde inntreden i arken den tiende dagen i den andre måneden av det 600. ^{året} av Noahs liv, dvs. 7 dager før den 17. ^{angitt} i vers 11 som følger. Det var på denne tiende dagen at Gud selv lukket « *døren* » til arken for alle dens beboere, i henhold til nøyaktigheten som er sitert i vers 16 i dette kapittel 7.

1 Mos.7:11: " *I det seks hundrede året av Noahs liv, i den andre måneden, på den **syttende** dag i måneden, på den dagen brøt alle kildene til det store dyp ut, og himmelens sluser ble utøst. . åpnet »*

Gud valgte den " *syttende* dagen i den andre måneden " i Noahs 600. ^{år for å} " *åpne himmelens vinduer* ". Tallet **17** symboliserer **dommen** i sin tallkode for Bibelen og dens profetier.

Beregningen etablert av arvefølgene til de utvalgte i Gen.6 plasserer flommen i 1656, siden Evas og Adams synd, det vil si 4345 år før våren år 6001 av verdens ende som vil bli fullført i vår vanlige kalender våren 2030, og 2345 år før Jesu Kristi sonende død som fant sted 3. april 30 i vår falske og villedende menneskelige kalender.

Følgende forklaring vil bli fornyet i 1.Mos.8:2. Ved å fremkalle den komplementære rollen til " *dypets kilder* ", i dette verset, åpenbarer Gud for oss at flommen ikke bare ble forårsaket av regn som kom fra himmelen. Når vi vet at " *avgrunnen* " betegner jorden som er helt dekket av vann fra den første dagen av skapelsen, antyder dens " *kilder* " en økning i vannstanden forårsaket av havet selv. Dette fenomenet oppnås ved en modifikasjon av nivået på havbunnen, som øker vannstanden til den når nivået som dekket hele jorden den første dagen. Det var gjennom forliset av havets avgrunner at det tørre landet dukket opp av vannet på den tredje ^{dagen}, og det var gjennom en omvendt handling at det tørre landet ble dekket av vannet i flommen. Regnet kalt " *himmelens sluser* " var bare nyttig for å indikere at straffen kom fra himmelen, fra den himmelske Gud. Senere vil dette

bildet " *himmelens lås* " ta på seg den motsatte rollen som velsignelser som kommer fra den samme himmelske Gud.

1 Mos.7:12: " *Regnet falt på jorden førti dager og førti netter .* "

Dette fenomenet må ha overrasket vantro syndere. Spesielt siden det ikke var regn før denne flommen. Landet før det ble vannet og vannet av dets bekker og bekker; regn var derfor ikke nødvendig, morgendugg erstattet det. Og dette forklarer hvorfor de vantro hadde vanskeligheter med å tro på vannflommen kunngjort av Noah, både i ord og i handling siden han bygde arken på tørr jord.

Tiden " *40 dager og 40 netter* " er rettet mot en prøvetid. På sin side vil det kjødelige Israel som nettopp er kommet ut av Egypt, bli testet under fraværet av Moses som Gud holdt sammen med ham i denne perioden. Resultatet vil være «gullkalven» smeltet med samtykke fra Aron, Moses kjødelige bror. Det vil da være " *40 dager og 40 netter* " for utforskningen av Kanaans land, med som et resultat at folket nekter å gå inn i det på grunn av kjempene som bor i det. I sin tur vil Jesus bli testet i " *40 dager og 40 netter* ", men denne gangen, selv om han er svekket av denne lange fasten, vil han stå imot djevelen som vil friste ham og vil ende opp med å forlate ham uten å ha vunnet hans seier. For Jesus var det det som gjorde hans jordiske tjeneste mulig og legitim.

1 Mos.7:13: " *Samme dag kom Noah, Sem, Kam og Jafet, sønner av Noah, og Noahs kone, og de tre konene til sønnene hans med dem, inn i arken .* "

Dette verset fremhever utvalget av begge kjønn av menneskelige jordiske skapninger. Hver menneskelig mann er ledsaget av " *hans hjelper* ", hans kvinne kalt " *kone* ". På denne måten presenterer hvert par seg selv i bildet av Kristus og hans kirke, "hans hjelp", hans utvalgte som han vil frelse. Fordi "arkens" ly er det første bildet av frelsen som den vil åpne for mennesker.

1 Mos.7:14: " *de og hvert dyr etter sitt slag, alt storfe etter sitt slag, alt kryp som kryper på jorden etter sitt slag, hver fugl etter sitt slag, hver liten fugl, alt som har vinger .* "

Ved å fremheve ordet " *art* ", minner Gud om lovene i sin natur som menneskeheten i vår siste tid har glede av å bestride, overtre og sette spørsmålstegn ved dyr og til og med menneskeheten. Det kan ikke være noen større forsvarer av artens renhet enn ham. Og han krever av sine utvalgte at de deler hans guddommelige mening om emnet fordi fullkommenheten til hans opprinnelige skapelse var i denne renheten og denne absolutte **adskillelsen** av arter.

Ved å sterkt fremheve den bevingede arten, foreslår Gud syndens jord og luft som et rike underlagt Djevelen, selv kalt " *fyrsten over luftens makt* " i Ef. 2:2.

1 Mos.7:15: « *De gikk inn i arken til Noah, to og to, av alt kjød som hadde livsånde .* »

Hvert par som er utvalgt av Gud, **skiller seg** fra de av sitt slag, slik at dets liv vil fortsette etter flommen. I denne definitive **separasjonen** setter Gud i verk prinsippet om de to veiene som han legger foran det frie menneskelige valg: det gode fører til liv, men det onde fører til døden.

1 Mos.7:16: " *Og det kom inn, mann og kvinne, av alt kjød, slik Gud befalte Noah. Så lukket YaHWÉH døren for ham .* »

Hensikten med reproduksjon av " arter " bekreftes her av omtalen " hann og hunn " .

Her er handlingen som gir denne opplevelsen all dens betydning og dens profetiske karakter av slutten av den guddommelige nådes tid: " Så lukket YaHWéH døren for ham ". Det er øyeblikket da livets og dødens skjebne skilles **uten** mulig endring. Det vil være det samme i 2029, når datidens overlevende vil ha tatt valget om å ære Gud og hans syvendedags sabbat, nemlig lørdag, eller å hedre Roma og dens første-dags søndag, i henhold til ultimatumet. i form av et dekret fra den opprørske menneskeheten. Her vil igjen « nådens dør » bli lukket av Gud, « den som åpner og den som lukker » ifølge Åp.3:7.

1.Mos.7:17: " *Flommen var i førti dager på jorden. Vannet vokste og løftet arken, og den steg opp over jorden .»*

Buen er hevet.

1 Mos.7:18: " *Vannet vokste og vokste kraftig på jorden, og arken fløt på vannoverflaten .»*

Arken flyter.

1 Mos.7:19: " *Vannet vokste mer og mer, og alle de høye fjellene under hele himmelen ble dekket .»*

Tørr jord forsvinner universelt nedsenket i vann.

1 Mos.7:20: " *Vannet steg femten alen over fjellene, og de ble dekket ."*

Tidens høyeste fjell er dekket av omtrent 8 m vann.

1 Mos.7:21: " *Alt som rørte seg på jorden gikk til grunne, både fugler og storfe og dyr, alt som krøp på jorden, og alle mennesker. »*

Alle dyr som puster luft drukner. Presisjonen angående fuglene er desto mer interessant siden flommen er et profetisk bilde av den siste dommen, der himmelske vesener, som Satan, vil bli utslettet sammen med jordiske vesener.

1 Mos.7:22: " *Alt som hadde pust, livspust i neseborene, og som var på den tørre jord, døde ."*

Alle levende vesener skapt som mennesker hvis liv avhenger av pusten hans, drukner. Dette er den eneste skyggen over straffen fra flommen, fordi skylden er strengt tatt på mennesker og et sted er døden til uskyldige dyr urettferdig. Men for å fullstendig drukne den opprørske menneskeheten, er Gud tvunget til å ødelegge med dem de dyrene som liker dem puster luften i jordens atmosfære. Til slutt, for å forstå denne avgjørelsen, ta i betraktning at Gud skapte jorden for mennesket skapt i hans bilde og ikke for at dyret som ble skapt, skulle omringe ham, følge ham og, når det gjelder husdyr, tjene ham.

1 Mos.7:23: " *Hver skapning som var på jorden, ble utryddet, fra mennesker og storfe og kryp og himmelens fugler: de ble utryddet fra jorden. Det var bare Noah igjen, og de som var med ham i arken .»*

Dette verset bekrefter forskjellen som Gud gjør mellom Noah og hans menneskelige følgesvenner som befinner seg gruppert med dyrene, alle fremkalt og opptatt av " hva som var med ham" i arken ."

1.Mos.7:24: " *Vannet var stort på jorden i hundre og femti dager ."*

De " hundre og femti dagene " begynte etter de 40 dagene og 40 nettene med uopphørlig regn som skapte flommen. Etter å ha nådd den maksimale høyden på " 15 alen " eller ca. 8 m over " de høyeste fjellene " på den tiden, holdt

vannstanden seg stabil i " 150 dager ". Deretter vil den gradvis avta til den opptørkingen som Gud ønsker.

Merk : Gud skapte liv i en gigantisk standard som gjaldt antediluvianske mennesker og dyr. Men etter flommen har prosjektet hans som mål å redusere størrelsen på alle skapningene hans proporsjonalt, og dermed vil liv bli født i den postdiluvianske normen. Da de kom inn i Kanaan, vitner de hebraiske spionene om at de med egne øyne så drueklaser så store at det tok to menn på størrelse med dem for å bære dem. Reduksjonen i størrelse gjelder derfor nødvendigvis også trær, frukt og grønnsaker. Dermed slutter aldri Skaperen å skape, fordi han over tid modifierer og tilpasser sin jordiske skapelse til de nye livsvilkårene som oppstår. Han skapte den svarte pigmenteringen av huden til mennesker som lever utsatt for sterk solstråling i de tropiske og ekvatoriale områdene på jorden der solstrålene treffer jorden i 90 grader. Andre hudfarger er mer eller mindre hvite eller bleke og mer eller mindre kobberaktige avhengig av mengden sollys. Men den grunnleggende røde av Adam (Rød) på grunn av blod finnes i alle mennesker.

Bibelen spesifiserer ikke de detaljerte navnene på levende antediluvianske dyrearter. Gud etterlater dette emnet mystisk, uten noen spesiell åpenbaring, alle er frie i sin måte å forestille seg ting. Imidlertid fremsatte jeg hypotesen om at etter å ha ønsket å gi denne første formen for jordisk liv en perfekt karakter, hadde Gud ikke på den tiden skapt de forhistoriske monstrene hvis bein finnes i dag, av vitenskapelige forskerne, i jordens jord. Jeg la også frem denne muligheten for at de ble skapt av Gud etter flommen, for å intensivere jordens forbannelse for mennesker som raskt vil vende seg bort fra ham igjen. Ved å avskjære seg fra ham, vil de miste sin intelligens og den store kunnskapen som Gud hadde gitt fra Adam til Noah. Dette, til det punktet at på visse steder på jorden vil mennesket finne seg selv i den degraderte tilstanden til "hulemennesket" angrepet og truet av grusomme dyr, som det i grupper likevel vil være i stand til å ødelegge med dyrebar hjelp av naturlige dårlig vær og Guds medfølende velvilje.

1. Mosebok 8

Den øyeblikkelige separasjonen av beboerne i arken

1.Mos.8:1: " *Gud husket Noah og alle dyrene og alle buskaper som var med ham i arken; og Gud lot en vind fare over jorden, og vannet ble stille ."*

Vær trygg, han glemte det aldri, men det er sant at denne unike samlingen av liv innelukket i den flytende arken gir menneskeheten og dyrearter et så redusert utseende at de virker forlatt av Gud. Faktisk er disse livene helt trygge fordi Gud våker over dem som en skatt. De er det som er mest verdifullt: de første fruktene som gjenbefolker jorden og sprer seg over overflaten.

1.Mos.8:2: " *Djupets kilder og himmelens vinduer ble lukket, og det falt ikke lenger regn fra himmelen. "*

Gud skaper vannflommen etter hans behov. Hvor kommer de fra? Fra himmelen, men fremfor alt fra Guds skaperkraft. Ved å ta bildet av en låsevakt har han åpnet de symbolske himmelske slusene, og tiden kommer da han lukker dem igjen.

Ved å fremkalle den komplementære rollen til " *dypets kilder* ", i dette verset, åpenbarer Gud for oss at flommen ikke bare ble forårsaket av regn som kom fra himmelen. Når vi vet at " *avgrunnen* " betegner jorden som er helt dekket av vann fra den første dagen av skapelsen, antyder dens " *kilder* " en økning i vannstanden forårsaket av havet selv. Dette fenomenet oppnås ved en modifikasjon av nivået på havbunnen, som øker vannstanden til den når nivået som dekket hele jorden den første dagen. Det var gjennom forliset av havets avgrunner at det tørre landet dukket opp av vannet på den tredje ^{dagen}, og det var gjennom en omvendt handling at det tørre landet ble dekket av vannet i flommen. Regnet kalt " *himmelens sluser* " var bare nyttig for å indikere at straffen kom fra himmelen, fra den himmelske Gud. Senere vil dette bildet " *himmelens lås* " ta på seg den motsatte rollen som velsignelser som kommer fra den samme himmelske Gud.

Som en skaper kunne Gud ha skapt flommen på et øyeblikk, etter eget ønske. Han foretrakk likevel å handle gradvis på sin allerede skapte skapelse. Han viser dermed menneskeheten at naturen i hans hender er et mektig våpen, et kraftig middel som han manipulerer for å tilby sin velsignelse eller sin forbannelse avhengig av om den vandrer på godt eller ondt.

1.Mos.8:3: " *Vannet vek fra jorden og gikk bort og bort, og vannet ble mindre etter hundre og femti dager .*"

Etter 40 dager og 40 netter med ustanselig regn etterfulgt av 150 dager med stabilitet på høyeste vannstand, begynner lavkonjunkturen. Sakte synker nivået av den marine avgrunnen, men den synker ikke så dypt som før flommen.

1 Mos.8:4: « *I den syvende måneden, på den syttende dag i måneden, hvilte arken på Ararats fjell .*»

Ved slutten av fem måneder, til den dag, « *den syttende i den syvende måned* », slutter arken å flyte; den hviler på det høyeste fjellet i Ararat. Dette tallet "sytten" bekrefter slutten på handlingen med guddommelig dom. Det fremgår av denne klargjøringen at arken under flommen ikke beveget seg langt fra området der den ble bygget av Noah og hans sønner. Og Gud ønsket at dette beviset på flommen skulle forbli synlig til verdens ende, på denne samme toppen av Ararat-fjellet som adgang var og forble forbudt av russiske og tyrkiske myndigheter. Men på det tidspunktet han valgte, favoriserte Gud å ta flybilder som bekreftet tilstedeværelsen av et stykke av arken fanget i isen og snøen. I dag kan satellittobservasjon kraftig bekrefte denne tilstedeværelsen. Men jordiske myndigheter søker ikke nettopp å herliggjøre skaperguden; de oppfører seg som fiender mot ham, og i all rettferdighet gjengjelder Gud dem ved å ramme dem med en epidemi og terrorangrep.

1 Mos.8:5: *Vannet fortsatte å avta helt til den tiende måneden. I den tiende måneden, på den første dagen i måneden, dukket fjelltoppene opp* ”

Reduksjonen av vann er begrenset fordi vannstanden etter flommen vil være høyere enn den for den førdiluvianske jorden. Gamle daler vil forbli

nedsenket og få utseendet til nåværende innlandshav som Middelhavet, Det Kaspiske hav, Rødehavet, Svartehavet, etc.

1Mo 8:6: « *På slutten av førti dager åpnet Noah vinduet som han hadde laget til arken .»*

Etter 150 dager med stabilitet og 40 dager med venting, åpner Noah for første gang det lille vinduet. Dens lille størrelse, en alen eller 55 cm, var berettiget siden dens eneste bruk var å frigjøre fugler som dermed kunne rømme fra livets ark.

1.Mos.8:7: « *Han slapp ravnene, og den gikk ut og vendte tilbake, inntil vannet tørket ut på jorden .»*

Oppdagelsen av den tørre jorden fremkalles i henhold til rekkefølgen " *mørke og lys* " eller " *natt og dag* " ved begynnelsen av skapelsen. Den første oppdageren som sendes er også den **urene** " *ravnene* " , med fjærdrakt " **svart** " som " *natt* ". Han opptrer fritt uavhengig overfor Noah, Guds utvalgte. Den symboliserer derfor mørke religioner som vil aktiveres uten noe forhold til Gud.

På en mer presis måte symboliserer den det kjødelige Israel i den gamle pakt som Gud sendte sine profeter til ved flere anledninger, som ravnens komme og går, for å prøve å redde sitt folk fra syndens praksis. I likhet med " *ravnene* " , fortsatte dette Israel som til slutt ble forkastet av Gud, sin historie **atskilt** fra ham.

1.Mos.8:8: " *Han slapp også duen for å se om vannet var blitt mindre fra jordens overflate .* "

I samme rekkefølge blir den **rene** " *duen* " , med " **hvit** " fjærdrakt som snø, sendt til rekognosering. Den er plassert under tegnet " *dag og lys* ". Som sådan profeterer hun den nye pakt basert på blodet som ble utgytt av Jesus Kristus.

1 Mos.8:9: " *Men duen fant ikke noe sted å sette fotsålen på, og den vendte tilbake til ham i arken, for det var vann på hele jordens overflate. Han rakte ut hånden og tok den og tok den med seg inn i arken .»*

I motsetning til den uavhengige svarte " *ravnene* " , er den hvite " *duen* " i nært forhold til Noah som tilbyr " *hånden sin for å ta henne og bringe henne inn i arken* " med ham. Det er et bilde av båndet som knytter den utvalgte til himmelens Gud. " *Duen* " vil en dag lande på Jesus Kristus når han dukker opp for døperen Johannes for å bli døpt av ham.

Jeg foreslår at du sammenligner disse to bibelsitatene; det i dette verset: " *Men duen fant ikke noe sted å hvile fotsålen* " med dette verset fra Mat.8:20: " *Jesus svarte ham: Rever har huler, og luftens fugler har reir; men Menneskesønnen har ikke hvor han kan legge hodet* »; og disse versene fra Johannes 1:5 og 11, hvor han snakker om Kristus, inkarnasjonen av *livets* guddommelige " *lys* " , sier: " *Lyset skinner i mørket, og mørket har ikke mottatt det ... / ...Hun kom til sitt eget folk, og hennes eget folk tok ikke imot henne .»* Akkurat som " *duen* " vendte tilbake til Noah ved å la seg selv bli tatt av ham, i " *hans hånd* " , oppstanden, steg Forløseren Jesus Kristus opp til himmelen mot sin guddommelighet som en himmelsk Far, etter å ha lagt budskapet bak seg på jorden om forløsningen av sine utvalgte, hans gode nyheter kalt " *Evig evangelium* " i Åp.14:6. Og i Åp 1:20: han vil holde dem " *i sin hånd* " i de " *syv epoker* " .

profetert av de " syv kirker " hvor han får dem til å ta del i guddommelig helliggjørelse i sitt " lys " avbildet av de " syv lysestaker ".

1 Mos.8:10: « *Og han ventet i syv dager til, og igjen slapp han duen ut av arken .»*

Denne doble påminnelsen om de " syv dagene " lærer oss at for Noah, som for oss i dag, ble livet etablert og beordret av Gud på enheten i uken av " syv dager ", også den symbolske enheten i de " syv tusen " årene av hans store spareprosjekt. Denne insisteringen på å nevne dette tallet " sju " lar oss forstå viktigheten som Gud gir det; som vil rettferdiggjøre at han blir angrepet spesielt av djevelen inntil Kristi gjenkomst i herlighet som vil gjøre slutt på hans jordiske herredømme.

1 Mos.8:11: « *Duen kom tilbake til ham om kvelden; og se, et revet olivenblad var i nebbet. Så Noah visste at vannet var blitt mindre fra jorden .*

Etter lange tider med " mørke " kunngjort med ordet " aften ", vil håpet om frelse og gleden over utfrielse fra synd komme under bildet av "oliventreet ", etter hverandre den gamle og deretter den nye alliansen. Akkurat som Noah visste gjennom et " olivenblad " at den håpede og forventede jorden ville være klar til å ta imot ham, vil " Guds sønner " lære og forstå at himmelriket har blitt åpnet for dem av **utsendingen til ham. himmelen** Jesus Kristus.

Dette " olivenbladet " vitnet for Noah om at spire og vekst av trær ble mulig igjen.

1 Mos.8:12: « *Og han ventet i syv dager til; og han slapp duen. Men hun kom aldri tilbake til ham .»*

Dette tegnet var avgjørende, fordi det beviste at " duen " hadde valgt å bo i naturen som nok en gang tilbød den mat.

Akkurat som " duen " forsvinner etter å ha formidlet sitt budskap om håp, etter å ha gitt sitt liv på jorden for å forløse sine utvalgte, vil Jesus Kristus, " fredens fyrste ", forlate jorden og disiplene og etterlate dem frie og uavhengige å leve deres liv til hans endelige strålende tilbakekomst.

1 Mos.8:13: « *I det seks hundre og første året, i den første måneden, på den første dagen i måneden, tørket vannet ut på jorden. Noah tok av dekselet fra arken og så, og se, jordens overflate var tørket ut .*

Tørkingen av jorden er fortsatt delvis, men lovende, så Noah begynner å åpne taket på arken for å se på utsiden av arken og vite at den har strandet på toppen av Ararat-fjellet, og hans syn strakte seg veldig langt og veldig vidt over horisonten. I flomopplevelsen tar arken bildet av et klekkeegg. Når den klekkes, bryter kyllingen selv skallet den var innelukket i. Noah gjør det samme; han " fjerner dekselet fra arken " som ikke lenger vil være nyttig for å beskytte den mot styrtregnet. Legg merke til at Gud ikke kommer for å åpne døren til arken som han selv hadde lukket; dette betyr at han ikke stiller spørsmål ved eller endrer standarden for sin dom overfor jordiske opprørere, for hvem døren til frelse og himmel alltid vil være stengt.

1 Mos.8:14: « *I den andre måneden, på den tjuesjuende dag i måneden, var jorden tørr .»*

Jorden blir beboelig igjen etter total innesperring i arken i 377 dager fra dagen for ombordstigning og lukking av døren av Gud.

1 Mos.8:15: " *Da talte Gud til Noah og sa: "*

1 Mos.8:16: « *Kom ut av arken, du og din kone, dine sønner og dine sønners koner med deg .»*

Det er igjen Gud som gir signalet for utgangen av "arken", han som hadde lukket den eneste " døren " for dens beboere før flommen.

1.Mos.8:17: " *Bring ut med dere alle levende skapninger av alt kjød som er hos dere, både fugler og storfe og alt kryp som kryper på jorden, vær fruktbar og bli mange på jorden .*

Scenen ligner den på den femte dagen i skapelsesuken, men det er ikke snakk om en ny skapelse, for etter flommen er gjenbefolkningen av jorden en fase av prosjektet som er profetert for de første 6000 årene av jordisk historie . Gud ønsket at denne fasen skulle være forferdelig og avskrekkende. Han ga menneskeheten dødelige bevis på virkningene av hans guddommelige dom. Et bevis som vil bli husket i 2. Peter 3:5 til 8: " *De ønsker å ignorere, faktisk, at himmelen en gang eksisterte ved Guds ord, akkurat som en jord tatt fra vann og formet ved hjelp av vann, og ved disse ting gikk datidens verden til grunne, nedsenket i vann, mens ved det samme ord blir himmelen og jorden i dag bevart og reservert for ild, til dommens og undergangens dag for ugudelige mennesker. Men det er én ting, mine kjære, som dere ikke må være uvitende om, at for Herren er én dag som tusen år, og tusen år som én dag. »* Den forutsagte brannflommen vil bli oppnådd på slutten av det syvende årtusen i anledning den siste dommen, ved åpningen av de flammende kildene til underjordisk magma som vil dekke hele jordens overflate. Denne " ildsjøen " som er sitert i Åp.20:14-15, vil fortære jordens overflate med dens utro opprørske innbyggere så vel som deres gjerninger som de ønsket å privilegere ved å forakte Guds demonstrerte kjærlighet. Og dette syvende årtuset ble profetert av den syvende dagen i uken, dette i henhold til definisjonen " *en dag er som tusen år og tusen år er som en dag "* .

1 Mos.8:18: « *Og Noah gikk ut med sine sønner, sin kone og sine sønners koner .»*

Når dyrene er sluppet fri, kommer representantene for den nye menneskeheten på sin side ut av arken. De finner solens lys og det enorme og nesten ubegrensede rommet som naturen tilbyr dem, etter 377 dager og netter med innesperring i et trangt og mørkt innelukket rom.

1 Mos.8:19: « *Alle dyr, alt kryp, hver fugl, alt som rører seg på jorden, etter deres slag, kom ut av arken .»*

Utgangen av arken profeterer at de utvalgte kommer inn i himmelriket, men bare de som er dømt rene av Gud vil komme inn. På Noahs tid er dette ennå ikke tilfelle, siden rene og urene vil leve sammen, på samme jord, og kjempe mot hverandre til verdens ende.

1.Mos.8:20: " *Noah bygde et alter for JaHWéH; han tok av alle de rene dyrene og alle de rene fuglene, og han ofret brennoffer på alteret .»*

Brennofferet er en handling der den utvalgte Noah viser Gud sin takknemlighet. Døden til et uskyldig offer, i dette tilfellet et dyr, minner skaperguden om hvordan han i Jesus Kristus vil komme for å forløse sjelene til sine utvalgte. Rene dyr er verdige til å forestille seg Kristi offer som vil legemliggjøre fullkommen renhet i hele hans sjel, kropp og ånd.

1 Mos.8:21: «Og Herren kjente en velbehagelig duft, og Herren sa i hans hjerte: Jeg vil ikke lenger forbanne jorden for menneskers skyld, for menneskets hjertes tanker er onde fra begynnelsen av. og jeg vil ikke lenger slå alt som lever, slik jeg har gjort .»

Noahs brennoffer er en autentisk handling av tro og lydige tro. For hvis han ofrer et offer til Gud, er det som svar på en offerrite han beordret ham, lenge før han lærte det til hebreerne som kom ut av Egypt. Uttrykket " behagelig lukt " angår ikke den guddommelige luktesansen, men dens guddommelige Ånd som verdsetter både lydigheten til dens trofaste utvalgte og den profetiske visjonen som denne ritualen gir til dets fremtidige barmhjertige offer, i Jesus Kristus.

Inntil den siste dommen vil det ikke være flere ødeleggende flom. Erfaring har nettopp vist at mennesket er naturlig og arvelig " **ond** " i kjødet, som Jesus sa om sine apostler i Matt.7:11: " Hvis du da, **som er ugudelig** som du er, vet hvordan du kan gi gode gaver til dine barn , hvor mye mer vil ikke deres Far som er i himmelen gi gode gaver til dem som ber ham .» Gud vil derfor måtte temme dette « **onde** » «**dyret** », en mening som Paulus deler i 1.Kor.2:14, og ved å demonstrere kraften i hans kjærlighet til dem i Jesus Kristus, vil noen av de som kalles « **ugudelige** » bli de *utvalgte*, trofaste og lydige mennesker.

1.Mos.8:22: " Så lenge jorden består, skal såing og høsting, kulde og varme, sommer og vinter, dag og natt ikke opphøre . "

Dette åttende kapittelet avsluttes med påminnelsen om vekslingene av absolutte motsetninger som styrer forholdene for jordisk liv siden den første skapelsesdagen, hvor Gud ved sin konstitusjon "natt og dag " åpenbarte den jordiske kampen mellom " mørket " og " lyset " som til slutt vil seire gjennom Jesus Kristus. I dette verset lister han opp disse ekstreme vekslingene som skyldes at synden i seg selv er konsekvensen av det frie valget gitt til disse himmelske og jordiske skapningene som dermed er frie til å elske og tjene ham eller til å avvise ham til det punktet at de hater ham. Men konsekvensen av denne friheten vil være liv for partisanene av det gode og døden og utslettelse for de ondes, som flommen nettopp har demonstrert.

Emnene som er sitert bærer alle et åndelig budskap:

" *Såingen og høsten* ": antyder begynnelsen på evangelisering og verdens ende; bilder tatt opp av Jesus Kristus i hans lignelser, særlig i Matt.13:37 til 39: " *Han svarte: Han som sår godt sæd, er Menneskesønnen; feltet er verden; den gode ætt er rikets sønner; ugresset er den ondes sønner; fienden som sådde det er djevelen; høsten er verdens ende ; høsterne er englene .* "

" *Kulde og varme* ": " **varme** " er sitert i Åp.7:16: " *De skal ikke lenger sulte eller tørste, heller ikke solen skal treffe dem eller noen varme* ". Men tvert imot, " *kulden* " er også en konsekvens av syndens forbannelse.

" *Sommer og vinter* ": dette er de to årstidene med ekstremer, begge like ubehagelige som den andre i overskudd.

" *Dagen og natten* ": Gud siterer dem i den rekkefølgen som mennesket gir ham, fordi i hans prosjekt, i Kristus kommer tiden på dagen, den for kallet til å gå inn i hans nåde, men etter denne tiden kommer den av " *natten da ingen kan arbeide* " i henhold til Joh 9,4, det vil si å endre sin skjebne fordi den er definitivt fastsatt for liv eller død fra slutten av nådetiden.

1. Mosebok 9

Separasjon fra livsnormen

1 Mos.9:1: " *Og Gud velsignet Noah og hans sønner og sa til dem: Vær fruktbare og bli mange og fyll jorden. »*

Dette vil være den første rollen som Gud gir til de levende vesenene som er valgt ut og reddet av arken bygget av mennesker: Noah og hans tre sønner.

1 Mos.9:2: " *Du skal være en frykt og forferdelse for alle jordens dyr og for alle fugler i luften og for alle skapninger som beveger seg på jorden, og for hver fisk i havet: de er utfridd. i dine hender ."*

Dyrelivet skylder mennesket sin overlevelse, og det er grunnen til at mennesket i enda større grad enn før flommen vil kunne dominere dyrene. Bortsett fra når et dyr på grunn av frykt eller irritasjon mister kontrollen, er som hovedregel alle dyr redde for mennesket og prøver å flykte fra det når de møter ham.

1 Mos.9:3: " *Alt som rører seg og har liv, skal være mat for deg : alt dette vil jeg gi deg som grønt gress ."*

Denne endringen i kostholdet har flere begrunnelser. Uten å legge for stor vekt på den presenterte rekkefølgen, nevner jeg først det umiddelbare fraværet av plantemat som ble utmattet under flommen, og at jorden dekket med saltvann blir delvis steril, vil bare gradvis gjenvinne sin fulle og fullstendige fruktbarhet og sin produktivitet. Videre vil etableringen av de hebraiske offerritualene i sin tid kreve inntak av kjøttet til offeret som ble ofret i en profetisk visjon av den hellige nattverd hvor brødet vil bli spist som et symbol på Jesu Kristi legeme, og saften druer drukket som et symbol på blodet hans. En tredje grunn, mindre tillatt, men ikke mindre sann, er at Gud ønsker å forkorte menneskets levetid; og forbruket av kjødet som korrupperer seg selv og bringer inn i menneskekroppen elementer som er ødeleggende for livet, vil være grunnlaget for suksessen til ens ønske og beslutning. Kun erfaring med vegetarisk eller vegansk kosthold gir personlig bekreftelse. For å forsterke denne tanken, merk at Gud ikke forbyr mennesket å spise **urene dyr** , selv om de er skadelige for helsen hans.

1 Mos.9:4: " *Bare du skal ikke ete kjøtt med dets sjel, med dets blod ."*

Dette forbudet vil forbli gyldig i den gamle pakt i henhold til 3Mos.17:10-11: « *Om en mann av Israels hus eller av fremmede som bor blant dem spiser blod av noe slag , vil jeg vende mitt ansikt mot den som spiser blod, og jeg vil utrydde ham fra hans folk .* " og i nyhetene, ifølge Apg 15:19 til 21: " *Derfor er jeg av den oppfatning at vi ikke skaper vanskeligheter for de av hedningene som omvender seg til Gud, men at vi skriver til dem om å avstå fra avgudenes urenheter, fra hor, fra ting som er kvalt og fra blod . For i mange generasjoner har Moses hatt folk i hver by som forkynner ham, siden det leses hver sabbatsdag i synagogene .»*

Gud kaller " *sjelen* " hele skapningen som består av en kropp av kjød og en ånd som er helt avhengig av kjødet. I dette kjøttet er det motoriske organet hjernen som forsynes av selve blodet som renses med hvert pust av oksygenet som suges inn av lungene. I den levende tilstanden skaper hjernen de elektriske signalene som genererer tanke og hukommelse, og den styrer funksjonen til alle de andre kjødelige organene som utgjør den fysiske kroppen. Rollen som "blod" som dessuten er unik for hver levende sjel av genomet, må ikke konsumeres av helsemessige årsaker, fordi det bærer avfall og urenheter som er skapt i hele kroppen, og av en åndelig grunn. Gud har på en absolutt eksklusiv måte forbeholdt sin religiøse lære prinsippet om å drikke Kristi blod, men bare i den symboliserte formen av druesaften. Hvis livet er i blodet, blir den som drikker Kristi blod gjenoppbygd i Hans hellige og fullkomne natur, etter det virkelige prinsippet som sier at kroppen er laget av det den gir næring.

1 Mos.9:5: " *Vit også dette: Jeg vil kreve blodet av deres sjeler, jeg vil kreve det av hvert dyr; og jeg vil kreve menneskets sjel av mennesket, av mennesket som er dets bror .»*

Livet er det viktigste for Skaperguden som skapte det. Vi må lytte til ham for å innse den forargelsen som forbrytelsen utgjør mot ham, den sanne eieren av livet som ble tatt. Som sådan er han den eneste som kan legitimere ordren om å ta liv. I forrige vers ga Gud mennesket tillatelse til å ta dyreliv for å gjøre det til sitt mat, men her er det et spørsmål om kriminalitet, om drap som definitivt setter en stopper for et menneskeliv. Dette fjernet liv vil ikke lenger ha mulighet til å komme nærmere Gud, og heller ikke være vitne til en endring i atferd hvis det inntil da ikke hadde samsvart med hans frelsesstandard. Her legger Gud grunnlaget for gjengjeldelsesloven, «øye for øye, tann for tann og liv for liv». Dyret vil betale for drapet på en mann med sin egen død, og en Kain-lignende mann vil bli drept hvis han dreper sitt eget blod " **bror** " av **Abel-typen**.

1.Mos.9:6: " *Dersom noen utøser et menneskes blod, skal hans blod utøses ved et menneske; for Gud skapte mennesket i sitt bilde ."*

Gud søker ikke å øke antallet dødsfall, fordi han tvert imot, ved å tillate å drepe en morder, regner med en avskrekkende effekt, og at det største antallet mennesker på grunn av risikoen lærer å kontrollere atferden deres, aggressivitet, for ikke å bli en leiemorder, i sin tur, verdig døden.

Bare den som er animert av ekte og autentisk tro kan innse hva " *Gud skapte mennesket i sitt bilde* " betyr. Spesielt når menneskeheten blir monstrøs og avskyelig slik tilfellet er i dag i den vestlige verden og overalt på jorden forført av vitenskapelig kunnskap.

1 Mos.9:7: « *Og du, vær fruktbar og bli tallrik, spred ut på jorden og bli tallrik på den .»*

Gud ønsker virkelig denne multiplikasjonen, og med god grunn er tallet på de utvalgte så lite, selv i forhold til de kalte som faller underveis, at jo flere skapninger hans er, jo flere blant dem vil han kunne. å finne og velge sine utvalgte; fordi i henhold til presisjonen notert i Dan.7:9, er andelen én million valgt for ti milliarder kalt, eller 1 for 10.000.

1 Mos.9:8: « *Gud talte igjen til Noah og til sønnene hans med ham og sa:*
»

Gud henvender seg til de fire mennene fordi ved å gi herredømme til den mannlige representanten for menneskearten, vil de bli holdt ansvarlige for hva de har tillatt å gjøre av kvinnene og barna som er plassert under deres myndighet. Herredømme er et tegn på tillit gitt av Gud til mennesker, men det gjør dem fullstendig ansvarlige foran hans ansikt og hans dom.

1 Mos.9:9: “ *Se, jeg oppretter min pakt med deg og med din ætt etter deg;*
»

Det er viktig for oss i dag å innse at vi er den " ætten " som Gud har opprettet sin " *pakt* " med. Det moderne livet og dets attraktive oppfinnelser endrer ingenting ved vår menneskelige opprinnelse. Vi er arvingene til den nye begynnelsen som Gud ga menneskeheten etter den forferdelige flommen. Pakten som ble opprettet med Noah og hans tre sønner er spesifikk. Den forplikter Gud til ikke lenger å ødelegge hele menneskeheten med vannflommen. Etter den vil alliansen komme som Gud vil opprette med Abraham, som vil bli oppfylt i sine to påfølgende aspekter, bokstavelig talt i tid og åndelig, på Jesu Kristi forløsende tjeneste. Denne alliansen vil være fundamentalt individuell som frelsesstatusen det er snakk om. I løpet av de 16 århundrene som vil gå før hans første komme, vil Gud åpenbare sin frelsesplan gjennom de religiøse ritualene som er beordret til det hebraiske folket. Så, etter gjennomføringen i Jesus Kristus av denne planen åpenbart i alt dens lys, i omtrent ytterligere 16 århundrer vil utroskap lykkes med troskap og i 1260 år vil det mørkeste mørket herske under pavedømmet Romers aegis. Siden år 1170, da Peter Valdo igjen var i stand til å praktisere den rene og trofaste kristne tro med overholdelse av den sanne sabbaten inkludert, ble mindre opplyste folkevalgte, etter ham, valgt ut i arbeidet med reformasjonen engasjert, men ikke fullført. Dessuten var det først fra 1843 at Gud gjennom en dobbel trosprøve var i stand til å finne trofaste utvalgte blant adventismens pionerer. Men det var fortsatt for tidlig for dem å fullt ut forstå mysteriene som ble åpenbart i profetiene hans. Tegnet på alliansen med Gud er til enhver tid å bringe og motta hans lys, og det er grunnen til at arbeidet jeg skriver i hans navn, for å opplyse hans utvalgte, utgjør et "vitnesbyrd om Jesus", hans siste *form* , tegnet på at alliansen hans er veldig ekte og bekreftet.

1.Mos.9:10: " *med alle levende skapninger som er hos deg, både fugler og storfe og alle jordens dyr, enten med alle som kom ut av arken, eller med alle jordens dyr. "*

Alliansen som er presentert av Gud, gjelder også dyr, alt som lever og vil formere seg på jorden.

1.Mos.9:11: " *Jeg oppretter min pakt med dere: ikke mer kjød skal ødelegges av vannflommen, og det skal ikke mere komme noen vannflom som ødelegger jorden . "*

Lærdommen gitt av flommen må forbli unik. Gud vil nå gå inn i nærkamp fordi hans mål er å erobre hjertene til sine utvalgte.

1 Mos.9:12: “ *Og Gud sa: Dette er tegnet på den pakt som jeg oppretter mellom meg og dere, og alle levende skapninger som er hos dere, fra slekt til slekt*
.

Dette tegnet som Gud gir gjelder alt som lever, rent og urent. Det er ennå ikke tegnet på å tilhøre hans person, som den syvendedags sabbat vil være. Dette

tegnet minner levende vesener om forpliktelsen han påtok seg aldri igjen å ødelegge dem med vannflommen; det er grensen.

1 Mos.9:13: « *Jeg har lagt min bue i skyene, og den skal være et tegn på pakten mellom meg og jorden* »

Vitenskapen vil forklare den fysiske årsaken til regnbuens eksistens. Det er en nedbryting av lysspekteret til sollyst som faller på tynne lag med vann eller høy luftfuktighet. Alle har lagt merke til at regnbuen dukker opp når det regner og solen kaster sine lysstråler. Faktum er fortsatt at regnet minner om flommen og sollyset er et bilde på Guds merkbare, velgjørende og beroligende lys.

1.Mos.9:14: “ *Når jeg samler skyer over jorden, skal buen vise seg i skyene;* »

Skyer ble derfor oppfunnet av Gud for å skape regn først etter flommen og samtidig med regnbuens prinsipp. Men i våre avskyelige tider har ugudelige menn og kvinner forvrengt og besmittet dette emnet av regnbuen ved å ta opp dette symbolet på den guddommelige alliansen for å gjøre det til akronymet og emblemet for samlingen av seksuelle perverser. . Gud må i dette finne en god grunn til å slå denne avskyelige og respektløse menneskeheten mot ham og menneskearten. De siste tegnene på hans sinne vil snart dukke opp, brennende som ild og ødeleggende som døden.

1.Mos.9:15: " *Og jeg vil huske min pakt mellom meg og dere og alle levende skapninger av alt kjød, og vannet skal ikke mer bli en flom for å ødelegge alt kjød .* "

Når jeg leser disse vennlighetsordene som kommer fra Guds munn, måler jeg paradokset ved å tenke på ordene han kan si i dag på grunn av menneskelig perversitet som har nådd nivået til antediluvierne.

Gud vil holde sitt ord, det vil ikke være mer vannflom, men for alle opprørerne er en flom av ild reservert for dommens dag; som apostelen Peter minnet oss om i 2. Peter 3:7. Men før denne siste dommen, og før Kristi gjenkomst, vil atombrannen fra den tredje verdenskrig eller "6. ^{trompet} " i Åp.9:13 til 21 komme, i form av flere og uhyggelige dødelige "sopper". , ta bort ulikhetens tilfluktssteder som de store byene, hovedsteder eller ikke, på planeten Jorden har blitt.

1.Mos.9:16: *Buen skal være i skyen; og jeg vil se på den for å huske den evige pakt mellom Gud og hver levende skapning, ja, av alt kjød som er på jorden.*
»

Den tiden er langt unna oss, og den kan etterlate de nye representantene for menneskeheten med et stort håp om å unngå feilene begått av antediluvierne. Men i dag er håpet ikke lenger tillatt fordi frukten av antediluvierne dukker opp overalt blant oss.

1 Mos.9:17: “ *Og Gud sa til Noah: Dette er tegnet på pakten som jeg oppretter mellom meg og alt kjød som er på jorden .* ”

Gud understreker karakteren av denne pakten som er opprettet med "alt kjød". Dette er en allianse som alltid vil angå menneskeheten i kollektiv forstand.

1 Mos.9:18: « *Noahs sønner, som gikk ut av arken, var Sem, Kam og Jafet. Kam var far til Kanaan .* »

En avklaring er gitt til oss: " *Kam var far til Kanaan* ". Husk at Noah og sønnene hans alle er kjemper som forble på størrelse med antediluvierne. Dermed vil kjempene fortsette å formere seg, spesielt i landet "Kanaan", der hebreerne som forlater Egypt vil oppdage dem til deres ulykke, siden frykten forårsaket av størrelsen deres vil dømme dem til å vandre i 40 år i ørkenen og dø der.

1 Mos.9:19: " *Dette er Noahs tre sønner, og deres etterkommere befolket hele jorden .* "

Legg merke til at opprinnelig hadde alle antediluvierne en enkelt mann for sin opprinnelse: Adam. Det nye postdiluvianske livet er bygget på tre mennesker, Sem, Cham og Japhet. Folkene til deres etterkommere vil derfor bli **skilt og delt** . Hver ny fødsel vil bli knyttet til dens patriark, Sem, Kam eller Jafet. Splittelsens ånd vil stole på disse forskjellige opprinnelsene for å sette menn knyttet til sine forfedres tradisjoner opp mot hverandre.

1 Mos.9:20: « *Noah begynte å dyrke landet og plantet vinstokker .* »

Denne aktiviteten, alt i alt, innenfor normaliteten, vil likevel få alvorlige konsekvenser. For på slutten av kultiveringens høster Noah druene og den pressede juicen etter å ha oksidert, drakk han alkohol.

1.Mos.9:21: " *Han drakk vin og ble full og avdekket seg midt i teltet sitt.* »

Ved å miste kontrollen over handlingene sine, tror Noé at han er alene, han avdekker seg selv og striper seg fullstendig.

1 Mos.9:22: « *Ham, Kanaans far, så farens nakenhet, og han fortalte ham utenfor til sine to brødre.* »

På den tiden var menneskesinnet fortsatt veldig følsomt for denne nakenheten oppdaget av den syndige Adam. Og Cham, underholdt og sikkert litt hånlig, har den dårlige ideen å rapportere sin visuelle opplevelse til sine to brødre.

1 Mos.9:23: " *Så tok Sem og Jafet kappen og la den på sine skuldre og gikk bakover og dekket sin fars nakenhet. da deres ansikter var vendt bort, så de ikke farens nakenhet .* "

Med alle nødvendige forholdsregler dekket de to brødrene farens nakne kropp.

1 Mos.9:24: « *Da Noah våknet av vinen sin, hørte han hva hans yngre sønn hadde gjort mot ham .* »

Så de to brødrene måtte lære ham. Og denne fordømmelsen vil begeistre Noah som føler sin ære som far krenket. Han hadde ikke frivillig drukket alkohol og var blitt utsatt for en naturlig reaksjon fra druejuice som oksiderer over tid og hvis sukker forvandles til alkohol.

1 Mos.9:25: " *Og han sa: Forbannet være Kanaan! La ham være slaven til brødrenes slaver!* »

Faktisk tjener denne opplevelsen bare som et påskudd for skaperguden til å profetere om etterkommerne til Noahs sønner. For Kanaan selv hadde ingenting å gjøre med sin far Kams handling; han var derfor uskyldig i sin feil. Og Noah forbannet ham, som ikke hadde gjort noe. Den etablerte situasjonen begynner å åpenbare for oss et prinsipp for Guds dom som vises i det andre av hans ti bud lest i 2. Mos.20:5: « *Du skal ikke bøye deg for dem og ikke tjene dem; for jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud, som hjemsøker fedrenes misgjerning på barna i tredje og fjerde ledd av dem som hater meg .* » I denne tilsynelatende

urettferdigheten ligger all Guds visdom. For, tenk over det, båndet mellom sønn og far er naturlig og sønnen vil alltid ta farens parti når han blir angrepet; med sjeldne unntak. Hvis Gud slår faren, vil sønnen hate ham og forsvare sin far. Ved å forbanne sønnen, Kanaan, straffer Noah Ham, faren bekymret for suksessen til hans etterkommere. Og Kanaan på sin side vil bære følgene av å være sønn av Kam med ham. Han vil derfor oppleve varig harme mot Noah og de to sønnene han velsigner: Sem og Jafet. Vi vet allerede at Kanaans etterkommere vil bli ødelagt av Gud for å tilby Israel, hans folk frigjort fra egyptisk slaveri (en annen sønn av Kam: Mizraim), deres nasjonale territorium.

1 Mos.9:26: “ *Og han sa igjen: Velsignet være YaHWéH, Sems Gud, og la Kanaan være deres slave!* »

Noah profeterer over sine sønner planen som Gud har for hver av dem. Så Kanaans etterkommere skal være slaver for Sems etterkommere. Cham vil utvide seg mot sør og befolke det afrikanske kontinentet opp til det nåværende landet Israel. Sem vil utvide seg mot øst og sørøst, og befolke de nåværende arabiske muslimske landene. Fra Kaldea, dagens Irak, vil Abraham dukke opp som en ren semitt. Historien bekrefter det, Kanaans Afrika var virkelig slaven til araberne som stammet fra Sem.

1 Mos.9:27: « *Måtte Gud utvide Jafets eiendom og la ham bo i Sems telt, og la Kanaan være deres slave!* »

Jafet vil utvide nord, øst og vest. I lang tid vil nord dominere sør. De kristne landene i nord vil oppleve teknisk og vitenskapelig utvikling som vil tillate dem å utnytte de arabiske landene i sør og slavebinde folkene i Afrika, etterkommere av Kanaan.

1 Mos.9:28: « *Noah levde etter vannflommen tre hundre og femti år .»*

I 350 år var Noah i stand til å vitne om flommen for sine samtidige og advare dem mot antediluviernes feil.

1 Mos.9:29: “ *Alle Noahs dager var ni hundre og femti år; så døde han .”*

I 1656, året for flommen fra Adam, var Noah 600 år gammel, så han døde i 2006 siden Adams synd, da han var 950 år gammel. I følge 1.Mos.10:25, ved fødselen av " *Peleg* ", i 1757, ble " *jorden delt* ", av Gud på grunn av opplevelsen av det opprørske opprøret til kong Nimrod og hans tårn i Babel. Delingen, eller **separasjonen**, var konsekvensen av de forskjellige språkene som Gud ga til folkene slik at de skulle **skilles** og ikke lenger danne en samlet blokk foran hans ansikt og hans vilje. Noah opplevde derfor hendelsen og han var på den tiden 757 år gammel.

Da Noah døde, var Abram allerede født (i 1948, 2052 år før Jesu Kristi død lokalisert i år 30 i vår vanlige falske kalender), men han var i Ur, i Kaldea, borte fra Noah som bodde i nord mot Mount Ararat.

Født i 1948, da hans far Térach var 70 år gammel, forlot Abram Haran, for å svare på Guds ordre, i en alder av 75 år i 2023, dvs. 17 år etter Noahs død i 2006. Alliansens åndelige stafett er dermed sikret og gjennomført.

100 år gammel, i 2048, blir Abram far til Isaac. Han døde 175 år gammel i 2123.

I en alder av 60 år, i 2108, ble Isak far til tvillingene Esau og Jakob, ifølge 1.Mos.25:26.

1. Mosebok 10

Separasjon av folkeslag

Dette kapittelet introduserer oss for etterkommerne av Noahs tre sønner. Denne åpenbaringen vil være nyttig fordi Gud i sine profetier alltid vil referere til de opprinnelige navnene på de aktuelle territoriene. Noen av disse navnene kan lett identifiseres som nåværende navn fordi de har beholdt sine hovedrøtter, eksempler: " *Madai* " for Mede, " *Tubal* " for Tobolsk, " *Meshech* " for Moskva.

1 Mos.10:1: " *Dette er etterkommerne av Noahs sønner, Sem, Kam og Jafet. Det ble født dem sønner etter flommen.* »

Jafets sønner

1 Mos.10:2: " *Jafets sønner var: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mesjek og Tiras .* »

" *Madai* " er Media; " *Javan* ", Hellas; " *Tubal* ", Tobolsk, " *Meshech* ", Moskva.

1 Mos.10:3: " *Gomers sønner: Ashkenas, Rifat og Togarma.* »

1 Mos.10:4: " *Javans sønner: Elisa, Tarsis, Kittim og Dodanim.* »

" *Tarsis* " betyr Tarsus; " *Kittim* ", Kypros.

1Mos.10:5: " *Ved dem ble nasjonenes øyer befolket etter deres land, etter deres språk , etter deres slekter, etter deres nasjoner.* »

Uttrykket " nasjonenes øyer " refererer til de vestlige nasjonene i dagens Europa og deres store utvidelser som Amerika og Australia.

Presisjonen " *i henhold til hver persons språk* " vil finne sin forklaring i opplevelsen av Babelstårnet åpenbart i 1.Mos.11.

Hams sønner

1 Mos.10:6: " *Kams sønner var: Kusj, Mizraim, Put og Kanaan.* »

Cush betegner Etiopia; " *Mizraim* ", Egypt; " *Puth* ", Libya; og " *Kanaan* ", dagens Israel eller det gamle Palestina.

1 Mos.10:7: " *Kushs sønner: Sjeba, Havila, Sabta, Raema og Sabteka. Raemas sønner var Seba og Dedan.* »

1 Mos.10:8: " *Kus fikk også Nimrod; det var han som begynte å bli mektig på jorden.* »

Denne kongen " *Nimrod* " vil bygge "Babelstårnet " , årsaken til at Gud **skiller** språk som **skiller** og isolerer mennesker i folk og nasjoner i henhold til 1.Mos.11.

1.Mos.10:9: " *Han var en tapper jeger for JaHWéH; derfor sies det: Som Nimrod, en tapper jeger for JaHWéH.* »

1 Mos.10:10: " *Han regjerte først over Babel, Erech, Akkad og Kalne, i Sinears land.* »

" *Babel* " betegner det gamle Babylon; " *Accad* ", det gamle Akkadia og den nåværende byen Bagdad; " *Shinear* ", Irak.

1 Mos.10:11: " *Fra det landet kom Assur; han bygde Nineve, Rehobot Hir, Calach,* »

" *Assur* " refererer til Assyria. " *Nineveh* " ble det som nå er Mosul.

1 Mos.10:12: " *og Resen mellom Nineve og Kalah; det er storbyen.* »

Disse tre byene lå i dagens Irak i nord og langs «Tiger»-elven.

1.Mos.10:13: " *Mitzraim avlet ludimene, anamitene, lehabene, naftuhimene,* "

1.Mos.10:14: " *Patrusimene, Kasluhimene, som filistrene og Kaftorimene kom fra.* »

" *Filisterne* " betegner de nåværende palestinerne, som fortsatt er i krig mot Israel som i den gamle alliansen. De er sønner av Egypt, en annen historisk fiende av Israel frem til 1979 da Egypt inngikk en allianse med Israel.

1 Mos.10:15: " *Kanaan fikk sin førstefødte Sidon og Het;* »

1 Mos.10:16: « *og jebusittene og amorittene og girgasittene* »

" *Jebus* " betegner Jerusalem; « *Amorittene* » var de første innbyggerne i det territoriet som Gud ga Israel. Selv om de forble i den gigantiske normen, drepte Gud dem og utslettet dem med giftige hornetter foran folket sitt for å frigjøre stedet.

1.Mos.10:17: " *hivittene, arkittene, sinittene,* "

" *Synd* " refererer til Kina.

1.Mos.10:18: " *Arvadianerne, Zemarittene, Hamatittene. Da ble kanaanittenes slekter spredt.* »

1.Mos.10:19: " *Kanaaneenes grenser gikk fra Sidon, på siden av Gerar, til Gaza, og på siden av Sodoma, Gomorra, Adma og Seboim, helt til Lesja.* »

Disse eldgamle navnene avgrensers Israels land på vestsiden fra nord der Sidon er i sør hvor dagens Gaza fortsatt ligger, og på østsiden fra sør, ifølge etableringen av Sodoma og Gomorra på stedet av "dødehavet", i nord der Seboim ligger.

1 Mos.10:20: " *Dette er Kams sønner, etter deres ætter, etter deres tungemål, etter deres land, etter deres nasjoner.* »

Sems sønner

1 Mos.10:21: « *Sønner ble også født av Sem, far til alle sønnene til Heber, og bror til Jafet den eldste.* »

1 Mos.10:22: " *Sems sønner var: Elam, Assur, Arpaksjad, Lud og Aram.* »

" *Elam* " betegner det gamle persiske folket i dagens Iran, så vel som arierne i Nord-India; " *Assur* ", antikkens Assyria i dagens Irak; " *Lud* ", kanskje Lod i Israel; " *Aram* ", arameerne i Syria.

1 Mos.10:23: " *Arams sønner: Us, Hul, Geter og Mash.* »

1 Mos.10:24: " *Arpaksjad fikk sønnen Selak; og Selak fikk Heber.* »

1 Mos.10:25: " *To sønner ble født Heber: den ene het Peleg, for i hans dager ble landet delt, og hans bror het Joktan.* »

Vi finner i dette verset presisjonen: " *for på hans tid ble jorden delt* ". Vi skylder ham muligheten for å datere, i år 1757 av Adams synd, separasjonen av

språk som følge av forsøket på opprørsk forening ved å heve Babelstårnet. Det er derfor tiden for kong Nimrods regjeringstid.

1.Mos.10:26: « *Jokthan fikk Almodad, Sheleph, Hazarmavet, Jerah, »*

1.Mos.10:27: « *Hadoram, Uzal, Diklah »*

1 Mos.10:28: « *Obal, Abimael, Saba »*

1 Mos.10:29: “ *Ofir, Havila og Jobab. Alle disse var sønner av Joktan. »*

1 Mos.10:30: “ *De bodde fra Mesha, på siden av Sefar, til fjellet i øst. »*

1 Mos.10:31: “ *Dette er Sems sønner, etter deres ætter, etter deres tungemål, etter deres land, etter deres nasjoner. »*

1 Mos.10:32: “ *Dette er ættene til Noahs sønner, etter deres slekt, etter deres nasjoner. Og fra dem kom nasjonene som spredte seg over jorden etter vannflommen . »*

1. Mosebok 11

Separasjon etter språk

1.Mos.11:1: " *Hele jorden hadde ett språk og de samme ordene . "*

Gud minner her om den logiske konsekvensen av at hele menneskeheten stammer fra et enkelt par: Adam og Eva. Talespråket ble derfor overført til alle etterkommere.

1 Mos.11:2: « *Da de dro fra øst, fant de en slette i Sinears land, og de bodde der . »*

«Øst» for landet «Shinear» i dagens Irak lå dagens Iran. Når de forlater høyere områder, samles mennene på en slette, godt vannet av de to store elvene, «Eufrat og Tigris» (hebraisk: Phrat og Hiddekel) og fruktbare. I sin tid valgte også Lot, Abrahams nevø, dette stedet å bosette seg der, da han skilte seg fra onkelen. Den store sletten vil favorisere byggingen av en stor by, " *Babel* ", som vil forbli berømt til verdens ende.

1.Mos.11:3: “ *De sa til hverandre: Kom! La oss lage murstein, og bake dem i bålet. Og mursteinen tjente dem som stein, og bitumen tjente dem som sement .*

Mennene som er samlet bor ikke lenger i telt, de oppdager produksjon av brent murstein som gjør det mulig å reise permanente boligkonstruksjoner. Denne oppdagelsen er opphavet til alle byer. Under deres slaveri i Egypt vil produksjonen av disse mursteinene, for å bygge Ramses for farao, være årsaken til hebreernes lidelse. Forskjellen er at mursteinene deres ikke vil bli bakt i ild, men laget av jord og halm, de vil bli tørket i Egypts brennende sol.

1 Mos.11:4: “ *Og de sa igjen: La oss gå! La oss bygge oss en by og et tårn hvis topp når opp til himmelen , og la oss gjøre oss et navn, så vi ikke blir spredt over hele jordens overflate . »*

Noahs sønner og hans etterkommere bodde spredt over jorden, som nomader, og alltid i telt tilpasset deres reiser. Gud sikter i denne åpenbaringen til øyeblikket da mennesker for første gang i menneskets historie bestemmer seg for

å bosette seg på et sted og i permanente boliger, og dermed utgjøre det første stillesittende folket. Og denne første samlingen fører til at de forenes for å prøve å unnsnippe separasjonen **som** gir opphav til krangel, slåsskamper og dødsfall. De lærte av Noah ondskapen og volden til antediluvierne; til det punktet at Gud måtte ødelegge dem. Og for bedre å kontrollere risikoen for å gjøre de samme feilene igjen, tror de at ved å samles tett på ett sted, vil de lykkes med å unngå denne volden. Ordtaket sier: det er styrke i tall. Siden Babels tid har alle de store herskerne og de store herredømmene basert sin styrke på forening og samling. Det forrige kapittelet siterte kong Nimrod som tilsynelatende var den første samlende lederen av menneskeheten i sin tid, nettopp ved å bygge Babel og dets tårn.

Teksten spesifiserer: "*et tårn hvis topp berører himmelen*". Denne ideen om å "røre himmelen" indikerer intensjonen om å bli med Gud i himmelen for å vise ham at menn kan klare seg uten ham og at de har ideer for å unngå og løse problemene deres selv. Det er hverken mer eller mindre enn en utfordring til skaperguden.

1 Mos.11:5: "*Jehova kom ned for å se byen og tårnet som menneskenes sønner bygde.*"

Det er bare et bilde som avslører for oss at Gud kjenner prosjektet til en menneskehet som er animert igjen av opprørske tanker.

1 Mos.11:6: "*Og JaHWéH sa: Se, de er ett folk, og alle har ett språk, og dette er hva de har foretatt seg; nå ville ingenting stoppe dem fra å gjøre alt de planla.*" »

Situasjonen på Babels tid misunnes av samtidens universalister som drømmer om dette idealet: å danne et enkelt folk og snakke et enkelt språk. Og våre universalister, som de Nimrod hadde samlet, bryr seg ikke om hva Gud mener om dette emnet. Men i 1747 siden Adams synd, har Gud talt og uttrykt sin mening. Som ordene hans indikerer, gleder ikke ideen om det menneskelige prosjektet ham og irriterer ham. Det er imidlertid ikke snakk om å utslette dem igjen. Men la oss merke oss at Gud ikke bestrider effektiviteten av den opprørske menneskehetens tilnærming. Hun har bare én ulempe, og det er for ham: jo mer de samles, jo mer avviser de ham, tjener ham ikke lenger, eller enda verre, tjener falske guder foran hans ansikt.

1 Mos.11:7: "*Kom igjen! La oss gå ned, og der la oss forvirre språket deres, slik at de ikke lenger hører hverandres språk.*"

Gud har sin løsning: "*la oss forvirre språket deres, slik at de ikke lenger hører hverandres språk.*" Denne handlingen har som mål å få til et guddommelig mirakel. På et øyeblikk uttrykker mennene seg på forskjellige språk og forstår ikke lenger hverandre, de blir tvunget til å flytte fra hverandre. Den ønskede enheten er **ødelagt**. Separasjonen av menn, temaet for denne studien, er der fortsatt, godt gjennomført.

1 Mos.11:8: "*Og Herren spredte dem derfra over hele jorden; og de sluttet å bygge byen.*" »

De som snakker samme språk, grupperer seg sammen og flytter fra andre. Det er derfor etter denne erfaringen "*av språk*" at folket vil bosette seg på forskjellige steder hvor de vil finne byer laget av steiner og murstein. Nasjoner vil

bli dannet og for å straffe deres feil, vil Gud være i stand til å sette dem mot hverandre. « *Babels* » forsøk på å etablere universell fred mislyktes.

1 Mos.11:9: “ *Derfor ble deres navn kalt Babel, for der forvirret Herren språket på hele jorden, og derfra spredte Herren dem over hele jordens overflate* ” .

Navnet "Babel" som betyr "forvirring" fortjener å bli kjent fordi det vitner for mennesker hvordan Gud reagerte på deres forsøk på universell forening: " *språkforvirringen* ". Leksjonen var ment å advare menneskeheten, helt til verdens ende, siden Gud ønsket å åpenbare denne opplevelsen i sitt vitnesbyrd, diktert til Moses som dermed skrev de første bøkene i sin hellige bibel som vi fortsatt leser i dag 'i dag. Gud trengte dermed ikke å bruke vold mot datidens opprørere. Men det vil ikke være det samme, ved verdens ende, hvor de siste gjenlevende opprørerne etter den tredje verdenskrig vil bli ødelagt av Jesu Kristi strålende gjenkomst etter å gjengi denne universelle samlingen som er fordømt av Gud. De vil da måtte forholde seg til «hans vrede» etter at de i tillegg har tatt beslutningen om å drepe hans siste utvalgte fordi de vil ha vært trofaste mot hans helligede sabbat siden hans skapelse av verden. Lærdommen gitt av Gud ble aldri observert av menneskeheten, og over hele jorden ble det hele tiden dannet store byer før Gud lot dem bli ødelagt av andre folk eller av dødelige epidemier i stor skala.

Sems etterkommere

Mot Abraham, faren til de troende og gjeldende monoteistiske religioner

1 Mos.11:10: “ *Dette er Sems ått. Sem, hundre år gammel, ble far til Arpacchad, to år etter flommen .* ”

Sønn av Sem, Arpacshad ble født i 1658 (1656 + 2)

1.Mos.11:11: “ *Sem levde etter Arpakkas fødsel i fem hundre år; og han fikk sønner og døtre .* ”

Shem døde i 2158 i en alder av 600 (100 + 500)

1 Mos.11:12: “ *Arpakkad, trettifem år gammel, ble far til Sjelak .* ”

Sønn av Arpacschad, Schélach ble født i 1693 (1658 + 35).

1 Mos.11:13: “ *Arpakkad levde etter Selaks fødsel i fire hundre og tre år; og han fikk sønner og døtre .* »

Arpacschad døde i 2096 i en alder av 438 (35 + 403)

1 Mos.11:14: « *Sjelak, tretti år gammel, far til Heber .* »

Héber ble født i 1723 (1693 + 30)

1.Mos.11:15: “ *Sjelak levde etter Hebers fødsel fire hundre og tre år; og han fikk sønner og døtre .* »

Schélach døde i 2126 (1723 + 403) i en alder av 433 (30 + 403)

1 Mos.11:16: « *Heber, trettifire år gammel, fikk Peleg .* »

Péleg ble født i 1757 (1723 + 34). **På tidspunktet for hans fødsel, ifølge**

1.Mos.10:25, ble "jorden delt " av de talte språkene skapt av Gud for å dele og skille mennene som var samlet i Babel.

1 Mos.11:17: “ *Etter Pelegs fødsel levde Heber fire hundre og tretti år; og han fikk sønner og døtre .* »

Héber døde i 2187 (1757 + 430) i en alder av 464 (34 + 430)

1 Mos.11:18: « *Peleg, tretti år gammel, fikk Rehu .* »

Rehu ble født i 1787 (1757 + 30)

1 Mos.11:19: “ *Peleg levde etter Rehus fødsel to hundre og ni år; og han fikk sønner og døtre .* »

Péleg døde i 1996 (1787 + 209) i en alder av 239 (30 + 209). Bemerker den brutale forkortelsen av livet sannsynligvis på grunn av opprøret fra Babelstårnet som ble utført på hans tid.

1 Mos.11:20: " *Rehu, trettito år gammel, ble far til Serug .* "

Serug ble født i 1819 (1787 + 32)

1.Mos.11:21: “ *Rehu levde etter Serugs fødsel to hundre og syv år; og han fikk sønner og døtre .* »

Rehu døde i 2096 (1819 + 207) i en alder av 239 (32 + 207)

1 Mos.11:22: " *Serug, tretti år gammel, ble far til Nahor .* "

Nachor ble født i 1849 (1819 + 30)

1 Mos.11:23: “ *Serug levde etter Nahors fødsel i to hundre år; og han fikk sønner og døtre .* »

Serug døde i 2049 (1849 + 200) i en alder av 230 (30 + 200)

1Mo 11:24: " *Nahor, tjueni år gammel, ble far til Terah .* "

Térach ble født i 1878 (1849 + 29)

1 Mos.11:25: “ *Etter Terahs fødsel levde Nakor hundre og nitten år; og han fikk sønner og døtre .* »

Nachor døde i 1968 (1849 + 119) i en alder av 148 (29 + 119)

1 Mos.11:26: “ *Tera, sytti år gammel, ble far til Abram, Nahor og Haran* ”

Abram ble født i 1948 (1878 + 70)

Abram vil få sin første lovlige sønn, Isak, når han er 100 år gammel, i 2048 , ifølge 1.Mos.21:5: " *Abraham var hundre år gammel da hans sønn Isak ble født .* "

Abram vil dø i 2123, 175 år gammel , ifølge 1.Mos.25:7: “ *Dette er dagene for Abrahams leveår: han levde hundre og syttifem år* » .

1 Mos.11:27: “ *Dette er Terahs etterkommere. Terah ble far til Abram, Nahor og Haran. Haran fikk Lot .* ”

Legg merke til at Abram er den eldste av Terahs tre sønner. Det er derfor han som ble født da faren Terah var 70 år gammel, som spesifisert i vers 26 ovenfor.

1.Mos.11:28: “ *Og Haran døde i sin far Terahs påsyn, i hans fødeland, i Kaldeernes Ur .* ”

Dette dødsfallet forklarer hvorfor Lot senere vil følge Abram på hans reiser. Abram tok ham under hans beskyttelse.

Det var i Ur i Kaldea Abram ble født, og det var i Babylon i Kaldea at det opprørske Israel ville bli ført i fangenskap på profeten Jeremias og profeten Daniels tid.

1 Mos.11:29: " *Abram og Nahor tok seg hustruer: navnet til Abrams kone var Sarai, og navnet til Nahors kone var Milka, datter av Haran, far til Milka og far til Jiska .* "

Alliansene på denne tiden er veldig slektninger: Nachor giftet seg med Milcah, datteren til broren Haran. Det var normen og lydigheten til en plikt som var ment å bevare renheten til etterkommernes rase. I sin tur vil Isak sende sin tjener for å finne en kone til sønnen Isak i den nære familien til Laban den arameiske.

1.Mos.11:30: “ *Sarai var ufruktbar: hun hadde ingen barn .* ”

Denne steriliteten vil tillate skaperguden å åpenbare sin skaperkraft; dette ved å gjøre henne i stand til å føde et barn når hun blir nesten hundre år gammel som ektemannen Abram. Denne steriliteten var nødvendig på et profetisk nivå, fordi Isak blir presentert som typen på den nye Adam som Jesus Kristus vil inkarnere i sin tid; begge mennene var i sin tid « *det guddommelige løftes sønner* ». Det er derfor alltid på grunn av hans profetiske rolle som «Guds sønn» at han ikke vil velge sin hustru selv, for i Jesu kjød er det Gud som velger sine apostler og disipler, nemlig Faderånden som er i ham og som besjeler ham.

1 Mos.11:31: “ *Terah tok Abram sin sønn og Lot, sønn av Haran, hans sønns sønn, og Sarai hans svigerdatter, kona til Abram hans sønn. De dro sammen fra Kaldeernes Ur til Kanaans land. De kom til Haran, og de bodde der .*

Hele familien, inkludert Abram, bosatte seg nord i landet, i Charan. Denne første bevegelsen fører dem til å komme nærmere stedet for menneskehetens fødsel. De **skiller seg** fra de store byene, allerede svært befolkede og allerede veldig opprørske, fra den fruktbare og velstående sletten.

1.Mos.11:32: “ *Teras dager var to hundre og fem år; og Terah døde i Haran .*

Født i 1878, døde Térach 205 år gammel i 2083.

På slutten av studiet av dette kapittelet, la oss merke oss at prosjektet for å redusere forventet levealder til 120 år er på god vei mot suksess. Mellom Sems «600 år» og Nahors «148 år» eller Abrahams «175 år» er forkortelsen av livet åpenbar. Omtrent 4 århundrer senere vil Moses leve i nøyaktig 120 år. Tallet oppgitt av Gud vil bli oppnådd som en fullført modell.

I opplevelsen som Abraham levde, viser Gud hva han selv er klar til å gjøre for å forløse livene til sine utvalgte, som han velger blant alle sine menneskeskapninger i henhold til om de bevarer hans bilde av ham. I denne historiske scenen er Abraham Gud i Fader, Isak, Gud i Sønn, og oppfyllelsen vil skje i Jesus Kristus og på hans frivillige offer vil den nye pakt bli født.

1. Mosebok 12

Separasjon fra jordisk familie

1 Mos.12:1: « *Herren sa til Abram: **Gå fra ditt land, fra ditt fedreland og fra din fars hus, til det landet jeg vil vise deg !***»

På Guds ordre kommer Abram til å forlate sin jordiske familie, sin fars hus, og vi må i denne rekkefølgen se den åndelige betydningen som Gud ga i

1.Mos.2:24, til hans ord som sa: " C 'Derfor skal et menneske forlat sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de skal bli ett kjød .' Abram må «forlate sin far og mor » for å gå inn i Kristi profetiske åndelige rolle, for hvem bare «Bruden », hans forsamling av utvalgte, teller. Kjødelige bånd er hindringer for åndelig fremgang som de utvalgte må unngå, for å lykkes i å gjøre, i et symbolsk bilde, « ett kjød » med Jesus Kristus, skaperen Gud YaHWéH.

1.Mos.12:2: « *Jeg vil gjøre deg til et stort folk, og jeg vil velsigne deg; Jeg vil gjøre navnet ditt stort, og du skal være en kilde til velsignelse .»*

Abram vil bli den første av Bibelens patriarker, anerkjent av monoteister som "de troendes far". Han er også i Bibelen, den første Guds tjener hvis detaljer om livet hans vil bli fulgt og åpenbart i lengden.

1 Mos.12:3: " *Jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og dem som forbanner deg, vil jeg forbanne; og alle jordens slekter skal bli velsignet i deg .»*

Abrams reiser og møter vil gi bevis på dette og allerede i Egypt da farao ønsket å ligge med Sarai, og trodde at hun var hans søster i henhold til det Abram sa for å beskytte livet hans. I et syn ga Gud ham vite at Sara var kona til en profet og at han nesten døde.

Den andre delen av dette verset, " *alle jordens slekter skal bli velsignet i deg* ", vil finne sin oppfyllelse i Jesus Kristus, sønn av David av Juda stamme, sønn av Israel, sønn av Isak, sønn av Abram. Det er på Abram Gud vil bygge sine to påfølgende allianser som presenterer standardene for hans frelse. Fordi disse standardene måtte utvikle seg for å gå fra den symbolske typen til den virkelige typen; etter om et syndig menneske lever før Kristus eller etter ham.

1.Mos.12:4: " *Abram gikk, som JaHWéH hadde sagt til ham, og Lot gikk med ham. Abram var syttifem år gammel da han kom ut av Haran .*

Med sine 75 år har Abram allerede en lang livserfaring. Vi må tilegne oss denne erfaringen for å lytte til og søke Gud; som er gjort etter å ha oppdaget menneskehetens forbannelser skilt fra ham. Hvis Gud kalte ham, er det fordi Abram så etter ham, så når Gud åpenbarer seg for ham, skynder han seg å adlyde ham. Og denne helsebringende lydighet vil bli bekreftet og minnet om til hans sønn Isak i dette verset sitert i 1.Mos.26:5: " ***Fordi Abraham adlød min røst og holdt mine befalinger, mine bud, mine forskrifter og mine lover*** ". Abram kunne bare ha beholdt disse tingene hvis Gud presenterte dem for ham. Dette vitnesbyrdet fra Gud åpenbarer for oss at mange ting som ikke er nevnt i Bibelen, har blitt oppnådd. Bibelen gir oss bare en oppsummering av menneskelivs lange eksistens. Og et menneskes liv på 175 år, bare Gud kan si hva hun levde minutt for minutt, sekund for sekund, men for oss er en oppsummering av det vesentlige nok.

Således hviler Guds velsignelse gitt til Abram på hans lydighet, og alt vårt studium av Bibelen og dens profetier ville være forgjeves hvis vi ikke forsto viktigheten av denne lydigheten fordi Jesus Kristus ga oss sin som et eksempel i Johannes. 8:29: « *Han som har sendt meg, er med meg; han har ikke latt meg være alene, for jeg gjør alltid det som behager ham .»* Det er det samme med hvem som helst; ethvert godt forhold oppnås ved å gjøre " *det som er hyggelig* " mot den du ønsker å tilfredsstille. Derfor er tro være det, sann religion, ikke en kompleks ting, men en enkel type forhold som er til behag for Gud og for en selv.

I vår endetid er tegnet som dukker opp, et tegn på barns ulydighet mot foreldrene og mot nasjonale myndigheter. Gud organiserer disse tingene for å få voksne som er opprørske, utakknemlige eller likegyldige til ham til å oppdage hva han selv opplever på grunn av deres ondskap. Dermed skriker handlingene skapt av Gud mye høyere enn rop og taler, for å uttrykke hans rettferdige indignasjon og rettferdige bebreidelser.

1Mo 12:5: “ *Abram tok Sarai sin kone og Lot, sin brors sønn, med alt de hadde og tjenerne de hadde skaffet seg i Haran. De dro for å dra til Kanaans land, og de kom til Kanaans land .»*

Charan ligger nordøst for Kanaan. Abram drar derfor fra Haran til vest og deretter til sør, og han går inn i Kanaan.

1 Mos.12:6: “ *Abram reiste gjennom landet til et sted som heter Sikem, til Mores eiker. Kanaaneerne var da i landet .»*

Skal vi huske det? " *Kanaanittene* " er kjemper, men hva med Abram selv? For flommen var fortsatt veldig nær og Abram kunne godt ha vært på størrelse med en kjempe. Når han kommer inn i Kanaan, rapporterer han ikke om tilstedeværelsen av disse gigantene, noe som er logisk hvis han selv fortsatt er i denne normen. Nedover sørover krysser Abram dagens Galilea og ankommer dagens Samaria, ved Sikem. Dette landet Samaria vil være et sted for evangelisering foretrukket av Jesus Kristus. Der vil han finne troen på den «samaritanske kvinnen» og hennes familie, som for første gang, til deres store overraskelse, fikk en jøde lov til å komme inn.

1 Mos.12:7: “ *Herren viste seg for Abram og sa: Til din ætt vil jeg gi dette landet. Og Abram bygde der et alter for JaHWÉH, som hadde vist seg for ham .»*

Gud valgte først dagens Samaria for å vise seg for Abram som vil hellige dette møtet ved å bygge et alter der, et profetisk symbol på korset for Kristi tortur. Dette valget antyder en kobling til den fremtidige evangeliseringen av landet av Jesus Kristus og hans apostler. Det er fra dette stedet Gud kunngjør ham at han vil gi dette landet til hans etterkommere. Men hvilken, den jødiske eller den kristne? Til tross for de historiske fakta til fordel for jødene, synes dette løftet å gjelde Kristi utvalgte til oppfyllelse på den nye jord; for Kristi utvalgte er også, etter prinsippet om rettferdiggjørelse ved tro, den ætt som er lovet Abram.

1 Mos.12:8: “ *Han flyttet derfra til fjellet øst for Betel og slo opp sine telt, med Betel i vest og Ai i øst. Han bygde også et alter der for JaHWÉH, og han påkalte JaHWÉHs navn .»*

Da han kom ned sørover, slo Abram leir i fjellene mellom Betel og Ai. Gud spesifiserer orienteringen til de to byene. Betel betyr "Guds hus" og Abram plasserer det i vest, i den orienteringen som vil bli gitt til tabernaklet og templet i Jerusalem, slik at når de går inn mot Guds hellighet, hans hus, vender offisientene ryggen til. den stigende solen som står opp i øst, øst. I øst ligger byen Ai hvis rot betyr: steinrøys, ruin eller høyde og monument. Gud åpenbarer sin dom for oss: rett overfor de utvalgte inngang til Guds hus er det i øst bare ruiner og steinrøyser. I dette bildet hadde Abram de to veiene til frihet åpne foran seg: mot vest, Betel og livet eller, mot øst, Ai og døden. Heldigvis hadde han allerede valgt livet med YaHWÉH.

1.Mos.12:9: “ *Abram fortsatte sine reiser og rykket frem mot sør .”*

Legg merke til at i denne første kryssingen av Kanaan går ikke Abram til "Jebus", navnet på Davids fremtidige by: Jerusalem, som dermed blir totalt ignorert av ham.

1.Mos.12:10: « *Det var hungersnød i landet; og Abram dro ned til Egypt for å bo som fremmed der, for hungersnøden var stor i landet .»*

Som tilfellet ville være, på den tiden da Josef, sønn av Jakob, Israel, ble den første vesiren i Egypt, var det hungersnøden som førte Abram til Egypt. Erfaringene han hadde der er gjengitt i resten av versene i dette kapitlet.

Abram er en fredelig og til og med redd mann. I frykt for å bli drept for å ta sin kone Sarai, som var veldig vakker, bestemte han seg for å presentere henne som sin søster, en halv sannhet. Ved denne list behaget Faraos ham og dekket ham med gods som vil gi ham rikdom og makt. Dette oppnådde, slår Gud Faraos med plager og han får vite at Sarai er hans kone. Deretter jager han Abram som forlater Egypt rik og mektig. Denne erfaringen profeterer oppholdet til hebreerne som, etter å ha vært slaver av Egypt, vil forlate det og ta sitt gull og sine rikdommer. Og denne kraften vil snart være veldig nyttig for ham.

1. Mosebok 13

Abrams separasjon fra Lot

Da han kom tilbake fra Egypt, vendte Abram, hans familie og Lot, hans nevø, tilbake til Betel til stedet hvor han hadde satt opp et alter for å påkalle Gud. Mens de alle er på dette stedet mellom Betel og Ai be, mellom «Guds hus» og «ruin». Etter krangel mellom deres tjenere, skiller Abram seg fra Lot, som han gir valget om hvilken retning han ønsker å ta. Og Lot benyttet anledningen til å velge sletten og dens fruktbarhet som lover velstand. Vers 10 sier: « *Lot løftet øynene og så hele Jordan-sletten, som var fullstendig vannet. Før Herren ødela Sodoma og Gomorra, var det helt til Soars en Herrens hage, som landet Egypt . Ved å gjøre det velger han «ruin» og vil oppdage det når Gud slår med ild og svovel byene i denne dalen i dag delvis dekket av «Dødehavet»; straff som han vil slippe unna med sine to døtre, takket være Guds nåde som vil sende to engler for å advare ham og få ham til å forlate Sodoma hvor han skal bo. Vi leser i vers 13: " *Sodomas folk var ugudelige og store syndere mot JaHWéH ."**

Abram forblir derfor, nær Betel, «Guds hus» på fjellet.

1.Mos.13:14 til 18: “ *Jehova sa til Abram, etter at Lot hadde skilt seg fra ham: Løft dine øyne, og se fra der du er, mot nord og sør, mot øst og vest! for hele landet du ser, vil jeg gi deg og dine etterkommere til evig tid. **Jeg vil gjøre din ætt som jordens støv** , så **hvis noen kan telle jordens støv** , så skal også din ætt telles. Stå opp, reis landets lengde og bredde; for jeg vil gi deg det . Abram slo opp sine telt og kom for å bo blant eikene i Mamre, som ligger ved Hebron. Og han bygget der et alter for JaHWéH .»*

Etter å ha overlatt valget til Lot, mottar Abram den delen som Gud ønsker å gi ham, og der igjen fornyer han sine velsignelser og sine løfter. Sammenligningen av hans " ætt " med " *jordens støv* ", opprinnelsen og slutten av

menneskets sjel, kropp og ånd, i henhold til 1.Mos.2:7, vil bli bekreftet av "himmelens stjerner" i 1.Mos. .15: 5.

1. Mosebok 14

Separasjon ved makt

Fire konger fra øst kommer for å føre krig mot de fem kongene i dalen der Sodoma ligger, hvor Lot bor. De fem kongene blir slått og tatt til fange så vel som Lot. Advart kommer Abram til unnsetning og frigjør alle de fangede gislene. La oss legge merke til interessen til verset som følger.

1.Mos.14:16: *« Han brakte tilbake all rikdommen; han førte også tilbake Lot, hans bror, med hans eiendeler, så vel som kvinnene og folket .»*

I virkeligheten var det bare for Lot at Abram grep inn. Men ved å fortelle fakta, maskerer Gud denne virkeligheten for å fremkalle hans bebreidelse mot Lot som tok det dårlige valget å bo i de ugudeliges by.

1 Mos.14:17: *« Etter at Abram hadde vendt seirende tilbake fra Kedorlaomer og fra kongene som var med ham, gikk kongen av Sodoma ut for å møte ham i Sawa-dalen, som er kongens dal. »*

Vinneren må takkes. Ordet "Shavéh" betyr: vanlig; nettopp det som forførte Lot og påvirket hans valg.

1.Mos.14:18: *« Melkisedek, kongen av Salem, kom med brød og vin: han var prest for Den Høyeste Gud ».*

Denne kongen av Salem var " prest for den høyeste Gud ". Navnet hans betyr: "min konge er rettferdighet". Hans nærvær og hans inngripen gir bevis på en kontinuitet i tilbedelsen av den sanne Gud på jorden siden slutten av flommen, som fortsatt er svært tilstede i tankene til mennesker på Abrams tid. Men disse tilbederne av den sanne Gud vet ingenting om det frelsende prosjektet som Gud vil åpenbare gjennom de profetiske opplevelsene Abram og hans etterkommere levde.

1 Mos.14:19: *« Og han velsignet Abram og sa: Velsignet være Abram av den høyeste Gud, himmelens og jordens Herre! »*

Velsignelsen til denne offisielle representanten for Gud bekrefter videre velsignelsen som Gud ga direkte til Abram personlig.

1 Mos.14:20: *« Lovet være den Høyeste Gud, som har gitt dine fiender i din hånd! Og Abram ga ham tiende av alt ."*

Melkisedek velsigner Abram, men er forsiktig med å tilskrive hans seier til ham; han tilskriver det til « Den Høyeste Gud som overga sine fiender i hans hender . Og vi har et konkret eksempel på Abrams lydighet til Guds lover siden han " ga tiende av alt " til Melkisedek hvis navn betyr: "Min konge er rettferdighet". Denne tiendeloven eksisterte derfor allerede siden flommens slutt på jorden og sannsynligvis til og med før "flommen".

1 Mos.14:21: *« Kongen i Sodoma sa til Abram: Gi meg folk, og ta for deg rikdommen .»*

Kongen av Sodoma står i gjeld til Abram som utfridde sitt folk. Så han ønsker å betale kongelig for tjenesten sin.

1 Mos.14:22: “ *Abram svarte kongen i Sodoma: Jeg løfter min hånd til JaHWéH, den høyeste Gud, himmelens og jordens herre: ”*

Abram utnytter situasjonen for å minne den perverse kongen om eksistensen av " *YaHWéH den Høyeste Gud* ", den unike " *himmelens og jordens mester* "; som gjør ham til eneeier av all rikdommen som kongen oppnår gjennom sin ondskap.

1 Mos.14:23: “ *Jeg vil ikke ta noe som er ditt, ikke en gang en tråd eller en snøre, så du ikke sier: Jeg har gjort Abram rik. Ingenting for meg ! »*

I denne holdningen vitner Abram til kongen av Sodoma at han bare kom til denne krigen for å redde nevøen Lot. Abram fordømmer som Gud denne kongen som lever i ondskap, perversjon og vold. Og han gjør dette klart for ham ved å nekte hans uverdige rikdom.

1 Mos.14:24: " *Bare det de unge mennene spiste, og den delen av mennene som gikk med meg, Aner, Eskol og Mamre: de skal ta sin del .*"

Men dette valget til Abram angår bare ham, den mannlige Guds tjener, og hans tjenere kan ta sin del av rikdommen som tilbys.

1. Mosebok 15

Separasjon ved pakt

1.Mos.15:1: « *Etter disse hendelser kom Herrens ord til Abram i et syn, og han sa: Abram, vær ikke redd! Jeg er ditt skjold, og din lønn skal være meget stor .»*

Abram er en fredelig mann som lever i en brutal verden, også i et syn Gud, hans venn YaHWéH, kommer for å forsikre ham: " *Jeg er ditt skjold, og din belønning vil være veldig stor* ".

1 Mos.15:2: “ *Abram svarte: Herre YaHWéH, hva vil du gi meg? Jeg går uten barn; og arvingen til mitt hus er Elieser fra Damaskus .»*

I lang tid har Abram lidd under å ikke ha vært i stand til å bli far på grunn av steriliteten til Sarai, hans legitime kone. Og han vet at når han dør, vil en nær slektning arve eiendommen hans: " *Elieser fra Damaskus* ". La oss i forbifarten merke seg hvor gammel denne byen " *Damaskus* " i Syria er.

1 Mos.15:3: “ *Og Abram sa: Se, du har ikke gitt meg noen ætt, og den som er født i mitt hus, skal være min arving .*

Abram forstår ikke løftene som er gitt for hans etterkommere siden han ikke har noen, fordi han er barnløs.

1.Mos.15:4: « *Da kom Herrens ord til ham: Han skal ikke være din arving, men den som kommer fra ditt legeme, skal være din arving .»*

Gud forteller ham at han virkelig vil bli far til et barn.

1 Mos.15:5: “ *Og da han hadde ført ham ut, sa han: Se mot himmelen og tell stjernene, hvis du kan telle dem. Og han sa til ham: Dette skal være din ætt .»*

I anledning dette synet som ble gitt til Abram, åpenbarer Gud for oss en symbolsk nøkkel til betydningen han gir åndelig til ordet " *stjerne* ". Opprinnelig sitert i 1.Mos.1:15, " *stjernen* " har rollen som å " *lyse opp jorden* ", og denne rollen er allerede den rollen til Abram, som Gud kalte og satte til side for dette formålet, men det vil også være den for alle troende som vil kreve sin tro og sin tjeneste for Gud. Legg merke til at i henhold til Dan.12:3 vil status som " *stjerner* " bli gitt til de utvalgte ved deres inntreden i evigheten: " ***De som er intelligente skal skinne som himmelens prakt, og de som lærer rettferdighet, til mengden vil skinne som stjernene, for alltid og alltid .*** " Bildet av " *stjernen* " er ganske enkelt tilskrevet dem på grunn av deres utvalg av Gud.

1.Mos.15:6: " **Abram stolte på JaHWéH, som regnet ham det som rettferdighet.** "

Dette verskurset utgjør det offisielle elementet i definisjonen av tro og prinsippet om rettferdiggjørelse ved tro. For tro er ikke annet enn opplyst, rettferdiggjort og verdig tillit. Tillit til Gud er bare legitim i opplyst kunnskap om hans vilje og om alt som behager ham, uten hvilket det blir illegitimt. Å stole på Gud er å tro at han kun velsigner de som adlyder ham, etter Abrams eksempel og Jesu Kristi fullkomne eksempel.

Denne dommen fra Gud over Abram profeterer den som han vil bringe til alle dem som vil handle som ham, i samme lydighet mot den guddommelige sannhet som ble foreslått og krevd i sin tid.

1 Mos.15:7: " *Igjen sa Herren til ham: **Jeg er Herren, som førte deg ut av Ur i kaldeerne for å gi deg dette landet til eie .** "*

Som en innledning til presentasjonen av sin pakt med Abram, minner Gud Abram om at han førte ham ut av Ur i Kaldeene. Denne formelen er basert på presentasjonen av det første av Guds "ti bud" sitert i 2. Mos.20:2: " ***Jeg er YaHWéH, din Gud, som førte deg ut av landet Egypt, fra trellehuset*** " .

1 Mos.15:8: " *Abram svarte: Herre YaHWéH, hva skal jeg vite at jeg skal ta det i eie? »*

Abram ber YaHWéH om et tegn.

1 Mos.15:9: " *Og JaHWéH sa til ham: **Ta en tre år gammel kvige, en tre år gammel geit, en tre år gammel vær, en turteldue og en ung due .** "*

1.Mos.15:10: " *Abram tok alle disse dyrene, skar dem i midten og plasserte hver del rett overfor hverandre. men han delte ikke fuglene .*

Guds svar og Abrams handling krever forklaring. Denne offiseremonien er basert på ideen om deling som angår de to partene som engasjerer seg i en allianse, det vil si: la oss dele sammen. Dyrene som er skåret i midten symboliserer Kristi legeme som, som ett, vil bli delt åndelig mellom Gud og hans utvalgte. Sauene er bildet av mennesket og Kristus, men fuglene har ikke dette bildet av mennesket som vil være Kristus sendt av Gud. Dette er grunnen til at de, som et himmelsk symbol, vises i pakten, men ikke blir avskåret. Jesu soning for synden vil bare være gunstig for de jordiske utvalgte, ikke for de himmelske englene.

1 Mos 15:11: « *Rovfuglene falt på kadavret; og Abram drev dem ut .* »

I prosjektet som er profetert av Gud, vil bare likene til de ugudelige og opprørerne bli levert som mat til rovfuglene ved tilbakekomsten i herligheten til

Kristus, frelseren. I endens tid vil denne skjebnen ikke angå dem som inngår en pakt med Gud i Kristus og ved hans lover. Fordi likene av dyr som er avslørt på denne måten, er av meget stor hellighet for Gud og for Abram. Abrams gest er rettfærdiggjort fordi fakta ikke må motsi profetien som angår Kristi hellighets fremtidige og endelige skjebne.

1.Mos.15:12: " *Ved solnedgang falt en dyp søvn over Abram; og se, frykt og et stort mørke kom over ham .»*

Denne søvnen er ikke normal. Det er en " *dyp søvn* ", som den som Gud kastet Adam ned i for å danne en kvinne, hans " *hjelp* ", fra et av ribbeina hans. Som en del av alliansen han inngår med Abram, vil Gud åpenbare for ham den profetiske betydningen gitt til denne « *hjelpen* » som vil være gjenstand for Guds kjærlighet i Kristus. Faktisk, bare tilsynelatende, får Gud ham til å dø for å komme inn i hans evige nærvær, og dermed forutse hans inntreden i det evige liv, det vil si til det sanne liv, i henhold til prinsippet om at ingen kan se Gud og leve.

Det " *store mørket* " betyr at Gud gjør ham blind for det jordiske livet for å konstruere i hans sinn virtuelle bilder av profetisk natur, inkludert tilsynekomsten og nærværet av Gud selv. På denne måten kastet han seg ned i mørket, føler Abram en legitim " *frykt* ". Videre understreker det den formidable karakteren til skaperguden som taler til ham.

1 Mos.15:13: " *Og JaHWéH sa til Abram: Vit at din ætt skal være fremmede i et land som ikke vil være deres; de skal bli slaver der, og de skal bli undertrykt i fire hundre år .»*

Gud kunngjør for Abram fremtiden, skjebnen som er forbeholdt hans etterkommere.

"... *dine etterkommere skal være fremmede i et land som ikke vil være deres* ": dette er Egypt.

"... *de vil bli slaver der* ": ved endringen av en ny farao som ikke hadde kjent Josef, hebraeren som ble storvesir for sin forgjenger. Denne slaveri vil bli fullført på Moses tid.

"... *og de vil bli undertrykt i fire hundre år* ": Dette er ikke bare egyptisk undertrykkelse, men mer generelt undertrykkelsen som vil påvirke Abrams etterkommere inntil de har eiendom i Kanaan. , deres nasjonale land lovet av Gud.

1.Mos.15:14: " *Men jeg vil dømmes nasjonen som de tjener, og så skal de dra ut med stor rikdom ."*

Den målrettede nasjonen denne gangen er bare Egypt, som de vil forlate, og effektivt ta all rikdommen. Legg merke til at i dette verset tilskriver ikke Gud Egypt «undertrykkelsen» som ble sitert i forrige vers. Dette bekrefter det faktum at de nevnte " *fire hundre årene* " ikke gjelder for Egypt alene.

1.Mos.15:15: " *Du skal gå i fred til dine fedre, du skal begraves etter en lykkelig alderdom ."*

Alt vil skje som Gud sa til ham. Han vil bli gravlagt i Hebron i Machpelah-hulen på land kjøpt av Abram i løpet av hans levetid av en hetitt.

1.Mos.15:16: « *I fjerde ledd skal de vende tilbake hit; for amorittenes misgjerning er ennå ikke på høyden .»*

Blant disse amorittene har hetittene gode forhold til Abram som de anser for å være en representant for den store Gud. Så de ble enige om å selge ham

landet til graven hans. Men om « *fire generasjoner* » eller « *fire hundre år* » vil situasjonen være annerledes, og de kanaanittiske folkene vil ha nådd terskelen til opprør som ikke støttes av Gud, og de vil alle bli utslettet for å overlate landet sitt til hebreerne som vil gjøre det deres nasjonale jord..

For bedre å forstå dette katastrofale prosjektet for kanaaneerne, må vi huske at Noah hadde forbannet Kanaan som var den første sønnen til hans sønn Kam. Det lovede landet ble derfor befolket av denne etterkommeren av Ham som var forbannet av Noah og av Gud. Deres ødeleggelse var bare et spørsmål om tid utpekt av Gud til å fullføre hans hensikter på jorden.

1.Mos.15:17: « *Da solen gikk ned, ble det dypt mørke; og se, det var en rykende ovn, og flammer gikk mellom de splittede dyrene .»*

I denne seremonien er ild tent av mennesker forbudt. For å våge å bryte dette prinsippet, vil Arons to sønner en dag bli fortært av Gud. Abram hadde bedt Gud om et tegn og det kom i form av himmelsk ild som gikk mellom dyrene skåret i to. Dette er hvordan Gud vitner for sine tjenere som profeten Elia foran Ba'al-profetene støttet av den fremmede dronningen og konen til kong Akab, ved navn Jesabel. Dets alter druknet i vann, ilden sendt av Gud vil fortære alteret og vannet som Elias har forberedt, men alteret til de falske profetene vil bli ignorert av dets ild.

1 Mos.15:18: « *På den dag inngikk Herren en pakt med Abram og sa: Din ætt gir jeg dette landet, fra elven Egypt til den store elven, elven Eufrat. »*

På slutten av dette kapittel 15, bekrefter dette verset, er dets hovedemne virkelig alliansen **som skiller de utvalgte fra andre mennesker** slik at de deler denne alliansen med Gud og tjener ham.

Grensene for landet som er lovet hebreerne, overskrider de som nasjonen vil okkupere etter erobringen av Kanaan. Men Gud inkluderer i sitt tilbud de enorme ørkenene i Syria og Arabia som slutter seg til "Eufraten " mot øst, så vel som ørkenen Shur som skiller " Egypt " fra Israel. Mellom disse ørkenene ser det lovede land ut som en Guds hage.

I profetisk åndelig lesning symboliserer " *elvene* " folk, slik at Gud kan profetere om Abrams etterkommere, om Kristus som vil finne sine tilbedere og sine utvalgte utenfor Israel og Egypt, i vest i "Europa" symbolisert i Åpenbaringen 9: 14 under navnet "den store elven Eufrat ".

1 Mos.15:19: " *Kenittenes, kenisittenes, kadmonittenes land, "*

1.Mos.15:20: " *av hetittene, av perisittene, av refaimene, "*

1.Mos.15:21: " *av amorittene og kanaanittene og girkasittene og jebusittene ."*

På Abrams tid betegner disse navnene familiene samlet i byer som utgjør og befolker Kanaans land. Blant dem er Refaimene som mer enn de andre vil ha bevart den gigantiske standarden til antediluvierne da Josva tok territoriet " *fire generasjoner* " eller " *fire hundre år* " senere.

Abram er patriarken til de to paktene i Guds plan. Hans nedstigning gjennom kjødet vil generere tallrike etterkommere som vil bli født inn i folket utvalgt av Gud, men ikke valgt av ham. Som et resultat forvrenger denne første alliansen basert på kjødet hans frelseprosjekt og forvirrer forståelsen hans, fordi frelsen kun vil hvile på troens handling i de to alliansene. Omskjæring av kjødet

reddet ikke den hebraiske mannen selv om det var påkrevd av Gud. Det som gjorde at han kunne bli frelst, var hans lydige gjerninger som åpenbarte og bekreftet hans tro og tillit til Gud. Og det er det samme som betinger frelsen i den nye pakt, der troen på Kristus gjøres levende ved lydighetens gjerninger til de bud, ordinanser og guddommelige prinsipper åpenbart av Gud, gjennom hele Bibelen. I et oppfylt forhold til Gud blir læren om bokstaven opplyst av åndens intelligens; dette er grunnen til at Jesus sa: " *Bokstaven dreper, men Ånden gir liv* ".

1. Mosebok 16

Separasjon etter legitimitet

1 Mos.16:1: " *Sarai, Abrams kone, fødte ham ingen barn. Hun hadde en egyptisk tjener som het Hagar .*

1 Mos.16:2: " *Og Sarai sa til Abram: Se, JaHWéH har gjort meg ufruktbar; kom, jeg ber deg, til min tjener! kanskje jeg får barn gjennom henne. Abram lyttet til Sarais røst ."*

1 Mos.16:3: " *Så tok Sarai, Abrams hustru, egypteren Hagar, hennes tjenestepike, og ga henne til hustru til Abram, hennes mann, etter at Abram hadde bodd ti år i Kanaans land "* .

Det er lett for oss å kritisere dette uheldige valget på grunn av Saraïs initiativ, men se på situasjonen slik den presenterte seg for det velsignede paret.

Gud hadde fortalt Abram at et barn skulle bli født fra **hans** liv. Men han fortalte ham ikke om Sarai hans kone som var ufruktbar. Videre stilte ikke Abram spørsmålstegn ved sin Skaper for detaljer om kunngjøringene hans. Han ventet på at Gud skulle tale til ham i henhold til hans suverene vilje. Og der må vi forstå at denne mangelen på forklaring nettopp var ment å provosere dette menneskelige initiativet der Gud skaper et illegitimt motstykke i form av løftet om velsignelse, men nyttig, å plassere foran fremtiden Israel bygget på Isak, en krigersk og protesterende konkurranse, motstander og til og med fiende. Gud forsto at i tillegg til de to veiene, godt og ondt plassert foran menneskets valg, var "gulroten og pinnen" like nødvendige som hverandre, for å føre "eselet" fremover.» motstridende. Fødselen til Ismael, også sønnen til Abram, vil fremme dannelsen av den arabiske staben til dens siste form i historien, religiøs, islam (underkastelse; en høyde for dette naturlig og arvelig opprørske folk).

1.Mos.16:4: " *Han dro til Hagar, og hun ble gravid. Da hun så seg selv gravid, så hun på elskerinnen sin med forakt .*

Denne foraktelige holdningen til Hagar, egypteren til sin elskerinne, preger fortsatt de arabiske muslimske folkene i dag. Og når de gjør det, tar de ikke helt feil fordi den vestlige verden har sett bort fra det enorme privilegiet å ha blitt evangelisert i den guddommelige Kristi Jesu navn. Slik at denne falske arabiske religionen fortsetter å forkynne at Gud er stor når Vesten har slettet ham fra registrene over sine tanker.

Bildet gitt i dette verset skildrer den nøyaktige situasjonen for vår endetid, fordi vestlig kristendom, til og med forvrent, som Sarai ikke lenger føder sønner og den synker ned i mørkets åndelige sterilitet. Og ordtaket sier: I de blindes land er de enøyde konger.

1 Mos.16:5: " *Og Sarai sa til Abram: Fornærmelsen som er blitt gjort mot meg, er på deg. Jeg har lagt min tjener i din barm; og da hun så at hun var gravid, så hun på meg med forakt. La Herren være dommer mellom meg og deg!* »

1.Mos.16:6: " *Abram sa til Sarai: Se, din tjenerinne er i din makt; gjør med henne som du vil. Så mishandlet Sarai henne; og Hagar flyktet fra henne .*»

Abram påtar seg sitt ansvar, og han klandrer ikke Sarai for å være inspirasjonen for denne uekte fødselen. Således, fra begynnelsen, påtvinger legitimitet sin lov om illegitimitet og etter denne leksjonen vil ekteskap fra nå av bare forene mennesker fra samme nærmeste familie inntil fremtidens Israel og dets nasjonale form oppnådd etter utgangen fra Israel Slaveri Egypt.

1.Mos.16:7: " *Jehovas engel fant henne ved en vannkilde i ørkenen, ved kilden som er på veien til Shur .* "

Denne direkte utvekslingen mellom Gud og Hagar er bare muliggjort i kraft av Abrams velsignede status. Gud finner den i Schur-ørkenen som vil bli hjemmet til nomadiske arabere som bor i telt på konstant leting etter mat til sauene og kamelene sine. Vannkilden var Hagars middel til å overleve, og hun møter "livets vannkilde", som kommer for å oppmuntre henne til å akseptere hennes status som tjener og hennes produktive skjebne.

1 Mos.16:8: " *Han sa: Hagar, Sarais tjenerinne, hvor kommer du fra, og hvor går du hen? Hun svarte: Jeg flykter fra Sarai, min elskerinne .*

Hagar svarer på de to spørsmålene: hvor skal du? Svar: Jeg flykter. Hvor kommer du fra ? Svar: fra Sarai, min elskerinne.

1.Mos.16:9: " *Jehovas engel sa til henne: Vend tilbake til din elskerinne og ydmyk deg under hennes hånd .* "

Den store dommeren gir ham ikke noe valg, han beordrer retur og ydmykhet, fordi det virkelige problemet var forårsaket av forakten som ble vist til elskerinnen hans som, bortsett fra hennes sterilitet, forblir hans legitime elskerinne og må serveres og respekteres.

1.Mos.16:10: " *Jehovas engel sa til ham: Jeg vil gjøre ættene dine mange, og de skal bli så tallrike at de ikke kan telles .* "

YaHWÉH oppmuntret ham ved å tilby ham en "gulrot". Han lover ham en etterkommere " *så mange at vi ikke kan telle dem* ". Gjør ingen feil, denne mengden vil være kjødelig og ikke åndelig. For Guds orakler vil bli båret frem til opprettelsen av den nye pakt, bare av de hebraiske etterkommerne. Men selvfølgelig kan enhver oppriktig araber inngå Guds pakt ved å akseptere hans standarder skrevet av hebreerne i Bibelen. Og siden den dukket opp har den muslimske koranen ikke oppfylt dette kriteriet. Han anklager, kritiserer og forvrider de bibelske sannhetene som er autentisert av Jesus Kristus.

Ved å bruke for Ismael uttrykket som allerede er brukt for Abram, " *så mange at de ikke kan telles* ", forstår vi at det bare er et spørsmål om menneskelig spredning og ikke om de utvalgte som er utvalgt til evig liv. Sammenligningene som Gud foreslår er alltid underlagt betingelser som må oppfylles. Eksempel: "

himmelens stjerner " gjelder enhver religiøs aktivitet som består i å " *lyse opp jorden* ". Men hvilket lys? Bare sannhetens lys legitimert av Gud gjør en " *stjerne* " verdig til å " *lyse for evig* " i himmelen, ifølge Dan.12:3, fordi de vil ha vært **virkelig** " *intelligente* " og vil **virkelig ha** " *lært rettferdighet* " iht. Gud.

1.Mos.16:11: " *JaHWéHs engel sa til ham: Se, du er med barn, og du skal føde en sønn, og du skal gi ham navnet Ismael; for YaHWéH har hørt deg i din nød.* "

1.Mos.16:12: " *Han skal bli som et villesel; hans hånd skal være mot alle, og alles hånd skal være mot ham; og han skal bo midt imot alle sine brødre.* »

Gud sammenligner Ismael, og hans arabiske etterkommere, med et « *villesel* », dyret kjent for sin gjenstridige og sta karakter; og dessuten brutal siden kalt " *villmann* ". Han lar seg derfor ikke temme, domestisere eller lokke. Kort sagt, han elsker ikke og lar seg ikke elske, og han bærer i genene en aggressiv arv mot sine egne brødre og fremmede. Denne dommen etablert og åpenbart av Gud er av stor betydning, i denne endens tid, for å forstå den straffende rollen, for Gud, til religionen islam som ble bekjempet av falsk kristendom i tider da det kristne "lys" bare var " *mørke* ». Siden det kom tilbake til sine forfedres jord, har Israel igjen blitt dets mål, i likhet med det kristne vesten beskyttet av amerikansk makt, som de uten å ta for mye feil av kaller «den store Satan». Det er sant at en liten "Satan" kan gjenkjenne "den store".

Ved å føde Ismael, et navn som betyr "Gud har hørt", tvistens barn, skaper Gud en ekstra **adskillelse** i Abrams familie. Det legger til forbannelsen av språk skapt i Babel-opplevelsen. Men hvis han forbereder midlene til å straffe, er det fordi han på forhånd kjenner den opprørske oppførselen til mennesker i sine to påfølgende allianser frem til verdens ende.

1 Mos.16:13: " *Hun kalte Atta El roi navnet på JaHWéH som hadde talt til henne; for hun sa: Har jeg sett noe her, etter at han så meg?* »

Navnet Atta El Roï betyr: Du er den sende Gud. Men allerede dette initiativet for å gi Gud et navn er en skandale mot hans overlegenhet. Resten av dette verset oversatt på mange forskjellige måter koker ned til denne tanken. Hagar kan ikke tro det. Hun, den lille tjeneren, var gjenstand for oppmerksomheten til den store skaperguden som ser skjebnen og åpenbarer den. Etter denne opplevelsen, hva kan hun frykte?

Gen 16:14 *Derfor ble denne brønn kalt Lachais brønn; det er mellom Kadès og Bared.* »

De jordiske stedene hvor Gud har manifestert seg er prestisjefylte, men æresbevisningene menneskene gir dem er ofte forårsaket av deres avgudsdyrkende ånd, som ikke forsoner dem med ham.

Gen 16:15 *Hagar fødte Abram en sønn; og Abram ga navnet Ismael til sønnen som Hagar fødte ham.* »

Ismael er virkelig Abrams autentiske sønn, og spesielt hans første barn som han naturlig vil bli knyttet til. Men han er ikke løftets sønn kunngjort av Gud før. Likevel valgt av Gud, navnet " *Ismael* " som er gitt til ham eller " *Gud har hørt* " er basert på plagene til Hagar fremfor alt, offer for avgjørelsene tatt av hans elskerinne og hans herre. Men i den andre betydningen er det også basert på Abrams og Sarais feil ved å ha trodd at denne sønnen som ble unnfanget av

Hagar, egypteren, var bekreftelsen, "svaret" og fullføringen av Guds kunngjøring. Feilen vil få blodige konsekvenser til verdens ende.

Gud har gått inn i menneskets tankespill, og for ham er det essensielle fullført: stridens og konfliktens **adskillelses barn** er i live.

1 Mos.16:16: " *Abram var åttiseks år gammel da Hagar fødte Abram Ismael .* "

"Ishmael" ble derfor født i 2034 (1948 + 86) da Abram var 86 år gammel.

1. Mosebok 17

Separasjon ved omskjæring: et tegn i kjødet

1.Mos.17:1: " *Da Abram var nittini år gammel, viste Herren seg for Abram og sa til ham: Jeg er Gud, den allmektige. Gå foran mitt ansikt og vær ulastelig .* »

I 2047, 99 år gammel og Ismael 13 år, besøkes Abram i ånden av Gud som presenterer seg for ham for første gang som "den *allmektige Gud* ". Gud forbereder en handling som vil avsløre denne "allmektige" karakteren. Guds tilsynekomst er hovedsakelig av verbal og auditiv orden fordi hans herlighet forblir usynlig, men et lignende bilde av hans person kan sees uten å dø.

1.Mos.17:2: " *Jeg vil opprette min pakt mellom meg og deg, og jeg vil mangfoldiggjøre deg i det uendelige .* "

Gud fornyer løftet om dets formering, denne gangen spesifiserer " *til det uendelige* " det være seg, som " *jordens støv* " og " *himmelens stjerner* " som " *ingen kan telle* ".

1.Mos.17:3: " *Abram falt på sitt ansikt; og Gud talte til ham og sa :*

Da Abram innser at den som snakker til ham er "den allmektige Gud", faller Abram på ansiktet for ikke å se på Gud, men han lytter til ordene hans som gleder hele hans sjel.

1.Mos.17:4: " *Dette er min pakt som jeg inngår med deg. Du skal bli far til en mengde nasjoner .* »

Pakten som ble inngått mellom Gud og Abram ble forsterket den dagen: " *Du skal bli far til en mengde nasjoner .* "

1.Mos.17:5: " *Du skal ikke lenger hete Abram; men ditt navn skal være Abraham, for jeg har gjort deg til far til mange nasjoner .* »

Navneskiftet fra Abram til Abraham er avgjørende og på sin tid vil Jesus gjøre det samme ved å endre navnene på apostlene sine.

1.Mos.17:6: " *Jeg vil gjøre deg rikelig fruktbar, jeg vil gjøre deg til folkeslag; og konger skal komme ut av deg .* »

Abram er den første faren til de arabiske nasjonene i Ismael, i Isak, han skal være far til hebreerne, Israels sønner; og i Midian skal han bli far til Midjans ætt; hvor Moses skal finne sin kone Sippora, datter av Jetro.

1 Mos.17:7: « *Jeg vil opprette min pakt mellom meg og deg og din ætt etter deg, fra slekt til slekt: det skal være en evig pakt at jeg skal være Gud for deg og din ætt etter deg.* »

Gud velger på en subtil måte ordene i sin pakt som vil være «evig», men ikke evig. Dette betyr at alliansen som ble inngått med hans kjødelige etterkommere vil ha en begrenset varighet. Og denne grensen vil nås når den guddommelige Kristus i sitt første komme og sin menneskelige inkarnasjon ved sin frivillige soningsdød vil etablere grunnlaget for den nye alliansen som vil få evige konsekvenser.

På dette tidspunktet må det innses at alle de førstefødte menneskene som er målrettet og navngitt fra begynnelsen, mister sin legitimitet. Dette var tilfellet med Kain, Adams førstefødte, av Ismael, førstefødte, men uekte sønn av Abram, og etter ham vil det være tilfellet med Esau førstefødte av Isak. Dette prinsippet om svikt for de førstefødte profeterer svikt i den jødiske kjødelige alliansen. Den andre pakt vil være åndelig og vil bare være til nytte for virkelig omvendte hedninger, til tross for de villedende tilsynekomstene som er forårsaket av falske menneskelige pretensjoner.

1.Mos.17:8: “ *Jeg vil gi deg og dine etterkommere etter deg landet der du bor som utlending, hele Kanaans land, til evig eiendom, og jeg vil være deres Gud.* ”

På samme måte vil Kanaans land bli gitt " *i evig eie* " så lenge Gud er bundet av sin pakt. Og avvisningen av Messias Jesus vil gjøre den ugyldig, også, 40 år etter denne forargelsen, vil nasjonen og dens hovedstad Jerusalem bli ødelagt av romerske soldater, og de overlevende jødene vil bli spredt i de forskjellige landene i verden. Fordi Gud spesifiserer en betingelse i pakt: " *Jeg vil være deres Gud* ". Også, når som sendt av Gud, blir Jesus offisielt avvist av nasjonen, vil Gud være i stand til å bryte sin allianse med fullstendig legitimitet.

1.Mos.17:9: " *Gud sa til Abraham: Du skal holde min pakt, du og dine etterkommere etter deg, fra slekt til slekt.* "

Dette verset vrir nakken til alle disse religiøse pretensjonene som gjør Gud til Gud for de monoteistiske religionene samlet i den økumeniske alliansen til tross for deres uforenlige og motstridende læresetninger. Gud er bare bundet av sine egne ord som legger grunnlaget for hans pakt, en slags kontrakt inngått med dem som utelukkende adlyder ham. Hvis en mann holder sin pakt, bekrefter og utvider han den. Men mennesket må følge Gud i sitt prosjekt bygget på to påfølgende faser; den første er kjødelig, den andre er åndelig. Og denne passasjen fra den første til den andre tester menneskenes individuelle tro, og først og fremst jødene. Ved å forkaste Kristus, bryter den jødiske nasjonen sin pakt med Gud som åpner døren for hedningene, og blant hvem de som konverterer til Kristus blir adoptert av ham og tilregnet Abraham som åndelige sønner. Derfor er alle som holder hans pakt kjødelig eller åndelig sønner eller døtre av Abraham.

I dette verset ser vi at Israel, den fremtidige nasjonen med det navnet, har sin kilde i Abraham. Gud bestemmer seg for å gjøre sine etterkommere til et folk «avskilt» for en jordisk demonstrasjon. Det er ikke et spørsmål om et frelst folk, men om konstitusjonen av en menneskelig samling som representerer de jordiske

kandidatene for utvelgelsen av de utvalgte som er frelst ved Guds fremtidige nåde som vil bli oppnådd ved Jesus Kristus.

1.Mos.17:10: " *Dette er min pakt, som du skal holde mellom meg og deg, og din ætt etter deg: alt mannlig blant dere skal omskjæres .* "

Omskjæring er et tegn på paktens som er inngått mellom Gud, Abraham og hans etterkommere, hans kjødelige etterkommere. Dens svakhet er dens kollektive form som gjelder alle dens etterkommere, animert av tro eller ikke, lydige eller ikke. På den annen side, i den nye alliansen, vil utvelgelsen ved tro som settes på prøve oppleves individuelt av de utvalgte som da vil oppnå det evige liv som står på spill i denne alliansen. Vi må legge til omskjæring, en uheldig konsekvens: Muslimer har også blitt omskåret siden deres patriark Ismael og de gir denne omskjæringen en åndelig verdi som fører dem til å kreve en rett til evigheten. Imidlertid har omskjæring bare evige, ikke evige, kjødelige effekter.

1.Mos.17:11: " *Dere skal omskjære dere; og det vil være et tegn på allianse mellom meg og deg .*

Det er virkelig et tegn på allianse med Gud, men dets effektivitet er bare kjødelig og vers 7, 8, og det følgende vers 13 bekrefter dets eneste " **evigende** " anvendelse.

1Mos.17:12: " *Når hvert mannkjønn er åtte dager gammelt, etter slekt, skal alt mannlig blant dere omskjæres, enten han er født i huset, eller om han er kjøpt for penger av en utlendings sønn, uten å tilhøre din rase ' .*

Noe som fortsatt er veldig overraskende, men til tross for sin evige natur, utgjør det likevel en profeti som åpenbarer Guds prosjekt for det 8. ^{årtusen}. Dette er grunnen til valget av "åtte dager", fordi de første syv dagene symboliserer den jordiske tiden for utvelgelsen av de utvalgte på seks tusen år og dommen over det syvende årtuset. Ved å organisere, på jorden, en nær allianse med den jødiske nasjonen og dens første embryo, Abram, åpenbarer Gud bildet av den fremtidige evigheten til de utvalgte frigjort fra kjødelig seksuell svakhet konsentrert om forhuden avskåret fra menn. Da, på samme måte som de utvalgte vil komme fra all opprinnelse av jordens folk, men bare i Kristus, må omskjærelsen i den gamle pakt påføres også utlendinger når de vil leve med den side Gud har valgt.

Hovedideen med omskjæring er å lære at i Guds evige rike vil mennesker ikke lenger reprodusere og kjødelige ønsker ikke lenger være mulig. Videre sammenligner apostelen Paulus omskjæringen av kjødet i den gamle pakt med omskjærelsen til hjertene til de utvalgte i den nye. I dette perspektivet antyder det renheten til kjødet og hjertets renhet som gir seg selv til Kristus.

Å omskjære betyr å **kutte rundt** og denne ideen avslører at Gud ønsker å etablere et unikt forhold til sin skapning. I en «sjalu» Gud krever han eksklusiviteten og prioriteringen av kjærligheten til sine utvalgte, som om nødvendig må kutte av menneskelige forhold rundt dem som er skadelige for deres frelse og bryte bånd med de tingene og menneskene som skader deres forhold til ham. Som et pedagogisk profetisk bilde angår dette prinsippet først og fremst hans kjødelige Israel og hans åndelige Israel gjennom tidene som er åpenbart i Jesus Kristus i hans fullkommenhet.

1.Mos.17:13: " *Den som er født i huset, og den som er kjøpt for penger, skal omskjæres; og min pakt skal være en **evig pakt i ditt kjød** » .*

Gud insisterer på denne ideen: det legitime barnet og det uekte barnet kan knyttes til ham fordi han dermed profeterer de to alliansene i hans frelseprosjekt... Så profeterer insisteringen preget av returen av uttrykket "ervert tok penger " Jesus Kristus som vil bli anslått til 30 denarer av de opprørske religiøse jødene. Og dermed, for 30 denarer, vil Gud ofre sitt menneskeliv i forløsning av de jødiske og hedenske utvalgte i navnet til hans hellige allianse. Men omskjærelsens " *evige* " natur huskes tilbake og presisjonen " *i ditt kjød* " bekrefter dets øyeblikkelige karakter. For denne pakten som begynner her vil ende når Messias viser seg « *for å gjøre slutt på synden* », ifølge Dan.7:24.

1.Mos.17:14: " *En uomskåret mann som ikke er omskåret i kjødet, skal utryddes fra sitt folk; han skal ha brutt min pakt* "

Respekten for reglene satt av Gud er veldig strenge og innrømmer ingen unntak fordi deres overtredelser forvrenger hans profetiske prosjekt, og han vil vise ved å hindre Moses fra å gå inn i Kanaan at denne feilen er veldig stor. De uomskårne i kjødet er ikke mer legitime å leve i det jordiske jødiske folk enn de uomskårne i hjertet ville være i det fremtidige evige celestiale Guds rike.

1 Mos.17:15: " *Gud sa til Abraham: Du skal ikke lenger kalle Sarai din kone Sarai; men hun skal hete Sarah .»*

Abram betyr far til et folk, men Abraham betyr far til en mengde. På samme måte betyr Sarai edel, men Sarah betyr prinsesse.

Abram er allerede far til Ismael, men endringen av hans navn Abraham er rettferdiggjort på grunn av mangfoldet av hans etterkommere i sønnen Isak som Gud vil kunngjøre for ham, ikke på Ismael. Av samme grunn vil den ufruktbare Sarai avle og føde folkemengder gjennom Isak, og hennes navn blir Sara.

1.Mos.17:16: " *Jeg vil velsigne henne og gi deg en sønn med henne; Jeg vil velsigne det, og det skal bli til folkeslag; konger av folkeslag skal komme fra henne ."*

Abram vandrer med Gud, men hans daglige liv er jordisk og basert på jordiske naturforhold, ikke guddommelige mirakler. Også i sin tanke gir han Guds ord følelsen av en velsignelse ved at Sarai fikk en sønn gjennom Hagar hennes tjenestepike.

1.Mos.17:17: " *Abraham falt på sitt ansikt; han lo og sa i sitt hjerte: Skal det fødes en sønn for en mann som er hundre år gammel? og ville Sara, nitti år gammel, føde? »*

Han skjønnte at Gud kunne bety at Sarai ville bli i stand til å føde barn selv om hun er ufruktbar og allerede 99 år gammel, lo han i hjertet. Situasjonen er så ufattelig på det jordiske menneskelige plan at denne refleksjonen av hans tanke virker naturlig. Og han gir mening til tankene sine.

1 Mos.17:18: " *Og Abraham sa til Gud: Å! måtte Ismael leve foran ditt ansikt! »*

Det er tydelig at Abraham resonnerer kjødelig og at han bare forstår sin multiplikasjon gjennom Ismael, sønnen som allerede er født og 13 år gammel.

1.Mos.17:19: " *Gud sa: Din kone Sara skal visselig føde deg en sønn; og du skal gi ham navnet Isak. Jeg vil opprette min pakt med ham til en evig pakt for hans ætt etter ham .»*

Når Gud kjenner Abrahams tanker, irttesetter Gud ham og fornyer kunngjøringen uten å etterlate den minste sjanse for en tolkningsfeil.

Tvilen som Abraham uttrykte om Isaks mirakuløse fødsel profeterer tvilen og vantroen på at menneskeheten vil manifestere seg mot Jesus Kristus. Og tvilen vil ta form av en offisiell avvisning fra Abrahams kjødelige etterkommere.

Gen 17:20 *Angående Ismael, jeg har hørt deg. Se, jeg vil velsigne ham og gjøre ham fruktbar og gjøre ham overmåte mange; han skal avle tolv fyrster, og jeg vil gjøre ham til et stort folk .»*

Ismael betyr at Gud har hørt, også i denne inngripen rettferdiggjør Gud fortsatt navnet han ga ham. Gud vil gjøre det fruktbart, det vil bli multiplisert og vil danne den store arabiske nasjonen som består av "tolv fyrster". Dette tallet 12 ligner på de 12 sønnene til Jakob i hans hellige allianse som vil bli etterfulgt av Jesu Kristi 12 apostler, men lignende betyr ikke identisk fordi det bekrefter guddommelig hjelp, men ikke en frelsende allianse angående hans prosjekt for evig liv. Videre vil Ismael og hans etterkommere være fiendtlige mot alle dem som går inn i Guds hellige allianse, suksessivt jøder og deretter kristne. Denne skadelige rollen vil sanksjonere en illegitim fødsel ved like illegitime prosesser forestilt av den sterile moren og den altfor selvtilfredse faren. Dette er grunnen til at Abrahams kjødelige sønner vil bære den samme forbannelsen og til slutt vil lide den samme avvisningen fra Gud.

Etter å ha kjent Gud og hans verdier, kan etterkommerne av Ismael velge å leve i henhold til hans regler til de går inn i den jødiske alliansen, men dette valget vil forbli individuelt som den evige frelsen som vil bli tilbudt de utvalgte. På samme måte, som med andre mennesker av all opprinnelse, vil frelsen i Kristus bli tilbudt dem og veien til evigheten vil være åpen for dem, men bare på lydigg standard av Kristi frelser, korsfestet, død og oppstanden.

1.Mos.17:21: « *Jeg vil opprette min pakt med Isak, som Sara skal bære deg på denne tiden neste år . »*

Da Ismael var 13 år gammel på tidspunktet for dette synet i henhold til vers 27, vil han derfor være 14 år når Isak blir født. Men Gud insisterer på dette punktet: hans pakt vil bli opprettet med Isak, ikke Ismael. Og han skal bli født av Sara.

1.Mos.17:22: " *Da han var ferdig med å tale til ham, opphøyet Gud seg over Abraham ."*

Guds tilsynekomster er sjeldne og eksepsjonelle, og dette forklarer hvorfor mennesker ikke blir vant til guddommelige mirakler og hvorfor deres resonnement i likhet med Abraham forblir betinget av jordelivets naturlover. Hans budskap levert, Gud trekker seg tilbake.

1.Mos.17:23: " *Abraham tok sin sønn Ismael og alle de som var født i hans hus, og alle dem som han hadde kjøpt for penger, alle mennene i Abrahams hus; og han omskar dem samme dag, etter den befaling som Gud hadde gitt ham .»*

Ordren gitt av Gud blir umiddelbart utført. Hans lydighet rettferdiggjør hans pakt med Gud. Denne mektige herren i antikken kjøpte tjenere og statusen som slave eksisterte og ble ikke bestridt. Det som faktisk vil gjøre temaet tvilsomt, er bruken av vold og mishandling av tjenere. **Statusen som slave er også statusen til alle Jesu Kristi forløste, selv i dag .**

1 Mos.17:24: " *Abraham var nittini år gammel da han ble omskåret .*"

Denne klargjøringen minner oss om at lydighet kreves av Gud fra mennesker, uansett alder; fra den yngste til den eldste.

1 Mos.17:25: « *Ismael hans sønn var tretten år gammel da han ble omskåret .*»

Han vil derfor være 14 år eldre enn broren Isaac, noe som vil sikre ham kapasitet til å forårsake reell skade på sin yngre bror, sønn av den lovlige konen.

1.Mos.17:26: « *Samme dag ble Abraham omskåret, så vel som hans sønn Ismael .* »

Gud minner om Ismaels legitimitet overfor Abraham som er hans far. Deres vanlige omskjæring er like misvisende som påstandene til deres etterkommere som hevder å være fra den samme Gud. For for å hevde Gud, er det ikke nok å ha samme kjødelige forfedres far. Og når de vantro jødene hevder denne forbindelsen med Gud på grunn av sin far Abraham, vil Jesus avslå dette argumentet og tilskrive dem djevelen, Satan, løgnens far og morderen fra begynnelsen. Det Jesus sa til de opprørske jødene i sin tid, gjelder like mye for våre arabiske og muslimske pretensjoner.

1.Mos.17:27: « *Og alle mennene i hans hus, enten de var født i hans hus, eller de ble skaffet for penger fra fremmede, ble omskåret med ham .*»

Etter denne lydighetsmodellen vil vi se at ulykkene til hebreerne som forlater Egypt, alltid vil komme fra deres undervurdering av denne lydigheten som Gud krever absolutt, til alle tider og frem til verdens ende.

1. Mosebok 18

Separasjonen av fiendtlige brødre

1.Mos.18:1 : «*Herren viste seg for ham blant eikene i Mamre, mens han satt ved inngangen til teltet sitt på hetten av dagen .*»

1.Mos.18:2: “ *Og han løftet øynene og så, og se, tre menn stod ved siden av ham. Da han så dem, løp han dem i møte fra inngangen til teltet og bøyde seg til jorden .*»

Abraham er en hundre år gammel mann, han vet at han er gammel nå, men han holder god fysisk form siden han " *løper for å møte* " sine besøkende. Gjenkjente han dem som himmelske budbringere? Vi kan anta det siden han " *bøyer seg ned til jorden* " foran dem. Men det han ser er "tre menn", og vi kan da se i reaksjonen hans følelsen av spontan gjestfrihet som er frukten av hans naturlige kjærlige karakter.

1.Mos.18:3: " *Og han sa: Herre, har jeg funnet nåde for dine øyne, så gå ikke bort fra din tjener .*"

Å kalle en besøkende "herre" var et resultat av Abrahams store ydmykhet, og igjen er det ingen bevis for at han trodde han henvendte seg til Gud. Fordi dette besøket av Gud i et totalt menneskelig utseende er eksepsjonelt siden selv ikke Moses vil være autorisert til å se " *herligheten* " av Guds ansikt i henhold til 2. Mos.33:20 til 23: " *YaHWéH sier: Du vil ikke være i stand til å se ansiktet mitt,*

for mennesket kan ikke se meg og leve. Herren sa: Her er et sted nær meg; du skal stå på steinen. Når min herlighet forsvinner, vil jeg legge deg i en hule av klippen, og jeg vil dekke deg med hånden til jeg har gått over. Og når jeg snur hånden min, skal dere se meg bak, men ansiktet mitt vil ikke bli sett ." Hvis visjonen om Guds "herlighet " er forbudt, forbyr han seg ikke fra å se menneskelig ut for å nærme seg sine skapninger. Gud gjør det for å besøke Abraham, hans venn, og han vil gjøre det igjen i Jesu Kristi skikkelse fra hans embryonale unnfangelse og til hans sonende død.

1.Mos.18:4: « *La noen ta med litt vann for å vaske føttene dine; og hvil under dette treet .* »

Vers 1 gjorde det klart, det er varmt, og føttenes svette dekket med jordstøv rettferdiggjør å vaske besøkendes føtter. Det er et hyggelig tilbud til dem. Og denne oppmerksomheten er Abrahams ære.

1.Mos.18:5: “ *Jeg vil gå og ta et stykke brød for å styrke ditt hjerte; deretter vil du fortsette reisen; for det er derfor du går forbi din tjener. De svarte: Gjør som du har sagt .* ”

Her ser vi at Abraham ikke identifiserte disse besøkende som himmelske vesener. Oppmerksomheten han viser mot dem er derfor et vitnesbyrd om hans naturlige menneskelige egenskaper. Han er ydmyk, kjærlig, mild, sjenerøs, hjelpsom og gjestfri; ting som gjør ham glad for Gud. I dette menneskelige aspektet godkjenner og aksepterer Gud alle hans forslag.

1 Mos.18:6: " *Abraham gikk raskt inn i teltet sitt til Sara og sa: Raskt, tre mål fint mel, elt det og lag kaker .* "

Mat er nyttig for den kjødelige kropp, og da Abraham så tre kropper av kjøtt foran seg, hadde Abraham tilberedt mat for å fornye den fysiske styrken til sine besøkende.

1 Mos.18:7: “ *Og Abraham løp til hjorden sin og tok en øm og god kalv og ga den til en tjener som skyndte seg å gjøre i stand den .* ”

Valget av en øm kalv viser videre dens raushet og naturlige velvilje; hans glede i å behage sin neste. For å oppnå dette resultatet tilbyr den det beste til sine besøkende.

1.Mos.18:8: “ *Og han tok noe mer fløte og melk sammen med kalven som var tilberedt, og satte dem foran dem. Han sto selv ved siden av dem, under treet. Og de spiste .* ”

Disse appetittvekkende matene blir presentert for forbipasserende fremmede, folk han ikke kjenner, men som han behandler som medlemmer av sin egen familie. Inkarnasjonen av de besøkende er veldig reell siden de spiser mat laget for mennesker.

1 Mos.18:9: “ *Da sa de til ham: Hvor er din kone Sara? Han svarte: Hun er der, i teltet .* ”

Med vertens prøvelse en suksess til Guds ære og hans egen, avslører de besøkende sin sanne natur ved å navngi hans kones navn, "Sarah", som Gud ga ham i hans forrige visjon.

1.Mos.18:10: “ *En av dem sa: Jeg vil vende tilbake til dere på samme tid; og se, din kone Sara skal få en sønn. Sarah hørte på ved inngangen til teltet, som var bak ham .»* ”

La oss legge merke til at når de tre besøkende dukker opp, er det ingenting som kan identifisere YaHWéh fra de to englene som følger ham. Himmelsk liv manifesteres her og avslører den egalitære meningen som hersker der.

Mens en av de tre besøkende kunngjør Sarahs nært forestående fødsel, lytter hun fra inngangen til teltet til hva som blir sagt og teksten spesifiserer hvem som " *var bak ham* "; som betyr at han ikke så henne og menneskelig ikke kunne være klar over hennes nærvær. Men de var ikke menn.

1.Mos.18:11: " *Abraham og Sara var gamle og høye i årene, og Sara kunne ikke lenger håpe på å få barn .* "

Verset definerer normale menneskelige forhold som er felles for hele menneskeheten.

1.Mos.18:12: " *Og hun lo ved seg selv og sa: Nå som jeg er gammel, skal jeg fortsatt begjære? Min herre er også gammel .* "

Merk igjen presisjonen: " *Hun lo i seg selv* "; slik at ingen har hørt ham le uten den levende Gud som gransker tanker og hjerter.

1.Mos.18:13: " *Jahve sa til Abraham: Hvorfor lo da Sara og sa: Skal jeg virkelig få et barn, selv om jeg er gammel? »*

Gud benytter anledningen til å avsløre sin guddommelige identitet, noe som rettfærdiggjør omtalen av YaHWéh fordi det er han som taler i denne menneskelige fremtoningen til Abraham. Bare Gud kan kjenne Saras skjulte tanker, og nå vet Abraham at Gud taler til ham.

1.Mos.18:14: " *Er det noe forbløffende fra JaHWéHs side? Til fastsatt tid vil jeg vende tilbake til deg, på samme tid; og Sara skal få en sønn .* "

Gud blir autoritær og fornyer sin spådom tydelig i navnet YaHWéh til sin guddommelighet.

1 Mos.18:15: " *Sara løy og sa: Jeg lo ikke. Fordi hun var redd. Men han sa: Tvert imot, du lo .* "

" *Sarah løy* " sier teksten for Gud hørte hennes hemmelige tanke, men det kom ingen latter fra munnen hennes; så det var bare en liten løgn for Gud, men ikke for mennesker. Og hvis Gud irttesetter henne, er det fordi hun ikke innrømmer at Gud har kontroll over tankene hennes. Hun gir bevis og går så langt som å lyve for ham. Dette er grunnen til at han insisterer ved å si: " *Tvert imot (det er usant), du lo .* " La oss ikke glemme at mennesket som er velsignet av Gud, er Abraham og ikke Sara, hans legitime kone, som bare drar nytte av sin manns velsignelse. Hans ideer har allerede resultert i forbannelsen av fødselen til Ismael, Israels fremtidige arvefiende og konkurrent; det er sant å fullføre et guddommelig prosjekt.

1.Mos.18:16: " *Og disse menn reiste seg for å dra og så mot Sodoma. Abraham gikk med dem for å følge dem .*

Slukket, næret og etter å ha fornyet den fremtidige fødselen til den legitime sønnen Isak for Abraham og Sara, avslører de himmelske besøkende for Abraham at deres besøk på jorden også har en annen misjon i tankene: det gjelder Sodoma.

1 Mos.18:17: " *Da sa YaHWéh: Skal jeg skjule for Abraham hva jeg skal gjøre?...* "

Her har vi den nøyaktige anvendelsen av dette verset fra Amos 3:7: " *For Herren, JaHWéH, gjør ingenting uten å ha åpenbart sin hemmelighet for sine tjenere profetene* ".

1.Mos.18:18: " *Abraham skal visselig bli en stor og mektig nasjon, og i ham skal alle jordens nasjoner bli velsignet .*"

På grunn av det vanlige tapet av mening som brukes på adverbet " *absolutt* ", husker jeg at det betyr: på en bestemt og absolutt måte. Før han avslører sitt destruktive prosjekt, skynder Gud seg å forsikre Abraham om sin egen status foran hans ansikt, og han fornyer velsignelsene han vil gi ham. Gud begynner å snakke om Abraham i tredje person for å heve ham til rangering av en stor historisk karakter av menneskeheten. På denne måten viser han sine kjødelige og åndelige etterkommere modellen som han velsigner og som han husker og definerer i verset som kommer.

1.Mos.18:19: " *For jeg har utvalgt ham, for at han skal befale sine sønner og sitt hus etter ham å holde Herrens vei i rettferdighet og rettferdighet, Abrahams gunst de løftene han ga ham...* "

Det Gud beskriver i dette verset utgjør hele forskjellen med Sodoma som han vil ødelegge. Inntil verdens ende vil dens utvalgte være som denne beskrivelsen: å holde YaHWéHs vei består av å praktisere rettferdighet og rettferdighet; den sanne rettferdighet og sanne rettferdighet som Gud vil bygge på lovtekster for å lære sitt folk Israel. Respekt for disse tingene vil være betingelsen for at Gud skal respektere sine løfter om velsignelser.

1.Mos.18:20: " *Og YaHWéH sa: Ropet mot Sodoma og Gomorra er større, og deres synd er stor .*"

Gud fører denne dommen mot Sodoma og Gomorra, byene til kongene som Abraham kom for å hjelpe da de ble angrepet. Men det var også i Sodoma at hans nevø Lot hadde valgt å bosette seg, med sin familie og sine tjenere. Når Gud kjenner til tilknytningsbåndet som Abraham har til sin nevø, multipliserer Gud formene for oppmerksomhet mot den gamle mannen for å kunngjøre sine intensjoner for ham. Og for å gjøre dette, senker han seg til menneskets nivå for å menneskeliggjøre seg selv så mye som mulig for å sette seg selv på nivået med det menneskelige resonnementet til Abraham, hans tjener.

1.Mos.18:21: « *Derfor vil jeg gå ned og se om de har handlet helt etter det ryktet som er kommet til meg; og hvis det ikke er det, vil jeg vite det .*"

Disse ordene står i kontrast til kunnskapen om Saras tanker, for Gud kan ikke ignorere nivået av umoral som nås i disse to byene på sletten og deres rike velstand. Denne reaksjonen avslører omsorgen han tar for å få sin trofaste tjener til å akseptere den rettferdige dommen i hans dom.

1.Mos.18:22: " *Og mennene dro og dro til Sodoma. Men Abraham stod fremdeles i YaHWéHs nærvær .*»

Her lar separasjonen av de besøkende Abraham identifisere blant dem den levende Gud, YaHWéH, tilstede med ham i et enkelt menneskelig utseende som oppmuntrer til ordveksling. Abraham vil bli modig til det punktet å engasjere seg med Gud i en slags handel for å oppnå frelsen til de to byene, hvorav den ene er bebodd av hans kjære nevø Lot.

1.Mos.18:23: “ *Abraham gikk bort og sa: Vil du også ødelegge den rettferdige sammen med de ugudelige?* »

Spørsmålet som stilles av Abraham er berettiget, fordi menneskeheten i sine kollektive rettferdighetshandlinger forårsaker døden til uskyldige ofre kalt sideskade. Men hvis menneskeheten ikke kan se forskjellen, kan Gud det. Og han vil gi bevis for dette til Abraham og til oss som leser hans bibelske vitnesbyrd.

1 Mos.18:24: « *Kanskje det er femti rettferdige midt i byen: vil du også ødelegge dem og ikke tilgi byen på grunn av de femti rettferdige som er midt i den?* »

I sin milde og kjærlige sjel er Abraham full av illusjoner, og han forestiller seg at det er mulig å finne minst 50 rettferdige mennesker i disse to byene, og han påkaller disse 50 mulige rettferdige menneskene for å få de to byenes nåde fra Gud. selve navnet på hans fullkomne rettferdighet som ikke kan ramme den uskyldige med de skyldige.

1.Mos.18:25: “ *Å drepe den rettferdige sammen med den ugudelige, så det kan være med den rettferdige som med den ugudelige, langt være fra deg! Langt fra deg ! Vil ikke han som dømmes hele jorden utøve rettferdighet?* »

Abraham tenker derfor å løse problemet ved å minne Gud om hva han ikke kan gjøre uten å fornekte hans personlighet som er så knyttet til følelsen av fullkommen rettferdighet.

1 Mos.18:26: " *Og JaHWéH sa: Hvis jeg finner femti rettferdige i Sodoma midt i byen, vil jeg tilgi hele byen for deres skyld .* "

Med tålmodighet og vennlighet lot YaHWéH Abraham tale og i sitt svar beviser han at han har rett: for 50 rettferdige mennesker vil byene ikke bli ødelagt.

1 Mos.18:27: " *Abraham svarte og sa: Se, jeg har våget å tale til Herren, jeg som er støv og aske .* "

Er det tanken på " *støv og aske* " at det vil være ugudelige mennesker igjen etter ødeleggelsen av de to byene i dalen? Likevel innrømmer Abraham at han selv ikke er annet enn " *støv og aske* ".

1.Mos.18:28: “ *Kanskje fem av de femti rettferdige skal mangle: for fem vil du ødelegge hele byen? Og Herren sa: Jeg vil ikke ødelegge det hvis jeg finner førtifem rettferdige mennesker der .*

Abrahams frimodighet vil føre til at han fortsetter å forhandle ved å senke antallet utvalgte som muligens finnes, og han vil stoppe i vers 32 på antallet ti rettferdige. Og hver gang vil Gud gi hans nåde på grunn av antallet foreslått av Abraham.

1 Mos.18:29: “ *Abraham fortsatte å tale til ham og sa: Kanskje det vil være førti rettferdige mennesker der. Og Herren sa: Jeg vil ikke gjøre noe for disse førti skyld .*

1.Mos.18:30: “ *Abraham sa: La ikke Herren bli vred, så vil jeg tale. Kanskje vil det være tretti rettferdige mennesker der. Og Herren sa: Jeg vil ikke gjøre noe hvis jeg finner tretti rettferdige mennesker der .*

1.Mos.18:31: “ *Abraham sa: Se, jeg har våget å tale til Herren. Kanskje vil det være tjue rettferdige mennesker der. Og Herren sa: Jeg vil ikke ødelegge det for disse tjues skyld .*

1 Mos.18:32: “ *Abraham sa: La ikke Herren bli vred, og jeg vil ikke tale mer enn denne gangen. Kanskje vil det være ti rettferdige mennesker der. Og Herren sa: Jeg vil ikke ødelegge det for disse ti rettferdiges skyld .*

Her slutter forhandlingene til Abraham som forstår at det er en grense som må settes utover som hans insistering ville være urimelig. Han stopper ved antallet ti rettferdige mennesker. Han tror optimistisk at dette antallet rettferdige mennesker må finnes i disse to korrupte byene, om man bare regner med Lot og hans slektninger.

1.Mos.18:33: “ *Jehova gikk bort da han var ferdig med å tale til Abraham. Og Abraham vendte tilbake til sin bolig .*”

Det jordiske møtet mellom to venner, den ene himmelske og allmektige Gud og den andre, mennesket, jordens støv, tar slutt, og hver vender tilbake til sine yrker. Abraham mot sin bolig og YaHWéH mot Sodoma og Gomorra som hans ødeleggende dom vil falle på.

I sin utveksling med Gud åpenbarte Abraham sin karakter som er i Guds bilde, opptatt av å se sann rettferdighet oppnådd samtidig som han gir livet dets sterke verdi. Dette er grunnen til at forhandlingene til hans tjener bare kunne glede og glede Guds hjerte som fullt ut deler hans følelser.

1. Mosebok 19

Separasjon i en nødssituasjon

1.Mos.19:1: “ *De to englene kom til Sodoma om kvelden; og Lot satt ved Sodomas port. Da Lot så dem, reiste han seg for å møte dem og falt på ansiktet til jorden .»*

Vi gjenkjenner i denne oppførselen Abrahams gode innflytelse på hans nevø Lot siden han viser den samme omtenkksomhet overfor forbipasserende besøkende. Og han gjør det med desto mer oppmerksomhet, ettersom han kjenner den dårlige moralen til innbyggerne i byen Sodoma hvor han har slått seg ned for å bo.

1 Mos.19:2: “ *Da sa han: Se, mine herrer, gå inn i din tjeners hus og overnatt der. vask føttene; du skal stå opp tidlig om morgenen, og du fortsetter reisen. Nei, svarte de, vi skal overnatte på gaten .»*

Lot gjør det til sin plikt å ta imot folk som går gjennom hans hjem for å beskytte dem mot de skamløse og ondsinnede handlingene til de korrupte innbyggerne. Vi finner de samme innbydende ordene som Abram hadde gitt til sine tre besøkende. Lot er virkelig en rettferdig mann som ikke lot seg korrumpere av sitt samliv med de perverse vesenene i denne byen. De to englene har kommet for å ødelegge byen, men før de ødelegger den, ønsker de å forvirre ondskapen til innbyggerne ved å ta dem på fersk gjerning, i aktiv demonstrasjon av deres ondskap. Og for å oppnå dette resultatet er det nok for dem å overnatte på gaten for å bli angrepet av sodomittene.

1.Mos.19:3: “ *Men Lot oppfordret dem så mye at de kom til ham og gikk inn i huset hans. Han holdt dem et gjestebud og bakte usyret brød. Og de spiste .*”

Lot lykkes derfor i å overbevise dem, og de aksepterer hans gjestfrihet; som fortsatt gir ham muligheten til å vise sin raushet slik Abraham hadde gjort før ham. Opplevelsen lærer dem å oppdage den vakre sjelen til Lot, en rettferdig mann midt blant de urettferdige.

1 Mos.19:4: “ *De hadde ennå ikke lagt seg da byens folk, Sodomas folk, omringet huset, fra barna til de gamle; hele befolkningen kom løpende .»*

Demonstrasjonen av innbyggernes ondskap går utover forventningene til de to englene, siden de kommer for å lete etter dem selv i huset der Lot tok imot dem. Legg merke til nivået av smitte av denne ondskapen: " *fra barn til eldre* ". YaHWéHs dom er derfor helt berettiget.

1 Mos.19:5: “ *Og de kalte på Lot og sa til ham: Hvor er de menn som kom inn til deg i natt? Før dem ut til oss, så vi kan kjenne dem .»*

Naive mennesker kan bli lurt av intensjonene til sodomittene, fordi det ikke er en forespørsel om bekjentskap, men om kunnskap i bibelsk betydning av uttrykket i eksemplet "Adam kjente sin kone og hun fødte en sønn." Disse menneskenes fordervelse er derfor total og uten bot.

1 Mos.19:6: « *Lot gikk ut til dem ved døren til huset og lukket døren etter seg .»*

Den modige Lot som skynder seg å gå selv for å møte de avskyelige vesenene og som passer på å lukke døren til hjemmet sitt bak seg for å beskytte sine besøkende.

1.Mos.19:7: “ *Og han sa: Mine brødre, gjør ikke ondt! »*

Den gode mann formaner de ugudelige til ikke å gjøre ondt. Han kaller dem "brødre" fordi de er menn som ham, og han har beholdt håpet i seg selv om å redde noen av dem fra døden som deres oppførsel leder dem mot.

1 Mos.19:8: “ *Se, jeg har to døtre som aldri har kjent noen mennesker; Jeg vil bringe dem utenfor til deg, og du kan gjøre med dem hva du vil. Bare gjør ingenting mot disse mennene siden de har kommet til skyggen av taket mitt .»*

For Lot nådde oppførselen til sodomittene høyder som aldri før var nådd i denne opplevelsen. Og for å beskytte sine to besøkende, kommer han for å tilby sine to fortsatt jomfruelige døtre i deres sted.

1.Mos.19:9: “ *De sa: Dra bort! De sa igjen: Denne er kommet som en fremmed, og han vil opptre som dommer! Vel, vi vil gjøre deg verre enn dem. Og de presset Lot voldsomt og gikk frem for å bryte ned døren .»*

Lots ord beroliger ikke den forsamlede flokken, og disse monstrøse vesenene, sier de, forbereder seg på å gjøre verre mot ham enn mot dem. De prøver så å bryte ned døren.

1 Mos.19:10: " *Og mennene rakte ut hendene og førte Lot inn i huset til seg og lukket døren ."*

Med den modige Lot selv i fare, griper englene inn og bringer Lot inn i huset.

1.Mos.19:11: “ *Og de slo de blinde som stod ved døren til huset, fra den minste til den største, så de anstrengte seg forgjeves for å finne døren ” .*

Utenfor blir de nærmeste spente slått blinde; beboerne i huset er derfor fredet.

1.Mos.19:12: « *Mennene sa til Lot: Hvem har du her ennå? Svigersonner, sønner og døtre og alt som tilhører dere i byen, **før dem ut fra dette stedet** .»*

Lot fant nåde i øynene til englene og hos Gud som sendte dem. For at livet hans skal bli reddet, må han "**komme seg ut**" av byen og dalen av sletten fordi englene vil ødelegge innbyggerne i denne dalen som vil bli en sone av ruiner som byen Ai. Offeret fra englene strekker seg til alt som tilhører ham i levende menneskeskapninger.

I dette temaet om **separasjon** er den guddommelige befalingen om å "**komme ut**" permanent. Fordi han oppfordrer skapningene sine til å **skille seg** fra det onde i alle dets former, for eksempel falske kristne kirker. I Åp.18:4 beordrer han sine utvalgte å "**gå ut**" av « *Babylon den store* », som først og fremst angår den katolske religionen og for det andre den mangfoldige protestantiske religionen, under hvilken påvirkning de har vært til dette øyeblikk. Og som med Lot, vil deres liv bare bli reddet ved umiddelbart å adlyde Guds befaling. For så snart loven er kunngjort som vil gjøre søndagshvilen på den første dagen obligatorisk, vil slutten på nådens tid komme til en slutt. Og da vil det være for sent å endre din mening og holdning til dette problemet.

Her gjør jeg oppmerksom på faren ved å utsette den nødvendige beslutningsprosessen til senere. Livet vårt er skjørt, vi kan dø av en sykdom, en ulykke eller et angrep, ting som kan skje hvis Gud ikke setter pris på at vi er trege med å reagere, og i dette tilfellet mister slutten på den kollektive nådens tid all sin betydning, fordi den som dør før henne, dør i sin urettferdighet og sin fordømmelse av Gud. Paulus er klar over dette problemet, og sier i Hebr.3:7-8: "*I dag, hvis dere hører hans røst, forherd ikke deres hjerter som i opprøret...*". Det haster derfor alltid med å svare på tilbudet fra Gud, og Paulus er av denne oppfatning i henhold til Hebr.4:1: « *La oss derfor frykte, mens løftet om å gå inn til hans hvile fortsatt består, at noen av dere ser ikke ut til å ha kommet for sent* ."

1.Mos.19:13: "*For vi vil ødelegge dette stedet, fordi ropet mot dets innbyggere er stort for JaHWéH. YaHWéH har sendt oss for å ødelegge det* ."

Denne gangen, tiden renner ut, lot englene Lot få vite årsaken til at de var hjemme hos ham. Byen må raskt ødelegges ved avgjørelse fra YaHWéH.

1 Mos.19:14: "*Lot gikk ut og sa til sine svigersønner som hadde tatt døtrene hans: Reis deg, sa han, gå bort fra dette stedet! for JaHWéH skal ødelegge byen. Men i øynene til hans svigersønner så det ut til at han spøkte* .»

Lots svigersønner var absolutt ikke på nivå med ondskapen til de andre sodomittene, men for frelse er det bare tro som teller. Og det hadde de tydeligvis ikke. Deres svigerfars tro hadde ikke interessert dem, og den plutselige ideen om at Gud YaHWéH var klar til å ødelegge byen var rett og slett utrolig for dem.

1.Mos.19:15: "*Fra dagens morgen oppfordret englene Lot og sa: Stå opp, ta din kone og dine to døtre som er her, for at du ikke skal omkomme i ruinene av byen* " .

Ødeleggelsen av Sodoma gir opphav til hjerteskjærende **separasjoner** som avslører tro og fravær av tro. Lots døtre må velge mellom å følge faren eller følge mannen sin.

1.Mos.19:16: " *Og mens han ventet, tok mennene ham i hånden, ham, hans kone og hans to døtre, fordi JaHWéH ville spare ham; De tok ham bort og lot ham ligge utenfor byen .*

I denne handlingen viser Gud oss " *et merke tatt fra ilden* ". Nok en gang er det for den rettferdige Lot at Gud frelser, med ham, hans to døtre og hans kone. Dermed, revet fra byen, befinner de seg utenfor, frie og levende.

1.Mos.19:17: " *Da han hadde ført dem ut, sa en av dem: Spar for livet! ikke se bak deg, og ikke stopp på hele sletten; flykt til fjellet, for at du ikke skal omkomme ."*

Frelsen vil være i fjellet, valget overlatt til Abraham. Lot kan dermed forstå og beklage sin feil ved å ha valgt sletten og dens velstand. Livet hans står på spill, og han må skynde seg hvis han vil være trygg når Guds ild treffer dalen. Han får ordre om å ikke se seg tilbake. Ordren skal tas bokstavelig og billedlig. Fremtiden og livet ligger foran de overlevende fra Sodoma, for bak dem vil det snart ikke være annet enn glødende ruiner antent av svovelsteiner kastet fra himmelen.

1 Mos.19:18: " *Lot sa til dem: Å! nei, Herre! »*

Ordren gitt av engelen skremmer Lot.

1.Mos.19:19: " *Se, jeg har funnet nåde i dine øyne, og du har vist storheten av din barmhjertighet mot meg, ved å bevare mitt liv; men jeg kan ikke flykte til fjellet før ulykken innhenter meg, og jeg skal omkomme .»*

Lot kjenner denne regionen hvor han bor, og han vet at det vil ta ham mye tid å nå fjellet. Dette er grunnen til at han bønnfaller engelen og tilbyr ham en annen løsning.

1 Mos.19:20: " *Se, denne byen er nær nok til at jeg kan søke tilflukt i, og den er liten. Åh ! at jeg kan rømme dit... er det ikke lite?... og at sjelen min lever!* »

I enden av dalen ligger Tsoar, et ord som betyr liten. Hun overlevde tragedien i dalen for å tjene som et tilfluktssted for Lot og hans familie.

1.Mos.19:21: " *Og han sa til ham: Se, jeg gir deg også denne nåde, og jeg vil ikke ødelegge byen som du taler om ."*

Tilstedeværelsen av denne byen vitner fortsatt om denne dramatiske episoden som påvirket byene i dalen på sletten der de to byene Sodoma og Gomorra lå.

1.Mos.19:22: « *Skynd deg og søk tilflukt der, for jeg kan ikke gjøre noe før du kommer dit. Dette er grunnen til at denne byen ble gitt navnet Zoar .*

Engelen er nå avhengig av hans avtale og vil vente til Lot kommer inn i Zoar for å slå dalen.

1.Mos.19:23: « *Solen gikk opp på jorden da Lot gikk inn i Soar .»*

For sodomittene syntes det å bli annonsert en ny dag under en vakker soloppgang; en dag som alle andre...

1.Mos.19:24: " *Da lot YaHWéH regne svovel og ild fra himmelen over Sodoma og Gomorra fra YaHWéH ."*

Denne mirakuløse guddommelige handlingen fikk kraftig vitnesbyrd gjennom oppdagelsene til adventistarkeologen Ron Wyatt. Han identifiserte stedet for byen Gomorra hvis boliger lente mot hverandre mot den vestlige skråningen

av fjellet som grenser til denne dalen. Grunnen til dette stedet er laget av svovelsteiner som, når de utsettes for brann, fortsatt antennes i dag. Det guddommelige mirakel er dermed fullt ut bekreftet og verdig de utvalgte tro.

I motsetning til hva man ofte trodde og sa, ba Gud ikke atomkraft for å ødelegge denne dalen, men på steiner av svovel og rent svovel, beregnet til 90 % renhet, noe som er eksepsjonelt ifølge spesialistene. Himmelen bærer ikke skyer av svovel, så jeg kan si at denne ødeleggelsen er skapergudens verk. Han kan skape hvilken som helst materie etter hans behov siden han skapte jorden, himmelen og alt de inneholder.

1 Mos.19:25: " *Han ødela disse byene og hele sletten og alle byenes innbyggere og jordens planter .*"

Hva kan overleve på et sted utsatt for et regn av steiner av flammende svovel? Ingenting, bortsett fra steiner og svovelsteiner, er fortsatt til stede.

1 Mos.19:26: « *Lots kone så seg tilbake, og hun ble en saltstøtte .»*

Dette tilbakeblikket fra Lots kone avslører anger og en bevart interesse for dette forbannede stedet. Denne sinnstilstanden behager ikke Gud, og han gjør den kjent ved å forvandle kroppen sin til en saltstøtte, bildet av absolutt åndelig sterilitet.

1.Mos.19:27: " *Abraham stod tidlig opp om morgenen for å gå til det stedet hvor han hadde stått foran JaHWéH .*"

Uvitende om dramaet som har funnet sted, kommer Abraham til eiken i Mamre hvor han ønsket sine tre besøkende velkommen.

1 Mos.19:28: " *Og han så mot Sodoma og Gomorra og over hele sletten. og se, han så røyk stige opp fra jorden, som røyken fra en ovn .*"

Fjellet er et utmerket observatorium. Fra sin høyde dominerer Abraham regionen, og han vet hvor Sodoma og Gomorra-dalen ligger. Hvis bakken på stedet fortsatt er en glødende brenner, over stiger en skarp røyk forårsaket av svovelen og av forbruket av alt materiale som er samlet inn i en by av mennesker. Stedet er dømt til sterilitet til verdens ende. Der finner vi bare steiner, steiner, svovelsteiner og salt, mye salt som fremmer jordens sterilitet.

1.Mos.19:29: " *Da Gud ødela byene på sletten, kom han i hu Abraham; og han lot Lot unnsnippe midt i ulykken, hvorved han veltet byene der Lot hadde tatt bolig .»*

Denne avklaringen er viktig fordi den avslører for oss at Gud reddet Lot bare for å behage Abraham, hans trofaste tjener. Han sluttet derfor ikke å bebreide ham for hans valg for den velstående dalen og dens korruperte byer. Og dette bekrefter at han faktisk ble reddet fra skjebnen kjent av Sodoma som "et merke som ble tatt fra ilden" eller ekstremt nøyaktig.

1 Mos.19:30: " *Lot forlot Soar til høyden og slo seg ned på fjellet med sine to døtre, fordi han var redd for å bli i Soar. Han bodde i en hule, han og de to døtrene hans .»*

Behovet for **separasjon** blir nå klart for Lot. Og det er han som bestemmer seg for ikke å bli i Zoar, som, selv om den er "liten", også var befolket av mennesker som var korruperte og syndige for Gud. I sin tur går han til fjells og, langt fra noen trøst, bor han sammen med sine to døtre i en hule, et naturlig trygt ly som tilbys av Guds skaperverk.

1.Mos.19:31: « *Den eldste sa til den yngre: Vår far er gammel; og det er ingen mann i landet som kan komme til oss, etter skikken i alle land .»*

Det er ikke noe skandaløst i initiativene som Lots to døtre har tatt. Motivasjonen deres er rettferdiggjort og godkjent av Gud fordi de handler med sikte på å gi etterkommere til sin far. Uten denne motivasjonen ville initiativet vært incestuøst.

1.Mos.19:32: " *Kom, la oss få vår far til å drikke vin, og la oss ligge med ham, så vi kan bevare vår fars slekt .*"

1.Mos.19:33: " *Så lot de sin far drikke vin den natten; og den eldste gikk til sengs med faren hennes: han merket verken når hun la seg eller når hun stod opp .*"

1.Mos.19:34: " *Dagen etter sa den eldste til den yngste: Se, jeg lå i natt hos min far; la oss få ham til å drikke vin igjen i natt, og gå og legge oss hos ham, så vi kan bevare vår fars slekt .»*

1.Mos.19:35: " *De fikk sin far til å drikke vin igjen den natten; og den yngste gikk til sengs med ham: han merket verken når hun la seg eller når hun reiste seg .»*

Lots totale bevisstløshet i denne handlingen gir prosessen bildet av kunstig inseminering brukt på dyr og mennesker i vår siste tid. Det er ikke den minste søken etter nytelse, og saken er ikke mer sjokkerende enn sammenkoblingen av brødre og søstre i begynnelsen av menneskeheten.

1.Mos.19:36: « *De to døtrene til Lot ble gravide med sin far .»*

Vi legger merke til hos disse to døtrene til Lot eksepsjonelle egenskaper av selvpoppofrelse til fordel for deres fars ære. Som ugifte mødre vil de oppdra barnet sitt alene, offisielt uten far, og de gir avkall på å ta en ektemann, en ektefelle, en følgesvenn.

1.Mos.19:37: " *Den førstefødte fødte en sønn og kalte ham Moab; han er far til moabittene inntil denne dag .*"

1.Mo 19:38: " *Den yngste fødte også en sønn, og han kalte ham Ben Ammi; han er far til ammonittene til denne dag .*"

Vi finner, i profetien i Daniel 11:41, omtale av etterkommerne til de to sønnene: « *Han skal gå inn i det vakreste land, og mange skal falle; men Edom, Moab og høvdingen for Ammons barn skal reddes av hans hånd .»* Et kjødelig og åndelig bånd vil derfor forene disse etterkommerne til Israel grunnlagt på Abraham, roten etter Heber til det hebraiske folk. Men disse felles røttene vil vekke krangel og sette disse etterkommerne mot nasjonen Israel. I Sefanja 2:8 og 9 profeterer Gud om ulykke for Moab og Ammons barn: « *Jeg hørte skjellsordet mot Moab og Ammons barns skjellsord, da de hånet mitt folk og var arrogante mot dets grenser. Det er derfor jeg lever! sier Herren, herskarenes Gud, Israels Gud: Moab skal bli som Sodoma, og Ammons barn som Gomorra, et sted dekket med torner, en saltgrube, en ørken til evig tid. resten av mitt folk skal plyndre dem, resten av mitt folk skal eie dem .»*

Dette beviser at Guds velsignelse bare var over Abraham og at den ikke ble delt av brødrene hans født fra samme far, Terah. Hvis Lot var i stand til å dra nytte av Abrahams eksempel, vil dette ikke være tilfelle for hans etterkommere født av hans to døtre.

1. Mosebok 20

Separasjon ved status som Guds profet

For å fornye opplevelsen med farao som er rapportert i 1. Mosebok 12, presenterer Abraham sin kone Sara som sin søster til Abimelek, kongen av Gerar (dagens Palestina nær Gaza). Nok en gang gjør Guds reaksjon som straffer ham at han oppdager at Saras mann er hans profet. Kraften og frykten for Abraham spredte seg dermed over hele regionen.

1. Mosebok 21

Skillet mellom det legitime og det illegitime

Separasjon gjennom **ofring** av det vi elsker

1 Mos.21:1: “ *Og Herren besøkte Sara som han hadde talt, og Herren gjorde med Sara som han hadde talt.* »

I dette besøket setter Gud en stopper for Saras lange ufruktbarhet.

1 Mos.21:2: “ *Og Sara ble gravid og fødte Abraham en sønn i hans alderdom, på den fastsatte tid som Gud talte til ham.* »

Jes.55:11 bekrefter dette: « *Slik er det med mitt ord som går ut av min munn: det vender ikke tomt tilbake til meg, uten å ha gjort min vilje og fullført mine planer* »; løftet gitt til Abraham blir holdt, verset er derfor berettiget. Denne sønnen kommer til verden etter at Gud kunngjorde hans fødsel. Bibelen presenterer ham som «løftets sønn», noe som gjør Isak til en profetisk type av den messianske «Guds sønn»: Jesus.

1 Mos.21:3: “ *Og Abraham kalte navnet på sin sønn som var født ham, som Sara hadde født ham, Isak.* »

Navnet Isak betyr: han ler. Både Abraham og Sara lo da de hørte Gud kunngjøre deres fremtidige sønn. Hvis latter av glede er positivt, er ikke dette tilfellet med hånende latter. Faktisk hadde begge ektefellene samme reaksjon som ofre for menneskelige fordommer. Fordi de lo av tanken på de menneskelige reaksjonene til de rundt dem. Siden flommen har levetiden blitt kraftig forkortet og for mennesker markerer 100-årsalderen høy alderdom; den der vi forventer lite av livet. Men alder betyr ingenting i sammenheng med et forhold til skaperen Gud som setter grensene for alle ting. Og Abraham oppdager dette i sin erfaring, og han mottar, gjennom Gud, rikdom, ære og farskap, denne gangen, legitimt.

1 Mos.21:4: “ *Og Abraham omskar sin sønn Isak da han var åtte dager gammel, slik Gud hadde befalt ham.* »

På sin side blir den rettmessige sønnen omskåret. Guds befaling blir fulgt.

1 Mos.21:5: “ *Og Abraham var hundre år gammel da hans sønn Isak ble født ham.* »

Saken er bemerkelsesverdig, men ikke etter antediluvianske standarder.

1 Mos.21:6: “ *Og Sara sa: Gud har gitt meg anledning til å le; den som hører det, vil le med meg. »*

Sarah synes situasjonen er latterlig fordi hun er menneskelig og et offer for menneskelige fordommer. Men dette lysten til å le gjenspeiler også en uventet glede. I likhet med sin ektemann Abraham får hun muligheten til å føde i en alder da dette ikke lenger er tenkelig med tanke på menneskelig normalitet.

1 Mos.21:7: “ *Og hun sa: Hvem ville ha sagt til Abraham: Sara skal amme sønner? For jeg har født ham en sønn i hans alderdom. »*

Saken er virkelig eksepsjonell og helt mirakuløs. Når vi ser på disse ordene til Sara på et profetisk nivå, kan vi se sønnen Isak som profeterer den nye pakt i Kristus, mens Ismael profeterer sønnen til den første pakt. Ved sin avvisning av Kristus Jesus, vil denne naturlige sønnen født etter kjødet ved omskjærelsens tegn bli forkastet av Gud til fordel for den kristne sønn som er utvalgt ved hjelp av tro. I likhet med Isak vil Kristus-grunnleggeren av den nye pakt bli født mirakuløst for å åpenbare og representere Gud i menneskelig utseende. I motsetning er Ismael utelukkende unnfanget på kjødelig grunnlag og strengt menneskelig forståelse.

1 Mos.21:8: “ *Og barnet vokste opp og ble avvent; og Abraham gjorde et stort gjestebud den dagen Isak ble avvent. »*

Den ammede babyen vil bli en ungdom, og for far Abraham åpner det seg en fremtid full av løfter og lykke som han feirer med glede.

1 Mos.21:9: “ *Og Sara så sønnen til Hagar, den egyptiske, som hun hadde født Abraham, le; og hun sa til Abraham: ”*

Latter tar helt klart en stor plass i livet til det velsignede paret. Ismaels fiendskap og sjalusi mot Isak, den legitime sønnen, får ham til å le og håne ham. For Sarah er grensen for hva som er utholdelig nådd: etter morens hån kommer sønnen; dette er for mye.

1.Mos.21:10: “ **Kast ut** denne tjenestepiken og hennes sønn; for sønnen til denne tjenestepiken skal ikke arve med min sønn, med Isak. »

Vi kan forstå Sarahs irritasjon, men se med meg ovenfor. Sara profeterer uverdigheten til den første alliansen som ikke vil arve med de utvalgte den nye, basert på troen på Kristi Jesu rettferdighet.

1.Mos.21:11: “ *Og det var meget ondt i Abrahams øyne på grunn av hans sønn. »*

Abraham reagerer ikke som Sara fordi følelsene hans deles mellom de to sønnene hans. Isaks fødsel eliminerer ikke de 14 årene med kjærlighet som binder ham til Ismael.

1 Mos.21:12: “ *Og Gud sa til Abraham: La det ikke være ondt i dine øine på grunn av barnet og på grunn av din tjenerinne. I alt det Sara sa til deg, lytt til hennes røst! For hos Isak skal du kalles ætt. »*

I dette budskapet forbereder Gud Abraham til å akseptere fremmedgjøringen av Ismael, hans eldste sønn. Denne **adskillelsen** er i Guds profetiske prosjekt; siden han profeterer feilen i den gamle mosaiske pakt. Som en trøst, i Isak, vil Han mangedoble sine etterkommere. Og oppfyllelsen av dette

guddommelige ord vil skje gjennom opprettelsen av den nye pakt hvor de " utvalgte " vil bli " kalt " ved budskapet om Guds evige evangelium i Jesus Kristus.

Paradoksalt nok vil Isak derfor være patriark for den gamle pakt, og det er fremfor alt i Jakob, hans sønn, at Guds Israel i henhold til kjødet og tegnet på omskjærelsen vil bli etablert på dets grunnvoller. Men paradokset er at denne samme Isak bare profeterer leksjoner om den nye pakt i Kristus.

1 Mos.21:13: *« Og jeg vil også gjøre tjenestepikens sønn til et folk, for han er din ætt. »*

Ismael er patriarken til mange folkeslag i Midtøsten. Inntil Kristus viste seg for sin jordiske frelsende tjeneste, tilhørte åndelig legitimitet utelukkende etterkommerne av disse to Abrahams sønner. Den vestlige verden levde i flere former for hedenskap, og ignorerte eksistensen av den store skaperguden.

1.Mos.21:14: *« Og Abraham stod opp tidlig om morgenen og tok brød og et skinn med vann og ga dem til Hagar og la dem på hennes skulder, og han ga henne barnet og sendte henne bort . Og hun gikk og vandret rundt i Be'erseba-ørkenen. »*

Guds inngripen roet Abraham. Han vet at Gud selv vil våke over Hagar og Ismael, og han går med på å **skille seg** fra dem, fordi han stoler på at Gud vil beskytte og veilede dem. For han selv har blitt beskyttet og veiledet så langt av ham.

1.Mos.21:15: *« Og da vannet i vinskallen var oppbrukt, kastet hun barnet under en av buskene, »*

I Beersheba-ørkenen blir vannet som ble båret raskt fortært, og uten vann ser Hagar bare døden som det endelige utfallet for hennes uheldige situasjon.

1.Mos.21:16: *« gikk og satte seg midt imot, innenfor en bues rekkevidde; for hun sa: La meg ikke se barnet dø. Og hun satte seg midt imot, og hun løftet røsten og gråt. »*

I denne ekstreme situasjonen feller Hagar for andre gang tårene for Guds ansikt.

1 Mos.21:17: *« Og Gud hørte barnets røst, og Guds engel kalte Hagar fra himmelen og sa til henne: Hva er det med deg, Hagar? Vær ikke redd, for Gud har hørt barnets røst der det er. »*

Og for andre gang griper Gud inn og snakker til henne for å berolige henne.

1.Mos.21:18: *« Stå opp, ta opp barnet og ta det i hånden din; for jeg vil gjøre det til et stort folk. »*

Jeg minner deg om at barnet Ismael er en tenåring i alderen 15 til 17, men han er likevel et barn underlagt moren Hagar, og de to har ikke lenger vann å drikke. Gud vil at hun skal støtte sønnen sin fordi en mektig skjebne er i vente for ham.

1 Mos.21:19: *« Og Gud åpnet hennes øyne, og hun så en brønn med vann; og hun gikk bort og fylte huden med vann og lot barnet drikke. »*

Resultatet av et mirakel eller ikke, denne vannbrønnen dukker opp i det nødvendige øyeblikket for å gi Hagar og sønnen hennes smak for livet. Og de skylder livet sitt til den mektige Skaperen som åpner eller lukker visjonen og intelligensen til ting.

1.Mos.21:20: “ *Og Gud var med barnet, og det vokste opp og bodde i ørkenen og ble en bueskytter. »*

Ørkenen var derfor ikke tom siden Ismael jaktet på dyr som han drepte med buen for å spise.

1.Mos.21:21: “ *Og han bodde i ørkenen Paran; og hans mor tok ham en kone fra Egypts land. »*

Båndet mellom ismaelittene og egypterne vil derfor styrkes og over tid vil Ismaels rivalisering med Isak øke til det punktet at de blir permanente naturlige fiender.

1 Mos.21:22: “ *Og det skjedde på den tid at Abimelek og Pikol, hærføreren hans, talte til Abraham og sa: Gud er med deg i alt du gjør. »*

Opplevelsene forårsaket av presentasjonen av Sara som hans søster, ting som er nedtegnet i 1.Mos.20, lærte Abimelek at Abraham var Guds profet. Han er nå fryktet og fryktet.

1.Mos.21:23: “ *Og nå sverg meg her ved Gud at du ikke vil handle løgn mot meg, heller ikke mot mine barn eller mine barnebarn, etter den godhet jeg har vist deg, skal du handle mot meg og mot landet du oppholdt deg i. »*

Abimelek ønsker ikke lenger å være et offer for Abrahams triks og ønsker å få fra ham faste og resolute forpliktelser til en fredelig allianse.

1 Mos.21:24: “ *Og Abraham sa: Jeg vil sverge. »*

Abraham har ingen dårlige hensikter overfor Abimelek, og han kan dermed gå med på denne pakten.

1 Mos.21:25: “ *Og Abraham irettesatte Abimelek på grunn av en vannbrønn som Abimeleks tjenere hadde tatt med makt. »*

1 Mos.21:26: “ *Og Abimelek sa: Jeg vet ikke hvem som har gjort dette, og du har ikke advart meg om det, og jeg har bare hørt om det i dag. »*

1 Mos.21:27: “ *Og Abraham tok småfe og storfe og ga dem til Abimelek, og de to inngikk en pakt. »*

1.Mos.21:28: “ *Og Abraham skilte sju unge sauer fra flokken; »*

Valget av Abraham av «sju sauer» vitner om hans tilknytning til skaper-Guden som han dermed ønsker å knytte til sitt arbeid. Abraham har bosatt seg i et fremmed land, men han vil at frukten av arbeidet skal forbli hans eiendom.

1 Mos.21:29: “ *Og Abimelek sa til Abraham: Hva er disse syv unge sauene som du har skilt ut? »*

1Mos.21:30: “ *Og han sa: Du skal ta disse syv unge sauene ut av min hånd for å være et vitnesbyrd for meg om at jeg har gravd denne brønnen. »*

1 Mos.21:31: “ *Derfor kalte de det stedet Beersheba, fordi de begge sverget der. »*

Den omstridte brønnen ble oppkalt etter ordet "sheba" som er roten til tallet "syv" på hebraisk, og som vi finner i ordet "sabbat" som betegner den syvende dagen, vår lørdag helliget ved den ukentlige hvilen av Gud siden begynnelsen av hans jordiske skaperverk. For å bevare minnet om denne alliansen ble brønnen derfor kalt "de syvs brønn".

1.Mos.21:32: “ *Og de inngikk en pakt i Beerseba. Da stod Abimelek opp og Pikol, hærføreren hans, og de vendte tilbake til filistrenes land. »*

1.Mos.21:33: “ *Og Abraham plantet et tamarisktre i Beerseba; og der påkalte han Herrens navn, den evige Gud. »*

1.Mos.21:34: “ *Og Abraham ble lenge fremmed i filistrenes land. »*
Gud hadde organisert betingelser for fred og ro for sin tjener.

1. Mosebok 22

Separasjonen av faren og den eneste sønnen ofret

Dette kapittel 22 presenterer det profetiske temaet om Kristus ofret som et offer av Gud som Faderen. Den skildrer prinsippet om frelse forberedt i hemmelighet av Gud fra begynnelsen av hans beslutning om å skape frie, intelligente og autonome motparter overfor ham. Dette offeret vil være prisen å betale for å få tilbake kjærlighet fra skapningene hans. De utvalgte vil være de som har svart på Guds forventninger med fullstendig valgfrihet.

1.Mos.22:1: “ *Etter disse ting prøvde Gud Abraham og sa til ham: Abraham! Og han svarte: Her er jeg! »*

Abraham er veldig lydige mot Gud, men hvor langt kan denne lydigheten gå? Gud vet allerede svaret, men Abraham må etterlate seg, som et vitnesbyrd for alle de utvalgte, konkrete bevis på hans eksemplariske lydighet som gjør ham så verdig kjærligheten til sin Gud som gjør ham til patriarken hvis etterkommere vil bli sublimeret av Kristi Jesu fødsel.

1 Mos.22:2: “ *Gud sa: Ta din sønn, din eneste sønn, den du elsker, Isak; dra til landet Moria og ofr ham der som brennoffer på et av fjellene som jeg vil fortelle deg om. »*

Gud presser bevisst på det som gjør vondt, til grensen av utholdelig for denne gamle mannen på over hundre år. Gud ga ham på mirakuløst vis gleden av å få en sønn født til ham og Sara, hans lovlige kone. Dessuten vil han skjule den utrolige anmodningen fra Gud for de rundt ham: " *Bring din eneste sønn som et offer* ". Og Abrahams positive respons vil få evige konsekvenser for hele menneskeheten. For etter at Abraham har samtykket til å ofre sin sønn, vil Gud selv ikke lenger være i stand til å gi avkall på hans frelsesprosjekt; hvis han kunne ha vurdert å gi opp.

La oss merke interessen for presisjonen: " *på et av fjellene som jeg vil fortelle deg* ". Dette nøyaktige stedet er programmert til å motta Kristi blod.

1 Mos.22:3: “ *Abraham stod opp tidlig om morgenen, salet eselet sitt og tok med seg to tjenere og sønnen Isak. Han kløyvde ved til brennofferet og satte avsted for å gå til det stedet som Gud hadde sagt til ham. »*

Abraham bestemte seg for å adlyde dette overskuddet, og med døden i sjelen organiserte han forberedelsen av den blodige seremonien som var beordret av Gud.

1.Mos.22:4: “ *Den tredje dagen løftet Abraham øynene og så stedet langt borte.* »

Landet Moriija er tre dagers gange fra stedet der han bor.

1 Mos.22:5: “ *Og Abraham sa til sine tjenere: Bli her med eselet! Jeg og den unge mannen vil gå så langt for å tilbe, og vi vil komme tilbake til deg.* »

Den forferdelige handlingen han er i ferd med å begå trenger ingen vitner. han **_ skiller seg derfor** fra sine to tjenere som må vente på at han kommer tilbake.

1 Mos.22:6: “ *Abraham tok veden til brennofferet og la den på sin sønn Isak og bar ilden og kniven i hånden. Og de gikk begge sammen .* »

I denne profetiske scenen, akkurat som Kristus vil måtte bære den tunge «patibulum» som håndleddene hans vil bli spikret til, blir Isak lastet med veden som, antent, vil fortære hans ofrede kropp.

1 Mos.22:7: “ *Da talte Isak til sin far Abraham og sa: Min far! Og han svarte: Her er jeg, min sønn! Isak svarte: Her er ilden og veden; men hvor er lammet til brennofferet?* »

Isak har vært vitne til mange religiøse ofre, og han har rett i å bli overrasket over fraværet av dyret som skal ofres.

1 Mos.22:8: “ *Abraham sa: Min sønn, Gud vil forsyne seg med lammet til brennofferet. Og de gikk begge sammen.* »

Dette svaret fra Abraham var direkte inspirert av Gud fordi det på en storslått profetisk måte profeterer det enorme offeret som Gud vil gjøre ved å ofre seg selv til korsfestelse i menneskelig kjød, og dermed sørge for behovet til de utvalgte syndere for en effektiv og rettferdig Frelser i guddommelig fullkommenhet. Men Abraham ser ikke denne frelsende fremtiden, denne rollen som Kristus Frelseren profetert av dyret som ble ofret til YaHWÉH, den allmektige skaperguden. For ham tillater dette svaret ham ganske enkelt å vinne tid, ettersom han ser med gru på forbrytelsen han må begå.

1 Mos.22:9: « *Da de kom til stedet som Gud hadde talt til ham, bygde Abraham et alter der og ordnet veden. Han bandt sin sønn Isak og satte ham på alteret på toppen av veden.* »

Dessverre for Abraham foran alteret er det ikke lenger noen måte å skjule for Isak at det er han som skal være offerets sau. Hvis far Abraham viste seg å være sublim i denne ekstraordinære aksepten, er Isaks føyelige oppførsel en refleksjon av hva Jesus Kristus ville være i sin tid: sublim i sin lydighet og selvoppofrelse.

1 Mos.22:10: “ *Så rakte Abraham ut hånden og tok kniven for å drepe sønnen sin.* »

Legg merke til at for å reagere, venter Gud til den siste slutten av testen for å gi vitnesbyrd om hans utvalgte virkelig verdi og autenticitet. " *kniven i hånden* "; alt som gjenstår er å slakte Isak som de mange sauene som allerede er ofret.

1.Mos.22:11: “ *Da kalte JaHWéHs engel til ham fra himmelen og sa: Abraham! Abraham! Og han svarte: Her er jeg!* »

Demonstrasjonen av Abrahams lydige tro er laget og perfekt utført. Gud setter en stopper for den gamle mannens prøvelse og den til hans sønn som er så verdig ham og hans kjærlighet.

Legg merke til at når han blir kalt av Gud eller hans sønn, svarer Abraham alltid med å si: " *Her er jeg* ." Denne spontane responsen som springer ut fra ham, vitner om hans sjenerøse og åpne natur overfor naboen. Videre står det i kontrast til holdningen til Adam som var fanget i en situasjon med synd som gjemte seg for Gud, til det punktet at Gud var forpliktet til å si til ham: « *Hvor er du?* ».

1.Mos.22:12: « *Da sa engelen: Legg ikke hånden din på barnet og gjør det ikke noe! for nå vet jeg at du frykter Gud, og at du ikke har holdt din eneste sønn tilbake fra meg.* »

Med demonstrasjonen av sin trofaste og lydige tro kan Abraham være i alles øyne, og frem til verdens ende, bli vist som et forbilde på sann tro, av Gud, inntil Kristi komme, som vil inkarnere ham. snu i guddommelig perfektjon. Det er i denne modellen av upåklagelig lydighet at Abraham blir den åndelige far til sanne troende som er frelst ved Jesu Kristi utgytte blod. I denne opplevelsen har Abraham nettopp spilt rollen som Gud Faderen som vil ofre som et ekte og dødelig offer, hans eneste sønn ved navn Jesus fra Nasaret.

1.Mos.22:13: « *Abraham løftet øynene og så bak seg en vær holdt i en busk av hornene; og Abraham gikk bort og tok væren og ofret den som brennoffer i stedet for sin sønn.* »

På dette tidspunktet kan Abraham innse at svaret hans til Isak, " *min sønn, Gud vil sørge for seg selv lammet til brennofferet* ", var inspirert av Gud, fordi " *lammet* ", faktisk, " *den unge vær* " . , er virkelig " *gitt* " av Gud og tilbudt av ham. Legg merke til at dyrene som ofres til YaHWéH alltid er hanner på grunn av ansvaret og herredømmet gitt til mennesket, den mannlige Adam. Kristus forløseren vil også være mann.

1.Mos.22:14: « *Abraham kalte dette stedet YaHWéH Jireh. Det er derfor det sies i dag: På YaHWéHs fjell skal han bli sett.* »

Navnet " *YaHWéH Jireh* " betyr: YaHWéH vil bli sett. Vedtakelsen av dette navnet er en sann profeti som kunngjør at i landet Moria vil den store usynlige Gud som inspirerer frykt og ærefrykt bli sett i et mindre formidabelt menneskelig utseende, for å bringe og oppnå frelsen til de utvalgte. Og opprinnelsen til denne utnevnelsen, ofringen av Isak som et offer, bekrefter den jordiske tjenesten til " *Guds Lam som tar bort verdens synder* ." Med kjennskap til Guds interesse for hans respekt for typene og modellene som er gjengitt og gjentatt, er det sannsynlig og nesten sikkert at Abraham ofret sitt offer akkurat på det stedet hvor Jesus skulle korsfestes, 19 århundrer senere, ved foten av Golgatafjellet. , utenfor Jerusalem, byen, bare for en tid, hellig.

1.Mos.22:15: " *Jehovas engel kalte Abraham fra himmelen for andre gang,*
"

Denne forferdelige prøvelsen vil være den siste som Abraham må gjennomgå. Gud fant i ham den verdige mønsterpatriarken for lydig tro, og han gjorde det kjent for ham.

1 Mos.22:16: « *og sa: Ved meg selv sverger jeg, JaHWéHs ord! For du har gjort dette og ikke holdt tilbake din sønn, din eneste sønn,* »

Gud legger vekt på disse ordene " din eneste sønn ", fordi de profeterer hans fremtidige offer i Jesus Kristus i henhold til Johannes 3:16: " *Så elsket Gud*

verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv ."

1.Mos.22:17: « Jeg vil velsigne deg og gjøre din ætt mange, som stjernene på himmelen og som sanden på kysten; og dine etterkommere skal eie sine fienders port. »

Merk følgende ! Abrahams velsignelse er ikke arvet, den er for ham alene, og hver mann eller kvinne av hans etterkommere må på sin side fortjene Guds velsignelse. For Gud lover ham en rekke etterkommere, men blant denne etterslekten vil bare de utvalgte som vil handle med samme troskap og samme lydighet bli velsignet av Gud. Du kan da måle all den åndelige uvitenheten til jødene som stolt hevdet å være sønner av Abraham og derfor sønner som fortjente arven til hans velsignelser. Jesus motbeviste dem ved å vise dem steiner og si at fra disse steinene kan Gud gi Abraham etterkommere. Og han krediterte dem som deres far, ikke Abraham, men djevelen.

I sin erobring av Kanaans land vil Josva eie porten til sine fiender, og den første som falt var byen Jeriko. Til slutt, sammen med Gud, vil de utvalgte hellige ha døren til den siste fienden: " *Babylon den store* " i henhold til forskjellige læresetninger åpenbart i Jesu Kristi apokalypse.

1.Mos.22:18: " *Alle jordens nasjoner skal bli velsignet i din ætt, fordi du har lydt min røst.* »

Det er virkelig « *alle jordens nasjoner* », fordi tilbudet om frelse i Kristus tilbys alle mennesker, av alle opphav og alle folkeslag. Men disse nasjonene skylder også Abraham det faktum at de kunne oppdage de guddommelige oraklene som ble åpenbart for det hebraiske folket som kom ut av landet Egypt. Frelse i Kristus oppnås ved den doble velsignelsen av Abraham og hans etterkommere representert av det hebraiske folket og Jesus fra Nasaret, Jesus Kristus.

Det er ønskelig å tydelig merke seg, i dette verset, velsignelsen og dens årsak: lydighet godkjent av Gud.

1.Mos.22:19: " *Da Abraham vendte tilbake til sine tjenere, stod de opp og dro sammen til Beerseba; for Abraham bodde i Be'erseba.* »

1Mos.22:20: « *Etter dette ble det meldt til Abraham, idet han sa: Se, Milka har også født sønner til din bror Nahor:* »

Versene som følger er ment å forberede koblingen med " *Rebekka* " som vil bli den ideelle hustru valgt av Gud for den trofaste og føyelige Isak. Hun vil bli hentet fra Abrahams nære familie i etterkommerne til broren Nahor.

1 Mos.22:21: « *Us, hans førstefødte, Bus, hans bror Kemuel, Arams far* »

1 Mos.22:22: " *Kesed, Hazo, Pildash, Jidlaph og Betuel.* »

1 Mos.22:23: " *Betuel fikk **Rebekka** . Dette er de åtte sønnene som Milka fødte til Nakor, Abrahams bror .* »

1 Mos.22:24: " *Hans medhustru, som het Reuma, fødte også Tebak, Gaham, Tahasj og Ma'aka.* " .

Oppfyllelsen av løftene gitt til Abraham

1. Mosebok 23 forteller om døden og begravelsen av hans kone Sara i Hebron, i Machpelah-hulen. Abraham tok besittelse av et gravsted på Kanaans jord mens han ventet på at Gud skulle gi hele landet til sine etterkommere rundt 400 år senere.

Så, i 1.Mos.24, beholder Abraham fortsatt rollen som Gud. For å forbli **atskilt** fra de lokale hedenske folkene, vil han sende sin tjener til et fjernt sted, til sin nærmeste familie, for å finne en kone til sønnen Isak, og de vil la Gud velge for dem. På samme måte vil Gud velge ut de utvalgte som skal utgjøre Kristi brud, Guds Sønn. I denne utvelgelsen har mennesket ingenting med det å gjøre fordi initiativet og dommen tilhører Gud. Guds valg er perfekt, upåklagelig og effektivt, som Rebekka, den utvalgte hustru, kjærlig, intelligent og vakker av utseende, og fremfor alt, åndelig og trofast; perlen som alle åndelige menn som ønsker å ta en kone bør se etter.

Jakob og Esau

Senere, ifølge 1.Mos.25, er Rebekka opprinnelig ufruktbar som Abrams kone Sarai før henne. Denne delte steriliteten skyldes det faktum at de to kvinnene vil bære den velsignede etterkommere til Kristus som selv vil bli formet av Gud i morslivet til en ung jomfrupike kalt Maria. På denne måten er slekten til Guds frelsesprosjekt preget av hans mirakuløse handling. Som lider av denne naturlige steriliteten, appellerer Rebekka til YaHWéH og hun får fra ham to tvillinger som kjemper i hennes livmor. Bekymret spør hun Gud om dette: *“ Og YaHWéH sa til henne : To nasjoner er i ditt liv, og to folk skal skilles fra ditt liv; en av disse personene vil være sterkere enn den andre, og den større vil bli underlagt den mindre . »* Hun føder to tvillinger. På grunn av hans intense hår, og han var helt " rød ", derav navnet " Edom " gitt til hans etterkommere, heter den eldste " Esau ", et navn som betyr "hårete". Den yngste kalles " Jakob ", et navn som betyr:

"Bedrager". De to navnene profeterer allerede sin skjebne. "Velu" vil selge sin førstefødselsrett til den yngste for en saftig rett med "roux" eller røde linser. Han selger denne førstefødselsretten fordi han undervurderer dens virkelige verdi. Tvert imot, den åndelige «bedrageren» begjærer denne tittelen, som ikke bare er ære, fordi Guds velsignelse er knyttet til den. «Bedrager» er av typen de voldelige menneskene som for enhver pris ønsker å tvinge himmelriket til å ta det i besittelse, og det var med ham i tankene Jesus talte om dette emnet. Og når man ser denne kokende iveren, gleder Guds hjerte seg stort. Også så mye verre for "Hairy" og så mye bedre for "Deceiver", fordi det er han som vil bli "Israel", etter Guds avgjørelse. Gjør ingen feil, Jakob er ingen vanlig bedrager, og han er en bemerkelsesverdig mann, for det er ikke noe annet bibelsk eksempel på hans vilje til å oppnå Guds velsignelse, og det er bare for å oppnå dette målet han jukser. Så vi kan alle etterligne ham og den trofaste himmelen vil glede seg. På sin side vil Esau ha som sine etterkommere folket i "Edom", et navn som betyr "rødt", med samme rot og betydning som Adam, dette folket vil være en motstander av Israel som den guddommelige profetien kunngjorde.

Jeg spesifiserer at fargen "rød" kun angir synd i de profetiske bildene av det frelsende prosjektet åpenbart av Gud, og dette kriteriet gjelder kun for skuespillerne i produksjonen, for eksempel "Esau". I middelalderens mørke tid ble rødhårede barn ansett som onde drept. Dette er grunnen til, jeg påpeker, at den røde fargen ikke gjør den vanlige mannen mer syndig enn brunetten eller blondinen, fordi synderen identifiseres av troens dårlige gjerninger. Det er derfor bare i symbolsk verdi at «rød», fargen på menneskeblod, er et symbol på synd, ifølge Jes.1:18: «*Kom og la oss bønnfalle! sier YaHWéH. Hvis dine synder er som skarlagan, vil de bli hvite som snø; hvis de er røde som lilla, vil de bli som ull*. » På samme måte knytter Jesus i sin Apokalypse, sin Åpenbaring, den røde fargen til menneskelige redskaper som tjener, ubevisst eller ikke, djevelen, Satan, livets første synder skapt av Gud; eksempler: den "røde hesten" i Åp.6:4, den "røde eller ildrøde dragen" i Åp.12:3, og det "skarlaganrøde dyret" i Åp.17:3.

Nå som han har denne førstefødselsretten, vil Jakob på sin side leve livserfaringer som profeterer Guds planer, som Abrahams etterfølger.

Han forlot familien sin av frykt for sin bror Esaus vrede, med god grunn, ifølge 1.Mos.27:24, fordi han hadde bestemt seg for å drepe ham, etter avledning av velsignelsen til sin døende far, "bedratt" av en sprang ut av sinnet til hans kone Rebecca. I denne kidnappingen avslører tvillingenes to navn deres betydning. Fordi "tempøren" brukte en hårete hud for å lure Isak, som var blitt blind, og dermed utga seg som sin naturlig "hårete" eldre bror. Åndelige mennesker støtter hverandre og Rebekka var mer lik Jakob enn Esau. I denne handlingen motsier Gud det menneskelige og kjødelige valget til Isak som foretrakk Esau, jegeren som brakte ham vilt som han satte pris på. Og Gud gir førstefødselsretten til den som er mest verdig det: Jakob bedrageren.

Da han ankom Laban, hans arameiske onkel, Rebekkas bror, for å jobbe for ham, blir Jakob forelsket i Rachel, den yngste, men vakreste av Labans døtre. Det han ikke vet er at i hans virkelige liv får Gud ham til å spille en profetisk rolle som må profetere hans frelsende prosjekt. Etter «sju års» arbeid for å få tak i sin elskede Rakel, påtvinger Laban ham sin eldste datter «Lea» og gir ham henne som

sin kone. For å få tak i og gifte seg med Rachel, må han jobbe «syv år til» for onkelen. I denne opplevelsen profeterer "Jacob" hva Gud må gjennomgå i sitt frelsesprosjekt. For han vil også inngå en første allianse som ikke er i samsvar med hans hjertes ønske, fordi opplevelsen av et kjødelig og nasjonalt Israel ikke vil bli preget av suksessen og ære som dets godhet fortjener. Rekkefølgen av "dommere" og "konger" ender alltid dårlig, til tross for noen få sjeldne unntak. Og den ønskede hustru som er verdig hans kjærlighet, vil han bare oppnå i en annen allianse etter å ha vist sin kjærlighet og åpenbart sin frelsesplan i Jesu Kristi tjeneste; hans lære, hans død og hans oppstandelse. Merk at menneskelige og guddommelige preferanser er helt omvendt. Jakobs elskede er den ufruktbare Rakel, men Guds er den produktive Lea. Ved å gi Jakob først Lea som sin hustru, får Gud hans profet til å oppleve skuffelsen som de begge vil oppleve i sin første allianse. I denne opplevelsen kunngjør Gud at hans første allianse vil bli en forferdelig fiasko. Og avvisningen av Messias Jesus av hans etterkommere bekreftet dette profetiske budskapet. Lea, som ikke var den elskede valgt av brudgommen, er et bilde som profeterer de utvalgte av den nye alliansen som, av hedensk opprinnelse, levde i lang tid i uvitenhet om eksistensen av den unike skaperguden. Imidlertid profeterte Leas produktive natur en pakt som ville bære mye frukt til Guds ære. Og Jesaja 54:1 bekrefter og sier: « *Gled dere, du ufruktbare, du som ikke bærer mer! La din glede og din glede bryte frem, du som ikke lenger har vondt! For den forlattes sønner skal bli flere enn sønnene til den som er gift, sier Herren .»* Her profeterer de forlatte, gjennom Lea, den nye pakt, og den gifte, gjennom Rakel, den gamle hebraiske pakt.

Jakob blir Israel

Etter å ha forlatt den rike og velstående Laban, vender Jakob og de som tilhører ham, tilbake til broren Esau, hvis rettferdige og hevngjerrige vrede han frykter. En natt viser Gud seg for ham og de kjemper mot hverandre til daggry. Gud sår ham til slutt i hoften og forteller ham at han fra nå av vil bli kalt "Israel", fordi han gikk seirende ut og kjempet mot Gud og mennesker. I denne opplevelsen ønsket Gud å skildre bildet av Jakobs kjempende sjel i sin troskamp. Han er kalt Israel av Gud, og får det han desperat ønsket og søkte: sin velsignelse fra Gud. Abrahams velsignelse i Isak tok dermed form gjennom konstitusjonen til det kjødelige Israel som, bygget på Jakob som ble Israel, snart skulle bli en fryktet nasjon, etter utgangen fra slaveriet Egypt. Når Guds nåde har forberedt Esau, finner de to brødrene seg i fred og glede.

Med sine to koner og deres to tjenere ble Jakob far til 12 gutter og bare en jente. Steril til å begynne med som Sarai og Rebekka, men avgudsdyrkende, får Rachel to barn fra Gud, Josef den eldste og Benjamin den yngste. Hun døde da hun fødte sitt andre barn. Hun profeterer dermed slutten på den gamle pakt som vil opphøre med opprettelsen av den nye basert på Jesu Kristi forsonende blod. Men i den andre søknaden profeterer disse jordiske omstendighetene den endelige skjebnen til hans utvalgte, som vil bli frelst ved hans lykkelige inngripen når han kommer tilbake i sitt strålende guddommelige aspekt i Michael Jesus Kristus. Denne reverseringen av situasjonen til de siste utvalgte er profetert ved navneendringen til barnet som kalte " *Ben-Oni* " eller, "min sorgs sønn", av den

døende moren, omdøpt av Jakob, faren, " *Benjamin* » enten, «høyre sønn» (høyre side) eller, velsignet sønn. Som bekreftelse, i Matt.25:33, vil Jesus Kristus sette " *sine sauer på hans høyre side og geitene på hans venstre side* ". Dette navnet " *Benjamin* " ble valgt av Gud, utelukkende for hans profetiske prosjekt, derfor for oss, fordi det hadde liten betydning for Jakob; og for Gud, den avgudsdyrkende Rachel fortjente ikke kvalifiseringen " *rett* ". Disse tingene angående verdens ende er utviklet i forklaringene til Åp.7:8.

Den beundringsverdige Joseph

I Israels historie vil rollen som Gud gir Josef føre til at han dominerer sine brødre som, irritert over hans åndelige herredømme, selger ham til arabiske kjøpmenn. I Egypt gjorde hans ærlighet og lojalitet ham verdsatt, men hans herres kone ønsket å misbruke ham, etter å ha motstått ham, befant Josef seg i fengsel. Der, for å forklare drømmer, vil hendelser føre ham til den høyeste rangen under faraoen: den første vesiren. Denne opphøyelsen er basert på hans profetiske gave som for Daniel etter ham. Denne gaven gjorde ham verdsatt av farao som betrodde Egypt til ham. Under en hungersnød vil Jakobs brødre dra til Egypt, og der vil Josef bli forsonet med sine onde brødre. Jakob og Benjamin vil slutte seg til dem, og dette er hvordan hebreerne slår seg ned i Egypt i Gosen-regionen.

Exodus og den trofaste Moses

I slaver vil hebreerne finne i Moses, det hebraiske barnet hvis navn betyr "frelst fra vannet" i Nilen, oppdratt og adoptert av Faraos datter, befrieren forberedt av Gud.

Mens forholdene for deres slaveri stivner og øker, for å forsvare en hebreer, dreper Moses en egypter, og han flykter ut av Egypt. Reisen hans tar ham til Midian, i Saudi-Arabia, hvor etterkommerne av Abraham bor og Keturah, hans andre kone, giftet seg etter Saras død. Da han giftet seg med Zippora, den eldste datteren til svigerfaren Jetro, 40 år senere, møtte Moses Gud mens han gjete flokkene sine mot fjellet Horeb. Skaperen viser seg for ham i form av en glødende busk som brenner, men ikke blir fortært. Han åpenbarer for ham planen sin for Israel og sender ham til Egypt for å lede folkets utreise.

Ti plager vil være nødvendig for å tvinge farao til å la sine dyrebare slaver gå fritt. Men det er den tiende som vil få en stor profetisk betydning. For Gud drepte alle de førstefødte i Egypt, både mennesker og dyr. Og samme dag feiret hebreerne den første påsken i sin historie. Påsken profeterte Messias Jesu død, den " *førstefødte* " og det rene og plettfriske " *Guds lam* " som ble ofret som " *lammet* " som ble slaktet på dagen for utvandringen fra Egypt. Etter offeret til Isak som Gud ba om fra Abraham, er påsken etter utvandringen fra Egypt den andre profetiske kunngjøringen om Messias (Salvede) Jesu død, eller, i greske termer, Jesus Kristus. Utvandringen fra Egypt ble fullført den 14. ^{dagen} i den første måneden i året, rundt 1400-tallet ^{f.Kr.}, rundt 2500 år etter Evas og Adams synd. Disse tallene

bekrefter tiden på "400 år" av de "fire generasjonene" gitt av Gud til amorittene, innbyggerne i Kanaans land.

Faraos stolthet og opprørske ånd vil forsvinne med sin hær i vannet i "Rødehavet", som dermed finner sin mening, fordi det lukker seg for dem etter å ha åpnet for å la hebreerne komme inn i Saudi-Arabias land, ved sørenden av den egyptiske halvøya. Ved å unngå Midian leder Gud sitt folk gjennom ørkenen mot Sinai-fjellet hvor han vil presentere for dem sin lov om de "ti bud". Før den ene sanne Gud er Israel nå en lærd nasjon som må settes på prøve. For dette formål blir Moses kalt til ham, på Sinai-fjellet, og Gud holder ham der i 40 dager og netter. Han gir ham lovens to tabeller gravert med hans guddommelige finger. I det hebraiske folks leir favoriserer det langvarige fraværet av Moses de opprørske åndene som legger press på Aron og ender opp med å få ham til å akseptere støping og støping av en "gullkalv". Denne opplevelsen alene oppsummerer oppførselen til Gud til alle tiders opprørske mennesker. Deres avslag på å underkaste seg dens autoritet fører til at de foretrekker å tvile på dens eksistens. Og Guds mange straffer forandrer ingenting. Etter disse 40 dagene og nettene med prøvelser vil frykten for Kanaans giganter dømme folket til å vandre i ørkenen i 40 år, og bare av denne testede generasjonen vil Josva og Kaleb kunne gå inn i det lovede landet som er tilbudt av Gud rundt 2540 siden Adams synd.

Hovedpersonene i Genesis-historien er skuespillerne i en produksjon organisert av skaperen Gud. Hver av dem overfører, for en profetisk hensikt eller ikke, en leksjon, og denne ideen om skuespill ble bekreftet av apostelen Paulus som sa i 1.Kor.4:9: «For det ser ut til at Gud har gjort oss, apostler, den siste av mennesker, dømt til døden på en måte, siden vi har vært et skue for verden, for engler og mennesker.» Siden den gang har Herrens sendebud, Ellen G. White, skrevet sin berømte bok med tittelen «The Tragedy of the Ages». Ideen om "skuespillet" er derfor bekreftet, men etter "stjernene, stjernene" i den hellige bok, er det hver enkelt av oss sin tur til å spille vår egen rolle, vel vitende om at vi er instruert av deres erfaringer. satt i plikten til å etterligne deres gode gjerninger, uten å gjengi deres feil. For oss, som for Daniel (Min Dommer er Gud), forblir Gud «vår Dommer», medfølende, absolutt, men «Dommeren» som ikke gjør noe unntak for noen.

Opplevelsen av det jødiske nasjonale Israel er katastrofal, men det er ikke mer enn opplevelsen av vår tids kristne tro som ender i utbredt frafall. Vi bør ikke bli overrasket over denne likheten, for Israel i den gamle pakt var bare et mikrokosmos, et utvalg av menneskene som befolker hele jorden. Dette er grunnen til at sann tro var like sjelden der som i den nye paktens bygget på Frelseren og «trofast vitne» Jesus Kristus.

Fra Bibelen generelt

Hele Bibelen, diktert og deretter inspirert av Gud til hans menneskelige tjenere, bærer profetiske leksjoner; fra 1. Mosebok til Åpenbaringen. Skuespillerne som er valgt av Gud, presenteres for oss slik de virkelig er i sin sanne natur. Men for å konstruere profetiske budskap i dette evigvarende

skuespillet, blir skaperen Gud Arrangør av begivenheter. Etter utgangen fra Egypt gir Gud Israel det frie aspektet av sin himmelske lov i 300 år, "dommernes" tid som slutter rundt 2840. Og i denne friheten, tilbakevendingen til synd, forplikter Gud til å straffe sitt folk "syv ganger» som han til slutt leverer til filistrene, deres arvefiender. Og «syv ganger» reiser han opp «befriere». Bibelen sier at i de dager, " *gjorde alle som han ville* ." Og denne tiden med total frihet var nødvendig for at frukten båret av hver person skulle bli åpenbart. Det er det samme i vår " *endetid* ". Disse tre hundre årene med frihet preget av hebreernes stadige tilbakevenden til synd, inviterer Gud oss til å sammenligne dem med de tre hundre årene av den rettfærdige Enoks liv, som han presenterer for oss som et eksemplarisk forbilde for sine utvalgte, og sier: " *Enok vandret med Gud i tre hundre år, så var han ikke mer fordi Gud tok ham* "; med ham, ved å få ham til å gå først inn i hans evighet som, etter ham, Moses og Elia, og de hellige som oppstod ved Jesu død, foran alle de andre utvalgte, inkludert Jesu Kristi apostler; de vil alle bli forvandlet eller gjenoppstå på den siste dag.

Etter "dommernes" tid kom kongenes tid og der igjen gir Gud de to første skuespillerne hans en profetisk rolle som bekrefter budskapet om det ondes utvikling mot det endelige gode, det vil si fra natt eller mørke, mot lyset. Dette er hvordan disse to mennene, Saul og David, profeterte det overordnede prosjektet til frelsesplanen som var utarbeidet for de jordiske utvalgte, det vil si de to fasene eller to påfølgende hellige allianser. Ta det med meg, David blir konge først ved kong Sauls død, akkurat som døden til den gamle evigvarende pakt lar Kristus opprette sin nye pakt, hans styre og hans evige herredømme.

Jeg har allerede nevnt dette emnet, men jeg vil minne deg på at jordiske monarkier ikke har guddommelig legitimitet fordi hebreerne ba Gud om å ha en konge "som de *andre* jordiske nasjonene", de "hedenske". Hvilket betyr at modellen til disse kongene er av typen sataniske verdier og ikke guddommelig. Så mye som for Gud er kongen mild, ydmyk av hjertet, full av selvfornektelse og medfølelse, og gjør seg selv til alles tjener, så mye at djevelen er hard, stolt, egoistisk og foraktelig, og han krever skal betjenes av alle. Urettferdig skadet av hans avvisning av sitt folk, ga Gud hans forespørsel, og for hans ulykke ga han ham en konge i henhold til djevelens normer og alle hans urettferdigheter. Fra da av, for hans folk Israel, **men ham alene**, oppnådde kongelige sin guddommelige legitimitet.

Muntlig eller skriftlig tale er et middel for utveksling mellom to individuelle personer. Bibelen er Guds ord i den forstand at for å overføre sine lærdommer til sine jordiske skapninger, har Gud samlet vitnesbyrd diktert eller inspirert til sine tjenere; vitnesbyrd sortert, valgt og gruppert av ham over tid. Vi bør ikke bli overrasket når vi legger merke til ufullkommenheten av rettfærdighet etablert på jorden, for avskåret fra Gud kan mennesker bare etablere sin rettfærdighet på lovens bokstav. Nå forteller Gud oss gjennom Jesus at " *bokstaven dreper, men ånden gir liv* ", dette brevet. Bibelens hellige skrifter kan derfor bare være " *vitner* " som angitt i Åp. 11:3, men ikke i noe tilfelle "dommere". Ved å erkjenne at lovens bokstav ikke er i stand til å avsi rettfærdig dom, åpenbarer Gud en sannhet som utelukkende hviler på hans persons guddommelige natur. Han alene kan avsi en rettfærdig dom, fordi hans evne til å analysere de hemmelige

tankene til skapningene hans gjør at han kan vite motivasjonen til de han dømmer, ting som er skjult og ignorert av andre skapninger. Bibelen gir derfor bare grunnlaget for vitnesbyrdene som brukes til dom. I løpet av « tusen år » med himmelsk dom vil de utvalgte hellige få tilgang til motivasjonen til sjelene som blir dømt. Med Jesus Kristus vil de dermed kunne avsi en fullkommen dom som er nødvendig siden den endelige dommen fastslår lengden på lidelsestiden som ble led i den andre døden. Denne kunnskapen om den skyldiges virkelige motivasjon lar oss bedre forstå Guds nåde mot Kain, den første jordiske morderen. I følge det eneste vitnesbyrdet som ble presentert skriftlig i Bibelen, ble Kain presset mot sjalusi ved Guds valg om å velsigne Abels offer og forakte Kain, uten at sistnevnte visste årsaken til denne forskjellen som var åndelig, og fortsatt ignorert. Slik er ting, livet er bygd opp av utallige parametere og forhold som bare Gud kan identifisere og bedømme med full kunnskap om fakta. Når det er sagt, forblir Bibelen for menn, den eneste boken som i bokstaver presenterer grunnlaget for loven som dømmer deres handlinger, mens de venter på at deres hemmelige tanker skal bli åpenbart for de utvalgte hellige i himmelen. Men brevets rolle er å fordømme eller dømme handlingen. Dette er grunnen til at Jesus i sin åpenbaring minner mennesker om viktigheten av deres " gjerninger ", og han snakker sjelden om deres tro. I Jakob 2:17 husket apostelen Jakob at " uten gjerninger er troen død ", og bekrefter også denne oppfatningen, Jesus taler bare om de gode eller dårlige " gjerningene " som er skapt av tro. Og for å bli skapt ved tro, er disse gjerningene utelukkende de som Bibelen lærer under guddommelige lover. Gode gjerninger verdsatt av den katolske kirke blir ikke tatt i betraktning, fordi de er verk av humanistisk karakter og inspirasjon.

I endens tid er Bibelen totalt foraktet og menneskesamfunnet presenterer et globalisert mystifiserende og løgnaktig aspekt. Det er da ordet « sannhet » som karakteriserer Bibelen, den levende Guds ord, og mer generelt dets globale universelle prosjekt, får sin fulle betydning. Fordi forakt for denne unike " sannheten " fører til at menneskeheten bygger seg selv på løgner på alle relasjonelle, sekulære, religiøse, politiske eller økonomiske områder.

Denne artikkelen som blir skrevet på sabbaten 14. august 2021, i morgen, 15. august, i store forsamlinger, vil ofrene som er lurt av falsk religion hylle den mest vellykkede sataniske mystifiseringen av hans karriere, siden hans bruk av "slangen " som et medium i " Eden ": hennes utseende under bildet av "Jomfru Maria". Den virkelige var ikke lenger jomfru, siden hun etter Jesus fødte sønner og døtre; Jesu brødre og søstre. Men løgnene dør hardt og motstår selv de beste bibelske argumentene. Uansett, etter denne 15. august vil det bare være igjen til denne forargelsen, på det meste, åtte feiringer for å irritere Gud og vekke hans rettferdige sinne som vil falle på hodet til de skyldige. Legg merke til at i denne tilsynekomsten ble barn valgt til å autentisere visjonen til "jomfruen". Er de så uskyldige som folk sier og later som? Født syndere, uskyld tilskrives dem feilaktig, men vi kan derfor ikke anklage dem for medvirkning. Synet disse barna fikk var veldig ekte, men djevelen er også en veldig ekte opprørsk ånd, og Jesus Kristus dedikerte mange av sine ord til ham for å advare sine tjenere om ham. Historien vitner om dens villedende forførende kraft som fører dens forførte og forførte ofre til den " andre døden ". Tilbedelsen av djevelen i hele den pavelige

og romersk-katolske kirke fordømmes av Gud, i dette verset fra Åp 13:4: “ **Og de tilbad dragen, fordi han hadde gitt dyret myndighet ; de tilbad dyret og sa: Hvem er lik dyret, og hvem kan kjempe mot det?** ”. I virkeligheten er det først etter slutten av denne " *tilbedelsen* " av det begrensede og forfølgende " *dyret* " av de sanne utvalgte hellige av Jesus Kristus at denne tilbedelsen begynner i en tid med toleranse som omstendighetene har pålagt det. ved de forførende midlene til åpenbaringene til den djevlelske "jomfruen"; en " *kvinne* " for å erstatte " *slangen* " etter at " *slangen* " forførte " *kvinnen* " som forførte mannen hennes. Prinsippet forblir det samme, og det er fortsatt like effektivt.

Tidspunkt for siste valg

Denne studien av guddommelige åpenbaringer avsluttes med analysen av 1. Mosebok som åpenbarte for oss hvem Gud er i alle hans karakteraspekter. Vi har nettopp sett hvordan han er resolut i sitt krav om lydighet fra sine skapninger ved å utsette Abram for en ekstraordinær trosprøve da han var nesten hundre år gammel; dette guddommelige kravet trenger derfor ikke lenger å demonstreres.

På tidspunktet for det siste valget foreslått av Gud siden våren 1843, og mer presist påkrevd siden 22. oktober 1844, kreves overholdelse av sabbaten av Gud som bevis på kjærligheten som er gitt ham av hans sanne utvalgte helgener. Den universelle åndelige situasjonen presenteres dermed i form av et enkelt spørsmål som utelukkende er rettet til alle medlemmer av religiøse, kristne organisasjoner.

Spørsmålet som dreper eller får deg til å leve evig

Er en keiser, en konge eller en pave bemyndiget og autorisert til å endre ordene talt og skrevet av Gud, eller under hans diktat slik Moses gjorde?

Etter å ha forutsett alt, selv dette spørsmålet, ga Jesus sitt svar på forhånd og sa i Mat.5:17-18: « *Tro ikke at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene; Jeg kom ikke for å avskaffe, men for å oppfylle. For sannelig sier jeg dere: Inntil himmel og jord forgår, skal **ikke én jote eller én tittel forgå fra loven før alt er fullendt** .* » Den samme Jesus kunngjorde også at hans ord som han talte vil dømme oss, i Joh 12:47 til 49: « *Hvis noen hører mine ord og ikke tar vare på dem, er det ikke jeg som dømmer ham; for jeg er ikke kommet for å dømme verden, men for å frelse verden. Den som forkaster meg og ikke tar imot mine ord, har sin dommer; **det ord som jeg har talt, skal dømme ham på den ytterste dag** . For jeg har ikke talt om meg selv; men Faderen, som har sendt meg, har selv foreskrevet meg hva jeg skal si og forkynne.* »

Dette er Guds oppfatning av sin lov. Men Dan.7:25 avslørte at **intensjonen om å "forandre"** det var å dukke opp i den kristne tid, og sa om det romersk-katolske pavedømmet: " *Han vil tale ord mot Den Høyeste, han vil undertrykke Den Høyestes hellige.*" -Høyt, **og han vil håpe å endre tidene og loven ; og de hellige skal overgis i hans hender for en tid og tider og en halv tid.** » En forargelse som vil opphøre og som han vil vite hvordan han skal straffe i henhold til vers 26 som følger: « *Da skal dommen komme, og hans herredømme skal bli tatt fra ham, som vil bli ødelagt og tilintetgjort for alltid.* » Disse « tider »

eller profetiske år kunngjør at hans forfølgende regjeringstid ble fullført i 1260 år, fra 538 til 1798.

Denne "**dommen**" utføres i flere faser.

Den første fasen er forberedende; det er arbeidet med **atskillelse** og helliggjørelse av den "adventistiske" troen etablert av Gud siden våren 1843. Adventismen er **atskilt** fra den katolske og protestantiske religionen. I Åpenbaringen gjelder denne fasen « *Sardis, Filadelfia og Laodikea* »-epokene i Åp.3:1-7-14.

Den andre fasen kan håndheves: "*vi vil ta bort hans herredømme*". Det er Jesu Kristi strålende gjenkomst som forventes våren 2030. De utvalgte adventistene går inn i evigheten **atskilt** fra de uverdige katolske, protestantiske og adventistiske opprørerne som dør på jorden. Handlingen er fullført på slutten av « *laodikeiske* »-æraen i Åp.3:14.

Den tredje fasen er dommen over de falne døde, satt i verk av de utvalgte som har gått inn i Guds celestiale rike. Ofrene har blitt dommere og hver for seg blir livet til hver av opprørerne dømt og en endelig dom som er proporsjonal med deres skyld, blir avsagt. Disse setningene bestemmer lengden på tiden for "*pine*" som handlingen av deres "*andre død*" vil forårsake. I Åpenbaringen er dette temaet gjenstand for Åp.4; 11:18 og 20:4; dette siden Dan.7:9-10.

For det fjerde, på slutten av det syvende årtusen, den store sabbaten for Gud og hans utvalgte i Kristus, kommer den utøvende fasen av setningene som ble gitt av Kristus og hans utvalgte. I syndens land hvor de gjenoppstår, blir de fordømte opprørerne tilintetgjort, "*for alltid*", av "*ilden fra andre døden*". I Åpenbaringen er denne utøvende dommen eller «siste dom» temaet i Åp.20:11-15.

På tidspunktet for det siste valget **skilles to uforenlige religiøse forestillinger** definitivt, fordi de er ekstremt motsetning til hverandre. Kristi utvalgte hører hans røst og tilpasser seg hans krav når han taler til dem og kaller dem. I den andre posisjonen er kristne som følger flere hundre år gamle religiøse tradisjoner som om sannhet var et spørsmål om tid og ikke om intelligens, resonnement og vitnesbyrd. Disse menneskene forsto ikke hva « *den nye pakt* » representerte av profeten Jeremia i Jer.31:31 til 34: « *Se, de dager kommer, sier JaHWéH, da jeg vil gjøre med Israels hus og Judas hus. en ny pakt, ikke som den pakt jeg gjorde med deres fedre, den dag jeg tok dem ved hånden for å føre dem ut av landet Egypt, en pakt som de brøt, selv om jeg var deres herre, sier YaHWéH. Men dette er den pakt jeg vil slutte med Israels hus etter de dager, sier Herren: Jeg vil legge min lov i dem, jeg vil skrive den på deres hjerter ; og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Denne skal ikke lenger undervise sin neste eller sin bror og si: Kjenn JHWH! For alle skal kjenne meg, fra den minste til den største, sier Herren; For jeg vil tilgi deres misgjerning og ikke lenger huske deres synd .* » Hvordan kan Gud lykkes med å "*skrive i hjertet*" om menneskets kjærlighet til sin hellige lov, noe som den gamle pakts norm ikke hadde lyktes i å oppnå? Svaret på dette spørsmålet, og den eneste forskjellen mellom de to alliansene, kommer i aspektet av demonstrasjonen av guddommelig kjærlighet oppnådd ved den sonende døden til erstatningen Jesus Kristus i hvem han ble inkarnert og åpenbart. Men Jesu død kom ikke for å sette en stopper for lydighet,

men tvert imot ga den de utvalgte grunner til å være enda mer lydige mot den Gud som er i stand til å elske så sterkt. Og når han vinner menneskets hjerte, oppnås målet som Gud søker; han oppnår en utvalgt egnet og verdig til å dele sin evighet.

Det siste budskapet som Gud presenterte for deg i dette verket er gjenstand for **separasjon** . Dette er det vitale punktet som utgjør hele forskjellen mellom den utvalgte og den kalte. I sin normale natur liker ikke mennesket å bli forstyrret i sine vaner og sine forestillinger om ting. Imidlertid er denne forstyrrelsen nødvendig siden mennesket er vant til den etablerte løggen, for å bli dens utvalgte, og må rykkes opp med roten og avledes for å tilpasse seg sannheten som Gud viser ham. Det er da at **adskillelse fra dem som Gud ikke godkjenner er nødvendig** . Den utvalgte må demonstrere sin evne til konkret å utfordre sine ideer, sine vaner og sine kjødelige bånd med vesener hvis skjebne aldri vil være evig liv.

For folkevalgte er den religiøse prioriteringen vertikal; målet er å skape et solid bånd med skaperguden, selv om det går på bekostning av menneskelige relasjoner. For de falne er religion horisontal; de prioriterer forbindelsen som er etablert med andre mennesker, selv om det er til skade for Gud.

Syvendedags adventisme: En separasjon, et navn, en historie

De siste utvalgte i den kristne tro er samlet åndelig for å danne Israel av de " 12 stammene " i Åp.7. Deres utvelgelse ble utført gjennom en rekke trosprøver basert på interessen vist i det profetiske ord som kunngjør i Dan.8:14 datoen 1843. Det skulle markere gjenopptakelsen av kristendommens Gud, inntil der representert ved den katolske troen. siden 538 og av den protestantiske troen som er et resultat av reformasjonstiden siden 1170. Verset i Dan.8:14 ble tolket som å kunngjøre Kristi strålende gjenkomst, hans ankomst som forårsaket hans "venting", på latin "adventus" derav. adventistnavnet som ble gitt til opplevelsen og dens tilhengere mellom 1843 og 1844. Tilsynelatende snakket dette budskapet ikke om sabbaten, men bare tilsynelatende, fordi Kristi gjenkomst vil markere inngangen til det syvende årtusen, den store sabbaten profeterte hver uke på sabbaten på den syvende dag: jødernes lørdag. Uvitende om denne sammenhengen, oppdaget tidlige adventister ikke betydningen Gud gir sabbaten før etter denne prøvelsen. Og da de forsto dette, underviste pionerene bestemt om sabbatssannheten som ble husket i navnet til kirken som ble dannet, «på den syvende dag». Men over tid ga arvingene til verket ikke lenger sabbaten den betydningen som Gud gir den, ved å knytte dens krav til tidspunktet for Jesu Kristi gjenkomst i stedet for å knytte den til datoen 1843 angitt av Daniels profeti. Å utsette et slikt grunnleggende guddommelig krav utgjorde en feil hvis konsekvens var at Gud i 1994 avviste organisasjonen og dens medlemmer som han leverte til opprørsleiren som allerede var fordømt av ham siden 1843. Denne triste opplevelsen og denne fiaskoen til den siste tjenestemannen. institusjon av den kristne tro vitner om denne manglende evnen til falsk kristendom til å akseptere **separasjon av menneskelige bånd** . Fraværet av kjærlighet til guddommelig sannhet og derfor til Gud selv står på tale, og dette er den ultimate

leksjonen i den kristne tros historie som jeg kan forklare deg, for å lære deg og advare deg, i den allmektige Guds navn , YaHWéH-Michael-Jesus Kristus.

Til slutt, fortsatt i dette samme temaet, fordi det kostet meg prisen for en smertefull åndelig separasjon, minner jeg deg om dette verset fra Matt.10:37, og fordi versene som går foran det klart oppsummerer skillekarakteren til den sanne kristne tro. , jeg nevner dem alle fra vers 34 til vers 38:

*“ Tro ikke at jeg er kommet for å bringe fred på jorden; Jeg kom ikke for å bringe fred, men sverdet. For jeg er kommet for å gjøre skille mellom en mann og hans far, mellom en datter og hennes mor, og mellom en svigerdatter og hennes svigermor; og en manns fiender skal være hans egen husstand. **Den som elsker sin far eller sin mor mer enn meg, er meg ikke verdig , og den som elsker sin sønn eller sin datter mer enn meg, er meg ikke verdig . den som ikke tar opp sitt kors og følger meg, er meg ikke verdig.** » Dette vers 37 rettferdiggjør Abrahams velsignelse; han vitnet om at han elsket Gud mer enn sin kjødelige sønn. Og ved å minne en adventistbror på sin plikt, ved å sitere dette verset til ham, skiltes våre veier og jeg mottok en spesiell velsignelse fra Gud. Jeg ble da kalt en fanatiker av denne "broren", og siden denne opplevelsen hadde han fulgt den tradisjonelle adventistveien. Han som introduserte meg for adventismen og fordelene ved vegetarisme døde senere av Alseimers sykdom, mens jeg fortsatt er ved god helse, i live og aktiv i min Guds tjeneste, 77 år gammel, og n tyr verken til leger eller medisiner. All ære går til skaperen Gud og hans dyrebare råd. I sannhet !*

For å oppsummere **adventismens historie** må vi huske følgende fakta. Under dette "adventist"-navnet grupperer Gud sine siste helgener etter en lang dominans av den katolske troen som legitimerte, **religiøst** , søndagen etablert under sitt hedenske navn "dagen for den uerobrede solen" av Konstantin I ^{den} 7. mars 321. Men de tidlige adventistene var protestanter eller katolikker som andaktsfullt hedret den arvede kristne søndagen. De ble derfor utvalgt av Gud ved sin oppførsel etter å ha blitt gledet over Jesu Kristi gjenkomst som ble kunngjort for dem suksessivt for våren 1843 og 22. oktober 1844. Det var først etter denne utvelgelsen at sabbatens lys ga dem ble presentert. Dessuten inneholdt deres tolkninger av profetiene til Daniel og Åpenbaringen enorme feil som jeg korrigerer i dette arbeidet. Uten kunnskap om sabbaten, konstruerte pionerene teorien om såkalt «undersøkende» dom som de aldri var i stand til å stille spørsmål ved; selv etter at lyset på sabbaten ble gitt dem. For de som ikke vet det, minner jeg om at i henhold til denne teorien, siden 1843, deretter 1844, undersøker Jesus i himmelen vitnesbyrdene for å velge ut hans siste utvalgte som må bli frelst. Likevel ga den klare identifiseringen av søndagens synd presis mening til budskapet i Dan.8:14, selv i sin dårlig oversatte form av " **rensing av helligdommen** ". Og denne dårlige oversettelsen skapte uløselige kontroverser, fordi dette uttrykket først og fremst gjaldt oppfyllelsen ved Jesu Kristi sonende død ifølge Hebr.9:23: «*Det var derfor nødvendig, siden bildene av det som er i himmelen skulle bli rensset på denne måten, om selve de himmelske ting ble rensset ved ofre som var mer utmerkede enn disse . For Kristus er ikke gått inn i en helligdom laget med hender i etterligning av den sanne, men inn i selve himmelen, for at han nå skal vise seg for Guds åsyn for oss.* » Alt som skulle renses i himmelen ble altså rensset ved Jesu Kristi død: Den undersøkende

dommen har derfor ikke lenger noen logisk mening. Etter Jesu død og oppstandelse kommer ingen synd eller synder inn i himmelen for å gjøre den uren igjen, fordi Jesus rensket sitt himmelske område ved å drive Satan og hans engletilhengere til jorden, ifølge Åp.12:7 kl 12 og spesielt i vers 9: " *Og den store dragen ble kastet ut, den gamle slangen, kalt djevelen og Satan, som forfører hele jorden, **han ble kastet ut til jorden** , og englene hans ble kastet ut sammen med ham.* »

Den andre feilen til offisiell adventisme kom også fra den opprinnelige uvitenheten om sabbatens rolle, og den fikk stor betydning mye senere. Adventister har feilaktig rettet oppmerksomheten mot tiden for den siste, den ultimate, trosprøve som i virkeligheten bare vil gjelde dem som fortsatt vil være i live på tidspunktet for Jesu Kristi sanne gjenkomst. Spesielt trodde de feilaktig at søndagen ville bli " *dyrets merke* " bare på tidspunktet for denne siste prøven, og dette forklarer søken etter vennskap med utøvere av den forbannede søndagen av Gud, i virkeligheten, fra dens opprinnelse. Beviset jeg gir er eksistensen av de "syv basunene" i Åp. 8, 9 og 11, hvorav de seks første advarer etter 321, gjennom hele den kristne æra, folket om sin utøvelse av synden til den fordømte søndag av Gud. Hvilket Dan.8:12 allerede hadde åpenbart ved å si: " *Hæren ble overgitt med det evige offer på grunn av synd ; hornet kastet sannheten i bakken, og lyktes med sine forpliktelser.* » Denne « *synden* » var allerede, søndagens praksis arvet borgerlig fra Konstantin I ^{siden} 321 og rettferdiggjort religiøst av pavelig Roma siden 538, « *dyrets merke* » sitert i Ap.13:15; 14:9-11; 16:2. I 1995, etter å ha manifestert en avvisning av det profetiske lyset som jeg foreslo mellom 1982 og 1991, begikk offisiell adventisme den alvorlige feilen å inngå en allianse med Guds erklærte og åpenbarte fiender. Eksemplet på de mange bebreidelser som Gud rettet til det gamle Israel for dets allianser med Egypt, et symbolsk bilde av typisk synd, blir i denne handlingen fullstendig ignorert; som gjør adventistenes synd enda større.

Faktisk, etter å ha blitt klar over sabbatens rolle og betydningen den gir tittelen Skapergud, burde adventistfolket klart ha identifisert sine religiøse fiender og unngått enhver broderlig allianse med dem. For, lørdagssabbaten som er " *den levende Guds segl* " i Åp.7:2, kan det kongelige merket til skaperguden, dens motstander, søndag , bare være " *dyrets merke* " i Åp.13: **15** .

Jeg husker her at årsakene til den offisielle institusjonelle adventismens fall er mange, men de viktigste og mest alvorlige gjelder avvisningen av lyset som kastes over den sanne oversettelsen av Daniel 8:14 og forakten som vises mot den splitter nye forklaringen av Daniel 12. , hvor leksjonen er å fremheve den guddommelige legitimiteten til 7. ^{dags adventisme} . Så kommer feilen ved ikke å ha satt sitt håp til Jesu Kristi gjenkomst kunngjort for 1994; som pionerene for arbeidet hadde gjort i 1843 og 1844.

Guds viktigste dommer

Hans skapelse av jorden og himlene fullført, på den sjettede dagen setter Gud mennesket inn på jorden. Og det er på grunn av menneskehetens ulydige

oppførsel, og derfor synden, at Gud vil underkaste den, suksessivt, i løpet av sin syv tusen år lange historie, for sine tallrike dommer. Med hver av disse dommene gjøres og oppfattes endringer på en konkret og synlig måte. Utskeielsene som følges av menneskeheten krever disse guddommelige inngrepene som tar sikte på å plassere den tilbake på sannhetens vei godkjent av dens suverene dom.

Den gamle pakts dommer .

1. dom: Gud dømmer synden begått av Eva og Adam, som er forbannet og drevet ut av " *Edens*^{hage} " .

2. dom: Gud ødelegger den opprørske menneskeheten ved vannet i den globale " *flommen* " .

Tredje *dom* : Gud **skiller** mennesker med forskjellige språk etter deres heving fra " *Babelstårnet* " .

Fjerde *dom* : Gud inngår en allianse med Abram som så blir Abraham. På denne tiden ødelegger Gud **Sodoma** og Gomorra, byene der ekstrem synd praktiseres; den avskyelige og avskyelige « *kunnskapen* ».

5. dom: Gud befri Israel fra Egyptos slaveri, Israel blir en fri og uavhengig nasjon som Gud presenterer sine lover for .

6. dom: I 300 år, under hans ledelse og gjennom handling fra 7^{frigjørende} dommere, befri Gud Israel invadert av sine fiender på grunn av synd.

7. dom: På forespørsel fra folket, og for deres forbannelse, blir Gud erstattet av jordiske konger og deres lange dynastier (konger av Juda og konger av Israel) .

8. *dom* : Israel blir deportert til Babylon.

9. *dom* : Israel forkaster den guddommelige "Messias" Jesus - Slutten på den gamle pakt. Den nye pakt begynner på et fullkomment doktrinært grunnlag.

10. dom: Nasjonalstaten Israel^{ble} ødelagt av romerne i 70.

Den nye pakts dommer .

De er nevnt i Åpenbaringen av de " *syv basunene* " .

1. *dom* : Barbarinvasjoner etter 321 mellom 395 og 538.

2. dom: Etablering av det dominerende pavelige religiøse regimetⁱ 538.

3. dom: Religionskrigene: de motsetter katolikkene de protestantiske reformatorene som ikke er godkjent av Gud: " *hyklerne* " i Dan.11:34.

Fjerde dom: Fransk revolusjonær ateisme styrter monarkiet og setter en stopper for romersk-katolsk despotisme .

Femte *dom* : 1843-1844 og 1994.

– Begynnelsen: Dekretet i Dan.8:14 trer i kraft – det krever fullføring av arbeidet initiert av reformasjonen siden Peter Valdo, det perfekte eksempel, siden 1170. Den protestantiske troen faller og adventismen fødes seirende : De religiøse praksis av romersk søndag er fordømt og at av lørdag sabbat er rettfærdiggjort og krevd av Gud i Jesus Kristus siden 1843. Arbeidet med reform er dermed fullført og fullført.

– Slutten: « *kastet opp* » av Jesus, hun døde institusjonelt i 1994, i samsvar med budskapet adressert til « *Laodikea* ». Guds dom begynte med at hans hus

gjennomgikk en fatal test av profetisk tro. Den tidligere folkevalgte ble ikke godkjent og sluttet seg til leiren til katolske og protestantiske opprørere.

6. dom: Den " 6. trompeten " oppnås i form av den tredje verdenskrig, denne gangen kjernefysisk, beskrevet i Dan.11:40 til 45. De overlevende organiserer den ultimate universelle regjeringen og gjenoppretter resten av den første obligatoriske dagen innen dekret. Følgelig ble hvile på den syvendedags sabbat, lørdag, forbudt, forbudt under straff av sosiale sanksjoner først, deretter, til slutt, straffet med døden ved et nytt dekret.

7. dom: Forut for tiden for de siste syv plager beskrevet i Åp. 16, våren 2030, setter Kristi strålende gjenkomst en slutt på tilstedeværelsen av menneskelig jordisk sivilisasjon. Menneskeheten er utryddet. Bare Satan vil forbli en fange på den øde jord, "avgrunnen" i Åp 20, i " tusen år ".

8. dom: tatt opp til himmelen av Jesus Kristus, fortsetter hans utvalgte å dømme de onde døde. Dette er dommen sitert i Åp.11:18.

9. ^{dom} : Den siste dommen; de onde døde gjenoppstår for å lide standarden for den « andre død » på grunn av « ildsjøen » som dekker jorden og fortærer med dem alle spor av syndens gjerninger.

10. ^{dom} : Den urene jord og himmel blir fornyet og herliggjort. Velkommen de utvalgte til Guds nye, evige rike!

Guddommelig fra A til Å, fra Aleph til Tav, fra alfa til omega

Bibelen har ingenting til felles med andre bøker skrevet av mennesker bortsett fra dens overflate visuelle utseende. For i virkeligheten ser vi bare overflaten som vi leser i henhold til skrivekonvensjoner som er spesifikke for språkene hebraisk og gresk, der originaltekstene ble overført til oss. Men i sin skriving av Bibelen brukte Moses arkaisk hebraisk hvis bokstaver i alfabetet var forskjellige fra de gjeldende bokstavene, de ble erstattet bokstav for bokstav under eksilet i Babylon, uten å forårsake problemer. Men bokstavene ble klistret sammen uten å skille mellom ordene, noe som ikke gjorde dem lette å lese. Men bak denne ulempen ligger fordelene av å danne forskjellige ord avhengig av valg av bokstav valgt for å markere begynnelsen. Dette er mulig og har blitt demonstrert, noe som beviser at Bibelen virkelig er langt utenfor mulighetene for menneskelig fantasi og prestasjoner. Bare tanken og minnet om den ubegrensede skaperen Gud kan ha unnfanget et slikt verk. Fordi denne observasjonen av flere lesninger av Bibelen avslører at hvert ord som vises der, ble valgt og inspirert av Gud til de forskjellige forfatterne av bøkene hans over tid frem til den siste, hans åpenbaring eller apokalypse.

Rundt 1890 demonstrerte den russiske matematikeren Yvan Panin eksistensen av numeriske figurer i ulike aspekter av konstruksjonen av bibelske tekster. Fordi hebraisk og gresk har det til felles at bokstavene i deres alfabeter også brukes som tall og tall. Demonstrasjonene utført av Yvan Panin har betydelig forverret skyldfølelsen til menn som ikke tar Guds Bibel på alvor. For hvis disse oppdagelsene ikke har noen innvirkning på å gjøre mennesker i stand til å elske Gud, tar de likevel bort enhver legitimitet fra å ikke tro på hans eksistens. Yvan Panin demonstrerte hvordan tallet "sju" var allestedsnærværende gjennom hele konstruksjonen av Bibelen, spesielt i det aller første verset av den, i 1.Mos.1:1.

Etter å ha demonstrert at syvendedags sabbat er "den *levende Guds segl* " i Åp.7:2, bekrefter dette verket bare bevisene oppdaget av denne briljante matematikeren som tilbød krevende vitenskapsmenn, fra sin tid og vår, uomtvistelige vitenskapelige bevis .

Siden Yvan Panin har moderne databehandling analysert de 304 805 tegnene til bokstavene som utgjør Skriften til den eneste eldgamle alliansen, og programvare tilbyr utallige forskjellige lesninger ved å plassere hver bokstav på et enormt sjakkbrett hvis justeringsmuligheter begynner med en enkelt horisontal linje av 304805 bokstaver til du til slutt får en enkelt vertikal linje av disse 304805 bokstavene; og mellom disse to ekstreme justeringene alle de utallige mellomkombinasjonene. Vi oppdager meldinger om den terrestriske verden, dens internasjonale begivenheter og navnene på eldgamle og moderne mennesker, og mulighetene er enorme fordi det eneste imperativet er å holde et identisk rom (fra 1 til n...) mellom hver bokstav i ordene som dannes. I tillegg til horisontale og vertikale justeringer, er det mangfoldet av skrå justeringer, topp til bunn og bunn til topp, høyre til venstre og venstre til høyre.

Derfor, ved å ta bildet av havet, bekrefter jeg at vår kunnskap om Bibelen er på nivå med overflaten. Det som har vært skjult vil bli åpenbart for de utvalgte i den evigheten de vil gå inn i. Og Gud vil fortsatt forbløffe sine kjære med sin enorme, ubegrensede kraft.

Disse blendende demonstrasjonene er dessverre ikke i stand til å forandre menneskers hjerter slik at de kommer til å elske Gud " *av hele sitt hjerte, av hele sin sjel, av all sin styrke, av hele sitt sinn* " (5Mos.6:5; Mat . 22:37); etter hans rettferdige forespørsel. Jordisk erfaring vil ha bevist det, bebreidelser, irettesettelser og straff forandrer ikke mennesker, og det er grunnen til at Guds frelsende prosjekt siden begynnelsen av det frie liv har vært basert på dette verset: "fullkommen kjærlighet driver frykt ut" (1 Joh 4:18). Utvelgelsen av de utvalgte er basert på deres demonstrasjon av fullkommen kjærlighet til Gud, deres himmelske Fader. I denne " *fullkomne kjærligheten* " er det ikke lenger behov for lov eller bud, og den første som forsto dette var gamle Enok som viste Gud sin kjærlighet ved å " *gå med* " ham, forsiktig så du ikke gjorde noe for å mishage ham. Fordi å adlyde er å elske og å elske består i å adlyde med det formål å gi glede og glede til den kjære. I sin guddommelige fullkommenhet kom Jesus på sin side for å bekrefte denne leksjonen om " *sann* " kjærlighet etter de første menneskelige modellene, Abraham, Moses, Elias, Daniel, Job og mange andre hvis navn bare Gud kjenner.

Deformasjoner på grunn av tid

Det er ikke et eneste språk på jorden som ikke har gjennomgått evolusjoner og transformasjoner forårsaket av menneskehetens perverse ånd. Og i denne saken har ikke hebraisk unnsloppet denne menneskelige perversjonen, slik at den hebraiske teksten som vi anser som original allerede ikke er noe mer enn originalen til Moses' skrifter i en delvis forvrengt tilstand. Jeg skylder denne oppdagelsen til arbeidet til Ivan Panin og det faktum at i versjonen av den hebraiske teksten han brukte i 1890, i 1.Mos.1:1, digitaliserte han ordet Gud med

det hebraiske uttrykket "elohim". På hebraisk er "elohim" flertall av "eloha" som betyr gud i entall. En tredje form finnes: "Él". Det brukes for å knytte ordet Gud til navn: Daniel; Samuel; Betel; osv... Disse begrepene som betegner den sanne Gud får en stor bokstav i våre oversettelser for å markere forskjellen mellom den sanne Gud og de falske hedenske gudene til mennesker.

Bibelen understreker med rette og insisterende det faktum at Gud er "en" som gjør ham til en "eloha", den eneste sanne "eloha". Dette er grunnen til at Gud, ved å tilskrive seg selv flertallsordet "elohim", i 1. Mosebok 1 og andre steder, sender oss et budskap der han med rette hevder å allerede være far til mengder av liv som allerede eksisterer før skapelsen av vårt jordiske system eller dimensjon, og av alle liv som vil dukke opp på jorden. Disse allerede skapte himmelske liv var allerede delt av synden som viste seg i hans første frie skapning. Ved å betegne seg selv med ordet "elohim", hevder skaperen Gud sin autoritet over alt som lever og er født av ham. Det er i denne egenskapen han senere vil være i stand til, i Jesus Kristus, å bære syndene til mengden av sine utvalgte og redde, gjennom sin sonende død alene, mengder av menneskeliv. Ordet "elohim", flertall, betegner derfor Gud i sin skapende kraft av alt som lever. Dette begrepet profeterer også de mange rollene han vil spille i sitt frelsesprosjekt der han allerede hovedsakelig og suksessivt er " *Fader, Sønn og Hellig Ånd* " som vil handle etter dåpen for å rense og hellige livene til sine utvalgte. Dette flertallet gjelder også de forskjellige navnene som Gud vil bære: Mikael for sine engler; Jesus Kristus for sine utvalgte mennesker kjøpt av hans blod.

Som et eksempel på forvrengninger på grunn av menneskelig perversjon gir jeg verbet "velsigne", uttrykt på hebraisk med roten "brq", og hvis valg av vokaler som brukes vil ende opp med å bli oversatt som "velsigne" eller "forbanne". Denne perverse forvrengningen forvrenger betydningen av budskapet om Job, som hans kone faktisk sier " *velsign Gud og dø* ", og ikke " *forbann Gud og dø* ", slik oversetterne foreslår. Et annet eksempel på lumsk pervers endring, i det franske språket har uttrykket «sikkert», som opprinnelig betyr sikkert og absolutt, fått betydningen av «kanskje» i menneskelig tankegang, helt motsatt. Og dette siste eksemplet fortjener å bli sitert fordi det vil få betydning og få alvorlige konsekvenser. I «petit Larousse»-ordboken la jeg merke til en endring angående definisjonen av ordet «søndag». Introdusert som den første dagen i uken i 1980-versjonen, ble det den syvende dagen i påfølgende års versjon. Sannhetens Guds barn må derfor være på vakt mot de evolusjonære konvensjonene etablert av mennesker fordi for hans del, i motsetning til dem, forandrer ikke den store skaperen Gud og hans verdier varierer ikke, akkurat som tingenes rekkefølge og tiden som han etablerte fra sin grunnvolllegging av verden.

Menneskehetens perverse verk har markert til og med den hebraiske teksten i Bibelen, der vokaler er urettmessig tildelt uten konsekvenser for frelsen, men for å beskytte dens offisielle versjon, forberedte Gud ved den numeriske metoden, måten å identifisere den virkelige teksten fra den falske. Dette vil tillate oss å verifisere og merke eksistensen av en rekke tallfigurer som unikt karakteriserer den autentiske bibelske versjonen, på hebraisk som på gresk, hvis tegn ikke har blitt endret siden det 2. århundre f.Kr.

Ånden gjenoppretter sannheten om rettferdiggjørelse ved tro (ved ens tro)

Jeg har nettopp nevnt forvrengningene i bibelteksten; ting på grunn av de mange oversetterne av de originale skriftene. For å opplyse hans endetidsfolk gjenoppretter sannhetens Ånd deres sannhet, og leder tankene til hans utvalgte mot tekster der det fortsatt gjenstår betydelige forvrengninger. Dette er det som nettopp har blitt oppnådd på denne sabbaten 4. september 2021, til det punktet at jeg ga den navnet "krystallsabbaten". Jeg overlot valget av tema for å studere til en rwandisk søster som vi deler fremdriften til våre sabbater på nettet med. Hun foreslo «rettferdiggjørelse ved tro». Studien ga oss noen virkelig viktige funn som gjør vår forståelse av dette emnet veldig tydelig.

I Bibelen, i 1 Pet.1:7, symboliserer Ånden tro ved rensset gull: " *at prøven på din tro, som er dyrere enn gull som går til grunne, selv om den er prøvet av ild, resulterer i lovprisning, ære og ære når Jesus Kristus viser seg .*" Vi forstår allerede fra denne sammenligningen at tro, sann tro, er en ekstremt sjelden ting; vi finner småstein og steiner overalt, noe som ikke er tilfellet med gull.

Så, fra vers til vers, holdt vi først fast ved at: « *uten tro er det umulig å behage Gud* », ifølge Heb.11:6: « *Og uten tro er det umulig å behage ham; for den som kommer til Gud, må tro at Gud finnes, og at han er lønneren for dem som søker ham.* » To læresetninger er knyttet til tro: troen på dens eksistens, men også vissheten om at den velsigner « *de som søker den* », oppriktig, en viktig detalj som den ikke kan lures på. Og siden troens mål er å behage ham, vil den utvalgte svare på Guds kjærlighet ved å adlyde alle hans ordinanser og bud som han presenterer i selve navnet til sin kjærlighet til sine skapninger. Frukten av dette kjærlighetsbåndet, som forener som en magnet de som elsker hverandre og elsker Gud i Kristus, presenteres for oss i den berømte læren sitert i 1. Kor.13 som beskriver sann kjærlighet som behager Gud. Etter denne lesningen tenkte jeg på det ikke mindre kjente budskapet gitt i Habakuk 2:4: "... *den rettferdige skal leve ved sin tro* ". Men i dette verset forteller oversettelsen foreslått av Louis Segond oss: « *Se, hans sjel er oppblåst, den er ikke oppreist i ham; men den rettferdige skal leve ved sin tro.* » I lang tid utgjorde dette verset et problem for meg som jeg ikke hadde prøvd å løse. Hvordan kan en mann " *oppblåst* " av stolthet bli dømt som " *rettferdig* " av Gud? Den som ifølge Pro.3:34, Jak 4:6 og 1 Peter 5:5 « *står de stolte imot, men gir de ydmyke nåde* »? Løsningen dukket opp ved å finne ordet " *vanthro* " i den hebraiske teksten i stedet for ordet " *swollen* " sitert i Segond, og med overraskelse fant vi, i en "katolsk" Vigouroux-versjon, den gode og så logiske oversettelsen som gjør det helt klart budskap fra Ånden. For faktisk inspirerer Ånden i Habakkuk til et budskap i en stil som allerede er inspirert hos kong Salomo i form av ordspråkene hans der han setter inn opposisjonelle parametere for absolutte motsetninger; her i Habakkuk, " *vanthro* " og " *tro* ". Og ifølge Vigouroux og det latinske Vulgata-grunnlaget for hans oversettelse, lyder verset: « *Se, den som er vanthro, har ikke (en) rett sjel i seg; men den rettferdige skal leve ved sin tro .* » Ved å tilskrive begge deler av verset det samme emnet, forvrenger Louis Segond Åndens budskap, og leserne hans blir forhindret fra å forstå det sanne budskapet gitt av Gud. Etter å ha blitt reparert, vil vi nå oppdage

hvordan Habakkuk nøyaktig beskriver "adventist"-prøvelsene i 1843-1844, 1994, og den endelige datoen som gjelder Kristi sanne endelige gjenkomst, våren 2030. Faktisk, dette nylige nye lyset som fastsetter Kristi gjenkomst for 2030, gjør det mulig for oss å bedre forstå og autentisere de påfølgende adventistopplevelsene som allerede er bekreftet, i Åp. 10:6-7, med uttrykket: "det vil ikke lenger være forsinkelse ... men Guds *mysterium* vil være gjennomført ." For denne demonstrasjonen tar jeg teksten til Habakkuk 2 fra begynnelsen, og blander de forklarende kommentarene.

L.Segond-versjon modifisert av meg

Vers 1: « *Jeg vil være på min post, og jeg vil stå på tårnet; Jeg vil se for å se hva YaHWéH vil si til meg, og hva jeg vil svare i min argumentasjon.* »

Legg merke til holdningen til å "vente" hos profeten som vil karakterisere adventistprøven, og Ånden forteller oss i budskapet i Dan.12:12: " *Salig er han som venter til 1335 dager* ". For å forstå klart, blir betydningen av dette "argumentet" gitt til oss i det foregående kapittelet der problemet som Habakkuk reiste er forlengelsen av de ugudeliges velstand på jorden: "Vil han tømme sitt garn for dette og slakte- gjør han alltid nasjoner, uten å spare?" » (Hab 1:17). I denne refleksjonen og dette spørsmålet, bilder Habakkuk oppførselen til alle menn som gjør den samme observasjonen helt til verdens ende. Gud vil også presentere sitt svar ved å profetisk foreslå temaet Jesu Kristi gjenkomst, som definitivt vil sette en stopper for herredømmet over de onde, foraktelige, vantro, utro og opprørske.

Vers 2: " *YahWeH talte til meg og sa: Skriv profetien: graver den inn på tavler, så den kan leses alminnelig.* »

Mellom 1831 og 1844 presenterte William Miller tabeller som oppsummerer kunngjøringene hans som profeterte Jesu Kristi gjenkomst først våren 1843, deretter høsten 1844. Mellom 1982 og 1994 foreslo og frier jeg også til adventister og andre mennesker. , på fire tabeller, sammendraget av de nye profetiske lysene inspirert av Sannhetens Herre for vår " *endetid* ". Hvis de reelle konsekvensene knyttet til denne prøvelsen fra 1994 først ble forstått etter den markerte tiden, slik tilfellet var i 1844, er datoen og dens beregning den dag i dag bekreftet av den levende Guds Ånd.

Vers 3: " *For det er en profeti hvis tid allerede er fastsatt,* "

Denne tiden utpekt av Gud har blitt åpenbart siden 2018. Med sikte på datoen for Jesu Kristi gjenkomst, er denne fastsatte tiden våren 2030.

Hun går mot slutten, og hun vil ikke lyve; »

Den seirende Kristi gjenkomst vil bli fullbyrdet i sin tid, og profetien som kunngjør den " *vil ikke lyve* ". Jesus Kristus vil definitivt komme tilbake våren 2030.

" *Hvis det forsinkes, vent på det, for det vil skje, det vil helt sikkert skje.* »

Hvis datoen ble fastsatt av Gud, for ham, vil Kristi sanne gjenkomst bli oppnådd på dette faste tidspunktet som bare han visste frem til 2018. Den foreslåtte forsinkelsen, " *hvis den forsinkes* ", kan derfor bare angå mennesker, fordi Gud forbeholder seg rett til å bruke falske kunngjøringer om Jesu Kristi gjenkomst som vil tillate ham å prøve, suksessivt, i 1843, 1844, 1994 og inntil vår siste tid, troen til kristne som hevder å være hans frelse, som lar ham velge sine

utvalgte . Disse falske forventede kunngjøringene om Jesu Kristi gjenkomst brukes av Gud til å **skille inntil verdens ende**, "hveten fra agnene, sauene fra geitene", de troende fra de vantro, "de troende fra de vantro », den utvalgte av de falne.

Verset bekrefter parameteren til adventistenes « *venting* » som forblir et beskrivende element for de siste hellige som er skilt ut og forseglet ved praktiseringen av den sanne syvendedags sabbat siden høsten 1844, slutten av den andre adventistprøven. I dette verset understreker Ånden forestillingen om **visshet** som kjennetegner denne gjenkomsten av Kristus seierherren, befrieren og hevneren.

Vigouroux-versjon

Vers 4: " *Se, den som er en vantro, har ikke en rett sjel i seg; men den rettferdige skal leve **ved sin tro** . »*

Dette budskapet avslører dommen om at Gud fører over mennesker som er utsatt for de fire adventistprøvene knyttet til datoene 1843, 1844, 1994 og 2030. Guds dom er skarp i hver av epokene. Gjennom den profetiske kunngjøringen avslører Gud de " *hyklere* " kristne som avslører deres " *vanthro* " natur, ved å forakte de profetiske kunngjøringene fra hans utvalgte budbringere eller hans profeter. I sterk kontrast gir de utvalgte ære til Gud ved å motta hans profetiske budskap og adlyde de nye retningene de åpenbarer. Denne lydigheten, dømt av Gud til å være " *behagelig* ", blir samtidig dømt verdig til å bevare rettferdigheten som tilregnes Jesu Kristi navn.

Bare denne lydige troen «av kjærlighet» til Gud dømmes verdig til å gå inn i den kommende evighet. Bare den som Kristi blod renser fra hans synder, blir frelst " **ved sin tro** ". Fordi troens reaksjon er personlig , er dette grunnen til at Jesus retter sine budskap, individuell , til sine utvalgte, for eksempel: Matt.24:13: " *Men den som holder ut til enden skal bli reddet .* " Troen kan bli kollektiv hvis den oppfyller en enkelt standard. Men pass på! Menneskelige påstander er misvisende, fordi Jesus alene bestemmer hvem som skal bli frelst eller tapt i henhold til Hans vurdering av troen demonstrert av kandidater som ønsker å komme inn i himmelen.

Oppsummert, i disse versene av Habakkuk, åpenbarer og bekrefter Ånden det nære og **uatskillelige båndet** mellom " *tro* " og " *verkene* " den genererer; noe som allerede er tatt opp av apostelen Jakob (Jak.2:17: " *Slik er det med troen: har den ikke gjerninger, er den død i seg selv .*"); som innebærer det faktum at fra begynnelsen av evangelisering ble emnet tro misforstått og feiltolket. Noen, som i dag , knyttet bare trosaspektet til det, og ignorerte vitnesbyrdet om verkene som gir det dets verdi og dets liv. Oppførselen til mennesker, som Gud gjør kjent sine kunngjøringene om Jesu Kristi gjenkomst til, avslører den sanne natur av deres tro. Og i en tid da Gud utøser sitt store lys over sine siste tjenere, er det ikke lenger noen unnskyldning for noen som ikke forstår de nye kravene som er fastsatt av Gud siden 1843. Frelse av nåde fortsetter, men siden denne datoen er det bare gagner de utvalgte utvalgt av Jesus Kristus, gjennom vitnesbyrd om ekte demonstrasjoner av kjærligheten som de gir ham. Til å begynne med var sabbaten tegnet på denne guddommelige velsignelsen, men siden 1844 har den aldri vært tilstrekkelig i seg selv, fordi kjærligheten til hans profetiske sannhet, åpenbart

mellom 1843 og frem til 2030, også alltid har vært krevd av Gud. Faktisk har de nye lysene mottatt siden 2018 en nær forbindelse med den syvendedags sabbaten som har blitt det profetiske bildet av det syvende årtusen som vil begynne med Jesu Kristi gjenkomst våren 2030. Siden 2018 har «rettferdiggjørelse ved troen» kommer til utfoldelse og gagnar de kalte som blir de utvalgte ved å manifestere sin kjærlighet til Gud og alle hans gamle og nye lys åpenbart i Jesu Kristi navn som forkynt i Matt.13:52: «Og han sa til dem: *Det er Derfor er enhver skriftlærd som lærer om himlenes rike, som en herre i et hus som henter frem nye ting og gamle ting fra sin skatt* . Alle som elsker Gud kan bare elske å oppdage hans prosjekter og hans hemmeligheter som lenge har vært skjult og ignorert av mennesker.

Habakkuk og Messias første komme

Denne profetien fant også oppfyllelse for det jødiske nasjonale Israel, som den kunngjorde Messias første komme. Tidspunktet for dette komme ble fastsatt og annonsert i Dan.9:25. Og nøkkelen til dens beregning ble funnet i Esras bok, i kapittel 7. Det viser seg at jødene plasserte Daniels bok blant de historiske bøkene, og den gikk foran Esras bok. Men på denne måten ble hans profetiske rolle redusert og mindre synlig for leseren. Jesus var den første profeten som trakk oppmerksomheten til sine apostler og disipler på Daniels profetier.

Den annonserte forsinkelsen, " *hvis den utsetter, vent på den* ", fikk også sin oppfyllelse, fordi jødene ventet på en messias som var hevner og befrier av romerne, og stolte på Jesaja 61 hvor Ånden sier om Kristus i vers 1 : " *Herrens, JaHWéHs ånd er over meg, for JaHWéH har salvet meg til å bringe gode nyheter til de fattige; Han har sendt meg for å helbrede dem som har et sønderknust hjerte, for å forkynne frihet for fangene og utfrielse for fangene;* ". I vers 2 spesifiserer Ånden: " *Å forkynne et nådeår fra YaHWéH og en hevners dag fra vår Gud ; For å trøste alle de rammede;* ". Jødene visste ikke at mellom « *nådens år* » og « *hevners dag* », måtte det fortsatt gå 2000 år for å lede folket til Kristi seierherre, befrier og hevner, ifølge Jesaja 61:2. Denne leksjonen sees tydelig i vitnesbyrdet som er sitert i Lukas 4:16-21: « *Han dro til Nasaret, hvor han var oppvokst, og etter hans skikk gikk han inn i synagogen på sabbatsdagen. Han reiste seg for å lese, og fikk profeten Jesajas bok. Etter å ha rullet det ut, fant han stedet hvor det var skrevet: Herrens Ånd er over meg, fordi han har salvet meg til å forkynne et godt budskap for de fattige; Han har sendt meg for å helbrede dem som har et knust hjerte, for å forkynne utfrielse for de fanger og for blinde å få synet tilbake, for å sette undertrykte fri, for å forkynne Herrens nådeår. Så rullet han sammen boken, rakte den til tjeneren og satte seg.* » Ved å slutte å lese her, bekreftet han at hans første komme bare gjaldt dette « *nådens år* » kunngjort av profeten Jesaja. Vers 21 fortsetter og sier: « *Alle som var i synagogen, så på ham. Så begynte han å si til dem: I dag er skriften blitt oppfylt som dere nettopp har hørt.* » Den ignorerte og uleste « *hevners dag* » **ble satt av Gud, for våren 2030, for hans andre komme, denne gangen, i all hans guddommelige kraft.** Men før denne tilbakekomsten, måtte Habakkuks profeti oppfylles ved " *forsinkelse* ", gjennom "adventist"-prøvene, i 1843-1844 og 1994, som vi nettopp har sett.

Den siste dedikasjonen

Innse sannheten

Våren 2021, begynnelsen av det guddommelige året, har den rike, men falskt kristne vestlige menneskeheten nettopp demonstrert sitt ønske om å bevare livet til de eldre, selv om det er på bekostning av nasjonal økonomisk ruin. Dette er grunnen til at Gud vil levere den til den tredje verdenskrig som vil ta bort mengder av liv til mennesker i alle aldre, vel vitende om at det ikke finnes noen kur eller vaksine for denne andre guddommelige straffen. Foran oss, om 8 år, vil det være år 6000 av jordisk skapelse, hvis slutten vil bli markert ved Jesu Kristi gjenkomst. Triumferende og seirende vil han lede sine forløste, sine levende utvalgte og de han vil gjenoppstå, inn i sitt himmelrike, og han vil ødelegge alt menneskelig liv på jorden som han vil forlate alene, isolert i mørket, den opprørske engelen fra begynnelsen av. , Satan, djevelen.

Tro på 6000 års-prinsippet er avgjørende for å akseptere dette programmet. Nøyaktige beregninger fra tallene gitt i Bibelen ble umuliggjort på grunn av en "vaghet" angående datoen for Abrahams fødsel (en enkelt dato for de tre sønnene til Terah: 1.Mos.11:26). Men rekkefølgen av menneskelige generasjoner fra Adam til Kristi gjenkomst bekrefter tilnærmingen til dette tallet 6000. Ved å gi vår tro til dette runde, nøyaktige tallet, tilskriver vi dette valget til et "intelligent" vesen, dvs. skaperguden, kilden til all intelligens og liv. I henhold til prinsippet om "sabbaten" som er sitert i hans fjerde bud, ga Gud mennesket "seks dager" og seks tusen år til å gjøre alt sitt arbeid, men den syvende dagen og det syvende årtuset er "hellige" hviletider. (sett separat) for Gud og hans utvalgte.

intelligent eller klok " oppførsel av hans utvalgte som drar nytte av alt Gud sier, profeterer eller tenker (se Daniel 12:3: " Og de vise skal skinne som prakten av vidden, og de som lærte folkemengden rettferdighet, som stjernene, for alltid og alltid. » På denne måten rettferdiggjør de Guds valg for å få dem til å dra nytte av hans forløsende rettferdighet manifestert i Jesus Kristus.

For å avslutte dette verket, rett før det kommende dramaet, vil jeg på min side dedikere til alle de sanne Guds barn som vil lese det, og vil ønske det velkommen med tro og glede, dette verset fra Johannes 16:33 som ble innviet av to forskjellige kilder i anledning min dåp 14. juni 1980; den ene på dåpsattesten min fra institusjonen, den andre på forordet til boken «Jesus Kristus» som ble ofret meg ved denne anledningen av min tjenesteledsager på den tiden, nesten til en alder da Jesus ofret sitt liv som et offer : “ *Dette har jeg talt til dere, for at dere skal ha fred i meg. Du vil ha trengsel i verden; men ta mot til meg, jeg har erobret verden .»*

Samuel, Jesu Kristi velsignede tjener, «Sannelig»!

Den siste samtalen

Mens jeg skriver denne meldingen, på slutten av 2021, nyter verden fortsatt en merkbar og verdsatt universell religiøs fred. Basert på min kunnskap om de dechiffrede profetiske åpenbaringene utarbeidet av Gud, bekrefter jeg, uten den minste tvil, at en forferdelig verdenskrig er under forberedelse og på vei til å bli fullført i løpet av de neste 3 til 5 årene. Ved å presentere den under det symbolske navnet " *den sjette basunen* " i Åp.9, minner Ånden oss om at det allerede har kommet fem forferdelige straffer for å straffe oppgivelsen av troskap til dens hellige sabbat og dens andre ordinanser som har vært respektløst siden 7. mars 321. Disse straffen fra den udødelige Gud strakte seg over 1600 år med menneskelig historie organisert på et guddommelig religiøst program. Hans sjette straff kommer for å advare, en siste gang, kristendommen skyldig i utroskap mot ham. Bortsett fra Gud og hans frelsende prosjekt, har menneskelivet ingen mening. Dette er grunnen til at " *trompetene* " som har en gradvis karakter avslørt ved analogi i 3. Mosebok 26, vil den morderiske intensiteten til den " *sjette* " nå høyder av redsler som menneskeheten lenge har fryktet og fryktet. Den " *sjette basunen* " gjelder den ultimate verdenskrigen som vil utslette mengder av mennesker, " *en tredjedel av mennesker* " ifølge Åp.9:15. Og denne andelen kan bokstavelig talt nås i en krig hvor 200 000 000 væpnede, trente og utstyrte profesjonelle jagerfly vil konfrontere hverandre, i henhold til presisjonen gitt i Åp.9:16: «Antallet av ryttere i hæren var to myriader av myriader : *Jeg hørte antallet på dem* »; dvs. 2 x 10000 x 10000. Før denne siste konflikten, i løpet av det 20. ^{århundre}, var de to verdenskrigene 1914-1918 og 1939-1945 varslere om den store straffen som kommer til å avslutte tiden med frie nasjoner og uavhengige. Gud har ikke gitt tilfluktsbyer for sine utvalgte, men han har gitt oss tilstrekkelig klare indikasjoner til at vi kan flykte fra områdene som er prioritert av hans guddommelige vrede. Han vil styre slagene som må gis av mennesker som er kalt til denne oppgaven. Men ingen av dem vil være en av hans utvalgte. De vantro opprørerne eller vantro spredt over hele jorden vil være redskaper og ofre for hans guddommelige vrede. Den andre verdenskrig ble utkjempet mellom vestlige folk hvis religioner var kristne og konkurrerende. Men i den kommende tredje vil motivet for sammenstøtene i hovedsak være religiøst, og sette konkurrerende religioner opp mot hverandre som aldri har vært doktrinært forenlige med hverandre. Bare fred og handel har tillatt denne illusjonen å vokse. Men på det tidspunktet som er valgt av Gud, i henhold til Åp.7:2-3, vil den demoniske universaliteten som holdes av Guds engler bli frigjort for å "gjøre skade på jorden og havet " eller, symbolene som blir dekodet, " *til skade* " "Protestanter og katolikker" som er utro mot Jesus Kristus. Veldig logisk sett utgjør den utro kristne troen hovedmålet for den rettferdige Dommer Jesu Kristi sinne; akkurat som i den gamle pakt, ble Israel straffet for sine konstante utroskap frem til dens nasjonale ødeleggelse i år 70. Parallelt med denne " *sjette basunen* ", bekrefter profetien i Dan.11:40 til 45, ved å fremkalle " *tre konger* " . ", implikasjonen av

monoteismens tre religioner: Europeisk katolisisme, arabisk og nordafrikansk islam og russisk ortodoksi. Konflikten endte med en reversering av situasjonen på grunn av intervensjonen fra amerikansk protestantisme, ikke navngitt som konge, men foreslått som en tradisjonell potensiell fiende av Russland. Elimineringen av konkurrerende makter åpner tilgang til dens siste dominans under tittelen " *den dyret som kommer opp fra jorden* ," beskrevet i Åp.13:11. La oss spesifisere at i denne siste sammenhengen har den amerikanske protestantiske troen blitt en minoritet, med den romersk-katolske troen som majoritet, på grunn av påfølgende latinamerikanske immigrasjoner. I 2022 er presidenten av irsk opprinnelse selv katolikk, som den myrdede presidenten John Kennedy.

I Åp.18:4, i den allmektige Gud, befaler Jesus Kristus alle som tror og håper på ham, Hans utvalgte, å " *komme ut av Babylon den store* ." Identifisert med bevis i dette verket til den pavelige romersk-katolske kirke, blir " *Babylon* " dømt og fordømt på grunn av " *hennes synder* ." Ved historisk arv av " *dets synder* " strekker katolisismens skyld seg til protestanter og ortodokse mennesker som rettferdiggjør, gjennom sin religiøse praksis, søndagshvilen som er arvet fra Roma. Utgangen fra Babylon innebærer forlatelse av " *enes synder* ", hvorav den viktigste, fordi Gud gjør det til et identifiserende " *merke* ": den ukentlige hviledagen, første dag i uken i den guddommelige orden, romersk søndag.

I denne meldingen, gitt tidens haster, oppfordrer jeg Guds sønner og døtre til å forlate den nordlige sonen i Frankrike, sentrert om hovedstaden Paris. Fordi den snart vil bli truffet av Guds vrede, lider av " *ilden fra himmelen* ", denne gangen kjernefysisk, som byen " *Sodoma* " som han sammenligner den med, i sin Åpenbaring, i Åp 11:8. Han betegner det også med navnet " *Egypt* ", et symbolsk bilde av " *synd* ", på grunn av den opprørske holdningen til dets irreligiøse engasjement som motsetter seg Gud, som faraoen i den historiske beretningen om hebraiske folks utvandring. I en krigssituasjon, med veier kuttet og forbudt, vil det være umulig å forlate målområdet og unnsnippe den dødelige tragedien.

Samuels tjener for den levende Gud, Jesus Kristus

De som ønsker å oppdage først hva som presenteres på slutten av dette arbeidet, vil ha vanskeligheter med å forstå hvorfor jeg er så overbevist om den ugjenkallelige karakteren av den forestående ødeleggelsen av Frankrike og Europa. Men de som har lest den, fra dens begynnelse til dens slutt, vil i løpet av lesingen ha samlet bevisene som stadig hopper seg opp, til det punktet at de til slutt kan dele den urokkelige overbevisningen om at 'Guds Ånd har bygget i meg og i alle som tilhører ham; i sannhet. TIL HAM tilhører hele HERREN.

Dårlige overraskelser vil bare komme fra de som hardnakket nekter å anerkjenne hans uforlignelige kraft, den mest tallrike, og hans evne til å lede alt i henhold til planen hans til dens perfekte gjennomføring.

Jeg avslutter dette verket her, men inspirasjonen som Jesus fortsetter å gi meg, blir notert og nedtegnet til stadighet i form av budskap presentert i verket " **Himmelsk manna av de siste adventistvandrere** " .